POETÆ MINORES GRÆCI.

Hesiodus,
Theocritus,
Moschus,
Bion Smyrn.
Simmias Rhod.
Musæus
Theognis,
Phocylides,
Pythagoras,
Solon,
Tyrtæus,
Simonides,
Rhianus,
Naumachius,
Panyasis,
Orpheus,
Mimnermus,
Linus,
Callimachus,
Evenus Par.
Eratosthenes,
Menecrates,
Posidippus,
Metrodorus.

Fragmenta Quædam.

Philemonis,
Alexidis,
Amphidis,
Anaxandridæ,
Antiphanis,
Apollodori,
Diphili,
Menandri,
Diodori Sinop.
Eubuli,
Hipparchi,
Nicostrati,
Pherecratis,
Philippi,
Philippidæ,
Sotadæ,
Cratetis,
Eriphi,
Posidippi,
Timoclis,
Clearchi.

Et aliorum incertorum Autorum.

Quibus subjungitur eorum potissimum quæ ad Philosophiam Moralem pertinent, INDEX Utilis.

Accedunt etiam *Observationes* RADULPHI WINTERTONI in *HESIODUM*.

LONDINI,

Impensis *W. Redmayne*, pro *A.* & *J. Churchill* in *Pater-noster-row*. MDCCXII.

MUSEUM BRITANNICUM

REVERENDISSIMO
IN CHRISTO PATRI
AC HONORATISSIMO DOMINO,

D. GULIELMO,

Cantuariensi Archiepiscopo,

Totius Angliæ Primati ac Metropolitano,
Regiæ Majestati à Conciliis Sanctioribus,
ET
ACADEMIÆ *OXONIENSIS*
CANCELLARIO.

Sacratissime Antistes,

SCio non defuturos, qui parati sint dicere, Rem indignam feciſſe me, & indecoram maxime, Poetarum Minorum τὰ ζωζόμενα, qui totius *Angliæ Primati.* ac *Metropolitano* ausus sim obtrudere. Atqui ignoscet mihi, uti spero, *Honoratissimus Academiæ Oxoniensis Cancellarius*, ut qui nihil à se alienum putet, quod ad juventutem Græcæ linguæ studiosam informandam pertineat. Quanquam (quoniam de Poetis hic agitur) non puduit ipsum *Apostolorum* sacris literis Poetarum quorundam testimonia certis in locis inseruisse. Quanto in honore fuerint apud *Alexandrum* Regem (qui à rebus bellicis feliciter gestis *Magnus* cognominatus est) *Homeri* opera, nemo, opinor, ignorat; nisi siquis fortè reperiatur, ad

cujus aures *Alexandri* fama non pervenerit. Sed quid ego *Alexandrum* nomino, bellandi quidem gloria insignem, sed à veri Dei cultu alienum? *Eustathius*, is cui hic honor à doctissimis viris habitus est, & meritò, ut in *Proverbium* penè abierit, *Qui Eustathii παρεκβολὰς in Homerum non perlegit, in Græcis literis parum profecit*; is inquam, *Christianus* cum esset, idemque *Archiepiscopus Thessalonicensis*, optimè suam in Poetarum Maximo explicando locasse operam perhibetur. Quidni igitur sperarem & ego homuncio, qui *Eustathio* multa debeo, *Archiepiscopum Cantuariensem*, cujus jamdiu benignissimum aspectum & salutarem sensi, & cum voluptate incredibili etiamnum recolo, hanc opellulam meam, quam Græcæ linguæ tyronum gratiâ navasse me fateor, qualemcunque, in Minoribus licèt Poetis recognoscendis, benignè, utì solet omnia, interpretaturam? O qui supplicem servare dignatus es, *Reverendissime Pater*, servatum patiare obsecro *Votivam* hanc *tabulam Vestro* inscriptam *Nomine*, omnium oculis spectandam proponere. Ego, sicut æquum est, *Deum Opt. Max. Te* Ecclesiæ suæ quàm diutissimè & felicissimè præesse ut velit, voti mei jamdudum factus compos, sed & voti reus semper futurus, quotidianis precibus sollicitare non desinam

Reverendissimæ Paternitati Vestræ

humiliter devotissimus

Radulphus Winterton.

LECTORI CANDIDO

SALUTEM.

CUM intelligerent Almæ Matris Academiæ *Typographi Poetas Græcos* (*quos vulgò Minores nuncupant*) *in ſcholis jamdiu eſſe deſideratiſſimos, vehementer à me contendebant id operam darem, quàm correctiſſimi è Typographeo ſuo ut exirent : multùm enim intereſſe reipublicæ literariæ, ut qui in ſcholis à ſtudioſa juventute leguntur libri, ejuſmodi ſint, Græci præſertim; Poetæ verò in primis, apud quos ſive Dialectos & Paſſiones, ſive Metri rationem reſpiciamus* (*ut nihil de reliquis dicam*) *non eſt cujuſvis qui literas docet, nedum pueri, verum à falſo diſcernere, quid rectum ſit ſtatuere, errata Typographica detegere, aut detecta corrigere. Ego, hæc cùm audirem, UTINAM profectò is eſſem, id præſtare qui poſſem, vos quod vultis maximè, ipſe verò mihi polliceri non audeo, Poetæ Græci, me vindice, quàm correctiſſimi ut exirent! Pudet tamen impensè rogatum, idque reipublicæ literariæ nomine; ſubterfu-*

gere velle videri quicquid eſt in recognoſcendo oneris: Quid multa? Pollicitus ſum operam meam qualemcunque. Quid à me præſtitum ſit non dico. Quicquid id ſit, (quod certe quantillum ſit ipſe ignorare non poſſum.) Si Græcæ linguæ Profeſſoribus & Magiſtris, ſi tyronum in re Grammatica informatoribus; ſi Græce Poeſeωs ſtudioſis, aut gratum eſſe, aut non diſplicuiſſe ſenſero: Hoc ego (ut ita loquar) ὁρμητικῷ incitatus, non gravabor eundem me in Poetarum Maximo recognoſcendo præſtare, quem tu hiſce Minoribus præſtiti, vigilantem certè Græcæ linguæ ſtudioſis à prælo ſervum, & non negligentem, ſi minùs eruditum, nec oculatum ſatis. Interea his tu (Lector Candide) utere ac fruere, noſtris verò conatibus fave, ac VALE.

Reſtat

Reſtat adhuc unicum, tibi quod

ΈΝ ΠΡΟΛΕΓΟΜΈΝΟΙΣ

Significatum oportuit.

IN hac Editione noſtra Poetarum Græcorum, exemplar omnium longe optimum Henrici Stephani, *editum* (*in* Folio, *uti loquuntur*) *Anno* MDLXVI, *eoque deficiente* (*neque enim* Stephanus *omnes edidit*) Criſpini, *editum* (*in* Duodecimo) *Anno* MDC, *quantum licuit, ſecutus ſum. A quibus doctiſſimis viris ſi forte nonnullis in locis diſſentiam, id non invitus facio* (*nec ſine doctiſſimorum virorum judicio*) *aut* Orthographiæ, *aut* Orthometriæ, *aut* Proſodiæ *gratiâ*, (*nam ad hæc tria capita videntur reduci poſſe omnia*) *aut ſaltem aliqua alia non niſi juſta de cauſa, uti mihi videtur: recténe, an ſecus, illud ſtatuas velim, Lector Candide; Tibi enim de me meaque hac qualicunque opellula judicium totum lubens permitto.*

R. W.

ANNO 1635.

HESIODI ASCRÆI

OPERUM & DIERUM

LIBER I.

MUſæ ex Pieria carminibus celebres, (brantes,
Agite, Jovem dicite veſtrum patrem cele-
Per quem mortales homines *ſunt* pariter ob-
ſcurique clarique,
Nobiles, ignobileſq; Jovis magni voluntate;
Facile enim extollit, facile etiam elatum deprimit;
Facile præclarum minuit, & obſcurum adauget;
Faciléque corrigit incurvum, & ſuperbum deliçcat
Jupiter altitonans, qui ſupremas domos incolit.
Audi intuens & auſcultans, & *pro* juſtitia *tua* dirige judicia
Tu. Ego vero Perſeu *fratrem* vera monebo.
Non ſane unum eſt contentionum genus, ſed ſuper terram
Sunt duo: alteram quidem probaverit qui noverit;
Altera eſt vituperabilis: in diverſa autem animum diſtrahunt.
Nam hæc *contentio* bellum exitioſum & diſcordiam auget,
Noxia: nullus hanc amat mortalis, ſed neceſſariò
Immortalium conſiliis litem colunt moleſtam.
Alteram verò priorem genuit Nox obſcura,
Poſuit verò ipſam Saturnius altijugus, in æthere habitans,
Terræ in radicibus, & *quidem* hominibus longè meliorem.
Hæc & quantumvis inertem, tamen ad opus excitat.
In alterum enim quiſpiam intuens otioſus
Divitem, qui feſtinat arare, atque plantare,
Domumq; recte gubernare: ÆMULATUR vicinum vicinus
Ad divitias feſtinantem. Bona vero hæc contentio hominibus.
Et figulus figulo ſuccenſet, & fabro faber:
Et mendicus mendico invidet, cantorque cantori.
O Perſa, tu verò hæc tuo repone in animo; (ducat,
Neque malis gaudens contentio animum tuum ab opere ab-
Lites ſpectantem, forique auſcultatorem exiſtentem.
Cura namque parva eſt (*eſſe debet*) litiumque forique,
Cui non ſit victus domi in annum repoſitus
Tempeſtivus, quam terra fert, Cereris munus,
Quo ſatiatus lites ac rixam moveas
De facultatibus alienis. Tibi vero non amplius erit iterum
Sic faciendum, ſed rurſus diſcernamus litem

Rectis

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΩΝ ΚΑΙ ΗΜΕΡΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ά.

ΜΟΥΣΑΙ Πιερίηθεν ἀοιδῇσι χλείουσαι,
Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι·
(φατοί τε,
Ὅντε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε, ἄρρητοί τε,
Ῥητοί τ' ἀῤῥητοί τε, Διὸς μεγάλοιο ἔκητι.
Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δ' ἀβριόεντα χαλέπτει·
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει·
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγλαὸν αἶψα μαραίνει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν αἴσῃσι τε σῇσι δίκῃ δ' ἴθυνε δίκαιος
Τέκνον. Ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην.
Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλὰ γαίῃ
Εἰσὶ δύω. τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ὀτομωμητή· δὴ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
Σχετλίη· οὔτις τήν γε φιλεῖ βροτός, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν πυμῶσι βαρεῖαν.
Τὴν δ', ἑτέρην προτέρην μὲν ἐγείνατο Νὺξ ἐρεβεννὴ,
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων
Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, καὶ ἀνδράσι πολλὸν ἀμείνω·
Ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι, ἠδὲ φυτεύειν,
Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων
Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'. Ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων·
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ὦ Πέρση, σὺ δὴ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ·
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νείκεα ὀπιπεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.
Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε.
Ὅπῳ μὴ βίος ἔνδον ἐπέτραπες κατάκειται
Ὡραῖος, τό γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτήν·
Τοῦ κεκορεσμένος νεῖκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
Κτήματος ἐπ' ἀλλοτρίοις. Σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
Ὧδ' ἔριδειν. Ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος

Ἰθείῃσι

Rectis judiciis quæ ex Jove sunt optima.
Nam nuper quidem patrimonium divisimus: aliaq; multa
Rapiens ferebas, valde demulcens reges
Donivoros, qui hanc litem volunt judicâsse.
STULTI, neque sciunt quanto plus dimidium sit toto,
Neque quam magnum in malva & asphodelo commodum.
Occultârunt enim dii victum hominibus.
Facilè enim *alioqui* vel *uno* die *tantum* operari posses,
Ut in annum quoque *satis* haberes, otiosus etiam:
Statimque temonem quidem super fumum poneres,
Opera verò bôum cessarent, mulorumque laboriosorum.
Sed Jupiter abscondit; iratus mente suâ,
Quia ipsum decepit Prometheus versutus.
Quocirca hominibus machinatus est tristia mala.
Abscondit verò ignem: quem rursus quidem bonus Japeti
Surripuit ad hominum usum, Jove à consulto, (puer
In cava ferula, clam Jovem fulminibus gaudentem.
Huneque indignatus affatus est nubicoga Jupiter:
Japetionide, omnium maximè versute,
Gaudes ignem furatus, quodque animum meum deceperis?
Id tibique ipsi magnum *erit* malum, & posteris.
Ipsis namque pro igni dabo malum, quo omnes
Se oblectent animo, suum malum amplectentes.
Sic ait, risitque pater hominumque deûmque.
Vulcanum verò inlignem jussit quàm celerrimè
Terram aquæ miscere, hominisque indere vocem,
Et robur, immortalibus vero deabus facie assimilare
Virginibus pulchram formam peramabilem: at Minervam
Opera docere, ingeniosam telam texere:
Et gratiam circumfundere capiti auream Venerem,
Et desiderium molestum, & membra fatigantes curas:
Indere vero caninamque mentem & furaces mores
Mercurium jussit, nuncium Argicidam.
Sic ait. Illi autem obtemperarunt Jovi Saturnio regi.
Moxque ex terra finxit inclytus utrinque claudus *Vulcanus*
Virgini verecundæ similem, Jovis consiliis:
Cinxit verò & ornavit dea glaucocula Minerva:
Circum verò Charitesque deæ & veneranda Suada
Monilia aurea posuerunt corpori: ipsam porro
Horæ pulchricomæ coronârunt floribus vernis:
Omnem verò illius corpori ornatum adaptavit Pallas Mi-
At in pectore sanè nuncius Argicida, (nerva:
Menda-

Ἰθείῃσι δίκῃσι· αἵτ' ἐν Διός εἰσιν ἄρειτῃ
Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ'· ἄλλα τε πολλὰ
Ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
Δωροφάγους, οἱ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσαι.
ΝΗΠΙΟΙ, οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
Κεύθουσι γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο,
Ὥστέ σε καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀργὸν ἐόντα.
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνῷ καταθεῖο,
Ἔργα βοῶν δ' ἀπολοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε, χολωσάμενος φρεσὶν ᾗσιν,
Ὅττι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Κεύθε δ' πῦρ· τὸ μὲν αὖθις ἐὺς παῖς Ἰαπετοῖο
Ἔκλεψ' ἀνθρώποισι, Διὸς πάρα μητιόεντος,
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας;
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κατὰ θυμὸν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὣς ἔφατ', ἐν δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἡφαίστου δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὁπλοτέχνην
Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
Καὶ σθένος, ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἐίσκειν
Παρθενικῇς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθηνῇ
Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῇ Ἀφροδίτην,
Καὶ πόθον ἀργαλέον καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας·
Ἐν δὲ θέμεν κυνὸς τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείῃ ἄνακτι, διάκτορον Ἀργεϊφόντῃ.
Ὣς ἔφαθ'. Οἱ δ' ἐπίθοντο Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι.
Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς·
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθηνῆ·
Ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δὲ τήν γε
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι·
Πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθηνῆ.
Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργεϊφόντης

Ψεύδεα

Mendacia, blandoſque ſermones, & doloſos mores
Fecit. Jovis conſiliis graviſtrepi: ſed vocem utique
Indidit deorum præco: appellavit autem mulierem hancce
Pandoram; quia omnes cœleſtium domorum incolæ
Donum contulerunt, damnum hominibus curioſis.
At poſtquam dolum pernicioſum & inevitabilem abſolvit,
Ad Epimethea miſit pater inclytum Argicidam *Mercurium*
Munus ferentem, deorum celerem nuncium. Neq; Epimetheus
Conſideravit ut illi præcepit Prometheus, nè quando munus
Suſciperet à Jove Olympio, ſed remitteret
Retro, ecubi mali quippiam mortalibus fieret.
Verum ille ſuſcipiens, cum jam malum haberet, ſenſit.
Prius namque in terra vivebant familiæ hominum
Seorſum abſque malis, & fine difficili labore,
Morbiſque moleſtis, qui hominibus ſenectam afferunt.
STATIM enim in afflictione mortales conſeneſcunt.
Sed mulier manibus vaſis magnum operculum dimovens,
Diſperſit, hominibus autem machinata eſt curas graves.
Sola verò illic Spes in infracta domo
Intus manſit, dolii ſub labris, neque foras
Evolavit: prius enim injecit operculum dolii,
Ægiochi conſilio Jovis nubicogæ.
Alia verò innumera mala inter homines errant,
Nam PLENA quidem terra eſt malis, plenumque mare:
Morbi autem hominibus tam interdiu quam noctu
Ultro oberrant, mala mortalibus ferentes
Tacite; nam vocem exemit conſultor Jupiter.
Sic nuſquam licet Jovis mentem evitare.
Cæterum ſi voles, alium tibi ſermonem paucis abſolvam
Belle ac ſcienter: tu verò in animo repone.
Ut ſimul nati ſunt dii, mortaleſque homines,
Aureum quidem primum genus diverſiloquentium hominum
Dii fecerunt, cæleſtium domorum incolæ.
Ii quidem temporibus Saturni erant, cum in cœlo regnaret.
Ut dii autem vivebant, ſecurum animum habentes,
Plane abſque laboribus & ærumna; neque moleſta
Senecta aderat: ſemper verò pedibus ac manibus ſimiles
Delectabantur in conviviis, extra mala omnia:
Moriebantur autem ſeu ſomno domiti: bona verò omnia
Illis erant: fructum autem ferebat fertile arvum
Sponte ſuâ, multumque & copioſum: ipſique ultro
Quieti poſſeſſionibus fruebantur, cum bonis multis.

Verum

Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου· ἐν δ' ἄρα φωνὴν
Θῆκε θεῶν κήρυξ· ὀνόμηνε δ' ἥ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
Εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
Δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον. Οὐδ' Ἐπιμηθεὺς
Ἐφράσαθ' ὡς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς μήποτε δῶρον
Δέξασθ' παρὰ Διὸς Ὀλυμπίου· ἀλλ' ἀποπέμπειν
Ἐξοπίσω, μήπως τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχε, νόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵτ' ἄνδρεσι κῆρας ἔδωκαν.
ΑΙΨΑ γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.
Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
Ἐπίδασ', ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ' αὐτόθι ἐλπὶς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισιν
Ἔνδον ἔμιμνε, πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἄλλα δ' μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δ' ἁλὸς ἀτρύγετος.
Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς.
Οὕτως οὔπῃ πως ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον εὐκοσμήσω
Εὖ καὶ ὀπιπεμφώς· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μελόπων ἀνθρώπων
Ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Οἳ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν.
Ὥστε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀϊζύος· οὐδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ ποδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·
Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔρεφε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη, πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο, σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.

Αὐτὰρ

Verum poſtquam hoc genus terra abſcondit,
Ii quidem divi *facti* ſunt, Jovis magni Conſilio,
Boni, in terris verſantes, cuſtodes mortalium hominum:
Qui quidem obſervant judicia & prava opera,
Caligine amicti, paſſim euntes per terram,
Opum datores. Atque hoc munus regale conſecuti ſunt.
Secundum inde genus, multò deterius, poſtea
Argenteum fecerunt cœleſtium domorum incolæ,
Aureo neque natura ſimile, neque intellectu:
Sed centum quidem annos puer apud matrem charam
Nutriebatur creſcens valde rudis domo in ſua.
Cum verò adoleviſſet, & pubertatis terminum attigiſſet,
Pauxillum vivebant ad tempus, dolores habentes
Ob ſtultitias. Injuriam enim pravam non poterant
A ſe mutuo abſtinere, neque deos colere
Volebant, neque ſacrificare beatorum ſacris in aris,
Prout fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
Jupiter Saturnius abſcondit; iratus quia honores
Non dabant beatis diis qui Olympum habitant.
At poſtquam & hoc genus terra occultavit,
Hi quidem ſubterranei beati mortales vocantur
Secundi: ſed tamen honor etiam hos ſequitur.
Jupiter verò pater tertium aliud genus variè loquentium ho-(minum
Æneum fecit, omnino argenteo diſſimile,
E fraxinis, vehemens & robuſtum, quibus Martis
Opera curæ erant luctuoſa, ac injuriæ: neque ullum cibum
Edebant, ſed adamantis habebant durum animum,
Feroces: magna verò vis, & manus inacceſſæ
Ex humeris provenerant ſuper validis membris.
Iis erant ænea quidem arma, æneæque domus;
Ære verò operabantur: nigrum autem *nondum* erat ferrum.
Et hi quidem manibus propriis domiti,
Deſcenderunt amplam in domum frigidi inferni,
Ignobiles: mors verò tametſi terribiles exiſtentes
Cepit atra; ſplendidum verò liquerunt lumen ſolis.
Sed poſtquam & hoc genus terra operuit,
Rurſum etiam aliud quartum ſuper terram multorum alum-(nam
Jupiter Saturnius fecit, juſtius & melius,
Virorum heroum divinum genus, qui vocantur
Semidii priori generationi, per immenſam terram.
Hos quoque bellumque malum & pugna gravis,
Alios quidem ad ſeptiportes Thebas, Cadmeam terram

Perdi-

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς,
Ἐσθλοί, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἐσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
Πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλήιον ἔσχον.
Δεύτερον αὖτε γένος, πολὺ χειρότερον, μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Χρυσέῳ ὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, ὔτε νόημα·
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Ἐτρέφετ' ἀταλλὸν μέγα νήπιος ᾧ ἔνι οἴκῳ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἐβήσετο, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
Ἀφραδίας. Ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱερὰς ἐπὶ βωμοῖς,
Ἣ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα· Τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε· χολώσατο, οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι· ἀλλ' ἔμπης τιμὴ, καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκειον ποίησ' οὐκ ἀργυρῷ οὐδὲν ὅμοιον,
Ἐκ μελιῶν, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον, οἷσιν Ἄρηος
Ἔργ' ἔμελε στονόεντα, καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
Ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,
Ἄπλαστοι· μεγάλη δὲ βίη, καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ὀπὶ στιβαροῖς μελέεσσι.
Τοῖς δ' ἐν χαλκείοις μὲν τεύχεα, χάλκειοι δέ τε οἶκοι,
Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες,
Βῶσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο,
Νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐμπαλὺς περ ἐόντας
Εἷλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ὀπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιότερον καὶ ἄρειον,
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι προτέρη γενεὴ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ,
Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,

Ὤλεσε

Perdidit, pugnantes propter oves Oedipi:
Alios verò & in navibus ſuper magnum fluctum maris
Ad Trojam ducens, Helenæ gratia pulchricomæ,
Ubi quidem ipſos mortis quoque finis adobruit.
Iis autem ſeorſum ab hominibus victum & ſedem tribuens
Jupiter Saturnius pater conſtituit ad terræ fines.
Et hi quidem habitant ſecurum animum habentes
In beatorum inſulis, juxta Oceanum profundum,
Felices heroes: his dulcem fructum
Ter quotannis florentem profert fœcunda tellus.
O ſi neque jam quinto ego intereſſem (natus.
Hominum generi, ſed aut mortuus eſſem prius, aut poſtea
Nunc enim genus eſt ferreum: nunquam nec die
Quieſcunt à labore & miſeria, neque nocte,
Corrupti: graves verò dii dabunt curas.
Sed tamen & hiſce admiſcebuntur bona malis. (minum,
Jupiter autem perdet etiam hoc genus variè loquentium ho-
Poſtquam facti circa tempora cani fuerint.
Neque pater liberis ſimilis, neque liberi,
Neque hoſpes hoſpiti, neque ſodalis ſodali.
Neque frater amicus erit, ut antehac.
Statim verò ſeneſcentes dehonorabunt parentes.
Inculabunt autem illos moleſtis alloquentes verbis
Impii, neque deorum vindictam ſcientes, neque hi ſane
Seneſcentibus parentibus educationis præmia reddent,
Violenti: alter verò alterius civitatem diripiet.
Neque ulla pii gratia erit, neque juſti,
Neque boni: magis verò maleficum & injurium
Virum colent. Juſtitia vero in manibus & pudor
Non erit. Lædet autem malus meliorem virum,
Verbis obliquis alloquens, perjurium verò jurabit.
Livor autem homines miſeros omnes, (aſpectu.
Malos rumores ſpargens, malis gaudens, comitabitur inviſo
Tumque demum ad cœlum à terra ſpatioſa,
Candidis veſtibus tectæ corpus pulchrum,
DEORUM ad familiam abierunt relictis hominibus
Pudor & Nemeſis: relinquentur autem dolores graves
Mortalibus hominibus; mali verò non erit remedium.
Sed nunc fabulam regibus dicam, tametſi ipſi ſapiant.
Sic accipiter affatus eſt luſciniam canoram,
Altè in nubibus ferens, unguibus correptam:
Illa verò miſere, curvis confixa unguibus,

Lugebat

Ὤλεσε μυρία μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
Τὲς δ' ϗ ἐν νήεσσιν ὑφ' μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο,
Ἔνθ' ἤτοι τοὺ μὲν θανάτῳ τέλος ἀμφεκάλυψε.
Τοῖς δ' ἄλλ' ἀνθρώπων βίοτον ϗ ἤθε' ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένευσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης,
Καὶ τὶ μὴν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην.
Ὄλβιοι ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς τῆ ἔτεος θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Μήκετ' ἔπειτ' ὤφελον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου ϗ ὀϊζύος, οὐδέ τι νύκτωρ,
Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δ' θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
Ἀλλ' ἔμπης ϗ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσι.
Ζεὺς δ' ὀλέσει ϗ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Εὖ τ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίιος, οὐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, ϗ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσται, ὡς τὸ πάρος περ.
Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
Μέμψονται δ' ἄρα τοὺ χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι
Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· οὐδὲ μὰν οἵγε
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσται, οὔτε δικαίου,
Οὔτ' ἀγαθοῦ, μᾶλλον δ' κακῶν ῥεκτῆρα ϗ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι. δίκη δ' ἐν χερσὶ ϗ αἰδὼς
Οὐκ ἔσται. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων. ὄμνυ δ' ὅρκον ὀμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν.
Δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὀνοσσήτωρ συνεραστής.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλόν,
Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον προλιπόντ' ἀνθρώπους
Αἰδὼς ϗ Νέμεσις· τὰ δ' λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, κακὴ δ' οὐκ ἔσται ἀλκή.
Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω, φρονέουσι ϗ αὐτοῖς.
Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,
Τὴν μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων, ὀνύχεσσι μεμαφὼς·
Ἣ δ' ἐλεὸν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,

Lugebat: eam autem imperioſo illo ſermone allocutus eſt.
Infelix, quid ſtrepis? habet certè te multò fortior:
Hac vades, qua te duco, etiam cantatricem exiſtentem:
Cœnam verò, ſiquidem libet, faciam vel dimittam. (re:
Imprudens verò quicunq; velit cum potentioribus contende-
Victoriaque privatur; & præter convitia dolores patitur.
Sic ait velox accipiter, latis alis prædita avis.
O Perſa, tu verò audi juſtitiam, neque injuriam fove.
Injuria enim pernicioſa *eſt* miſero homini; neque bonus qui-
Facilè ferre poteſt, gravaturque ab ipſa, (dem
Illapſus damnis. Via verò altera perveniendi
Melior ad juſta. JUSTITIA autem ſuper injuriam valet,
Ad finem progreſſa. PASSUS verò ſtultus ſapuit.
Citò enim abit jusjurandum unà cum pravis judiciis:
Juſtitiæ verò impetus, tractæ quocunq; homines duxerint
Donivori, pravis autem judiciis determinârint cauſas,
Hæc verò ſequitur, flens urbemque & mores populorum,
Caliginem induta, malum hominibus afferens,
Qui ipſam expellunt, neque rectam diſtribuerunt.
At qui jura tam hoſpitibus quam popularibus dant
Recta, neque à juſto quicquam exorbitant:
Iis viget urbs, populi verò florent in ipſa:
Pax verò per terram alma: neque unquam ipſis
Moleſtum bellum parat latè cernens Jupiter.
Nec unquam juſtos inter homines fames verſatur,
Neque noxa; florentibus vero arvis fruuntur. (quercus
His fert quidem terra multum victum: in montibus verò
Summa quidem fert glandes; media verò apes:
Lanigeræ autem oves velleribus onuſtæ ſunt:
Pariunt verò mulieres ſimiles parentibus liberos:
Florent autem bonis perpetuò: neque navibus
Navigant; fructum verò profert fœcundus ager.
Sed quibus injuriaque mala curæ eſt, pravaque opera,
Iis pœnam Saturnius parat latè cernens Jupiter:
SÆPE etiam univerſa civitas malum ob virum punitur,
Qui peccat, & iniqua machinatur.
Illis autem cœlitus magnum intulit malum Saturnius,
Famem ſimul & peſtem: intereunt verò populi:
Neque mulieres pariunt; decreſcuntque familiæ,
Jovis Olympii conſilio: interdum verò rurſus
Aut horum exercitum ingentem perdidit, aut murum,
Aut naves in Ponto Saturnius punit ipſorum.

O

Μύρεται· πλὴν δ' οὐ γὰρ ὀπιπευτέως ἐστὶ μύθων εἰπεῖν.
Δαιμονίη, τί λάλακας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων·
Τῆλε δ' ἐς ἢ σ' ἂν ἐγὼ πέμψω ἄγω, καὶ ἀοιδὸν ἔοντα,
Δεῖπνον δ', αἴκ' ἐθέλῳ, ποιήσομαι, ἠὲ μεθήσω.
ΑΦΡΩΝ δ', ὅς κ' ἐθέλοι σοὶ καὶ κρείσσονα ἀντιφερίζειν·
Νίκης τε στέρεται, σοὶς τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει.
Ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης ἱερὴξ, ταυσίπτερος ὄρνις.
Ὣς Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε.
Ὕβρις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
Ῥηϊδίως φερέμεν δύναται). βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,
Ἐγκύρσας ἄτῃσιν. Ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν
Κρείσσων ἐς τὰ δίκαια. ΔΙΚΗ δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει,
Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα. ΠΑΘΩΝ δέ τε νήπιος ἔγνω.
Αὐτίκα γὰρ τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσι·
Τῆς δ' δίκης ῥόθος, ἑλκομένης ἢ κ' ἄνδρες ἄγωσι
Δωροφάγοι, σκολιῇς δ' δίκῃς κρίνωσι θέμιστας·
Ἡ δ' ἕπεται, κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν,
Ἠέρα ἑσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
Οἵ τέ μιν ἐξελάσσι, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν.
Οἱ δ' δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι δίδοῦσιν
Ἰθείας, καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου,
Τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος· οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς·
Οὐδέ ποτ' ἰθυδίκῃσι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,
Οὐδ' ἄτη· θαλίῃς δ' μεμηλότα ἔργα νέμουσι).
Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· οὔρεσι δὲ δρῦς
Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
Εἰροπόκοι δ' ὄιες μαλλοῖς καταβεβρίθασι·
Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν·
Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ὁτὶ νηῶν
Νείονται), καρπὸν δὲ φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα,
Τοῖσδε δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς·
ΠΟΛΛΑΚΙ καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπαυρᾷ,
Ὅστις ἀλιτραίνει, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάᾳται).
Τοῖσιν δ' ὑψόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
Λιμὸν ὁμοῦ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν· μινύθουσι δ' οἶκοι,
Ζηνὸς φραδμοσύνῃσιν Ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἢ γε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν, ἢ ὅγε τεῖχος,
Ἢ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτούς.

O reges, vos autem conſiderate etiam ipſi
Pœnam hanc: Prope enim inter homines verſantes
Dii vident, quotquot perverſis judiciis (tes.
Se mutuò atterunt, deorum animadverſionem non curan-
Ter enim decies mille ſunt in terra multorum alumna
Dii Jovis, cuſtodes mortalium hominum:
Qui ſane & judicia obſervant, & prava opera,
Caligine amicti, paſſim oberrantes per terram.
Virgo autem eſt Juſtitia Jove prognata.
Claraque & veneranda diis qui cœlum habitant
Et certè cùm quis ipſam læſerit, oblique injurians,
Statim ad Jovem patrem conſidens Saturnium,
Conqueritur hominum iniquam mentem: ut luat
Populus peccata regum, qui mala cogitantes
Alio deflectunt judicia, inique pronunciantes.
Hæc obſervantes, ô reges corrigite ſententias, (mini.
Donivori: obliquorum verò judiciorum prorſus obliviſca-
SIBI ipſi mala fabricatur vir alii mala fabricans.
MALUM verò conſilium conſultori peſſimum.
OMNIA videns Jovis oculus, omniaque advertens,
Et hæc certè, ſiquidem vult, inſpicit: neque ipſum latet
Qualenam hoc quoque judicium civitas intus exerceat.
Ego porro nec ipſe nunc inter homines juſtus
Eſſe velim, neque meus filius: quando MALUM eſt, juſtum
Eſſe, ſiquidem plus juris injuſtior habebit. (gaudentem.
Sed his nondum finem arbitror impoſiturum Jovem fulmine
O Perſa, cæterum tu hæc animo tuo repone, (prorſus:
Et juſtitiæ animum quidem adjice, violentia verò obliviſcere
Namque HANC hominibus legem diſpoſuit Saturnius,
Piſcibus quidem & feris & avibus volucribus,
Se mutuo ut devorent; quandoquidem jus apud eas non eſt;
Hominibus autem dedit juſtitiam, quæ multo optima
Eſt. SI QUIS enim velit juſta in publico dicere,
Cognoſcens, ei quidem opes largitur latè videns Jupiter.
QUI VERO teſtimoniis volens perjurium jurando
Mentietur in jus delinquens, immedicabiliter læſus eſt;
Ejus verò obſcurior poſteritas poſtea relicta eſt:
VIRI autem juſti generatio in poſteris *erit* præſtantior.
Cæterum tibi ego bona ſciens dico, ſtultiſſime Perſa,
MALITIAM quidem cumulatim etiam capere
Facile eſt: brevis quippe via eſt, valdéque prope habitat.
ANTE virtutem verò ſudorem dii poſuerunt

Immor-

Ὦ βασιλῆες, ὑμεῖς ὔ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
Τὴν δὲ δίκην· ΕΠΤΤΣ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
Ἀθάνατοι λεύουσιν, ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσι
Ἀλλήλους τείβουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
Τρὶς γὰρ μύριοί εἰσιν ὑπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἳ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα εἱματόεντες, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι.
Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τίς μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,
Αὐτίκα παὶρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι
Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον· ὄφρ' ἀποτίσῃ
Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων, οἳ λυγρὰ νοέωσι
Ἄλλῃ παρκλίνοντ' ἰθείας, σκολιῶς δικάσσαντες.
Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες ἰθύνετε μῦθον,
Δωροφάγοι, σκολιῶν δ' ἰθέων ἐπιπάγχυ λάθεσθε.
Οἱ Αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων.
Ἡ ΔΕ' κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.
ΠΑΝΤΑ ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας,
Καί νυ τάδ', αἴκ ἐθέλῃσ', ἐπιδέρκεται· οὐδὲ λάθοι
Οἷόν σὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει.
Νῦν ἔγωὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
Εἶην, μήτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ ΚΑΚΟΝ, ἄνδρα δίκαιον
Ἐμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξῃ.
Ἀλλὰ τά γ' οὔπω ἔολπα τελεῖν Διὶ τερπικεραύνῳ.
Ὦ Πέρση. σὺ δ' ταῦτα μετ' φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
Καὶ νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ὀπιλήθεο πάμπαν·
ΤΟΝΔε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,
Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεινοῖς,
Ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἔστιν ἐν αὐτοῖς·
Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη
Γίνεται. Εἰ ΓΑΡ τίς κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
Γινώσκων, τῷ μὲν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς.
Ὃς ΔΕ' κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας
Ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάψας, νήκεστον ἀάσθη·
Τοῦ δέ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται·
ΑΝΔΡΟΣ δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθε ἀμείνων.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
ΤΗΝ ΜΕΝ ΤΟΙ κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
ΤΗΣ δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν

Immortales ; longa verò atque ardua via eſt ad ipſam,
Primumque aſpera : ubi verò ad ſummum ventum fuerit,
Facilis deinceps eſt, quantumvis difficilis fuerit. (ſapit,
ILLE quidem longè optimus eſt, qui ex ſe ipſe per omnia
Conſiderans quæcunque dein & poſtremo ſint meliora.
RURSUS & ille bonus eſt, qui bene monenti paruerit.
QUI verò nec ex ſe ſapit, neque alium audiens
Animum adjicit, contra hic inutilis homo *eſt*.
Verum tu noſtri ſemper præcepti memor,
Operare, ô Perſa, divinum genus, ut te fames
Odio habeat, amet autem pulchrè coronata Ceres
Veneranda, victuque tuum impleat horreum.
FAMES namque perpetuò ignavo comes *eſt* viro :
Atque eidem & dii ſuccenſent, & homines, quicunq; otioſus
Vivat, fucis aculeo carentibus ſimilis ſtudio,
Qui apum laborem abſumunt otioſi,
Vorantes. Tibi verò opera mediocria obire gratum eſto,
Ut tibi tempeſtivo victu impleantur horrea.
EX laboribus autem viri evadunt pecoroſi & opulenti.
Et laborans multò etiam charior tam immortalibus
Eris, quam hominibus : valde enim oderunt otioſos.
LABOR verò nullum dedecus, ſed ignavia dedecus *eſt*.
Quod ſi laboraveris, mox te æmulabitur otioſus
Diteſcentem : divitias verò & virtus & gloria comitatur.
Deo autem ſimilis fueris, (Laborare quidem melius)
Siquidem ab alienis facultatibus ſtolidum animum
Ad opus convertens, victûs curam habeas, ut te jubeo.
PUDOR autem non bonus indigentem virum tenet ;
Pudor, qui viros valde & lædit & juvat. (tias.
PUDOR quidem ad paupertatem, audacia verò ad divi-
OPES verò non raptæ, divinitus datæ, multò meliores :
Si quis enim & manibus per vim magnas opes abſtulerit,
Aut lingua ſpoliarit, (qualia multa
Fiunt, quamprimum lucrum mentem deceperit
Hominum, pudorem verò impudentia expulerit)
Facilè & illum obſcurant dii, minuuntur verò familiæ
Viro illi, exiguum verò ad tempus divitiæ adſunt.
Par *facit delictum* qui & ſupplicem & hoſpitem malo affe-
Quique fratris ſui cubilia aſcenderit, (cerit ;
Secreti *cauſa* lecti uxoris, inhoneſta patrans :
Quiq; imprudentia cujuſpiam deceperit orphanos liberos :
Quique parentem ſenem miſero in ſenectæ limine

Probri

Ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,
Καὶ τραχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,
Ῥηϊδίη δ' ἔπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.
ΟΥΤΟΣ μὲν παιδείστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει,
Φρασσάμενος τά κ' ἔπειτα καὶ εἰς τέλος ἦσιν ἀμείνων.
ΕΣΘΛΟΣ δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
ΟΣ ΔΕ' κε μήθ' αὐτῷ νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὅδ' αὖτ' ἀχρήιος ἀνήρ.
Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς,
Ἔργάζου, Πέρση διΐον γένος, ὄφρά σε λιμὸς
Ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δ' ἐυστέφανος Δημήτηρ
Αἰδοίη, βιότου δὲ τεὴν πιμπλήσι καλιήν.
ΛΙΜΟΣ γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὃς κεν ἀεργὸς
Ζώῃ, κηφήνεσσι κοθούροις εἰκελος ὁρμήν,
Οἵτε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ,
Ἔδοντες. Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
Ὡς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί.
ΕΞ ΕΡΓΩΝ δ' ἄνδρες πολυμήλοι τ' ἀφνειοί τε.
Καί τ' ἐργαζόμενος, πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
Ἔσσεαι ἠδὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ συγέουσιν ἀεργίης.
ΕΡΓΟΝ δ' οὐδὲν ὄνειδος· ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.
Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
Πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ,
Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα, (τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον)
Εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν
Εἰς ἔργον τρέψας, μελετᾷς βίον, ὡς σε κελεύω.
ΑΙΔΩΣ δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα ὀνίνησι καὶ ὀνίνησι.
ΑΙΔΩΣ τοι πρὸς ἀτολμίη, δάρσος δὲ πρὸς ὅλβῳ.
ΧΡΗΜΑΤΑ δ' οὐχ ἁρπακτά, θεόσδοτα, πολλὸν ἀμείνω.
Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕλῃται,
Ἢ ὅγ' ἀπὸ γλώσσης ληΐσσηται, (οἷά τε πολλὰ
Γίνεται, εὖτ' ἂν δὴ κέρδεσι νόον ἔξαπατήσῃ
Ἀνθρώπων, αἰδὼς δέ τ' ἀναιδείῃ κατοπάζῃ)
Ῥεῖά τέ μιν μαυροῦσι θεοὶ, μινύθουσι δ' οἶκον
Ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
Ἴσον δ', ὅς θ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει·
Ὅς τε κασιγνήτοιο ἑῷ ἐνὶ δέμνια βαίνοι,
Κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχῳ, παρακαίρια ῥέζων·
Ὅς τε τοῦ ἀφραδίης ἀλιτεσίνεται ὀρφανὰ τέκνα·
Ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ

Probris affecerit, gravibus inceſſens verbis:
Huic certè Jupiter iraſcitur; ad extremum verò
Pro operibus iniquis gravem exhibet talionem.
Verùm tu quidem ab his omnino cohibe ſtultum animum.
PRO virili autem ſacra facito immortalibus diis
Caſte & pure ſplendidaque crura adurito.
Interdum certè libaminibus atque ſuffitibus placa,
Et quando cubitum ieris, & quando lux ſacra venerit:
Ut benevolum erga te cor atque animum habeant;
Ut aliorum emas ſortem, non tuam alius.
AMICUM ad convivium vocato, inimicum verò finito.
Eum verò potiſſimum vocato, quicunque te prope habitat:
Si enim tibi & negotium aliquod domeſticum accidat,
Vicini diſcincti occurrunt, cinguntur autem cognati. (dum.
NOXA *tam magna eſt* malus vicinus, quantum bonus commo-
Sortitus eſt præmium, quicunq; ſortitus eſt vicinum bonum;
Neque ſane bos interierit, niſi vicinus malus ſit. (redde,
Recta quidem menſura à vicino mutuum accipe, rectaq;
Eadem menſura, & amplius, ſi quidem poſſis:
Ut indigens, & in poſterum promptum invenias.
NE mala lucra captes: mala lucra æqualia damnis.
AMANTEM te ama, & accedenti adſis:
ET DA *ei* qui dederit, neque da *ei* qui non dederit.
DATORI namque eſt qui dat: non danti verò nemo dat.
DONATIO bona, rapina verò mala, lethifera.
Quiſquis etenim vir ſponte ſua *dederit*, etſi multum dederit,
Gaudet donando, & delectatur ſuo in animo.
Qui verò ipſe rapuerit, imprudentia fretus,
Quamvis ſit exiguum, *tamen* id conſtringit charum animum.
SIQUIDEM enim & parvum parvo addideris, (ſerit.
Et frequenter iſtud feceris, mox quidem magnum & hoc eva-
Qui verò partis adjicit, is vitabit atram famem.
Neque verò quod domi repoſitum eſt, virum contriſtat,
DOMI melius *eſt* eſſe; quoniam noxium quod foris *eſt*.
Bonum quidem de præſenti capere; noxa verò animo
Egere abſente: quæ te cogitare jubeo.
INCIPIENTE verò dolio & deſinente, ſaturato te;
Medio parce: mala verò in fundo parſimonia.
Merces autem viro amico conſtituta ſufficiens eſto.
Etiam cum fratre ludens, teſtem adhibeto:
CREDULITAS pariter ac diffidentia perdiderunt homines.
Ne verò mulier te animo nates ſuccincta decipiat,

Blande

Νειχείῃ, χαλεποῖσι καταπλόμῳ ἐπέεσσι·
Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελεύτῃ
Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
Ἀλλὰ σὺ τῆλε μάλα πάσας ἔριδος κακομήτεος ἴσθι
ΚΑΔΔΥΝΑΜΙΝ δ' ἔρδειν ἱερὰ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ὅσσι δ' ἀγλαὰ μηεία κήεις.
Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι δυσέσσι τε ἰλάσκεαι,
Ἠμὲν ὅτ' εὐνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὡς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν·
Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν σὸν τέτον ἄλλος.
ΤΟΝ Φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι.
Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει·
Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται,
Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.
ΠΗΜΑ κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ·
Ἔμμορέ τοι τιμῆς ὅς γ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.
Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
ΕΥ ΜΕΝ μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λαῖον, αἴκε δύνηαι·
Ὡς ἂν χρηΐζων, καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς.
ΜΗ' ΚΑΚΑ' κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσι.
ΤΟΝ Φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσίοντι προσεῖναι.
ΚΑΙ' ΔΟΜΕΝ ὅς κεν δῷ, καὶ μὴ δίδωι ὅς κεν μὴ δῷ,
ΔΩ' Τῃ μὲν τις ἔδωκεν· ἀδώτῃ δ' ὔτις ἔδωκεν.
ΔΩΣ ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότειρα.
Ὅς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅγε καὶν μέγα δώῃ,
Χαίρει τῷ δώρῳ, καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν.
Ὅς δέ κεν αὐτὸς ἕλῃται ἀναιδίῃφι πιθήσας,
Καί τε σμικρὸν ἐὸν, τὸ, τ' ἐπάχρωσεν φίλον ἦτορ.
Εἰ ΓΑΡ κεν καὶ σμικρὸν ὀπὶ σμικρὸν καταθεῖο,
Καὶ θαμὰ τῶθ' ἕρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.
Ὅς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὃ δ' ἀλύξει αἴθοπα λιμόν.
Οὐδὲ πάγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἄνερα κήδει.
ΟΙΚΟΙ βέλτερον εἶ· ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ δύεσφι.
Ἐσθλὸν μὲν παρέοντος ἔλεσθαι πῶμα θυμῷ
Χρηΐζειν ἀπέοντος· ἄσε φράζεσθαι ἄνωγα.
ΑΡΧΟΜΕΝΟΥ δὲ πίθου καὶ λήγοντος, κορέσασθαι
Μετρίως φείδεσθαι· δεινὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φείδη.
Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
Καί τε καταγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι·
ΠΙΣΤΕΙΣ δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ἄλεσι ἀνδρας.
Μηδὲ γυνὴ σὲ νόον τυγοστόλον ἐξαπατάτω,

Αἰμύλα

Blande garriens, tuum inquirens tugurium.
QUI namque mulieri confidit, confidit is quidem furibus.
Unicus verò filius ſervârit paternam domum
Paſcendo : ita enim opulentia creſcet in ædibus.
Senex autem moriaris, alium filium relinquens.
Facilè verò & pluribus præbuerit Jupiter ingentes opes :
MAJOR autem plurium cura, major quoque acceſſio.
Tibi verò ſi opes animus appetit intra ſeſe,
Sic facito : operamque operæ ſubinde addito.

LIB. II.

PLeiadibus Atlante natis exorientibus,
Incipe meſſem, arationem verò occidentibus.
Hæ quidem nocteſque & dies quadraginta
Latent : rurſum verò circumvolvente ſe anno
Apparent, primum ut acuitur ferrum.
Hæc utique arvorum eſt regula, quique mare
Prope habitant, quique valles flexuoſas
Mari fluctuante procul pinguem regionem
Habitant. Nudus ſerito, nuduſque arato,
Nudus quoque metito, ſiquidem tempeſtiva omnia voles
Opera ferre Cereris : ut tibi ſingula
Tempeſtiva creſcant, ne quando interim egens
Mendices *ad* alienas domos, nihilque efficias.
Sicut & nunc ad me veniſti : ego verò tibi non ampliùs dabo,
Neque amplius admetiar. Labora ſtolide Perſa
Opera quæ hominibus dii deſtinârunt :
Ne quando cum liberis uxoreque animo dolens
Quæras victum per vicinos, hi verò negligant. (leſtes,
Bis enim & ter forſitan conſequeris : ſi verò ampliùs mo-
Rem quidem non facies, tu verò inania multa dices :
Inutilis autem erit verborum copia. Sed te jubeo
Cogitare debitique ſolutionem, famiſque evitationem.
Domum quidem primum, uxoremque, bovemq; aratorem,
Famulam non nuptam, quæ & boves ſequatur :
Utenſilia verò domi omnia apta facito :
Ne tu quidem petas ab alio, illeque recuſet, tu verò careas,
Tempus autem prætereat, minuaturque tibi opus.
NE VERO differas inque craſtinum, inque perendinum :
Non enim deſes in opere vir implet horreum,

Neque

Αἰμύλα κωπίλλουσα, τελὼ δ' ὀφρῶσα καλιλώ.
Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι.
Μυνοχθὴς δ' ἁπαὶς σώζοι πανδαῖον οἶκον
Φερβέμεν· ὡς γὰρ πλεῖστον ἀέξεται ἐν μεγάροισι.
Γηραιὸς δ' ἀνδρὶ παῖδες ἔτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων·
Ῥεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄφθονον ὄλβον.
Πλείων μὲν πλείονα μέλεται, μείζων δ' ὀπιθήκη.
Σοὶ δ' εἰ πλοῦτος θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν,
Ὧδ' ἔρδειν· ἔργον δέ τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.

ΒΙΒΛ. β'.

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομένάων
Ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, ἀρότοιο δ' δυνομενάων.
Αἱ δὴ τοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα
Κεκρύφαται· αὖτις δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
Φαίνονται, τὰ πρῶτα χαραττομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἵ τε θαλάσσης
Ἐγγύθι ναιετάουσ', οἵ τ' ἄγκεα βησσήεντα
Πόντου κυμαίνοντος ὑποδρηθὶ πόνον χῶρον
Ναίουσιν. Γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν καὶ βοωτεῖν,
Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι. εἴκ' ὥρια πάντ' ἐθέλῃσθα
Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὥς τοι ἕκαστα
Ὥρι' ἀέξηται, μή ποτε τὰ μεταξὺ χατίζων
Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσῃς.
Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμὶ ἦλθες· ἐγὼ δέ σοι οὐκ ὀπιδώσω,
Οὐδ' ὀπιμετρήσω. Ἐργάζου νήπιε Πέρση
Ἔργα τά τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο·
Μή ποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀκεύων
Ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας, οἱ δ' ἀμελῶσι.
Δὶς μὲν γὰρ καὶ τρὶς τάχα τεύξεαι· ἢν δ' ἔτι λυπῇς,
Χρῆμα μὲν οὐ σαώσεις, σὺ δ' ἐπὶ πολλὰ ἀχρεΐσεις·
Ἀλγεινὸς δ' ἔσται ἐπέων νομός. Ἀλλά σ' ἄτωτα
Φραζέσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν.
Οἶκον μὲν πρῶτα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀρότηρα,
Κτητὸν δ' ἀμφίπολον, ἥτις καὶ βοσὶν ἕποιτο·
Χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι.
Μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνῆται, σὺ δ' ἀμᾶσθαι
Ἡ δ' ὥρη παρεοῦσα, μινύθῃ δέ τοι ἔργον.
Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον ἐς τ' ἔνναφιν·
Οὐ γὰρ ἐπωσπεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιλώ,

Οὐδ'

Neque procraſtinator. Cura vero tibi opus auget.
Semper autem Dilator operum vir cum damnis luctatur.
Cum itaque jam deſinit robur vehementis ſolis
Ab æſtu ſudorifero, per autumnum pluente
Jove præpotente, mutaturque humanum corpus
Multò levius: (nam tunc Canicularis ſtella
Pauliſper ſupra caput fato obnoxiorum hominum
Venit interdiu, magis autem nocte fruitur)
Quando incorruptiſſima eſt cæſa ferro
Sylva, folia autem humi fundit, ab ramiſque ceſſat:
Tunc ſane ligna ſecato, memor tempeſtivi operis.
Mortarium quidem tripedale ſeca, piſtillum verò tricubitale:
Axemque ſeptempedalem; valde enim certè conveniens ſic:
Si vero octopedalem; & malleum inde ſecueris. (currui:
Trium ſpithamarum curvaturam ſecato decem palmorum
Multa præterea curva ligna. Ferro autem dentale cum in-
Domum, in monte quærens vel in agro, (veneris,
Ilignum: hoc enim bobus ad arandum firmiſſimum eſt,
Nempe cum Atticæ *Cereris* famulus temoni infigens,
Clavis adjunctum ſtivæ adaptaverit.
Bina verò diſponito aratra, laborans domi.
Dentatum, & compactum: quoniam multò optimum ſic.
Et ſi alterum fregeris, alterum bobus injicias.
E lauro autem vel ulmo firmiſſimæ ſtivæ ſunt.
E quercu temonem, ex ilice dentale, boves verò duos novennes
Maſculos comparato, (horum enim robur nonimbecillum eſt)
Adoleſcentiæ menſuram habentes: hi ad laborandum optimi.
Non utique hi contendentes in ſulco laborando aratrum
Fregerint, opus verò imperfectum illic reliquerint.
Hos autem ſimul quadragenarius juvenis ſequatur,
Panem cœnatus quadrifidum octo buccellarum.
Qui quidem opus curans rectum ſulcum ducat,
Non ampliùs reſpectans ad coætaneos, ſed in opere
Animum habens. Hoc verò neque junior alius melior
Ad ſpargendum ſemina & iteratam ſationem evitandum:
Junior enim vir ad coætaneos ſpectat intento animo.
Conſidera verò, cum vocem gruis audieris
Ab alto ex nubibus quotannis clangentis:
Quæ ad arandi temporis ſignum affert, & hyemis tempus
Indicat pluviæ, cor autem rodit viri bobus carentis.
Tunc ſane paſce flexiles boves, intus exiſtentes.
Facile enim dictu eſt. Par bôum da & plauſtrium:

Facile

Οὐδ' ἀναβαλλόμενος. Μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
Ἀιεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτην παλαίει.
Ἡμος δὴ λέγει μηνὸς ὀξέος ἠελίοιο
Καύμα λοῖσθος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβρήσας
Ζηνὸς ἐερσενέος, μετὰ δ' ἤπιος βέβριθε γαῖα
Πολλὸν ἐλαφότερος· (δὴ γὰρ τότε ζείει ἀνὴρ
Βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κνημοτρεφέων ἀνθρώπων
Ἕρχεται ἡμάτιος, πλέον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ.)
Ἡμος ἀδηκοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
Ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πόρδοιό τε λήγει·
Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν, μεμνημένος ὦεῖον ἔργον.
Ὄλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τριπήχη·
Ἄξονα δ' ἐπταπόδην· μάλα γὰρ νύ τι ἄρμενος ὥπτο·
Εἰ δέ κεν ὀκταπόδην· ἀπὸ κ' σφύρας κε τάμοιο.
Τειαίδαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ·
Πόλλ' ὑπὸ καμπύλα κᾶλα. Φέρειν δὲ γύλιν, ὅτ' ἂν εὕρῃς,
Εἰς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος ἢ κατ' ἄρουραν,
Πείνινον· ὃς δὴ βουσὶν ἀρὴν ὀχυρώτατός ὅδιν,
Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος ἐν ἐλύμασι πήξας,
Γόμφοισιν πελάσας ῥεθεσαρίρεται ἰσοβοΐῃ.
Δοιὰ δὲ θήσεσθαι ἄροτρα, πυκασμένος ἢ τὸ οἶκον,
Αὐτόγυον· καὶ πηκτόν· ἐπεὶ πολὺ λωΐον ὥπτο.
Εἰ δ' ἕτερον γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ὑπὸ βουσὶ βάλοιο.
Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἰσοβοῆες.
Δρυὸς ἔλυμα, σεῖνε γύλιν, βόε δ' ἐννεαετήρω
Ἄρσενε κεκτῆσθαι, (τῷ γὰρ δέκα ὄχ' ἀλαπαδνόν)
Ἥβης μέσσον ἔχοντε· τὼ ἐργάζεσθαι ἀείσω.
Οὐκ ἂν τώ γ' ἐρίσαντε ἐν αὔλακι καμμόνω ἄεθλον
Ἄξειαν, τὸ δ' ἔργον ἐπήσιον αὖθι λίποιεν.
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετὴς αἴζηὸς ἕποιτο,
Ἄρτον δειπνήσας τετράτροφον ὀκτάβλωμον·
Ὅς κ' ἔργα μελεσσὶ ἰθείῃ αὔλακι ἐλαύνοι,
Μηκέτι παπταίνων μὴ' ὁμήλικας, ἀλλ' ὑπ' ἔργῳ
Θυμὸν ἔχων. Τὸν δ' ὔπι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
Σπέρματα δάσσασθαι, καὶ ὀπαυρείῃ ἀλέασθαι·
Κωφότερος γὰρ ἀνὴρ μὴ' ὁμήλικας ἐπποίητα.
Φράζεσθαι δ', οὔτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης·
Ἥτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ἄρσιν
Δεικνύει ὀμβρηρόν, καρδίην δ' ἔδακε ἀνδρὸς ἀβούτεω.
Δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας·
Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, Βόε δὸς καὶ ἅμαξαν·

Ῥηΐδιον

Facile autem recuſare, Inſtant verò opera bobus.
Inquit autem vir opinione ſua dives, Fabricato plauſtrum:
Stultus, neque hoc ſcit centum eſſe ligna plauſtri
Horum ante curam habeto, domi ut reponas.
Cùm primum igitur arandi tempus mortalibus apparuerit,
Tunc aggredere, ſimul & ſervi & tu ipſe,
Siccam & humidam arans, arationis ad tempus,
Summo mane feſtinans, ut tibi impleantur arva.
Vere vertito: Æſtate verò iterata non te fallet.
Novalem verò ſerito adhuc levem terram.
Novalis imprecationem expultrix, liberorum placatrix *eſt*.
Supplica verò Jovi terreſtri Cererique caſtæ,
Maturum ut abundet Cereris ſacrum munus,
Ut primum incipis arare, cum extremum de ſtiva
Manu capiens ſtimulum, bôum terga attigeris
Quernum temonem trahentium loro: juvenis autem pone
Servus, ligonem tenens, negotium avibus faceſſat,
Semina abſcondens. APTA enim diſpoſitio optima
Mortalibus hominibus *eſt*: inepta vero diſpoſitio peſſima.
Sic quidem ubertate ſpicæ nutabunt ad terram.
Si finem ipſe poſtea Jupiter bonum præbuerit.
E vaſis autem ejicias araneas: & te ſpero
Gaviſurum, victu potitum domi exiſtente.
Lætus autem pervenies ad canum ver, neque ad alios
Reſpicies: tui verò alius vir indigus erit.
Si verò ad ſolis converſionem araveris terram almam,
Sedens metes, pauxillum manu comprehendens,
Obverſim manipulans pulverulentus, nec valde gaudens:
Feres autem in ſporta; pauci verò te ſuſpicient.
Alias vero alia Jovis mens Ægiochi:
Sed mortalibus hominibus eam deprehendere difficile.
Sin autem ſero araveris, hoc quidem tibi remedium fuerit:
Quando cuculus coccyzat quercus in frondibus,
Primumque delectat mortales ſuper immenſam terram:
Tunc Jupiter pluat triduò, neque deſinat,
Non utique ſuperans bovis unguiam, neque deficiens:
Ita ſerus arator priori aratori æqualis fuerit,
Animo autem bene omnia recconde: neque te lateat
Ver exoriens canum, neque tempeſtiva pluvia.
Accede autem *ad* æneam ſedem, & caloris gratia *ad* tabernam,
Tempore hyberno: cum frigus homines includens
Detinet: ubi etiam impiger vir valde domum auget:

Ne

Ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθ', Πάρα δ' ἔργα βέλεσσι·
Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς, Πήξασθ' ἄμαξαν·
Νήπιε ἦδὲ τόγ' οἶδ', ἑκατὸν δέ τε δούρασθ' ἁμάξης.
Τῶν σεῦδεν μελέτω ἐχέμεν οἰκήϊα θάλπη.
Εὖτ' ἂν ὑπ' ἀστέρας ἀρετὸς δυσπτῖσι φανείη,
Δή τότ' ἐφορμηθῆναι, ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτὸς,
Αὔλιον καὶ δηρὸν ἀρούσας, ἀρότοιο κατ' ὄρχον,
Πρωῒ μάλα αὐτύδων, ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι.
Εἶσαι πολεῖν· Θέρεος δὲ νεωμήν ἄν σ' ἀπατήσει.
Νειὸν δ' ἀσπείρειν ἐπὶ καφίζουσαν ἄρουραν·
Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα.
Εὖχεσθ' ὑπ' Διὶ χθονίῳ Δημήτερι θ' ἁγνῇ,
Ἐκτελέα βείθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν,
Ἀρχόμενος τ' ἀρότου ὅταν ἄκρον ἐχέτλης
Χειρὶ λαβὼν ὄρπηκα, βοῶν ὀπὶ νῶτον ἵκηαι
Ἑνδρυον ἑλκόντων μεσάβων· ὁ δὲ πυθὸς ὄπαδεν
Δμῶος, ἔχων μακέλλαν πόνον ὀρνίθεσσι πιθέσθαι,
Σπέρματα κακκρύπτων. Εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη
Θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.
Ὧδέ κεν ἀδρεσύνῃ γε μάλιστ' ἐπιδεύοιεν ἔραζε,
Εἰ τέλος αὐτὸς ὄπαδεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ἀπάζοις.
Ἐκ δ' ἀγέων ἐλάσειας ἀρημέλια καί σε ἔολπα
Γηθήσειν, βιότοιο ἐρεμνὸν ἔνδον ἐόντος.
Εὐόχεων δ' ἴξεαι πολιὸν ἔαρ, οὐδέ σε λήσει
Αὐγάσεαι· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται.
Εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπαῖς ἀρόῃς χθόνα δῖαν,
Ἤμβλους ἀμήσεις, ὀλίγον σεῦ χειρὸς ἐέργων,
Ἀνπία δεσμεύων κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων·
Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ· παῦροι δέ σε θηήσονται.
Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος Ζηνὸς νόος αἰγιόχοιο,
Ἀργαλέος δ' ἀνδρεσσι κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι.
Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσῃς, τόδε κέν τοι φάρμακον εἴη·
Ἥμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι,
Τερπνὸν τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
Τῇμος Ζεὺς ὕοι τρίτῳ ἤματι, μηδ' ἀπολήγοι,
Μήτ' ἄρ' ὑφ' βοὸς ὀπλὴ, μήτ' ἀπλοίποντ'
Οὕτω κ' ὀψαρότης σεσοφισμένον ἰσοφαρίζοι.
Ἐν δυμῷ δ' ἓν πάντα φυλάσσεο· μηδέ σε λήθοι
Μήτ' ἔαρ νεόμενον πολιὸν, μήθ' ὥρη ὄμβρος.
Πάρ δ' ἴθι χάλκειον δῶκον, καὶ ἐπ' ἀλοία λεχοῖο,
Ὥρῃ χειμερίῃ, ὁπότε κρύος ἀνέρας ἔργων
Ἰσχάνει ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μάλα οἶκον ὀφέλλοι.

Μή

Ne te malæ hyemis difficultas opprimat, (premas.
Cum paupertate, macilenta verò craſſum pedem manu
Multa verò ignavus vir vanam ob ſpem expectans,
Egens victus, mala intra animum verſat.
Spes verò non bona indigentem virum fert,
Sedentem in tabernâ, cui victus non ſufficiens ſit.
Indica autem ſervis, Æſtate adhuc media exiſtente,
NON ſemper Æſtas erit: facite nidos.
Menſem verò Januarium, malos dies bobus nocentes omnes,
Hunc vitato, & glacies, quæ quidem ſuper terram
Flante Borea moleſtæ exiſtunt;
Qui per Thraciam equorum-altricem lato mari
Inſpirans ruit: remugit autem terra & ſylva.
Multas vero quercus alticomas abieteſque denſas
Montis in vallibus dejicit, terræ multos-paſcenti
Incumbens: & omnis reboat tunc ingens ſylva.
Feræ autem horrent, caudaſque ſub pudenda ponunt:
Quarum etſi vellere cutis denſa eſt, tamen & has
Frigidus exiſtens perflat hirſuta licet pectora habentes.
Quinetiam per bovis pellem penetrat, neque ipſum cohibet.
Etiamq; per capram flat hirſutam: ovium autem greges non
Eo quod annui ipſarum villi ſunt, non perflat (item,
Vis venti Boreæ: incurvum verò ſenem facit.
Et per tenelli corporis virginem non perflat,
Quæ ædes intra charam apud matrem manet.
Nondum opera ſciens aureæ Veneris,
Beneque iota tenerum corpus, & pingui oleo,
Uncta, noctu cubat intra domum (rodit,
Tempore hyberno, quando exoſſis *polypus* ſuum pedem ar-
Inque frigida domo, & in habitaculis triſtibus,
Non enim illi ſol oſtendit pabulum ut invadat,
Sed ſuper nigrorum hominum populumque & urbem
Vertitur, tardius autem univerſis Græcis lucet.
Et tunc ſanæ cornutæ beſtiæ & incornutæ ſylvicubæ.
Miſere dentibus ſtridentes per quercetum valloſum
Fugiunt, & omnibus in animo id curæ eſt,
Quæ tecta inquirentes denſas latebras habent,
Et cavernas petroſas: tunc utique tripodi homini ſimiles,
Cujus ut humeri fracti ſunt, & caput pavimentum ſpectat,
Huic ſimiles incedunt vitantes nivem albam.
Et tunc indue munimentum corporis, ut te jubeo,
Lænamque mollem, & talarem tunicam,

Stamine

Μή σε κακὸν κεινὴν ἀμηχανίη καταμάρψῃ,
Σωὶ πίνῃ, λεπτὴ δ' ἀχὼ ποδὰ χεῖρι πέλοις.
Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ χανελὶν ἐπ' ἐλπίδα μίμνων,
Χρημάτων βιότοιο, κακῷ ἐφοστελέξατο θυμῷ.
Ἐλπὶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
Ἥτις ἐν ἐργάτῃ, τῷ μὴ βίος ἀρκέων εἴη.
Δείκνυε δ' ἀμφοτέροις, θέρεος ἐπὶ μέτρα ἐόντος,
Οὐκ αἰεὶ θέρεος ἐστεῖπα πιεῖσθε καλιάς.
Μιῶα δ' λωιακῶνα, καὶ ἤματα βέλτερα πάντα,
Τῶτον ἀλεείνοντ', καὶ πηγάδας, αὖτ' ὀπὶ γαῖαν
Πυδίσαντος βορέαο δυσπλεγέες τελέθουσιν·
Ὅστε διὰ θρῆκης ἱπποτρόφου εὐρείῃ πόντῳ
Ἐμπνεύσας ὦρσε μέγυκε δ' γαῖα καὶ ὕλη.
Πολλὰς δ' δρῦς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας
Οὔρεος ἐν βήσσῃς πλιὰ, χθονὶ πυκνοτείχῃ
Ἐμπίπτων· καὶ πᾶσα βοᾷ τότε ὑπέρτερος ὕλη.
Θῆρες δ' φείοντο, ἔρεβος δ' κατὰ μέζε' ἔδυντο,
Τῶν καὶ λαχνῃ δέρμα κατάσκιον, ἠμὲ νυ καὶ τῆ
Ψυχρὸς ἐὼν διάπτοι δασυστέρνων ἀφ' ἐόντων.
Καί τε διὰ ῥινὸς βοὸς ἔρχεται, ἀλλ' μὲν ἴσχει.
Καί τε δι' αἶγα ἄπασι τανύτριχα· πώεα δ' ἔπι,
Οὔνεκ' ἐπηετανοὶ τείχες αὐτῷ, ἠδὲ διάπνοιν
Ἰς ἀνέμου βορέω δοχαλὸν δ' γίγνοντα πίδησι.
Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος ἠδὲ διάπνοιν,
Ἥτε δόμων ἔντοσθε φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνει,
Οὔπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Εὖ τε λοεσαμένην τερένα χρόα, καὶ λίπ' ἐλαίῳ
Χεισαμένην, νυχίῃ καταλέξῃ ἔνδοθεν οἴκου,
Ἥματι χειμερίῳ. ὅτ' ἀνόστῳ ἐν ποδὶ τέτμῃ,
Ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ, καὶ ἐν ὕδασι λαγαλέοισιν·
Οὐ γὰρ οἱ πέλεται δείλην νομὸν ἐρχομένῳ περ,
Ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
Σπεύσασ', ἐφέλπεται δ' πανελλήνεσσι φανεῖσα.
Καὶ τότε δὴ μεγάροι καὶ ὑπήνεμοι ὑλήκοί τε
Λυγεὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρύα δηώσαντα
Φεύγουσιν· καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τῶτο μέμηλεν,
Οἵ σκέπα μετόμωροι πυκινὰς κατὰ θηρὸς ἔχουσι,
Καὶ γλάφου πετρῆεν· τότε δὴ τείποδι ἴσοι,
Οὔ τ' ὄπι νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς ἕδας ἐρείπει,
Τῷ ἴκελοι φοιτῶσιν, ἀλιδόμῳοι νίφα λιλιαί.
Καὶ τότε ἔσταδ' ἔρυμα χρεῖος, ὃς σε κελεύει,
Χλαῖναν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.

Stamine verò in pauca multam tramam intexe:
Hanc circuminduito, ut tibi pili non tremant,
Neque erecti horreant, arrecti per corpus.
Circum verò pedes calceos bovis fortiter occisi
Aptos ligato, pilis intus condensans. (nerit,
Primogenitorum verò hœdorum, cùm frigus tempestivum ve-
Pelles consuito nervo bovis, ut super humerum
Pluviæ circumjicias præsidium; supra caput verò
Pileum habeto elaboratum, ut aures non humectet *pluvia*:
Frigida enim aurora est Borea cadente.
Matutinus vero super terram à cœlo stellifero
Aer frugifer extensus est beatorum super opera,
Qui haustus è fluminibus semper fluentibus,
Altè supra terram levatus venti procella,
Interdum quidem pluit ad vesperam, interdum flat,
Densas Thracio Borea nubes excitante.
Hunc antevertens, opere perfecto domum redi,
Ne quando te cœlitus tenebrosa nubes circumtegat,
Corpusque madidum faciat, vestesque humectet:
Sed evitato. Mensis enim difficillimus hic
Hybern s, difficilis ovibus, difficilisque hominibus.
Tunc medium bobus, homini verò amplius adsit
Alimoniæ: longæ enim adjutrices noctes sunt.
Hæc observans perfectum in annum,
Æquato noctesque & dies, donec rursum
Terra omnium mater fructum promiscuum proferat.
Cum sexaginta post versiones solis
Hybernos perfecerit Jupiter dies, tunc sane stella
Arcturus, relinquens sacrum fluentum Oceani,
Primum tota apparens exoritur vespertina.
Post hunc mane lugens Pandionia prorumpit hirundo
Ad lucem hominibus, Vere nuper cœpto.
Hanc prævertens, vites incidito: sic enim melius.
At cum domiporta *testudo* à terra plantas ascenderit,
Pleiadas fugiens: tunc non amplius fodiendæ vites,
Sed falcesque acuito, servosque excitato.
Fugito verò umbrosas tabernas, & ad auroram cubile,
Tempore messis, quando sol corpus exiccat:
Tunc festina, & domum fruges congrega,
Diluculo surgens, ut tibi victus sufficiens sit:
AURORA enim operis tertiam sortitur partem,
Aurora tibi promovet quidem viam, promovetque laborem:
Aurora

Σπέρμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὸν κέρδος μηδύεσθαι.
Τὸν δείσασθαι, ἵνα τοι τείχεα ἀφρεμέωσι,
Μηδ' ὀρθαὶ φέλονται ἀερόμεναι κατὰ σῶμα.
Ἀμφὶ δὲ ποσὶ πέδιλα βοὸς ἴφι πεπαμένοιο
Ἄμπωτα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας.
Πρωτογόνων δ' ἐείφων, ὁπότ' αὖ χρυσὸν ἄεικες ἔλθῃ,
Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοός, ὄφρ' ὑπὲρ ὕδατος
Τετὸν ἀμφιβάλῃ ἀλεωὴ· κεφαλῇφι δ' ὑπερθεν
Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' ἄκατα μὴ καταδεύῃ·
Ψυχὴ γάρ τ' ἠὼς πέλει βορέαο πεσόντος·
Ἠῶος δ' ὁπὶ γαῖαν ἀπ' ἠέρος ἀσπερχὲς ἐσιεῖσα
Ἀὴρ πυκνοφόρος τέτατα μακάρων ὁπὶ ἔργοις·
Ὅστε ἀερυσάμενος ποταμῶν ἄπο ἀενάων τε,
Ὑψοῦ ἐπὶ γαίης ἀρθεὶς ἀνέμοιο θυέλλῃ,
Ἄλλοτε μὲν θ' ὗει ποτὶ ἤερι, ἄλλοτ' ἄησι,
Πυκνὰ Θρηϊκίου βορέω νέφεα κλονέοντος.
Τὸν φθάμενος, ἔργα τελέσσας, οἴκονδε νέεσθαι,
Μή ποτέ σ' ἠέρι νυκτὸς ἐπὶ νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Χρῶτά τε μυδαλέον θείη, κατά θ' εἵματα δεύσῃ·
Ἀλλ' ὑγρὰ λεύσσειν. Μεὶς γὰρ χαλεπώτατός ἐστιν
Χειμέρι', χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.
Τῆμος δώμασιν ἔνδον, ὅτι δ' ἀνέρι τὸ πλέον εἴη
Ἁρμαλιῆς· μακραὶ γὰρ ὑπέρδομοι εὐφρόναι εἰσί.
Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,
Ἰσῶσαι νύκτας τε καὶ ἤματα, εἰσόκεν αὖθις
Γῆ πάντων μήτηρ καρπὸν ζυμίκλυτον ἐνείκῃ.
Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μέτα τροπὰς ἠελίοιο
Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ὄμβρια, δὴ ῥα τότ' ἀστὴρ
Ἀρκτῖνος, προλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο,
Πρῶτον παμφαίνων, ἐπιτέλλεται ἀκρονυχίη.
Τόνδε μετ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο κελεύθων
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἰσταμένοιο.
Τὴν φθάμενος, οἶνας ἐπιταμνόμενος· ὡς γὰρ ἄμεινον.
Ἀλλ' ὁπόταν περάσῃς ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ,
Πλειάδας φεύγων· τότε δὴ σκάφος ὠκὶ πεπάσθαι
Ἀλλ' ἄρπας τε χαρασσέμεναι, καὶ δμῶας ἐγείρειν.
Φεύγειν δ' σκιερὸς δώμας, καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον,
Ὥρῃ ἐν ἀμητοῦ, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφει·
Τημῦτος πεύθειν, καὶ οἰκαδε καρπὸν ἀγείρειν,
Ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη.
Ἠὼς γάρ τ' ἔργοιο τετάρτην ἀπομείρει δ' αἴσαν,
Ἠὼς τοι προφέρει μὲν ὁδὸν, προφέρει δὲ καὶ ἔργα·

Aurora, quæ apparens multos ingredi fecit viam
Homines, pluribus verò juga bobus imposuit.
Cùm verò carduusque floret, & canora cicada
Arbori insidens stridulum infundit cantum
Frequenter sub alis, Æstatis laborioso tempore:
Tunc pinguissimæque capræ, & vinum optimum,
Salacissimæ verò mulieres, & viri imbecillimi
Sunt, quoniam caput & genua Sirius exsiccat;
Siccum verò corpus ob æstum. Sed tunc jam
Sic petrosaque umbra, & Biblinum vinum, (tium,
Libumque lacteum, lacque caprarum non-amplius lactan-
Et bovis sylvas depascentis caro nondum enixæ,
Et primogenitorum hœdorum; præterea nigrum bibito vi-
In umbra sedens, animo saturatus cibo, (num,
Contra temperatum ventum obverso vultu,
Fontemque perennem, ac defluentem, quique illimis sit.
Tertiam aquæ partem infunde, quartam verò misce vini.
Famulos autem instiga, Cereris sacrum munus
Triturare, quando primum apparuerit vis Orionis,
Loco in ventoso, & bene plantata in area:
Mensura verò diligenter recondito in vasis. Sed postquam
Omnem victum deposueris sufficientem intra domum,
Servum domo carentem deducere, & sine liberis ancillam
Inquirere jubeo: (molesta est autemquæ liberos habet ancilla)
Et canem dentibus asperum nutrito: nec parcas cibo,
Ne quando tibi interdiu dormiens vir *(fur)* facultates au-
Fœnum autem importato, & paleas, ut tibi sit (ferat
Bobus ac mulis annuum pabulum. Sed postea
Servi refocillent chara genua, & boves solve.
Cum verò Orion, & Sirius in medium venerit
Cœlum, Arcturum autem inspexerit rosea digitis Aurora,
O Persa, tum omnes decerpe domum uvas:
Exponito verò soli decem dies, totidemque noctes,
Quinque autem adumbrato, sexto in vasa haurito
Dona multam lætitiam afferentis Bacchi. Sed postquam utiq;
Pleiadesque Hyadesque ac robur Orionis
Occiderint; tunc deinde arationis memor esto
Tempestivæ: annus verò per terram accommodus sit.
Quod si te navigationis periculosæ desiderium ceperit,
Quando utique Pleiades robur validum Orionis
Fugientes, occiderint in caliginosum pontum,
Tunc certè variorum ventorum cum impetu ruunt flamina:

Et

Ἠὼς, ἥτε φανεῖσα πολέας ἐπέβησε κελεύθῳ
Ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ τάθησεν·
Ἥμῳ ϗ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, ϗ ἠχέτα τέττιξ
Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν κατὰ κεύθεϊ ποιὴν
Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρῃ·
Τῆμος πορδοπῆς τ' αἶγες, ϗ οἶνος ἄριστος,
Μαχλότατοι δ' ὦσιν γυναῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες
Εἰσίν, ἐπεὶ κεφαλὴν ϗ γούνατα Σείριος ἄζει,
Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. Ἀλλὰ τότ' ἤδη
Εἴη πετραίη τε σκιὴ, ϗ βίβλινος οἶνος,
Μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων,
Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τεπαλοίης,
Πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἴθοπα πίνειν οἶνον,
Ἐν σκιῇ ἑζόμενον, κεχορημένον ἦτορ ἐδωδῆς,
Ἀντίον εὐκρέος ἀνέμου τετραμμένα πρόσωπον,
Κρήνης τ' ἀενάου ϗ ἀπορρύτου, ἣ τ' ἀθόλωτος
Ῥεῖς ὕδατος θρέψειν, τὸ δ' τέτρατον οἰνοχοεύειν.
Δωρὴ δ' ἐκτρώσειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Δινέντ', ἐὺ δ' ἂν θρέψαι φανὴ δόρυ Ἄρεϊ θοῷ,
Χώρῳ ἐν εὐαέϊ, ϗ εὐτρόχαλῳ ἐν ἀλωῇ.
Μέτρει δ' ἐν κομιδαῖς ἐν ἄγγεσιν. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πάντα ἑῖον κατάθηαι ἐπάρουρον ἔνδοθεν οἴκου,
Θῦτα ἄοικον ποιεῖσθαι, ϗ ἄτεκνον ἔειδον
Δίζεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ἐπιτορκος ἔρις
Καὶ κωφὰ καθεζόμενα κομεῖν. μὴ φείδεο σίτου
Μή ποτέ σ' ἠερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήματ' ἐλήϊ.
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι ϗ συρφετὸν, ὄφρά τοι εἴη
Βουσὶ ϗ ἠμιόνοισιν ἐπηετανὸν· Αὐτὰρ ἔπειτα
Δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα, ϗ βόας λῦσαι.
Εὖτ' ἂρ δ' Ὠρίων, ϗ Σείριος εἰς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανὸν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀπὸ ῥίζης ὁράασθαι
Βότρυς δ' ἠελίῳ, δέκα τ' ἤματα ϗ δέκα νύκτας·
Πέντε δ' ἐπισκιάσαι, ἕκτῳ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πληιάδες θ' Ὑάδες τε τό τε σθένος Ὠρίωνος
Δύωσιν, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
Ὡραίου· πλείων δ' χθονὸς ἄρμενος εἴη.
Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμπελὸς ἵμερος αἱρῇ,
Εὖτ' ἂν Πληιάδες δύνωσ' ἀδινὸν Ὠρίωνα
Φεύγουσαι, πίπτωσιν ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων ἐνὶ κύματα πολλὰ

Et tunc ne amplius naves habe in nigro ponto.
Terram autem operari memor *esto*, ita ut te jubeo.
Navem vero in continentem trahito, munitoque lapidibus
Undiquaque, ut arceant ventorum robur humide flantium:
Sentina exhausta, ut ne putrefaciat Jovis imber.
Instrumenta vero congrua omnia domi tuæ repone.
Rectè contrahens navis alas pontigradæ;
Clavum vero fabrefactum super fumum suspendito:
Ipse autē tempestivam expectato navigationem, dum veniat,
Tuncque navem celerem ad mare trahito: intus vero onus
Aptum instruito, domum ut lucrum reportes:
Quemadmodum meusque pater & tuus, stultissime Persa,
Navigabat navibus, victus indigus boni.
Qui olim & huc venit, immensum pontum emensus,
Cuma Æolide relicta, in navi nigra:
Non reditus fugiens, neque opulentiam & facultates,
Sed malam pauperiem, quam Jupiter hominibus dat.
Habitavit autem prope Heliconem misero in vico
Ascra, hyeme malo, æstate *autem* molesto, nunquam bono.
Tu vero, ô Persa, operum memor esto
Tempestivorum omnium: de navigatione vero maxime.
NAVEM parvam laudato, magnæ verò onera imponito:
MAJUS quidem onus, majus verò lucum ad lucrum
Erit: si quidem venti malos abstineant flatus.
Quando, ad mercaturam verso imprudente animo,
Volueris & debita effugere, & famem inamœnam,
Ostendam tibi modos multisoni maris,
Etsi neque navigandi peritus, neque navium.
Neque enim unquam navi navigavi super latum mare,
Nisi in Eubœam ex Aulide, ubi quondam Græci,
Expectata tempestate, magnum collegerunt exercitum
Græcia è sacra ad Trojam pulchras feminas habentem.
Illuc egò ad certamina strenui Amphidamantis,
Chalcidemque trajeci: prædeliberata vero multa
Certamina instituerunt juvenes magnanimi: ubi me dico
Carmina victorem tulisse tripodem auritum,
Quem ego quidem Musis Heliconiadibus dicavi,
Ubi me primum sonorum aggredi fecerunt cantum.
Tantum naves expertus sum multos clavos habentes,
Sed *tamen* & sic dicam Jovis consilium Ægiochi:
Musæ enim me docuerunt inerrabilem hymnum canere.
Dies quinquaginta post versiones solis,

Ad

Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπα πόντῳ·
Τλῶ δ' ἐρχάζεσθαι μεμνημένος, ὡς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρῳ ἐρύσαι, πυκάσσαι τε λίθοισι
Πάντοθεν, ὄφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἐόντων·
Χείμαρρον δ' ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.
Ὅπλα δ' ἐπαρτύσασθαι πάντα τεῷ ἐνικάτθετο οἴκῳ,
Εὐκόσμως στελίσας νηὸς πέρι πουποδίοιο·
Πηδάλιον δ' ἐνέρηξε καπνῷ κρεμάσασθαι
Αὐτὸς δ' ἀέξιον μίμνειν πλόον, εἰσύκεν ἔλθῃ.
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν· ἐν δέ τε φόρτον
Ἄρμενον ἐμπύσασθαι, ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρηαι
Ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σός, μέγα νήπιε Πέρση,
Πλωίζεσκεν νηυσὶ βίᾳ κεχρημένος ἐσθλήν.
Ὅς ποτε καὶ τῆνδ' ἦλθε, πολὺν διὰ πόντον ἀνύσας,
Κύμην Αἰολίδα προλιπών, ἐν νηῒ μελαίνῃ·
Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε κακὸν ὀλέσσας,
Ἀλλὰ κακὸν μὰν οἷον, τὸν Ζεὺς ἀνδρῶσι δίδωσι.
Νάσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀιζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Ἄσκρῃ χείματι κακῇ, θέρεϊ δ' ἀργαλέῃ, οὐδέποθ' ἐσθλῇ.
Τὸν σύ, Πέρση, ἔργων μεμνημένος ἐν καὶρῷ ἑκάστῳ
Ὡραίων πάντων· σὲ δὲ ναυπλίης ἧ μάλιστα.
Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλην δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι·
Μείζων μὲν φόρτος, μείζων δ' ὀπὶ κέρδεϊ κέρδος
Ἔσται, εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.
Εὖτ' ἂν, ἐπ' ἐμπορίην τρέψας ἀεσίφρονα θυμὸν,
Βούλῃαι χρέα τε φεύγειν καὶ λιμὸν ἀτερπέα,
Δείξω δή τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Οὔτε τι ναυτιλίης σεσοφισμένος, οὔτε τι νηῶν.
Οὐ γάρ πω ποτε νηΐ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
Εἰ μὴ ἐς Εὐβοίην ἐξ Αὐλίδος, ἣ ποτ' Ἀχαιοὶ
Μείναντες χειμῶνα πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
Ἔνθα δ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος
Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα· τὰ δ' ἆρ προθέσαν μνήματα πολλά·
Ἆθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἔνθά με φημὶ
Ὑμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα.
Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσῃσ' Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
Ἔνθά με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς.
Τόσσον τοι νηῶν γε πεπείρημαι πολυζύγων·
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω Διὸς νόον αἰγιόχοιο·
Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν.
Ἤματα πεντήκοντα μετ' ἠέλιον τελέσσαι

Ad finem progressa Æstate laborioso tempore,
Tempestiva est mortalibus navigatio: nec certe navem
Fregeris, neque homines perdiderit mare;
Nisi lubens Neptunus terræ quassator,
Aut Jupiter immortalium rex velit perdere:
In his enim summa est simul bonorumque malorumque.
Tunc verò facilesque auræ, & mare innocuum,
Tranquillum: tunc navem celerem ventus fretus
Trahito in pontum, onus verò omne bene colloca.
Propera autem quam celerrimè iterum domum redire.
Neq; verò expectato vinumq; novum, & Autumnalem im-
Et hyemem accedentem, Notiq; molestos flatus, (brem,
Qui concitat mare, secutus Jovis imbrem
Multum, Autumnalem; difficilem verò pontum facit.
Sed alia verna est navigatio hominibus:
Nempe cum primum quantum incedens cornix
Vestigium fecit, tantum folia homini appareant
Summa in ficu: tum sane ascendi potest mare.
Verna autem hæc est navigatio. Non ipsam ego *tamen*
Probo; neque enim meo animo grata est,
Quia rapax: ægre quidem effugeris malum. Sed tamen &
Homines faciunt stultitia mentis: (hæc
PECUNIA enim anima est miseris mortalibus.
Miserum verò est mori in fluctibus. Verum te jubeo
Considerare hæc omnia in animo quæcunque dico.
NE VERO intra naves omnem substantiam cavas pone:
Sed plura relinquito; pauciora verò imponito,
Miserum enim in ponti fluctibus in malum incidere;
Miserum etiam, siquidem in currum prægrande onus im-
Axem fregeris, onera verò intereant. (ponens
Mediocritatem observa. Occasio verò in omnibus optima.
MATURUS autem uxorem tuam ad domum ducito,
Neque triginta annis valde multum deficiens,
Neque superans multum: nuptiæ verò tempestivæ hæ.
MULIER autem quatuor *annos* pubescat, quinto nubat.
VIRGINEM verò ducito, ut mores castos doceas.
Eam verò potissimum ducito quæ te prope habitat,
Omnia diligenter circum contemplatus; ne vicinis ludibria
Neq; enim muliere quicquam vir fortitur melius (ducas.
Bona: rursus verò mala non deterius aliud,
Commessatrice, quæ virum tametsi fortem
Torret sine face, & crudæ senectæ tradit,

BENE

Ἐς πέλαγος ἐλθόντος θοίρεος καμάτοιο ὄρηαι,
Ὥρη οἱ πέλεται ναυτοῖς πλόος· ὥρη καὶ νῆα
Καινάξαις, ὥρη ἄνδρας ἀποφθίσειε θαλάσσα·
Εἰ μὴ δή τι φέρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλησιν ὀλέσσαι·
Ἐν τοῖς γὰρ πέλεται ὁτὲ μὲν καὶ ἀήθεα κύματα πάσχειν.
Τῆμος δὲ συνεχέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων,
Εὐκηλος· τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας
Ἐλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον δὲ σὺ πάντα τίθεσθαι
Σπεύδειν δ' ὅττι τάχιστα πάλιν δόμον δὲ νέεσθαι.
Μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
Καὶ χειμῶ ἐπόντα, νότου τε δεινὰς ἀΰτας,
Ὅς τ' ἄελλαι θαλάσσαν, ἐπώρτησας Διὸς ὄμβρῳ
Πολλῷ, ἀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόντιν ἔθηκεν.
Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν,
Ἦμος δὴ τὸ πρῶτον ὅσον τ' ἀποβαίνει κορώνη
Ἴχνος ἐποίησεν, τόσσην πίτυλον ἀνδρὶ φανεῖσα
Ἐν κεφαλῇ ἀκεραίῃ· τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα.
Εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλόος. Οὗ μιν ἔγωγε
Αἴνημ· οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν,
Ἁρπακτός· χαλεπῶς κε φύγοις κακόν. Ἀλλά νυ καὶ τά
Ἀνθρωποι ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο.
ΧΡΗΜΑΤΑ γὰρ ψυχῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Δεινὸν δ' ὀϊζύσαι μετὰ κύμασιν. Ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι πάντα μετὰ φρεσὶν ὅσσ' ἀγορεύω.
ΜΗΔ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι.
Ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δ' ἐλάσσονα φορτίζεσθαι.
Δεινὸν γὰρ πόντῳ μετὰ κύμασι πῆμα πυθέσθαι
Δεινὸν δ', εἴ κ' ἐπ' ἄμαξαν ἀφύσσιον ἄχθος ἀείρας
Ἄξονα γαυλώξαις, τὰ δ' φορτία ἀμφαδὸν εἶναι·
ΜΕΤΡΑ φυλάσσεσθαι. ΚΑΙΡΟΣ δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
ΩΡΑΙΟΣ δ' γυναῖκα τὸν ἐκ δόμου οἶκον ἄγεσθαι,
Μήτε τεληόπουν ἐτέων μάλα πολλὸν ἀπολείπων,
Μήτ' ὀπιθεὶς μάλα πολλά· γάμος δέ τι ἄρτιος ἔστω.
Ἡ δ' ΓΥΝΗ τετόρων ἐτέων, πεμπτῳ δ' ἐνὶ γαμοῖτο.
ΠΑΡΘΕΝΙΚΗΝ δ' γαμέειν, ὡς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς·
Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἥτις σοὶ ἐγγύθι ναίει,
Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν· μὴ γείτοσι γέλματα γήμῃς.
Οὐ γὰρ τοῦ γε γυναικὸς ἀνὴρ λήζεται ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς ὅ γε μοῦνος ἄλυξε,
Δειπολόχης, ἥτ' ἄνδρα ἑὸν καὶ ἰφθίμον παρὰ ἔργα
Εὖετ' ἄτερ δαλὸς καὶ ἀμοῦ γήραϊ δώκεν.

ΕΤ

BENE verò animadverſionem immortalium deorum obſer-
NEQUE fratri æqualem facito amicum : (vato.
Quod ſi feceris, ne ipſum prior malo afficias.
NEQUE mentiaris *in* linguæ gratiam. Sin autem cœperis,
Aut verbum aliquod locutus infeſtum, aut faciens,
Bis tantùm puniri memineris. Sin vero rurſus
Redeat ad amicitiam, pœnam autem velit præſtare,
Suſcipe ; miſer namque vir amicum aliàs alium
Facit ; te vero ne quid animo coarguat vultus.
NEQUE multorum hoſpes, neque nullius hoſpes dicaris,
Neque malorum ſocius, neq; bonorum conviciator. (homini
NEQUE unquam miſeram pauperiem animi conſumptricẽ
Suſtineas exprobrare, divorum munus immortalium.
LINGUÆ certè theſaurus inter homines optimus
Parcæ, plurima verò gratia ad menſuram euntis.
QUOD ſi malum dixeris, forſan & ipſe majus audies.
NEQUE publici convivii gravis acceſſor eſto :
Ex publico plurima verò gratia, ſumptuſque minimus.
NEQUE unquam de mane Jovi libato nigrum vinum
Manibus illotis, neque aliis immortalibus,
Neque enim illi exaudiunt : reſpuunt verò etiam preces.
NEQUE contra ſolem verſus erectus meiito ;
Sed poſtquam occiderit, memor uſque ad orientem.
NEQUE in via, neque extra viam progrediendo meias,
Neque denudatus : deorum quippe noctes ſunt.
Sedens verò divinus vir & prudens *mingit*,
Aut idem ad parietem accedens bene ſepti atrii.
NEQUE pudenda ſemine pollutus intra domum
Focum juxta revelato, ſed caveto.
NEQUE ab ominoſo ſepulchro reverſus
Seminato progeniem, ſed deorum à convivio.
NEQUE unquam perennium fluviorum limpidam aquam
Pedibus tranſito, priuſquam oraveris aſpiciens pulchra fluen-
Manus lotus amœna aqua limpida. (ta,
Qui fluvium tranſierit, malitia verò manus illotus,
Ei ſuccenſent dii, & damna dant in poſterum,
NE verò à manu, deorum in celebri convivio,
Siccum à viridi releca nigro ferro (rem
NEQUE unquam patinam libatoriam pone ſuper crate-
Bibentium : pernicioſum enim in ipſo fatum eſt ſitum.
NEQUE domum faciens imperfectam relinquito,
Ne forte incidens crocitet ſtridula cornix.

NE-

Ἐν δ' ὅπλων ἀθανάτων μαχάρων πουλαξμῷ ἔθ.
ΜΗΔΕ᾽ ἁσπγνήτω ἶσον ποιεῖϛ ἑταῖρον.
Εἰ δέ κε ποιήσῃς, μή μιν ποτέρεος νακὸν ἔρξῃς.
ΜΗΔΕ᾽ ὑλώδεϛ γλώσσης χάειν· εἰ δέ κεν ἄρχῃ
Ἢ πεπῶν εἰπὼν ἀποδύμιον, ἢ ϗ ἔρξας,
Δὶϛ τόσα πήνυϛ μεμνημῷ. εἰ δέ κεν αὖδις
Ἡγῆτ' ἐϛ φιλότητα, δίκλιν δ' ἐθέλητι φιλάχειν,
Δέξαϛ· δειλὸϛ τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
Ποιεῖϛ· σὲ ϑ μὴ π νόον κατελεξάτω εἰδῷ.
ΜΗΔΕ᾽ πολύζειγον, μηδ' ἀζειγον καλέεϛ,
Μηδὲ κακῶν ἑταῖρον, μηδ' ἐσθλῶν νεμεσσῆσα.
ΜΗΔΕ' πῖ' ἁλομένῳ πανίλιν δυμοφθόρον ἀνδρὶ
Τέτλαθ' ὁμιλίζειν, μαχάρων δίσιν αἶσαν ἐόντων.
ΓΛΩΣΣΗΣ τοι δησαυρὸϛ ἐν ἀνθρώποισιν ἄειϛος
Φειδωλῆϛ, πλείστη ϑ χάρις χἠ μετέρην ἰδυίης.
Εἰ ΔΕ κακὸν εἴποις, τάχα κ αὐτὸϛ μείζον ἀκούσαις.
ΜΗΔΕ᾽ πολυξείνῳ δαιτὸϛ δυσπεμφελῷ ἔθ.
~~Ἐκ κοινῆ πλείστη ϑ χάρις, δαπάνη τ' ὀλίγιστη.~~
ΜΗΔΕ' πῖ' ὐξ ἠοῦς Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Χερσὶν ἀνίπτοισιν, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Οὐ γὰ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀρὰς.
ΜΗΔ' ἀντ' ἠελίοιο τετραμμῷ ὀρθὸϛ ὁμιχεῖν·
Αὐτάρ ἐπεί κε δύῃ, μεμνημῷ ἐϛ τ' ἀνίοντα·
ΜΗΤ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸϛ ὁδοῦ τραπεάδλιον ἐρήσῃϛ,
Μηδ' ἀποτυμπανθείϛ· μαχάρων τοι νύκτεϛ ἔασιν.
Ἐζόμενῳ δ' ὄγε θεῖ ἀνὴρ πεπυμμένα εἰδώϛ.
Ἢ ὄγε τειὸϛ τοίχον πελάσαϛ ευερκέϛ αὐλῆϛ·
ΜΗΔ' αἰδοῖα γονῆ πεπαλαγμῷ ἔνδοθεν οἶκω
Ἐϛίη ἐμπελάδην φαεφαινέμῳ, ἠὲ πλέεσϑαι.
ΜΗΔ' ἀπὸ δυσφήμοιο πάρα ἀπαναϛίσαντα
Σῶμα ἰαίνειν χλιαίνῳ, μηδ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
ΜΗΔΕ' ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίῤῥοον ὕδωρ
Ποσσὶ περᾶν, πρὶν γ' εὐχῇ ἰδὼν ἐϛ καλὰ ῥέεθρα,
Χεῖρας νιψάμῳ πολυπεράτῳ ὕδατι λαχνῷ.
Ὃϛ ποταμὸν διαβῇ, κακότητα ὃ χεῖρας ἀνίπτῳ,
Τῷδε θεοὶ νεμεσῶσι, ϗ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσω.
ΜΗΔ' ἀπὸ πυτίζοιο, θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ,
Αὖον ἀπὸ χλωρῆ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ.
ΜΗΔΕ' ποτ' οἰνοχόῃ πιδήμῳ κυπέρεος ὕπερθεν
Πινόντων· ἀλοὶ γὰ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα πέπτηϗ.
ΜΗΔΕ᾽ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεϛιν καταλείπειν,
Μήποι ἐφιζομένῃ κραιζῃ λαχίεσσα κορώνη.

ΜΗΔ'

NEQUE à pedatis ollis nondum luſtratis rapiens
Comedito, neque lavator: quia & hiſce noxa ineſt.
NEQUE ſuper immobilibus locato (non enim bonum eſt)
Puerum duodennem; quia virum inertem facit:
Neque duodecim-menſium; æquale & hoc eſt.
NEQUE muliebri in balneo corpus abluito
Vir: gravis enim ad tempus eſt & in hoc
Pœna. NEQUE in ſacrificia accenſa incidens
Reprehende arcana: Deus quippe & hæc indigna fert.
NEC unquam in alveo fluviorum mare influentium,
Neque ſuper fontes meiito, quin valde evitato;
Neque incacato: id enim nihilo eſt melius.
Sic facito: gravem verò mortalium evitato famam,
FAMA enim mala eſt: levis quidem levatu
Facillime, moleſta verò portatu, difficiliſque depoſitu.
FAMA verò nulla prorſus perit, quam quidem multi
Populi divulgant: quippe dea quædam eſt & ipſa,

HESIODI ASCRÆI DIES.

DIes verò ex Jove obſervans, bene ſecundum decorum
Præcipe ſervis: triceſſimam menſis optimam
Ad opera inſpiciendum, dimenſumque dividendum:
Nempe cum veritatem populi judicantes agunt,
Hæ enim dies ſunt Jove à prudente:
Primum novilunium, quartaque, & ſeptima, ſacra dies:
Hac enim Apollinem aurienſem genuit Latona.
Octavaque & nona, ambæ quidem dies menſis
Præcipuæ, creſcentis ad curandam opera mortalium.
Undecima verò duodecimaque, ambæ quidem bonæ:
Hæc quidem tondendis ovibus, illa lætis ſegetibus metendis.
Duodecima tamen undecima multò melior:
Hac enim net fila in aëre ſuſpenſus araneus,
Die adulta: cùm & prudens *formica* acervum colligit.
Hac telam ordiatur mulier, proponatque opus.
Menſis autem inchoati decima-tertia caveto
Sementem incipere: plantis verò inſerendis optima eſt.
Sexta verò media valde incommoda eſt plantis:
Viripara bona; puellæ verò non utilis eſt
Neque gignendæ primum, nec nuptiis tradendæ.
Nec primum quidem ſexta puellæ gignendæ

Apta

ΜΗΔ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπρήκτων ἀνελόντα
Ἔδειν, μηδὲ λέβητος· ἐπεὶ κὴ τοῖς ἔνι ποιεῖ.
ΜΗΔ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (ἐκ γὸ ἄμεινον)
Παῖδα δυωδεκαταῖον, ὅτ' ἀνὴρ ἀρήιος ποιεῖ·
Μηδὲ δυωδεκάμηνον· ἴσον κὴ τοῦτο τέτυκται.
ΜΗΔΕ γυναικείῳ λευτρῷ χρόα φαιδρυνέσθω
Ἀνέρα· λώιον γάρ ἐστι χέρσον ἐς ὅπλα κὴ τρώ
Ποιεῖν. ΜΗΔ' ἱερηΐσιν ἐπ' αὐδαμόροισι κυρήσας
Μωμᾶσθαι ἀΐδηλα· θεὸς τοι κὴ τὰ ῥεμεσαφᾶ.
ΜΗΔΕ ποτ' ἐν ῥεχθῇ ποταμῷ ἀλαδε φερτεόντων
Μηδ' ἐπὶ χρωτὸς ὕδωρ, μᾶλλα δ' ἐζεῖσθαι
Μηδ' ἀναπλύνειν· τὸ γὰρ ἔστι λοιὸν ὅτιν.
Ὧδ' ἔρδειν δεινὸν ὃ βεβηκὼς καλέεται φῆμιν.
ΦΗΜΗ γάρ τε κακὴ πέλεται· κούφη μὲν ἀεῖραι
Ῥεῖα μάλ', ἀργαλέη δ' ἐνεγκεῖν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.
ΦΗΜΗ δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἣν πολλοὶ
Λαοὶ φημίζωσι· θεὸς νύ τις ὅδε κὴ αὐτή.

ΗΣΙΟΔΟΥ τῦ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΗΜΕΡΑΙ.

Ἥματα δ' ἐκ Διόθεν πρωλαχμόθ', ἓν κὴ μοῖρεν
Περφαδέμεν δμώεσσι. τετρακὰς μὲν ἀείσιν
Ἔργά τ' ἐποπτεύειν, ἠδ' ἁρμαλιὴν δατεῖσθαι.
Εὖτ' ἂν ἀληθείῃσι λαοὶ κείνοντες ἄγωσιν,
Αἵδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς πάρα μητιόεντος·
Πρῶτην ἔνη, τετράς τε, κὴ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ·
Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.
Ὀγδοάτε τ' ἐναίτη τε, δύω γε μὲν ἤματα μηνὸς
Ἔξοχ' ἀεξομένοιο βεβηκότα ἔργα πένεσθαι.
Ἐνδεκάτη δ' δυωδεκάτη τ', ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί·
Ἡ μὲν ὄις πείκειν, ἡ δ' ἔυφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι·
Ἡ δ' δυωδεκάτη τ' ἐνδεκάτης μέγ' ἀμείνων·
Τῇ γάρτοι νέ νήματ' ἀειρομένη ἀράχνης,
Ἤματος ἐκ πλείης ὅτε τ' ἴδεις ζωὸν ἀμᾶσθαι.
Τῇ δ' ἱστὸν στήσασθαι γυνὴ, ἠδ' ἐπιβάλλεσθαι ἔργον.
Μηνὸς δ' ἑξαμένου τριηκαδεκάτῃσιν ἀλέασθαι
Σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρίψασθαι ἀείσας.
Ἕκτη δ' ἡ μείλιχος μάλ' ἀσυμφορέων ἐκτὸς φυτοῖσιν·
Ἀνδρογόνῳ τ' ἀγαθὴ· κούρῃ δ' ἀσύμφορός ἐστιν
Οὔτε γαμεῖσθαι πρῶτ', οὔτ' ἂρ γαμβρὸν ἀνηρόλησαι.
Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἕκτη κούρη τε γαμεῖσθαι

Ἀρμῷ τε

Apta eſt: ſed hœdis caſtrandis, & gregibus ovium,
Stabuloque circumſepiendo paſtorali, benigna dies eſt.
Bona verò viripara, amatque convicia loqui,
Mendaciaque, & blandos ſermones, & occulta colloquia.
Menſis vero octava aprum & bovem valde mugientem
Caſtrato, mulos autem duodecima laborioſos.
Viceſima verò in magna plena die, prudentem virum
Generato: valde enim bonæ eſt indolis.
Bona autem viripara decima: puellæ verò & quarta
Media: hac verò & oves, & flexipides flexiles boves,
Et canem aſperis dentibus, muloſque laborioſos
Cicurato, manum admovens. Cautus vero eſto animo,
Ut quartam vites deſinentis & inchoati menſis:
Doloribus confieiendo animo valde hæc accommoda eſt dies.
Quarta autem menſis uxorem domum ducito,
Obſervatis auguriis quæ ad hanc rem ſunt optima.
Quintas verò evitato; quia difficiles ſunt & graves:
In quinta enim aiunt Furias obambulare, (juris.
Jusjurandum vindicantes, quod Contentio gemuit malum per-
Media vero ſeptima Cereris ſacrum munus
Diligenter inſpiciens bene-æquatâ in area
Ventilato: lignorumque ſector incidito cubicularia ligna,
Navaliaque ligna multa, & quæ navibus congrua ſunt.
Quarta vero incipito naves compingere agiles.
Nona autem media pomeridiana, melior dies.
Prima vero nona prorſus innoxia hominibus.
Bona ſiquidem eſt & ad plantandum & ad generandum
Tam viro quam mulieri: nec unquam prorſus mala dies.
Sed pauci rurſus ſciunt ter-nonam menſis optimam
Aperiendis doliis, & ſub jugum ponendo collo
Bobus & mulis & equis celeribus,
Navique bene-clavatæ celeri in nigrum pontum
Trahendæ. Sed pauci vero intelligunt.
Quarta vero aperi dolium; præ omnibus ſacra dies eſt
Media. Pauci vero rurſum poſt viceſimam menſis optimam
Aurora vigente: pomeridiana vero eſt deterior.
Et hæ quidem dies ſunt hominibus magno commodo.
Cæteræ autem intercidentes, ſine ſorte, nihil ferentes.
Sed alius alium laudat, pauci vero norunt.
INTERDUM noverca eſt dies, interdum mater.
Harum beatuſque & felix, qui hæc omnia
Sciens operatus fuerit inculpatus diis,
Auguria obſervans, & delicta evitans. HESI-

Ἄρμῳ θ' ἁμᾶ βοῶν τ' ἐέλπεσθαι τάμνειν καὶ πόρτιν μήλων,
Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον, ἦπον ἦμαρ.
Ἑβδόμη δ' ἀνδρῶν· φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν,
Ψεύδεά θ', αἰμυλίους τε λόγους, καὶ κυφίους τ' ὀαρισμούς.
Μηνὸς δ' ὀγδοάτῃ κάπρῳ καὶ βοῦν ἐείμυκον
Ταμνέμεν, ἠρῆας ἧ δυωδεκάτῃ ταλαεργούς.
Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ πλέῳ ἤματι ἴσορρα φάωτα
Γείνασθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἔξιν.
Ἑβδόμη δ' ἀνδρῶν δεκάτῃ, κέρῃ δέ τε τετρὼς
Μέσσῃ· τῇδέ τε μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Καὶ κυνὸς καρχαρόδοντα, καὶ ἠρῆας ταλαεργούς
Πρηΰνειν, ὅτε χεῖρα πιθεῖς. Περίφραζο δὲ θυμῷ
Τετρὰς δ' ἀλεύασθαι φθινοπώϊός θ' ἱσταμένοιο
Ἄλγεα δυσκόρεϊν μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθαι ἐς οἶκον ἄκοιτιν,
Οἰωνοὺς κείνας οἵ τ' ἔργματα τοῦτο ἄείσει.
Πέμπτας δ' ἐξαιρέεσθαι, ἐπεὶ χόλος πέλεται καὶ αἰνή·
Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐρινύας ἀμφιπολεύειν,
Ὅρκον πρωτόγονον τὸν Ἔρις τέκε πῆμα βροτοῖσι.
Μέσσῃ δ' ἑβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Εὖ μάλ' ὀπωρεύοντα ἐϋδμήτῳ ἐν ἀλωῇ
Βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα,
Νηΐά τε ξύλα πολλά, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
Τετρὰς δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς.
Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ὀπιδείελα, λῴϊον ἦμαρ.
Πρωΐζη δ' εἰνὰς παντάπασιν ἀνδράποισιν.
Ἑβδόμῃ μὲν γάρ τ' ἠδὲ φυτὰ λέμβῳ ἠδὲ γυναῖξ
Ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικὶ· καὶ ὥποτε πάγκακον ἦμαρ.
Παῦροι δ' αὖτ' ἴσασι τεισεινάδα μηνὸς ἀείσην
Ἄρξασθαί τε πίθου, καὶ ὅτι ζυγὸν αὐχένα δεῖναι
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι,
Νῆα πολυκλήϊδα δολιχὸν εἰς οἶνοπα πόντον
Εἰρύσσασθαι· Παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι.
Τετρὰς δ' οἷγε πίθον· πέλει πάντων ἱερὸν ἦμαρ
Μέσση· Παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀείσω
Ἧς γινομένης· ἐπιδείελα δ' ὀξὺ χαρείων.
Αἵδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ὀπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μετάδοποι, ἀκήριοι, ὅτι φέρηται.
Ἄλλος δ' ἄλλοίην αἰνεῖ· παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
ΑΛΛΟΤΕ μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.
Τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὃς τάδε πάντα
Εἰδὼς ἐργάζῃ ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
Ὄρνιθας κείνων, καὶ ἐπαφὰς ἀλεείνων. ΗΣΙΟ-

HESIODI ASCRÆI
SCUTUM HERCULIS.

AUT qualis relinquens pomos & patriam terram
Venit ad Thebas, ad bellicosum Amphitryonem,
Alcmena filia populos-servantis Electryonis:
Quæ certè mulierum genus superabat tenerarum
Et pulchritudine & magnitudine: prudentiâ autem nulla contendebat
Earum, quas mortales mortalibus pepererunt concumbentes.
Hujus & ab capite, & palpebris à nigris,
Tale spirabat, quale & *ab* aureæ Veneris.
Quæ & tantùm in animo suum honorabat maritum,
Quantùm nondum aliqua honoravit mulierum tenerarum:
Quamvis illi patrem bonum interfecisset fortiter domans,
Iratus pro bobus. Relinquens autem ille patriam terram,
Ad Thebas *veniens* supplicavit scuta-ferentibus Cadméis:
Ubi ille domos habitavit cum venerandâ uxore,
Seorsum sine desiderato amore. Non enim ipsi licuit
Priùs lectu conscendere pulchras-suras-habentes Electryonæ,
Quàm cædem ultus esset fratrum magnanimorum
Suæ uxoris, acrique combussisset igne vicos
Virorum heroum Taphiorum & Teleboarum.
Sic enim ipsi constitutum erat: Dii autem testes erant.
Horum ille reverebatur iram: & festinabat quàm celerrimè
Perficere magnum opus, quod sibi ex Jove fas erat.
Hunc autem simul cupidi & belli & pugnæ
Bœoti percussores-equorum, super scuta spirantes,
Et Locri cominus-pugnantes, & Phocenses magnanimi
Sequebantur: Dux autem istis erat bonus filius Alcæi,
Jactabundus populis. Pater autem hominumque deûmque
Aliud consilium texebat in mente, ut diis (generaret.
Et hominibus artium-inventoribus nocumenti expulsorem
Descendit verò ab Olympo, dolum mente struens,
Desiderans amorem bene-cinctæ mulieris, (sus
Nocturnus; citò autem venit Typhaonium; tunc autem rur-
Phicium summum ascendit consultor Jupiter,
Ubi sedens mente cogitavit stupenda opera. (Eâdem

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ἡ Οἵη πρόλιπε δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν
Ἦλυθεν εἰς Θήβας, μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρύωνα,
Ἀλκμήνη, δυσάπτης λαοσσόου Ἠλεκτρυώνος·
Ἣ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο δηλυτερόων
Εἴδεί τε μεγέθει τε· νόον γήθησε δὲ Ζεὺς
Ταέων, ἃς θνηταὶ θνητοὺς τέκον εὐηθείσας.
Τῆς καὶ ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων τ' ἀπὸ καλῶν γυάλων
Τοῖον ἄηθ', οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἦ δ' ὃς καὶ ὡς κατὰ θυμὸν ἐὸν πέσκεν ἀκοίτιν,
Ὡς ὅπως τὶς ἔπεσε γυναικῶν δηλυτερέων.
Ἦ μὲν ὅ γε πατρὸς ἑοῦ ἀπέκλαεν ἶφι δαμάσσας,
Χωόμενος φεύγει δὲ βοὸς. Λιπὼν δ' ὅγε πατρίδα γαῖαν
Ἐς Θήβας ἱκέτευσε φερεσταφάνους Καδμείους,
Ἔνθ' ὅγε δώματ' ἔναιε ζωὸς αἰδοίῃ ἀλόχοιϊ,
Νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἐριμέρος· ἐ γὰρ οἱ ἦεν
Πειν λεχέων ἐπιβῆναι ἐϋσφύρου Ἠλεκτρυώνης,
Πρίν γε φόνον ποινατο κασιγνήτων μεγαθύμων
Ἧς ἀλόχου, μαλερῷ δ' καταφλέξαι πυρὶ καλὰς
Ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.
Ὡς γὰρ οἱ διέκειτο. Θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν
Τῶν ὅγ' ὀπίζετο μῦθον· ἐπείγετο δ' ὅππι τάχιστα
Ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὅ οἱ Διόθεν θέμις ἦεν.
Τῷ δ' ἅμα ἐμβήσαν πολέμοιό τε φυλόπιδός τε
Βοιωτοὶ πλήξιπποι, ἐϋκτιμένων πειρήτες,
Λοκρεῖ τ' ἀγχέμαχοι, καὶ φῶκες μεγάθυμοι
Ἕσποντ'· ἦρχε δ' τοῖσιν ἐὺς παῖς Ἀλκαίοιο,
Κυδιόων λαοῖσι. Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἄλλων μὲν πρὶν ὕφαινε νόον φρεσὶν, ὄφρα θεοῖσιν
Ἀνδράσι τ' ἀλφηστῆσιν ἀρὴς ἀλκτῆρα φυτεύσῃ.
Ὦρτο δ' ἀπ' ἀλυμπίοιο, δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων,
Ἰμείρων φιλότητος ἀζηχέος γυναικὸς,
Ἐννύχιος, τάχα δ' ἵξε Τυφαόνιον· τότε δ' αὖθις
Φίκιον ἀκρότατον περιβήσατο μητιέτα Ζεύς,
Ἔνθα καθεζόμενος φρεσὶ μήδετο δήϊα ἔργα.

Eadem etenim nocte talos extendentis Electryonæ
Lecto & amore miſtus eſt, & perfecit deſiderium. (heros,
Eadem autem & Amphitryon populorum-defenſor, inclytus
Perfecto magno opere, venit ſuam ad domum.
Neque ille ad famulos & paſtores agreſtes
Perrexit ire, priuſquam ſuæ uxoris conſcenderet lectum:
Talis enim corde cupiditas capiebat paſtorem populorum.
Ut autem quando vir libenter effugerit calamitatem
Ægritudine ab moleſta, vel etiam à forti vinculo:
Sic tunc Amphitryon, gravi labore defunctus,
Libentérque & amice ſuam ad domum pervenit;
Nocturnus autem concubuit ſua cum veneranda uxore;
Delectatus donis valde-pulchræ Veneris.
Illa autem, Deo domita & viro longe præſtantiſſimo,
Thebis ſeptem-portas-habentibus gemellos generavit filios,
Non tamen ſimilia ſapientes; fratres quamvis fuerunt:
Hunc quidem pejorem; illum autem rurſus multò meliorem
Gravémque fortémque, vim Herculeam: (virum,
Hunc quidem, ſubdomita nigras-facienti-nubes Saturnio;
Sed Iphiclem lanceâ-ſervanti-populos Amphitryoni,
Diſtinctam prolem: hunc quidem, mortali viro miſta;
Illum autem, Jovi Saturnio deorum imperatori omnium:
Qui & Cycnum interfecit Martis-filium magnanimum.
Invenit enim in luco longe-ſagittantis Apollinis
Ipſum & patrem ejus Martem inſatiabilem bello,
Armis coruſcantes, ut ſplendorem ignis ardentis,
Stantes in curru. Terram verò verberabant veloces equi
Pungentes ungulis: pulvis autem circa ipſos utrinq; ſpar-
Excitatus plicatis curribus & pedibus equorum. (gebatur,
Currus autem bene-facti & canthi circumſtrepebant, (bilis,
Equis feſtinantibus. Lætatus autem eſt Cycnus irreprehenſi-
Sperans Jovis filium bellicoſum, & aurigatorem *ejus*
Ferro ſcindere, & inclyta arma exuere.
Sed ei preces non exaudivit Phœbus Apollo:
Ipſe enim in illum concitaverat vim Herculeam.
Omne autem nemus, & templum Apollinis Pegaſæi
Splendebat ab gravis Dei armis & ipſius:
Ut ignis verò ab oculis ſplendebat. Quis autem illi
Suſtinuiſſet mortalis exiſtens obviàm moveri,
Præter Herculem & inclytum Iolaum?
Illorum enim magnaque vis, & manus intangibiles
Ex humeris extendebantur in fortiſſimis membris.

Qui

Αὐτῇ μὲ γὸ νυκτὶ ταυροφόρε Ἡλεκτρυώνης
Εὐνῇ ϗ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ' ἑτλάων.
Αὐτῆ δ' Ἀμφιτρύων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρως,
Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὃνδε δόμονδε.
Οὐδ' ὅγ' ἐπ' ἠῶας ϗ ποιμένας ἀγροιώτας
Ὧρτ' ἰέναι, πρὶν γ' ἧς ἀλόχε ἐπιβήμεναι εὐνῆς.
Τοῖο γὸ κεφαλῆφι πόθος ἀίνυτο ποιμένα λαῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάνευθεν ὑποκρατέως φύγῃ κακότητα
Νέσε ὑπ' ἀργαλέης, ἢ ϗ κρατερὸς ὑπὸ δεσμῶ
Ὡς ῥα τότ' Ἀμφιτρύων χαλεπὸν πόνον ἐκπεπλυμένος,
Ἀσπασίως τε φίλως τε ἐὸν δόμον εἰσαφίκανε.
Παννύχιος δ' ἄρ ἔλεκτο σιὼ αἰδοίη παρακοίτι,
Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσε Ἀφροδίτης.
Ἡ δ', ἐπεὶ δμηθεῖσα ϗ ἀτέρπει πολλὸν ἀείσω,
Θήβῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε,
Οὐκ ἔτ' ὁμὰ φρονέοντε (καταγήτῳ ζεύξῃ ἕκαστον)
Τὸν μὲν χειρότερον, τὸ δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
Δεινόν τε κρατερόν τε, βίλῳ Ἡρακλῆα.
Τὸν μὲν, ὑποδμηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Αὐτὰρ Ἰφικλῆά γε δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι,
Κεκρυμμένῳ ζωστῷ. τὸ μὲν, βεστῷ ἀνδρὶ μιγεῖσα·
Τὸν δὲ, Διὶ Κρονίωνι θεῶν ζυμαίντορι πάντων·
Ὅς ϗ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρηϊάδην μεγάθυμον.
Εὗρε γὸ ἐν τεμένει ἑκατηβόλε Ἀπόλλωνος
Αὐτὸν ϗ πατέρ' ὃν Ἄρηα ἀπὸ πτολέμοιο,
Τεύχεσι λαμπομένους, στείλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο,
Ἑσσύτερ' ἐν δίφρῳ. χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι,
Νύσσοντες χηλῆσι κόνις δέ σφ' ἀμφεδέδηε,
Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι ϗ ποσὶν ἵππων.
Ἅρματα δ' εὐποίητα ϗ ἀντυγες ἀμφαρέβιζον,
Ἵππων ἰεμένων. Κελάρυζε δ' Κύκνιος ἀμύμων,
Ἑλπόμενος Διὸς υἱὸν ἀρήιον ἠνίοχόν τε
Χηλῇ δηώσειν, ϗ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
Ἀλλά οἱ εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε βίλῳ Ἡρακλῆϊ.
Πᾶν δ' ἄλσος ϗ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου
Λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεῶ τευχέων τε ϗ ἀσπῖδος·
Πῦρ δ' ὣς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. Τίς κεν ἐκείνῳ
Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι,
Πλὴν Ἡρακλῆος ϗ κυδαλίμε Ἰολάε;
Κείνων γὸ μεγάλη τε βίη, ϗ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ὀπὶ σιβαρεῖσι μέλεσσιν.

Qui tunc aurigam affatus eſt fortem Iolaum:
O heros Iolaë, mortalium longè chariſſime omnium,
Certè contra immortales beatos, qui cœlum habitant, (bas
Peccavit Amphitryon, quando bene-coronatam-*muris* The-
Venit, linquens Tirynthis bene-ædificatum oppidum,
Interfecto Electryone boum cauſa latas-frontes habentium.
Venit verò ad Creontẽ & Heniochã extenſũ-peplum-habentẽ,
Qui ipſum amicè-exceperunt, & omnia neceſſaria præbuerunt,
Ut fas eſt ſupplicibus, honoraruntque procul magis.
Vivebat autẽ lætus cum pulchros-pedes-habente Electryona,
Suâ uxore. Mox autem nos vertentibus annis
Nati fuimus, neque naturâ ſimiles, neque intellectu,
Tuuſq; pater & ego. Hujus quidem mentem eripuit Jupiter,
Qui relinquens ſuamque domum, ſuoſque parentes,
Venit honoraturus iniquum Euryſtheum,
Miſer. Profectò valdè ſuſpirabat, in futurum
Suam calamitatem dolens; quæ non revocabilis eſt:
Sed mihi fortuna moleſta commiſit certamina.
O chare, ſed tu citiùs cape habenas purpureas (augens,
Equorum pedibus-velocium: valdè autem mente audaciam
Rectè habeto velocem currum, & pedibus-velocium robur
Nihil ſubveritus fragorem Martis homicidæ, (equorum,
Qui nunc vociferans circum-furit ſacrum nemus
Phœbi Apollinis longè-ſagittantis regis.
Attamen quamvis fortis exiſtens ſatiatur Bello.
Hunc. a. viciſſim allocutus eſt irreprehenſibilis Iolâus:
O patrùe, certè valde pater hominumque deumque
Honorat tuum caput, & Taureus Neptunus,
Qui Thebarum arcem habet, & conſervat urbem:
Sicut ſanè & iſtum mortalem fortemque magnumque
Tuas in manus agunt, ut gloriam bonam reportes.
Sed agè indue arma bellicoſa, ut celerrimè
Curribus appropinquantes & Martis & noſtro,
Pugnemus: quoniam neque intrepidum Jovis filium,
Neque filium-Iphicli terrebit; ſed ipſum puto
Fugiturum duos filios irreprehenſibilis Alcidæ,
Qui jam prope ipſos vadunt, cupientes belli
Cædem ſtatuere: quæ ipſis multò gratiora dapibus.
Sic dixit. Subiſit autem vis Herculana,
Animo gaudens, valdè enim ſibi accommoda dixit:
Atque ipſi reſpondens, verbis alatis allocutus eſt,
Heros ô Iolaë divine, non amplius procul

Pugna

Ὣς ῥα τόθ' ἡνίοχον προσέφη κρατερὸν Ἰόλαον·
Ἥρως ὦ Ἰολαε, βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων,
Ἦπ μετ' ἀθανάτους μάκαρας, τὶ ὄλυμπον ἔχουσιν,
Ἥλιτεν Ἀμφιτρύων, ὅτ' εὐστέφανον πότι Θήβην
Ἦλθε, λιπὼν Γίρωθ' εὐκτίμενον πολίεθρον,
Κτείνας Ἠλεκτρύωνα βοῶν ἕνεκ' εὐρυμετώπων.
Ἵκετο δ' εἰς Κρείοντα καὶ Ἡνιόχην ταναύπτολον,
Οἵ ῥά μιν ἠπαύζοντο, καὶ ἄρμενα πάντα παρεῖχον,
Ἡ δ' ἵκη ἔνθ' ἱκέτησι, πολὺ δ' ἄρα πλόθι μᾶλλον.
Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν εὐσφύρῳ Ἠλεκτρύωνι,
Ἡ ἀλόχῳ. Τάχα δ' ἄμμες ὀπιπλομένων ἐνιαυτῶν
Γεινόμεθ', ἄτε φυλὰ ἐναλίγκιοι, ἄτε νόημα,
Σός τε πατὴρ καὶ ἐγώ. Τὰ μὲ φρένας ἐξέλετο Ζεύς.
Ὃς πρὶν λιπὼν σφέτερόν τε δόμον, σφετέρους τε τοκῆας,
Ὤιχετο πιμπήσων ἀλιτέμβιον Εὐρυσθῆα,
Σχέτλιος. ἦ πού μιν πολλὰ μετεννάζετ', ὀπίσσω,
Ἦρ ἄτιμον ἀγέων· ἦ δ' ὑπαλιτροπίη ὄφιν·
Αὐτὰρ ἐμοὶ δώμων χαλεπὰς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
Ὦ φίλος, ἦμὰ σὺ θαῦσον ἔχ' ἡνία φοινιχόεντα
Ἵππων ὠκυπόδων· μέγα γὰρ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
Ἰδὺς ἔχειν θοὸν ἅρμα, καὶ ὠκυπόδων δέος ἵππων,
Μηδὲν ὑποδείσας κύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο,
Ὃς νῦν κεκλήγως πεπαίνεται ἱερὸν ἄλσος
Φοίβου Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος.
Ἡ μὲν κρατερός περ ἐὼν ἄρα πολέμοιο,
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος,
Ὦ θεῖε, ἦ μάλα δή π πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Τιμᾷ σὴν κεφαλήν, καὶ Ταύρεος Ἐννοσίγαιος,
Ὅς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληας·
Οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
Σὰς ἐς χεῖρας ἄγεσκεν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι.
Ἀλλ' ἄγε δύσετο τάχε' ἀρήια, ὄφρα τάχιστα
Δίφρους ἐμπλάσαντες, Ἄρηος δ' ἀμέτερόν τε,
Μαρνώμεθ'· ἐπεὶ ἔπ ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν
Οὐδὲ Ἰφικλείδην δείδιξεν· ἦμὰ μὲν οἴω
Φεύξεσθ δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
Οἳ δή σφι χερσὶν εἶσι, λιλαιόμενοι πολέμοιο
Φυλόπιδα στῆσαι· τὰ σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.
Ὣς φάτο. Μείδησεν δὲ βίη Ἡρακληείη,
Θυμῷ γηθήσας· μάλα δὲ νύ οἱ ἄρμενα εἶπε·
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἥρως ὦ Ἰόλαε διοτρεφές, ἦχί π πάλαι

Pugna aſpera: tu autem ut priùs eras bellicoſus,
Sic & nunc magnum equum Arionem, nigras-ſetas-habent-,
Quacunque converte, & auxiliare quantiſper potes.
Sic fatus, ocreas ex orichalco ſplendente.
Vulcani inclyta dona, circa crura poſuit,
Secundò rurſus thoracem circa pectora induit,
Pulchrum, aureum, valde-artificioſum: quem ipſi dedit
Pallas Minerva, filia Jovis, quando debebat
Primitus ſuſpirioſa irruere in certamina.
Poſuit autem circa humeros nocumenti propulſorem ferrum
Terribilis vir, & cavam circa pectora pharetram
Conjecit retro: multæ autem intus ſagittæ
Rigidæ, lethi obliviſci-vocem-facientis datrices.
Antrorſum quidem mortem habebant, & lacrymis unguen-(tum;
Mediæ autem raſæ, prælongæ: ſed retro
Coloratæ aquilæ indutæ pennis
Erant. Ille autem terribilem lanceam acutam accepit ære:
Capiti autem valido galeam bene-factam impoſuit,
Artificioſam, ex adamante, temporibus congruam,
Quæ tuebatur caput Herculis divini. (aliquis illud
Manibus autem Scutum accepit undique varium; neque
Rupiſſet vulnerans, neque fregiſſet: mirabile viſu.
Totum quidem undique gypſo alboque ebore,
Et electro ſubſplendidum erat, & auro lucenti
Splendens: cæruleæ autem plicæ diſcurrebant.
In medio autem Draconis erat terror non narrabilis,
Retro oculis igne ſplendentibus videns; (rentibus,
Cujus & dentibus quidem implebatur bucca albiter diſcur-
Crudelibus, ingentibus. In terribili autem fronte
Gravis Lis volabat, armans exercitum virorum,
Noxia, quæ & intellectum & mentem capiebat hominum,
Quicunque ex adverſo bellum Jovis filio ferrent.
Quorum & animæ quidem terram ſubeunt intra infernum
Ipſorum: oſſa verò ipſis, cute circum-corruptâ
Sirio *ab* arido, nigra putreſcunt in terra.
Ibi Perſecutioque, Retroque fugatio picta erat:
Ibi & tumultus, & terror, & hominum-cædes ardebat:
Ibi diſcordia, ibi fragor diſcurrebat: ibi pernicioſa Parca
Alium vivum habens noviter-ſauciatum, alium non-ſauci-
Alium mortuum in conflictu trahebat pedibus. (atum.
Pallium autem habebat circa humeros cruentatum ſanguine
Torvum videns, ſtrepituque gravata, (hominum,
Ibi

Ὑσμίνη πεπόνητο· σὺ δ' ὡς πάρος ἦσθα δαΐφρων,
Ὡς νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην
Πάντη ἀναστρωφᾶν, καὶ ἀρηγέμεν, ὥς κε δύνηαι.
Ὡς εἰπὼν, κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινᾶς,
Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα, τεῖ κνήμῃσιν ἔθηκε.
Δεύτερον αὖ θώρηκα τεῖ στήθεσσιν ἔδυνε,
Καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον· ὃν ῥ' ὁ ἔδωκε
Παλλὰς Ἀθηναίη, κύδιμος, ὁππότ' ἔμελλε
Τοσσοῦτον στονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον
Δεινὸς ἀνήρ· κοίλῃσι δὲ τεῖ στήθεσσι φαρέτρην
Καββάλετ' ἐξόπιθεν· πολλοὶ δ' ἔντοσθεν ὀιστοὶ
Ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες.
Πρόσθεν μὲν θάνατον τ' εἶχον, καὶ δάκρυα μύεσκον·
Μέσσοι δ' ἔσταν, τερμῖνες· αὐτὰρ ὄπισθεν
Μορφνοῖο φλεγύας καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν
Ἦσαν. Ὁ δ' ὄβριμον ἔγχος ἀκαχμένον εἵλετο χαλκῷ·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην ἔυτυκτον ἔθηκε,
Δαιδαλέην, ἀδάμαντι, ὅτι κορυτάφοις ἀρέσσαν,
Ὅτ' εἶρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.
Χερσὶ γὰρ ὧν σάκος εἷλε παναίολον· οὐδέ τις αὐτὸ
Οὔτ' ἔρρηξε βαλών, οὔτ' ἔθλασε θαῦμα ἰδέσθαι.
Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ πτάνῳ λαμπρῷ τ' ἐλέφαντι,
Ἠλέκτρῳ δ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ
Λαμπόμενον· κυάνεαι δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.
Ἐν μέσσῳ δ' Δεῖμός τε ἔην φόβος ἠπεροπευτής,
Ἔμπαλιν ὀσσομένοισι πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.
Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ τετύντων.
Δεινῶν, ἀπλήτων. ὀδὰξ δ' βλοσυρῷσι μετώποις
Δεινὴ Ἔρις πεπότητο, κορύσσασα χλόνιν ἀνδρῶν,
Σχετλίη· ἣ ῥα νέον τε καὶ ὀψὲ φρένας εἵλετο φωτῶν
Οἵπερ ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέρεσθαι.
Τῶν καὶ ψυχαὶ μὲν χθόνα δύσκε' ἄιδος εἴσω
Αὐτῶν ὀστέα δὲ σφι, τεῖ ῥινοῖο ζαπείσης
Σειρὴν ἀζηχέος, κελαινὴ πύθεται ἰλύς.
Ἐν δ' ὁμαδός τε, παλίωξίς τε τέτυκτο·
Ἐν δ' ἔμαδός τε, φόβος τ', ἀνδροκτασίη τε δεδήει.
Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' ὑσμὶς ἐδύνετ'· ἐν δ' ὀλοὴ κήρ,
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
Ἄλλον τεθνειῶτα κατὶ μόθον ἕλκε ποδοῖιν.
Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν,

Ibi Serpentum capita terribilium erant, non enarrabilium,
Duodecim; quæ terrebant in terra nationes hominum,
Quicunque bellum adversus Jovis filium ferrent.
Illorum & dentium quidem sonitus erat, quando pugnaret
Amphitryoniades. Hæc verò distincta erant miranda opera.
Puncta autem veluti quædam apparebant aspectu terribilis
Cærulea super tergora, nigrescebantq; maxillæ. (draconibus
Ipsi aprorum greges masculorum erant, & Leonum,
Se mutuò aspicientium, irascentiumque festinantiumque.
Horum & gregatim ordines ibant; neque isti
Neque alii tremebant: horrebant siquidem collis utrique.
Jam enim ipsis adjacebat magnus Leo: circa autem Apri
Bini privati animas; & apud ipsos niger (cadentes
Sanguis stillabat in terram. Ipsi autem *depressis* cervicibus
Jacebant mortui à crudelissimis leonibus.
Hi verò adhuc magis incitabantur, irritati ad pugnandum
Utrique, Masculique Apri fulvique Leones.
Ibi erat pugna Lapitharum pugnatorum,
Cæneumque circa regem, & Dryanta Pirithoumque,
Hopleumque, Exadiumque, Phalerumque, Prolochumque,
Mopsumque Ampiciden Titaresium, florem Martis,
Theseumque Ægæi-filium, similem diis immortalibus:
Hi erant argentei, aurea circa corpus arma habentes.
Centaurique ex altera-parte contrarii congregabantur
Circa magnum Petræum, & Asbolum augurem,
Arctumque, Uriumque, nigrisque setis Mimanta,
Et duos Peucidas, Perimedemque, Dryalumque,
Argentei, aureas abietes in manibus habentes.
Et irruebant tanquam vivi existentes,
Lanceis & abietibus tumultuariè certabant.
Ibi Martis terribilis velocipedes stabant equi
Aurei. Ibi & ipse spolia-ferens, pernicios̃us Mars,
Hastam in manibus ferens, militibus imperans,
Sanguine purpureus, tanquam vivos spolians,
Currui insistens: juxta autem Dimusque Phobusque
Stabant, cupientes bellum ingredi hominum.
Ibi Jovis filia prædatrix Minerva,
Ei similis, tanquam aciem volens instruere,
Lanceam habens in manibus, aureamque galeam,
Et clypeum circa humeros: & ibat ad pugnam gravem.
Ibi erat immortalium Deorum sacer chorus. Et ibi in medio
Desiderabile quiddam personabat Latonæ & Jovis filius

Aurea

Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν, ὄπ φατειῶν,
Δώδεκα· ταὶ φοβέεσκον ὅπ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Οἵπνες ἀντιβίλιο πόλεμον Διὸς υἷϊ φέρεσθαι.
Τῶν δ' ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, οὔτε μάχοιτο
Ἀμφιτρυωνιάδης. τὰ δ' ἄλλετο θωῦτα ἔργα.
Σήματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δρέκεσθαι
Κυάνεα κἠ νῶτα, μελάνθησαν δ' ὑπένερθεν.
Ἐν δ' συῶν ἀγέλαι χλόνιν ἔσαν ἠδὲ λεόντων,
Ἐς σφέας δερκομένων, κοτεόντων θ' ἱεμένων τε.
Τῶν δ' ὁμιλαδὸν ἴσχες ἴσαν· ἅδε νυ τώγε
Οὐδ' ἔτερθι τρέπεσθον· φέρτατον γένος αὐχένας ἄμφω.
Ἦδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λὶς· ἀμφὶ δὲ κάρσῃ
Δοιοὶ ἀτρεμάμφοι ψυχάς· κἠ δή σφι κελαινὸν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε· οἱ δ' αὐχένας ὀξέϊ πόντες,
Κείατο τεθνειῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι.
Τοὶ δ' ἔπι μᾶλλον ἐγειρόμενοι, κοτέοντε μάχεσθον
Ἀμφότερθεν, χλόναί τε σύες χαροποί τε λέοντες.
Ἐν δ' ἦν ὑσμίνη Λαπιθάων αὐχμητάων,
Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα, Δρύαντά τε, Πειρίθοόν τε,
Ὀπλέα τ' Ἐξάδιόν τε, Φάληρόν τε, Περίλοχόν τε,
Μόψον τ' Ἀμπυκίδην Τιταρήσιον, ὄζον Ἄρηος,
Θησέα τ' Αἰγεΐδην, ὀπεικέλον ἀθανάτοισιν·
Ἀργύρεοι, χρύσεια θοὴ κατὰ τεύχε' ἔχοντες.
Κένταυροί δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἠερέθοντο
Ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον, ἰδ' Ἄσβολον οἰωνισήν,
Ἄρκτον τ', Οὐρείου τε, μελαγχαίτην τε Μίμαντα,
Καὶ δύο Πολυκοίδας, Περιμήδεά τε, Δρύαλόν τε,
Ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Καί τε ζωοκτόνω ὡσεὶ ζώοι περ ἐόντες,
Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοχαδὸν ὠρίνοντο.
Ἐν δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἔσαν ἵπποι
Χρύσεοι. ἐν δ' αὐτὸς ἐναφρόεις ἤλιθ' Ἄρης,
Αἰχμὴν ἐν χείρεσσιν ἔχων, φρυλέεσσι κελεύων,
Αἵματι φοινιχόεις, ὡσεὶ ζωὸς ἐναρίζων,
Δίφρῳ ἐμβεβαώς· πὰρ δ' Δεῖμός τε Φόβος τε
Ἔσαν, ἰέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
Ἐν δ' Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
Τῇ ἰκέλη, ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
Ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσί, χρυσείην τε τρυφάλειαν.
Αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ὤχετο φύλοπιν αἰνήν.
Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορός. Ἐν δ' ἄρα μέσῳ
Ἵμερόεν κιθάριζε π Λητῦς καὶ Διὸς υἱὸς

Χρυσείῃ

Aurea cithara. Deorumque *ibi* ſedes, purus Olympus.
Ibi Concio, & felicitas infinita in circuitu erat
Immortalium in certamine. Deæ auram duces erant can-
Muſæ Pierides, ſonore canentibus ſimiles. (tilenæ
Ibi verò portus tutus indomiti maris
Circulari-formâ factus erat ex excocto ſtanno,
Inundanti ſimilis: multi verò in medio ipſius
Delphines hac & illac diſcurrebant, piſces capientes,
Natantibus ſimiles. Duo autem ſurſum-ſpirantes
Argentei delphines invadebant mutos piſces:
Sub quibus ærei tremebant piſces. Sed in littoribus
Sedebat vir piſcator apparens, habebat autem *in* manibus
Piſcibus rete *complectendis* projectuno ſimilis.
Ibi erat bene-comatæ Danaes filius eques Perſeus,
Neque utiq; attingens ſcutum pedibus, neq; longè ab ipſo,
Mirum magnum cogitatu: quoniam nullo pacto infixus erat.
Sic enim manibus ipſum fecit inclytus Vulcanus
Aureum, circa autem pedes habebat alata calceamenta:
Humeris autem ipſum circa nigrâ vaginâ-incluſus enſis pen-
Ferreus ex ſoro: Ille autem ut cogitatio volabat. (debat,
Omne autem dorſum habebat caput gravis monſtri
Gorgus. Circa autem ipſum ſacculus diſcurrebat, mirabile
Argenteus; nodi autem ſuſpenſi erant lucidi, (viſu,
Aurei: gravis autem circa tempora regis
Jacebat Orci galea, noctis tenebras graves habens.
Ipſe autem feſtinanti & formidanti ſimilis
Perſeus Danaïdes extendebatur. Illæ autem poſt ipſum
Gorgones inacceſſæque & inenarrabiles promptæ ſtabant,
Cupientes *eum* capere: & in viridi adamante
Incedentibus reſonabat Scutum magno tumultu
Acutè & ſtridulè: & in zonis dracones
Bini dependebant, attollentes capita.
Lambebant autem utique illi, & impetu imprimebant dentes,
Torvum videntes: & in gravibus capitibus
Gorgoneis agitabatur magnus terror. Qui verò ſupra ipſas
Viri pugnabant, bellica arma habentes: (erant
Aliqui quidem, pro ſua urbe ſuiſque parentibus
Interitum arcentes; aliqui autem, procurrere prompti.
Multi quidem jacebant, plures verò adhuc pugnantes
Decertabant: Mulieres verò bene-factis in turribus
Valde acutè clamabant, & dilacerabant *unguibus* genas,
Vivis ſimiles, opera inclyti Vulcani.

Χρυσείῃ φόρμιγγι. Θεῶν δ' ἔδος, ἀγλὸς Ὄλυμπος.
Ἐν δ' ἀγορῇ, τῇσι δ' ὅλος ἀπειλὸς ἐστεφάνωτο
Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι. Θεαὶ δ' ὀζυηχέϊ ἀοιδῇ
Μῶσαι Πιερίδες, λιγὺ μελπομέναις εἰκυῖαι.
Ἐν ᾧ λιμένι ἔυορμος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης
Κυκλοτερὴς ἐτέτυκτο παμέρχεϊ καλὸς ἰδέσθαι,
Κλυζομένῳ ἴκελος· πολλοὶ γε μὲν ἀμφὶς ἔασιν
Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐϋνέοντ' ἰχθυάοντες,
Νηχομένοις ἴκελοι. θοὶ δ' ἀναφυσιόωντες,
Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐδοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς·
Τῶν ὕπο χάλκειοι πέσον ἰχθύες. Αὐτὰρ ἔπ' ἀκταῖς
Ἧστο ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος, εἶχε δ' ἐν χερσὶν
Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀποῤῥίψοντι ἐοικώς.
Ἐν δ' ἦν ἠυκόμοι Δαναὴς τέκος ἱππότα Περσεύς,
Οὔτ' ἄρ ὀπλαίων ζάκος ποσὶν, ἔνθ' ἐχὰς ἀμπὶ,
Θαῦμα μέγα φρεσσὶν· ἐπεὶ ἁδαμὴν ἐσίκτο.
Τὼς γὰρ μὲν παλάμῃσι τεύξε χλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Χρύσεον, ἀμφὶ δ' ποσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα.
Ὤμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
Χάλκεον ἐν τελαμῶνι· ὁ δ' ὥστε νόημ' ἐπιτᾶτο.
Πᾶν δ' μετάφρενον εἶχε χάρη δεινοῖο πιλώρου
Γοργοῦς. ἀμφὶ δέ μιν κίβδις δέε, θαῦμα ἰδέσθαι,
Ἀργυρέη· δύσαντο δ' ἀγαπτοῦντο φαεινοὶ,
Χρύσεοι· δεινὴ δ' ὣς κεφαφοισιν ἀνακτὸς
Κεῖτ' Ἄϊδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.
Αὐτὸς δ' ὑποσύδην καὶ ἐῤῥίγοντι ἐοικὼς
Περσεὺς Δαναΐδης ἐπτύσσετο. Ταὶ δ' μετ' αὐτὸν
Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ ὑπατοὶ ἐῤῥώοντο,
Ἰέμεναι μαπέειν· ὅτι δ' χλωρὸς ἀδάμας
Βαιτσέων ἰάχησε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ
Ὀξέα καὶ λιγέως· ὅτι δ' ζάετησι δεδίκοντε
Δοιὼ ἁπτηρεῦντ', ὀπιχυρτώοντε χάρηνα.
Λίχμαζον δ' ἄρα πῶλε, μύκε δ' ἐχέφατον ὀδόντας,
Ἄγρια δερκομένω· ὅτι δ' δεινοῖσι κελεύοις
Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος. Οἱ δ' ὑπὸ αὐτέων
Ἄνδρες ἐμῳδιάδιν, πολεμήια τεύχε' ἔχοντες.
Τοὶ μὲν, ὑπὸ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκήων
Λοιγὸν ἀμυνόντες· τοὶ δὲ, φρεσὶν εἰδότες ἄτην.
Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἔπ δύεν ἔχοντες
Μάρναθ'· αἱ δ' γυναῖκες ὀϋδμήτων ἔπι πύργων
Χάλκεον ὀξὺ βόων, χαὶ δ' ἐδρύπτοντο παρειὰς,
Ζωρὸν ἰκέλαι, ἔργα χλυτῆς Ἡφαίστοιο.

Ἄνδρες

Viri autem qui ſeniores erant, ſenectutemque ceperant,
Congregati extra portas erant, & Diis
Manus extendebant beatis, pro ſuis filiis
Timentes: Illi verò rurſus pugnam habebant. Poſt ipſos verò
Parcæ nigræ, albos concutientes dentes.
Truces-vultu, terribileſq; funeſtæq; & inſatiabiles, (bant
Contentionem habebant de cadentibus. Omnes autem cupie-
Sanguinem nigrum bibere: & quem primum rapuiſſent
Jacentem vel cadentem nuper-ſaucium, circa quidem ipſum
Heu ungues magnos! anima verò in orcum deſcendebat,
Tartarum ad frigidum. Illæ autē mentes ſtatim ut placaſſent
Sanguine humano, hoc *cadaver* projiciebant poſt ſe. (euntes.
Retro autem ad tumultum & conflictum diſcurrebant iterum
Clotho & Lacheſis ipſis inſtabant: & quidē aliquanto-minor
Atropos; neque *enim* erat magna dea, ſed certè illa (*erat*
Reliquis præſtantior erat, & antiquior. (ebant:
Omnes autem circa unum hominem pugnam acerbam faci-
Terribiliter autem ad invicem aſpiciebant oculis iratæ,
Ungues autem manuſque audaces exæquabant.
Et juxta Achlys adſtabat, inviſaque & gravis,
Viridis; ſicca, fame collapſa,
Genua-pinguis: longi verò ungues manibus ſuberant. (tem
Cujus quidem ex naribus mucores fluebant, ex maxillis au-
Sanguis ſtillabat ad humum: Illa autem valde ore hians
Stabat; multus autem pulvis ſuperflorebat humeros,
Lacrymis humidus. Juxta autem bene-turrita urbs virorum:
Aureæ autem ipſam habebant ſuperliminaribus adaptatæ
Septem portæ. Viri autem in conviviis & choreis
Delectationem habebant: Ii enim in verſatu-facili curru
Ducebant viro mulierem; multus autē Hymenæus oriebatur,
Longè autem ab ardentibus facibus lumen reſplendebat
Manibus in ancellarum: hæ verò ſplendoribus floridæ
Antè ibant, quas & choreæ ludentes ſequebantur.
Alii quidem ſub ſtridulis tibiis mittebant vocem
Ex teneris oribus: in ipſis autem frangebatur ſonus.
Aliæ verò ſub citharis reducebant chorum dulcem. (tibia:
Indè autem rurſus ex altera parte juvenes laſciviebant ſub
Alii quidem rurſus ludentes ſub chorea & cantu,
Alii autem rurſus ridentes, ſub tibicine unuſquiſque,
Antè ibant; omnem autem urbem conviviaque tripudiaque
Et ſplendores habebant. Alii autem rurſus ante urbem
Terga equorum inſcendentes diſcurrebant. Alii autē aratores

Rumpe-

Ἄνδρες δ' οἱ πρόσθεν ἔσαν, γύῤῥάς τε μίμαρπον,
Ἀθρόοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἀν δ' ἄρα σφιν
Χεῖρας ἔχον μαχάρεσσι, πρὸ σφετέρησι τέκεσσι
Δειδίότες. Τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον. Αἱ δ' μετ' αὐτοὺς
Κῆρες κυδιόεσσαι, λελιχυῖαι ἀργεννῶσι ὀδοῦσιν,
Δεινωπαὶ, βλοσυραί τε, δαφοιναί τ', ἀπλητί τε,
Δῆριν ἔχον πρὸ πόδων. Πᾶσαι δ' ἄρ' ἔιρυτο
Αἵματος μέλαν πιέειν· ὃν δ' πρῶτον μεμάποιεν
Κειμένων ἢ πίπτοντα νεώτατον, ἀμφὶ μιῇ αὐτῷ
Βάλλ' ὄνυχας μεγάλους. Ψυχὴ δ' ἄϊδόσδε κατεῖεν,
Τάρταρον ἐς ζοφόεντ'. Αἱ δ' φρένας ἔντ' ἀρέσαντο
Αἵματος ἀνδρομέου, τό μιν ῥίπτασκον ὀπίσσω·
Αὖ δ' ὅμαδόν γ' ὀρόθυνον ἐυμμελίην αὖτις ἰέναι.
Κλαγδὴ δ' Λάχεσις σφιν ἐφέσατο· ἢ μιν ὑφήνων
Ἄλκιμος, ὅτε πόλεν μεγάλην θεὸς, ἐκ δ' ἔμπης
Τῶν γέμεν ἀνδρῶν ἐφράζετο, πρόσθε τε πάντη τε.
Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἑνὶ φωτὶ μάχην δεδμεῖαν ἔχοντο·
Δειναὶ δ' ἐς ἀλλήλας δέρκον ὄμμασι δυσμενέεσσιν,
Ἐν δ' ὄνυχας χειρός τε θρασείας ἰσόωντο.
Πὰρ δ' Ἄχλυς εἰσήκει ὀπιδνυφερή τε καὶ αἰνὴ,
Χλωρὴ, αὐσταλέη, λιμῷ καταπεπτηυῖα,
Γνωπαχής· μαχεοὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὕπερθε.
Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξα ῥέον, ἐκ δ' παρειῶν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζ· ἢ δ' ἄπλητον ζεσαρῇσι
Εἰσήκει· πολλὴ δ' κόνις κατενιπόδεν ὤμους,
Δάκρυσι μαδαλέη. Παρὸξ δ' εὐπυργος πόλις ἀνδρῶν
Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυείοις ἀραρυῖαι
Ἔππαι πύλαι. Τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χορῇς τε
Τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ ἐὐσσώτῃ ἐπ' ἀπήνης
Ἤγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
Τῆλε δ' ἀπ' αὐδομένων δαιδῶν ζέλας εἰλύφαζε
Χερσὶν ἔνι δμωῶν, παὶ δ' ἀγλαΐαις τεθαλυῖαι
Πρόσθ' ἔκιον, παῖσιν ἢ χορεοὶ παίζοντες ἕποντο.
Τοὶ μὲν ὑπαὶ λιγυρῶν ζυείγων ἱεῖς αὐδὴν
Ἐξ ἀπαλῶν στομάτων· πρὸς δὲ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ.
Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα.
Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλῆς·
Τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
Τοίγε μὲν αὖ γελόωντες, ὑπ' αὐλητῆει δ' ἕκας ἕκα,
Πρόσθ' ἔκιον· πᾶς ἢ πόλιν θαλίαι τε χορεοί τε
Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. Τοὶ δ' αὖ περὶ δὲ πόλιν
Νῶθ' ἵππων ὀπιθάντες ἐδύνεον. Οἱ δ' ἀρητῆρες

Ἤρεικον

Rumpebant tertam divam, ornateque veſtes
Demittebant. Rurſus autem erat profunda ſeges. Alii qui-
Cuſpidibus acutis roſtrata folia, (dem metebant
Gravata ſpicis, tanquam Cereris fructum.
Alii autem in manipulis ligabant, & implebant aream:
Alii autem vindemiabant vites, falces in manibus habentes:
Alii autem rurſus in ciſtellas ferebant à vindemiatoribus
Albos & nigros racemos, magnis à pulvinis
Oneratis foliis & argenteis claviculis: (pulvinus
Alii autem ruſus in calathos ferebant: juxta autem ipſos
Aureus erat, inclyta opera ſolertis Vulcani,
Concuſſus foliis & argenteis palis.
Alii quidem igitur ludentes, ſub tibicine quilibet
Oneratus uvis: nigreſcebant autem iſtæ (pugnabant
Alii quidem calcabant, alii autem hauriebant. Illi verò
Pugiliterque, & luctando. Alii autem pedibus veloces lepo-
Vini venatores, & duo dentati canes juxta, (res capiebant
Cupientes capere: illi vero cupientes aufugere. (præmia
Apud ipſos autem & equites habebant laborem: circa verò
Contentionem habebant & laborem. Bene-complicatos verò
Aurigæ aſcendentes, inſtigabant veloces equos, (in curru
Habenas laxantes. At prævalentes volabant
Currus compacti: modioli verò valde reſonabant.
Alii quidem immenſum habebant laborem, neq; unquam ipſis
Victoria expediebatur, ſed anceps habebant certamen:
Iſtis autem & propoſitus erat magnus tripus intra certamen,
Aureus, inclyta opera ſolertis Vulcani:
Circa autem oram fluebat Oceanus pleno ſimilis:
Omne autem continebat ſcutum valde varium. Et in ipſo
Cycni altivolantes valde clamabant, qui certè multi
Natabant in ſumma aqua: & juxta piſces geſtiebant,
Mirabile viſu etiam Jovi gravi-ſtrepenti; cujus conſiliis
Vulcanus fecit ſcutum & magnum & ſolidum.
Aptans manibus, hoc Jovis fortiſſimus filius
Vibrabat firmiter; & in equeſtrem ſaliebat currum
Similis fulguri patris Jovis Ægiochi,
Leviter conticendens: cui auriga fortis Iolaus
Bigis inſiſtens dirigebat flexibilem currum.
Prope autem ipſos venit Dea glaucocula Minerva,
Et ipſos vocans, verbis alatis allocuta eſt:
Salvete Lyngei proſapia longè-celebris:
Nunc Jupiter fortitudinem vobis det, beatis imperans,

Et

Ἤρειπον χθόνα δῖαν ὀπιστολάδην ἢ γιγῶνας
Ἔβαλον. Αὐτὰρ ἐγὼ βᾶν ὑψόθεν λᾶαν. Οἱ δὲ μιν ἤμων
Αἰχμῆς ὀξείῃσι κορωνίδωντα πέτηλα,
Βειδόμενα ταχέων, ὥστε Δημήτερος ἀκτήν.
Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιπλον ἀλωλύ.
Οἱ δ' ἐτέρυζον οἶνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Οἱ δ' αὖτ' ἐς παλάρυς ἐφόρεον ὑπὸ πτυγμητῆρας
Λαχνὰς καὶ μέλανας βότρυας, μεγάλων ἀπὸ ὄρχων
Βειδομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃς ἐλίκεσσιν.
Οἱ δ' αὖτ' ἐς παλάρυς ἐφόρεον· φόβη δὲ σφισιν ὄρχες
Χρύσεοι ἦν, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο,
Σειόμενοι φύλλοισι καὶ ἀργυρέοισι κάμαξι.
Τοίγε μὲν ὧν παίζοντες, ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστοι
Βειδόμενοι σαφυλῇσι· μελάνθη δ' ὄμμ' ἄμπελος.
Οἱ μὲν ἔτερπόμεθ', τοὶ δ' ἤρυον. Οἱ δ' ἐμάχοντο
Πυξί τε, καὶ ἐλκηδόν. Τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὼς ἀρέων
Ἄνδρες διῆλθον, καὶ καρχαρόδοντε κύνε σφέων,
Ἰέμενοι μαπέειν· οἱ δ' ἰέμενοι ὑπαλύξαν.
Πὰρ δ' αὐτοῖς ἵππῃσιν ἔχον πόνον· ἀμφὶ δ' ἀέθλοις
Δῆριν ἔχον καὶ μόχθον· ἐπιπλεκίων δ' ὑπὸ δίφρων
Ἡνίοχοι βεβαῶτες, ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους,
Ῥυτὰ χαλαίνοντες. τὰ δ' ὀπιπρατέοντα πέτοντο
Ἅρματα κολλήεντ', ὀπὶ ἢ πλῆμναι μίγ' ἀύτευν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἄϊδιον εἶχον πόνον, οὐδέ ποτε σφιν
Νίκη ἐπινύσθη, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἄεθλον·
Τοῖσι ἢ καὶ περέκειτο μέγας τείχος ἐντὸς ἀγῶνος,
Χρύσεον, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο.
Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς·
Πᾶν ἢ ἑλικτὸς ἔκαλος πολυδαίδαλον. Οἱ δὲ κατ' αὐτὴν
Κύκνοι ἀερσιπόδες μεγάλ' ἤπυον· οἵ ῥά γε πολλοὶ
Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ· πὰρ δ' ἰχθύες ἑλκυστάζον,
Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, ὅ διὰ βυθὰς
Ἤραισε ποίησε ζάλος μέγα τε σιβαρόν τε.
Ἀσπάμενος παλάμῃσι, τὸ μὲ Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
Πάλλεν ὀπιπρατέως· ὀπὶ δ' ἵππειε δύρε δίφρω,
Εἱκελος ἀστεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
Κῦρα βιβάς. πὸ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἰόλαος
Δίφρου ἐπιμβεβαὼς ἰδύνετο καμπύλον ἅρμα.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Καί σφεας φωνήσασ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Χαίρετε Λυγκῆος γενεὴ πολυλειπτῖο·
Νῦν δὴ Ζεὺς κρείσσος ὑμῖν δίδοῖ, μαχάρεσσιν ἀνάσσειν,

Κύκνον

Et Cycnum interficere, & ei inclyta arma exuere.
Aliud autem tibi quoddam verbum dicam, longè præſtantiſ-
Quando jam Cycnum dulci vitâ privaveris. (ſime populor
Hunc quidem poſtmodum ibi relinque, & arma illius.
Ipſe autem hominum-deſtructorem Martem accedentem ob-
Quando denudatum ſcuto ab affabre-facto (ſervans,
Oculis videris, tum ſauciato acuto ferro;
Statimque recedito: quoniam tibi non fatale eſt,
Aut equos capere, aut inclyta arma ipſius.
Sic fata in bigas aſcendit diva dearum,
Victoriam immortalibus manibus & gloriam habens,
Celeriter. Tunc jam utique generoſus Iolaus
Terribiliter equis acclamavit. Illi autem ab increpatione
Perniciter ferebant celerē currū, pulverem-facientes campo;
Quoniam ipſis viris immiſit Dea cæſios-oculos-habens Miner-
Scutum concutiens: Circumgemuit autem terra. (va,
Illi autem ſimul procedebant, ſimiles igni vel procellæ,
Cycnus equorum-domitor, Marſque inſatiabilis clamore.
Iſtorum autem equi poſteaquam obviam facti adinvicem
Acutè hinniverunt, & circa ipſos frangebatur ſonitus,
Iſtum prior affata eſt fortitudo Herculea:
Cycne ignave, quid nobis prohibetis veloces equos,
Hominibus, qui & laboris & ærumnarum periti ſumus?
Sed extra habe bigas bene-politas, & viâ
Cede extra eundo. Trachinem autem contendo
Ad Ceycem regem: ille enim & poteſtate & verecundia
Trachinī præeſt, tu quoque ſatis ſcis & ipſe: (habentem.
Hujus enim uxorē habes natā, Themiſtonoën nigros-oculos-
O ignave, non quidem enim tibi Mars mortis finem
Arcebit, ſiquidem nos concurremus in conflictu.
Jam equidem & ipſum puto etiam aliàs expertum eſſe
Lanceam noſtram, quando ſupra Pylum arenoſam
Contrarius ſtetit mihi, pugnam inſatiabiliter cupiens.
Ter quidem à mea lancea percuſſus incubuit terræ,
Vulnerato ſcuto: quarto autem percuſſi crus,
Omni robore urgens; & magnum ſcutum diſrupi.
Pronus autem in pulveribus humi cecidit lanceæ impetu:
Atque ita inglorius inter immortales factus eſt,
Manibus ſub noſtris relinquens ſpolia cruenta.
Sic dicebat. Neq; Cycnus bene-peritus-haſtæ cogitabat
Huic obtemperans cohibere bigam-trahentes equos.
Ac tunc à bene-implicatis bigis deſilierunt ſtatim ad terram,

Natuſ-

Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
Ἄλλο δέ σοί τι ἔπος ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν·
Εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς,
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἄμπαυε λιπεῖν καὶ τεύχεα τοῖο.
Αὐτὸς δ' βεβοτολοιγὸν Ἄρηα ὀπίσσω δοκεύσας,
Ἔνδά κε γυμνωθέντα Ζάκυνθος ὑπὸ δαιδαλέοιο
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' ἀτάμῳ ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀψ δ' ἀναχωρήσαθ'· ἐπεὶ ἦ νύ τι αἴσιμόν ἐστιν
Οὔθ' ἵππους ἐλάειν, ὅτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.
Ὣς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἐβήσατο δῖα θεάων,
Νίκῃ ἀθανάτης χερσὶν καὶ κύδεϊ ἔχουσα,
Εὐρυμέδων. Τότε δή ῥα διίγνητος Ἰόλαος
Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο. Τοὶ δ' ἅμ' ὁμοκλῇ
Ῥίμφ' ἔδεσαν δοὸν ἅρμα, κονίοντες πεδίοιο·
Ἐν γὰρ σφιν μῆνις θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Αἰγίδ' ἀναστείσασα· φερέσπαλις δ' ἡ γαῖα.
Τοὶ δ' ἄμυδις φερέγθοντ', ἰκέλοι πυρὶ ἠὲ δυέλλῃ,
Κύκνος δ' ἱππόδαμος, καὶ Ἄρης ἀκόρητος ἀϋτῆς.
Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπερασπίοι ἀγήνορες
Ὀξεῖα χρεμέθουσι, περὶ δὲ σφίσιν ἄγνυτο ἠχώ,
Τὸν πρέσβιστον πρόσθεν βίη Ἡρακληείη·
Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους,
Ἀνδρόμαχον, οἵτε πόνου καὶ ὀϊζυος ἴδριες εἰμέν;
Ἀλλὰ παρέξ ἔχε δίφρον ἐΰξοον, ἠδὲ κελεύθου
Εἶκε παρέξ ἰέναι· τρηχὺν δέ τοι παρελαύνω,
Ἐς κήρυχα ἄνακτα· ὃ γὰρ δωτάμενός τε καὶ αἰδεῖ
Τρηχὺν πρόσθεν ἰόντα· σὺ δ' εὖ μάλα οἶδα καὶ αὐτός
Τὰ γὰρ ὀπυίεις παῖδα, Θεμιστονόην καλέουσιν.
Ὦ πέπον, ἦ μὲν γάρ τοι Ἄρης θανάτοιο τελωτὴν
Ἀρκέσει, εἰδὴ νῶϊ ξυνοισόμεθα πολεμίζειν.
Ἦδη μὲν τέ φημι καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
Ἔγχος ἡμετέρου, ὅθ' ἅμα Πύλιοι ἠμαθόεντος
Ἀντίον ἔσαν ἐμεῖο, μάχης ἄμοπον μνησαίατο.
Τεὶς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἠρείσατο γαίῃ,
Οὐτάμενος ξάκι· τὸ δ' τέτρατον, ἤλασα μεσσηγύ,
Παντὶ μάλ' αὐσάων, διὰ δ' μέγα ξᾶκος ἄεσσα.
Πρόσσω δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχος ὀρυκτόν·
Ἔνθά κε δὴ λαοῖσιν ἐν ἀθανάτοισιν ἐπύσθη,
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βεβοτέοντα.
Ὣς ἔφατ'. Οὐδ' ἄρα Κύκνος ἐϋμελίης ἐμνώοντα
Τῷ ἔπι πειδόμενος ἐχέμεν ἐρυσαρμάτας ἵππους.
Δὴ τότ' ἄρ' ἐκπλήξαντα δίφρον δόρυ δι' ὄπλ' ἔπι γαῖαν.

Natúſque Jovis magni, & Martis regis.
Aurigæ autem juxtà impulerunt pulchri jubos equos.
Horum autem irruentium pedibus ſubſtrepebat lata terra.
Ac veluti quando ab alto vertice montis magni
Saxa deſiliunt, & alia in alia cadunt,
Multæque quercus alticomæ, multæque piceæ,
Et populi extenſis-radicibus rumpuntur ab ipſis
Celeriter devolutis, uſque dum ad planum perveniant:
Sic illi inter ſeſe concurrerunt vehementer clamantes
Omnis autem & Myrmidonum urbs & inclyta Iaolcus
Et Arne & Helice & Anthea herboſa (ſeratione
Clamore ab amborum valde reſonabant. Illi autem cum voci-
Miranda concurrerunt: valde autem reſonuit conſultor Ju-
Et ab cœlo guttas dejecit cruentas, (piter,
Signum faciens belli ſuo valde-audaci filio.
Qualis autem in convallibus montis aſper aſpectu
Aper prominentes-dentes-habens furit animo ad pugnandum
Cum viris venatoribus, acuit autem album dentem
Curvatus, ſpuma autem circa os mandenti
Stillat, oculi vero ipſi igni lucido aſſimulantur,
Erectis autem in dorſo riget ſetis, & circa collum:
Huic ſimilis Jovis filius ab equeſtri deſiliit curru.
Quando autem viridi nigricans-alis ſonora cicada
Ramo inſidens Æſtatem hominibus cantare
Incipit, cui & potus & cibus tener ros,
Atque toto die & matutina fundit cantilenam
Calore in graviſſimo, quando corpus Sirius ſiccat:
Quando item miliis cuſpiduloſa folia ſunt,
Quæ & æſtate Seminant, cum uvæ colorantur,
Cujuſmodi Bacchus dedit hominibus lætitiam & dolorem:
Eo tempore-anni pugnabant: Vehemens autem tumultus ex-
Ut autem Leones duo circa interfectā cervam (citabatur.
Ad invicem iraſcentes, inter ſe corruunt,
Rigidis autem ipſis clamor, ſtrepituſque ſimul fit dentium:
Et ut vulturis curvis unguibus, curviſque roſtris,
Petra in alta valde clangentes pugnant,
Capræ in-montibus-paſtæ *gratiâ*, vel ſylveſtris cervæ
Pinguis, quam domuit ſagittans vigoroſus vir
Sagitta ab nervo; ipſe vero vagatus eſt alio,
Loci imperitus exiſtens: illi autem quamprimum cognove-
Celeriter pugnam acerbam pro ea ſuſceperunt: (runt,
Sic iſti vociferantes ad in vicem irruerunt.

Ibi

Παῖς τε Διὸς μεγάλου καὶ ἐναλίοιο ἄνακτος.
Ἠϊόχοι δ' ἔπαλτο ἔλαχε καλλίτριχας ἵππους
Τῶν δ' ὑποστυμφέλιξε πόδ' ἐυρεῖα χθών.
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Πέτρας ὑπορώσκωσιν, ἐπ' ἀμφήλυσι δὲ πέσωσι,
Πολλαὶ δ' ὀρῦς ὑψίκομοι, πολλαὶ δέ τε πεύκαι,
Αἰγειροί τε παναιόριζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῆς
Ῥίμφα κυλινδομένων, εἶως πεδίον δ' ἀφίκωνται·
Ὡς οἱ ἐπ' ἀμφήλοισι πέσον μέγα κεκληγόντες.
Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτή τ' Ἰαωλκός,
Ἄρνη τ' ἠδ' Ἑλίκη Ἀνθειά τε πιπέουσα
Φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἴαχεν. Οἱ δ' ἀλαλητῷ
Θεσπεσίῳ ζωρῷ· μέγα δ' ἔκτυπε μητέτα Ζεύς,
Καββὰς δ' ἄρ' ἀπ' ὀχεντόθεν ψιάδας βάλεν αἱματόεσσας,
Σῆμα πτόλεμοιο ἐῷ μεγαθαρσεῖ παιδί.
Οἵ δ' ἐν βήσσῃς ὄρεος χαλεποὺς ἀνεϊδέας
Κάπρους χαυλιόδοντι φρονεῦ θυμῷ μαχέσασθαι
Ἀνδρῶν ἠμύτῃς, θήγει δέ τε λοξὸν ὀδόντα
Δοχμώσας, ἀφρὸς δ' ὣς στόμα μαιμώωντι
Λείβεται, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην,
Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ· φείσατο τείχας, ἀμφί τε δειρῇ
Τῷ ἵκελ' Διὸς υἱὸς ἀφ' ἵππείης ὄρεσ' ἵφρα.
Ἦμος δ' ἁλοιφῷ κυανόπτερος ἴρηξ
Ὄζῳ ἐφεζόμενος Θέρεος ἀνθρώποισιν ἀείδειν
Ἄρχεται, ᾧ τε πόρπης καὶ βρῶσις θῆλυς ἔεργεν,
Καί τε παπταίνοις τε καὶ ἠῷος χέεν αὐδήν·
Ἴδεν ἐν αἰνοπάτῃ, ὁπότε χρόα Φοῖβος ἄζῃ
Τῆμος δὴ κέγχροισι περιγλαγέσσι τελέθουσι,
Τούς τε Θέρεϊ πτείρουσιν, ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται,
Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος·
Τὸν ὤρεϊ μαρναντο, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ὡς δ' λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένῃσι ἐλάφοιο
Ἀλλήλοις κοτέοντε, ὅτε στείας ὁρμήσωσι,
Δεινὰ δέ σφ' ἴαχεῖ, ἄεφρος δ' ἅμα γίνετ' ἰόντων·
Ἦ ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθην
Αἰγὸς ὀρεσσινόμου, ἢ ἀγεσταίης ἐλάφοιο
Πίονος, ἣν τ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζηὸς ἀνὴρ
Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσατο ἄλκῃ.
Χώρῳ ἔϊδεις ἐόν· οἱ δ' ὀπταλέως ἐνόησαν,
Ἐσσυμένως δὲ μάχην δεινὴν ἔδραμον·
Ὡς οἱ κεκληγοντες ἐπ' ἀμφήλοισιν ὄρεσσιν.

Ibi videlicet Cycnus quidem præpotentis Jovis filium
Interficere meditans, ſcutum percuſſit ferrea lancea:
Non tamen perrupit æs; conſervabantur enim dona Dei.
Amphitryoniades autem fortitudo Herculea,
In medio & galea & ſcuti, lancea longa
Collum denudatum celeriter infra barbam
Vulneravit fortiter; amboſque incidit nervos
Homicida fraxinus magnum enim robur incidit viri.
Cecidit autem, veluti quando aliqua quercus corruit, vel
Altum percuſſum Jovis ardenti fulmine: (quando ſaxum
Sic cecidit; ei vero circumſonuerunt arma variegata ferro.
Illum quidem poſtea reliquit Jovis magnanimus filius.
Ipſe autem hominum deſtructorē Martē accedentē obſervans,
Terribiliter intuens oculis. Leo tanquam corpus nactus,
Qui valde accurate pellem tenacibus unguibus
Scindens, quam-celerrime dulcem animum abſtulit,
Conſtanter autem utique nigrum ipſius impletur cor,
Ignitis autem intuens oculis terribiliter, & latus & humeros
Cauda verberans, pedibus fodit, neque aliquis ipſum
Toleraret contra aſpiciens prope ire, neque pugnare:
Talis utique Amphitryoniades inſatiabilis clamore
Contra ſtetit Marti, in animo audaciam augens
Celeriter. Ille autem ipſi propē venit, dolens corde.
Ambo autem vociferantes ad invicem irruerunt.
Quemadmodum autem quando ob magno ſaxum cacumi-
Longeque deſiliens volvitur, & fragor (ne corruens,
Venit *ſubito* ingens; rupes autem ei obſiſtit
Alta, cui jam confertur, ubi ipſum retinet:
Tantoquidem ſonitu gravans-currum pernicioſus Mars
Vociferans irruit. Ille autem confeſtim excepit.
Sed Minerva filia Jovis Ægiochi
Obvia venit Marti, tenebroſum ſcutum habens,
Graviter autem *ac* torvè aſpiciens, verbis alatis allocuta eſt:
O Mars retine impetum fortem & manus intangibiles:
Non enim fas eſt inclyta arma exuere,
Herculem interficientem Jovis magnanimum natum.
Sed agè ceſſa à pugna, neque obvius ſta mihi.
Sic ait. Sed non perſuaſit Martis magnanimum animum:
Sed valde clamans, flammæ ſimilia arma Vibrans,
Celer irruit fortitudini Herculanæ,
Interficere cupiens: & ſanè jaculatus eſt ferream lanceam,
Celerem, filio ſuo iratus pro cæſo,

In

Ἔνθ' ἤτοι Κύκνος μὲν ὑπερφιάλου Διὸς υἱὸν
Κτεινόμενον μεμαὼς ζάκῃ ἔμβαλε χάλκειον ἔγχος·
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν, ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο.
Ἀμφιτρυωνιάδης δὲ βίῃ Ἡρακληείῃ,
Μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, ἔγχει μακρῷ
Αὐχένα γυμνωθέντα δοαῖς ὑπένερθε γένυος
Ἤλασ' ὑπερφιάλως· ἀπὸ δ' ἄμφω χεῖρε τένοντε
Ἀνδροφόνου μελίης· μέγα δὲ στόνος ἔμπεσε φωτός.
Ἤειπε δ', ὡς ὅτε τις δρυὸς ἔκπεσεν, ἢ ὅτε πεύκη
Ἠλίβατος πλαγιῆσα Διὸς φολόεντι κεραυνῷ·
Ὣς ἔκιτ'. ἀμφὶ δέ οἱ βάλε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἐάσας Διὸς παλαιγενέος υἱὸς
Αὐτὸς ὃ βοστολοιγὸν Ἄρηα ὀπάονα δοκεύσας,
Δεινὸν ὀρῶν ὄσσοισι, λέων ὡς ζωμαπ κύρσας,
Ὅστε μάλ' ἐνλυκέως ῥινὸν κρατερῇσι γναμπτοῖς
Σχίσας, ὀπιτάρσια μελίφρονα θυμὸν ἀπούρας,
Ἐμμενέως δ' αὖρα τόγε κελαινὸν πίμπλα ἧπαρ,
Γλαυκιόων δ' ὄφρις δεινὸν, πλευράς τε καὶ ὦμους
Οὐρῇ μαστίζων ποσὶ γλάφει, ἠδὲ πις αὐτὸν
Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν χερσὶν ἐλθεῖν, ἠδὲ μάχεσθαι·
Τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος αὐτῆς
Ἀντίος ἔστη Ἄρηος, ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων
Ἐνυαλίοιο. Ὁ δέ οἱ θοὸν ἤλυθεν, ἀχνύμενος κῆρ.
Ἀμφότεροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλης πέτρης φηγῶν ὀρέσσα,
Μακρὴ δ' ὀπηδρώπεται κυλίνδεται, ἥ δέ τε νηχὺς
Ἔρχεται ἐμμεμαῖα, πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν
Ὑψηλὸς, πρὸ δὴ ζωστῆρα, ἔνθά μιν ἴσχει·
Τόσση ὁ μὲ ἰαχὴ βεισάμματος ἔλιος Ἄρης
Κεκληγὼς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπέδεκτο.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
Ἀντίη ἦλθεν Ἄρηος, ἐρεμνὴν αἰχμὴν ἔχουσα,
Δεινὰ δ' ὑποδρα ἰδοῦσα, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄρες ἐπιχθόνιε κρατερὸν χεῖρας ἀάπτους·
Οὐ γάρ τοι θέμις ἔστιν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύντα,
Ἡρακλέα κτείναντα Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἴσασ' ἐμεῖο.
Ὣς ἔφατ'. Ἀλλ' ὃ πεῖθ' Ἄρεος μεγαλήτορα θυμόν·
Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων,
Καμπαλίμως ἐπόρουσε βίῃ Ἡρακληείῃ,
Κακταίνων μεμαὼς· καί ῥ' ἔμβαλε χάλκειον ἔγχος,
Σπερχνὸν, ὃ παιδὸς κοτέων οὐκ τεύνεσθαι,

In ſcutum magnum. Sed oculos-glaucos-habens Pallas
Haſtæ impetum avertit, *manum* extendens è biga. (enſem
Acerbus autem Martē dolor cepit: extrahens autem acutum
Irruit in Herculem animo-fortiſſimum. At illum advenientē
Amphitryoniades, gravi inſatiabilis clamore,
Femur denudatum ſcuto ſub ingenioſè-facto
Vulneravit fortiter, & magnum ſcutum perfregit
Lanceâ dividens, & in terram dejecit mediam, (equos
Illi autem Pavor & Terror bonas-rotas-habentem currum &
Impulerunt ſtatim propè, & à terra latas vias habente
In currum poſuerunt fabre-factum; ſtatimque poſtea
Equos flagellarunt & pervenerunt in longum Olympum.
Filius autem Alcmenæ & inclytus Iolaus
Cycnum ſpoliantes ab humeris arma pulchra, (nerunt
Receſſerunt. Statimque poſtea urbem ad Trachinem perve-
Equis velocibus: ſed glaucocola Minerva
Pervenit ad Olympum magnum, & domos patris.
Cycnum verò Cëyx ſepelivit, & populus infinitus,
Qui propè inhabitabant urbes inclyti regis,
Anthen, Myrmidonumque urbem, & inclytum Iaolcum,
Arnénque & Helicen. Multus autem congregatus eſt populus,
Honorantes Cëycem charum beatis diis. (naurus *torrens*,
Illius autem ſepulchrum & monumentum inviſibile fecit A-
Imbre hyemali abundans: ſic enim ipſum Apollo
Latonæ-filius-juſſit, quoniam inclytas hecatombas
Quicunque duceret ad Pytho, vi ſpoliabat inſidians.

Hujus Aſpidis principium in 4. Catalogo habetur uſque ad verſum 250. Suſpicatus eſt autem *Ariſtophanes* (non Comicus ille, ſed quidam alius Grammaticus) non eſſe ipſam *Heſiodi* ſed alterius cujuſdam, qui Homericum Scutum imitandum ſibi delegerat. *Megacles* autem Athenienſis legitimum poema agnoſcit. Sed alioquin reprehendit *Heſiodum*: abſurdum enim eſſe, facere *Vulcanum* matris hoſtibus arma præbentem. *Apollonius* autem Rhodius in 3. dicit ipſius eſſe, & ex ſtylo, & quod *Iolaus* in Catalogo invenitur aurigans *Herculi*. Itidem & *Steſichorus* dicit *Heſiodi* eſſe hoc poema.

Ἐν σάκεϊ μεγάλῳ. ἀπὸ δ' γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἔγχεϊ ὁρμηθεῖσα ἔπεσπε, ὀρεξαμένη ἀπὸ δίφρου.
Δείμου δ' Ἄρεως ἄχος εἷλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξὺ
Ἑαυτὸν ἐφ' Ἡρακλῆϊ κρατερῷ φέρεν. ὦρτο δ' ὁπόντα.
Ἀμφιγυήεις ἀλάστης, δεινῆς ἀκόρητος ἀϋτῆς,
Μερόπων γωνιώντα ἑάλεις ὑπὸ δαιδαλέοιο
Οὔτασ' ὁπλεσθέως· διὰ δ' μέγα ἆκος ἄρεξε,
Δέρξαι νομήσας, ὅτι δ' χθονὶ κάββαλε μέσῃ.
Τῷ δ' φόβος καὶ Δεῖμος ἐύδμητον ἄρμα καὶ ἵππους
Ἤλασαν αὖθ' ἑτάρους, καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐς δίφρον δῆσαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ' ἔπειτα
Ἵππους μαστίξαντε, ἴκοντο δ' μακρὸν Ὄλυμπον.
Υἱὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ Διὸς ἀδάμαντος Ἰόλαος,
Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλά,
Νίσονται· αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τρηχῖνος ἵκοντο
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἐξίκετ' Οὔλυμπόν τε μέγαν, καὶ δώματα πατρός.
Κύκνον δ' αὖ Κήϋξ δάπεν, καὶ λαὸς ἀπείρων,
Οἳ ῥ' ἐγγὺς ναίον πόλιας κλειτῆς βασιλῆος,
Ἀνθήν, Μυρμιδόνων τε πόλιν, κλειτήν τ' Ἰαωλκόν,
Ἄρνην τ' ἠδ' Ἑλίκην. Πολλοὶ δ' ἠγείρετο λαοί,
Τιμῆτες Κήϋκος φίλου μαχάρεσσι θεοῖσι.
Τῶ ῥ' πάρος καὶ σῆμ' αἰδὲς ποίησεν Ἀχαιούς,
Ὁμβρῳ χειμερίῳ πλήξας· τὼς γάρ μιν Ἀπόλλων
Λητοΐδης ἤνωξ', ὅτε ῥα κλειτὰς ἑκατόμβας
Οἵτις ἄγοι Πυθοῖδε, βίη ζυλατὲ δοκεύων.

Τῆς Ἀσπίδος ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ δ'. καταλόγῳ φέρεται μέχει εἴκων ν' καὶ σ'. ὑπώπτευσε δ' Ἀριστοφάνης, ἀλλ' ὁ Κωμικὸς, ἀλλά τις ἕτερος γραμματικὸς, ὡς οὐκ ἦσαν αὐτῷ Ἡσιόδου, ἀλλ' ἑτέρου τινὸς τῶν Οἰχαλικὰ Ἀσπίδα μιμήσασθαι σπουδάσαντος. Μεγακλῆς δ' ὁ Ἀθηναῖος γνήσιον μὲν οἶδε τὸ ποίημα. ἄλλως δ' ὁπτημάτῳ τῷ Ἡσιόδῳ· ἄλογον γάρ φησι, ποιεῖν Ἡφαιστον πῖς τὸ μητρὸς ἐχθροῖς ὅπλα παρεχόντα. Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ γ'. φησὶν αὐτῷ εἶναι, ἔκ τε τῶν χαραχτῆρος, καὶ ἐπὶ τῷ τὸ Ἰόλαον ἐν τῷ καταλόγῳ εἰσέτι νῦν ἡνιοχοῦντα τῷ Ἡρακλεῖ. ὡσαύτως δ' καὶ Σπουσίππου φησὶν, Ἡσιόδου εἶναι τὸ ποίημα.

HESIODI ASCRÆI
DEORUM GENERATIO.

A Muſis Heliconiadibus incipiamus canere,
Quæ Helicônis tenent montem magnúmque divinúmque,
Et circa fontem cæruleum pedibus teneris
Saltant arámque præpotentis Saturnii :
Atque ablutæ tenerum corpus Termeſſo,
Aut equi *in* fonte, aut in Holmio ſacro,
Summo in Helicone choréas duxerunt
Pulchras, amabiles ; & fortiter tripudiarunt pedibus.
Indè concitatæ, velatæ caligine multa
Noctu incedebant, perpulchram vocem emittentes,
Celebrantes Jovémque ægida-tenentem, & venerandam Junonem
Argivam, aureis calceamentis incedentem ; (nonem
Filiámq; Ægiochi Jovis cæſios-oculos-habentem Minervã;
Phœbúmque Apollinem ; & Dianam ſagittis-gaudentem ;
Atque Neptunum terram-continentem, terræ-motorem ;
Et Themin venerandã ; & rotundas palpebras-habentẽ Veneremque
Hebénq; aurea-corona-decoram; formoſámque Diónem; (ẽ;
Aurorámque, Solémque magnum, ſplendidámque Lunam,
Latonámque, Iapetúmque, ac Saturnum varii-conſilii,
Terrámque, Oceanúmque vaſtum, & Noctem átram ;
Aliorúmq; immortalium ſacrum genus ſemper-exiſtentium.
Quæ olim Heſiodum pulchrum docuerunt carmen,
Agnos paſcentem Helicone ſub divino.

Hoc autem me primum Deæ ſermone compellarunt
Muſæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi : (luti,
PASTORES in agris pernoctantes, mala probra, ventres veScimus mendacia multa dicere veris ſimilia :
Sçimus etiam, cùm voluerimus, vera loqui.

Sic dixerunt filiæ Jovis magni veridicæ :
Et mihi ſceptrum dederunt, lauri perviridis ramum,
Decerpendum, mirandum : inſpirarunt inſuper mihi vocem
Divinam, ità ut canere poſſem & futura, & prætetita :
Et me jubebant celebrare beatorum genus ſempiternorum,
Se verò primò & ultimò ſemper decantare.
Sed quare mihi hæc circa quercum, aut circa petram ?

Ergò à Muſis ordiamur, quæ Jovi patri
Canendo oblectant magnum animum in Olympo,

Memo-

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΘΕΟΓΟΝΙΑ.

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν,
Αἵθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ἔρος μέγα τε ζάθεόν τε,
Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος·
Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χρόα Περμησσοῖο,
Ἢ Ἵππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χορὸς ἐνεποιήσαντο
Καλοὺς, ἱμερόεντας· ἐπερρώσαντο δὲ ποσσίν.
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ,
Ἐννύχιαι στεῖχον, περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι,
Ὑμνεῦσαι δία τ' αἰγιόχον, καὶ πότνιαν Ἥρην
Ἀργείην, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν,
Κούρην τ' αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἠδὲ Ποσειδάωνα γαιήοχον, ἐννοσίγαιον,
Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
Ἥβην τε χρυσοστέφανον, καλήν τε Διώνην,
Ἠῶ τ', Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Γαῖάν τ', Ὠκεανόν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μέλαιναν·
Ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων.
Αἵ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδὴν,
Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὕπο ζαθέοιο,
Τόνδε δέ με πρώτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
ΠΟΙΜΕΝΕΣ ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἷον,
Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
Ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὣς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι·
Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον,
Δρέψασαι, θηητόν· ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θείην, ἵνα κλείοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα·
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων,
Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν.
Ἀλλὰ πῇ μοι ταῦτα περὶ δρυὸς, ἢ περὶ πέτρης;
Τῶν μὲν Μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ Διὶ πατρὶ
Ὑμνεῦσαι τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,

Εἰρεῦται

Memorantes & præſentia, & futura, & præterita,
Voce concinentes. Illarum verò indefeſſa fluit vox
Ab ore ſuavis: rident autem domus patris
Jovis valde-tonantis, Dearum voce florida
Diſperſa: reſonant verò vertices nivoſi Olympi,
Domuſq; cœlitum. Hæ verò immortalem vocem emittentes,
Deorum genus venerandum imprimis celebrant cantilena,
Ab exordio quos tellus & Cœlum latum genuerunt,
Quique ex his prognati ſunt Dii datores bonorum.
Secundo rurſus Jovem, Deorum patrem atq; etiam hominum,
Incipienteſque laudant Deæ, & ceſſantes à cantu,
Quam ſit præſtantiſſimus Deorum, & imperio maximus.
Porrò & hominum genus fortiumque Gigantum
Celebrantes, oblectant Jovis mentem in Olympo,
Muſæ Olympiades, filiæ Jovis ægida-habentis,
Quas in Pieria Saturnio peperit patri mixta
Mnemoſyne, fertilitati Eleutheris imperans,
Oblivionemque malorum, & ſolatium curarum:
Novem enim ei noctes mixtus es prudens Jupiter,
Seorſum ab immortalibus ſacrum lectum conſcendens.
Sed cum jam annus exactus circumvolutaverò eſſent tempora
Menſium elapſorum, dieſque multi tranſacti eſſent,
Ipſa peperit novem filias concordes, quibus carmen
Curæ eſt, in pectoribus ſecurum animum habentibus,
Paululum à ſummo vertice nivoſi Olympi,
Ubi ipſis ſplendidique chori & ædes pulchræ.
Juxta verò eas Gratiæ & Cupido domos habitant,
In conviviis: amabilemque per os vocem emittentes,
Canunt omniumque leges, & mores pudicos
Immortalium celebrant, amabilem vocem emittentes,
Quæ tum ibant ad Olympum, inſignes voce pulchra,
Immortali cantilena: undiq; verò reſonabat terra atra (tabatur
Canentibus-hymnos, jucundus verò à pedibus ſtrepitus exci-
Proficiſcentium ad patrem ſuum. Is verò cœlo imperitat,
Ipſe habens tonitu atque candens fulmen,
Strenue victo patre Saturno: benè autem ſingula
Immortalibus diſpoſuit ſimul, & indixit honores.
Hæc ſanè Muſæ canebant, cœleſtes domos tenentes,
Novem filiæ magno è Jove prognatæ,
Clioque, Euterpeque, Thaliaque, Melpomeneque,
Terpſichoreque, Eratoque, Polymniaque, Uraniaque,
Calliopeque; hæc autem excellentiſſima eſt omnium:

Hæc

Εἰρεῦσαι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
φωνῇ ὁμηρεῦσαι. Τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδὴ
Ἐκ στομάτων ἡδεῖα· γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
Ζηνὸς ἐριγδούπου, στεῖαν ὀπὶ λειριόεσσῃ
Σκιδναμένῃ· ἰαχεῖ δ' ὑπὸ χάλκεος οὐρανὸς αὐτὸς
Ὀλύμπου, Δώματά τ' ἀθανάτων. Αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἰεῖσαι,
Θεῶν γόον αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ,
Ἐξ ἀρχῆς ὃς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἔπικτεν,
Οἵ τ' ἐκ τοῦ ἐγένοντο θεοὶ δωτῆρες ἐάων.
Δεύτερον αὖτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ἀρχόμεναί θ' ὑμνοῦσι θεαί, λήγουσαί τ' ἀοιδῆς,
Ὅσσον φέρτατός ἐστι θεῶν, κάρτει τε μέγιστος.
Αὖθις δ' ἀνθρώπων τε γόον καὶ κρατερῶν τε γιγάντων
Ὑμνεῦσαι, τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων·
Ἐννέα γὰρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητίετα Ζεύς,
Νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔλῃ, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πολλὰ τελέσθη,
Ἧδ' ἔτεκ' ἐννέα κοῦρας ὁμόφρονας, ἧσιν ἀοιδὴ
Μέμβλεται, ἐν στήθεσσιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσας,
Τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεντος Ὀλύμπου,
Ἕνδα σφιν λιπαροί τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
Πὰρ δ' αὐτῇς Χάριτες καὶ Ἵμερος οἰκί' ἔχουσιν,
Ἐν θαλίῃς ἐρατῷ τε διὰ στόμα ὄσσαν ἰεῖσαι,
Μέλπουσ' πάντων τε νόμους, καὶ ἤθεα κεδνὰ
Ἀθανάτων κλείουσιν, ἐπίφρονα ὄσσαν ἰεῖσαι.
Αἱ τότ' ἴσαν πρὸς Ὄλυμπον, ἀγαλλόμεναι ἐπὶ καλῇ,
Ἀμβροσίῃ μολπῇ· περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα
Τμηυσσομένη, ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὕπο δοῦπος ὀρώρει
Νιτεμφέων πατέρ' εἰς ὄν. Ὁ δ' αὐτόθι ἐμβασιλεύει,
Αὐτὸς ἔχων βροντῷ τε καὶ ἀστεροπῇ τε κεραυνὸν,
Κάρτει νικήσας πατέρα Κρόνον· εὖ δὲ ἕκαστα
Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς, καὶ ἐπέφραδε τιμάς.
Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι ἄειδον, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι
Ἐννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαῶσαι,
Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
Καλλιόπη θ'· ἥ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων·

Hæc enim & reges ſimul venerandos comitatur.
Quemcunque honoraturæ ſunt Jovis filiæ magni,
Et in-lucem-editum aſpexerint, à-Jove-nutritorum Regum,
Huic quidem ſuper linguam dulcem fundunt cantilenam,
Hujus etiam verba ex ore fluunt blanda: cæterum populi
Omnes ad ipſum reſpiciunt diſcernentem jus
Rectis judiciis: hic autem prudenter loquens,
Statim etiam magnam contentionem ſcite diremit.
In hoc enim reges prudentes, quod populis
Damnum-inferentibus, in foro viciſſitudinem rerum faciunt,
Facile mollibus appellantes verbis.
Incedentem verò per urbem, Deum veluti placant
Reverentia blanda: eminet verò inter ipſos congregatos.
Tale Muſarum ingens munus hominibus.
A Muſis etenim & eminus-feriente Apolline,
Viri cantores ſunt ſuper terram, & citharœdi:
Ex Jove verò, Reges. Ille verò beatus, quemcunq; Muſæ
Amant: ſuavis ei ab ore fluit vox.
Si quis enim luctum habens recenti-dolore-ſaucio animo
Triſtetur, corde dolens, cæterùm Poeta
Muſarum famulus res claras priſcorum hominum
Celebraverit, beatoſque Deos qui Olympum incolunt:
Statim hic *quamvis* ægre-ferens oblivíſcitur, nec dolorum
Meminit, ſed cito deflexerunt *eum* alio dona Dearum.
Salvatæ natæ Jovis, date verò amabilem cantilenam:
Celebrate quoq; immortalium divinum genus ſemper exi-
Qui Tellure prognati ſunt, & cœlo ſtellato, (ſtentium,
Nocteque caliginoſa, quos item ſalſus nutrivit Pontus.
Dicite inſuper, ut primum Dii & Terra facti fuerint,
Et Flumina, & Pontus immenſus æſtu fervens,
Aſtraque fulgentia, & Cœlum latum ſuperne,
Et qui ex his nati ſunt Dii datores bonorum:
Utq; opes diviſerint, & quomodo honores diſtinxerint,
Atq; quomodo primum multis-implicatum-ſphæris tenuerint
Hæc mihi dicite Muſæ cœleſtes domos inhabitantes, (cœlum.
Ab initio: & dicite quodnam primum fuerit illorum.
Primo omnium quidem Chaos fuit: at deinde
Tellus lata, omnium ſedes ſolida ſemper
Immortalium, qui tenent juga nivoſi Olympi;
Tartaraque tenebricoſa in receſſu terræ ſpatioſæ;
Atq; Amor, qui pulcherrimus inter immortales deos,
Solvens-curas & omnium Deorum, & omnium hominum,

Ἡ γὰρ καὶ βασιλεῦσιν ἅμ' αὐδητοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ὅντινα τιμήσωσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι, διοτρεφέων βασιλήων,
Τῷ μὲν ὅπ' γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἀοιδήν,
Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα· οἱ δέ νυ λαοὶ
Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι διακρίνοντα θέμιστας
Ἰθείῃσι δίκῃσιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων,
Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε.
Τοὔνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὕνεκα λαοῖς
Βλαπτομένοισιν ἀγορῇφι μετάτροπα ἔργα τελεῦσι,
Ῥηϊδίως μαλακοῖσι παραφθάμενοι ἐπέεσσιν.
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὡς ἱλάσκονται
Αἰδοῖ μειλιχίῃ· μετὰ δ' ἔπρεπε ὠγυγομήτοισι.
Τοίη Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα, καὶ κιθαρισταί.
Ἐκ δὲ Διὸς, βασιλῆες. Ὁ δ' ὄλβιος, ὅντινα Μοῦσαι
Φίλωνται· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
Εἰ γάρ τις καὶ πενθὸς ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
Ἀζηχὴς, κεδνῶν ἀκαχήμενος, αὐτὰρ ἀοιδὸς
Μουσάων θεράπων κλέα προτέρων ἀνθρώπων
Ὑμνήσῃ, μακάρεσσί τε θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν·
Αἶψ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
Μέμνηται· ταχέως δὲ παρέδραμε δῶρα θεάων.
Χαίρετε τέκνα Διός, δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν·
Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
Οἳ Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Νυκτός τ' ὀφρεσσῆς, οὓς δ' ἁλμυρὸς ἔτρεφε Πόντος.
Εἴπατε δ', ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γένοντο,
Καὶ ποταμοὶ, καὶ Πόντος ἀπείριτος οἰδματι θύων,
Ἀστράτε λαμπετόωντα, καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ δωτῆρες ἐάων·
Ὡς τ' ἄφενος δάσαντο, καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
Ἠδὲ καὶ ὡς τὰ πρῶτα πολυπτύχου ἔσχον Ὀλύμπου.
Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ἐξ ἀρχῆς· καὶ εἰπατ' ὅ, τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.
Ἦτοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετ'· αὐτὰρ ἔπειτα
Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Τάρταρά θ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἠδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Λυσιμελὴς πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων
Δάμνα-

Domat in pectoribus animum, & prudens consilium.
Ex Chao verò Erebusq; nigraque Nox editi sunt.
Nocte porrò tam Æther quam Dies prognati sunt;
Quos peperit, ubi concepisset Erebo amore mixta.
Terra verò primum quidem genuit parem sibi,
Cœlum stellis ornatum, ut ipsam undiq; obtegeret,
Ut esset beatis Diis sedes tuta semper.
Genuit præterea Montes altos, Dearum gratas speluncas
Nympharum, quæ habitant per montes concavos;
Atq; etiam infrugiferum Pelagus peperit unda concitatum,
Pontum, absq; amore suavi. Cæterum deinde (bentem,
Cœlo concumbens, peperit Oceanum profundos-vortices-ha-
Cœumque, Creumque, Hyperionemque, Iapetumque,
Theamque, Rheamque, Theminque, Mnemosynenque,
Phœbenque aurea-corona insignem, Tethynque amabilem.
Hos verò post novissimus natus est Saturnus vafer,
Acerrimus inter liberos: floridum autem oderat parentem.
Porrò genuit & Cyclopas, superbum cor habentes,
Brontemque, Steropemque, & Argen forti-animo-præditum,
Qui Jovi & tonitru dederunt, & fabricarunt fulmen.
Qui sanè per alia Diis similes erant;
Unus verò oculus media positus erat fronte:
Cyclopes verò cognomento erant, eo quod ipsorum
Circularis oculus existens inerat fronti,
Roburq; & vires, & molimina erant in operibus.
Alii deinde è Tellure & Cœlo prognati sunt,
Tres filii magni & prævalidi, non nominandi,
Cottusque, Briareusque, Gygesque, superba proles:
Quorum centum quidem manus ab humeris prominebant,
Inaccessi: capita verò unicuique quinquaginta
Ex humeris procreverant super robustos artus,
Robur autem immensum, validum magna in forma.
Quotquot enim Tellure & Cœlo procreati sunt,
Acerrimi filiorum, suo verò invisi erant parenti
Ab initio: & hos quidem, ut quisq; primum nascebatur,
Omnes occultavit, & ad lucem non submisit,
Terræ in latebris: malo autem oblectabatur opere
Cœlum. Ipsa verò intus ingemiscebat Terra vasta,
Arctata: dolosam verò malamq; excogitavit artem.
Statim verò cum edidisset fœtum, ex cano Adamante
Fabricavit magnam falcem, & edixit charis liberis:
Dixit autem sumpta fiducia, charo mœrens corde,

Filii

Δάμνα) ἐν σήθεσσι νόον, καὶ ὄπιφρονα βυλήν.
Ἐκ Χάεος δ' Ἔρεβός τε μέλαινά τε Νὺξ ἐγένοντο.
Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο,
Οὓς τέκε, κυσαμένη Ἐρέβει φιλότητι μιγεῖσα.
Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ,
Οὐρανὸν ἀστερόεντ', ἵνα μιν σφέας πάντα καλύπτοι,
Ὅφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.
Τέκνατο δ' Οὔρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους
Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' ἤρεα βησσήεντα,
Ἠδὲ καὶ ἀτρύγετον Πέλαγος τέκεν οἰδματι θῦον,
Πόντον, ἄτερ φιλότητος ἐρισμαρ. αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ ἐυνηθεῖσα, τέκε Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε,
Θείαν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
Φοίβην τε χρυσοστέφανον, Τηθύν τ' ἐρατεινήν.
Τοὺς δ' μετ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἔχθηρε τοκῆα.
Γείναντο δ' αὖ Κύκλωπας, ὑπερφίαλον μένος ἔχοντας,
Βρόντην τε, Στερόπην τε, καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον,
Οἳ Διὶ βροντὴν τ' ἔδοσαν, τεῦξάντε κεραυνόν.
Οἵ δ' ἦτοι τἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
Μοῦνον δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ·
Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἐν ἐνέκειτο μετώπῳ.
Ἰσχύς τ', ἠδὲ βίη, καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἔργοις.
Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὀβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί,
Κόττός τε, Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑπερφίαλα τέκνα.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο,
Ἄπλαστοι· κεφαλαὶ δ' ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον, ἐπὶ σθεναροῖσι μέλεσσιν,
Ἰσχὺς δ' ἄπλητος, κρατερὴ μεγάλοισιν ἐπ' εἴδεσι.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Δεινότατοι παίδων, σφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῆϊ
Ἐξ ἀρχῆς· καὶ τῷ μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
Πάντας ἀποκρύπτεσκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνίηκε,
Γαίης ἐν κευθμῶνι· κακῷ δ' ἐπιτέρπετο ἔργῳ
Οὐρανός· ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρη,
Στεινομένη· δολίην δὲ κακὴν ἐπιφρασσατο τέχνην.
Αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιῆς ἀδάμαντος,
Τεῦξε μέγα δρέπανον, καὶ ἐπέφραδε παισὶ φίλοισιν·
Εἶπε δὲ θαρσύνουσα, φίλον τεθυμμένη ἦτορ,

Παῖδες

Filii mei & patris nefarii, ſi volueritis
Parere, patris malam ulciſcemur contumeliam
Veſtri: prior enim iniqua machinatus eſt opera. (illorum
Sic dixit. Illos verò omnes invaſit metus: neq; quiſquam
Locutus eſt: Confirmato animo verò *tandem* magnus Saturnus
E contra verbis compellavit matrem caſtam: (verſutus
Mater, ergo certè hoc in-me-recipiens peragam
Facinus; patrem enim inauſpicatum nihil curo
Noſtrum: prior enim iniqua meditatus eſt opera.
Sic dixit. Gavila eſt autem valdè animo Tellus ingens.
Collocavit autem ipſum celans in inſidiis; indiditq; manui
Falcem aſperis-dentibus: dolo autem inſtruxit omni.
Venit autem noctem adducens magnum Cœlum, undiq; verò
Cupiens amorem imminebat, & lanè extentum eſt (Terræ
Undique: ex inſidiis verò filius prehendit manu-
Siniſtra; dextra verò immanem cepit falcem,
Longam, aſperos-dentes-habentem, chariq; genitalia patris
Feſtinanter demeſſuit, rurſumq; abjecit, ut ferrentur
Pone. Illa quidem non incaſſum elapſa ſunt manu:
Quotquot enim guttæ proruperunt cruentæ,
Omnes ſuſcepit Terra. Circumvolutis autem annis,
Produxit Erinnyas validas, magnoſq; Gigantes
Armis nitentes, longas haſtas manibus tuentes,
Nymphaſq; quas Melias vocant ſuper immenſam terram.
Teſſiculiſque modo reſectis, adamantem
Dejecit circa Epirum undis-agitatum in pontum. (alba
Sic ferebantur per pelagus longo tempore; circumcirca verò
Spuma ab immortali corpore ferebatur, in qua puella
Innutrita eſt: primum verò ad Cythera divina
Vehebatur; indè tum circumfluam pervenit ad Cyprum.
Prodiit verò veneranda formoſa dea; circum verò herba
Pedibus ſub mollibus creſcebat: Aphroditen autem ipſam
Spuma-prognatam deam & decoram-pulchris-ſertis Cythe-
Nominant tam dii quàm homines, eo quod in ſpuma (ream
Nutrita eſt; ſed Cytheream, quod appulit Cytheris:
Cyprigenam vero, quod nata eſt undoſa in Cypro:
Atque amantem-genitalia, quia ex genitalibus orta. (chrum
Hanc Amor comitatus eſt, & Deſiderium ſequabatur pul-
Natam primum, & deorum ad cœtum euntem
Hunc verò ab initio honorem habet, atque ſortita eſt
Partem inter homines & immortales deos,
Virgineáſque confabulationes, & riſus, & deceptiones,

Oble-

Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρὸς ἀποφθιμένοιο, σὺ δ' ἐθέλητε
Πειθέσθαι, πατέρα γε κακὸν ποιμαίνομεν ἀνδρῶν
Ἡμετέρων· σφέτερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
Ὡς φάτο. Τὸν δ' οὔτε πάντας ἔλεν λόος οὔτε τις αὐτῷ
Φθέγξατο· θαρσήσας γὰρ μέγας Κρόνου ἀγκυλομήτης
Αὖ μετέπειτα μύθοισι προσηύδα μητέρα κεδνήν·
Μῆτερ, ἐγὼ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι
Ἔργον, ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
Ἡμετέρου· σφέτερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
Ὡς φάτο. Γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη.
Εἶσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ, ἐνέθηκε δὲ χερσὶ
Ἅρπην καρχαρόδοντα, δόλον δ' ὑπεθήκατο πάντα.
Ἦλθε δὲ Νὺξ' ἐπάγων μέγας Οὐρανός· ἀμφὶ δὲ Γαίῃ
Ἱμείρων φιλότητος ἐπέσχετο, καὶ ῥ' ἐπαύρη
Πάντη. ὁ δ' ἐκ λοχεοῖο παῖς ὠρέξατο χειρὶ
Σκαιῇ δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην,
Μακρὴν, καρχαρόδοντα· φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς
Ἐσσυμένως ἤμησε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι
Ἐξοπίσω. Τὰ μὲν οὔτι ἐτώσια χεῖρος ἔκυρσε.
Ὅσσαι γὰρ ῥαδάμωσες ἀπ' αὐτόθεν αἱματόεσσαι,
Πάσας δέξατο Γαῖα. Περιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν,
Γείνατ' Ἐρινῦς τε κρατερὰς, μεγάλους τε Γίγαντας
Τρίχεσι λαμπομένους, δολιχὰ, ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας,
Νύμφάς θ' ἃς Μελίας καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
Μήδεά θ' ὡς τοπρῶτον ἀποτμήξας, ἀδάμαντος
Κάββαλ' ἐπ' Ἠπείρου πολυκλύστῳ ἔνι πόντῳ.
Ὡς φέρετ' ἀμπέλαγος πολλὴν χρόνον· ἀμφὶ δὲ λευκὸς
Ἀφρὸς ἀπ' ἀθανάτου χροὸς ὄρνυτο, τῷ δ' ἐνὶ κύρη
Ἐθρέφθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισιν ζαθέοισιν
Ἐπλετο, ἔνθεν ἔπειτα περίῤῥυτον Ἵκετο Κύπρον.
Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός· ἀμφὶ δὲ ποίη
Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο. τὴν δ' Ἀφροδίτην,
Ἀφρογενέα τε θεὰν, καὶ εὐστέφανον Κυθέρειαν
Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες, οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ
Θρέφθη· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσίκυρσε Κυθήροις·
Κυπρογενέα δ', ὅτι γεῖτο πολυκλύστῳ ἔνι Κύπρῳ·
Ἡδὲ φιλομμειδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.
Τῇ δ' Ἔρος ὡμάρτησε, καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλὸς
Γινομένῃ τὰ πρῶτα, θεῶν τ' ἐς φῦλον ἴσκε.
Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει, ἠδὲ λέλογχε
Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Παρθενίους τ' ὀάρους, μειλίγματά τ', ὠφελίας τε,

Oblectationemque ſuavem, & amicitiam, blanditiaſque,
Pater verò Titanas cognomento vocabat,
Filios objurgans, magnum Cœlum, quos genuit ipſe:
Dictabat porro nocentes ex protervia magnum patraſſe
Facinus, cujus deinceps ultio in poſterum futura ſit.
Nox præterea peperit odioſum Fatum, & Parcam atram,
Et Mortem; peperit etiam Somnum, peperitq; agmen Somni-
Hos non ulli condormiens Dea peperit Nox obſcura, (orum:
Rurſum poſtea Momum, & Ærumnam dolore plenam,
Heſperidaſque quibus mala ultra inclytum Oceanum,
Aurea pulchra curæ ſunt, ferenteſque arbores fructus:
Et Fatales-Deas & Parcas genuit immites,
Clothoque, Lacheſinque, & Atropon; quæ mortalibus
Editis dant habendum bonumque malumque,
Quæ hominumque & deorum delicta inſequentes
Nunquam deſinunt deæ à vehementi ira, (carit.
Priuſquam ependerint illi malam ultionem, quiſquis pec-
Peperit præterea & Nemeſin, nocumentum mortalibus ho-
minibus
Nox pernicioſa: poſt hancq; Fraudem enixa eſt, & Amicitiam,
Seniumque noxium, & Contentionem peperit pertinacem.
Cæterum Contentio odioſa peperit quidem Laborem no-
Oblivionemq; Peſtemq; & Dolores lacrymabiles, (leſtum
Pugnaſque, Cædeſque, Prælaque, Strageſque virorum,
Jurgiaque, Mendaciaque, diſceptationeſque,
Licentiam, Noxamque, familiares inter ſeſe,
Juramentumque, quod plurimum terreſtres homines
Lædit, quando quiſpiam volens pejeraverit.
Nereum autem alienum à mendacio & veracem genuit
Maximum natu filiorum: Sed vocant Senem, (Pontus.
Eo quod verax atque placidus, nec juris & æqui
Obliviſcitur, ſed juſta & manſueta conſilia novit.
Deinde rurſum Thaumantem magnum, & fortem Phorcyn.
Terræ commiſtus, & Ceto pulchris-genis-præditam,
Eurybiamque adamantis in pectore animum habentem.
Ex Nereo porro prognatæ ſunt perquam-amabilis ſoboles
Ponto in fluctuoſo, & Doride pulchricoma (dearum,
Filii Oceani perfecti fluvii,
Protoque, Eucrateque, Saoque, Amphitriteque,
Eudoraque, Thetiſque, Galeneque, Glauceque,
Cymothoe, Spioque velox, Thaliaque amabilis,
Et Melita gratioſa, & Eulimine, & Agave,
Pſitheaque, Eratoque, & Eunice roſeis-cubitis, Dotoque

Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητά τε, μειλιχίην τε.
Τὰς δ' αὖτε Τιτῆνας ὀπιπλήσιν καλέεσκεν,
Παῖδας νηκερσίων, μεγας Οὐρανὸς, οὕς τέκεν αὐτὸς·
Φάσκε δ' ἀπαίνοντας ἀταλφαλίῃ μέγα ῥέξαι
Ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα πίσυν μετόπιαδεν ἔσεσθαι.
Νὺξ δ' ἔτεκε συγερόν τε Μόρον, καὶ Κῆρα μέλαιναν,
Καὶ Θάνατον· τέκε δ' Ὕπνον ἔπκτε δ' φῦλον ὀνείρων·
Οὓς τινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νὺξ ἐρεβεννή.
Δευτέρον αὖ Μῶμον, καὶ Ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν,
Ἑσπερίδας θ', αἷς μῆλα πέρην κλυτὸν Ὠκεανοῖο,
Χρύσεα καλὰ μέλουσι, φέρουσί τε δένδρεα καρπόν·
Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνας,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον· αἵτε βροτοῖσι
Γινομένοισι δίδουσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε,
Αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραβάσιας ἐφέπουσι
Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
Πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὀπιν, ὅστις ἁμάρτῃ.
Τίκτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
Νὺξ ὀλοή· μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε, καὶ Φιλότητα,
Γῆρας τ' ὀλοόφρονα, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
Αὐτὰρ Ἔριδος συγερὴ τέκε μὸν Πόνον ἀλγινόεντα,
Λήθην τε, Λοιμόν τε, καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα,
Ἱσμίνας τε, Φόνους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε,
Νείκεά τε, Ψεύδεάς τε λόγους, Ἀμφιλογίας τε,
Δυσνομίην, Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλοισιν,
Ὅρκον θ', ὃς δὴ πλεῖστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἑκὼν ὀπίορκον ὀμόσσῃ.
Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,
Πρεσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
Οὔνεκα νημερτής τε καὶ ἤπιος, οὐδὲ θεμιστέων
Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἤπια δίδυεα οἶδεν.
Αὖτις δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν, καὶ ἀγλαόφημον Φόρκυν,
Γαίῃ μισγόμενος, καὶ Κητὼ καλλιπάρηον,
Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσ'.
Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγήκεα τέκνα θεάων,
Πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ, καὶ Δωρὶς Ὠκυρόοιο,
Κούρης Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο,
Πρωτώ τ', Εὐκράντη τε, Σαώ τ', Ἀμφιτρίτη τε
Εὐδώρη τε, Θέτις τε, Γαλήνη τε, Γλαύκη τε,
Κυμοδόκη, Σπειώ τε δουὴ, Θαλίη τ' ἐρόεσσα,
Καὶ Μελίτη χαρίεσσα, καὶ Εὐλιμένη, καὶ Ἀγαυὴ,
Πασιθέη τ', Ἐραστώ τε, καὶ Εὐνείκη ῥοδόπηχυς,

Dotoque, Protoque; Pherusaque, Dynameneque,
Nesæaque, & Actæa, & Protomedea,
Doris, & Panope, & speciosa Galatea,
Hippothoeque lepida, & Hipponoe roseis-ulnis,
Cymodoceque, quæ fluctus in obscuro ponto,
Et flatus divinorum ventorum, una cum Cymatolege,
Facile mitigat, & pulchros-talos habente Amphitrite,
Cymoque, Eioneque, pulchreque coronata Halimede,
Glauconomeque renidens, & Pontoporea,
Liagoreque, & Evagore, & Laomedea,
Polynomeque, & Autonome, & Lysianassa,
Evarneque tam indolis gratæ quam inculpatæ formæ,
Et Psamathe decora corpore, divinaque Menippe,
Nesoque, Eupompeque, Themistoque, Pronoeque,
Nemertesque, quæ patris habet animum immortalis.
Hæ quidem ex Nereo inculpato procreatæ sunt
Filiæ quinquaginta, inculpata opera callentes.
Thaumas verò Oceani profundiflui filiam
Duxit Electram: hæc autem celerem peperit Irim,
Pulchricomasque Harpyas, Aëlloque, Ocypetenque,
Quæ ventorum flamina, & aves assequuntur
Pernicibus alis: in cœlo enim degentes volitant.
Phorcyi post hæc Ceto Græas peperit pulchris-genis-præ-
A partu canas: quas ob id Græas vocant (ditas,
Immortalesque Dii humique incedentes homines:
Pephredoque pulchro-peplo, Enyoque croceo-peplo,
Gorgonasque, quæ habitant ultra celebrem Oceanum,
In-extrema-parte ad noctem; ubi Hesperides argutæ,
Sthenoq; Euryaleq; Medusaq; gravia perpessa (non-obnoxiæ
Ipsa quidem erat mortalis: reliquæ verò immortales, & senio-
Duæ: cum hac verò una concubuit cærulea-cæsarie *Neptunus*
In molli prato, & floribus vernis.
Ejus autem cum Perseus caput amputasset,
Exiliit Chrysaor magnus- & Pegasus equus:
Huic quidem cognomentum erat, quod Oceani apud fontes
Natus esset; ille verò ensem aureum tenebat manibus charis.
Et ille quidem cum avolasset, relicta terra matre animalium,
Pervenit ad immortales: Jovis verò in domibus habitat,
Tonitruque & fulgur ferens Jovi prudenti.
Chrysaor porro genuit triplicem Geryonem,
Mixtus Calliroæ filiæ nobilis Oceani.
Illum quidem armis-exuit vis Herculana,

Boves

Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δωριδίκη τε,
Νησαίη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Πρωτομέδεια.
Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ ἀγλαὴ Γαλάτεια,
Ἱπποδόη τ' ἐρόεσσα, καὶ Ἱππονόη ῥοδόπηχυς,
Κυμοδόκη θ', ἣ κύματ' ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων, ἅμα Κυματολήγῃ,
Ῥεῖα φερούσῃ, καὶ εὐσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ·
Κυμώ τ', Ἠιόνη τε, εὐστέφανός θ' Ἁλιμήδη,
Γλαυκονόμη τε φιλομμειδὴς, καὶ Ποντοπόρεια,
Λειαγόρη τε, καὶ Εὐαγόρη, καὶ Λαομέδεια,
Πυλυνόμη τε, καὶ Αὐτονόμη, καὶ Λυσιάνασσα,
Εὐάρνη τε φυὴν τ' ἐρατὴ καὶ εἶδος ἄμωμος,
Καὶ Ψαμάθη χαρίεσσα δέμας, δίη τε Μενίππη,
Νησώ τ', Εὐπόμπη τε, Θεμιστώ τε, Πεδιόη τε,
Νημερτὴς θ', ἣ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
Αὗται μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
Κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.
Θαύμας δ' Ὠκεανοῖο βαθυῤῥείταο διάλεκτα
Ἠγάγετ' Ἠλέκτρης· ἣ δ' ὠκείας τέκεν Ἴριν,
Ἠϋκόμους θ' Ἅρπυιας, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε,
Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται
Ὠκείῃς πτερύγεσσι· μετὰ χρόνια γὰρ ἴαλλον.
Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπαρήους,
Ἐκ γενετῆς πολιάς· τὰς δὴ Γραίας καλέουσιν
Ἀθάνατοί τε θεοὶ καμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἄνθρωποι·
Πεφρηδώ τ' εὔπεπλον, Ἐνυώ τε κροκόπεπλον,
Γοργούς θ', αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο,
Ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός· ἵν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι,
Σθεινώ τ', Εὐρυάλη τε, Μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα.
Ἡ μὲν ἔην θνητή· αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω
Αἱ δύο· τῇ δ' ἅμα παρελέξατο Κυανοχαίτης
Ἐν μαλακῷ λειμῶνι, καὶ ἀνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπελυμήνατο,
Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος·
Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὠκεανοῦ πρὸς πηγὰς
Γένετο· ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχων μετὰ χερσὶ φίλῃσι.
Χώ μὲν ἀποπτάμενος, προλιπὼν χθόνα μητέρα μήλων,
Ἵκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐνδώματα ναίει,
Βροντήν τε στεροπήν τε φέρων Διὶ μητιόεντι.
Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρυονῆα,
Μιχθεὶς Καλλιρόῃ κούρῃ κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάριξε βίη Ἡρακληείη,

Boves apud flexipedes, circumflua in Erythia,
Die illo, cum boves abegit latas-frontes-habentes
Tyrinthem in ſacram, emenſus iter Oceani,
Orthoque interfecto, & bubulco Eurytione,
Stabulo in obſcuro, ultra inclytum Oceanum.
Ipſa *Ceto* inſuper peperit aliud monſtrum, immane, nihil
Mortalibus hominibus, neque immortalibus diis, (ſimile
Specu in concavo, divinam animo-forti Echidnam,
Dimidio nympham, limis-oculis, pulchris-genis, (numque,
Dimidia item parte ingentem ſerpentem, horrendumq; mag-
Varium, crudivorum, divinæ ſub cavernis Terræ.
Illic vero ei ſpecus eſt in imo, cava ſub petra,
Procul ab immortalibuſq; diis mortalibuſq; hominibus,
Ibi ſane ei deſtinârunt dii inclytas domos incolere,
Coercebatur autem in Arimis ſub terra tetra Echidna,
Immortalis nympha, & ſenio-illæſa perpetuo.
Huic Typhaonem aiunt mixtum eſſe amore,
Vehementem & violentum ventum, limis-oculis-contuenti
Illa vero gravida-facta peperit fortes filios. (puellæ.
Orthum quidem primo canem peperit Geryoni:
Iterum ſecundo edidit immanem, minimè affabilem,
Cerberum crudivorum, Plutonis canem validâ-voce.
Quinquaginta-capitum, impudentemque fortemque:
Tertio Hydram rurſus genuit, odioſa edoctam,
Lernæam, quam nutrivit dea albis-ulnis Juno,
Vehementer indignans virtuti Herculanæ.
At illam quidem Jovis filius occidit ſævo ferro
Amphytrionades, cum bellicoſo Iolao,
Hercules, ex conſiliis Minervæ prædatricis. (ignem,
Illa autem *tum* Chimæram peperit, ſpirantem terribilem
Trucemque, magnamque, pernicemque validamque.
Illi autem erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,
Alterum autem capellæ, tertium verò ſerpentis robuſti draco-
A FRONTE leo, pone verò ſerpens, media verò capella. (nis:
Horrende efflans ignis robur ardentis.
Hanc quidem Pegaſus cepit, & ſtrenuus Bellerophontes.
Illa ſane Sphingem exitialem peperit, Cadmeis perniciem,
Ab Ortho ſubacta; Nemeæumque leonem,
Quem Juno cum-enutriviſſet, Jovis veneranda uxor,
In locis-fertilibus collocavit Nemeæ, cladem hominibus.
Ibi ſane hic commorans decipiebat tribus hominum,
Imperans cavernoſæ Nemeæ atque Apeſanti:

Sed

Βοσὶ πὰρ εἰλιπόδεσσι, παρὲκ ῥόον ἐν Ἐρυθείῃ,
Ἤματι τῷ, ὅτε ῥ' βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο,
Ὄρθον τε κλείνας, καὶ βυκόλον Εὐρυτίωνα,
Σταθμῷ ἐν ἠερόεντι, πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
Ἡ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἐοικὸς
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Σπῇ ἔνι γλαφυρῷ, θείλῃ κεκλιμένῃσιν Ἐχίδνην,
Ἥμισυ μὲν νύμφην, ἐλικώπιδα, καλλιπάρῃον,
Ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
Ποικίλον, ὠμηστὴν, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
Ἔνθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω, κοίλη ὑπὸ πέτρῃ,
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.
Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ Ἐχίδνα,
Ἀθάνατος νύμφη, καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
Τῇ δὲ Τυφάονα φασὶ μιγήμεναι ἐν φιλότητι,
Δεινόν θ' ὑβριστήν τ' ἄνεμον, ἐλικώπιδι κούρῃ.
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκετο κεκλεγέας τέκνα.
Ὄρθον μὲν πρῶτον κυνὰ γείνατο Γηρυονῆι·
Δεύτερον αὖτις ἔπεκλεν ἀμήχανον, οὔπ φατεϊὸν,
Κέρβερον ὠμηστὴν, αἰόλιον κυνὰ χαλκεόφωνον,
Πεντηκοντακάρηνον, ἀναιδέα τε κρατερόν τε·
Τὸ τρίτον Ὕδρην αὖτις ἐγείνατο, λύσσῃ εἰδυῖαν,
Λερναίην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄπλητον κοτέουσα βίῃ Ἡρακληείῃ.
Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ
Ἀμφιτρυωνιάδης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Ἰολάῳ,
Ἡρακλέης, βουλῇσιν Ἀθηναίης ἀγελείης.
Ἡ δ' ὑπὸ Χιμαίρην ἔτεκε, πνοιῇ δ' ἀμαιμάκετον πῦρ,
Δεινήν τε, μεγάλην τε, ποδώκεά τε, κρατερήν τε.
Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποῖο λέοντος,
Ἡ δ' ὑπὸ Χιμαίρης, ἡ δ' ὄφιος κρατεροῖο δράκοντος·
ΠΡΟΣΘΕ λέων, ὄπιθεν δ' ὑπὸ δράκων, μέσση δ' ὑπὸ χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
Τὴν μὲν Πήγασος εἶλε, καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.
Ἡ δ' ἄρα Σφίγγ' ὀλοὴν τέκε, Καδμείοισιν ὄλεθρον,
Ὀρθῷ ὑποδμηθεῖσα· Νεμειαῖόν τε λέοντα,
Τὸν ῥ' Ἥρη θρέψασα, Διὸς κεδνὴ παράκοιτις,
Γουνοῖσιν κατέναξε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων,
Κοιρανέων τριτοῖο Νεμείης ἠδ' Ἀπεσαντος·

Sed ipſum robur domuit virtutis Herculanæ.
Ceto verò minimum-natu, cum Phorco amore miſta,
Peperit gravem ſerpentem, qui obſcuræ latibulis terræ,
Finibus in amplis, aurea mala cuſtodit,
Hoc quidem ex Ceto & Phorcyne genus eſt.
Tethys autem Oceano flumina peperit vorticoſa: (bentem,
Nilumque, Alpheumq; & Eridanum profundos-vortice-ha-
Strymonem, Mæandrumque, & Iſtrum pulchrifluum,
Phaſinque, Rheſumque, Acheloïum limpidum,
Neſſumque, Rhodiumque, Haliacmonemq; Heptaporumq;
Granicumque, & Æſapum, divinumque Simoenta,
Peneumque, & Hermum, amæneq; fluentem Caïcum,
Sangariumq; magnum, Laodenemque, Parthenumque,
Evenumque, & Ardeſcum, divinumque Scamandrum.
Peperit quoque filiarum ſacrum genus, quæ per terram
Viros à teneris educant, unà cum Apolline rege,
Et Fluminibus: hanc verò à Jove ſortem habent,
Pithoque, Admeteque, Iantheque, Electraque,
Doriſque, Prymnoque, & Urania forma-deam-referens,
Hippoque, Glymeneque, Rhodiaque, Calliroeque,
Zeuxoque, Clytieque, Idyiaque, Paſithoeque,
Plexaureque, & Galaxaure, amabiliſque Dione,
Melobofiſque, Thoeque, & venuſta Polydora,
Cerceiſque indole amabilis, Plutoque bovinis-oculis,
Perſeiſque, Ianiraque, Acaſteque, Xantheque,
Petræaque lepida, Meneſthôque, Europaque,
Metiſque, & Eurynome, Teleſthoque croceo-peplo,
Crifieque, Afiaque, & blanda Calypſo,
Eudoreque, Tycheque, & Amphiro, Ocyroeque,
Et Styx, quæ quidem ipſarum excellentiſſima eſt omnium.
Atque hæ Oceano & Tethye prognatæ ſunt
Grandiores-natu filiæ: multæ tamen ſunt & aliæ.
Ter mille enim ſunt celeres filiæ-Oceani,
Quæ ſane diſperſæ, terram, & profunditates lacûs
Paſſim pariter incolunt, Dearum ſplendida proles.
Tot rurſus alii fluvii cum ſtrepitu fluentes,
Filii Oceani, quos peperit veneranda Tethys:
Quorum nomina difficile omnium mortalem virum proloqui:
Sed ſingulatim noverunt, quotquot circum habitant.
Thea verò Solemque magnum, lucentemque Lunam,
Auroramque, quæ omnibus terreſtribus lumen præbet,
Immortalibuſque Diis, qui cœlum latum tenent,

Genuit,

Ἀλλὰ ἓ ἵς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης.
Κητοῖ δ' ὁπλότατον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,
Γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης,
Πείρασιν ἐν μεγάλοις, παγχρύσια μῆλα φυλάσσει.
Τῦτο μὲν ἐκ Κητῦς καὶ Φόρκιο γένος ὧδε.
Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμὺς τέκε δινήεντας·
Νεῖλόν τ', Ἀλφειόν τε, καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην,
Σκαμάνδρόν τε, Μαίανδρόν τε, καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον,
Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην,
Νέσσόν τε, Ῥοδίόν τ', Ἀλιάκμονά τ', Ἐπτάπορόν τε,
Γρηνικόν τε, καὶ Αἶσηπον, θεῖόν τε Σιμοῦντα,
Πηνειόν τε, καὶ Ἕρμον, εὐῤῥείτην τε Κάϊκον,
Σαγγαρίόν τε μέγαν, Λάδωνά τε, Παρθενίόν τε,
Εὐηνόν τε, καὶ Ἀρδησκον, θεῖόν τε Σκάμανδρον.
Τίκτε δ' θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἳ κατὰ γαῖαν
Ἀνδρας κυκλοῦσιν, Ἀπόλλωνι ξυὼ ἄνακτι,
Καὶ ποταμοῖς· ταύτην δ' Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
Πειθὼ τ', Ἀδμήτη τε, Ἰάνθη τ', Ἠλέκτρη τε,
Δωρίς τε, Πρυμνώ τε, καὶ Οὐρανίη θεοειδὴς,
Ἱππώ τε, Κλυμένη τε, Ῥοδία τε, Καλλιρόη τε,
Ζευξώ τε, Κλυτίη τε, Ἰδυῖά τε, Πασιθόη τε,
Πλειξαύρη τε, Γαλαξαύρη τ', ἐρατή τε Διώνη,
Μηλόβοσίς τε, Θόη τε, καὶ εὐειδὴς Πολυδώρη,
Κερκηίς τε φυλὼ ἐρατὴ, Πλουτώ τε βοῶπις,
Περσηίς τ', Ἰάνειρά τ', Ἀκάστη τε, Ξάνθη τε,
Πετραίη τ' ἐρόεσσα, Μενεσθώ τ', Εὐρώπη τε,
Μήτις τ', Εὐρυνόμη τε, Τελεστώ τε κροκόπεπλος,
Κερκοίη τ', Ἀσία τε, καὶ ἱμερόεσσα Καλυψὼ,
Εὐδώρη τε, Τύχη τε, καὶ Ἀμφιρὼ, Ὠκυρόη τε,
Καὶ Στύξ, ἣ δὴ σφέων πασέων ὑπατος ἐστιν ἁπασέων.
Αὗται δ' Ὠκεανῷ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο
Πρεσβύται· κοῦραι δὲ πολλαὶ γέμῳ εἰσὶ καὶ ἄλλαι.
Τρεῖς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυροι Ὠκεανοῖο,
Αἳ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι, θεάων ἀγλαὰ τέκνα.
Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες,
Υἱέες Ὠκεανῦ, τοὺς γείνατο πότνια Τηθύς·
Τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνίσπειν,
Οἱ δ' ἔκασοι ἴσασιν, οἳ ἂν παρὰ σφίσι ναίωσι.
Θεῖα δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
Ἀθανάτοις τε θεοῖς, τοὶ ἐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,

Γείναθ',

Genuit, congreſſa cum Hyperione in amore.
Cœo verò Eurybia peperit per amorem mixta
Aſtræumq; magnum, Pallantemque, præſtantiſſima Dearum,
Perſenque, qui omnes præcellebat peritia.
Aſtræo vero Aurora Ventos peperit magnanimos.
Argeſten, Zephyrum, Boreamque rapidum,
Et Notum, in amore Dea cum Deo congreſſa.
Poſt hos verò ſtellam genuit Luciferum mane genita,
Aſtraque fulgentia, quibus Cœlum cinctum eſt.
Styx verò peperit Oceani filia, Pallanti mixta,
Zelum, & Nicen pulchros-talos-habentem, in ædibus,
Et Robur, atque Vim, præclaros genuit filios:
Quibus non ſeorſum à Jove eſt domus, nec ulla ſedes,
Neque via, qua non illis Deus præit;
Sed ſemper apud Jovem graviter-tonantem ſedem-habent.
Sic enim conſuluit Styx incorruptibilis Oceanine
Die illo, quando omnes Olympius fulgurator
Immortales vocavit Deos ad altum cœlum. (tanas pugnet,
Dixit autem, quod quiſquis unà ſecum Deorum contra Ti-
Non cariturus ſit muneribus, ſed honorem quemque
Habiturum, quem antea inter immortales Deos *habuit*:
Illum verò dixit, qui honoris-expers fuerit ſub Saturno &
Ad honores ac præmia aſcenſurum, ut fas eſt. (ſine præmio,
Venit autem prima Styx incorruptibilis ad Olympum
Cum ſuis filiis, chari per conſilia patris.
Ipſam verò Jupiter honoravit, abundantiaq; dona dedit:
Ipſam enim conſtituit Deorum magnum eſſe juramentum,
Filios autem diebus omnibus ſuos cohabitores eſſe.
Similiter etiam omnibus perpetuo, ſicut pollicitus eſt,
Perfecit. Ipſe autem præpotens eſt, atque regem agit.
Rurſus & Phœbe Cœi genialem venit ad lectum:
Gravida verò facta deinde Dea Dei in amore,
Latonam cæruleo-peplo peperit, blandam ſemper,
Mitem hominibus atque immortalibus Diis:
Blandam ab initio, in-primis-hilarem intra Olympum.
Genuit inſuper Aſteriam claram, quam olim Perſes
Duxit in Domum amplam, chara ut vocaretur uxor.
Illa verò gravidata Hecaten peperit, quam ſuper omnes
Jupiter Saturnius honoravit; dedit verò ei ſplendida dona,
Partem ut haberet terræque & infrugiferi maris:
Imo etiam ſtelligero à cœlo ſortita eſt honorem.
Immortalibuſque Diis honorata eſt maxime.

Etenim

Γείναθ', ὑπερηνδεῖσ' Ὑπερίονι ἐν φιλότητι.
Κοίῳ δ' Εὐρυβίη τέκεν ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Ἀστερίην τε μέγαν, Πάλλαντά τε, δῖα θεάων,
Πέρσην θ', ὃς κὴ πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνῃσιν.
Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς Ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον,
Καὶ Νότον, ἐν φιλότητι θεῷ παρὰ εὐνηθεῖσα.
Τοὺς δ' μετ' ἄστρα τέκεν Ἑωσφόρον, ἠερίγενεια,
Ἄστρά τε λαμπετόωντα, τά τ' Οὐρανὸς ἐστεφάνωται.
Στὺξ δὲ τέκ' Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, Πάλλαντι μιγεῖσα,
Ζῆλον, καὶ Νίκην καλλίσφυρον, ἐν μεγάροισι,
Καὶ Κράτος, ἠδὲ Βίην ἐριδείκελα γείνατο τέκνα·
Τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἕδρη,
Οὐδ' ὁδός, ὅππῃ μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύει,
Ἀλλ' αἰεὶ, παρὰ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται.
Ὡς γὰρ ἐβούλευσε Στὺξ ἄφθιτος Ὠκεανίνη
Ἡμάρ τῷ, ὅτε πάντας Ὀλύμπιος ἀστεροπητὰς
Ἀθανάτους ἐκάλεσε θεὰς ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Εἶπε δ', ὃς ἂν μετ' ἐμοῦ θεῶν Τιτῆσι μάχοιτο,
Μήτην ἀπορίσειν γερέων, τιμὴν ἣν ἕκαστον
Ἐξοῦλον, λὼ τοπάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι·
Τὸν δ' ἔφατ', ὅστις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου ἠδ' ἀγέραστος,
Τιμῆς ἣν γερέων ὀπάζησιμβρο, ἣ θέμις ἐστίν.
Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στὺξ ἄφθιτος Ὀλυμπόνδε
Σὺν σφοῖσιν παίδεσσι, φίλου διὰ μήδεα πατρός.
Τὴν δ' Ζεὺς τίμησε, θεὰν ἣ δῶρα ἔδωκεν·
Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὅρκον,
Παῖδας δ' ἅπαντα βίου μεταναίετας εἶ).
Ὡς δ' αὔτως πάντεσσι διαμπερὲς ὥσπερ ὑπέστη,
Ἐξετέλεσσ'· αὐτὸς δ' μέγα κρατεῖ ἠδὲ ἀνάσσει.
Φοίβη δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνήν·
Κυησαμένη δ' ἔπειτα διὰ θεᾶς ἐν φιλότητι
Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο, μείλιχον αἰεὶ,
Ἤπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγαθώτατον ἐντὸς Ὀλύμπου.
Γείνατο δ' ἀστερόεσσαν εὐώνυμον, ἣν ποτε Πέρσης
Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλου κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη Ἑκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
Ζεὺς Κρονίδης τίμησε· πόρεν δὲ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
Ἡ δὲ καὶ ἀστερόεντος ὑπ' οὐρανῷ ἔμμορε τιμῆς,
Ἀθανάτοις τε θεοῖσι τετιμένη ἔστι μάλιστα.

Κα

Etenim nunc ſicubi aliquis terreſtrium hominum
Faciens ſacra honeſta ex lege placat *Deos*,
Invocat Hecaten: ingens eum ſequitur honor
Facillime, cujus benevola Dea ſuſceperit preces,
Et illi felicitatem largitur; nam facultas ipſi adeſt.
Quotquot enim Terra Cœloque prognati ſunt
Et honorem ſorte-acceperunt, iſtorum habet ſortem omnium.
Neq; quicquam ipſi Saturnius per-vim-ademit, neq; privavit.
Quæcunque ſortita eſt Titanas inter priores Deos,
Sed habet ſicut prius ab initio facta-eſt diſtributio:
Nec, quia unigenita, minus Dea ſortita eſt honorem,
Et præmium, tam in terra ac cœlo quam in mari,
Sed inſuper multò magis: quia Jupiter honorat ipſam.
Cui verò voluerit, magnifice præſto eſt, atque juvat:
Inque foro inter homines eminet, ubicunque voluerit.
Et quando ad bellum perdens homines armantur
Viri, tum Dea adeſt quibus voluerit,
Victoriam cupide ut præbeat, & laudem porrigat.
Inque judicio regibus venerandis aſſidet.
Bona inſuper, quando viri in certamine colluctantur;
Ibi Dea & illis præſto eſt, atque juvat:
Qui verò vicerit virtute & robore, pulchrum præmium
Facile fert, lætuſque progenitoribus gloriam præbet,
Commoda item equitibus adſtare, quibus voluerit,
Et his, qui in glauco *mari* tempeſtuoſo laborant,
Votaque faciunt Hecatæ, & valde-frementi Neptuno.
Facile etiam prædam inclyta dea dare-ſolet copioſam,
Facile verò auferre ſolet apparentem, volens animo.
Bona præterea in ſtabulis cum Mercurio pecus augere,
Armentaque, gregeſque, & cuſtodias latas caprarum,
Gregeſque lanigerarum ovium, animo volens:
Ex paucis multa facit, & ex multis pauciora reddit.
Adeo ſane licet unigenita ex matre exiſtens,
Omnes inter Deos honorata eſt muneribus. (ipſam
Fecit autem ipſam Saturnius alumnam-juvenum, qui poſt
Oculis aſpexerunt lumen multa-contuentis Auroræ.
Sic ab initio *erant* nutriens-filios, atque hi *ſunt* honores.

Rhea verò compreſſa à Saturno peperit illuſtres liberos,
Veſtam, Cererem, & Junonem aureis calceamentis-gaudentem,
Fortemq; Plutonem, qui ſub terra domos incolit (tem,
Immite cor habens, & valde ſonantē terræ-concuſſorē *Neptu-*
Jovemq; conſiliarium, Deorum patrem atq; hominum, (*num*,
Cujus

Καὶ γὰρ νῦν ὅτε τις ὑπερφιάλων ἀνθρώπων
Ἔργων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται,
Κικλήσκει Ἑκάτην πολλὴ τέ οἱ ἕσπετο τιμὴ
Ῥεῖα μάλ' ᾧ κεχάρηται γε θυὰ κατὰ θυμὸν ἐύχαις,
Καί οἱ ὄλβον ὀπάζει ἐπεὶ δυνάμις γε πάρεστιν.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐγγενέοντο,
Καὶ τιμὴν ἔλαχον, τύπων ἔχει αἶσαν ἁπάντων,
Οὐδέ τι μὴν Κρονίδης ἐβιήσατο, οὐδέ τ' ἀπούρας
Ὅσσ' ἔλαχεν Τιτῆσι μετὰ πρώτοισι θεοῖσιν,
Ἀλλ' ἔχει, ὡς τὸ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός.
Οὐδ', ὅτι μὴ νοερὴν, ἔσαν θυὰ Τιτῆνας τιμῆς,
Καὶ γέρας, ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ ἠδὲ θαλάσσῃ,
Ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον· ἐπεὶ Ζεὺς πρέπει αὐτῷ.
Ὃν δ' ἐθέλει, μεγάλως φαεσιμβρότου, ἠδ' ὀνίνησιν.
Ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταφρέπει, ἣν κ' ἐθέλῃσιν,
Ἠδ' ὁπότ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσωνται
Ἀνέρες, ἔνθα θυὰ καὶ φαεσιμβρότου οἵ κ' ἐθέλῃσι,
Νίκλῃ παρφερέως ὀπάσσαι, καὶ κῦδος ὀρέξαι.
Ἔν τε δίκῃ βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει.
Ἐσθλὴ δ' αὖθ', ὁπότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν,
Ἔνθα θυὰ καὶ τοῖς φαεσιμβρότου, ἠδ' ὀνίνησι·
Νικήσας δ' βίῃ καὶ κάρτει καλὸν ἆεθλον
Ῥεῖα φέρει, χαίρων τε τοκεῦσιν κῦδος ὀπάζει.
Ἐσθλὴ δ' ἱππῆσιν παρεσάμβη, οἷς κ' ἐθέλῃσι
Καὶ τοῖς, οἱ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται,
Εὔχονται δ' Ἑκάτῃ, καὶ ἐρικτύπῳ Ἐννοσιγαίῳ.
Ῥηϊδίως δ' ἄγρην κυδρὴ θεὸς ὤπασε πολλὴν,
Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
Ἐσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ λαῖδ' ἀέξειν,
Βουκολίας τ', ἀγέλας τε, καὶ αἰπόλια πλατὺ αἰγῶν,
Ποίμνας τ' εἰρεπόκων ὀΐων, θυμῷ γε θέλουσα·
Ἐξ ὀλίγων βαίδην, καὶ' πολλῶν μείονα θῆκεν.
Οὕτω τοι καὶ μουνογενὴς ἐὼν μητρὸς ἑῆσα,
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι.
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον, οἳ μετ' ἐκείνην
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάος πολυδερκέος Ἠοῦς.
Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος, αἵδέ τε πομπαί.
Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα,
Ἑστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
Ἰφθίμον τ' Ἀΐδην, ὃς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων, καὶ ἐρίκτυπον Ἐννοσίγαιον,
Ζηνά τε μητίετα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,

Τῷ

Cujus & è tonitru concutitur lata terra.
Atq; istos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicunq;
Ex utero sacro matris ad genua venerat,
Hæc animo volvens, ne ullus clarorum Cœligenarum
Alius inter Deos haberet regium decus:
Audierat enim ex terra & Cœlo stellis micante,
Quod sibi fatale esset proprio à filio domari,
Quamvis robusto existenti, Jovis magni per consilia. (struens
Ideóque hic non cæcam speculationem habuit, sed insidias
Filios suos devorabat. Rheam autem habebat luctus gravis.
Sed quando jam Jovem erat Deorum patrem atque virorum
Paritura, jam tum charis supplicabat parentibus
Suis, Terræque & Cœlo stellis aptato,
Consilium ut suggerent, quo pacto clam pareret
Filium charum, posseretque ulcisci furias patris sui
Contra filios, quos devorabat ingens Saturnus versipellis.
Illi verò filiæ dilectæ auscultarunt; atque morem gesserunt,
Et ei commemorârunt, quæcunq; fati constitutum esset fieri
Circa Saturnum Regem, & filium magnanimum.
Miserunt autem Lyctum, Cretæ ad divitem populum,
Cum minimum-natu filiorum esset paritura,
Jovem magnum: hunc quidem ipsi suscepit Terra vasta
In Creta lata, ad educandum & enutriendum.
Tum quidem pervenit ferens celerem per noctem nigram
Primum ad ipsam Lyctum: abscondit autem ipsum manibus
Antro in excelso, divinæ sub latebris terræ, (prehensum
Argeo in monte denso, sylvoso. (dedit,
Huic autem fasciis-involutum magnum lapidem in manus
Cœli filio præpotenti, deorum priori regi *Saturno*:
Quem tum arreptum manibus suam condidit in alvum
Miser; nec cogitavit animo, quod sibi in posterum
Pro lapide filius suus invictus & ærumnæ expers
Supereſſet; qui ipsum mox vi & manibus domitum
Ex honore expulsurus, ipseque immortalibus imperaturus
Celeriter autem deinde robur & fortia membra (esset.
Crescebant illius regis. Vertente autem anno,
Terræ consilio astuto circumventus,
Suam Sobolem iterum emisit magnus Saturnus versutus,
Victus artibus ac vi filii sui.
Primum verò evomuit lapidem ultimo devoratum.
Illum quidem Jupiter firmiter-defixit in terram spatiosam
Pytho in divina, jugis sub Parnassi.

Monumen-

Τὸν καὶ ὑπὸ βροντῆς πλεμίζει εὐρεῖα χθών.
Καὶ τοὺ μὲν κατέπινε Κρόνος μέγας, ὅστις ἕκαστος
Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο,
Τὰ φρονέων, ἵνα μή τις ἀγαυῶν Οὐρανιώνων
Ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχῃ βασιληΐδα τιμήν.
Πεύθετο γὰρ γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Οὕνεκά οἱ πέπρωτο ἑῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι,
Καὶ κρατερῷ περ ἐόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.
Τῷ ὄγε οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
Παῖδας ἑοὺς κατέπινε. Ῥέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Δί' ἔμελλε θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆας
Τήν τ' αὐτῆς, Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Μῆτιν συμφρασσαμένη, ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα
Παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' ἐρινῦς πατρὸς ἑοῖο,
Παίδων, οὓς κατέπινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
Οἱ δ' ἄνακτι φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ὑπίθοντο,
Καί οἱ πορφαδέτην ὅσα περ πέπρωτο γενέσθαι
Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ, καὶ υἱέϊ καρτεροθύμῳ.
Πέμψαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πίονα δῆμον,
Ὁππότ' ἄρ' ὁπλότατον παίδων ἤμελλε τελεῖσθαι,
Ζηνὰ μέγαν· τὸν μὲν οἱ ἐδέξατο γαῖα πελώρη
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ, τραφέμεν τ' ἀπαλλέμεναί τε.
Ἔνθα μὲν ἶκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
Πρῶτον ἐς αὐτίκα Λύκτον· ἑὰς δ' ἐκ χερσὶ λαβοῦσα
Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
Ἀργαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ, ὑλήεντι.
Τῷ ἥ απαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν
Οὐρανίδῃ μέγ' ἄνακτι, θεῶν πρεσβυτέρῳ βασιλῆϊ.
Τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν ἑὴν ἐς κάτθετο νηδύν
Σχέτλιος, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶν ὡς οἱ ὀπίσσω
Ἀντὶ λίθου ἐὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδὴς
Λείπεθ'· ὃ μιν τάχ' ἔμελλε βίῃ καὶ χερσὶ δαμάσσας
Τιμῆς ἐξελάαν, ὃ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.
Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γοῦνα
Ἤυξετο τοῖο ἄνακτος· ὀπιπλομένου δ' ἐνιαυτοῖς
Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθείς
Οὖν γόνον ἄψ ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
Νικηθεὶς τέχνῃσι βίηφί τε παιδὸς ἑοῖο.
Πρῶτον δ' ἐξήμησε λίθον, πύματον καταπίνων·
Τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὑπὸ Παρνησσοῦ,

Σῆμ'

Monumentum ut sit in posterum, miraculum mortalibus
Solvit verò fratres-ex-patre noxiis à vinculis (hominibus.
Cœligenas, quos vinxerat Pater ex amentia:
Qui ipsi memores-fuerunt propter beneficia,
Dederuntque tonitru, atque candens fulmen,
Et fulgur; prius verò illa immanis Terra occultabat.
Quibus fretus mortalibus atque immortalibus imperat.
Puellam porro Iapetus pulchros-talos-habentem Oceanineu
Duxit Clymenen, & eundem lectum conscendit.
Ipsa verò ei Atlantem magnanimum peperit filium.
Peperit præterea gloria præfignem Menœtium, atque Prome-
Varium, versipellem; stultumque Epimetheum, (theum
Qui noxa statim ab initio fuit hominibus inventoribus *rerum*:
Primus enim Jovis fictam suscepit mulierem (Jupiter
Virginem. Injurias verò inferentem Menœtium late videns
In Erebum detrusit, feriens candenti fulmine,
Propter stultitiam & superbiam immensam.
Atlas verò cœlum latum sustinet dura ex necessitate,
Finibus in terræ è regione Hesperidum argutarum
Stans capiteque & indefessis manibus:
Hanc enim ipsi sortem destinavit prudens Jupiter.
Ligavit verò insolubilibus-compedibus Promethea versutū,
Vinculis difficilibus mediam per columnam adigens,
Et ei Aquilam immisit expansis-alis: cæterum hæc jecur
Comedebat immortale, quin ipsum crescebat par ubiq; (avis.
Nocte, quantum tota die priore edebat extentas-alas-habens
Hanc quidem Alcmenæ pulchros-talos-habentis fortis filius
Hercules occidit, malum verò morbum profligavit
Iapetionidæ, & liberavit ab ægritudine,
Non invito Jove Olympio in-alto-imperante:
Quo Herculis Thebis-geniti gloria esset
Major etiam quam antea super terram multos-pascentem.
Ob idque veneratus honorabat præclarum filium:
Et licet succensens remisit iram, quam prius habuerat
Eo quod contendisset consilio cum præpotenti Jove,
Etenim quando disceptabant dii mortalesque homines
Meconæ, ibi tum magnum bovem prompto animo
Divisum proposuit, Jovis mentem fallens;
Hac enim carnesque & intestina pingui adipe
In pelle deposuit tegens ventre bovino;
In altera rursum ossa alba bovis dolosa arte
Rite-disponens dispositit, tegens candida arvina

Jamque

Σῇμι ἐμῷ ξόμπσως δαῦμα θνητοῖσι βεβοῖσι.
Λῦσι δ' παθρακασιγνήτης ὁλοῶν ἀπο δεσμῶν
Οὐρανίδας, ὃς ἄριστα πατὴρ ἀεσφρεσωίησιν·
Οἱ οἱ ἀπιμήσαντο χάειν ἐνεργεσιάων,
Δῶναν δ' βεοντιὼ, ἠδ' αἰδαλόεντα κερεωνὸν,
Καὶ στεροπὴν· τοπεὶν δ' πλώρη Γαῖα κεκλίδει.
Τοῖς πίσωθ' θνητοῖσι κ) ἀθανάτοισι ἀνάσσει.
Κύρλω δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίνλαν
Ἠγάγετο Κλυμένῳ, κ) ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν.
Ἡ δέ οἱ Ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
Τίκτε δ' ἀγακύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα,
Ποικίλον, αἰολόμητιν ἀμαρτινόον τ' Ἐπιμηθέα,
Ὃς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσι·
Πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ἐπέδεκτο γυναῖκα
Παρθένον. ὑβρικτὴν δ Μενοίτιον εὐρύοπα Ζεὺς
Εἰς Ἔρεβος κατέπεμψε, βαλὼν φολόεντι κεραυνῷ,
Εἵνεκ' ἀπαδαλίης τε κ) ἐνορέης ἀγορόωνε.
Ἄτλας δ' ὑρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
Πείρασιν ἐν γαίης πρόπαρ' Ἑσπερίδων λιγυφώνων
Ἑστηὼς κεφαλῇ τε κ) ἀκαμάτοισι χέρεσσι·
Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητέτα Ζεύς.
Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβυλον,
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον ἐλάσας,
Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε τανύπτερον· αὐτὰρ ὅγ' ἦπαρ
Ἤσθιεν ἀθάνατον, τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἁπάντη
Νυκτὸς, ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς
Ἡρακλέης ἔκτεινε, κακὸν δ' ἀπὸ νοῦσον ἄλαλκεν
Ἰαπετιονίδῃ, κ) ἐλύσατο δυσφροσυνάων,
Οὐκ ἀέκητι Ζηνὸς Ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος·
Ὄφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη
Πλεῖον ἔτ' ἢ τοπάροιθεν ἐπὶ χθόνα πουλυβοτειρᾶν·
Ταῦτ' ἄρα ἁζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν·
Καίπερ χωόμενος παύθη χόλε, ὃν πρὶν ἔχεσκεν
Οὕνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ, τότ' ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ
Δασσάμενος προέθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε κ) ἔγκατα πίονι δημῷ
Ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ·
Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὖ θέσπισε κατθέμεναι, κρύψας ἀργέτι δημῷ.

Jamque tum ipſum allocutus eſt pater hominumq; Deûmq;
Japetionide, omnium celeberrime regum,
O tu, quam inique diviſiſti partem!
Sic dixit, conviciis proſcindens Jupiter ſolida conſilia ſciens.
Hunc rurſum allocutus eſt Prometheus vafer:
Dixitq; ſubridens, (doloſæ autem non obliviſcebatur artis)
Jupiter glorioſiſſime, maxime Deorum ſempiternorum,
Harum elige utram te in pectoribus animus jubet. (ſciens
Dixit ſane doloſa cogitans. Jupiter autem ſolida conſilia
Cognovit, nec ignoravit dolum: multa autem proſpiciebat
Mortalibus hominibus quæ & perficienda erant. (animo
Manibus verò hic utriſque ſuſtulit album adipem.
Iraſcebatur autem mente, ira verò ejus occupavit animum,
Ut vidit oſſa alba bovis doloſa ab arte.
Ex illo-*tempore* verò Diis ſuper terram genus hominum
Adolent oſſa alba adoratis in aris.
Hunc verò valde ingemiſcens allocutus eſt nubicogus Jupiter
Japetionide, omnes ſupra conſilia edoctus,
O tu, nondum doloſæ oblitus es artis?
Sic dixit ira percitus Jupiter prudentiſſimus.
Ex illo verò deinde *tempore*, doli memor ſemper.
Non dabat infelicibus ignis robur indefeſſi,
Mortalibus hominibus, qui ſuper terram habitant.
Sed ipſum decepit bonus filius Iapeti,
Furatus indomiti ignis procul-lucentem ſplendorem
In concava ferula. Momordit verò imo animo cor,
Jovem altitonantem: ad iram verò ipſum commovit charum
Ut vidit inter homines ignis procul-lucentem ſplendorem
Protinus autem pro igne inſtruxit malum hominibus:
E terra enim conformavit celebris utroque pede-claudicans
Virgini pudicæ ſimile, Saturnii conſilio. (*Vulcanus*
Cinxit verò & adornavit Dea cæſiis-oculis Minerva
Candida veſte: à capite verò calyptram
Ingenioſe-factam manibus detinebat, mirum viſu.
Circum verò ei ſerta virentia à floribus herbæ
Amabilia impoſuit capiti Pallas Minerva,
Eique coronam auream capiti circumpoſuit:
Quam ipſe fecerat inclytus Vulcanus,
Elaborans manibus, gratificans Jovi patri.
In hac autem artificioſa multa cœlata erant, mirum viſu,
Animantia quæcunque continens alit, atque mare.
Ex illis hic multa indidit (gratia verò reſplendebat magna,

Mira-

Δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἰαπετονίδη, πάντων ἐπιδέρκεται ἀνάκτων,
Ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλως πεφάσαο μοῖραν.
Ὡς φάτο, κερτομέων· Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης·
Ἦ κ' ὀπιδεύσας, (δολίης δ' ἐ λήθετο τέχνης)
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενετάων,
Τῶν δ' ἕλε' ὁπποτέρῳ σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.
Φὴ ῥα δολοφρονέων. Ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
Γνῶ ῥ', ὐδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ κ' τελέεσθαι ἔμελλεν.
Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ.
Χώσατο δ' ὃ φρένας, ἀμφὶ χόλῳ δέ μιν ἵκετο θυμόν,
Ὡς ἴδεν ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἔπι τέχνῃ.
Ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἔτι χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Καίουσ' ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν.
Τὸν δ' αὖ μεγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἰαπετονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
Ὦ πέπον, οὐκ ἄρα πω δολίης ἐπλήθεο τέχνης;
Ὡς φάτο χωόμενος Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς·
Ἐκ τοῦτο δ' ἤπειτα δόλου μεμνημένος αἰεὶ,
Οὐκ ἐδίδου μελέεσσι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο,
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἔπι χθονὶ ναιετάουσιν.
Ἀλλά μιν ἐξαπάτησεν ἐὺς πάις Ἰαπετοῖο,
Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
Ζηλοσύνῃ μεμεϊλῶς, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,
Ὡς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν.
Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεύξεν κακὸν ἀνθρώποισι·
Γαίης γὰρ Κύμπλαντε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσε δ' ἑ κὰ κόσμησε διὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀργυρέῃ ἐσθῆτι· κατ' ἰθύπεπλον δὲ μίτρην
Δαιδαλέην χείρεσσι κατίσχανε, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνας νεοθηλέας ἄνθεσι ποίης
Ἱμερτὰς περέθηκε κάρηϊ Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνην χρυσείην κεφαλῆφιν ἔδησε,
Τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἀσκήσας πολύμητις, ἑκὰς ζώοντος Διὶ πατρί.
Τῇ δ' ἔνι δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο, θαῦμα ἰδέσθαι,
Κνώδαλα, ὅσ' ἤπειρος μὲν τρέφει ἠδὲ θάλασσα·
Τῶν ὅγε πολλ' ἐνέθηκε (χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή,

Mirabilis) animantibus ſimilia vocalibus.
Cæterum poſtquam effecit pulchrum malum pro bono,
Eduxit *eo* ubi alii erant Dii atque homines,
Ornatu geſtientem cæſiæ *Palladis* forti-patre prognatæ. (nes,
Admiratio autem cepit immortaleſq; Deos mortaleſq; homi-
Ubi viderunt dolum arduum inexplicabilem hominibus:
Ex illa enim genus eſt Mulierum tenerarum.
Illius enim pernicioſum eſt genus: & ſexus mulierum
Nocumentum ingens mortales inter viros habitant,
Pernicioſæ paupertati non accommodæ, ſed ſatietati.
Ac veluti cum in alveariis tectis Apes
Fucos paſcunt malorum participes operum
Illæ quidem per-totum-diem ad ſolem occidentem
Diurnæ feſtinant, faciuntque favos albos;
At illi intus permanentes coopertis in alveariis
Alienum laborem ſuum in ventrem metunt:
Similiter viris rem malam mortalibus Mulieres
Jupiter altitonans dedit participes operum
Difficilium. Aliud verò præbuit malum pro bono:
QUI nuptias fugiens, & ſolicita opera mulierum,
Non uxorem ducere velit, nocivam verò attigerit ſenectam:
In-penuria ejus-quæ-ſenem-foveat hic, non victûs indigus
Vivit, mortui verò poſſeſſionem *inter ſe* dividunt
Remoti-cognati. Cui verò nuptiarum conditio contigerit,
Pudicam verò habuit conjugem, convenientem præcordiis:
Huic ab ævo malum bono æquiparat
Eſſe. Qui verò adeptus fuerit *uxorem* nocentis nativitatis:
Vivit in pectoribus habens indeſinentem mœſtitiam
Animo & corde, & immedicabile malum eſt. (præterire.
Uſque adeo NON LICET Jovis fallere mentem, neque
Neque enim Japetonides nihil-mali-promeritus Prometheus
Illius evitavit gravem iram, ſed neceſſario
Quamvis multiſcium exiſtentem magnum vinculum coercet.
Briareo vero ubi primum pater iratus eſt animo,
Cottoque, atque Gygæ, ligavit *eos* forti vinculo,
Fortitudinem immanem admiratus, atque etiam formam,
Et magnitudinem: collocavit autem ſub terram latam,
Ubi illi dolores habentes ſub terra agentes,
Sedent in extremitate, magnæ in finibus terræ,
Diu valde mœrentes, corde magnum luctum habentes.
Sed ipſos Saturnius atque immortales Dii alii.
Quos peperit pulchricoma Rhea Saturni in amore,

Terra

Θαυμασίη) ζωοῖσιν ἐοικότα φωνήεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῦξε καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο,
Ἐξάγαγ' ἔνθα περ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἠδ' ἄνθρωποι,
Κόσμῳ ἀγαλλόμενον γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
Θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεὰς θνητούς τ' ἀνθρώπους,
Ὡς εἶδον δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἀνθρώποισιν.
Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.
Τῆς γὰρ ὀλοώιόν ἐστι γένος· καὶ φῦλα γυναικῶν
Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν,
Οὐλομβρῆς πενίης ἀξύμφοροι ἀλλὰ κόροιο.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
Κηφῆνας βόσκωσι κακῶν ξυνήονας ἔργων·
Αἱ μέν τε σπέρχουσι θοὴν ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἡμάτιαι σώζουσι, πεπεῖσί τε κηρία λευκά,
Οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους
Ἀλλότριον κάματον σφετέρῃσι ἐς γαστέρ' ἀμῶνται·
Ὡς δ' αὔτως ἄνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναῖκας
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε ξυνήονας ἔργων
Ἀργαλέων. Ἕτερον δ' πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο·
Ὃς ΚΕ γάμον φεύγῃ, καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν,
Μὴ γῆμαι ἐθέλῃ, ὀλοὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται
Χήτει γηροκόμοιο ὅδ', ὑ βιότου ὀπιδεύῃς
Ζώειν, ἀποφθιμένῳ γε διὰ κτῆσιν δατέονται
Χηρωσταί. ᾧ δ' αὖτε γάμου μοῖρα γένηται,
Κεδνὴν δ' ἔχῃ ἄκοιτιν, ἀρηρυῖαν φρεσὶ πυκνὰ
Τῷ δ' ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει
Ἔμμεναι· ὅς δέ τε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης
Ζώει ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἀλίαστον ἀνίην
Θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακόν ἐστιν.
Ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον, οὐδὲ παρελθεῖν.
Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς
Τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Καὶ πολυϊδρείην μέγας ἐρρίκῃ δεσμὸς ἐρυκῇ.
Βειάρεϊ δ' ὡς πρῶτα πατὴρ ὀδύσατο θυμῷ,
Κόπῳ τ', ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ
Ἠνορέλιν ὑπέρβιον ἀγώμενος, ἠδὲ καὶ εἶδος,
Καὶ μέγεθος· κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἔνθ' οἵγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
Εἵατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες.
Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθανάτοισι θεοὶ ἄλλοι,
Οὓς τέκεν ἠύκομος Ῥείη Κρόνῳ ἐν φιλότητι,

Terræ conſiliis ſubduxerunt ad lucem iterum.
Ipſa enim eis cuncta prolixè recenſuit,
Cum illis victoriamque, & ſplendidam gloriam accepturos.
Diu enim pugnārunt laborem animum-cruciantem habentes,
Titaneſque Dii & quot è Saturno nati ſunt,
Contra ſeſe mutuo per validas pugnas:
Ipſi quidem ab alta Othrya Titanes nobiles,
Ab Olympo vero Dii datores bonorum,
Quos peperit pulchricoma Rhea Saturno concumbens.
Illi ſane tum inter ſe pugnam animum-excruciantem haben-
Continuè pugnabant decem plus annis: (tes,
Neq; ulla erit contentionis moleſtæ compoſitio, neq; finis
Alterutris; æqualiter autem finis extentus erat belli.
Sed quando jam illis appoſuit Jupiter congruentia omnia,
Nectarque, Ambroſiamque, quibus Dii ipſi veſcuntur:
Omnium in pectoribus augebatur animus ſuperbus,
Ubi nectar guſtārunt, & ambroſiam amabilem.
Jam tum ipſis interlocutus eſt pater hominumq; Deorumq;
Audite me Terræque & Cœli inclyti filii,
Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet:
Jam enim admodum diu adverſi nobis mutuo
De victoria & imperio pugnavimus dies omnes,
Titaneſque Dii & quotquot è Saturno ſati ſumus.
Vos verò magnamque vim & manus invictas
Oſtendite Titanibus contrarii in pugna gravi,
Memores amicitiæ placidæ, quibus affecti
Ad lucem redieritis moleſto à vinculo,
Noſtra per conſilia, à caligine obſcura. (bilis:
Sic dixit. Illum verò rurſum excepit Cottus irreprehenſi-
Venerande, non indocta loqueris: ſed & nos (intellectus,
Scimus, quod excellunt quidem præcordia, excellens verò eſt
Depulſor verò immortalibus execrationis fuiſti horrendæ:
Tua verò prudentia è caligine opaca
Retro iterum acerbis à vinculis
Venimus, Saturni fili rex, inſperatis affecti.
Ideóque nunc intentâ mente & prudenti conſilio
Vindicabimus veſtrum imperium gravi conflictu,
Pugnantes cum Titanibus per acria prælia.
Sic dixit. Collaudārunt verò Dii datores bonorum,
Sermone audito: bellum verò cupiebat animus
Magis etiam quam antea. Pugnam verò arduam excitārunt
Omnes, fœminæque & mares die illo,

Tita-

Γαίης φρασσομοσύνησιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
Αὐτὴ γὰρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
Συμμάχοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γὰρ μάρναντο πόνον δυσπαλέ' ἔχοντες,
Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Αντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας
Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Οθρυος Τιτῆνες ἀγαυοὶ,
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Ουλύμποιο θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Οὓς τέκεν ἠύκομος Ρείη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα·
Οἳ ῥα τότ' ἀλλήλοισι μάχην δυσαλγέ' ἔχοντες,
Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους τ' ἐνιαυτοὺς
Οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις, οὐδὲ τελευτὴ
Οὐδετέροισι, ἴσον δ' ἔτελος τέτατο πτολέμοιο.
Αλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρματα πάντα,
Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τά περ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι·
Πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγητοῦ,
Ως νέκταρ δ' ἐπάσαντο, καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινήν.
Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Κέκλυτέ μευ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι
Νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρναμένῳ ἤματα πάντα,
Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγεγάμεν.
Τμεῖς δ' ἀπὸ μὲν μεγάλου τε βίου καὶ χείρας ἀάπτους
Φαίνετε Τιτήνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῇ,
Μνησάμενοι φιλότητος ἐμῆς, ὅσα παθόντες
Ἐς φάος ἐλθετε δευτερογενέος ἀπὸ δεσμοῦ,
Ἡμετέρῃς διὰ βουλὰς, ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος.
Ως φάτο. Τὸν δ' ὀξὺς ἀμείβετο Κοῖος ἀμύμων
Δαιμόνι' οὐκ ἀδάητα προφάσκεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ἴδμεν, ὅτι μὲν μοῦνος ἐπίστεο, πεῖρε δὲ νόημα,
Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρὴς φόος κρυερῆσι·
Σῆς δ' ὑποφρασσομοσύνησιν ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος
Ἀψορρον δ' ὀξὺς ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν
Ἠλύθομεν, Κρόνε υἱὲ ἄναξ, ἀναέλπτα παθόντες.
Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ὀπιφραδέι βουλῇ
Ρυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ως φάτο· τὸν δ' ἐπάκουσαν ἑοῦ θεοὶ δωτῆρες ἐάων
Μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δ' ἐλιλαίετο θυμὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάρεσθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν
Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἦμαρ ἐκεῖνο,

Titaneſque Dii, & quotquot Saturno procreati ſunt,
Quoſque Jupiter ex Erebo ſub terra miſit ad lucem,
Acreſque robuſtique, vires immenſas habentes.
Horum centum quidem manus ab humeris concitabantur,
Omnibus ſimul: capita verò unicuique quinquaginta
Ex humeris enata ſunt ſuper firmis membris.
Qui tum Titanibus appoſiti ſunt in pugna luctuoſa,
Saxa prærupta validis in manibus geſtantes.
Titanes verò ab altera parte confirmarunt phalanges
Alacriter, manuumque virium que ſimul opus oſtentabant
Utrique. Horrende verò inſonuit pontus immenſus:
Terra verò valde ſtridebat: ingemiſcebat verò latum cœlum
Quaſſatum: ab imo verò concutiebatur amplus Olympus
Impetu à Deorum: motus verò venit gravis
Ad Tartarum tenebricoſum, & pedum acutus ſtrepitus
Immodici-tumultus, ictuumque fortium.
Adeo invicem mittebant tela ſuſpirioſa.
Vox autem utrorumque pervenit ad cœlum ſtellatum
Adhortantium: At illi congrediebantur magno cum clamore.
Neq; ſane amplius Jupiter cohibebat ſuum robur: ſed ipſius
Statim quidem robore implebantur animi, & omnem
Exeruit vim: ſimul etiam à cœlo atque Olympo
Fulgurans incedebat confertim: fulmina autem
Celerrimè unà cum tonitru & fulgure volabant
Manu à robuſta, ſacram flammam jaculantia
Crebro. Circum verò terra alma reboabat
Ardens: crepitabat verò undique igne valde magna ſylva:
Fervebat verò terra tota, & Oceani fluenta,
Pontuſque immenſus. Circumdedit autem calidus vapor
Titanas terreſtres: flamma verò *ad* aërem divinum pervenit
Magna, oculos verò viſu-privabat quantumvis fortium
Splendor radians fulminiſque fulgurique. (autem coram
Incendium autem immenſum occupavit Chaos. Simile-erat
Oculis aſpicere, ac auribus vocem audire,
Itidem ac ſi terra & cœlum latum ſupernè
Corrueret: Talis enim maximus ſtrepitus excitabatur,
Hac quidem diruta, illo autem ex altero diruente.
Tantus fragor erat Diis confligentibus. (bant,
Simul quoq; venti motumq; pulveremq; cum-ſtrepitu-excita-
Tonitruque, fulgurque, & ardens fulmen, (moremq;
Ardentia tela Jovis magni: ferebant autem fremitumq; cla-
In medium utrorumque: ſtrepitus autem ingens excitabatur

Stupenda

Τιτηνῆς τε θεοὶ, ἠδ' ὅσοι Κρόνῳ ὑξεγένοντο,
Οὕς τε Ζεὺς ἐρέβεννοφιν ὑπὸ χθονὸς ἦκε φόωσδε,
Δεινοί τε κρατεροί τε, βίλυν ὑπερφίαλον ἔχοντες.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Πᾶσιν ὁμῶς· κεφαλαὶ δ' ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ὑπὲρ σθεναρῇσι μέλεσσιν.
Οἳ τότε Τιτήνεσσι κατέσταδεν ἐν δηϊοτῆτι,
Πέτρας ἠλιβάτους σθεναρὰς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Τιτῆνες δ' ἑτέρωθεν ἐπαρτύναντο φάλαγγας
Ἔργων τε βίης τ' ἄμα ἔργον ἔφαινον
Ἀμφοτέρωθι. δεινὸν δὲ περίαχε πόντος ἀπείρων·
Γαῖα δὲ μεγ' ἐσμαράγησεν· ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρὺς
Σειόμενος· πεδόθεν δ' ἐπενάστετο μακρὸς Ὄλυμπος
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν αἰπεῖά τ' ἰωὴ
Ἀσπέτου ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατεράων.
Ὣς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἔσαν βέλεα στονόεντα.
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα
Κεκλομένων· οἱ δὲ ξυνίσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὐδ' ἄρ' ἔπ Ζεὺς ἶσχεν ἑὸν μένος· ἀλλά νυ τοῦγε
Εἴθαρ μὲν μένεος πλῶτο φρένες, ἐν δέ τε πᾶσαν
Φαῖνε βίλν· ἅμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου
Ἀστεροπὰων ἔστειχε ζαωχαδέν· οἱ δὲ κεραυνοὶ
Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ πυτέοντο
Χειρὸς ἄπο σθαρῆς, ἱερὰ φλόγα τ' εἱλυφόωντες
Ταρφέες· ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζε
Καιομένη· λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη·
Εἶδεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγητος· τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀὐτμὴ
Τιτήνας χθονίους· φλὸξ δ' αἰθέρα δῖαν ἵκανεν
Ἀστεροπῆς, ὄσσε δ' ἀμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
Καῦμα δ' ἀταρπίσιον κάτεχεν χάος· εἴσατο δ' ἄντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι,
Αὔτως ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πίλνατο· τοιόσδε γάρ κε μέγας ὄμβος ὀρώρει,
Τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦδ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος.
Τόσσος δ' ἔκτοσθεν ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον,
Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Κήλα Διὸς μεγάλοιο· φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὄπις δ' ἀπλὴς ὀρώρει

Σμερ-

Stupendæ pugnæ, roburque excrebatur operum:
Inclinata vero eſt pugna: prius verò ſibi mutuo imminen-
Fortiter pugnabant in forti prælio. (tes,
Hi verò inter primos pugnam acrem excitârunt,
Cottuſque, Briareuſque, Gygeſque inſatiabilis bello:
Qui ſane trecentas petras robuſtis à manibus
Mittebant frequentes; obumbrârunt autem jaculis
Titanas, atque hos quidem ſub terram late-patentem
Miſerunt, & vinculis moleſtis alligârunt,
Vincentes manibus magnanimos licet exiſtentes,
Tantum infra ſub terram, quantum cœlum diſtat à terra:
Par enim *ſpatium* à terra in Tartarum calliginoſum.
Cœlitus delapſa decimo die ad terram venire-poſſit:
Novem rurſum noctes & dies ferrea incus
Novem enim noctes & dies ferrea incus
Ex terra deſcendens decimo die ad Tartarum venit.
Quem circa ferrea ſeptum ductum eſt; circum verò ipſum
Triplici-ordine fuſa eſt circa collum: ſed ſuperne (nox
Terræ radices creverunt, & infructuoſi maris.
Ibi Dii Titanes ſub caligine opaca
Abſconditi ſunt, conſiliis Jovis nubicogi,
Regione in ſqualida, vaſtæ *circa* ultima terræ,
His non exitus patet: portas verò impoſuit Neptunus
Aheneas; murus etiam circumjacet utrinque.
Illic Gyges Cottuſque & Briareus magnanimus
Habitant, cuſtodes fidi Jovis ægida-habentis.
Ibidem terræ tenebricoſæ, & Tartari opaci,
Pontique infructuoſi, & Cœli ſtelligeri,
Ex ordine omnium fontes & fines ſunt,
Moleſti, ſqualidi, quos oderunt etiam Dii,
Hiatus ingens: (nec verò integro anno
Solum attinget, ubi primum portas intra venerit;
Sed ſane huc & illuc fert impetuoſa procella,
Moleſta: horrendum etiam immortalibus Diis
Hoc monſtrum) & noctis obſcuræ domus horrendæ
Stant nubibus obtectæ nigris.
Has juxta Japeti filius ſuſtinebat cœlum latum
Stant capiteque & indefeſſis manibus
Firmiter, ubi tam Nox quam Dies prope euntes
Seſe compellabant, per-vices mutantes magnum limen
Ferreum: hæc quidem intrat, illa verò foras
Egreditur, neque unquam utraſque domus intus cohibet:

Sed

Σμερδαλέης ἔειδ', χάρη δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.
Ἐκλίνθη μάχη· πρὶν δ' ἀμήλοις ἐπέχοντες,
Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ προφάτοισι μάχην δεινὴν ἔτειναν,
Κόττός τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἀατος πολέμοιο.
Οἳ ῥα τριηκοσίας πέτρας ἰφθιμων ἀπὸ χειρῶν
Πέμπον ἐπαΐσσουσας, σκιόεσσαν δὲ κάλυψαν
Τιτῆνας καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμψαν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν ὑπερθύμους περ ἐόντας,
Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανὸς ἐς ἀπὸ γαίης·
Ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς τάρταρον ἠερόεντα.
Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανόθεν κατιὼν δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἱκοίτο·
Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκιος ἄκμων
Ἐκ γαίης κατιὼν δεκάτῃ ἐς τάρταρον ἵκοι.
Τὸν πέρι χάλκειον ἕρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι πεφύασι, καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.
Τοῖς οὐκ ἔξιτόν ἐστι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδέων
Χαλκείας, τεῖχος δὲ περάσκει δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα Γύγης Κόττός τε καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἐνθάδε γῆς ζοφερῆς, καὶ ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης, πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ,
Χάσμα μέγ'· οὐδέ κε πάντα τελέσφορον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὐδὲ μάλ' ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο,
Ἀλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸς θύελλα θύελλα,
Ἀργαλέη· δεινόν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας· καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἕστηκεν νεφέλῃ κεκαλυμμένα κυανέῃσι.
Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχει οὐρανὸν εὐρὺν
Ἑστηὼς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀστεμφέως, ὅθι νύξ τε καὶ ἡμέρη ἄσσον ἰοῦσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν
Χαλκεον· ἡ μὲν ἔπειτα καταβήσεται, ἡ δ' ἀναβήσει
Ἔρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἐέργει
Αὐτὰρ

Sed ſemper altera domos extra exiſtens
Supra terram movetur ; altera rurſum in domo exiſtens
Expectat horam itineris ſui, donec veniat :
Hæc quidem terreſtribus multa cernens Lumen habens,
Illa verò Somnum in manibus fratrem Mortis,
Nox noxia nube tecta obſcura.
Ibi autem Noctis filii obſcuræ domos habent,
Somnus & mors, graves Dii : neque unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
Cœlum ſcandens, nec cælitus deſcendens.
Horum alter quidem terramque & lata dorſa maris
Quietus percurrit, & placidus hominibus :
Alterius verò ferreum quidem cor, æreum ei verò pectus
Crudele in præcordiis ; habet autem quem ſemel arripuerit
Hominum ; hoſtis verò etiam immortalibus Diis.
Illic Dei inferi in anteriore-parte ædes reſonantes,
Fortiſque Plutonis, & gravis Proſerpinæ,
Stant : aſper autem Canis ante-fores cuſtodit,
Sævus, artem autem malam habet ; introeuntes quidem
Adulatur pariter caudaque & auribus ambabus ;
Exire verò non iterum permittit denuò, ſed obſervans
Devorat quemcunque prenderit portas extra euntem
Fortiſque Plutonis & gravis Proſerpinæ.
Ibidem habitat abominanda Dea immortalibus
Horrenda Styx filia reciprocantis Oceani
Maxima-natu : ſeorſum verò à Diis inclytas ædes incolit
Ingentibus ſaxis ſuperne tectas ; circum verò quaque
Columnis argenteis ad cœlum firmatæ ſunt.
Rarò verò Thaumantis filia pedibus velox Iris
Nuncii *cauſa* verſatur ſuper lata dorſa maris,
Quando lis & contentio inter Deos exorta fuerit,
Et ſane quiſquis mentiatur cœleſtes domos tenentium, (ferat
Jupiter tum Irim mittit, Deorum magnum jusjurandum ut
E longinquo in aureo gutturnio celeberrimam aquam,
Frigidam, quæ à petra diſtillat alta,
Excelſa : multum vero ſubtus terram ſpatioſam
E ſacro flumine fluit per noctem nigram.
Oceani cornu : decima verò pars attributa eſt.
Novem quidem circa terramque & lata dorſa maris
Vorticibus argenteis intortus in mare labitur :
Hæc verò ſola ex petra profluit, magnum Damnum Diis,
Quiſquis perjurium delinquens juraverit

Immorta-

Ἀλλ' αἰεὶ ἐπέρη γε δόμων ἔκτοθεν ἐοῦσα
Γαῖαν ὑπερφέρῃ, ἡ δ' αὖ δόμοι ἐντὸς ἐοῦσα
Μίμνει τιὼ αὐτῆς ὥρῃσι ὁδὸν, ἐς' ἂν ἵκηται.
Ἡ μὲν ὑπὲρχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα,
Ἡ δ' Ὕπνον μετὰ χερσὶ κασιγνήτην Θανάτοιο,
Νύξ ὀλοὴ νεφέλῃ κεκαλυμμένον ἠερόεσσαν.
Ἔνθα ὁ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
Ὕπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσαναβαίνων, οὐδ' ἐρανόθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γαῖάν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἡσυχος ἀνστρέφεται, καὶ μειλίχος ἀνθρώποισι·
Τὸ δὲ Σιδηρέῃ μὲν κραδίη, χάλκειον δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβῃσιν
Ἀνθρώπων, ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἔνθα θεᾶ χθονίη πρόσθεν δόμοι ἠχήεντες,
Ἰφθίμη τ' Αἴδης, καὶ ἐπαινὴς Περσεφονείη,
Ἐσχατιὴν δεινός τε κύων προπάροιθε φυλάσσει,
Νηλείης, τέχνῃσι δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέρῃσιν,
Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Ἐσθίει ὃν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοθεν ἰόντα·
Ἰφθίμη τ' Αἴδης καὶ ἐπαινὴς Περσεφονείη.
Ἐνθά δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι
Δεινὴ Σπὺξ θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο
Πρεσβυτάτη· νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ', ἀμφὶ δὲ πάντῃ
Κίοσιν ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται.
Παῦρα δὲ δαίμονα δυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις
Ἀγγελίης πλείη ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ὁππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρῃ,
Καὶ ῥ' ὅστις ψεύδηται ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὅρκον ἐνεῖκαι
Τηλόθεν ἐν χρυσείῃ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ,
Ψυχρὸν, ὅ, τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο,
Ὑψηλῆς· πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐξ ἱερῆς ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν,
Ὠκεανοῖο κλυτὸς δεκάτῃ δ' ὀπὶ μοῖρα δέδασται.
Ἐννέα μὲν περὶ γαῖάν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Δίνῃς ἀργυρέῃς εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει·
Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν,
Ὅς κεν τιὼ ὑπορκον ἀπολείψας ἐπομόσσῃ

Ἀθανά-

Immortalium, qui tenent vertices nivoſi Olympi,
Jacet exors integrum per annum :
Neque ambroſiæ & nectaris accedit propius
Cibum, ſed jacet non-reſpirans & mutus
Stratis in lectis, malus autem veternus obtegit.
Sed poſtquam morbo defunctus eſt magnum per annum,
Aliud ex alio excipitur difficillimum certamen.
Novennio autem à Diis relegatur ſempiternis,
Neque unquam ad conſilium adhibetur, neque ad epulas,
Novem totis annis : decimo tandem commiſcetur iterum
Cœtibus immortalium, qui cœleſtes domos incolunt.
Tale enim juramentum conſtituerunt Dii, Stygis perennem a-
Antiquam : illa autem tranat aridum locum. (quam
Ibi terræ caliginoſæ, & Tartari obſcuri,
Pontique infructuoſi, & Cœli ſtellati,
Ex-ordine omnium fontes & fines ſunt
Moleſti, ſqualidi, quos oderunt etiam Dii.
Illic marmoreæque portæ, & æreum limen,
Immotum, radicibus longis compactum,
Sua-ſponte-enatum : ante illud verò extra omnes Deos
Titanes habitant, ultra Chaos caliginoſum.
Cæterum valde-tonantis Jovis inclyti auxiliarii
Domos incolunt in Oceani fundamentis,
Cottus atque Gyges : Briareum quippe bonum exiſtentem
Generum ſuum fecit graviter-fremens Neptunus :
Dedit autem Cymopoleam uxorem-ut-duceret filiam ſuam.
Aſt ubi Titanas è cœlo expulit Jupiter,
Minimum-natu peperit filium Typhoeum Terra magna,
Tartari in amore, per auream Venerem :
Cujus manus quidem ſunt ob robur operibus aptæ,
Et pedes indefeſſi robuſti Dei, ex humeris verò ei
Erant centum capita ſerpentis, horrendi draconis,
Linguis nigris lambentia : præterea ex oculis ei
Admirandis in capitibus ſub ſuperciliis ignis micabat.
Omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis,
Voces quoque in omnibus erant horrendis capitibus,
Omnigenum ſonitum emittentes ineffabilem : interdum enim
Sonabant, ut Diis intelligere *liceret* : interdum rurſum
Tauri valde-mugientis, robore incoercibilis vocem, ferocis;
Interdum rurſus leonis impudentem animum habentis ;
Interdum ruſus catulis ſimilem *vocem*, mira auditu,
Interdum verò ſtridebat : reſonabantque montes alti.

Et

Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Κεῖται νηπολίου τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν·
Οὐδὲ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσιν
Βρώσιος, ἀλλά τε κεῖται ἀνάπνευς καὶ ἄναυδος
Σηκωτοῖς ἐν λεχέεσι, κακὸν δ' ὅτι πῶμα καλύπτει.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτόν,
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἆθλος.
Ἐννέαετες μὲν θεῶν ἀποπειρίζει αἰὲν ἐόντων,
Οὐδέ ποτ' ἐς βυλὴν ὁπιπίσγεται, οὐδ' ὅτι δεῦτας,
Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
Εἰρέας ἀθανάτων, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι
Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ,
Ὠγύγιον· τὸ δ' ἵησι καταιγίζει διὰ χώρου.
Ἔνθα μὲν γῆς δυσφεγγὴς, καὶ ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.
Εὐδάδε μὲν μυδμάρεαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς
Ἀστεμφὴς, ῥίζῃσι διηνεκέεσσιν ἀρηρώς
Αὐτοφυής. πρόσθεν δὲ, θεῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
Τιτῆνες ναίουσι, πέρην χάεος ζοφεροῖο.
Αὐτὰρ ἐρισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ὑπάκοροι
Δώματα ναιετάουσιν ἐπ' Ὠκεανοῖο δεμέθλοις,
Κόπλος τ' ἠδὲ Γύγης· Βριάρεων γε μὲν ἠὼ ἐόντα,
Γαμβρὸν ἑὸν ποίησε βαρύκτυπος Ἐννοσίγαιος,
Δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπυίειν θυγατέρα ἣν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανὸ ἔξέλασε Ζεύς,
Ὁπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη,
Ταρτάρου ἐν φιλότητι, διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην·
Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχύϊ ἔργματ' ἔχουσαι,
Καὶ ποδὲς ἀκάματοι κρατερῷ θεῷ· ἐκ δέ οἱ ὤμων
Ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφεως, δεινοῖο δράκοντος,
Γλώσσῃσι δυσφεγγῆσι λελιχμῶτες· ἐκ δέ οἱ ὄσσων
Θεσπεσίης κεφαλῆσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε·
Πασέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ κάετο δερκομένοιο,
Φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῆσι
Παντοίην ὄπ' ἱεῖσαι, ἀθέσφατον· ἄλλοτε μὲν γὰρ
Φθέγγοντ', ὥστε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ταύρου ἐριβρύχεω μεγάλ' ἀχέτου ὄσσαν ἀγαύρου
Ἄλλοτε δ' αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος,
Ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκεσσιν ὁμοίκοτα, θαύματ' ἀκοῦσαι,
Ἄλλοτε δ' αὖ ῥοίζαχ' ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρά.

Καὶ

Et ſane erat opus perplexum die illo.
Atque certe ipſe mortalibus & immortalibus imperâſſet,
Niſi acutè rem cogitâſſet Pater hominumque deûmque,
Graviter autem intonuit atque fortiter: undique vero terra
Horrendè edidit fragorem, & cœlum latum ſuperne,
Pontuſque, & Oceani fluxus, & infima loca terræ:
Pedibus verò ſub immortalibus magnus contremuit Olympus,
Impetum faciente Rege: ingemiſcebat autem Tellus.
Ardor autem ab utriſque occupabat nigrum pontum,
Tonitruque & fulguris igne ab iſto immani,
Preſterum, ventorumque, & fulminis ardentis.
Fervebat autem terra omnis, & cœlum, atque mare: (nos,
Furebat autem circum littora, admodumq; circa fluctus mag-
Impetu à deorum; commotio verò difficilis ſedatu coorieba-
Expavit autem Pluto, inferis mortuis imperans, (tur.
Titaneſque ſub-Tartarum detruſi, à Saturno ſeorſum exiſten-
Ob inextinguibilem fremitum, & gravem conflictum. (tes,
Jupiter verò poſtquam accumulavit ſuum robur, ſumpſitq;
Tonitruque, fulgurque, & coruſcans fulmen; (arma,
Percuſſit ab Olympo inſiliens: circum verò omnia
Combuſſit ingentia capita ſævi portenti.
Cæterum ubi ipſum vicit ictibus percutiens,
Cecidit mutilatus: ingemiſcebat autem terra vaſta,
Flamma autem fulmine-icti cum impetu ferebatur illius re-
Montis in concavitatibus opacis, aſperis, (gis,
Percuſſi. Multa autem vaſta ardebat terra,
Præ vapore ingenti, & liqueſcebat Stannum veluti
Arte ab Juvenum, & fabrefacto catino-fuſorio
Calefactum; aut ferrum quod ſolidiſſimum eſt,
Montis in concavitatibus victum igne ardente,
Liqueſcit in terra divina ſub Vulcani manibus:
Sic ſane liqueſcebat Terra jubare ignis ardentis. (ſtum.
Abjecit autem ipſum animo indignatus, in Tartârum va-
Ex Typhóëo autem eſt Ventorum vis humidè flantium,
Excepto Noto, Boreaque, & Argeſte, Zephyroque:
Qui ſane ex diis nati, hominibus magna utilitas ſunt.
Aſt alii fruſtra venti inſpirant mare,
Qui utique incidentes in nigrum pontum,
Clades magna hominibus, malo furunt turbine:
Nunc autem hi, nunc illi flant, diſſipantque naves,
Nautaſque perdunt: mali autem non eſt remedium
Viris, qui illis conflictantur in ponto.

Iidem

Καί νύ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ.
Καί κεν ὄγε σπιτοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἄναξεν,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον· ἀμφὶ δ' ἄρα γαῖα
Σμερδαλέον κονάβησε, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Πόντος τ', Ὠκεανοῦ τε ῥοαὶ, καὶ τάρταρα γαίης·
Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μεγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος,
Ὀρνυμένοιο ἄνακτος· ἐπιστενάχιζε δὲ γαῖα.
Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον,
Βροντῆς τε στεροπῆς τε πυρὸς ἀπὸ τοῖο πελώρου,
Πρηστήρων, ἀνέμων τε, καταυνῆ τε φλεγέθοντος.
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ οὐρανὸς, ἠδὲ θάλασσα·
Θῦε δ' ἀρ' ἀμφ' ἀκτὰς, περὶ τ' ἀμφί τε κύματα μακρὰ,
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔρεβος δὲ ἄσβεστος ὀρώρει.
Τρεῖσε δ' Ἀΐδης, ἐνέρεσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων,
Τιτῆνές θ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
Ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Ζεὺς δ' ἐπεὶ ἓν κόρθυνεν ἐὸν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα,
Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Πλῆξεν ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πάσας
Ἔφρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή μιν δάμασε πληγῇσιν ἰμάσσας,
Ἤριπε γυιωθείς· στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη.
Φλὸξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος,
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν ἀϊδνῆς, παιπαλόεσσης,
Πληγέντος. πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
Ἀτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο καστίτερος ὡς
Τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν, ὑπὸτ' εὐτρήτῳ χαλάστῃ
Θαλφθείς· ἠὲ σίδηρος ὅσῳ κρατερώτατός ἐστιν,
Οὔρεος ἐν βήσῃσι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ,
Τήκεται ἐν χθονὶ δίῃ, ὑφ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν·
Ὡς ἄρα τήκετο γαῖα σέλας πυρὸς αἰθομένοιο.
Ῥίψας δέ μιν θυμῷ ἀκαχὼν ἐς τάρταρον εὐρύν.
Ἐκ δὲ Τυφωέος ἐς ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἰόντων,
Νόσφι Νότου, Βορέω τε, καὶ Ἀργέστεω, Ζεφύροιο
Οἵγε μὲν ἐκ θεόθεν γένεσ' ἀνθρώποις μέγ' ὄνειαρ,
Αἱ δ' ἄλλαι μάψ αὔρῃσι ἐπιπνείουσι θάλασσαν,
Αἳ δή τοι πίπτουσαι ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Πῆμα μέγα σπιτοῖσι, κακὴ δυσηνίη ἔλλη·
Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἔασι· διασκιδνᾶσί τε νῆας,
Ναύτας τε φθείρουσι· κακῆ δ' ὅ γε γίνεται ἀλκῇ
Ἀνδράσιν, οἳ κείνοισι συαντόωσιν κατὰ πόντον.

Iidem rursum per terram immensam floribus-ornatam
Opera jucunda corrumpunt humo-prognatorum hominum,
Replentes pulvereque & molesto strepitu.
Sed postquam sane laborem beati Dii perfecerunt,
Cum Titanibus autem *pro* honore pugnârunt vi:
Jam tum impellebant regnare atque imperare,
Ex terræ consilio, Olympium late-certentem Jovem
Immortalibus. Hic verò inter illos rite distribuit munia. (tiũ,
Jupiter autẽ Deorũ rex primam uxorem suam fecit Pruden-
Plurimum præ Diis edoctam & mortalibus hominibus.
Sed cum jam esset Deam cæsiis-oculis Minervam
Paritura, tum demum dolis animo decepto,
Blandis sermonibus, in suam condidit alvum
Telluris consilii & cœli stellati.
Illi-duo enim ei consuluerunt, ne regium honorem
Alius haberet Jovis loco Deorum sempiternorum:
Ex hac enim in-fatis-erat, prudentes liberos nasci.
Primam quidem virginem, cæsiis oculis Tritogeniam,
Par habentem patri robur, & prudens consilium.
Cæterum deinde sane filium, Deorum regem & virorum,
Erat paritura, magnum animum habentem:
Sed ipsum sane Jupiter ante in suum condidit ventrem,
Ut nempe ei consuleret Dea bonumque malumque.
Posteà duxit splendidam Themin, quæ peperit Horas,
Eunomiamque, Dicenque, & Irenen florentem,
Quæ opera mature-faciunt bona apud mortales homines;
Parcasque, quibus maximum honorem dedit prudens Jupiter,
Clothoque, Lachesinque, & Atropon: quæ dant
Mortalibus hominibus habere bonumque malumque.
Tres verò ei Eurynome gratias peperit pulchras-genas-
Oceani filia peramabilem formam habens, (habentes,
Aglaiam, & Euphrosynen, Thaliamque amabilem:
Quarum & à palpebris amor distillat contuentium
Solvens-membra; jucundum verò sub superciliis aspiciunt.
Porro hic Cereris multos-pascentis ad lectum venit,
Quæ peperit Proserpinam pulchris-ulnis, quam Pluto
Rapuit sua à matre; dedit autem consiliarius Jupiter.
Mnemosynen verò deinceps amavit pulchricomam,
Ex qua Musæ aurea-mitra-revinctæ natæ sunt
Novem: quibus placent convivia, & oblectatio cantûs.
Latona autem Apollinem, & Dianam sagittis gaudentem,
Amabilem prolem supra omnes cœlites,

Genuit

Αἱ δ' οὔ κῃ κτὶ γαῖαν ἀπείρετον ἀνθεμόεσσαν
Ἔργ' ἐέρπῃ φθείρουσι καμαιζήλων ἀνθρώπων,
Πομπάδαι τε κόνιός τε καὶ ἀργαλέης ὁλοσυρτοῦ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσσαν,
Τιτήνεσσι δ' τιμὴν κρείναντο βίηφι·
Δή ῥα τότ' ἄτρομον βασιλεύεμεν ἠδὲ ἀνάσσειν,
Γαίης φρασσαμένην, ὀλύμπου εὐρύοπα Ζῆν'
Ἀθανάτων. ὁ δ' τοῖσιν εὖ διεδάσατο τιμάς.
Ζεὺς δ' θεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν,
Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἔμελλε θεὰν γλαυκῶπιν Ἀθήνην
Τέξεσθ', τότ' ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας,
Αἰμυλίοισι λόγοισιν, ἑὴν ἐγκάτθετο νηδύν
Γαίης φρασσαμένης καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Τὼ γάρ οἱ ἐφρασάτην, ἵνα μὴ βασιληΐδα τιμὴν
Ἄλλος ἔχῃ Διὸς ἀντὶ θεῶν αἰειγενετάων
Ἐκ γὰρ τοῦ εἵμαρτο, περίφρονα τέκνα γενέσθαι.
Πρώτην μὲν κούρην γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Ἶσον ἔχουσαν πατρὶ μένος, καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα, θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν,
Ἤμελλεν τέξεσθ', ὑπερφίαλον ἦτορ ἔχοντα·
Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἑὴν ἐγκάτθετο νηδύν,
Ὡς δή οἱ φράσαιτο θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε.
Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν
Αἵ τ' ἔργ' ὠρέουσι κατὰ θνητοῖσι βροτοῖσι·
Μοίρας θ', ἃς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεύς,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον· αἵτε διδοῦσι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.
Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,
Ὠκεανοῦ κούρη πολυήεγον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν·
Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων
Λυσιμελής· καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δέρκεται αἰών.
Αὐτὰρ ὁ Δήμητρος πολυφόρβης ἐς λέχος ἦλθεν,
Ἣ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἀϊδωνεὺς
Ἥρπασεν ἧς πάρα μητρὸς, ἑὸν δῶκε δὲ μητίετα Ζεύς.
Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσατο καλλικόμοιο,
Ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο
Ἐννέα· τῇσιν ἄδον θαλίαι, καὶ τερψις ἀοιδῆς.
Λητὼ δ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἱμερόεντα γόνον πάντων ἐφεσίων

Genuit sane Ægiochi Jovis amori mixta.
Postremam verò Junonem floridam fecit uxorem:
Hæc autem Heben, & Martem, & Lucinam peperit,
Mixta in amore Deorum regi & hominum.
Ipse verò ex capite cæsiis-oculis Tritogeniam,
Acrem, in-bellis-tumultuantē, ducem-exercitûs, indomitam,
Venerandam: cui clamoresq; placuerunt, bellaque, pugnæque.
Juno autem Vulcanum inclytum amori indulgens,
Præ omnibus, artibus ornatum, cœlitibus,
Genuit, & succensuit, & contendit cum suo marito.
Ex Amphitrite autem & gravicrepo Neptuno
Triton latè potens natus est magnus, qui maris
Fundum tenens, apud matrem charam & patrem regem
Incolit auream domum, vehemens Deus. Sed Marti
Clypeos-dissecanti Venus Phobum & Dimum peperit,
Graves, qui virorum densas turbant phalanges,
In bello horrido, unà cum Marte urbes-devastante:
Et Harmoniam, quam Cadmus magnanimus duxit uxorem.
Jovi verò Atlantis-filia Maia peperit glorioſum Mercu-
Præconem deorum, sacrum lectum conscendens. (rium.
Cadmi-filia verò ei Semele peperit clarum filium,
Mixta in amore, Bacchum hilarem,
Immortalem mortalis: nunc verò ambo dii sunt.
Alcmene verò peperit vim Herculeam,
Mixta in amore Jovi nubicogo.
Aglaiam verò Vulcanus valde-inclytus, claudicans,
Minimam-natu è Gratiis floridam duxit uxorem.
Sed aureo-crine-conspicuus Bacchus flavam Ariadnen,
Filiam Minois floridam fecit conjugem.
Hanc verò ei immortalem expertemq; senii fecit Saturnius.
Heben autem Alcmenæ pulchros-talos-habentis fortis fi-
Vis Herculis, peractis luctuosis certaminibus, (lius,
Filiam Jovis magni, & Junonis aureis-calceamentis-utentis,
Pudicam duxit uxorem, in Olympo nivoso,
Felix, qui magno facinore inter deos confecto,
Habitat illæsus & carens senio perpetuo.
Soli autem rapido peperit inclyta Oceanine
Perseis, Circenque & Æeten regem.
Æetes autem filius lucem-hominibus-dantis Solis,
Filiam Oceani perfecti fluvii
Duxit, deorum ex voluntate, Idyam pulchris-genis. (dulgens
Hæc autem ei Medeam pulchros-talos-habentem amori in-
Pepe-

Γείναϛ' ἄρ' αἰγιόχοιο Διὸς φιλότητι μιγεῖσα.
Λοιδοτάτῳ δ' Ἥλιῳ θαλερῷ τοιήϛαϛ' ἄκοιτιν·
Ἡ δ' Ἠέλιον, καὶ Ἄρηα καὶ Εἰλείθυιαν ἔπικτε,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆϛ γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Δεινὴν, ἀγερώχιδοιμον, ἀγέϛρατον, ἀτρυτώνην,
Πότνιαν· ἣ κέλαδοί τε ἄδον, πόλεμοί τε, μάχαί τε,
Ἥρη δ' Ἥφαιϛον κλυτὸν ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Ἐκ πάντων τέχνηϛι κεκαομένων ὑραγνιώνων
Γείνατο, καὶ ζαμένηϛε, καὶ ἤπειϛιν ᾧ παραλοίτῃ.
Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης καὶ ἐρικτύπου Ἐνοσιγαίου
Τείτων εὐρυβίης ἠύετο μεγας, ὅϛτε θαλάϛϛης
Πυθμέν' ἔχων, πὰρ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἄνακτι
Ναίει χρύϛεα δῶ, δεινὸς θεός. αὐτὰρ Ἄρηϊ
Ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔπικτεν,
Δεινὲς, οἵτ' ἀνδρῶν πυκινὰς χλονέουϛι φάλαγγας,
Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν Ἄρηϊ πτολιπόρθῳ·
Ἁρμονίην θ', ἣν Κάδμος ἀγήνωρ θέτ' ἄκοιτιν.
Ζηνὶ δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαῖη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν,
Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχοϛ εἰϛαναβᾶϛα.
Καδμείῃ δ' ἄρα οἱ Σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱὸν,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι Διώνυσον πολυγηθέα.
Ἀθάνατην θνητή· νῦν δ' ἀμφότεροι θεοὶ εἰϛιν.
Ἀλκμήνη δ' ἄρ' ἔπικτε βίλῃ Ἡρακληείῃ,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἥφαιϛον δ' Ἥρη ἀγαλλυτὸς ἀμφιγυήεις,
Ὁπλοτάτῳ Χαρίτων, θαλερῷ τοιήϛαϛ' ἄκοιτιν.
Χρυσοκόμης ϑ Διώνυϛος ξανθῇ Ἀριάδνῃ,
Κούρῃ Μίνῳος, θαλερῷ τοιήϛαϛ' ἄκοιτιν·
Τῇ δέ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων.
Ἥβῃ δ' Ἀλκμήνης καλλιϛφύρου ἄλκιμος υἱὸς,
Ἶϛ Ἡρακλῆος, τελέϛας τοκέοντας ἀέθλους,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο, καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου,
Αἰδοίῃ θέτ' ἄκοιτιν, ἐν Οὐλύμπῳ νιφόεντι,
Ὄλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοιϛιν ἀύτας,
Ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
Ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴ Ὠκεανίνη
Περϛηὶς, Κίρκην τε καὶ Αἰήτην βαϛιλῆα.
Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἠελίοιο,
Κούρῃ Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο
Γῆϊ, θεῶν βουλῇϛι, Εἰδυίῃ καλλιπάρῃον,
Ἡ δέ τοι Μήδειαν ἐύϛφυρον ἐν φιλότητι

Peperit, ſuccumbens per auream Venerem.
VOS quidem nunc valete cœleſtes domos tenentes,
Inſulæque, & continentes terræ, & ſalſus intus pontus.
Nunc autem dearum cœtum cantare ſuaviloquæ
Muſæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi,
Quæcunque mortales apud viros cubantes
Deæ pepererunt Diis ſimilem prolem.
Ceres quidem Plutum genuit, præſtantiſſima dearum,
Jaſio heroi mixta jucundo amore,
Novali in-ter-proſciſſo, Cretæ in divite populo.
Bonum; qui vadit ſuper terram, & lata dorſa maris,
Omnem: ei verò qui adipiſcitur, & cujus ad manus venerit,
Illum locupletem facit, multamque ei præbuit felicitatem.
Cadmo verò Harmonia filia aureæ Veneris,
Ino, & Semelen, & Agaven pulchras-genas-habentem;
Autonoenque, quam duxit Ariſtæus denſa cæſarie-præditus,
Genuit, & Polydorum *m*nibus-pulchre c*n*ctis-in Thebis.
Filia verò Oceani Chryſaori magnanimo
Mixta in amore abundantis-auro Veneris,
Calliroe peperit filium mortalium pulcherrimum omnium,
Geryonem; quem interfecit vis Herculana,
Boves propter flexipides circumflua in Erythea.
Tithono verò Aurora peperit Memnona ærea-galea-mu-
Æthiopum regem; & Emathionem regem: (nitum,
Cæterum Cephalo genuit inclytum filium
Fortem Phaethontem, diis ſimilem virum. (bertatis,
Quem ſanè juvenem tenerum florem habentem glorioſæ pu-
Puerum juvenilia ſapientem, amans-genitalia Venus
Incitavit inſtituens, & ipſum divinis in templis
Edituum nocturnum fecit, dæmonem divinum.
Filiam verò Æetæ à-Jove-nutriti Regis
Æſonides voluntate deorum ſempiternorum,
Abduxit ab Æeta, peractis ſuſpirioſis certaminibus,
Quæ multa imperabat magnus rex, ſuperbus,
Injurioſus, Pelias, & iniquus, fortium facinorum-patrator.
Quibus peractis ad Iolcum rediit, multa perpeſſis,
Veloci in nave vehens nigris-oculis-præditam puellam,
Æſonides; & ipſam floridam fecit uxorem.
Et ſanè hæc domita à Jaſone paſtore populorum,
Medeum peperit filium quem in mont bus educabat Chiron
Phillyrides. Magni verò Jovis voluntas perficiebatur.
Cæterum Nerei filia marini ſenis

Phocum

Γείναθ', ἑανοσμυθεῖσα διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
Τμεῖς μὲν νῦν χαίρετ' ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Νῆσοί τ', ἤπειροί τε, καὶ ἁλμυρὸς ἔνδοθι πόντος.
Νῦν δὲ θεάων φῦλον ἀείσατε ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Οσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν ἐυπλοκαμῖδες
Ἀθάναθ', γείναντο θεοῖς ὁπείκελα τέκνα·
Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων.
Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Νειῷ ἔνι τριπόλῳ, Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,
Ἐφλόν, ὃς εἶσ' ὅπι γλῶν τε, καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Πᾶσαν τὴν ὃς τυχόντι, καὶ ὅς κ' ἐς χεῖρας ἵκηθ',
Τόνδ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολλῶν τε οἱ ὤπασεν ὄλβον.
Κάδμῳ δ' Ἁρμονίην θυγατρῶν χρυσῆν Ἀφροδίτην,
Ἰνὼ, καὶ Σεμέλην, καὶ Ἀγαυὴν καλλιπάρῃον,
Αὐτονόην θ', ἣν γῆμε Βοηγενὴς βαθυχαίτης,
Γείναθ', καὶ Πολύδωρον ἐυστέφανῳ ἔνι θήκῃ.
Κόρῃ δ' Ὠκεανῦ Χρυσάορι κυρτεροβούλῳ
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσῳ Ἀφροδίτης,
Καλλιρόη τέκε παῖδα βροτῷ κρατερώνυχι ἶσον ἁπάντων,
Γηρυονέα· τὸν κτεῖνε βίη Ἡρακληείη,
Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιῤῥύτῳ ἐν Ἐρυθείῃ.
Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν,
Αἰθιόπων βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίονα ἄνακτα·
Αὐτάρ τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱὸν
Ἴφθιμον Φαέθοντα θεοῖς ὁπείκελον ἄνδρα.
Τόν ῥα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐερσώδεος ἥβης,
Παῖδ' ἁπαλὰ φρονέοντα, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
Ὧρτ' ἀνερειψαμένη, καί μιν ζαθέοις ἔνι νηοῖς
Νηοπόλον νύχιον ποιήσατο, δαίμονα δῖον.
Κόρῃ δ' Αἰήταο διοτρεφέος βασιλῆος
Αἰσονίδης, βιάλῃτο θεῶν αἰειγενετάων,
Ἦγε παρ' Αἰήτᾳ, τελέσας συνόεντας ἀέθλους,
Τὰς πολλὰς ἐπέτελλε μέγας βασιλεύς, ὑφορήτῳ
Ὑβρισὴς Πελίῃ, καὶ ἀτάσθαλος, ὀβριμοεργός.
Τὰς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
Ὠκείῃς ἔπι νηὸς ἄγων ἑλικώπιδα κούρην
Αἰσονίδης· καί μιν θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Καί ῥ' ἣν ἤγε δμηθεῖσ' ὑπ' Ἰήσονι ποιμένι λαῶν,
Μήδειον τέκε παῖδα· τὸ δ' ἕρπετον ἔτρεφε Χείρων
Φιλλυρίδης· μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελεῖτο.
Αὐτὰρ Νηρῆος κούρη ἁλίοιο γέροντος

Phocum quidem Pſamathe peperit præſtantiſſima Dearum,
Æaci in amore, per auream Venerem.
A Peleo autem ſubacta Dea Thetis candidos-pedes-habens,
Genuit Achillē prorumpentem-per-viros, leonis-animum-habentem.
Æneam porro peperit pulchrè-coronata Cytherea, (bentem.
Anchiſæ heroi mixta jucundo amore,
Idæ in verticibus habentis-multos-anfractus, ſylvoſæ.
Circe verò Solis filia filii Hyperionis
Peperit, Ulyſſis ærumnoſi in amore,
Agrium, atque Latinum inculpatumque fortemque:
Qui ſanè valde procul in receſſu inſularum ſacrarum,
Omnibus Tyrrhenis valde inclytis imperabant.
Nauſithoum verò Ulyſſi Calypſo excellentiſſima Dearum
Genuit, Nauſinoumque, mixta grato amore.
Hæ quidem mortales apud viros cubantes
Deæ, peperérunt Diis pares filios.
Nunc verò Fœminarum agmen cantate, ſuaviloquæ
Muſæ Olympiades, filiæ Jovis à capra-nutriti.

Deſunt hic ea quæ de Mulieribus cecinit Poeta, quæ MAGNAS EOEAS vocârunt, ut paſſim teſtatur Pauſanias: quorum particula quædam eſt SCUTUM HERCULIS, quod ſupra excuſum eſt.

Alia ex aliis quibuſdam HESIODI Poematis carmina.

Ex EOEIS.

QUalia Bacchus dedit hominibus *in* gaudium & odium.
Quicunque largiter bibit, vinum illi eſt ſtolidum,
Simul verò pedes manuſque ligat, linguamque, mentemque,
Vinculis improviſis: amat que ipſum mollis ſomnus.

Ex MELAMPODIA.

JUcundum enim eſt in convivio & epulis florentibus (rint.
Oblectare ſe ſermonibus, poſtquam dapibus ſaturati fue-

Ex eâdem.

—Huic autem Mares celer nuncius venit per domum,
Impletumque argenteum ſcyphum attulit, & dedit regi.

Et rurſus.

ET tunc vates quidem lorum arcûs abſtulit manibus;
Iphiclus autem in terga urgebat: illi verò pone,
Scyphum tenens altera, altera verò *manu* ſceptrum ſubleIn(vans,
Inſtabat Phylacus, & ſervos allocutus eſt.

Finis operum HESIODI *quæ extant omnium.*

THE-

Ἦτοι μὲν Φῶκον Ψαμάθη τέκε δῖα θεάων,
Αἰακῷ ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
Πηλεῖ δ' ἐμμιγεῖσα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
Γείναθ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
Αἰνείαν δ' ἄρ' ἔτικτεν ἐϋστέφανος Κυθέρεια,
Ἀγχίσῃ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ὑληέσσης.
Κίρκη δ' Ἠελίου θυγάτηρ Ὑπερονίδαο
Γείνατ'. Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἐν φιλότητι,
Ἄγριον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
Οἳ δή τοι μάλα τῆλε μυχῷ νήσων ἱερέων
Πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσον.
Ναυσίθοον δ' Ὀδυσῆϊ Καλυψὼ δῖα θεάων
Γείνατο, Ναυτίνοόν τε, μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι.
Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάνατ', γείναντο θεοῖς ὁμοιωθέντα τέκνα.
Νῦν δ' γυναικῶν φῦλον ἀείσατε, ἠδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Λείπει ἐνθάδε τὰ εἰς Γυναῖκας ἀδόλωτα, ἃ ΜΕΓΑ'ΛΑΣ ΗΟΙ'ΑΣ ἐκάλουν, καθάπερ πολλαχοῦ μάρτυρεῖ ὁ Παυσανίας· ὧν μοῖρόν τι καὶ τῆς ΗΡΑΚΛΕ'ΟΥΣ ΑΣΠΙ'ΔΟΣ ἐστιν, ἡ ἀρχὴ ἐκπεπτωκυῖα.

Ἄλλα ἐξ ἄλλων πηγῶν ΗΣΙΟ'ΔΟΥ Ποιημάτων ἔπη.

Ἐκ τῆς ΗΟΙ'ΩΝ.

Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἔχθος.
Ὅστις ἄδην πίνει, οἶνος δέ οἱ ἔπλετο μάρτυς,
Σιὼ δ' πόδας χείρας τε δέει, γλωσσάν τε νόον τε,
Δεσμοῖς ἀφράστοισι· φιλεῖ δέ ἑ μαλθακὸς ὕπνος.

Ἐκ τῆς ΜΕΛΑΜΠΟΔΙ'ΑΣ.

Ἡ δὺ γάρ ἐς' ἐν δαπὶ καὶ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ
Τέρπεται μύθοισιν, ἐπιλὺ δαιτὸς χορέουσιν.

Ἐκ τῆς αὐτῆς.

---Τῷ δ' Μάρης θοὸς ἄγγελος ἦλθε δι' οἴκου·
Πλήσας δ' ἀργύρεον σκύφον φέρεο δῶκε δ' ἄνακτι.

Καὶ πάλιν.

Καὶ τότε μάντις μὲν δεσμὸν βιῶ αἶνυτο χερσίν·
Ἶφικλος, δ' ἐπὶ νῶτ' ἐπιμαίετο· τῷ δ' ἐπὸ πάλιν,
Σκύφον ἔχων ἑτέρῃ· ἑτέρῃ δ' σκῆπτρον ἀείρας,
Ἔστιλεν Φύλακος, καὶ ἐνὶ δμώεσσιν ἔειπεν.

Τέλος τῆς ΗΣΙΟ'ΔΟΥ σωζομένων.

ΘΕΟ-

THEOCRITI SYRACUSII IDYLLIA & EPIGRAMMATA.

Argumentum primi *Idyllii.*

IN hoc IDYLLIO colloquuntur inter ſe Thyrſis paſtor & Caprarius. Thyrſis autem Bucolico carmine canit Daphnidem præ amore contabeſcentem atque morientem: & pro eo capram ter mulgendam, & pulchrum paſtorale poculum à Caprario præmii loco refert.

THYRSIS, ſeu CANTIO.

Idyllion Primum.

THYRSIS Paſtor, & CAPRARIUS.

DUlcem ſuſurrum & pinus iſta, ô paſtor caprarie,
Exiſtens juxta fontes, reſonat: ſuaviter verò & tu
Fiſtula-canis: poſt Pana proximum præmium feres.
Si ille acceperit cornutum hircum, tu capram capies:
Sin vero capram acceperit ille præmium, ad te defluet
Capella. Capellæ autem caro bona eſt, donec mulſeris.

C. Dulcius, ô paſtor, tuum carmen eſt quam effuſa
Illa quæ de rupe ex alto defluit unda.
Si Muſæ oviculam præmium abducant, (cuerit
Agnum tu ſtabularium pro præmio accipies: Si verò pla-
Illis agnum capere, tunc tu poſtea ovem abduces.

Th. Viſne, per Nymphas, viſne, Caprarie, hic aſſidens,
Ad acclivem hunc tumulum, ubi *ſunt* myricæ,
Canere-fiſtula? ego autem interea capellas paſcam. (nobis

C. Non fas eſt, ô paſtor, jam circa meridiem, non fas eſt
Fiſtula-canere: Pana metuimus; namque is à venatione
Tunc feſſus requieſcere ſolet, eſtque amarulentus,
Et illi ſemper acerba bilis in naribus ſedet.
Verùm (tu enim ô Thyrſi Daphnidis dolores nôſti,
Et Bucolicæ ad ſummum perveniſti Muſæ)
Huc age: ſub ulmo conſideamus, Priapi
Et fontium-Nympharum ex adverſo, ubi ſedes eſt
Iſta paſtoralis & quercus. Si verò cecineris
Sicut olim cum Libyco *paſtore* Chromide cantâſti certans,

Tunc

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Ὑπόθεσις τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.

Ἐν τούτῳ τῷ Εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν καὶ αἰπόλος. Ὁ δὲ Θύρσις βουκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος τακόμενον καὶ ἀποδυσπετοῦντα Δάφνιδα· καὶ ἀντὶ τούτου αἶγα εἰς τρεῖς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κοωνύσιον ἐκ τοῦ αἰπόλου γέρως λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ,
Εἰδύλλιον α'.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμὴν, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἆδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα
Ἃ ποτὶ τᾷ παγαῖσι, μελίσδεται· ἆδυ δὲ καὶ τύ
Συρίσδες μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
Αἶγα τηνῶ ἔλαφος κεραὸν τρέφει, αἶγα τὺ λαφῇ
Αἶγαδ' αἶγα λαβὼν τηνῶ γέρας, εἰς τὲ καταῤῥεῖ
Ἁ χιμαρῶ. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς, εἴς τε κ' ἀμέλξῃς.

Αἰ. Ἆδιον, ὦ ποιμάν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τηνῦ ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεθ' ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἶγα ταὶ Μώσᾳ τὰν ὀΐδα δῶρον ἄγων,
Ἆρνα τὺ ζαχίταν λαφῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τηνύτις ἆρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄιν ὕστερον ἀξεῖς.

Θ. Λῇς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τᾷδε καθῆξαι,
Ὡς τὸ κατ' αὐτοὺς τῦτο γαώλοφον, ἁ τε μυρῖκα,
Συρίσδην; τὰς δ' ἆγας ἐγὼν ἐν τᾷδε νομάτῳ.

Αἰ Οὐ θέμις, ὦ ποιμάν, τὸ μεσαμβρινὸν, ἃ θέμις ἄμμιν
Συρίσδην· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Ταῦρος κεκμακὼς ἀμπαύεται, ἐσπερὸς ἤδη,
Καὶ οἱ ἀεὶ δεμνία χολᾷ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ Θύρσι τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τὰς βουκολικὰς ὅτι τὸ πλέον ἴκεο μούσας)
Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πελέαν ἐσδώμεθα, τῶν τε Πριήπω
Καὶ τᾶν κραναΐδαν κατεναντίον, ἅπερ ὁ θῶκος
Τηνῶ ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς
Ὡς ποκὰ τὸν Κιβύαδι ποτὶ χεῖμον ἆσας ἐείσας,

Αἶγα

Tunc & caprā tibi dabo gemellorum-matrem, ut ter mulgeas,
Quæ geminos hœdos lactans, duas interea mulctras lacte com-
Et profundum poculum *dabo* dulci cera collutum. (plet:
Geminis-anſulis, novum, recentem adhuc ſculpturam redo-
Cui circum labra innectitur ſuperne hedera, (lens;
Hedera helichryſo adglutinata; & circa illam
Fructu capreolus volvitur geſtiens croceo,
Intus verò mulier, divina quædam imago, ſculpta eſt,
Ornata peplo, reticuloque: juxta verò ipſam viri
Pulchris capillis viciſſim, hinc ille, inde alter,
Verbis altercantur: id verò nihil movet ipſam;
Verùm jam hunc aſpicit virum ridens,
Jam verò ad alterum applicat ſe. Illi verò præ amore
Diu oculis-tumentes incaſſum laborant.
Inter hæc piſcator ſenex, & rupes fabrefacta eſt
Aſpera, in qua feſtinans magnum rete ad jactum trahit
Senex, valde laboranti viro ſimilis.
Diceres ipſum totis membrorum viribus piſcari:
Nam venæ illi undique in collo tument, (num.
Quamvis jam cano; robur verò illi eſt etiam juventa dig-
Non procul inde ab iſto marino ſene,
Rubris uvis pulchrè gravatur vinea.
Eam parvus quidem puer juxta ſepes cuſtodit (vitium
Sedens: circum verò illum duæ vulpes; altera per ordines
Incedit, lædens maturas uvas; altera juxta peram
Inſidias ſtruens, non priùs puerum ſe relicturam
Affirmat, quam fine jentaculo in ſicco collocârit. (ctit,
Sed ille ex culmis pulchram cicadis-capiendis-decipulā ne-
Junco concinnans: neq; verò illi vel pera curæ eſt, (delectatur.
Vel fructus-vineæ tantum, quantum opere-ſuo-quod nectit
Undiq; verò circa poculum circumvolat mollis acanthus,
Æolicum ſpectaculum: quod operis miraculo animum tuum
Pro hoc ego nautæ Calydonio capram dedi (obſtupefaciat.
Pretium, & grandem caſeum candidi lactis:
Necdum adhuc labra mea attigit, ſed adhuc jacet
Intactum; quo tibi valde lubens gratificabor,
Si mihi, amice, illud amabile carmen cecineris.
Nec invideo tibi; age ô bone: cantum enim
Non ad Plutonem oblivioſum reſervabis.

Th. Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Thyrſis hic ille ab Ætna, & Thyrſidis hæc vox eſt. (ret?
Ubi tandem fuiſtis, ô Nymphæ, cum Daphnis amore tabeſce-

Anne

Αἶγά τί τοι δωσῶ διδυματόκον, ἐς τεὶς ἀμέλξαι,
Ἀλλ' ἔχοισ' ἐείφως, ποταμέλξεϊ ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαδὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδεῖ κηρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτᾶχές, ἔπ γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῷ σοὶ μὰν χείλη μὰν ὐφόδι κισσὸς,
Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἀ δ' ἁ καλ' αὐτὸν
Κιφτῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἐντοσθεν δ' γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· παῖς δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐδιεργόντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος·
Νεικείως' ἐπέεσσι· τὰ δ' ἀ φρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς,
Ἄλλοκα μὰν πλέον ποσδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ ῥιπεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐπώπια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μὰ χειρούς τε γέρων, πίτεα τε τέτυκται
Λεπτᾶς, ἐφ' ᾇ παιδῶν μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνον τι τὸ καρτερὸν ἀνδρεῖ ἐοικώς.
Φαίης κεν γλαῶν νιν ὅσον δέρος ἐλλοπόλειν·
Αἱ δέ οἱ ᾠδίκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιηχύτοιο γέροντος,
Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά.
Τὰν ὀλίγος πις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἁ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτᾷ, σινομένα τὰν πρωΐζιμον· ἁ δ' ἐπὶ πίσσαν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον ἃ πεὶν ἀνῆσεν
Φαπὶ πεὶν ἢ ἀκρέμονα τὸ ξυεροῖσι καθίζη.
Λυτὰς δ' ἀνθρείκεσσι καλὰν πλέκῃ ἀκεισόμεναν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεϊ δέ οἱ ὕτε τι πίσσης,
Οὔτε φυᾷ τοιοῦτον, ὅσον σοὶ πλόγμα γαθεῖ.
Παντᾷ δ' ἀμφὶ δίπας σειπίπαϊ ὑγερὰς ἀκαμβὰς,
Αἰολικόν τι δαίμα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀπύξαι.
Τᾷ μὰ ἐγὼ πρθμεῖ Καλυδωνίω αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδέπω πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν δίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἄχραντον, πρὸ κέν τυ μάλα σοφρόν ἀρεσσίμαν,
Αἴ κέν μοι τύ φίλος τ' ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κἄ τι τὸ φθονέω· πόπαγ' ὦ γαθέ. τὰν γὰ ἀοιδὰν
Οὔπω εἰς Ἀΐδαν γε τ' ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

Θ. Ἄρχεο βωκολικᾶς, Μῶσα φίλα, ἄρχε ἀοιδᾶς.

Θύρσις ὅδ' ὦ 'ξ Αἴτνας, καὶ Θύρσις ἆδ' ἁ φανά.
Πᾷ ποκ' ἄρ' ἦς ὄφρα Δάφνις ἐπάκτιος τᾷ ποκὰ νύμφᾳ;

Anne apud Penei pulchra Tempe, vel circa Pindi ?
Neque enim Anapi magnum flumen tenuistis,
Neque Ætnæ cacumen, nec sacram Acidis undam.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Illum sanè lupi-cervarii, *aliique* lupi rugitu-deploraverunt,
Et mortem ipsius leo in sylva degens flevisset.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Multæ ei ad pedes vaccæ, multi item tauri,
Multæ juvencæ & vitulæ luxerunt.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Mercurius primus ex monte venit, & inquit ; ô Daphni,
Quis te ita conficit ? cujus, obsecro, amore adeo ardes ?
Incipite Bucolicum. ô dulces Musæ, incipite carmen.
Venerunt bubulci, pastores, caprarii venerunt :
Omnes rogabant quo malo laboraret. Venit Priapus,
Et ait, Daphni miser, quid ita tabescis ? Ipsa verò puella
Per fontes omnes, sylvasque pedibus discurrit
(Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipire carmen.)
Quærens. Ah ! nimis infelix es amator, & consilii inops.
Hactenus dictus est bubulcus : nunc v. caprario similis es.
Caprarius, cum capras intuetur quemadmodum coëant,
Oculis tabescit, quod non ipse hircus est.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Sic tu, cum aspicis virgines quomodo rideant.
Tabescis oculis, quod non cum illis choreas ducis.
His verò nihil quidquam respondit bubulcus, sed suum
Perficiebat acerbum amorem usque ad finem vitæ.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Tandem venit & dulcis Venus ridens,
Occulte quidem ridens, animo verò graviter irata,
Et ait, Tu sane, Daphni, gloriabaris te amorem flexurum :
Nonne verò nunc ipse ab amore gravi superatus es ?
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Huic Daphnis respondit ; O tristis Venus,
Venus odiosa, Venus hominibus inimica :
Jam enim indicat omnia sol nobis. Occidit
Daphnis, & apud inferos malus erit dolor amoris.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Ad Idam montem vade, ubi pastor Venerem, ut fama est.
Vade ad Anchisem : ibi quercus sunt, hic cyperus est,
Hic suaviter apes circum alvearia susurrant.
Incipite Bucolicam, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Formosus & Adonis est : etenim & ipse pecora pascit, Et

Ἢ χὴ Πίμπλειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ χὴ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπάν, οὐδ' Ἀκεσθ ἱερὸν ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τίων ἐμὰν θῶες, τίων λύκοι ὠρύσαντο,
Τίων χὼ κλεινὸς λέων ἂν ἔκλαυσε θανόντα.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πόλλαί οἱ πὰρ ποσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦλθ' Ἑρμᾶς πρᾶτος ἀπ' ὤρεος, εἶπε, Δάφνι,
Τίς τυ καταιθύσσει; τίνα, ὦ γαθέ, πόθεν ἔρασαι;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμῆνες, ὠπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτων τί πάθοι κακόν. ἦλθ' ὁ Πρίαπος,
Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἃ δέ τε κῶραι
Πᾶσαν ἀνὰ κρήνην, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖτ.
(Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.)
Ζαπὸς ὁ δύστηνος ἄγαν κὴ ἀμήχανος ἐσσί.
Βῶτας μὲν ἐλέγχει νῦν δ' αἰπόλῳ ἄνδρι ἔοικας,
Ὅστις, ὅκκ' ἐσορᾷ τὰς μαινάδας οἷα βατεύοντι,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι μὴ τράγος αὐτὸς ἔηται.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τύ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορᾷς, τὰς παρθένος οἷα γελῶντι.
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι μὴ ταῖσι χερείες.
Τὼς δ' ὐδὲν ποπλέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τ' αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, κὴ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθε γε μὰν ἀδεῖα κὴ ἁ Κύπρεις γελάοισα,
Λαθρη μὲν γελάοισα, βυφὰ δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
Κῶπε, Τὸ θὺ τ' ἔρωτα κατάρχεο, Δάφνι, λυγιζεῖν·
Ἦ ῥ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τὰν δ' ἄρα χὼ Δάφνις ποταμείψατο, Κύπρει βαρεῖα,
Κύπρει νεμεσατά, Κύπρει θυατοῖσιν ἀπιχθής·
Ἤδη γὰρ φράσδει πάγθ' ἁλιτ ἄνεμι. Δεδύκει
Δάφνις, κ' εἰν ἀίδα κακὸν ἔατ) ἁλτ ἔρωτ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὗ λεγε) τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἔρπε ποτ' Ἴδαν,
Ἔρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τίνει δρύες, ὧδε κύπαιρος,
Ὧδε καλὰ βομβεῦντι ποτὶ σμάραγοι μέλισσαι.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὠμᾶτ χ' Ἄδωνις, ἐπεὶ κὴ μάλα νομεύει. Καὶ

Et lepores figit, & feras alias perſequitur.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Age, conſiſte iterum ad Diomedem prope accedens,
Et dic, Paſtorem vici Daphnidem, ſed pugna mecum.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Vos ô lupi, *vos* cervarii lupi, & in luſtris degentes urſi,
Valete: Ego Daphnis bubulcus vobiſcum non amplius in ſyl-
Non inter arbuſta, nec nemora *ero:* Vale Arethuſa, (vis,
Et *vos* fluvii, qui juxta pulchram Thymbridis undam fluitis.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Daphnis ego ille, qui boves hic paſcebam:
Daphnis ego, qui tauros & vitulos hic potabam.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
O Pan Pan, ſive nunc es in monte alto Lycæo,
Seu per magnum Mænalum obambulas, veni in inſulam
Siculam, & relinque promontorium Helices, & ſublime ſepul-
Illud Lycaonidæ, quod & diis beatis *eſt* venerabile. (chrum
Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agite jam deſinite.
Veni rex, & hanc aufer dulcem bene compactam
E cera fiſtulam pulchram, circa labrum *aptè* inflexam:
Nam ego certè ab amore jam trahor ad orcum.
Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ agite, jam deſinite.
Nunc violas feratis rubi, vos ſpinæ feratis,
Pulchra verò Narciſſus juniperis floreat,
Omnia denique contraria fiant, & jam pinus pyra ferat,
Daphnis poſtquam moritur: jam cervus canes trahat *captivos*,
Et ex montibus ululæ cum luſciniis cantu certent.
Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agite, jam deſinite.
Et ille quidem tantum locutus deſiit. At illum Venus
Volebat erigere: verùm omnia fila defecerant
A Parcis; & Daphnis tranſit flumen. Unda obruit
Muſis dilectum virum, neque Nymphis ingratum.
Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agite, *jam* deſinite.
Et tu da capram, atque poculum, ut ipſam mulgeam
Ac Muſis libem. O ſalvete plurimum Muſæ,
Salvete: ego verò vobis & poſthac dulcius canam.
C. Utinam tibi melle plenum ſit pulchrum os,
Plenum & favis; atq; comedas ficum ex Ægilo *decerptam*
Dulcem: ſuavius enim canis quam cicada.
En tibi poculum! Contemplare, amice, quam ſuaviter olet:
Horarum in fontibus ipſum collutum eſſe dices.
Huc veni, Ciſſætha; jam tu mulge hanc: *vos* verò capellæ
Nolite ſaltare, ne forte hircus in vos inſurgat. (Argu-

Καὶ πῶκας βάλλει, κὴ θηεία πάλλα διώκει.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως σάσῃ Διομήδεϛ ἄωτον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε, Τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἐμὰ μάχεδ μοι.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρετ'· ὁ βωκόλϛ ὔμιν ἐγὼ Δάφνις ἐκέτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμώς, ἀν ἄλτεα· χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν χ' Θύμβριδϛ ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῶϛ ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως κὴ πόνπας ὧδε ποπίσδων.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐνὶ κατ' ὤρεα μακεδὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' Ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας ὃ λίπε ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῶν Λυκαονίδαο, τὸ κὴ μακάρεσσιν ἄγαϛον.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἐνθ' ὦ ἄναξ, κὴ τήνδε φέρ' ἐυπάκτοιο μελίπνευ
Ἐκ καρῶ ϛύριγγα καλὰν, ὄφρα χεῖλϛ ἑλικτάν.
Ἦ γὰ ἐγὼν ὑπ' ἔρωϛ ἐς ἄδαν ἔλκομαι ἤδη.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νωῖ ἴα μὴ φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἃ ὃ καλὰ νάρκισϛος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσσαι,
Πάντα δ' ἔναλλα γήσιτο, κὴ ἃ πίτυς ὄχνας ἐνείκοι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει κὴ τὼς κύνας ὤλαφϛ ἔλκοι,
Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι χαρύσαιντο.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὼ μὴ τόν' αἰπὺν ἀπεπαύσαλο. Τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ μοιρᾶν· χὼ Δάφνις ἔβα ῥόον. ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα τ' ὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὸ δίδυ τὰν αἶγα, τό τε σκύφϛ· ὧς μὰν ἀμέλξαις
Σπείσαι τ' Μοίσαις. Ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμιν κὴ ἐς ὕστερον ἄδιον ἀσῶ.
Αἰ Πλῆρές τοι μέλιϛ τὸ καλὸν στόμα, θύρσι, γήσοιτο,
Πλῆρες ὃ χαδέων κὴ ἀπ' Αἰγίλω ἰχάδα τρώγοις
Ἀδεῖαν· τερπνὸς ἐπεὶ τύγε φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνὶ δέ τι τὸ δίπαϛ δᾶσαι φίλϛ ὡς καλὸν ὄσδει
Ὠρᾶν πεπλύδϛ νιν ἐπὶ κεφάλαισι δοκάσεῖς.
Ὤδ' ἴδι Κισσοίδα, τὸ δ' ἀμελγέ νιν· αἰ δ' ὑμμιεσσὶ
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀγαϛῇ.

Argumentum ſecundi *Idyllii*.

Inducitur Simætha, Delphidis cujuſdam Myndii amore correpta: quem ex Palæſtra amatoriis incantationibus & veneficiis, Theſtylidis cujuſdam ancillæ miniſterio, ad ſe traducere conatur, advocatis in auxilium Luna & Hecate, utpote Deabus nocturnis amorem adjuvantibus. Theſtylida verò Theocritus ex Sophronis mimis deſumpſit.

PHARMACEUTRIA,
Idyllium II.

UBI mihi *ſunt* lauri, Theſtyli? ubi verò ſunt philtra?
Cinge calicem hunc purpurea ovis lana, (virum,
Ut qui mihi crudelis eſt amator, carmine magico perſequar
Qui miſer jam totos duodecim dies à me abeſt,
Neque ſcit utrum mortui ſimus an vivi;
Nec fores pulſando fregit crudelis, nimirum illi aliò
Abiit habens Amor levem animum, & Venus.
Ibo ad Timageti gymnaſium (mecum agit.
Cras, ut ipſum videam: & cum eo expoſtulabo, quod ita
Nunc magicis ſacris ipſum incantabo. Sed tu ô Luna.
Luceas pulchrè: ad te enim convertam carmina placide, ô dea,
Et ad Hecaten ſubterraneam, quam etiam catuli timent,
Cum incedit per mortuorum ſepulchra, & atrum ſanguinem.
Salve Hecate terribilis, & ad finem uſque nobiſcum ſis,
Efficiens hæc venena non inferiora neque Circes,
Nec Medeæ, nec flavæ Perimedæ *venenis*.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Mola quidem in igne conſumitur: ſed aſperge
Theſtyli infelix. Quo tibi mens avolavit?
An verò, ſceleſta tibi quoque ludibrio ſum?
Sparge ſimul & hæc dicas, Delphidis oſſa ſpargo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Delphis me cruciat: ego verò in Delphide *hanc* laurum
Uro. Et ſicut ille cremat, valde inflammata,
Et ſubitò conflagravit, ut neque cinis de eâ appareat:
Ita etiam Delphidis Caro in flamma conſumatur.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio;
Ita præ amore ſtatim liqueſcat Myndius Delphis:
Utque volvitur hic æneus orbis; ope Veneris,
Sic ille volvatur ante noſtras fores.

Iynx,

Ὑπόθεσις τοῦ δράματος Εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται Σιμαίθα, Δέλφιδος Μυσίδι πρὸς ἐρῶσα· ἣν ὁκ παλαίστρας φίλτρους τε καὶ φαρμάκοις, διά τινος θεραπαίνης Θεσσύλιδος ἐπονομαζομένης, ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μεταγειν, ὁπηνίκα μὴν τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς δὴ τοῦ ἔρωτος ζυμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. Τὴν δὲ Θεσσύλιδα ὁ Θεόκριτος ὁκ ἐκ Σόφρονος μεταποιήσασθαι μίμων.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ,
Εἰδύλλιον ϛ'.

Πάλλοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέσυλι· πᾶν δὲ τὰ φίλτρα,
Στέμφυλον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρυὺν ἐύντα φίλον καταδύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ πύλας ἐλίπωθ' ἥκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
Οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὤχετ' ἔχων ὁ, τ' Ἔρως ταχυνὰς φρένας, ἄτ' Ἀφροδίτα
Βασσῶμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτιο παλαίστραν
Αὔριον, ὡς νιν ἴδω· καὶ μέμφομαι οἷά με ποιεῖ.
Νυὺ δὲ νιν ἐκδυσέων καταδύσομαι. Ἀλλὰ, Σελάνα,
Φᾶνες καλόν· τὺν γὰ ποτιείσομαι ἄσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες δεμέονται
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠλεά, καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα, δαμόλαπτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταὐτὰ ἔρδοισα χερείονα μήτε τᾶς Κίρκης,
Μήτε τᾶς Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἰὺγξ, ἔλκε τὺ τὸν ἐμὸν πόκα δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτα τοι πρεῶτον πυρὶ τάκεται· ἀμὶ ὀπαδοὶ
Θέσυλι δειλαίᾳ· πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρὰ καὶ τὸν ὀπίσσαμα τέτυγμαι;
Πάσαν ἅπα καὶ λέγε ταῦτα, Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσω.
Ἰὺγξ, ἔλκε τὺ τὸν ἐμὸν πόκα δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ὀπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· καὶ ὡς αὐτὰ λακέει, μέγα καππνείσασα,
Κἀξαπίνης ἄφθη, κ' ἀδὲ ποδὸν εἴδομες αὐτᾶς·
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαδύνοι.
Ἰὺγξ, ἔλκε τὺ τὸν ἐμὸν πόκα δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τῦτον τὸν καιρὸν ἐγὼ ζωὸ δαίμονι πάκω,
Ὡς τακοιθ' ὥσπερ ἔξω ὁ Μυσὸς αὐτίκα Δέλφις·
Καὶ ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ὧδ' Ἀφροδίτα
Ὡς κεῖνος δινοῖτο πρὸς ἀμετέροισι θυρήσιν,

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum. (inferos eſt,
Nunc furfures ſacrificabo. Tu verò Diana etiam illū qui apud
Rhadamanthum movere poſſes, & ſi quid aliud firmum eſt.
Theſtyli, canes nobis per urbem latrant;
Dea adeſt in triviis: vas æneum quam primum pulſa.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ecce! jam mare ſilet, ſilent & venti:
Sed meus dolor in pectore non quieſcit,
Verùm *amore* erga illum tota comburor, qui me miſeram
Pro conjuge infamem fecit, & ut non ſim amplius virgo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ter libo, & ter hæc, ô reverenda, dico:
Sive mulier illi accubat, ſive vir
Tantum obliviſcatur, quantum Theſea dicunt
In Dia oblitum eſſe pulchricomæ Ariadnes.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hippomanes, planta eſt apud Arcadas: hac *concitati* omnes
Et equulei inſaniunt in montibus, & celeres equæ.
Utinam ſic & Delphidem videam ad hanc domum venire,
Inſano ſimilem, ex nitida palæſtra!
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hanc à veſtimento fimbriam amiſit Delphis,
Quam ego nunc divellens in ſævum ignem ſpargo. (nem,
Hei mihi, triſtis amor! Quid mihi atrum è corpore ſangui-
Veluti paluſtris hirudo inhærens, omnem exuiſti?
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Lacertam tibi terens, potionem malam cras afferam.
Theſtyli, nunc capiens hæc venena, ea illine
Limini illius, ad quod limen etiam nunc
Animo alligata ſum; (ille verò me nihil curat)
Et inſpuens dicito, nunc Delphidis oſſa ſpargo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Nunc ſola relicta, unde amorem *meum* deplorare incipiam?
Unde exordiar? quis mihi hoc malum attulit?
Venit ad nos Anaxo Eubuli filia ſportulam ferens,
Ad lucum Dianæ; quo in loco & multæ aliæ
Feræ in-pompa-ducebantur undique, inter quas erat leæna.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Meque adeo Theocharile nutrix Threſſa felicis memoriæ,
Vicina prope habitans, oravit & obſecravit.
Ut pompam ſpectarem. Ego verò inſigniter-infelix
Sequebar, trahens pulchram ex byſſo tunicam,

Et

Ἴϋγξ, ἔλκε τὺ τιῶον ἐμὸν πόπ δῶμα τ' ἄνδρα.
Νωῖ θυσῶ τὰ πίτνεα. Τὺ δ' Ἄρτεμι κὴ τ' ἐν ἄδᾳ
Κινήσας Ῥαδάμανθα, κὴ εἴπ τὼρ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέσυλι, ταὶ κωΐες ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύον).
Ἃ θεὸς ἐν πειόδοισι τὸ χαλκίον ὡς τάχ' ἄχει.
Ἴϋγξ, ἔλκε τὺ τιῶον ἐμὸν πόπ δῶμα τ' ἄνδρα.
Ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόν', σιγῶντι δ' ἄπτα·
Ἃ δ' ἐμὰ ὐ σιγᾷ φέρναν ἔντοδεν ἀνία,
Ἀλλ' ἐπὶ τιῶῳ πᾶσα καταίδομαι, ὅς με πλαίναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὼν κὴ ἀπάρθενον ἤμαρ.
Ἴϋγξ, ἔλκε τὺ τιῶον ἐμὸν πόπ δῶμα τ' ἄνδρα.
Ἐς τεὶς ἀποαπίνδω, κὴ τεὶς τάδε, πότνια φωνῶ·
Εἴτε γυνὰ τιῶῳ φρενικέλι), εἴτε κὴ ἀνὴρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποκα Θάσια φαπὶ
Ἐν Δία λαδῦμῳ εὐπλοκάμις Ἀειάδνας.
Ἴϋγξ, ἔλκε τὺ τιῶον ἐμὸν πόπ δῶμα τ' ἄνδρα.
Ἱππομανὲς, φυτόν ὄζι παρ' Ἀρκάσι τοῦδ' ἔπ πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνον) ἂν ὤρεα κὴ θοαὶ ἵπποι.
Ὡς κὴ Δέλφιν ἴδοιμι κὴ ἐς τόδε δῶμα περῶσαι
Μαινομύῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοδε παλαίστας.
Ἴϋγξ, ἔλκε τὺ τιῶον ἐμὸν πόπ δῶμα τ' ἄνδρα.
Τᾶτ' ἀπὸ τὰς χλαίνας τὸ κρέμπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὠγὼ νωῖ πίλλοισα κατ' ἀγείῳ ἐν πυεῖ βάλλω.
Αἴ αἴ, ἔρως ἀνιηρέ· τί μοι μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφυὲς ὡς λιμνάπις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
Ἴϋγξ, ἔλκε τὺ τιῶον ἐμὸν πόπ δῶμα τ' ἄνδρα.
Σαῦρόν τοι τείψασα, ποτὸν κακὸν αὖριον οἴσω.
Θέσυλι, νωῖ ἢ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ', ὑπόμαξον
Τᾶς τιῶῳ φλιᾶς καθυπέρτερον, ἃς ἔπ κὴ νωῖ
Ἐκ θυμῷ δέδεμαι· (ὁ δέ μοι λόγον ὐδένα ποιεῖ)
Καὶ λέγ' ἐπῳδύσδοισα, Τὰ Δέλφιδ' ὀστέα πάσω.
Ἴϋγξ, ἔλκε τὺ τιῶον ἐμὸν πόπ δῶμα τ' ἄνδρα.
Νωῖ δὴ μάγη ἐοῖσα, πόθεν τ' ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τῆτο;
Ἦνθ' ἀ τῶ Ἰσάλοιο καταφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος· τᾶ δὴ ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θήρεια πεμπεύεσκε φέρεσθον, ἐν ᾗ λέαινα.
Φρᾴζεό μιν τ' ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο· πότνα Σελάνα.
Καίμ' ἀ Θαλυσία Θεᾶσα θρόος ἀ μακαιπὶς
Ἀγχιθύρεος ναίοισα κατεύξατο κὴ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθ'· ἐγὼ δέ οἱ ἀ μεγάλοις
Ὠμάρτεων, βύωσιο καλὸν συέσισα χάλκα,

Et induta xyſtide Clearistæ.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda luna.
Cum itaque jam eſſem in media orbita, ubi *ædes* Lyconis,
Ibi Delphidem vidi & ſimul Eudamippum euntes.
His erat helichryſo flavior barbæ lanugo,
Pectora verò multò ſplendidiora, quam tu, ô Luna,
Ut è gymnaſio *redeuntibus* relicto pulchro labore.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Atque ut vidi, ut inſanii! ut animus mihi malè affectus eſt
Miſeræ! forma mea tabeſcebat, neque amplius pompam
Illam curabam, neque quomodo domum redierim
Novi: ſed me ardens quidem morbus conficiebat,
Decubui verò in lecto dies decem, & noctes decem.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna,
Et corpus meum admodum ſimile fiebat thapſo:
Defluebant verò è capite omnes capilli; ipſaq; ſola reliqua
Oſſa erant & cutis; ad cujus verò *ædes* non ivi?
Aut cujus aniculæ domum prætermiſi, quæ incantaret?
Sed nihil erat leve; & tempus interea conſumebatur fugiens.
Dic amorem meum unde venerit veneranda Luna.
Tandem ancillæ verum ſermonem dixi: (veni.
Eia age Theſtyli, mihi gravis morbi aliquod remedium in-
Totam me cepit miſeram Myndius ille. Sed profecta
Obſerva circa Timageti palæſtram:
Eo enim commeare ſolet ibique ei *eſt* gratum deſidere.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Cumque ipſum ſenties eſſe ſolum, occultè innue,
Et dic Simætham te vocare: atque huc *ad me* adducito.
Sic dixeram. Ipſa verò abiit, &abduxit nitidum illum
Delphidem ad ædes noſtras: at ego ut ipſum aſpexi
Jam portæ limen ſuperantem pede celeri,
(Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna)
Tota quidem obrigui plus nive: ex fronte verò
Mea ſudor abunde defluebat ſimilis auſtralibus pruinis,
Neq; quicquam eloqui poteram, ne tantum quidē quantum in
Murmurant clamantes charam apud matrem pueri: (ſomnis
Sed obrigui toto corpore ſicut monile riget.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Et crudelis ille me intuens, oculis in terram defixis,
Aſſedit in ſella, atque ſedens ſic ait:
Certe me, Simætha, tantum antevertiſti, quantum ego
Nuper currens formoſum anteverti Philinum,

Cum

Καμφισεληνίδα τὰν ξυσίδα τᾶς Κλεαρίστας.
Φερέτω μοι τὸ ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦλθε δ' οὖσα μέσαν κατ' ἀμαξιτόν, ἃ τὰ Λύκαιον.
Εἶδον Δέλφιν ὁμᾶ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μᾶς ἐλιχρύσοιο γενειὰς,
Σπίθια ἢ σίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσα.
Φερέτω μοι τὸ ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.
Χὠς ἴδον, ὡς ἐμάνλαν, ὡς μοι φρὴν ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δ' ἄρα κάλλος ἐτάκετο, κἀδέπτομπᾶς
Τλύας ἐφερσάμαν, ἐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπλῶδον
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξεδάπαξε.
Κείμαν δ' ἐν κλιντῆι δίκα ἄματα, καὶ δέκα νύκτας.
Φερέτω μοι τὸ ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μοι χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι διᾴφω·
Ἐρρέων δ' ὡς κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δ' ὀλοπαὶ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίν' οὐκ ἐπόρησα;
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅττις ἐπᾶδεν;
Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φερέτω μοι τὸ ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὕτω τᾷ δύλᾳ τὰ ἀληθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰ ἄγε Θέσυλί μοι καλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει μετάλαναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τιμεῖ γὰρ ποιητᾶς, τίμει δέ νιν αὐτὸς Ἀπόλλων.
Φερέτω μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.
Κἠπεὶ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεῦσον,
Κἤφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ κελεύει, καὶ ὑφάγεο τᾶδε.
Ὡς ἐφάμαν. ἁ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐσόπασα·
Ἄρτι δύσας ὤρη ἐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κώμα.
(Φερέτω μοι τὸ ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μοι ἐφύχθη χρὼς πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρὼς μοι κοχύδησεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ π φωνᾶσαι δυνάμαν, ἐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κυζῶντες φωνεῦντα φίλαν ποτὶ μητέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἠπάλυν δαιῶδι κεκὼν χρέα πανταθεν ἶσα.
Φερέτω μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὄστρυγος, ὅτι χὠνὸς ὄμματα πάξας,
Ἔζετ' ὅτι κλιντεῖ, καὶ ἐζόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔρδασας, ὅσσον ἐγώ σε
Περὶ πολλᾶ τὸν ἐόντα πεῖρον ἔρδαξα φιλῆσαι,

Cum me ad tectum tuum vocâsti, certo ut adessem
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Venissem enim ego, per dulcem amorem, venissem,
Vel duobus vel tribus comitatus de nocte amans,
Mala quidem in sinu Bacchi habens,
In capite autem habens populum, Herculi sacram plantam,
Undique purpureis lemniscis involutam.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Et si me admisissetis, id gratum fuisset: nam celer
Et formosos inter omnes juvenes vocor. (issem:
Quievissem verò, si tantum os tuum pulchrum osculatus fu-
Sin aliàs repulissetis me, & fores pessulo occlusæ fuissent,
Omnino & secures & faces ad vos venissent.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Nunc verò affirmo, me hanc gratiam primum Veneri debere;
Et post Venerem, secundo tu ex flamma me eripuisti,
O mulier, quæ *me* huc ad ædes tuas vocâsti
Prorsus semustum: nam AMOR Liparæo
Sæpe Vulcano ardentiorem flammam incendere solet.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Ille enim objecto furore malo, virginem ex thalamo,
Et sponsam expulit ex thoro tepido adhuc relicto
Viri. Sic ille dixit: Ego verò illi facile-credula,
Manu prehendens in mollem lectum inclinavi:
Et mox corpore corpus calefiebat, ora verò
Calidiora erant quàm prius; & mussitavimus *una* suaviter.
Ac ne tibi diu garriam, ô chara Luna,
Res maxima peracta est, & voto uterque potiti sumus.
Neq; post id tempus me ille culpavit usq; in hesternum diem;
Neque ipsum ego: sed venit ad me Philistæ
Mater meæ tubicinæ, atque eadem mater Melixus
Hodie, cum ad cœlum ascenderent *Solis* equi,
Roseam auroram ab Oceano subvehentes:
Et narravit mihi aliaque multa, & quod Delphis amet.
Utrum verò mulieris amore teneatur an viri,
Non certum se scire ait: sed quod multum semper amoris
Mero infuderit, & tandem fugiens abierit:
Et dixit domum illi refertam esse coronis.
Hæc mihi narravit hospita: est autem verax.
Nam ad me prius ter aut quater commeare solebat,
Et sæpe apud me deposuit Doricam pyxidem:
Nunc verò dies duodecimus ex quo ipsum non vidi.

Nunquid

Εἰς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με σαφῆσαι.
Φερέζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦνθον γὰρ κήγω, καὶ τὸν γλυκὺν ἴδον, ἔρωτα,
Ἢ τείτος ἐξ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτός,
Μᾶλα μοὶ ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λάϊκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώσασιν ἑλίκταν.
Φερέζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰ μοῦνόν κ' ἐδέχεσθε, τάχ' ἂν φίλα καὶ γὰ ἐλαφεῖς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.
Εὖδόν τ', εἶκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τοῦ ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠδεῖτε καὶ ἀθύρεα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις, καὶ λαμπάδες ἴδον ἐφ' ὑμέας.
Φερέζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν ὄχ' ἁλεῖν μοὶ ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶγμον ὀρείλειν·
Καὶ μὴν τὰν Κύπριν, τύ με δεύτερα ἐκ πυρὸς εἵλευ,
Ὦ γύναι, ἐπαλέσασα τεὸν πόπ τοῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον· ΕΡΩΣ δ' ἄρα καὶ Λιπαραίᾳ
Πολλάκις Ἀφαίστοιο στέλας φλογερώτερον ἄϊδεν.
Φερέζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Σοὶ ὄχ' ἁλικὰς μανίας καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔπι δείματα θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. Ὡς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἀτρεμὲς ἠδὴς
Χερσὶν ἐφαψαμένᾳ μαλακῶν ἔχλιν' ἐπὶ λεκτρων·
Καὶ ταχὺ χρωὸς ὅπι χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἢς ἢ φοίνικι· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
Χὠς κα τι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνᾳ,
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἵδομες ἄμφω.
Κὤτέ τι τῶν ἐμὶν ἐπιειμένατο μέσφα τοι ἐχθές,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τίνω· ἀλλ' ἴδε μοι ἅ τε Φιλίσας
Μάτηρ τὰς γε ἐμᾶς ἀπολιπεῖσθον, ἅ τε Μελίξως
Σάμερον, ἀνίκα περ τε πολ' ἐρανὸν ἔσχεθον ἵπποι,
Ἀὼ τὰν ῥοδόπηχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φερεῖσαι·
Κἤτέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἐρᾷ.
Κἤτέ μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
Οὐκ, ἔφαν, ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ἀκρήτῳ ἐπέχειτο, καὶ ἐς τέλος ἔσχετο φεύγων.
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα πυκάσδειν·
Ταῦτά μοι ἀξίνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθὴς.
Ἢ γάρ μοι καὶ τεὶς καὶ τελέσκις ἄλλος ἐροίτω,
Καί παρ' ἐμὶν ἐπίδει τὰν Δωρίδα πολλάκις ἐλπὼν.
Νῦν δέ τε δωδεκάτῳ ἀφ' οὗ τέ νιν ἤδη πρὶν εἶδον.

Ἢ

Nuncquid alias nunc habet delicias, & noſtri oblitus eſt?
Quare ipſum veneficiis amatoriis aggrediar. Sin autem me
Magis offenderit, Orci fores, per Parcas, pulſabit.
Talia ei in ciſtella venena me dico ſervare,
Quæ, ô domina, ab Aſſyrio hoſpite conficere didici.
Verùm tu vale, atque ad Oceanum equos flecte,
Veneranda: ego verò dolorem meum feram, ſicut ſuſcepi.
Vale Luna nitido-corpore: valete & alia
Sidera, quæ placidæ noctis currum comitari ſoletis.

Argumentum tertii *Idyllii*.

INSCRIBITUR hoc Idyllium CAPRARIUS, à perſona amatoris; vel AMARYLLIS, à nomine puellæ quæ amatur; vel COMASTES, ab actione ipſâ: Cantu enim quidam blanditur Amaryllidi, non expreſſo nomine. Poſſet autem quis conjicere Battum eſſe: eum enim paſtorem Caprarium fingit Theocritus alibi Corydoni colloquentem, & ſuum ergo Amaryllida amorem declarantem. Quidam verò Theocritum eſſe putant, ex eo quod dicitur; NUM TIBI SIMUS VIDEOR? Simichidem eum vocantes. Tityrum alii proprium nomen, alii Satyrum ſignificare dicunt. Res autem tranſacta videtur in Italia juxta Crotonem.

CAPRARIUS, vel AMARYLLIS, vel COMASTES,
Idyllium III.

VADO ad Amaryllida: capræ autem mihi
Paſcuntur in monte, & Tityrus eas agit.
O Tityre mihi bene chare, paſce capellas,
Et ad fontem duc, ô Tityre: & illum coleatum *hircum*
Libycum album caveto, ne te cornu feriat.
O dulcis Amarylli, quare me non amplius prope hoc antrum
Procumbens vocas amatorculum? nunquid me odiſti?
An tibi ſimus videor propius eſſe,
Nympha, & promiſſa-barba? Ut me ſuſpendam, efficies.
Ecce! tibi decem poma affero. Illinc decerpſi
Unde me juſſiſti decerpere ru: & cras altera tibi afferam.
Reſpice, quæſo, acerbum meum dolorem. Utinam fierem

Suſurrans

Ἦ ῥ' ἐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμφὶ ἢ λέλαται;
Νωῖ μοὶ τοῖς φίλτροις καταδύσομαι. αἰδ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὴν Ἀίδαο πύλαν, καὶ Μοῖρας, ἀρέξει.
Τοῖά οἱ ἐν κίστῃ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσυνέτοις, δέπουσα. παρὲξ ξείνοιο μαθοῦσα.
Ἀλλὰ τὺ μοὶ χαίρουσα ποτ' Ὠκεανὸν πέτευ πύλας,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἴσω τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ἐκεῖσα.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόζυξ χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες εὐκύκλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Ὑπόθεσις τῦ τρίτυ Εἰδυλλίυ.

ἘΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τὸ μὲν Εἰδύλλιον τῆτο ΑΙΠΟΛΟΣ, ἀπὸ τῆ ἐρῶντ⊙· ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἀπ' ἀυτῆ τῆ παρθένυ. ἐπικωμάζει γάρ πς τῇ Ἀμαρυλλίδι, τῆ ὀνόματ⊙ μὴ δηλωμένυ· εἰκάσειε δ' ἄν πς βάτλον εἶ)· τῆτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἐτέρυ ποιεῖ ὁ Θεόκριτ⊙ παρεσκευασμένον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τ' Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δ τὸν Θεόκριτον εἶ) νομίζυσιν, ἐκ τῦ, Ἦ ῥα γε τοι σιμὸς κατα-φαίνομαι; Σιμιχίδην αὐτὸν καλῦντες. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δ Σάτυρον εἶναί φασι. Τὰ δ πρόσωπα εἰσὶν ἓν ὄρει Ἰταλίας ἀεὶ Κρήτωνα.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ, Εἰδύλλιον γ'.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκον⊙ κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρ⊙ αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν περιλαμπέ, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κρήναν ἄγε. Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κεάκωνα φυλάσσετο, μὴ τύ κορύψῃ.
Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' ἐχρὴν τῆτο κατ' ἄνθρων
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἢ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥα γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἥμω.
Νύμφα, καὶ φεύγεις⊙; Ἀπάγξαδαί με ποήσεις.
Ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τὰ νῦν καθελοῦσα,
Ὧ μ' ἐπέλθ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τι οἴσω.
Φᾶσι μὲν ἀμάλγεα ἐμὸν ἄχος. Αἴθε γενοίμαν

Suſurrans apis, & in tuum antrum venirem,
Hederam ſubiens, & filicem qua tu ornâris!
Nunc ſcio quid ſit Amor: Sævus *eſt* deus. Certè leænæ
Mammam ſuxit, & in ſaltibus eum educavit mater;
Qui me penitus urens ad ipſa oſſa uſque penetrat.
O formoſis oculis prædita, lapis merus! O nigro ſupercilio
Nympha, amplectere me caprarium ut te oſculer.
INEST etiam inanibus oſculis ſuavis voluptas.
Coronam diſcerpere me ſtatim minutas in-partes facies,
Quam tibi ego, Amarylli dilecta, ex hedera ſervo,
Intertextis folliculis & odorato apio.
Hei mihi! Quid me fiet? cur ego perditus? Non audis?
Pellicea exutus in undas illas ſaltabo,
Ubi thynnos ſpeculatur Olpis piſcator:
Et ſi non moriar, tu tamen inde voluptatem capies.
Cognovi nuper, cum quærente me an amares me,
Telephilon alliſum nullum edidit ſonum,
Sed fruſtra molli in brachio tabefactum eſt.
Dixit & Agræo vera, cribro-vaticinans,
Nuper ſpicilega, mercede conducta, quod ego quidem
Tibi totus incumbo: tu autem nihili me facis.
Certè tibi albam gemelliparam capram ſervo,
Quam à me & filia Mermnonis Erithacis nigella
Petit: & dabo ei, quoniam tu me ludificaris.
Saltat oculus mihi dexter: nunquid videbo
Ipſam? cantabo ad pinum hic reclinatus:
Et me forte aſpiciet; quoniam non adamantina eſt.
Hippomenes, cum jam virginem vellet ducere uxorem,
Poma in manibus capiens, curſum perfecit: Atalanta autem
Ut vidit, ut inſanivit! ut in altum incidit amorem!
Egit armentum & vates ab Othrya monte Melampus
In Pylum: illa verò Biantis in amplexu jacuit
Mater gratioſa valde-prudentis Alpheſibœæ.
Formoſam verò Venerem in montibus oves paſcens
Nonne adeo Adonis in magnam adegit rabiem,
Ut ne mortuum quidem illum à ſuo amplexu dimittat?
Beatus quidem mihi *eſt* æternum ſomnum dormiens
Endymion: beatum autem duco, dilecta mulier, Jaſiona,
Qui tot conſecutus eſt, quot non audietis profani.
Doleo caput: tibi autem non eſt curæ. Non amplius ca-
Jacebo hic ſtratus, & lupi hic me edent: (nam,
Ut iſtud tibi *quaſi* mel dulce in gutture fiat.

Ἀ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τὸν ἄνδρον ἰοῖμαν,
Τὸν κωφὸν διαδύς, καὶ τὰν πτέρυγ' ἀπὸ τὸ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός. ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐδήλαζε, δρυμῷ τί μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ κακὸν ποθορῶσα, τὸ πᾶν, λίθος· ὦ κυάνοφρυ
Νύμφα, φεῦσαι με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
ἜΣΤΙ, καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν σέφανον πάλαι με καταυτίκα λεπτὰ ποήσεις,
Τόν τοι ἐγών, Ἀμαρυλλὶ φίλα, καλὸν φυλάσσω,
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ὤ μοι ἐγώ, τί πάθω; τί δ' οὐ δρῶ; οὐκ ἀπαχύεις;
Τάν βαίταν ἀποδὺς εἰς κύματα πίονα ἁλοῦμαι,
Ὥς τοι τὸν δύννας σκοπάζει. Ὄλπις ὁ χερπύλις·
Κἤκα μὴ 'ποδάνω, τό γε μὰν τὸν ἁδὺ πέπωκε.
Ἔγνων πρᾶν, ὄκα μοι μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ πλέφιλον πετεμάξατο τὸ πλατάγημα,
Ἀλλ' αὐτῶς ἀπαλῷ πόπι παῖχεν ἐξεμαράνθη.
Εἶπα καὶ Ἀγροιὼ τἀληθέα, κοσκινόμαντις,
Ἃ πρᾶν ποιολογεῦσα, φρενοβάτις, ἕνεκ' ἐγὼ μοῦ
Τὶν ὅλος ἔσκειμαι· τὺ δέ μοι λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἀ Μέρμνων Ἐριθακὶς ἀ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δώσω οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἄλλ' ὀφθαλμός μοι ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδύσω
Αὐτάν; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὥς σ' ἀποκλινθείς·
Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι· ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐσσί.
Ἱππομανὴς ὄχα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρέμον ἄνυεν· ἀ δ' Ἀτάλαντος
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἀ δ' Βίαντος ἐν ἀγκοίνασιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἀ χαλεῖσα θεὸν Ἀλφεσιβοίας.
Τὰν δ' καλὰν Κυδίππειαν ἐν ὥρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ' ἑτὸς Ὠδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσας,
Ὡς' ὐδὲ φθιμένων μιν ἄτερ μασδοῖο πίθηται;
Ζώοντός μοι ἐμὶν ὁ τὸν ἄδονον ὔπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων ζώοις δ', φίλα γυῖαι, Λασίαινα,
Ὅς τοσσῶν ἐκύρησεν, ὅσ' ἃ παρσενίας βέβληται.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὴν δ' ἃ μέλει. Οὐκέτ' ἀείδω,
Κωτεῦμαι δ' ὄπισθεν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδε μ' ἔδοντι·
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο καὶ βεβλῆσθαι γλυκύπα.

Ὑπὸ

Argumentum quarti *Idyllii*.

Hoc Idyllium Bucolicum eſt. Battus Caprarius & Corydon bubulcus alternis verſibus inter ſe colloquuntur. Inducit autem Theocritus Corydonem paſcentem vaccas bubulci cujuſdam Ægônis, quem dicit robuſtum exiſtentem à luctatore Milône Olympiam abductum eſſe certandi cauſa: Battum verò hæc interrogantem, & dicentem vaccas malum paſtorem nactas, atque propterea macilentas eſſe. Res autem tranſacta eſt in Crotone Italiæ.

PASTORES,
BATTUS & CORYDON
Idyllium IV.

B. DIC mihi, ô Corydon, Cujus hæ boves? an Philondæ?
C. Non verùm Ægônis; ut paſcerem autem mihi ipſas dedit.
B. Num eas alicubi clam veſpere omnes mulges?
C. Atqui ſenex ſummittit vitulos, & me obſervat.
B. Ipſe autem in quam evanuit bubulcus abiens regionem?
C. Nonne audiviſti? Eum abduxit in Alpheum abiens Milo.
B. Et quando ille oleum oculis vidit?
C. Aiunt eum cum Hercule viribus & robore certare.
B. Et me dixit mater Polluce eſſe fortiorem.
C. Et abiit habens ligonemque & viginti hinc oves.
B. Perſuaſerit, *credo*, Milo lupis, ut ſtatim fiant rabidi.
C. Buculæ autem eum mugientes hic deſiderant.
B. Miſeræ iſtæ! Quam malum bubulcum nactæ ſunt?
C. Miſeræ certè: nam nolunt amplius paſci.
B. Illius certè vitulæ ipſa tantum reliqua ſunt
Oſſa. Num rore victitat, quemadmodum cicada?
C. Non per terram. Nam aliquando ipſam ad Æſarum paſ-
Et mollis herbæ bonum faſciculum do: (co,
Aliquando autem ſaltat umbroſum circa Latymnum.
B. Macilentus planè & taurus ille rufus. Utinam ſor-
Lampriadæ populares, quando ſacrificant (tiantur
Junoni, talem: improbus enim populus.
C. Ad paludis etiam oſtium agitur, & ad Phyſci *partes*,
Et ad Neæthum: ubi præclara omnia naſcuntur,
Ægipyrus, & cnyza, & odorifera melitea.
B. Heu heu! Ibunt & hæ boves, ô miſer Ægon,
Ad Orcum, quando & tu infelicem appetis victoriam:

Et

Ὑπόθεσις τῦ τετάρτυ Εἰδυλλίυ.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον βυκολικόν ὅτι. Βάττ☉ μὲν γὰρ αἰπόλος. Κορύδων δ βυκόλος, ἀμοιβαίως διαλέγον☽ ἀμοιβαίως. ὑποπίπτει δ ὁ Θεόκριτ☉ τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βυκόλυ πρὸς Αἴγων☉, ὃν φησιν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλων☉ παλαιστῆ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσον☽· τὸν δ Βάττον ταῦτα πυνθανόμυον, καὶ λέγοντα ὅτι καλαὶ αἱ βόες ἔπυχον βυκόλυ, καὶ εἰσὶ λευκαί. Τὰ μὲν πρόσματα διάκειν☽ ἐν Κρώτωνι τῆ Ἰταλίας.

ΝΟΜΕΙΣ, ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ, Εἰδύλλιον δ'.

Β. Ἦ ποῖ μοι, ὦ Κορύδων, Τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;
Κ. Οὔκ' ἀλλ' Αἴγωνος· ἔσχεν δέ μοι αὐτὰς ἑδώκειν.
Β. Ἦ πάλε κρύβδαν τὰ ποδώκεα πάσας ἀμέλγες;
Κ. Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίπτι τὰ μοσχία, κ' ἐμὲ φυλάσσει.
Β. Αὐτὸς δ' ἐς πίν' ἄφαν☉ ὁ βοκόλ☉ ᾤχετο χώραν;
Κ. Οὐκ ἄκουσας; Ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.
Β. Καὶ ποκα τίω☉ ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;
Κ. Φαντί νιν Ἡρακλῆι ἴσον καὶ κάρ☉ εἰσιδέειν.
Β. Κἠμ' ἔφαδ' ἃ μάτηρ Πολυδεύκε☉ ἦμος ἀμείνω.
Κ. Κ' ὤχετ' ἔχων σκεπάναν τε καὶ εἵματι τοῖδε μάλα.
Β. Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσιτῦ.
Κ. Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.
Β. Δειλαῖαί γ' αὖται· τὸν βοκόλον ὡς κακὸν ὄψον.
Κ. Ἦ μὰν δεικταί γε· καὶ ὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.
Β. Τίνας μὰν δή τοι τὰς πόρτι☉ αὐτὰ λέλειπται
Τῶνδε; μὴ σεφίνας (εἰπέ☽), ὥσπερ ὁ τέπιδος;
Κ. Οὐ δᾶν· Ἄλλοκα μὲν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χέρτοιο καλὰν κάμυδα δίδωμι·
Ἄλλοκα δ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λατυμνον.
Β. Λεπτὰς μὰν καὶ τῶνδε ὁ πύρριχος· εἴθε λάχοιν
Τοὶ τῶ λαμπεινάδα τὶ δαμόται, ὄππα θύοντι
Τᾶ Ἥρα, τοιόνδε κακοχραίσμων γὰ ὁ δᾶμ☉.
Κ. Καὶ μὰν ἐς σταμάλιππον ἐλαύνε☽ ἔς τε τὰ Φύσκα,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φύονται,
Αἰγίπυες, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.
Β. Φεῦ φεῦ· βασεῦν☽ καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς Ἀΐδαν, ὅκα καὶ τὺ καταῖς ἐξίασιν ῥίκας.

Et hæc fiſtula ſitu obducitur, quam quondam compegiſti.
C. Non illa, non per nymphas; quoniam ad Piſam abiens
Dono mihi ipſam reliquit: ego autem quidam ſum cantor,
Et bene quidem illa Glaucæ carmina accino, bene autem Pyr-
Laudo & Crotonem: pulchra etiam civitas Zacynthus, (rhi.
Et quod orientem ſpectat Lacinium; ubi ille pugil
Ægon octoginta ſolus voravit placentas.
Illic & taurum à monte duxit prehendens
Ungula, & dedit Amaryllidi: mulieres verò
Altâ voce acclamârunt, & bubulcus riſit.
B. O gratioſa Amarylli, ſolius tui ne quidem mortuæ
Obliviſcemur: quantum capræ mihi chaſæ, tantum mihi cha-
Heu heu duram valde ſortem, quæ me ſortita eſt! (ra interiiſti.
C. FIDERE oportet, chare Batte, forſitan cras erit melius.
SPES in vivis; deſperati autem mortui.
Et Jupiter interdum eſt ſerenus, interdum pluit.
B. Fido. Pelle deorſum vitulos: nam oleæ
Ramum rodunt perditi: abi tu albe.
C. Abi Cymætha ad collem: non audis?
Veniam, per Pana, malam rem tibi ſtatim daturus,
Niſi abis iſtinc: vide, iterum eo accedit.
Utinam eſſet mihi curvum pedum, ut te verberarem!
B. Aſpice me, ô Corydon, per Jovem: nam ſpina
Modo me hic ſauciavit ſub malleolum. Ut verò alti
Hi aculei ſunt! Male vitula pereat.
In hanc inhians ſauciatus ſum. Nunquid vides?
C. Ita ita, & unguibus eam teneo: atque hæc ipſa eſt.
B. Quantula eſt ſpina! & quantum virum domat!
C. In montem cum venis, ne diſcalceatus venias, ô Batte:
In monte enim rubique & tribuli germinant. (molit
B. Dic age mihi Corydon, Ille vetulus nunquid adhuc
Illam nigra-ſupercilia-habentē amicam, quā olim deperibat?
C. Admodum, ô miſer. Nuper quidem ipſemet ingreſſus
Et in ſtabulum deprehendi eum in ipſo opere.
B. Euge, ô homo ſalaciſſime: natura tua vel cum Satyris
Propius vel cum Faunis, quibus exilia-crura-ſunt, certat.

Argumen-

Χ' ἁ σύεργξ ἐυρεῶπ παλωίεϑ, ἄν πκ' ἐπέξω.
Κ. Οὐ πλάϛα γ', ὦ νύμφας ἐποὶ ποπὶ Πῖσαν ἀφίξπων
Δῶρεον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ πις οἰμὼ μαλιπάπς.
Κᾆν μὴ τὰ Γλαύκας ἀϛχύομαι, ἐὸ ϑ' τὰ Πύῤῥα.
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἄ τε Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταεῶον τὸ Λακίνιον, ᾧ τῆρ ὁ πύκλας
Αἴγων ὀγδώκοντα μάνος κατεδάσατο μάσδας
Τιμεὶ κὴ τὸν ταῖρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πάξας
Τᾶς ὁπλᾶς, κήδων' Ἀμῤῥυλλίδι· ταὶ ϑ' γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὠ βουκόλος ἐξεγέλασσεν.
Β. Ὦ χαίρεα Ἀμῤῥυλλί, μόνας σίδεν ἐκ ϑαλίσας
Λαπύμβ'· ὅσσον αἴγες ἐμὶν φίλαι, ὄαγον ἀπόσβας.
Αἰ αἴ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελίηχεν.
Κ. Θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε· τάχ' αὖριον ἔσσετ' ἄμεινον·
ἘΛΠΙΔΕΣ ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι ϑανόντες.
Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὗει.
Β. Θαρσέω. Βάλλε κάτω δὲ τὰ μοχλία· τᾶς γὰ ἐλαίας
Τὸν ϑαλλὸν τρώγοντι τὰ πρόβατα. σίτθ' ὁ λέπαργος.
Κ. Σίτθ' ἐ Κυπαίϑα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
Ἤξω, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τετῶδεν· ἐς αὖ πάλιν ἁδὲ πεδέρπεις.
Εἶθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς νυ πατάξω.
Β. Θάρσει μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ τῶ Διός· ἁ γὰ ἄκαιρα
Ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ἰσὸ τὸ σφυρόν. Ὡς ϑ' βαθέως
Ταὶ ἀτερκπυλίδες ἐπὶ κακκῶς ἁ πύρνις ὄλοιτο
Ἐς ταύτας ἐτύπτων χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λοίσσης;
Κ. Ναὶ ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω γᾶν ἄλλ' ἢ αὐτά.
Β. Ὀκτίχον ὀκτὶ τὸ τυμμία· κὴ ἀλίκον ἄνδρα δαμάσδες
Κ. Εἰς ὄρεος ὄκχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε.
Ἐν γὰ ὄρεϊ ῥάμνοι τε κὴ ἀκάνϑαδοι κομόωντι.
Β. Εἶτ' ἄγε μοι Κορύδων, Τὸ μεγέντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τίλλαν τὰν κυάνοφρυν ἐραπίδα, τᾶς ποτ' ἐνίδη;
Κ. Ἀχμάν γ' ὦ δειλᾶν· περὶν γε μὰν αὐτὸς ἐπιδῶν
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν, κατελάμβανον ἄμος ἐνάγεις.
Β. Εὖγ' ἄνδρωπ φιλοῖφα· τό τοι γένος ἦ Σατυείσπεις
Ἐγγύθεν ἦ Πάνεσσι κακοπαίμοσιν ἐείσδει.

Argumentum quinti *Idyllii*.

Hoc Idyllium magis Dramaticum est. Colloquuntur autem inter se in Italia, & de præstantia in arte Musica certant, Caprarius Comatas, qui Eumaræ Sybaritæ capras pascit, & Pastor Lacon, qui Thurii Sybaritæ pecora pascit. Habet autem Comatas puellam amasiam Alcippen nomine; Lacon verò amasium Eumedem. Et præmium certaminis constituunt, Caprarius hircum, Pastor autem agnum: Morsonem verò cantionum judicem deligunt. Finito autem certamine, Judex Morson Caprario victoriam tribuit. Inscribitur igitur hoc Idyllium VIATORES, quod in via texentur; BUCOLIASTÆ verò, quod carmen Bucolicum canant.

VIATORES seu BUCOLIASTÆ.

Idyllium V.

COMATAS & LACON.

C. CApræ meæ illum pastorem Sybaritam (est.
Fugite Lacona: meam pellem-caprinam heri furatus
L. Nonne à fonte heus agnæ fugietis? nonne aspicitis
Qui paulò ante meam fistulam furatus est Comatam?
C. Quam fistulam? tu enim quando, serve Sybarita,
Possedisti fistulam? quid? annon cum Corydone
Sufficit tibi stipulæ arundinem stridere tenenti? (lem
L. Quam mihi dedit Lycon, ô liber. Tibi autem qua-
Lacon furatus olim abiit pellem? dic, Comata!
Nam me Eumaræ quidem hero tuo erat in qua cubaret.
C. Quam Crocylus mihi dedit, variam quando sacrificavit
Nymphis capram. Tu autem, improbe, etiam tunc tabesce-
Invidens, & nunc me tandem nudum fecisti. (bas.
L. Non; per ipsum Pana littoralem, non tibi Lacon
Pellem ademit filius Calæthidis: quod *si fallo*, de illa
Petra, ô homo, furens in Cathrim desiliam.
C. Nec etiam non per ipsas palustres, ô bone, nymphas,
(Quæ mihi propitiæ & benevolæ sint)
Non tuam fistulam furtim furatus est Comatas.
L. Si tibi credam, Daphnidis Dolores perferam.
Sed enim si vis hœdum ponere (est quidem nihil (ris.
Sacrum) cantu quidem tecum certabo, donec te victum fatea-

C. SUS

ὑπόθεσις τῆς πέμπτης Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον δραματικώτερόν ἐστι· σχεδιάζουσι γὰρ οἱ ἀγρόται ἐπὶ Ἰταλίας, καὶ δεῖ ἐυμοίρας εἶναι, ὁ τε αἰπόλος Κομάτας, ὃς Εὐμάρᾳ τῇ Συβαρίτᾳ νέμει τὰς αἶγας, καὶ ὁ ποιμὴν Λάκων ὃς Θυρεΐτῃ τῇ Συβαρίτᾳ νέμει τὰ θρέμματα. Ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην τὴν Θυρεᾶτιν· ὁ δὲ Λάκων, ἐρασθεὶς Εὐμήδης· καὶ ἔπαθλον ἡ νίκης πόθεν. ὁ μὲν αἰπόλος τρέχων, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμοιβὴν· Μόρσωνα δὲ τὸν ὡδῶν κείσθω αἰγῶν τα. Τελεσάντων δὲ ἄμιλλαν, ὁ κείσθω Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονεμῇ. Ἐπιγέγραπται δὲ ἐν τούτῳ τῷ Εἰδυλλίῳ ΟΔΟΠΟΡΟΙ μάλιστα, διὰ τὸ ἐν ὁδῷ φιλονεικεῖν· ΒΟΤΚΟΛΙΑΣΤΑΙ δὲ, διὰ τὸ βουκολιάζεσθαι αὐτούς.

ὈΔΟΙΠΟΡΟΙ, ἢ ΒΟΤΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.
Εἰδύλλιον ε.

ΚΟΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

Κ. Αἶγες ἐμαὶ πλεῖον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίτᾳ
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τὸ μὲν γάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

Λ. Οὐκ ἀπὸ τᾶς κραναᾶς σὺ πὰ ἀμπέλος; οὐκ ἐσορεῖτε
Τὸν μὲν τὸν σύεσσα φέραν κλέψαντα Κομάταν;

Κ. Ταὶ ποίαν σύεσσα; τὺ γὰ πόκα, δῶλε Συβαρίτα,
Ἐκπέσον σύεσσα; ἢ τί δ'; ἐκεῖ σὺν Κορύδωνι
Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν παππύσδειν ἔχοντι;

Λ. Ταὶν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ λεύτερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκλέψας ποκ' ἔζα γάκος; εἰπὲ Κομάτα.

Οὐδὲ γὰ συμάρα δεσπότᾳ τᾶς τοι ἐπεύδειν.

Κ. Τὸ κεφαλᾶ μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον ἀνίλα ἔντος
Ταῖς νύμφαις τᾶν αἶγα· τὺ δέ, ὦ κακέ, κἠτ' ἐπάκουες
Βασκαίνων, κἠ νιν μὲ τὰ λοίσθια γνοὺς ἔθηκας.

Λ. Οὐ, μὰ αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκρεον, ὃς σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσε· ὁ Καλαΐδης· ἢ κἠ τίνυας
Τᾶς πίτυος, ὠνδρωπε, μανεὶς ἐς Κεᾶδιν ἁλοίμαν.

Κ. Οὐ μὰν ὥτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, ὦ γαθέ, νύμφας,
(Αἴτ' ἐμὶν ἱλαμοί τε κἠ εὐωπίες πελέθοιεν)
Οὔ τό γε τὸν σύεσσα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

Λ. Αἴ τι πιστεύσαιμι, τὰ Δαφνίδος ἄλγε' ἀείσαν.
Ἀλλ' ἔν αἶγα λᾶς ἔειφον θύω (ἐστὶ μὰν ὕδιν
Ἰσχύν) ἀνὰ γά τοι δακείσομαι, ἤν κ' ἀπείπῃς

C. SUS contra Minervam certamen ſuſcipit. Ecce tamen ſtat
Hic hœdus: ſed age, tu quoq; ſaginatum agnum contra ſtatue.
L. Et quomodo, ô aſtute, recta hæc erunt ex æquo nobis?
QUIS pilos pro lanis totondit? quis autem, præſente
Capra primipara, malam canam vult mulgere?
C. Quicunque vincere alium, ut tu, confidit;
Crabro ſtrepens cicadam contra. Sed enim nequaquam
Hœdus par: tu (ecce hircus hic!) certa.
L. NE FESTINA: non enim igne ureris. Suavius canta-
Hic ſub oleaſtro & nemoribus his ſedens, (bis
Gelida aqua illic defluit: hic nata eſt
Herba, & thorus hic, & locuſtæ hic canunt.
C. Atqui non feſtino: ſed MOLESTE admodum fero, ſi
Oculis rectis inſpicere, quem olim cum eſſes (tu me audes
Puer adhuc, ego docebam. En gratia quo recidit;
NUTRITO & catulos lupi, nutrito canes, ut te comedant.
L. Et quando ego à te aliquid didiciſſe boni vel audiſſe
Memini, ô invide tu & turpis homuncio nullius uſus?
C. Quando pædicabam te, tu autem dolebas: capellæ au-
Hæ balabant, & hircus ipſas terebrabat. (tem
L. non profundius illa pædicatione gibboſe ſepultus ſis:
Sed enim veni huc, veni; & poſtremum cantabis.
C. Non veniam illuc: hic quercus, hic cyperus:
Hic ſuave ſuſurrant in alvearibus apes:
Hic aquæ gelidæ fontes duo: in arbore autem
Aves garriunt: & umbra nihil ſimilis
Iſti quæ eſt apud te: dejicit autem & pinus ſuperne nuces.
L. Atqui agnorum pelles & lanas hic calcabis,
Si veneris, ſomno molliores: iſtæ autem pelles hircinæ,
Quæ apud te ſunt, olent pejus quam tu oles.
Statuam apud cratera magnum albi lactis
Nymphis, ſtatuam autem & ſuavis aliam olei.
C. Si autem & tu veneris, teneram filicem hic calcabis,
Et pulegium florens: ſubſternentur autem capellarum
Pelles, iis quæ apud te ſunt molliores quadruplo agnorum.
Statuam autem octo quidem ſitulas Pani lactis,
Octo autem conchas mellis plenos favos habentes.
L. Iſtinc mecum certa, & iſtic Bucolicum cane carmen:
Tuum ipſius *ſolum* calcans, habe quercus. Sed quis nos
Quis judicabit? utinam veniat bubulcus huc Lycopas!
C. Nihil ego illo opus habeo: ſed hominem,
Si vis, ſylvicidam vocemus, qui ericas

Illas

Κ. Τῆς ποθ' Ἀθαναίαν ἔχειν ἔπεισε· ἐνίδε κεῖται
Ὠκιφόρ· ἀπὸ ἄγε. χὠ τὸν ἔνδοτον ἀμνὸν ἔκδε.
Λ. Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔστ' ἐξ ἴσου ἄμμιν
Τῖς τείχας ἀνθ' ἑλίων ἐποκίξατο; πῖς ἦ παρεύσας
Αἰγὸς ἀφοπτόκοιο, καγὼν κωία βελεῖ' ἀμέλγειν;
Κ. Ὅς πῖς νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τύ, πεποίθεις
Σφὼξ βομβῶν πέπιγας ἐναντίον· ἀμὰ γὸ ὕτοι
Ὠκιφόρ· ἰσοπαλὴς (τὺ ἴδ' ὁ τράγος ὕτος) ἔεισδε.
Λ. ΜΗ' ΣΠΕΥΔ'· ἐγὰρ τοι πνεῖ θάλπιαι· ἄθλον ἀσῆ
Τᾶδ' ὑπὸ τὰν κόπινον χὠ τάλσια ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ πίωνι καταλείβεθ' ὧδε πφύκει
Ποία. χ' ἁ σιβὰς ἅδε, χὠ ἀκείδες ὧδε λαγεῶπι.
Κ. Ἀλλ' ἔπ αὐτῶ· ΜΕΓΑΔ' ἄχθομαι, εἰ τύ με τολμῆς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποβλέπειν, ὃν πρὶν ἐόντα
Παῖδ' ἔτ' ἐγὰν ἐδίδασκον. ἴδ' ἁ χάεις ἐς πί ποθέρπει.
ΘΡΕΨΑΙ χὠ λυκίδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωπι.
Λ. Καὶ πρὶν ἐγὼ φᾷδ' εὖ π μαθὼν καλὸν ἢ χὠ ἀκύσας
Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ χὠ ἀφρεπὲς ἀνδρεῖον αὐτῶς;
Κ. Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ ἦ χἠμαρτες
Αἴ δε καπιβλιχῶντι, χὠ τράγος αὐτὰς ἐγύπα.
Λ. Μὴ βάθιον πίων πυγίσμαι· ὑδὲ ταρείης·
Ἀλλὰ γὸ ἔρφ' ὧδ', ἔρπε· χὠ ὕστερα βωκολιαξεῖς.
Κ. Οὐχ ἑρπῶ πίωνι· τύτῳ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσι μέλισσαι·
Ἔνθ' ὕδαι· ψυχρῶ κρῆναι δύο· ταὶ δ' ὄπι δένδρῳ
Ὄρνιθες λαγαρωῶντι· χὠ σκιὰ ὑδὲν ὁμοία
Τᾷ πρὸ πὶν· βάλλει ἦ χὠ πίπυς ὑψόθε κώνυς.
Λ. Ἦ μὰν ἀρναχίδας τε χὠ εἴρια τᾶδε πατησεῖς.
Αἶκ' ἔνθης, ὕπνῳ μαλακώτερα· ταὶ ϝ τραγεῖαι
Ταὶ φᾷδὲ τὶν ὄσδονι καλὼτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.
Στασῶ ἦ κριτῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακι
Ταῖς νύμφαις, στασῶ ἦ χὠ ἀνὶ ἄλλον ἐλαίῳ.
Κ. Αἴ κέ χὠ τὺ μόλῃς, ἀπαλὰν πρέειν ὧδε πατησεῖς,
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεστρωῖ ἦ χιμαρᾶν
Δέρματα, τᾷ φᾷδὰ μὲν μαλακώτερα πτεράκις ἀρνῶν.
Στασῶ δ' ὀκτῶ μὰρ γαυλὼς τᾷ Πανὶ γάλακι,
Ὀκτὼ ἦ σκαφίδας μέλι· πλέα κνεῖ ἐχίσας
Λ. Αὐτόδε μοι ποτιεισδε, χὠ αὐτόθι βωκολιάσδε·
Τὰν σαυτῆ πατέων, ἔχε πὰς δρύας. Ἀλλὰ τὶς ἄμμε
Τίς κερνεῖ; αἰθ' ἔνδοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.
Χ. Οὐδὲν ἐγὼ πίωνα ποτιδεύομαι· ἀμὰ τὸν ἄνδρα,
Αἰ λῇς, τὸν δρυτόμαν βωκρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας

Illas quæ ſunt apud te findit: eſt autem Morſon.
L. Vocemus. *C.* Tu voca eum. *L.* Age, ô hoſpes, pauliſper audi
Huc veniens: nos enim certamus uter melior
Cantor ſit. Tu autem, ô amice, neque pro me, Morſon,
Per gratiam pronuncies, neque etiam iſtum juveris.
C. Ita, per nymphas, ita Morſon, neque Comatæ
Plus tribuas, neque iſti tu gratificeris.
Hic autem grex Thurii eſt Sybaritæ.
Eumaræ autem capras vides, amice, Sybaritæ.
L. Nunquis te rogabat, per Jovem, an Sybaritæ,
An meus ſit, ô improbiſſime, hic grex? Ut loquax es!
C. Heus bone vir, equidem vera omnia dico,
Et nihil glorior: tu autem valde mordax es. (bem rurſus
L. Dic age, ſiquid dicendum habes: & hoſpitem in urVivum dimitte: ô Apollo, certè linguaculus eſt Comata.
C. Muſæ me diligunt multò plus quam cantorem
Daphnin: ego autem ipſis capellas duas nuper mactavi.
L. Etenim me Apollo diligit magnopere: & pulchrum ei
Arietem ego paſco. Carnea verò jam adventant.
C. Præter duas reliquas geminiparas capras mulgeo:
Et me puella aſpiciens, Ah miſer, inquit, Tu ipſe mulges?
L. Ah ah! Lacon calathos fere viginti implet
Caſeo, & impubem in floribus puerum inquinat.
C. Petit & pomis caprarium Clearista,
Capras præteragentem, & ſuave quiddam canit.
L. Et me Cratidas paſtorem imberbis occurrens
Inſanire facit: pulchra verò ad ejus cervicem quatitur coma.
C. At NON conferenda ſunt cynoſbatus neque anemone
Cum roſis, quarum flores apud ſepes naſcuntur. (dem habent
L. Neq; enim etiam cum glandibus poma montana: hæ quiTenuẽ ab ilice corticulam, illa verò mellis-colorem-referunt,
C. Et ego quidem dabo puellæ ſtatim palumbum,
Ex Junipero detractum: illic enim incubat.
L. Ego verò in veſtem molle vellus, cum tondebo
Ovem nigram, Cratidæ donabo ipſe.
C. Heus, ab oleaſtro diſcedite, capellæ; hic paſcimini,
Ad acclivem hunc collem, ubi myricæ.
L. Non à quercu heus tu Conare, tuque Cynætha,
Hic paſcimini ortum verſus, ſicut Phalarus?
C. Eſt autem mihi fitula ex cupreſſo, eſt autem crater
Opus Praxitelis: puellæ autem hæc ſervo.

L. Et

Τιμὰς τὰς παρὰ τὴν ξυλοχίσδε γ' ἐστὶ ἢ Μάρσων.
Λ. Βωστέομες. Κ. Τὺ χάλει νιν. Λ. Ἴδ' ὦ ξένε, μικρὸν ἄκουον
Τᾷδ' ἐνδὼν· ἄμμες γὰ ἐρίσδομες ὄρνις ἀρείων
Βωκολιασᾶς ὄρτ· τὺ δ', ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ Μόρσων,
Ἐν χάρτει κείνης, μήτ' ὤν τύ γα τῶπιν ἀνάσσῃς.
Κ. Ναὶ, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτα
Τὸ πλέον ἰδωὶης, μήτ' ὢν τύ γα τῶδε χαείξῃ·
Ἀλλά τοι ἃ πύρνα τῷ Θερείῳ ὄρτ Συβάρτα·
Εὐμάρεα γὰ τὰς αἶγας ὀρῇς, φίλε, τῷ Συβάρτα.
Λ. Μὴ τύ πες ἠρώτα, ποπῶ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,
Αἴτ' ἐμὸν ὄρτι κάλιστε, τὸ ποίμνιον; Ὡς λάλος ἐσσί.
Κ. Βὴν πὰ τόσσ', ἐγὼ μὰν ἀλαθία πάντ' ἀγορεύω,
Κ' ὔδὲν χαυχόμαι τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομός ἐσσι.
Λ. Εἶα λέγ', εἴτι λέγεις· ἢ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζᾶντ' ἄρεις· ὦ Παιὰν, ἢ σαμύλος, ἦδα Κομάτα.
Κ. Ταὶ μώσαι με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμαίρας δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.
Λ. Καὶ γὰ ἔμ' Ἀπόλλων φιλέει μέγα· ἢ καλὸν αὐτῷ
Κεῖον ἐγὼ βόσκω. τὰ δ' Κάρνεα ἢ δὴ ἐφέρπει.
Κ. Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω·
Καί μ' ἁ παῖς ποδορεῦσα, Τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;
Λ. Θεῦ θεῦ, Λύκων τοι ταλάρως χὠδὸν εἴκατι πλεῖ
Τυρῶ, ἢ τὸν ἄναξον ἐν ἄρδεσι παῖδα μολώτει.
Κ. Βάλλει ἢ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελῶντα, ἢ ἁδύ τι ποππυλίσδει.
Λ. Κἠμὲ γὰ ὁ Κεφίσας τὸν ποιμένα λεῖος ἀνάγει
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ γὰ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.
Κ. Ἀλλ' Οὐπύμβλητ' ὄρτι κυώβατος ὧδ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα, ἢ ἄνθρεα παρ' ἀμαθοῖσι πεφύκει.
Λ. Οὐδὲ γὰ ὧδ' ἀκύλοις ἐριμαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λέπταν ἀπὸ σείνοιο λεπύριον, αἱ δ' μελιχραί.
Κ. Κἠγὼ μὲν δώσω τὰ παρδίνω αὐτίκα φάσγανα,
Ἐκ τᾶς ἁρκάδω καθελών· τύνει γὰ ἐρίσδεις.
Λ. Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χαλκῆαν μαλακὸν πόκον, ὀππόκα πέξω
Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κεφίσᾳ δωρήσομαι αὐτός.
Κ. Σίφ' ὑπὸ τᾶς κοπίνω, ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κά πάντες τᾶτο γελοφόν, ἃ τε μυεῖχοι.
Λ. Οὐχ ὑπὸ τᾶς δρυός, ὄρτι ὁ Κώναιος, ἃ τε Κυάμα,
Τοτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαικος;
Κ. Ἔστι δέ μοι γαυλὸς κωπαϊσιν, ἔστι ἢ χρητὴρ
Ἔργον Περξιτέλους· τᾷ παιδὶ ἢ ταῦτα φυλάσσω.

L. Et nobis eſt canis amans-gregis, qui lupos ſtrangulat:
Quem puero donabo, feras omnes ut perſequatur.
C. Locuſtæ, quæ ſepem ſuperſaltatis meam,
Ne meas lædatis vites: ſunt enim teneræ.
L. Cicadæ, videte caprarium ut ego irrito;
Sic & vos diu irritatis meſſores.
C. Odi denſarum-caudarum vulpes, quæ vites Micônis
Semper venientes ad veſperas comedunt.
L. Etenim ego odi ſcarabeos, qui Philondæ
Ficus vorantes, ſublimes feruntur. (ridens
C. Nunquid non meminiſti cum ego te ſubagitavi, & tu
Scite te movebas, & quercui hærebas illi?
L. Hoc quidem non memini: cum verò hic te vinctum
Eumaras purgavit, probe admodum hoc ſcio.
C. Jam aliquis, ô Morſon, irritatur; non ſenſiſti?
Vade, & ſcillas veteres ex monumento ſtatim evellito.
L. Et ego quidem vellico, Morſon, quendam: & tu etiam
Vade jam, & cyclaminum effodito ad Halenta. (vides.
C. Himera pro aqua fluat lac: & tu, ô Crathi,
Vino rubeſcas: & junci fructum ferant.
L. Fluat & Sybaritis mihi mel: & in diluculo
Famula pro aqua urnam favis intingat.
C. Meæ quidem cytiſumque & ægilum capræ edunt,
Et lentiſcum calcant, & in comaris cubant.
L. At meis ovibus adeſt apiaſtrum
Quo paſcantur, multa autem & ſicut roſæ hedera floret.
C. Non amo Alcippen, quia me nuper non oſculata eſt,
Auribus ad ſe attrahens, cum ei palumbum dedi.
L. Sed ego Eumedem amo magnopere: etenim cum ei
Fiſtulam porrexi, ſuave quiddam valde me oſculatus eſt.
C. NEFAS, ô Lacon, cum luſciniis picas certare,
Atque upupas cycnis: tu autem, ô miſer, es odioſus.
L. Finem facere jubeo paſtorem. Tibi autem, Comata,
Donat Morſon agnam: & tu ſacrificans
Nymphis, Morſoni pulchrum carnis fruſtrum ſtatim mittito.
C. Mittam, per Pana. Fremito præ gaudio totus hircorum
Nunc grex: nam ego quoque (ecce quam magnos iſtos ca-
In Laconem paſtorem, quod nunc tandem (chinnos edo
Expedivi agnum!) in cœlum vobis ſaltabo.
Capræ meæ bono eſtote animo cornigeræ: cras vos
Omnes ego lavabo Sybaritidem intra fontem.
Heus tu albe cornipetens, ſiquam ineas

Capra-

Λ. χ' ἁμῖν ὅτι κύων φιλοπόιμι☉. ὃς λύκ☉ ἄγχει·
Ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι, τὰ θηεῖα πάντα διώκειν.
Κ. Ἀκείδες, αἰ τὸν φερσμὸν ὑφ' παδῖτε τὸν ἁμόν,
Μή μὰ λαβάσπαδε τὰς ἀμπίλ☉· ἐπὶ γὰ δᾶδαι.

Λ. Τοὶ τέπιγες, ὀρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὔπω χ' ὕμμες θλιὼ ἐρεθίσδετε τὼς καλαμοτάς.
Κ. Μισέω τὰς δασυχέρχ☉ ἀλωπέκας, αἳ τὰ Μίκων☉
Αἰεὶ φοιτῶσι τὰ παδίσκερα βαγίζοντα.
Λ. Καὶ γὰ ἐγὼ μισέω τὼς καυδάεργς, οἳ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα καταπρώγοντες, ὑπολυόμοι φορέον☽.
Κ. Ἦ ῥ' μέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τὺ κατέλασα, χὤτ' ὀσπαρῶς
Εὖ πόκα κογχλίζα, χὤς δρυὸς εἶχεο τίλως;
Λ. Τᾶτο μὰ ῥ' μέμναμ'· ὄκα μὰν πόκα τᾶδε τὺ δάσας
Εὐμάρας ἐκάθηρα, καλῶς μάλα τᾶτό γ' ἰάμι.
Κ. Ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνε☽ κὤς παρήδα;
Σχίλλας ἰὼν γερσίας ἀπὸ ⟨άμα⟩☉ αὐτίκα τίλλοις.
Λ. Κἠγὼ μὰ κύσδω, Μόρσων, πνᾶ· χὤτὺ ὃ λεύασεις.
Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσε γνῶ ἐς τὸν Ἀλιρτα.
Κ. Ἰμέρα ἀνθ' ὕδα⟩☉ ῥεῖπω γάλα, χὤτὺ ὄ, Κερᾶτι,
Οἴνῳ πορφύρεις, τὰ δέ τοι σία χἄρπον ἐνείκαι.
Λ. Ῥείτω χ' ἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· χὤ τὸ πῦ ὄρθεον
Ἀ πᾶς ἀνθ' ὕδα⟩☉ τὰν χαλκίδα κηεία βάψαι·
Κ. Ταὶ μὰ ἐμαὶ κύπσόν τε χὤ ἄϊγλον ἄγες ἔδοντι,
Καὶ χίνον πατέοντι, χὤ ἐν κομάρεσσι κίον☽.
Λ. Ταῖσι δ' ἐμαῖς οἰέοισι πάρεσσι μὰ ἁ μελίτεια
Φέρβεδαι, πολλὸς ὃ χὠς ῥόδα κισσὸς ἐπαυθεῖ.
Κ. Οὐκ ἔρομ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὸν ὐκ ἐφίλασε,
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὄκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.
Λ. Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδως ἔραμαι μέγα· χὤ γὰ ὄκ' αὐτῷ
Τὰν σύεγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κἄρτ' ἐφίλασεν.
Κ. Ὀϝ Θεμιτὸν λάκων, ποτ' ἀνδόνα κίασας ἐείσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκιοισι· τὺ δ', ὦ πάλαν, ἐκπὶ θιλεχθῆς.
Λ. Παύσαδε κίλομαι τὸν ποιμῆρα. πὶν ὄ, Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· χὤ τὺ ὄ δύτας
Ταῖς νύμφαις Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.
Κ. Πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. φερέτω πάντα τοσχίπκων
Νιῶ ἀγέλα. κἠγὼ γὰ ἴδ' ὡς μέγα τᾶτο καχαξῶ
Καπῶ Λάκων☉ τῷ ποιμῆ☉. ὅπτι ποκ' ἦν
Ἀνυσάμαν τὸν γ' ἀμνὸν· ἐς ἕρανὸν ὕμιν ἀλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε χερυχίδες· αὔριον ὕμιν
Πᾶσας ἐγὼ λύσω Συβαρίτιδ☉ ἔνδοθι κρέας.
Οὔπις ὁ λευκίτις ὁ κορυπίλ☉, εἴ πὺ ὀχυσεῖς

Τᾶν

Caprarum, percutiam te, priuſquam immolem
Nymphis agnum. En iterum hic petit! Ego verò fiam,
Ni te percuſſero, Melanthius pro Comata.

Argumentum ſexti *Idyllii*.

Damœtas & Daphnis æſtivis menſibus ſub meridiem ſuos in unum compellunt greges, & amores Cyclopis & Galateæ alternis canunt. Orditur cantum Daphnis, ſermonem tanquam ad Cyclopem dirigens: Damœtas verò reſpondet, quaſi ſub perſona Polyphemi.

Res *aguntur* in Sicilia. Alloquitur autem poeta Aratum, cujus meminit in Thalyſiis, & alibi. Poteſt autem hic *Aratus* eſſe poeta ἡδὺ Φαινομένων.

BUCOLICI CANTORES,

Idyllium VI.

DAMOETAS & DAPHNIS.

DAmœtas & Daphnis bubulcus in unum locum (eorum Gregem quondam, Arate, compulerunt: erat autem alter Rufus, alter autem ſemiberbis. Ad fontem autem quendam Sedentes æſtate, meridie talia canebant. (ambo Primus autem incepit Daphnis, quoniam & primus contende-

Daph. Petit tibi, Polypheme, gregem ovium Galatea. (bat.
Malis, difficilem-amatorem Caprarium hominem vocans:
Et tu ipſam non aſpicis miſer, miſer, ſed ſedes
Dulciter fiſtula-canens. Iterum illa (ecce!) canem petit
Quæ te ovium ſequitur cuſtos: ipſa verò latrat
In mare aſpiciens: puri autem fluctus eam oſtendunt
Placide ſtrepentes, in littore currentem.
Cave ne puellæ in crura irruat
Ex mari exeuntis, neve corpus pulchrum laceret.
Illa verò etiam ibi laſcivit, ſicut ex carduo
Rufæ comæ, pulchra æſtas dum torret:
ET FUGIT amantem, & non amantem ſectatur.
Et à linea movet lapidem: certè enim AMORI
Sæpe, ô Polypheme, non-pulchra pulchra videntur.
Poſt hunc Damœtas incepit, & hæc cecinit:

Dam.

Τᾶν αἰγᾶν, φλαῦρῶ πυ, πεὶν ἢ γ' ἐμὲ χωλιεχῆσαι
Ταῖς νύμφαις τᾶς ἀμόν· Ὁ δ' αὖ πάλιν πάλιν ἐνὰ ἠνοίραν,
Αἰ μή τυ φλάσειμι, Μελάνθιος αὐτὶ Κομάτας.

Ὑπόθεσις τῆς ἕκτης Εἰδυλλίου.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις βόες ἄντες μεσημβρίας εἰς ἓν βρέμμα ζωελαύνεσι, καὶ ἀμοιβαίως τῷ περὶ Κύκλωπος καὶ Γαλατείας νύμφης ᾄδουσιν ἄδειαν. Ἀρχὴ μὲν οὖν ἐστὶ φιλονεικίας ὁ Δάφνις, ὡς πρὸς τὸν Κύκλωπα τῷ ἀπόδοσιν ποιούμενος· ὁ δὲ Δαμοίτας ἀποκρίνεται, ὡς ἐν προσώπῳ τοῦ Πολυφήμου ᾄδων.

Τὰ πρόσωπα, ἐν Σικελίᾳ. προσδιαλέγεται ὁ ποιητὴς Ἀρέτᾳ, ἢ καὶ μέσῃ ἐν τοῖς βαλυσίοις, καὶ ἀναχῶ. Δωρὶς δὲ αὕτη ἐστὶν ἡ τῶν Φενεατῶν ποιητής.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

Εἰδύλλιον ϛ'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ', Ἀρέτα, συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτᾶς
Πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιφόριος. ὅτι κοσμίαν δέ πω ἄμφω
Ἐσδόμφοι βόες μέσῳ ἄμματι τοιάδ' ἄειδον.

Πρῶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἔισδεν.

Δαφν. Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλοῦσα·
Καὶ πύ νιν ἢ ποθορῆδα ταλαν, πάλαν, ἐνὰ καθῆσα
Ἀδέα συρίσδων. πάλιν αὖ (ἴδε) τὸν κωφὰ βάλλει
Ἅ τοι τᾶν ὐΐων ἔπι σκοπός· ἁ δὲ βαΐσδει
Εἰς ἄλα δερκομέρα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
Ἄσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράζεο μὴ τᾶς πυσδὸς ὅτι κράμπισιν ὀρέσση
Ἐξ ἄλὸς ἐρχομένας, χὤ ἢ χέρα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἅ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαδρύπτει, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέεις ἀνίκα φρύσσει·
ΚΑΙ' ΦΕΥΓΕΙ φιλέοντα, καὶ ἐ φιλέοντα διώκει.
Καὶ τὸν ὑπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἢ γὰρ ΕΡΩΤΙ
Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφαν.
Τῷδ' ἔπι Δαμοίτας ἀναβάλλετο, καὶ τάδ' ἄειδεν·

Δαμ.

Dam. Vidi, per Pana, ovium gregem cum peteret,
Et me non latuit, non per meum unicum dulcem, quo video
Ad finem *usque vitæ*. At vates Telemus inimica vaticinans
Inimica referat domum, ut filiis asservet.
At enim ipse quoque vellicans vicissim eam non aspicio,
Sed aliam quandam dico mulierem habere: ipsa verò au-
Invidet mihi, ô Apollo, & tabescit, atque è mari (diens,
Insana prosilit prospectans in antra & greges ovium.
Placide quoque *juss* canem adlatrare: etenim quando ama-
Ipsam, ganniebat ad femora rostrum habens. (bam
Hæc autem forte inspiciens facientem me sæpius, mittet
Nuntium. At ego fores occludam, donec juraverit
Se ipsam mihi straturam pulchrum lectum hac in insula.
Neq; enim admodum turpem formam habeo, ut de me dicunt.
Certè *enim nuper* in mare inspiciebam: (erat autē tranquillitas)
Et pulchra quidem barba, pulchra autem mihi unica pupilla
(Ut meum fert judicium) videbatur: dentium autem
Candidiorem nitorem Pario referebat marmore.
Ac ne fascinarer, ter in meum despui sinum:
Hæc enim vetula me Cotyttaris edocuit,
Quæ nuper metentibus apud Hippocoontem canebat.
Hæc cum dixisset, Daphnim Damœtas osculatus est: (dedit,
Et ille quidem huic fistulam, hic autem illi pulchram tibiam
Tibia canebat Damœtas, fistula autem canebat Daphnis bu-
Saltabant in molli vitulæ statim gramine: (bulcus,
Neuter tamen vicit, sed invicti fuerunt.

Argumentum septimi *Idyllii*.

Peregre agens Theocritus in *insula* Cô, cum ad Ptolemæum in Alexandriam proficisceretur, amicus factus est Phrasidamo & Antigeni, Lycopei filiis; vocatusq; ab illis rus ad Thalysia *sacra* Cereris, abit *eo* cum Eucrito & Amynta. Incidit autem in itinere in Lycidam Cydoniatem ex Creta: & mutuo sermone ipsorum amores inter se recensent. Continet igitur hoc Idyllium meram rei gestæ narrationem.

THALYSIA, seu VERNUM ITER, *Idyllium* VII.

ERat tempus cum ego & Eucritus in Halenta
Ibamus ex urbe: & tertius nobiscum Amyntas.

Cereri

Δαμ. Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε,
Κὤμ' ἔλαθ', ὃ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ πονέομαι
Ἐς τέλος. Αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἦχθρ' ἀγορεύων,
Ἐλθὲ φέρει ποτὶ οἶκον, ὅπως τείσειεν φυλάξῃ.
Ἀλλὰ χὠ αὐτὸς ἐγὼ χισδὼν πάλιν ὃ πονέομαι.
Ἀλλ' ἄμμαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχην· ἃ δ' αἰόησα,
Ζάλοῖ μ', ὦ Παιάν, χὠ τάχα) οὐκ ἦ θαλάσσας
Οἰσφεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρά τε χὠ ποτὶ πίμνας.
Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν χὠ τᾶ κυνί· χὠ γὰ ὄκ ἤρων
Αὐτᾶς, ἐνυζῆτο ποτ' ἰχία ῥύσχος ἔχοισα.
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦντά με πολλάκι, πέμψει
Ἄγγελον. Αὐτὰρ ἐγὼ χλαξῶ δύρας, ἔστ' ἀ ὁμάγυς
Αὐτά μοι τορέσειεν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπιγάσσω.
Καὶ γάρ θην ὐδ' εἶδον ἔχω κακόν, ὡς με λέγουσι.
Ἡ γὰ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον· (ἦς ἦ γαλάνα)
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γλύκεα, καλὰ δ' ἁμὶν ἁ μία κώπα
(Ὡς παρ' ἐμὶν κίκει) καταφαίνετο· φᾶς δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν Παείας ὑπέφαινε λίθοιο.
Ὡς μὴ βασκανθῶ ἦ, τεὶς εἰς ἐμὸν ἔπνυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰ ἁ γραῖα με Κοπυλαεὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἃ πρὶν ἀμώντεσσι παῖ Ἱπποκόωνι ποταύλει.
Τόνς εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασεν·
Χὼ μὲν τῷ Ζηνὶ γ', ὁ δὲ τᾷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύριττε δὲ Δάφνις ὁ βώτας.
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρπες αὐτίκα ποίᾳ·
Νίκα μὲν ὐδ' ἦγε, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

Ὑπόθεσις τοῦ ζ' Εἰδυλλίου.

Ἐπδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ὅτε περὶς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆει, φίλος κατέστη Φραστάμῳ τῷ Ἀντιοχέως Λυκωπίως υἱοῖς· καὶ καληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ὅτι θαλύσια Δήμητρος, ἅπτερ μὲν Εὐκρίτα καὶ Ἀμυντᾶ. Ἐντυχὼν δὲ καθ' ὁδὸν Λυδίδα τῇ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης καὶ ἀμφήλοις ὁμιλοῦντες διεξῆρχον τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἔστι μὲν ἓν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν.

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ ΕΙΡΗΝΗ ἩΟΔΟΙΠΟΡΙΑ, Εἰδύλλιον ζ'.

Ἧς ποτὲ μὲν ἀνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὐκρίτος εἰς τὸν Ἄλσος
Εἰρπομες ἐκ πόλιος· σοὶ καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμυντας.

Τῷ

Cereri enim faciebat ſactificia Phraſidamus,
Et Antigenes, duo filii Lycopei: ſiquid boni *reſtat*
A generoſis illis nobilibus, à Clytia & ab ipſo
Chalcone, Buriam qui ex pede perfecit fontem,
Bene adnixus ad petram genu: penes autem ipſum
Populi ulmique bene-umbroſum nemus oſtendebant,
Viridibus foliis tectæ, comatæ.
Necdum mediam viam emenſi eramus, neque ſepulchrum
Nobis Braſilæ apparebat: & viatorem quendam
Bonum cum Muſis Cydonicum invenimus virum, (quam eum
Nomine quidem Lycidam; erat autem caprarius: neq; quiſ-
Ignoráſſet aſpiciens quoniam caprario egregie ſimilis erat.
Nam ex hirſuto & villoſo hirco gerebat
Albam pellem humeris, novum coagulum redolentem:
Circum autem ejus pectora vetuſtum pallium erat adſtrictum
Cingulo textili; curvum autem ferebat ex oleaſtro
Dextra pedum, & me placide ridens appellavit
Oculo arridenti, (riſus autem hærebat ejus labris)
Simichida, quo jam tu meridie pedes trahis,
Cum & lacertus in ſepibus dormit,
Neque criſtatæ corydallides errant?
An ad convivium vocatus properas? an ad alicujus civium
Torcular properas? ut tui pedibus euntis
Omnis lapis occurſans ad ſoleas reſonat!
Huic ego reſpondi: Lycida dilecte, dicunt te omnes
Eſſe fiſtulatorem valde egregium & inter paſtores
Et inter meſſores; quod valde animum delectat (parem eſſe
Noſtrum: quanquam, meo quidem judicio, me quoque tibi
Puto. En viam, eu ad Thalyſia! nam amici
Homines pulchræ Cereri epulum parant, (menſura
Fortunarum primitias offerentes: eis enim valde cumulata
Dea frugibus abundantem replevit aream.
Sed age, (jam communis enim via, communis autem & dies)
Canamus: forte alter alterum juvabit. (cunt
Etenim ego quoque Muſarum *ſum* facundum os: & me di-
Omnes cantorum optimum. Ego autem non facile credulus,
Non per terram: nondum enim, meo judicio, aut bonum
Sicelidam ſupero illum Samium, aut Phileta, (tendo.
Canendo: ſed QUASI RANA quædam cum cicadis con-
Sic dixit dedita opera: caprarius verò ſuaviter ridens,
Hoc tibi, inquit, pedum donabo, quoniam es
Totus revera germen à Jove factum.

Ita

Τᾷ δηοῖ γὸ ἔπιυχε θαλύσια ὁ Θερσίδαμος,
Κ' Ἀντιγόης, δύο τέκνα Λυκωπος· εἴτ' ὤρ ἐδλὸς
Χαῶν ἁμὶ ἔτ' ἄνωθεν, ἀπὸ Κλυπέας τε κὴ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βύρειαν ὃς ἐκ ποδὸς ἄγνυε κράναν,
Εὖγ' ἐπερειπάμων πέτρα γόνυ ταὶ ἧ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πέλεαι τε εὐσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωρεῖσιν πετάλοισι καπηρεφέες, κομόωσαι.
Κἄπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄγυιες, ἁδὲ τὸ σᾶμα
Ἀμὶν τῶ Βερσίλα κατεφάνετο· καί πιν ὁδίταν
Ἐδλὸν σιὼ Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὑρεμες ἄνδρα,
Ὄνομα μὲ Λυκίδαν, ἧς δ' ἀπόλος· ἁδὲ κέ τις μιν
Ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐφκει.
Ἐκ μὲν γὸ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τέγγοιο
Κραχὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας παμίσοιο ποτίσδη·
Ἀμφὶ δέ οἱ σάθεσι γέρων ἐσείσατο πῆλος
Ζωσῆει πλοκιερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγκελαίω
Δεξιτερᾷ χορυφάν, καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμματι μειδιόων μὶ, (γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς)
Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον ποδὰς ἔλκεις,
Ἀνίκα δὴ κὴ ζαῆος ἐρ' αἰμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ' ὀπιπυμβίδιοι χορυδαλλίδες ἰλαίνον ᾠδάς;
Ἦ μὴ δαῦτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τιν' ἀζῶν
Λαὸν ὀπηδρώσκεις; ὡς τεῦ ποσὶ νεισομένοισι
Πᾶσα λίθος παίοισα ποτ' ἀρξυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
Ἔμμεν συεκτὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν
Ἐν τ' ἀμπήεσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἀμέτερον· καίτοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαείσδην
Ἔλπομαι· ἀ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσίας ἣν χὸ ἑπαίρει
Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῦτα τελεῦντι,
Ὄλβῳ ἀπαρχόμενοι μάλα χάρσιμον ποίνι μέτρῳ
Ἃ δαίμων ἔυκηρον ἀρετλήρωσεν ἀλοάν.
Ἀλλ' ἄγε δή, (ξυνὰ γὸ ὁδὸς, ξυνὰ δ' ἧ κὴ ἀοιδὰ)
Βωκολιασδώμεθα· τάχ' ὤπερος ἄμμιν ὀπάσει.
Καὶ γὸ ἐγὼ Μοισᾶν κἀπυρὸν σόμα· κἠμὲ λέγουσι
Πάντες ἀοιδὸν ἄειστον· ἐγὼ δέ τις ἠ ταχυπειθὴς,
Οὐ δάν· ἠ χάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, ἔστε τὸν ἐδλὸν
Σικελίδαν κίκημι τὸν ἐκ Σάμω, ἔστε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· ΒΑΤΡΑΧΟΣ δέ πτ' ἀπείδας ὥς τις ἐείσδη·
Ὡς ἐφάμαν ὁδίταδες· ὁ δ' αἰπόλος ἁδὺ γελάσας,
Τάν τοι, ἔφα, χορύναν δωρήσομαι, ἔνεκαν ἐσσὶ
Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἠὲ Διὸς ἔριος.

Ὡς

Ita mihi & faber valde invisus est, qui conatur (tis
Æqualem montis summitati perficere domum Oromedon-
Ac Musarum aves, quotquot contra Chium vatem
Ex adverso garriemes, frustra laborant.
Sed age Bucolicum cito incipiamus cantum, (ceat
Simichida: & ego quidem *canam*. Vide amice, an tibi pla-
Hoc quod nuper in monte parvum carmen elaboravi.
Erit Ageanacti tuta navigatio in Mitylenen,
Et cum propter occidentes hœdos Notus humidas urget
Undas, & Orion quando in Oceano pedes sistit,
Si Lycidam roseum amore
Liberavit: ardens enim amor ejus me urit.
Et halcyones flerent undas, & mare,
Et Notum, & Eurum, qui imas algas movet:
Halcyones, glaucis Nereidibus quæ maxime
Avium dilectæ sunt, quibusque ex mari victus.
Ageanacti navigationem quærenti in Mitylenen
Tempestiva omnia fiant, & tutum in portum perveniat.
Et ego illo die, anethinam vel roseam
Vel & violaceam coronam circa caput retinens,
Pteleaticum vinum ex cratere hauriam,
Ad ignem recubans; favam aliquis in igne torrebit,
Et thorus erit extructus ad cubitum usque
Cnyzaque, asphodeloque, lentoque apio.
Et bibam suaviter, meinor Ageanactis,
Ipsis calicibus ad fœcem usque labrum infigens.
Tibia-canit autem mihi duo pastores: alter, Acharnensis;
Alter, Lycopitas: & Tityrus prope canet,
Ut olim Xeneam amavit Daphnis bubulcus,
Et ut montem circuibat, & ut quercus ipsum lugebant,
Himeræ quæ nascuntur ad ripas fluvii:
Cum ille seu nix quædam liquescebat sub altum Hæmum,
Vel Atho, vel Rhodopen, vel Caucasum extremum.
Cantabit etiam ut olim suscepit caprarium lata arca
Vivum existentem, sæva impietate heri:
Utque ipsum simæ ex prato pascebant euntes
Cedrum in dulcem mollibus floribus apes;
Quoniam ei dulce Musa in ore fundebat nectar.
O beate Comata, tibi hæc jucunda diu acciderunt:
Et tu inclusus in arcam fuisti, & tu aprum
Favis pastus, trimestre tempus exegisti.
Utinam mea memoria inter viventium numerum fuisses,

Ita

Ὡς μοι κ᾽ τέκτων μέγ᾽ ἀπέχθε᾽ ὅστις ἐρεινῶν
Ἴσον ὄρευς κορυφᾶ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ Μοισᾶν. ὄρνιχες, ὅσοι πολὶ χίον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐπώπα μοχθίζοιτε.
Ἀλλ᾽ ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ᾽ ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μόνῳ. ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρίσκει
Τᾶθ᾽ ὅ, π᾽ ἐρεὼν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
Ἐντὶ Ἀγεάνακτι κωμὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χ᾽ ὥταν ἐφ᾽ ἑσπερίοις εἰαροις νότος ὑγρὰ διώκη
Κύματα, κ᾽ Ὠρίων ὀκ᾽ ἐπ᾽ Ὠκεανῷ πόδας ἴαχη.
Αἴθεν τὸν Λυκίδαν ὀπεύμονον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσιος ἱμερὸς γὰ ἔρως αὐτῶ με καταίθει.
Χ᾽ ἀλκυόνες στρεπτοῖσι τὰ κύματα, τάν τε θαλάσσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ᾽ εὖρον, ὃς ἔκτα φυκία κινεῖ·
Ἀλκυόνες, γλαυκᾶς Νηρῆος ταῖτε μάλιστα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ ποκ᾽ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὠρια πάντα γένοιτο, κ᾽ εὐπλοον ὅρμον ἔχοιτο.
Κἠγὼ τίω κατ᾽ ἄμαρ, ἀνήθινον ἢ ῥοδέντα
Ἢ κ᾽ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων,
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφύξω,
Πὰρ πυρὶ καλλιμόλῳ· κύαμον δέ πις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
Χ᾽ ἁ σιβὰς ἐανεῖ πεπυκασμένα ἕς᾽ ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζα τ᾽, ἀσφοδέλῳ τε, πολυγναμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πόμαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι κ᾽ ἐς πύα χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλησεῖσθαι δέ μοι δύο ποιμένες ἐν μέσῳ, Ἀκαρνεύς
Εἷς ἦς, Λυκωπίτας· ὁ δ᾽ Τίτυρος ἐξύθεν ἆσει,
Ὡς ποκα τᾶς Ξενέας ἠράσατο Δάφνις ὁ βώτας,
Χ᾽ ὡς ὄρεα ἀμφεπάλοιτο, κ᾽ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἰμέρᾳ αἴτε φύοντι παρ᾽ ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Ἦτε γὰν ὡς τις κατετάκετο μαχεὸν ὑφ᾽ Αἵμον,
Ἢ Ἄθω. ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Ἀσεῖ δ᾽ ὡς πτὰ ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακῆσιν ἀταδαλίαισιν ἄνακτος·
Ὡς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κίδρεον ἐς ἀδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσι μέλισσαι·
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατ᾽ στόμα χέε νέκταρ.
Ὦ μακαρεῖσθ᾽ Κομάτα, τὺ θλὼ τὰ δὲ πρόσθε πόνδεις·
Καὶ τὺ κατεκλάδης ἐς λάρνακα, κ᾽ τὺ μελισσᾶν
Κηρία φερζόμῳ, ἔτος ἄλιον ἐξετέλεσσας.
Αἴθ᾽ ἐπ᾽ ἐμεῦ ζωοῖς ἐναείθμῳ ὄφελες ἦμες,

Ita ego tibi paſcerem in montibus pulchras capras,
Vocem audiens: tu autem ſub quercubus vel ſub piceis
Suaviter modulans recubares, divine Comata.
Tantum ille locutus finem fecit. Poſt eum viciſſim
Et ego talia dixi; Lycida chare, multa quidem alia
Nymphæ & me docuerunt in montibus paſcentem
Præclara, quæ forte vel ad Jovis ſolium ſuſtulit fama:
Sed illud ex omnibus valde egregium, quo te honorare
Incipiam. Sed auſculta, quandoquidem Muſis charus es.
Simichidæ quidem Amores ſternutarunt: certe enim miſer
Tantum amat Myrto, quantum ver capræ amant.
Aratus autem, qui omnium chariſſimus eſt illi homini,
Pueri in viſceribus habet amorem. Novit Ariſtis,
Bonus vir valde Ariſtis, quem ne ipſe quidem canere
Phœbus cithara ad ſuos tripodas dedignaretur,
Quam pueri Aratus ſub oſſibus uritur amore
Hunc mihi, Pan, Homoles amabile ſolum qui ſortitus es.
Non-vocatum illius charas in manus fiſtas,
Sive is eſt tener Philinus, ſive quilpiam alius.
Et ſi hæc facies, ô Pan chare, ne tu pueri
Arcadici ſquillis ſub latera & humeros
Tunc flagellent cum carnes paucæ adſunt:
Sin aliter annues, tunc per totum corpus unguibus
Morſus ſcalparis, & in urticis dormias.
Sis autem Edonorum quidem in montibus hyeme media,
Ad Hebrum fluvium verſus, prope Septentrionem:
Æſtate vero ultimos apud Æthiopas paſcas, (poteſt
Sub ſcopulo Blemyorum, unde non amplius Nilus videri
Vos autem Hyetidis & Byblidis dulcem linquentes
Laticem, & habitantes flavæ ædem altam Dionæ,
O malis Amores rubentibus ſimiles,
Petite mihi arcubus amabilem Philinum,
Petite: quoniam hoſpitis infelix non miſeretur mei.
Quanquam pyro jam mitior *eſt*, mulieres autem,
Hei hei, dicunt, Philine! Pulcher flos tibi defluit.
Ne amplius ad fores excubemus, ô Arate,
Neque pede teramus: matutinus autem alium gallus
Cucuriens torporibus ſolicitis tradat:
Unus autem ſub hac, optime Molon, ſtranguletur palæſtra:
Nobis autem quies curæ ſit, vetulaque adſit,
Quæ ſuſurrans, mala procul arceat.
Tantum dixi. Ille autem mihi pedum, ſuave ridens

Sicut

Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὄρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πύκνᾳς
Ἁδὺ μελισδόμῳ καπικέκλισο, θεῖε Κομάτα.
Κὠ μὴ τόσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. τὸν δ' ὑπολαβὼν
Κἠγὼν τοῖ ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲ θῆκε
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὄρεα βωκολέοντα
Ἑδλὰ, τά τε κὴ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
Ἀλλὰ τόγ' ἐν πάντων μέγ' ὑπείοχον, ᾧ τὺ γεραίρειν
Ἀρξεῦμι. θὴ ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις.
Σιμιχίδα μὴ Ἔρωτες ἐπέπαιζον· ἢ γὰ ὁ δειλὸς,
Τόσσον ἐξῆ Μυρτῦς ὅσσον ἐπαρὸς αἶγας ἔραται.
Ὡραῖος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι πώῳ,
Παιδὸς ὑπὸ τωλάϊχροιον ἔχει πόδον. οἶδε Λεῦτις,
Ἐδλὸς ἀνὴρ μέγ' Ἄεῦτις, ὃν εἶδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν
Φοῖβος σὺν φόρμιγι καὶ ἁ πειπόϊδαται μεγαίρει,
Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄεραι ὑπ' ὀστέον αἰθέτ' ἔρωτα.
Τὸν μοὶ, Πὰν, Ὀμόλας ἐρατὸν πέδον ὄρεα λέλοιπας,
Ἄκλητον πιύοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσας,
Εἴτ' ἐς ἀρ' ὁ Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτέ πις ἄλλος.
Κῆν μὴ τὰῦτ' ἔρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τό τι παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευρὰς τε καὶ ὄμως
Ταίνια μαστίσδοιεν, ὅκα χρέα τυτθὰ παρείῃ·
Εἰ δ' ἄμπωτις νεύσαις, χὤτ' μὴ χέβα πὰν' ὀνὺ γενοῖ
Δακτύλῳ κιάσαιο, καὶ ἐν κιδάρισι καθεύδοις.
Εἶπες δ' Ἡδωνῶν μὴ ἐν ὄρεσσι χείματι μέσσῳ,
Ἔβεσον πὰρ ποταμὸν τετραμμένος, ἐξ ὑδάτεσ·
Ἐν ᾧ θέρει πυιάπτοισι πὰρ Αἰδιόπαις νομεῦσι,
Πέτρα ὕπο Βλεμύων, ὅθεν ἔκπεν Νεῖλος ὀρατός.
Τύμες δ' Τερπὸς καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεύντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομβόοισιν ὁμαῖοι,
Βάλλετέ μοι τοῖσι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μα.
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δ' γυναῖκες,
Αἶ αἶ, φαντὶ, Φιλῖνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ἀπορρεῖ.
Μηκέτι τοι φερσῶμες ὀπὶ φερδύερσιν, Ἄεραι,
Μηδὲ πόδας τείνωμες· ὁ δ' ὄρθρος ἦμον ἀλέκτως
Κοκκύσδων νάρκισσον ἀνιπεραῖσι δίδοιτ'.
Εἷς δ' ὑπὸ τᾶσδε, φέρεισε Μόλων, ἄγχοτο παλαίσας·
Ἄμμιν δ' ἁσυχία μέλοι, γεραία τε παρείη,
Ἅπς ὀπφὺσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσ' ἐφάμαν. Ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάσασε

Sicut antea, Muſarum munus præbuit eſſe.
Atque ipſe deflectens ad ſiniſtram, qua itur ad Pyxam
Perrexit via: Ego vero & Eucritus ad Phraſidami *domum*
Converſi, & bonus Amyntichus, in profundis
Suavis lentiſci thoris recubuimus,
Inque nuper abſciſſis læti pampinis.
Multæ autem nobis ſupra caput quatiebantur
Populique ulmique: & propius ſacer rivus
Nympharum ex antro defluens murmurabat.
Frondoſis autem in ramis æſtate gaudentes
Cicadæ canentes laborabant: acredula vero
Procul in denſis ruborum ſtridebat ſpinis.
Canebant caſſitæ & carduelis, gemebat turtur:
Volabant flavæ undique fontes circum apes.
Omnia redolebant æſtatē uberrimam, redolebant autumnum:
Pyra ad pedes, ad latera autem mala
Abundanter nobis volvebantur: curvati autem
Rami prunis gravati ad terram ferebantur:
Quadrima autem à doliorum orificio relinebatur litura.
Nymphæ Caſtalides quæ Parnaſſi juga tenetis,
Nunquid talem Pholi in lapideo antro
Cratera Herculi ſenex ſtatuit Chiron?
Nunquid illum paſtorem olim ad Anapum
Illum fortem Polyphemum, qui montes jaculabatur,
Tale nectar induxit, ut in ſtabulis pedibus tripudiaret:
Quale tunc populum miſcuiſtis, ô nymphæ,
Ad aram Cereris arealis? cujus in acervo
Rurſus ego utinam figam magnum ventilabrum: illa vero (rideat,
Mergites & papavera utraque manu tenens!

Argumentum octavi *Idyllii*.

Res quidem *tranſacta*, in Sicilia: oratio vero, ſub ipſius poetæ perſona fingitur. Contendunt autem inter ſe Menalcas paſtor & Daphnis bubulcus, judice delecto Caprario, cujus nomen filetur. Præmium autem victoriæ deponunt proprias fiſtulas. Finito vero certamine, Caprarius Daphnidi victoriam adjudicat. Eſt autem hoc Idyllium mixtum; partim ex rei geſtæ narratione, partim ex perſonarum colloquio.

BUCO-

Ὡς πάεος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὥπασεν ἡμῖν.
Χὠ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ὁπὶ Πύξας
Εἶρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στρεφθέντες, καὶ καλὸς Ἀμαρύλλιος, ἔν τε βαθείαις
Ἀσφοδέλοις ἁπαλὰν χαμαιτύπαν ἐκλίνθημες,
Ἔν τε νεοτμάτοισι μεγαλόστες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὑπὲρ κεφαλᾶς δονέοντο
Αἴγειροι πτελέαι τε. τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντρου κατερεύγετο κηλάρυσδεν.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιερᾶς ὀρεσταμίαν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἃ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτον τρύζεσκεν ἀηδών.
Ἄεισδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτᾶτο ξυθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὄσδεν θέρεος μαλακὸν, ὦτδε δ' ὀπώρης·
Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, κατὰ πλευραῖσι δὲ μᾶλα
Δαφνιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· πὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βαθύλοισι καταβείδοντες ἔρασδε·
Τετράενες δ' ἴπδων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες παρνάσιον αἶπος ἔχρισαν,
Ἀρά γέ τᾳ τιόνδε Φόλῳ καὶ λάινον ἄνδρα
Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ χέρων ἐψάσατο Χείρων;
Ἀρά γέ τᾳ τὼν τὸν ποιμῆνα τὸν ποκ' Ἀνάπω
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε, κατ' αὐλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκραναώσατε, νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματερος ἁλωάδι; ἃς ὁπὶ σωρῷ
Αὖθις ἐγὼ παίξαιμι μέγα πτύον· ἃ δὲ γελάσαι,
Δερύσματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν ἔχρισα.

Ὑπόθεσις τῆς ἡ Εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα, ὅτι Σικελίας ὁ δὲ λόγος, ἐκ τῆς ποιητικῆς θεωρίας. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀγῶνος Μεναλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βουκόλος, εἰληφότες κειτὸν αἰπόλον ἢ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ πεθεῖσι τὰς ἰδίας σύριγγας. τελεσάντων δὲ τὰ ἄμιλλαν, ὁ αἰπόλος Δάφνιδι τῷ νίκῃ ἀποτίθεται. Ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον μικτὸν, ἐκ τε τῆς διηγηματικῆς καὶ τῆς μιμητικῆς.

BUCOLIASTÆ,
Idyllium VIII.
DAPHNIS, MENALCAS, & CAPRARIUS.

DAphnidi formoso occurrit boves pascenti
Oves pascens (ut dicunt) in montibus altis Menalcas.
Ambo hi erant flavis-crinibus, ambo impuberes,
Ambo fistulam inflare periti, ambo cantare.
Primus vero ad Daphnim aspiciens dixit Menalcas:
M. Mugientium custos boum Daphni, vis mecum cantare
Aio me victurum esse te canendo, quantum volo. (cantu?
Huic vero Daphnis tali respondit oratione:
D. Pastor lanigerarum ovium-fistulator Menalca,
Numquam vinces me, etiamsi, canendo disrumparis.
M. Visne ergo facere periculum, volo deponere præmium?
D. Volo facere periculum, vis deponere præmium?
M. Verum quid ponemus quod nobis satis dignum sit.
D. Vitulum ego ponam: tu autem pone æqualem matri agnũ.
M. Non ponam unquam agnum: quoniam difficilis pater
Et mater; oves autem vesperi omnes numerant. (meus est,
D. Quid ergo pones? quid autem lucrabitur victor?
M. Fistulam quam feci bonam ego novem-vocum,
Albam ceram habentem, æque inferne ac superne,
Hanc deponam: res autem patris non deponam.
D. Atqui & ego fistulam habeo novem-vocum,
Albam ceram habentem, æque inferne ac superne,
Nuper eam compegi: adhuc & digitum doleo
Istum, quoniam calamus me scissus incidit.
Sed quis nos judicabit? quis auditor erit nostrûm?
M. Illum forte huc caprarium si vocaverimus,
Cui prope hœdos canis ille albus adlatrat.
Et pueri vocaverunt; caprarius autem venit cum audisset:
Et pueri cantabant; caprarius autem volebat judicare.
Primus autem cecinit sortito canorus Menalcas:
Deinde alterutrum excepit Daphnis cantum
Bucolicum. Sic autem Menalcas incepit primus:
M. Valles & flumina, divinum genus, siquod Menalcas
Unquam fistulator amabile cecinit carmen,
Pascite ex animo agnas: si autem unquam venerit
Daphnis habens vitulas, nihil minus habeat.
D. Fontes & herbæ, jucunda germina, siquid simile

Canit

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ή.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Δάφνιδι τῷ ποιμενι συρίσσετον βουκολέοντι
Μᾶλα νεμων (ὡς φαντὶ) καὶ ὥρεα μακρὰ Μενάλκας
Ἄμφω τώγ' ἤτιμω πυρρότειχω, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω συρίσδεν δεδαγμένω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δ' ὢν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·
Μ. Μυκητᾶν ὄπερε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀείσω;
Φαμί τυ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα καὶ Δάφνις τιφὸς ἀπαμείβετο μύθῳ·
Δ. Ποιμὰν εἰρεπόκων οἰῶν συρίκτα Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἰ πάθοις τυ δ' ἀείδων.
Μ. Χρήσδεις δ' ὧν ἐσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;
Δ. Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον·
Μ. Ἀλλὰ τί θησυμβῶ ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;
Δ. Μόχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δ' ἢς γ' ἰσομάτορα ἀμόν.
Μ. Οὐ θησῶ πόκα ἀμόν· ἐπεὶ χαλεπὸς δ' ὁ πατήρ μευ
Χ' ἁ μάτηρ· τὰ δ' μᾶλα ποθέπτερα πάντ' ἀειθμεῦντι.
Δ. Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δ' τὸ πλέον ἔξει ὁ νικῶν;
Μ. Συρίσγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
Τωὐτῷ κατθείλω· τὰ δ' τῷ πατρὸς ὐ καταθητῷ.
Δ. Ἥ μάν τι κἠγὼ σύριγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
Πρώαν νιν Ζωΐπαξ· ἔπι κ' τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διαμάτειε δίετμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπίκοος ἔσσετ' ἀμῖν;
Μ. Τιῶνον πῶς ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢν καλέσωμες,
Ὃς ποτὶ τ' ἐείφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλάκτει.
Χ' ὁ μὲν παῖδες ἄϋσαν· ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακύσας·
Χ' ὁ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος οὐ θέλε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὢν ἄειδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας·
Εἶτα δ' ἀμοιβαίως ἐπελάμβανε Δάφνις ἀοιδάν
Βουκολικάν· ὕτω δὴ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·
M. Ἄγρια καὶ ποταμοὶ. θεῖον γένος, αἰ τι Μενάλκας
Πᾶν ποκ' ὁ συρικτὰς φερσφιλὲς ἄσσον μέλος.
Βόσκοιτ' ἐν ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἢν δέ ποκ' ἔνθη
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.
Δ. Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἴ ποθ' ὁμοῖον

Canit Daphnis luſciniis,
Hoc armentum boum ſaginate: & ſiquid Menalcas
Huc duxerit, lætus abunde omnia paſcat.
M. Ubique ver, ubique paſcua, ubique lacte
Ubera turgent, & agni ſaginantur,
Quo pulchra puella advenit: ſi autem abit,
Et paſtor areſcit ibi, & herbæ.
D. Ibi oves, ibi capræ gemelliparæ, ibi apes
Alvearia replent, & quercus altiores,
Ubi pulcher Milon incedit pedibus: ſi autem abeat,
Et boves paſcens, & boves ſunt ſqualidiores.
M. O hirce, albarum caprarum marite, ô altitudo ſylvæ
Immenſa, ô ſimi huc venite ad aquam hœdi:
In illo enim *loco* ille vade ô cornibus mutilate, & dic Miloni
Quod Proteus phocas, quamvis eſſet Deus, paſcebat.
D. Non mihi terram Pelopis, non mihi aurea talenta
Liceat habere, neque curſu ſuperare ventos:
Sed ſub petra hac cantabo in ulnis tenens te,
Simul quæ paſcuntur oves aſpiciens, & Siculum mare.
M. Arboribus quidem hyems terribile malum, aquis autem
Avibus autem laqueus, feris ſylveſtribus retia: (ſiccitas,
Homini autem, virginis teneræ amor. O pater, ô Jupiter,
Non ſolus amavi: nam & tu mulierum-amator.
Hæc igitur alternis pueri cantaverunt.
Ultimum autem cantum ſic orſus eſt Menalcas:
M. Parce hœdis, parce, ô lupe, fœto meo pecori,
Neque me injuria affice, quod parvus exiſtens multas
O Lampure canis, ſiccine altus ſomnus tenet te? (ſequor.
Non oportet dormire profunde cum puero paſcentem.
Neque vos oves, pigeat tenera ſaturari
Herba: non laborabitis quando rurſus hæc naſcetur.
Heus paſcimini, paſcimini: & ubera repiete omnes,
Ut partem agni habeant, partem in calathos reponam.
Deinde viciſſim Daphnis ſuaviter cœpit canere: (pectans
D. Et me ex antro juncta-ſupercilia-habens puella heri proſ-
Juvencas agentem, pulchrum pulchrum eſſe dicebat:
Ego vero ne verbum quidem reſpondi amarum ipſi,
Sed demiſſis oculis meum iter perſequebar.
Dulcis vox vitulæ, dulcis ſpiritus:
Dulce vitulus mugit, dulce etiam vacca:
Dulce autem æſtate ad rivum fluentem ſub dio cubare;
Quercui glandes decus ſunt, malo *ſua* poma,

Bovi

Μισίσθοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τῦτο τὸ βυκόλιον παίνετ· κλιῶ τι Μενάλκας
Τᾶδ' ἀγάλοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.
Μ. Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ ἦ νομοὶ, παντᾶ ἦ γάλακ]Θ
Οὔδατα πλήθυσιν, κὴ τὰ νέα τηέρε].
Ἔνθ' ἁ κόμα παῖς ὁπτίοτε]· αἰ δ' ἀν ἀφέρπη,
Χὼ πυμαὶν ξυρὸς πιόδι, χ' αἱ βοτάναι.
Δ. Ἔνθ' οἷς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληροῦσιν, κὴ δρύες ὑψίτεραι,
Ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσὶν αἰ δ' ἀν ἀφέρπη,
Χὼ τὰς βοῦς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐτέραι.
Μ. Ὦ τεράμε, πᾶν λαχᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθ[Θ ὕλας
Μυρίον, ὦ σμαὶ δρυῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔειροι·
Ἐν πιῶ γὰ πιῶ[Θ· ἴθ' ὦ κόλε, κὴ λέγε Μίλῳ
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, κὴ θεὸς ὢν, ἔνεμε.
Δ Μή μοι γᾶν Πέλοπ[Θ, μή μοι χρύσεα τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ θρέψαι θεὸν ἀνέμων·
Ἀλλ' ὑπὸ τᾶ πέτρᾳ τᾶδ' ἄπνοι αἰγικὰς ἔχων τυ,
Σύννομοι μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἄλα
Μ. Δέν δρεσι μ' χειμὼ φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,
Ὄρτιγιν δ' ὑπολαγὸς, αἰγεσταῖσιν ἦ λίνα·
Ἀνδρὶ ἦ, παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθ[Θ. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόν[Θ ἐρᾷ-λω· κὴ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὴ ὢν δι' ἀοιδαίων ὁι παῖδες ἄειπαν.
Τὰν πυμάταν δ' ὠδὰν ὕτως ἄξαρχε Μενάλκας·
Μ. Φεῦδε τὴν ἐείφων, φεῦδε, λύκε, τὴν τοκάδων μᾶ,
Μηδ' ἀδίκει μ'. ὄπ μικκὸς ἐὼν πολλᾶσιν ὀμᾶ τῶ.
Ὦ Λύμπυρε, κύων, ὕπω βαθὺς ὕπν[Θ ἔχει τυ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶδς βαθέως σὺν πυδὶ νέλοντα.
Ταὶ δ' ὄϊς, μηδ' ὕμμες ὀχρεῖδ' ἀπαλᾶς κορέσπαδς
Ποίας· ὕπ καμεῖδ' ὄκκα πάλιν ἄδε φύη].
Σίπλα νέμεδε, νέμεδε· τὰ δ' ὕδατα πίνατε πᾶσαι.
Ὡς τὸ μὲ ὤρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς παλάφως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρᾶς ἀνεβάλλετ' ἀοιδᾶν·
Δ. Κἤμ' ὲκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἤνυες ἔφασκεν·
Οὐ μᾶν ἀδὲ λόγον ἐπείθω ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾶ,
Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον.
Ἀδεῖα φωνὰ τᾶς πόρπ[Θ, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ ἦ χὠ μόχος χαρύε]. ἁδὺ ἦ χ' ἁδῶς·
Ἁδὺ ἦ τῶ θέρε[Θ παρ' ὕδωρ ῥέον ἀθρόα κεῖτε]ι·
Τᾷ δρυὶ ταὶ βάλανοι κόμ[Θ, τᾷ μαλίᾳ μᾶλα,

Τᾷ

Bovi autem vitulus, bubulco boves ipſæ.
Sic pueri cantaverunt, Caprarius vero ſic dixit:
C. Dulce valde os tibi, & deſiderabilis, ô Daphni, vox:
Præſtat modulantem te audire quam mel lingere.
Accipe fiſtulas: viciſti enim cantando.
Quod ſi velis & meipſum ſimul paſcentem docere,
Illam cornibus-mutilam pro pretio tibi dabo,
Quæ ad ſummum ſemper mulctram implet,
Atque ita puer gaviſus eſt, & ſaltavit, & plauſum dedit,
Quia vicit, ſicut in matrem hinnulus ſaltare ſolet.
Ita vero doluit & animo dejectus eſt mœrore
Alter, ut ſponſa primo concubitu dolet.
Ex illo tempore Daphnis inter paſtores primus habitus eſt,
Et Nympham Naidem, quanquam eſſet adoleſcentulus duxit.

Argumentum noni *Idyllii.*

Res quidem in Sicilia geſta fingitur: provocantur vero à ſocio paſtore Daphnis & Menalcas, ut cantu inter ſe certent. Illi igitur alternis canunt: præmium vero refert uterque; Daphnis quidem clavam, Menalcas vero conchæ teſtam.

PASTOR, ſive BUBULCI.

Idyllium IX.

DAPHNIS & MENALCAS.

CANE BUCOLICUM carmen, ô Daphni: & tu cantum incipe primus,
Cantum incipe primus, deinde ſequatur Menalcas,
Vitulos vaccis ſubmittentes, & non-fœtis tauros;
Atque illi ſimul paſcantur, & in foliis errent,
Armentum non negligentes. Mihi autem tu canta
Ex altera parte: ex altera vero reſpondeat Menalcas,
D. Dulce mugit vitulus, dulce & bos,
Dulce etiam fiſtula, & bubulcus: dulce & ego.
Eſt autem mihi ad aquam gelidam thorus: in eo ſtratæ ſunt
Albis ex buculis pulchræ pelles, quas mihi omnes
Africus arbutum rodentes à ſpecula dejecit.
Æſtatem autem terrentem ego tantum curo,

Quan-

Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόχθος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐτᾶι.
Ὡς ὁἱ παῖδες ἄειπαν. ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν·
Αἰ. Ἀδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά.
Κρέσσον μελπομένω τευ ἀκούεμεν ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
Αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τίλλαν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδυμα τέκνα τοι αἶγα,
Ἅπις ὑπὸ κερθᾷς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πλήθει.
Ὡς μὰν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνήλατο, καὶ παπάγησε
Νικήσας ὑπτῶς ἐπὶ μητέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
Ὡς δ' κατεσμύχθη καὶ ἀνετρέπετο φρένα λύπᾳ
Ὠτερος· ὅττω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κἠκ τούτω Δάφνις πρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔλυτο,
Καὶ νύμφαν, ἄχρις ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν,

Ὑπόθεσις τῦ ϑ' Εἰδυλλίυ.

Τὰ μὲν πρόσωπα ὅτι Σικελίας εἰσὶν, ἐκκαλεῖται ὁ τοῦ Σωσομένους Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀμοιβαίους ᾄσωσιν. Οἱ μὲν οὖν ἀμοιβαίως ᾄδουσιν· γέρας δ' ἀπολαμβάνουσιν ἀμφότεροι· ὁ μὲν Δάφνις κορωνίαν, ὁ δὲ Μενάλκας σκύμβα ὄρεγον.

ΝΟΜΕΥΣ, Ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ,

Εἰδύλλιον ϑ'.

ΔΑΦΝΙΣ καὶ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ΒΩΚΟΛΙΑΣΔΕΟ Δάφνι· τὺ δ' ὠδᾶς ἄρχε πρᾶτος,
Ὠδᾶς ἄρχε πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόχθως βουσὶν ὑφέντες, ἢ ὑπὸ στείραισι δὲ ταύρως·
Χ' ὁἱ μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο,
Μηδὲν ἁπμαγελεῦντες. ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδε
Ἔμποθεν· ἄμοθεν δέ γ' ἀποκείνοιτο Μενάλκας.
Δ. Ἀδὺ μὰ ἁ μόχθος γαρύει, ἀδὺ δ' ἁ βῶς, ἀδὺ δ' ἁ σύριγξ,
Ἀδὺ δ' ἁ σὺ παρ' ὕδωρ ψυχρὸν σιβάς· ἐν δ' ἔνασαι
Λευκὰν ἐν δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τᾶς μοι ἁπάσας
Λιὶ κόμαγον πρωϊσὰς ὑπὸ σκοπᾶς ἐπίναξε.
Τῶ δ' ἔριφος φεύγοντ' ἐγὼ τόσσην μελεδαίνω,

Ὅσσην

Quantum qui amat patris monitiones & matris audire.
Sic Daphnis cantavit mihi. Sic autem Menalcas:
M. Ætna, mater mea, & ego pulchrum antrum inhabito
Concavis in petris: poſſideo vero quotquot in ſomnio
Apparent, multas quidem oves, multas autem capellas,
Quarum mihi ad caput & ad pedes pelles jacent.
In igne autem querno extâ bulliunt, in igne autem aridæ
Fagi hyberno tempore: itaque ne tantillum quidem curo
Hyemem; vel quantum edentulus nuces, pulte appoſita.
His quidem applauſi, & ſtatim donum dedi,
Daphnidi quidem clavam, quam mihi patris aluit ager,
Sponte ſua natam; quam ne faber quidem fortaſſe reprehendiſ-
Alteri vero conchæ pulchram teſtam, cujus carnem ipſe (ſet:
Comederam, petris in Icariis cum obſervaſſem, (nuit teſtâ:
Quinque in partes dividens quinq; qui aderant. Ille vero inſo-
Bucolicæ Muſæ multum ſalvete, oſtendite autem carmen
Quod olim ego præſens illis cecini paſtoribus.
Non amplius in linguæ ſummitate puſtulam produxeris.
CICADA quidem cicadæ amica, formicæ autem formica,
Accipitres autem accipitribus: mihi autem Muſæ & cantus.
Qua utinam mihi omnis ſit plena domus, neque enim ſom-
Neque ver ſubitum dulcius, neque apibus (nus,
Flores, quantum mihi Muſæ charæ ſunt: quos enim adſpi-
Gaudent, eos ſua potione non læſit Circe. (cientes

Argumentum decimi *Idyllii.*

Colloquuntur inter metendum Milo & Battus. Battus autem Bombycæ tibicinæ amore captus, Polybutæ cujuſdam ſive filiæ ſive ancillæ, ſegniter opus facit. Atque ob id interrogante Milone cur ita tarde metat, Battus amorem ſuum illi declarat; & cantilenam in amicam ſuam recitat. Quam ubi abſolvit, laudat eum Milo, quod cantilenam operario bene convenientem cecinerit.

OPERARII, vel MESSORES,
Idyllium X.

MILO & BATTUS.

O Perarie meſſor, quid tibi nunc, miſer, accidit?
Neque ſulcum ducere rectum potes, ut prius ducebas:
Neque

Ὅσσην ἐρῶν τι πατρὸς μύθων τε μητρὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν. ἔτω τὸ Μενάλκας.

Μ. Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄιδον ἐν οἰκῷ
Κοίλαις ἐν πέτραισιν. ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνομ', πολλὰς οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾶ τε παρ' ποσὶ κῶτα κεῖνται.
Ἐν πυρὶ δὲ στυφνῷ χρεία ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖται
Φαγροὶ χιμαίνονται· ἔχω δέ τοι εὖ' ὅσον ὥραν
Χείμαι, ἢ νωθὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.
Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, τὰ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν χορωίαν, τὰν μοι πατρὸς ἔπεφνεν ἀγρὸς,
Αὐτοφυᾶ, τὰν ὐδ' ἄν ἴπος μαμάσατο τέκτων·
Τιμῶ δὲ στόμβω καλὸν ὄρεχον, ἃ κρέας αὐτὶς
Σιτάθλω, πέτρεσσιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντε ὕσπιν, ὁ δ' ἐγκαταλήσατο κόχλῳ·
Βουκολικαὶ Μῶσαι μάλα χαίρετε, φαίνεται δ' ὠδὰν
Τὰν πρὶν ἐγὼ τιμῶσι παρὼν ἄεισα νομεῦσι·
Μήκιτ' ὀπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδένα φύσης·
ΤΕΤΤΙΞ μὲν τέτιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
Ἶρηκες δ' ἴρηκι· ἐμὶν δ' ἁ Μῶσα καὶ ᾠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἶη πλεῖος δόμος· ἔστε γὰ ὕπνος,
Οὔτ' ἦρ ἑξαπίνας γλυκερώτερον, ἔστε μελίσσαις
Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι· ἐς γὰ ὀρῶσαι
Γαθεῦσιν, τὼς δ' ἔπποτε δαλήσατο Κίρκα.

Ὑπόθεσις τῦ ί Εἰδυλλίυ.

Περσδηλέγον) ἀηδήλοις ἐν τῷ στείζειν Μίλων καὶ Βάττος. Ἐρῶν δ' ὁ Βάττος βομβύκας αὐλητείδος, Πολυζώτε τινὸς εἴτε δυγατρὸς εἴτε στρεβλαίνης, ὁκμῆως ἐρᾳζε). Καὶ διὰ τῦτο συνδιατριβόν τῦ Μίλωνος τί ἔτω βραδέως στείζει, ὁ Βάττος τ αὐτῦ ἔρωτα δηλοῖ, καὶ ᾠδλῳ εἰς τὸν ἐρωμβίλω αὐτῦ ἀπαγγέλλει. Παυσαμένον δὲ τ ᾠδῆς αὐτοῦ ὁ Μίλων, ὡς ἐπέπεισαν ἐργάτη ᾠδλῳ εἶεπκαν.

ἘΡΓΑΤΊΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΊ, Εἰδύλλιον ί.

ΜΊΛΩΝ καὶ ΒΆΤΤΟΣ.

Ἐργατίνα βυκαῖε, τὶ νυῶ, ὠζυρὲ, πεπόνθεις;
Οὔτε τ ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τὸ πρὶν ἄγῃς·

Οὐδ'

Neque ſimul ſegetes-metis cum propinquo, ſed reſtitas,
Sicut vis à grege, cujus pedem ſpina ſauciavit.
Qualis tandem meridie ac veſperi futurus es,
Qui nunc incipiens ſulcum non abſcindis?
B. Milo veſpertine meſſor, petræ fragmentum duræ,
Numquamne tibi contigit deſiderare aliquem abſentium?
M. Nunquam. Quod autem eſt deſiderium perſonarum
externarum homini operario?
B. Nunquamne contigit tibi vigilare propter amorem?
M. Quin neq; contingat. Periculoſum eſt, canem exta guſtare.
B. At ego, ô Milo, anno fere undecim pene dies. (habeo.
M. Ex dolio tu ſcilicet hauris: ego vero ne aceti quidem ſatis
B. Itaque ante fores meas à lemente inculta omnia.
M. Quæ autem puella te cruciat? *B.* Filia Polybutæ,
Quæ nuper metentibus apud Hippocoonta cantabat.
M. INVENIT Deus peccatorem: habes diu quæ concu-
Vates tibi nocte accubabat cicada. (piſcebas.
B. Carpere me incipis tu. CÆCUS autem non ſolus Plutus,
Verum etiam curarum-autor Cupido. Nihil ſuperbe dixeris.
M. Non ſuperbe loquor. Tu modo dejice ſegetem,
Et aliquod de puella carmen amatorium aggredere: jucun-
Opus facies: nam & olim muſicus eras. (dius ſic
B. Muſæ Pierides, una mecum canite gracilem
Puellam: quæ enim attingitis, ô Deæ, pulchra omnia effici-
Bombyce gratioſa, Syram vocant te omnes, (tis.
Gracilem, ſole toſtam: ego autem ſolus melli ſimilem-colore.
Et VIOLA nigra eſt, & notis inſcriptus hyacinthus:
Sed tamen in coronis præcipua nominantur.
Capra cytiſum, lupus capram ſequitur,
Grus aratrum: ego autem tui cauſa inſanio.
Utinam mihi eſſent quot opes aiunt olim Crœſum poſſediſſe!
Aurei certe ambo ſtaremus dicati Veneri:
Tu tibias tenens, & vel roſam, vel malum,
Ego autem *ſaltantis* habitu & novis in utroque *pede* calcea-
Bombyce gratioſa, pedes tui candidi ſunt, (mentis.
Vox autem mollis: mores vero tuos non poſſum exprimere.
M. Certe fallebat nos operarius dum carmina egregia
Quam apte genus harmoniæ dimenſus eſt! (faceret:
O barbam, quam fruſtra aluiſti!
Attende jam & hæc carmina divini Lytierſæ:
Ceres frugifera, ſpicifera, *effice ut* ſeges iſta
Bene culta ſit & fœcunda quam maxime.
Stringite, meſſores, manipulos; ne præteriens aliquis

Οὔθ' ἅμα λαμπτῆς τὸ πλατίον, ἠὲ ἀπολείπῃ,
Ὥσπερ οἷς πόμπας, τὰς τὸν πόδα κάκτο ἔπυθεν.
Ποῖός τις δείλαιε τὸ κῆρ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσὶ,
Ὅς νῦν ἀρχόμενός τὰς αὐλακος οὐκ ἀποτρώγεις;
Β. Μίλων ὁ μεγαθὴς, πτερυγας ἀποκόψω ἀτειρέμων,
Οὐδαμά τοι σωήσεται πηδήσας ἀπὸ τῆς ἀπόντων;
Μ. Οὐδαμά τις ἦ πόθος τὴν ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνδρεί;
Β. Οὐδαμά νυν σωήσεται τοι ἀχυπόνησα δι' ἔρωτα;
Μ. Μηδὲ ξυμβαίη. Χαλεπὸν, χρείων κυία μῦσαι.
Β. Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔρραισμαι χρόνον ἐνδεκατάιος.
Μ. Ἐκ πάνυ ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω ὐδ' ἄλλις ὄζος.
Β. Τοιγάρτοι σοὶ δυρᾶν μεν ἀπὸ σπόρου ἄσκαλα πάντα.
Μ. Τίς δέ τυ τὰν παιδῶν λυμαίνεται; Β. Ἀ Πολυβώτα,
Ἃ πρὰν ἀμωνίτεσσι παρ' Ἱπποκόωντι πεπαύλει.
Μ. Εὖρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χορεύσει ἁ καλαμαία.
Β. Μωμᾶσθαί μ' ἄρχῃ τύ. Τυφλὸς δ' ὐκ αὐτὸς ὁ πλοῦτος,
Ἀλλὰ κὴ ὠφελόντος ἔως. μηδὲν μέγα μυθεῦ
Μ. Οὐ μέγα μυθεῦμαι. τὺ μόνον καταβάλλε τὸ λαῖον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλλ' ἄδιον ἢ τως
Ἐργαξῇ· κὴ μὰν ποτέρεσσιν ποκα μασσὸς ἔδρα.
Β. Μῶσαι Πιερίδες, σιωπᾶτε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ'· ὧν γὰρ κ' ἄψησθε, θεαὶ καλὰ πάντα ποιῆτε.
Βομβύκα χαίρουσα, Σύριγξ καλέοντί τυ πάντες,
Ἰσχὰν, ἀλιόχωσον· ἐγὼ δ' μόνος μελίχλωρον.
ΚΑΙ ΤΟ ΙΟΝ μέλαν ἐστὶ, κὴ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ' ἔμπας ἐν πῖς στεφάνοις τὰ ποικίλα λέγομεν.
Ἃ αἴξ τὸν κύπειρον, ὁ λύκος τὰν ἄγρα διώκει,
Ἃ γέρανος τὸν ἔρεβον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν μιμάνμαι.
Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κρῆσιν ποκα φασὶ πεπᾶσθαι
Χρύσιοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὰν ἔχοισα, κὴ ἦ ῥόδον, ἦ τύγε μᾶλον,
Σχῆμα δ' ἐγὼ κὴ κανὰς ἐπ' ἀμφοτέρεσσιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαίρουσα, σὶ μὰν πόλις ἀσφάλιστοί τευ,
Ἃ φωνὰ ἦ τεύχει τὸν δ' αὖ τρόπον ὐκ ἔγω εἰπεῖν.
Μ. Ἦ καλὰς ἄμμε ποᾶν ἐλελίξεται βῶκος ἀοιδάς·
Ὡς ὐ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὦ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.
Θάσαι δὴ κὴ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυπέρσα·
Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, σεῖο τὸ λαῖον
Εὔεργόν τ' εἴη κὴ καρπιμον ὄφρι μάλιστα.
Σφίγξ', ἁμαλλοδέτα, τὰ δράγματα, μὴ σκεδάσῃς τις

Εἴποι

Dicat, O FICULNEOS homines! periit & hæc merces.
Ad Boream ventum acervi ſectio vobis
Vel Zephyrum ſpectet; pingueſcunt ariſtæ ſic.
Frumentum triturantes fugite meridianum ſomnum:
Ex culmo tum paleæ maxime exeunt.
Incipite metere, cum galerita excitatur, (diano.
Et deſinite cum dormitum it: quieſcite autem, æſtu meri-
Optabilis ranæ eſt, ô pueri, vita: non eſt ſolicita
Quis ſibi potum miniſtret: adeſt enim ei abunde
Melius, ô curator avare, lentes coquere,
Cave ne incidas manum ſecans cyminum.
Hæc oportet laborantes in ſole viros canere.
Iſtum autem tuum, ô meſſor, decet noxium Amorem
Narrare matri in lecto mane vigilanti.

Argumentum undecimi *Idyllii*.

Proponitur Cyclops qui amorem ſuum erga Galateam carmine ſolatur. Alloquitur autem Theoctitus Niciam medicum, Mileſium natione, qui condiſcipulus fuit Eraſiſtrati etiam medici. Fertur vero aliquod ab illo carmen reſcriptum de Cyclope ad Theocritum.

CYCLOPS, *Idyllium* XI.

NUllum contra amorem eſt remedium aliud,
O Nicia, quod aut inungi (meo quidem judicio) aut aſ-
Quā Pierides: Leve autē admodum hoc & ſuave (pergi poſſit,
Eſt hominibus: invenire tamen difficile eſt.
Noſſe autem te probe hoc puto, medicum exiſtentem,
Et novem jam dilectum egregie Muſis.
Sic certe facillime vivebat Cyclops ille apud nos,
Ille antiquus Polyphemus, cum amaret Galateam,
Jam primum pubeſcens circa os temporaque:
Amabat autem non roſis, non pomis, non cincinnis,
Sed perniciosis furiis: ducebat autem omnia ſecunda.
Sæpe oves ad ſtabulum ipſæ abierunt
Viridi ex herba: ille autem Galateam cantans,
In ipſo littore tabeſcebat algoſo.
Ab ortu ſolis uſque, acerbiſſimum gerens in pectore vulnus,
Quod ei à Venere potente telum in hepate fecerat.
Attamen remedium invenit: ſedens autem in rupe

Alta,

Εἶποι, ΣΥΚΙΝΟΙ ἄνδρες, ἀπώλετο χ' ὗς ὁ μιαρός·
Ἐς βορέλιν ἄνεμον τᾶς κόρδυς ἀ τομὰ ὔμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· παίνει ὁ σάχυς ὕπος.
Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμης ἄχυρον τελέθει τήμοσδε μάλιστα.
Ἀρχεῦ δ' ἀμμύτας, ἐγειρομένῳ κορυσσαλλῶ·
Καὶ λέγειν, ἔυδειν· ἐλινῦσαι ἦ, τὸ καῦμα.
Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος. ὃ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι δ' ἄφθονον αὐτῷ·
Κάλλιον, ὦ ἀμελητὰ φιλάργυρε, τῶς φακὸς ἔψειν,
Μὴ ἀπάμενος τὰν χεῖρα καταπείων. τὸ κύμινον.
Ταῦτα χερὶ μοχθεῦντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας ἀείδειν.
Τόν ἦ τεὸν, βυκαῖε, φρένες λιμηρὸν Ἔρωτα
Μυθίσδειν τᾷ ματεὶ κατ' ὀυνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

Ὑπόθεσις τῦ ιά Εἰδυλλίυ.

Ὑποκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτῦ τὸν ὑπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Περσδιαλέγεται ἦ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ χρύος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτυ, ἰατρῦ ὄντος καὶ αὐτῦ. Φέρεται ἦ καί τι ποιημάτιον αὐτῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

ΚΥΚΛΩΨ, Εἰδύλλιον ιά.

Ὀργὴν ποππὸν ἔρωτα περύκει φάρμακον ἄμμο,
Νικία, ὅτ' ἔγχειστιν, (ἐμὶν δοκεῖ) ὅτ' ὀπίπαστον,
Ἢ ταὶ Πιερίδες· κῦφον δέ τι τῦτο καὶ ἀδυ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρὼν δ' ἁ ῥᾴστιον ὄζει.
Γινώσκειν δ' εἰμαί τυ κάλως, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ τᾶ ἐννέα ἦ περιλαμπὲς ἔξοχα Μοίσαις.
Οὔπω γᾶν ῥᾳΐσα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
Ὡρχαῖος Πολύφαμος, ὅ κ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γνωτάσδων πρεῖ τὸ σόμα τὼς κρεστάφως τι·
Ἤρατο δ' ἅπ ῥόδοις, ἁ μάλοις, ἁδὲ κισσίνοις,
Ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις· ἀγεῖτο ἦ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τῶυλιον αὐταὶ ἀπλῶδον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ ἦ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῷ ἐπ' αἰῶνος κατετάκετο φυκιοέσσης,
Ἐξ ἀὼς, ἔχθιστον ἔχων ὑπογάρδιον ἕλκος,
Κύπριος ἐκ μεγάλας τό οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας

Alta, in pontum prospectans, talia cantabat:
O candida Galatea, cur amantem respuis?
Candidior lacte-coacto aspectu, tenerior autem agna,
Vitulo lascivior, splendidior uva immatura:
Venis autem huc, cum dulcis somnus tenet me;
Proripis autem te statim, cum dulcis somnus dimittit me:
Fugis autem quemadmodum ovis canum lupum conspicata.
Amare cœpi ego, puella, te, cum primum
Venisti mea cum matre, volens hyacinthina folia
Ex monte decerpere: ego autem viæ dux eram. (diem
Desinere autem & cum vidi te & postea & ad hunc usque
Ex eo *tempore* non possum: tu autem non curas; nihil, per Jo-
Intelligo, venusta puella, cujus rei gratia fugis (vem curas.
Quia mihi hirsutum supercilium per totam frontem
Ex altera ad alteram panditur aurem, unicum longum:
Unus autem subest oculus; latus autem nasus labris imminet.
Ego tamen, quanquam talis sim, oves mille pasco,
Et ex his optimum mulgens lac bibo: (autumno,
Caseus autem non desit mihi neque in æstate, neque in
Non extrema hyeme: fiscellæ autem semper plenæ sunt.
Fistula vero canere scio, ut nemo Cyclopum hic, (brans,
Te, charum dulceque pomum, & meipsum simul cantu cele-
Idque sæpius ad noctem intempestam: nutrio autem tibi
Omnes fœtas, & catulos quatuor ursarum, (undecim cervas
Sed veni ad me & habebis nihil minus:
Glaucum autem mare sine in terram illidi.
Jucundius in antro apud me noctem transiges:
Sunt lauri illic, sunt proceræ cupressi,
Est nigra hedera, est vinea dulces racemos ferens:
Est gelida aqua, quam mihi nemorosa Ætna,
Candida ex nive, potum divinum, demittit.
Quis præ his in mari & fluctibus vivere malit?
Quod si tibi ego ipse videor hirsutior esse,
Sunt querna ligna mihi, & sub cinere inextinctus ignis:
Cremari autem abs te vel animam tulerim,
Et unicum oculum, quo mihi dulcius nihil.
Hei mihi, quod non peperit me mater branchia habentem,
Ut descenderem ad te, & manum tuam osculărer,
Si non os vis! ferrem autem tibi vel lilia alba,
Vel papaver tenerum rubra folia habens. (hyeme:
Quanquam hæc quidem æstate, illa vero nascuntur in
Itaque non tibi hæc ferre simul omnia possem.

Nunc

Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἀεισε ποιαῦτα·
Ὦ λιγυρὴ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποδάλλῃς
Λευκοτέρα παχτᾶς τυπσεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
Μόρῳ γαυροτέρη φιαφώτερα ὄμφακος ὠμᾶς·
Φοιτᾷς δ' αὖθ' ὅτῳς, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
Οἴχῃ δ' ἐνδὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
Φεύγεις δ' ὥστε ὄϊς πλεῖον λύκον ἀδρήσασα.
Ἠρέμα μοι ἔτι καὶ κόρα, τόν, ἀνίκα πρᾶτον
Ἦλθες ἐμᾷ σὺν ματεῖ, θέλοισ' ὑακίνθια φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψαδζ· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
Παύσαδζ δ' ἐπέων τυ κἠὔστερον ἤδεπ πω νιῶ
Ἐκ τείω δμώεσσι· τὸν δ' ἐμὲ λέγει, ἢ μὰ Δί', ἤδη.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος ἕνεκα φεύγεις.
Οὔνεκά μοι λασία μὰ ὀρυὶ ὅση πατὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέτα[illegible] ποτὶ δωτέρην ὦς, μία μακρή·
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεσι, πλατεῖα δ' ῥὶς ὅτι χείλη.
Ἀλλ' αὐτὸς, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ' τούτων τὶ κρέπτον ἀμελγόμενος γάλα πίνω.
Τυρὸς δ' ἢ λείπει μ' ὕτ' ἐν θέρει, ὕτ' ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρῳ· τυροὶ δ' ὑπόκρεμβέες ἀεί.
Συρίσδειν δ' ὡς οὔπις ὁπίσαμαι ὧδε Κυκλωπων,
Τὴν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἐμὰ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· πρέπω δέ τοι ἐνδεκα νέεσσιν,
Πάσαις ἀμορβεύς, κἠ σκύμνος τεταρέσσας ἄρκτους.
Ἀλλ' ἀρίκλα τὺ ποτ' ἔμμι, κἠ ἐξεῖς ἐδὲν ἔλαιον·
Τὰν γλαυκὰν ἢ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρίχθειν.
Ἄδιον ἐν πάντεσσι παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι πλατεῖαι, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Ἐντὶ μέλαι κισσοὶ, ἔντ' ἄμπελος ἀ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδως, τό μοι ἁ πολυλήνδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, πτὸν ἀμβρόσιον ἀρέπτει.
Τίς κεν ὄλβος δὲ θάλασσαν ἔχειν ἢ κύματ' ἔλοιτο;
Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκίω λαπώτερος ἦμες,
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, κἠ ὠθὼ ἀποδᾷ ἀγάματον πῦρ·
Καιόμενος δ' ὠθὼ τεῦ κἠ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἔν' ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκιόν τεον ἄδεν.
Ὤ μοι, ὅτ' ἐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βεβλαχὶ ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν, κἠ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ σῶμα λῆς. ἔφερον δέ τοι ἢ κείνα λευκὰ,
Ἢ μόσχων ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλατάγων ἔχοισα.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρος, τὰ δ' χίνες ἐν χειμῶνι·
Ὡς ἐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάσθην.

Nunc certe, ô puellula, nunc hic natare diſcam,
Si quis navi vectus hoſpes huc appulerit:
Ut cognoſcam quænam voluptas vobis ſit in imo habitare
Exeas, ô Galatea, & egreſſa obliviſcaris (gurgite.
(Quemadmodum ego nunc hic ſedens) domum redire.
Paſcere autem velis mecum ſimul, & lac mulgere,
Et caſeum premere, coagulum acre immittens.
Mater injuria afficit me ſola, & de ea queror:
Nihil enim unquam omnino tibi dixit amabile de me;
Præſertim cum me indies valde attenuari cerneres.
Dicam caput & pedes ambos meos
Dolere: ut triſtetur; quoniam & ego triſtor.
O Cyclops, Cyclops! quo tibi mens avolavit?
Si abiens calathoſque texeres, & ramos frondentes metens
Agnis afferres, multo rectius plane ſaperes.
Præſentem mulge: cur fugientem perſequeris?
Invenies Galateam forte, & pulchriorem aliam.
Multæ colludere me puellæ de nocte hortantur,
Et rident omnes, cum ipſis auſculto.
Scilicet ego quoque in terris videor eſſe aliquis.
Sic Polyphemus paſcebat amores ſuos, (aurum.
Cantans; ſuavius autem vitam degebat, quam ſi dediſſet

Argumentum duodecimi *Idyllii*.

Inſcribitur quidem hoc Idyllium AITES: ſcriptum vero eſt Ionica dialecto. *Aïtas* autem vocant Theſſali amatos: alii autem *Aïtas* ſocios appellant. Nonnulli vero probos & modeſtos ita vocari dicunt, quaſi non protervos ſive impudentes. Aut *Aïtes* ſignificat cohabitatorem aut concivem. Alloquitur autem amator eum quem amat, optatque ſibi duorum animorum conjunctionem, & amicitiæ ſolidam firmitatem, quæ uſque ad finem vitæ permaneat: adeo ut etiam poſt ipſorum mortem poſteri prædicent concordiam quæ inter eos interceſſit. Et Megarenſes laudat, eo quod ſummo honore affecerint Dioclem, qui ſemetipſum pro amico ſuo defendendo morti expoſuit.

AITES, *Idyllium* XII.

VEniſti, ô chare puer, tertiam poſt noctem & auroram,
Veniſti: QUI autem amant, in die ſeneſcunt.
Quantum ver hyeme, quantum pomum pruno
Suavius, quantum ovis ſua eſt villoſior agna,

Quan-

Νυῦ μὰν, ὦ κόριον, νυῦ αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
Αἴκά τις ζωὸ ναὶ πλέων ξένϙ ὧδ' ἀρίκηϑ
Ὡς κεν ἴδω τί ποϑ' ἁδὺ καπικεῖν τ' βυδὸν ὔμμιν.
Ἐξένδοϊς, Γλαύκεια χ' ἑξενδοῖσα λάδοιο
(Ὥσπερ ἐγὼν νυῦ ὧδε καθήμενϙ) οἶκα δ' ἀπελθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις ζωὸ ἐρὶν ἅμα, χ' γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δ' ἐμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδίκει με μόνα, χ' μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ἐμοῦ μεῦ,
Καὶ ταῦτ', ἄμπ' ἐπ' ἄμπ ὁρῶσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν χ' τὰς πόδας ἀμφοτέρως μοι
Σφύσδειν· ὡς ἀνιαθῶ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωφ, Κύκλωφ, πᾶ τὰς φρένας ἐπεπότασαι;
Αἶκ' ἐνδὸν ταλάρως τε πλέκοις, χ' ἄλλον ἀμάσαις
Τοῖς ἄρνεσι φέρεις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῦν.
ΤΑΝ παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γλαύκειαν ἴσως χ' καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονϑ,
Κιχλίζονσ' ἁπάσαι, ἐπιὼ κ' αὐταῖς ὑπακοίσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγὼν τὶς φαίνομαι ἥμιες.
Οὕτω τοι Πολύφαμϙ ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μωσίσδων· ῥᾴων δ' ἁδ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Ὑπόθεσις τῶ ιϛ' Εἰδυλλίω.

Ἐπιγράφει μὲ τῶτο τὸ Εἰδύλλιον ΑΙΤΗΣ· λέγεται δ' Ἰάδι διαλέκτῳ. Αἶπας δ' οἱ μὲν Θετταλοὶ καλοῦσι τοὺς ἐρωμένους· οἱ δ' Αἶπας τοὺς ἑταίρους. Φασὶ δέ τινες λέγειν τοὺς ἀγαθοὺς, οἷς μὴ ἴτας, ἀντὶ τῶ μὴ ἰταμούς. Ἡ Αἶπης, ὁ ζωαίτης χ' συμπολίτης· Περσδιδάσκει δ' ὁ ἐρῶν τὸ ἐρωμένῳ, χ' εὔχεται δύο ψυχῶν ἀριθμὸν αὐτοῖς γενέσδαι, χ' φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους φυλαχθῆναι· ἵνα χ' μὴ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσωσι πλὴν ἐν ἀμφοτέροις ὁμόνοιαν. Καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπαινεῖ, ὅτι τὸ τεθνηκέναι Διοκλέα τὸν ὑπὲρ τῶ ἰδίω ἐρωμένω.

ΑΙΤΗΣ, Εἰδ. ιϛ'.

Ἅλυτες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτᾳ σὺν νυκτὶ χ' ἠοῖ,
Ἅλυτες· οἱ δὲ πεθοῦντες, ἐν ἤματι γηράσκουσιν
Ὅσσον ἔαρ χιόνϙ, ὅσσον μῆλον βραβύλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,

Quantum virgo præſtat ter-nuptæ mulieri,
Quantum levior vitulo hinnula, quantum luſcinia
Omnes canora-cantu ſuperat volucres:
Tantum tu me exhilaraſti viſus, umbroſam autem ſub fa-
Sicut viator aliquis torrente ſole, cucurri. (gum,
Utinam pares adſpirent ambobus Amores
Nobis, poſteris autem fiamus omnibus cantilena!
Duo quidem olim invicem juncti fuerunt
Viri: alter erat amans, ut Amyclæa-lingua loquens dixerit:
Alterum rurſus Theſſalus dixerit amatum.
Amarunt autem ſe invicem pari jugo. CERTE tunc erant
Aurei olim viri, cum viciſſim amabat qui erat amatus.
Utinam hoc, pater Saturnide, contingat, utinam lenio ca-
Dii immortales: & ſeculis ducentis poſtea (rentes
Nuntiet mihi aliquis irremeabilem apud Acheronta.
Tuus nunc amor, & venuſti tui amati
Omnium eſt in ore, juvenum præcipue.
Verum horum omnium ſuperi cœlicolæ
Erunt *arbitri*, ut volent: ego vero te formoſum celebrans,
Mendacii ſigna nulla ſuper patentem naſum edam.
Nam etſi aliquid offenderis, illud ſtatim innoxium facis,
Duplo autem juviſti: habens itaque cumulum diſcedo.
Niſæi Megarenſes, præſtantes remis,
Beati habitetis, illum Atticum quod ſupra alios
Hoſpites honoraſtis Dioclem-amatorem-puerorum.
Semper ad ejus tumulum congregati vere primo
Pueri contendunt oſculi victoriam reportare:
Et qui labra labris dulcius impreſſerit,
Oneratus coronis ſuam ad matrem rediit.
Beatus ille quoque, qui puerilium illorum oſculorum ar-
Certe formoſum Ganymedem conſtans fama eſt (biter eſt,
Lydio lapidi os ſimile habuiſſe; aurum quo
Explorant vere argentarii an ſit adulterinum.

Argumentum decimi tertii *Idyllii*.

Hoc Idyllium meram rei geſtæ narrationem continet. Recenſet enim poeta Hylæ *pueri* raptum à nymphis, cum ad fontem, aquam ad cœnam pro Hercule periturus, abiſſet: & Herculis errationem, ac gravem ob amiſſum Hylam dolorem. Sciendum autem, Hylam fuiſſe Theodomantis lignorum-ſectoris filium, quem amavit Hercules.

HYLAS.

Ὅσσον παρθενικὴ φερφέρει τειχέμοιο γυναικὸς,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόχθε νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνο ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' ἔυφρίνας σὺ φανεὶς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἡελίκ φεύγοντο ὁδοιπόρες ἔδρεμον ὥς πες.
Εἶθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
Νῶϊν, ἐπεσσομένοις ὃ γλυκίμβα πᾶσιν ἀοιδή.
Δοιὼ δή πνε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γυέδλω
Φῶθ'· ὁ μὲν λὺς εἶσπνιλο, φαὶη χὼ μυκλάσσδων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι ἀΐτην.
Ἀλλήλυς δ' ἐφίλησ ἴσῳ ζυγῷ. Ἦ ῥα τοῦτ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὃν' ἀντεφίλησ' ὁ φιλησθείς.
Εἰ γὰ τῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰ ἀγήρῳ
Ἀθανάτοι γλυκαῖς ὃ δικοσίησιν ἕπεσθαι
Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα,
Ἦ σὴ νωῖ φιλότης κὴ τῦ χαρίεν]ο αἴτιον
Πᾶσι διὰ ςόμα]ο, μᾶ δ' ἠθέοισι μάλιςα.
Ἀλλ' ἤτοι τόσσων μὲ ὑπὸ στέρνοισι μεμηνότες
Ἔασινθ', ὡς ἐθέλησιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀεκαὶης ἐκ ἀναφυσῶ.
Ἦν γὰ καί τι δάκης, τὸ μὲν ἀβλαβὲς ἐυδὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμειξον ἀπίλδον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀειςεύοντες ἐρε]μοῖς,
Ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀπιδνὸν ὡς πέει ἄλλων
Ξείνων τιμήσαδε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ ὥρει τύμβον ἀολλέες εἴαρι φέρτῳ
Κῦρι ἐειδμαίνυσι φιλήμα]ο ἄκεα φέρειδ·
Ὅς δέ κε σοσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βειθόμεν]ο ςεφάνοισιν ἐὴν ποὸς μητέρ' ἀπίλδην
Ὄλβι]ο ὅςις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαπᾷ.
Ἦ τε τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιωκρεῖ,
Λυδίη ἶσον ἔχειν πέτρῃ ςόμα, χρυσὸν ὀπίπ
Ἰσύδον] μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυρεμοιβοί.

Ὑπόθεσις τῦ ιγ' Εἰδυλλίυ.

ΤΟΥΤΟ μὲν τὸ Εἰδύλλιον ὅλως δηγηματικόν ὄτιν· ἐκπέ]ο γὰ ὁ ποιητὴς τῦ μὲ Ὕλα πεὶ τῦ τῶ Νυμφῶν ἁρπαγεῖ, ὅταν ἐς τ κρήνην, ὀπὸρ ὕδωρ πὸ Ἡρακλεῖ κομίσων, ἀπῴχετο· τῦ δ' Ἡρακλέ] τ πλάνην κὴ πεὶ τῶδε τῦ Ὕλα βάσανον. Ἰςέον δ' ὅπ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαν]ος τῦ δρυοτόμυ, ἕνα Ἡρακλῆς.

HYLAS, *Idyllium* XIII.

NON nobis ſolis Cupidinem peperit, ut arbitrabamur,
O Nicia, quicunque deorum parens jam fuit hujus filii:
Neque nobis primis, quæ pulchra ſunt, pulchra videntur eſſe,
Qui mortales ſumus, craſtinum autem diem non cernimus:
Verum etiam Amphytrionis filius, cui ferreum pectus erat,
Qui leonem ſuſtinuit ferocem, amavit puerum
Formoſum Hylam cæſariem ferentem,
Et ipſum omnia docuit, pater tanquam charum filium,
Quæcunque cum ipſe didiciſſet, præſtans & celebris evaſit.
Seorſum autem ab eo nunquā erat, neque tempore meridiano,
Neque cum niveis-equis-vecta ad Jovis *domum* ſalit aurora,
Neque cum pulli avium queruli cubitum ſe conferunt,
Quatiente pennas matre in fuliginoſo tigno:
Ut ei puer ex ſententia inſtitutus eſſet,
Et ſecum recte trahens in verum virum evaderet.
Sed, cum aureum navigabat ad vellus Jaſon
Æſonides, alii autem ſequebantur ipſum fortiſſimi,
Omnibus ex civitatibus electi, quorum uſus erat aliquis,
Venit etiam patiens-laborem in divitem Iaolcum
Alcmenæ filius Mideatidis Heroines: (Argo,
Cum autem ipſo deſcendebat Hylas in bene-tranſtratam
Quæ navis Cyaneas *inſulas* concurrentes non attigit,
Sed præterlapſa eſt, (profundum autem ingreſſa eſt Phaſin)
Aquila tanquam, per magnos fluctus, ex quo petræ illæ con-
Cum autem oriuntur Pleiades, prædia vero (ſtiterunt.
Agnum novum paſcunt, verſo vere jam:
Tunc navigationis recordatus eſt divinus flos
Heroum; cavaque ſedentes in Argo, (rante,
In Helleſpontum venerunt, auſtro jam tertiam diem ſpi-
Potumque cœperunt intra Propontidem, ubi Cianorum
Sulcos dilatant boves terentes aratrum.
Egreſſi autem in littus, per ordines cœnam inſtruxerunt
Veſpere: multi autem unum ſtraverunt humilem thorum.
Pratum enim aderat, magnum thoris-*exſtruendis* adjumentum:
Inde butomum acutum, altumque ſecuerunt cyperum.
Et abiit Hylas flavus aquam cœnæ gratia portaturus
Ipſique Herculi & forti Telamoni,
(Qui ad unam ambo ſocii ſemper diſcumbebant menſam)
Æreum vas habens. Statim autem fontem animadvertit
Humili in loco: circum autem folia multa nata erant,

Cæ:u-

Ὕλας, Εἰδύλλιον ιγ'.

Οὔτ' ἐμῖν τ' Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ πνι τᾶτο θεῶν πολὺ τέκνον ἔλυπε·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πρέποις καλὰ φαίνεθ' ἥμες,
Οἳ δυνατοὶ πλόμεθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ κὴ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς,
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἥρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πολυμῆλα φορεῦντος,
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν, ἀγαθὸς κὴ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔλυτο.
Χωρὶς δ' ἀδέποκ' ἦς, ἅδ' εἰ μέσον ἄμφ' ὄρνιτο,
Οὐδ' ὄκχ' ὁ λάϊκιππος ἀναπτέχει ἐς Διὸς ἀὼς,
Οὐδ' ὁπόκ' ὀρτάλιχοι μινυρὶ ποτὶ κοῖτον ὀρῶεν,
Σειριάμβως πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ·
Ὡς αὐτῷ κτὶ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένῳ εἶη,
Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀναβαίη.
Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μὴ κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες ξυνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων συλλελεγμένοι, ἦν ὅτε λός τι,
Ἵκετο καὶ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάνδρου ἡγεμόνευε·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας ἔνερθεν ἐς Ἀργώ,
Ἅπας Κωμαίταν ἐκ ἤλατο ξυνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν)
Αἰετὸς ὥς, μέγα λᾶτμα, ἀφ' ὧ πόκε χερσὶν ἔσαν.
Ἅμ' δ' ἀντέλλοιτο Πελειάδες, ἕλκεται ὁ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένα εἰαρὸς ἤδη·
Τᾶμ' ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων, κοίλαν ὃ καθιδρυθέντες ἐς Ἀργὼ
Ἑλλάσποντον ἴκοντο νότῳ τείνων ἄμπνα πνέοντι.
Εἶσω δ' ὅρμον ἔθεντο Περκωσίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακα εὐρώεντι βίης τειχοῦντες ἄεθλον.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ δῖναν, κτὶ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειελινοί· πολλοὶ ὃ μίαν σορέσαντο χαμάδναν.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βάτιμον ὀξὺ, βαθὺ δ' ἐτάμοντο κύπειρον.
Κῶχε δ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδέρκιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ κὴ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
(Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τραπέζαν)
Χάλκειον ἄγγος ἔχων. τάχα ὃ κρήνην ἐνόησεν
Ἡμφὶ χάρῃ· ἦρι ὃ θεὶς πολλὰ πιφύκει,

Κυάνεον

Cæruleumque chelidonium, virideque adiantum,
Et viteſcentia apia, & criſpa agroſtis:
In media vero unda nymphæ chorum inſtituebant,
Nymphæ pervigiles, metuenda numina ruſticis,
Lunica, & Malis, verque adſpiciens Nychea.
Jamque puer admovebat urnam multæ capacem aquæ,
Eam immergere feſtinans: ille vero omnes manui ejus inhæ-
Omnium enim amor teneras mentes occupaverat (ſerunt,
Argivi pueri: ille vero decidit in nigram aquam
Statim, inſtar ſtellæ rutilantis quæ de cœlo decidit
Præceps in mare: quidam vero ſociis navalibus dixit,
Expedite, ô juvenes, armamenta: ventus ſpirat ſecundus.
Nymphæ quidem ſuis in genibus puerum tenentes
Lacrymantem, blandis conſolabantur verbis:
Amphitryoniades autem turbatus de puero
Abiit, more Scytharum ſumpto incurvo arcu,
Et clava, quam ei ſemper capiebat dextera manus.
Ter quidem Hylam vocavit quantum capere poterat profundū
Ter autem puer reſpondit; ſed tenuis vox exiit (ejus guttur.
Ex aqua: cumque valde prope adeſſet, procul abeſſe vide-
Ac veluti cum barbatus leo procul audiens (batur.
Hinnulam vociferantem, leo, inquam, aliquis crudivorus in
Ex luſtro ſuo properat ad certiſſimam prædam: (montibus,
Hercules talis per inacceſſos ſentes
Puerum deſiderans ferebatur; multum autē occupabat locum.
Ah miſeros amantes! Errans quantum laborum pertulit
Per montes & ſaltus! Jaſonis vero res poſthabebantur.
Navis *quidem* ſtabat antennas habens ſublimes per eos qui
Vela autem juvenes media nocte purgabant, (aderant:
Herculem exſpectantes. Ille autem, quo pedes ducebant, fe-
Furens: ſævus enim intus Deus hepar laniabat. (rebatur
Sic ergo pulcherrimus Hylas inter Deos immortales nume-
ratur. (deſertorem
Herculem autem heroes per-convitium-appellabant navis-
Quoniam averſatus eſt Argo triginta-habentem-tranſtra:
Pedes autem venit ad Colchos & inhoſpitalem Phaſin.

Argumentum decimi quarti *Idyllii*.

INSCRIBITUR hoc Idyllium CYNISCÆ AMOR. Uxor enim Æſchinis magis addicta erat Lyco cuidam vicini filio, contempto Æſchine. Thyonicho autem, quodam ejus

Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοιερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ ἅλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγρώσται,
Εὐνίκα, καὶ Μαλὶς ἔαρ ἦ' ὀρέωσα Νυχεία.
Ἦτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτὶ πολυχρύσεα κρωσσὸν,
Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
Πασάων γὰρ ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
Ἀργείῳ ἔπι παιδί· καπέπτατο δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅτε πυρὸς ἀπ' αἰθέρος ἦεπτα αἰγὶς
Ἀθρόος ἐς πόντον· ναῦται δέ τε εἶπαν ἑταῖροι,
Κεφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖθ' ὅπλα· πλάζεται ἄκρης.
Νύμφαι μὲν σφετέρῃσι ἔπι γούνασι κοῦρον ἔχουσαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δ' ἀρεσσάμενος περὶ παιδὶ
Ὤχετο, Μαιωτῆι λαβὼν ἐυκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ.
Τῇς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαδὺς ἤρυγε λαιμός.
Τῇς δ' ἄρ' ὁ παῖς ἀΐοντος ἀερσιὰ δ' ἴκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δ' μάλα θεσπὲς, εἴδετο πόρρω.
Ὡς δ' ὁπόκ' ἠῦγένειος ἀπὸ στομάτων λῖς ἐσακέσας
Νεβρὸν φθεγξαμένας τὸν ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
Ἐξ ἐυνᾶς ἔσσυτο ἑτοιμοτάτην ἔπι δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτείποισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποδῶν δεδόνητο, πολιὼ δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενον ὅν τ' ἐμόγησεν
Ὥρεα καὶ δρυμοί· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μὲν ἐν ἄρμενα ἔχουσα μετάρσια πᾶσι παρεύντων·
Ἰσία δ' ἠίθεοι μεσονύκτιον ὀξυκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ἅ πόδες ἄγον, ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἵππαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μαχάρων ἀριθμεῖται.
Ἡρακλέϊ δ' ἤρωες ἐπερτόμιον λιποναύται,
Οὕνεκεν ἠρώησε πειακοντόκυκλον Ἀργώ.
Πεζὸς δ' ἐς Κόλχους τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

Ὑπόθεσις τοῦ ιδ' Εἰδυλλίου.

ἘΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ΚΥΝΙΣΚΑΣ ἜΡΩΣ. Ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰχίνα μᾶλλον προσέκειτο Λάκωνι τινὶ γείτονι ὑφ', καταφεύγει πρὸς τὸν Αἰχίνα. Θυ-

ωνίχα

ejus amico illum accedente, quem longo tempore non viderat, narrat illi quæ ſibi à Cyniſca acciderant. In fine vero Thyonichus recitat breve quidem, ſed illuſtre Ptolemæi Philadelphi encomium.

CYNISCÆ amor, vel THYONICHUS, *Idyllium* XIV.

ÆSCHINES & THYONICHUS.

MUltum ſalvere virum Thyonichum. *Th.* Et tibi ipſi. Æſchine. *Æ.* Quam ſerus! *Th.* Serus? Quæ autem tibi ſolicitudo?

Æ. Non optime nobiſcum agitur, ô Thyoniche. *Th.* Propterea ergo macer,
Et barba iſta ſuperior intonſa, capilli vero ſqualidi.
Talis huc nuper pervenit Pythagoricus quidam,
Pallidus, & nudus pedes: Athenienſem autem ſe dicebat eſſe.
Appetivit certe ille quoque (meo judicio) aſſatam farinam.
Æ. Jocaris tu quidem, ô bone: me autem formoſa Cyniſca
Contumelia afficit: inſaniam priuſquam quis ſentiat; vix pili intervallo à furore abſum.
Th. Ita factus ſemper tu, chare Æſchine; quietus, in iram
Omnia volens in tempore: tamen dic, Quid novi? (præceps,
Æ. Argivus & ego, & Theſſalus, equorum-agitator
Apis, & Cleonicus miles bibebamus
In loco apud me. Duos mactaveram pullos *columbinos*.
Lactentemque porcum: relevi autem Byblinum ipſis
Odoriferum, quadrimum, *& dulce* quaſi ex torculari *jam*
Bulbus & cochlea promebantur: erat ſuavis potus, (*hauſtum*
Jam vero convivio incaleſcente, placuit infundere merum,
Cujus gratia volebat unuſquiſque: oportebat tantum dicere cujus gratia.
Nos quidem canentes bibebamus, ut placebat: (animum?
Illa vero nihil, præſente me. Quem habuiſſe me exiſtimas
Non loquutura es? Lupum vidiſti, Jocatus eſt quidam, ut ſapiens dixit (potuiſſes.
Et *illa* incenſa eſt: ut facile ex ea vel lucernam accendere
Eſt Lycus, Lycus eſt Labæ vicini filius,
Procerus & tener, qui multis pulcher videtur eſſe:
Hujus celebri illo amore tabeſcebat;
Id ue nobis olim in aurem inſuſurratum fuerat.
Neque tamen exploraveram, fruſtra virilem barbam alens.
At nos quatuor jam bene poti eramus, Et

ωνίχα δέ τιν' ἑταίρα φερσόνλ' αὐτῷ διὰ χρόνα, δηγεῖ αὐτῷ τὰ Κωίσκης· χἤ ὃ τέλ' λέγει χὠ Θυώνιχ' βεχὼ μὴ, ἀλλὰ λαμπρὸν Πτολεμαίᾳ τᾷ Φιλαδέλφᾳ ἐγχώμιον.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Εἰδύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΚΙΝΗΣ χὠ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΧΑίρλιν πολλὰ τ' ἄνδρα Θυώνιχον. Θ. Ἀλλὰ πὶ αὐτῷ, Αἰχίνα. Αἰ. Ὡς χρόνιος. Θ. Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

Αἰ. Πρώνομες ὐχ ὡς λῷστα, Θυώνιχε, Θ. Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς,
Χὠ μύσαξ πολὺς ἔσσ' ἄρ', αὐαλέοι ἢ κικῖνοι.
Τοιοῦτος φρέαν τις ἀφίκετο Πυθαγορείτας,
Ὠχρὸς, χὠ ὑπόδαλος· Ἀθηναῖος δ' ἔφαν ἦμες.
Ἤρετο μὰν χὠ τίς (ἐμὶν δοκεῖ) ὀππῶ ἀλεύρω.
Αἰ. Παίσδεις ὦ 'γαθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἀ χαρίεσσα Κωίσκα
Τρεῖσδεν λαοῦ ἢ μανεὶς ποκα, θεὶξ ἀνὰ μέσσον.
Θ. Τοιοῦτος μὰ αἰεὶ τὺ, φίλ' Αἰχίνα, ἄσυχος, ὀξὺς,
Πάντ' ἐθέλων κἤ χαμερόν· ὅμως δ' εἰπόν, Τί τὸ καινόν;
Αἰ. Ὠργεῖος, κἠγὼν, κὠ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἄπις, χὠ Κλαύνιχος ὀπίνεμες ὁ γραπτώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲ κατέκοψα νεανὼς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῴξα ἢ βύβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, χρυσὸν ὡς ἀπὸ λαυῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἦς πότος ἁδύς.
Ἤδη ἢ φερίονλ', ἔδοξ' ὀπιχειὸς ἅρεσθαι,
Ὤμον ἤδη' ἔχας· ἔδει μόνον ἄτιμος εἰπεῖν.
Ἄμμες μὰ φαυσοῦντες ὀπίνομες, ὡς ἐδέδικτο·
Ἀ δ' ὕδιν, παρεόντες ἐμεῦ πὶν ἔχειν μὲ δοκεῖς νῶν;
Οὐ φθεγξῇ; λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς, εἶπεν,
Χ' ἥφθα· συνδρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς κὠ λύχον ἄψαις.
Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ Λάβα πῶ γείτονος υἱὸς,
Εὐμάκης, χ' ἁπαλὸς, πολλοῖς δεκέων καλὸς ἦμες·
Τοῦτο τὸν κλύμενον κατετάκετο τίλλων ἔρωτα·
Χ' ἁμῖν τοῦτο δὶ ὠτὸς ἔκλυτό ποθ' ἥσυχα ὕπνος.
Οὐ μὰν ὀξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γρηῖν.
Ἤδη δ' ἦν πόσος τοι τέτταρες ἐν βάδει ἦμες,

Χὠ

Et Lariſſæus meum Lycum canebat de integro,
Theſſalicum quendam cantum, mala mens. Cymica vero
Flebat repente profuſius quam circa matrem
Virgo ſex annorum, *maternum* ſinum appetens.
Tunc ego, quem noſti tu ô Thyoniche, pugnum in genam
Impegi, & alterum in alteram: at illa ſublata veſte,
Foras abiit ocyus. Mea peſtis, *inquam*, tibi non placeo?
Alius tibi dulcior amplexu: alium abiens (vuntur.
Fove amatorem; illi iſtæ tuæ lachrymæ *quaſi* poma devol-
Ceu vero hirundo, cibum ut ſuis pullis in-nido-pendenti-
Satim revolat, ut alium quærat victum: (bus ferat,
Sic illa ocyus de molli ſella avolavit
Recta per portam & bifores, quo pedes ducebant:
Proverbio vulgo dicitur, Abiit & taurus in ſylvam.
Viginti jam, octo adde, novem præterea, & decem alios dies,
Hodie undecimus *eſt*, appone duos: & erunt duo menſes,
Ex quo ſejuncti ſumus, neque more Thracum tonſus ſum.
Illa vero Lyci jam tota eſt, Lyco etiam nocte patet:
Nos vero neque loco neque ullo numero digni cenſemur,
Miſeri Megarenſes, abjectiſſimæ fortunæ.
Ac ſi amorem ejus poſſem deponere, omnia recte cederent:
Jam vero, ô Thyoniche, ut mus (aiunt) picem guſtavimus.
Et quid remedii ſit in amore inexplicabili
Non ſcio: verum Simus, qui Epichalci *filiam* amavit,
Æqualis meus, peregre profectus, ſanus rediit.
Proficiſcar ego quoque per mare: neque ignaviſſimus ſum,
Neque primus nimirum; ſed aliorum ſimilis miles.
Th. Utinam tibi ex animo ceſſiſſent quæ cupis,
Æſchine! quod ſi tibi ita ſtatutum eſt, peregre proficiſci,
Ptolemæus præbet ſtipendia, homini libero quamoptimus.
Æ. quod ad alia attinet, qualis vir eſt? *Th.* homini
libero quamoptimus,
BENIgnus, Muſarum ſtudioſus, amabilis, ſumme jucundus;
Qui novit amicum, inimicum vero etiam magis;
Multis multa largiens; rogatus, non abnuens;
Ut regem decet. Petere autem oportet, non omni *tempore*,
Æſchine. Quare ſi tibi in dextero humero placet
Sagulum ſupremum fibula-nectere, utroque autem *pede* in-
Audebis irruentem hoſtem ſcutatum ſuſtinere, (nixus
Pete quamprimum Ægyptum. A TEMPORIbus fieri in-
Omnes ſenes; inde ordine ad genas delabitur (cipimus
Ætas quæ canos facit: gerendum eſt aliquid iis quibus genua
vigent.

Argu-

Χὠ Λαερτιάδης τ' ἐμὸν Λύκον ᾄδειν ἀπ' ἀρχᾶς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, καὶ ἁδρύνας· ἃ δ' Κωίσσα
Ἔκλαεν ὑξαπίνας θαλερώτερον ἢ πρὶν ματεῖ
Πυρθέν· ἐξαίφνης κόλπῳ ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμ' ἐγών, τ' ἴσης τὸ θυώνιχε, πύξ ὅτι κόρρας
Ἤλασα, καλλιγράφου δίκης· ἀνειρύσασα δ' πέπλως,
Ἔξω ἀπώχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακόν, ἄ τι ἀείσω;
Ἄλλός τοι γλυκίων ἐποχόλπῳ· ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· πλώω τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάσσακα δ' οἷα τέκνοισιν ἐπωρεσφίοισι χελιδών
Ἀφροῦν ταχνὰ πέτεσθ', βίον ἄλλον ἀγείρειν·
Ὠκυτέρα μαλακῶς ἄπο δίφρακος ἔδραμε πώλα
Ἰδὺ δ' ἀμφιδύρῳ κὴ δικλίδι, ἃ πόδες ἄγον·
Αἶν' ἰδὼ λέγεταί πως, Εὔα κὴ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἴκατι ταίδ', ὀκτὼ ταίδ', ἐννέα ταίδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμεργον ἐνδέκατος, ποτίδεισι δύο· κὴ δύο μᾶνες,
Ἐξ ὧ ἀπ' ἀμάλαν, ὑδὲ Θρᾳκισὶ κέκαφμαι.
Ἃ δ' Λύκω νωῖ πάντα, Λύκω κὴ νυκτὸς ἀνῆκ'·
Ἄμμες δ' ὅτε λόγω τινὸς ἄξιει, ὅτ' ἀείθμητοι,
Δύσανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἔνι μοίρᾳ.
Κ' εἰ μὴ ἀποξέρξαιμι, τὰ πάντ' ἂν εἰς δέον ἔρποι·
Νωῖ δέ ποκ', ὡς μῦς (φασὶ) θυώνιχε γεύματα πᾶσα
Χὤ, τί τὸ φάρμακόν ὄζιν ἀμηχανέον ἔχοπος,
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος, ὁ τᾶς Ἐπιχάρμας ἑρμηεύς,
Ἐκπλύσας, ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἡλικιώτας.
Πλυσοῦμαι κἠγὼ δηὖτε· ὅτε κάκιστος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμάλως δέ τις ὁ στρατιώτας.
Θ. Ὤφελε μὰν χωρεῖν κἄτι νῦν τὸν ὧν ἐπιθύμεις,
Αἰσχίνα· εἰ δ' ὅπως ἄρα σοι δοκεῖ, ὥς ἀποδημεῖν,
Μισοδότας Πτολεμαῖ' ἐλαύνειν οἷ' ἄειστος.
Αἰ. Τἄλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις; Θ. Ἐλαύνειν ὅστις ἄειστος,
Εὐγνώμων, φιλόμουσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁβύς·
Εἰδὼς τ' φιλέοντα, τ' ὐ φιλέοντ'· ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ δίδυς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀναγεύων·
Οἷα χρὴ βασιλῆ'. αἰτεῖν δ' δεῖ, οὐκ δεῖ παντί,
Αἰσχίνα· ὥς' εἴ πι χρὴ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπον ἄκρον περονᾶσθ', ἐπ' ἀμφοτέρων δ' βεβακὼς
Τολμασεῖς ὀπίσσω μὴ εἶν θρασὺ αἰσπερίωται,
Ἄ, τάχος εἰς Αἴγυπτον. ΑΠΟ' κρεπάφωι πλόμεθα
Πάντες γηραλέοι, κὴ ὀπτεύω ἐς χθόνα ἕρπ[ε]ι
Λαυκάνων ὁ χέρσος· ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ κλωρόν.

Πόθε-

Argumentum decimiquinti *Idyllii*.

Inſcribitur hoc Idyllium SYRACUSIÆ, ſive ADONIAZUSÆ, id eſt, Adonidis feſtum celebrantes. Inducit autem *Poeta* Syracuſanas quaſdam genere, quæ Alexandriæ peregrinantur, & exeunt ad ſpectaculum pompæ, qua Adonis ab Arſinoe uxore Ptolemæi Philadelphi geſtabatur. Morem autem habebant Alexandrini in Adonis feſtis, eos qui Adonidis ſimulachra geſtabant una cum ſolennibus ad mare ferre. Deſcribit autem Theocritus, ut reginæ gratificetur, cantatricem quandam ſumptuoſum Arſinoes apparatum carmine recenſentem.

SYRACUSIÆ, ſive ADONIAZUSÆ, *Idyllium* XV.

GORGO, EUNOE, PRAXINOE, ANUS, HOSPES.

INtuſne Praxinoe? *F.* Gorgo chara, ut ſero! Intus.
P. Mirum quod nunc etiam veniſti! diſpice ſellam ei,
Injice & pulvinum. *E.* Habet optime. *P.* Sede. (Eunoe:
G. O incorporeum animum! vix vobis ſalva venio,
Praxinoe, per multam turbam, & per multas quadrigas.
Ubique ſunt crepidæ, ubique chlamydati viri;
Et via immenſa eſt, & tu procul à me habitas.
P. In hanc extremam terræ partem ille demens veniens
Luſtrum, non domum: næ vicinæ eſſemus (cepit
Inter nos, invida mihi ſemper mea peſtis ut mihi adver-
G. Ne dicas de tuo marito talia, ô chara Dione (ſatetur.
Parvulo præſente: vide, mulier, ut alpicit te,
P. Bono eſto animo, Zopyrion dulcis fili: non dico de patre
G. Intelligit infans; per Proſerpinam. Pulcher eſt pater.
P. Pater, *inquam*, ille nuper (nuper dicamus ſcilicet
Omnia) nitrum & fucum è taberna empturus,
Venit ferens ſalem nobis, homo tredecim-cubitorum.
G. Et meus hæc habet *vitia*, pernicies argenti, Dioclides,
Septem drachmis pilos caninos ex vetulis & mutilatis ovibus convulſos,
Quinq; vellera emit heri, meras ſordes, opus ſuper opus.
Sed age, amiculum & peplum fibulatum cape:
Eamus ad regis divitis Ptolemæi,
Spectaturæ Adonidem: audio egregiam valde pompam
Inſtruere reginam. *P.* APUD fortunatos fortunata omnia.
Quæ vidiſti, & quæ dixiſti, *narra* tu quæ vidiſti, mihi quæ non
G. Tempus abire fuerit. Otioſis ſemper feriæ ſunt. (vidi.
P. Eunoe:

Ὑπόθεσις τοῦ ιέ Εἰδυλλίου.

Ἐπιγέγραπται μὲν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ. ἱστορεῖται δὲ πῶς Συρακούσιαι τὰ γήμιος, παρεπεδημήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θέαν ἐξιέσας τὴν πομπὴν τῆς κωμάδεντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος δ' ἦν οἷς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις διακομίσαντας τὰ εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος μὴ σὺν νομιζομένων ὅτι τὸ θάλασσαν κομίζειν. Διαχάφει δ' ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῷ βασιλίδι, ἁδυσμάν τινα τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης διὰ φδῆς ἀπαγγέλλων.

ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ, Εἰδύλλιον ιέ.

ΓΟΡΓΩ, ΕΤΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΤΣ, ΞΕΝΟΣ.

Ἔ. Νδοι Περσινόα; Ε. Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ· ἐνδοῖ.
Π. Θαυμὰ ὅτι νεῶ ἦνθες· ὄρη δίφρον Εὐνόα, αὐτᾷ·
Ἔμβαλε καὶ ποτίκαθιζε. Ε. Ἔχει κάλλιστα. Π. Καθίζευ.
Γ. Ὦ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσάθην,
Περσινόα, πολλῶ μὲ ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθειπότων
Παντᾷ κρημνίδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἁ δ' ὁδὸς ἄκρυλος, τὰ δ' ἐκαστέρω ἔμ' ἀποικεῖς.
Π. Ταῦθ' ὁ πάρεργος τίνος ἐπ' ἔχθατα γᾶς ἔλαβ' ἐσθῶν
Ἴλεος, ὐκ οἴκτιρον· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔειν φδονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο.
Γ. Μὴ λέγε τὸν ἄνδρα, φίλα τοιαῦτα. Διώνα,
Τῶ μικκῶ παρέοντος· ὄρη, γυναῖ, ὡς ποθορῇ νιν.
Π. Θάρσει, Ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος· ἃ λέγω ἀτφῶ.
Γ. Αἰθάνεο τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότναν καλὸς ἀπφῦς.
Π. Ἀπφῦς μὰ τῶν θεάων (λέγομαι θεὸς ἂν θεῶν
Πάντα) νίκαν καὶ φῦκος ὑπὸ σκανᾶς ἀγρεάσδων.
Ἦνθε φέρων ἄλαις ἄμμιν, αἰνῆς τεισκαιδεκάπηχυς.
Γορ. Χὠμὸς ταῦτά γ' ἔχει, φδόρας ἀργυρίου, Διοκλείδας·
Ἐπὰ δραχμᾶς κωμάδας χαλκᾶν ἀποπάλματα πηρῶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ·
Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατείδα λαβοῦ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασσάμενοι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν. Π. Ἐν Ὀλυμπίῳ ὄλβια πάντα.
Ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ μὴ ἰδόντι.
Γορ. Ἔρπειν ὥρα κ' εἶμ' Ἀργείων ἐς δόσιν ἀγρά.

P. Eunoe fer aquam, & in medium *infunde lebeta* male-deli-
Depone rurſus. FELES molliter volunt dormire. (cioſa,
Movete *ocyus*; fer aquam: aqua prius opus eſt.
En, ut aquam fert! infunde tamen. Ne multa, ô profuſa,
Infunde aquam: infelix, cur meam tuniculam commade-
Define: ut Diis placitum eſt, ita lota ſum, (facis?
Clavis magnæ ubi arcæ? huc fer ipſam.
G. Praxinoe, valde te fibulata veſtis
Iſta decet: dic mihi, Quanti conſtitit tibi à jugo talæ?
P. Ne memores, Gargo; pluris quam argenti puri mina
Et altera; inſuper operi & animam appendi. (una
G. Ex animo tamen res tibi ceſſit. *P.* Ita eſt: bene dixiſti,
Amiculum fer mihi, & umbellam: apte
Impone. Non ducam te, fili: larva adeſt, mordet equus.
Plora quantum vis: claudum autem non oportet te fieri.
Eamus. Phrygia, parvulum lude ſuſcipiens:
Canem intra voca, portam veſtibuli claude.
Dii boni, quanta turba! Quomodo & quando hoc pertran-
Oportet malum? Formicæ innumerabiles & infinitæ. (ſire
Multa tibi, ô Ptolemæe, facta ſunt præclara facinora,
Ex quo inter Deos immortales eſt pater tuus: nemo male-
Lædit viatorem, doloſe ſubiens more Ægyptio, (ficus
Ut antea homines, in fraude exercitati ludebant,
Inter ſe ſimiles, malos luſus, omnes contentioſi.
Dulciſſima Gorgo, quid nobis fiet? bellatores
Equi regis *adſunt*. Amice, ne me proculces.
Erectus ſtetit hic rufus: vide quam ferox & audax.
Eunoe, nonne fugies? perimet ſuum inſeſſorem,
Magnum cepi fructum quod filium domi reliqui.
G. Bono eſto animo, Praxinoe: jam ſumus poſt eos;
Illi autem abierunt in campum. *P.* Jam meipſam colligo.
Equum & frigidum anguem maxime timeo
Ab ineunte ætate. Feſtinemus: quanta turba nobis affluit!
G. Ex atrio, ô mater? *A.* Ego, ô filiæ. *G.* *An* ingredi
Facile? *A.* IN TROJAM tentantes pervenerunt Achivi:
Optima filia, tentando omnia perficiuntur.
G. Anus abiit, mera oracula nobis vaticinata.
Omnia mulieres norunt, etiam quomodo Jupiter duxerat
Vide, Praxinoe, ad potas quanta turba *ſit*. (Junonem
P. Immenſa. Gorgo, da manum mihi; prehende & tu,
Eunoe, Eutychidis: & ei hæreto, ne erraveris.
Omnes una confertim ingrediamur: hæreto nobis, Eunoe.

Me

Πρ. Εὐνόα, ἆρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσσον ἀνόδρυπτε
Θὶς πάλιν· Αἱ Γαλέαι μαλακῶς χρήζουσι καθεύδειν.
Κινεῦ δή, φέρε δᾶσον ὕδωρ· ὕδατος σέσιγεν δοῦ.
Ἀ δ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως. μὴ πολὺ ἄπλησε
Ἔσφει ὕδωρ δύσαντε· τί μοι τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι· ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα γένοιμαι.
Ἀ χλαῖς τᾶς μεγάλας πᾶ λάβρακος; ὦδε φέρ' αὐτάν.
Γορ. Περξινόα, μάλα τοι τὸ καταπύχες ἐμπερόναμα
Τῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατίβα τοι ἀφ' ἱσῶ;
Πρ. Μὴ μνάσῃς Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καδαρῶ μᾶς,
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν σεσίδηκα.
Γορ. Ἀλλὰ κᾶ γνώμαν ἀπίβα τυ. Π. Ναί· καλὸν εἶπας.
Τὠμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν δολίαν· κᾶ κόσμον
Ἀμφίθες· ὤκ ἄξω πυ, τέκνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυε ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ' ὃ δεῖ πυ γλυκύ.
Ἐρπωμες· Φρυγία τὸν μακκὸν πᾶσι λαβοῖσα
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
Ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τῦτο περᾶται
Χεἰ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνπειθμοὶ καὶ ἄμετρες.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεπίηται καλὰ ἔργα,
Ἐξ ὧν ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών· ὦδείς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί,
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκραγότες ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρεσοί.
Ἀδίκα Γοργοῖ, τί γνοίμεθα, τὶ πολεμίζει;
Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με τάπησις.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός· ἴδ' ὡς ἄγει, κωὐδαρσεῖς,
Εὐνόα, ἃ φάξῃ; δαμασεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρίφος μὴν ἔνδον.
Γορ. Θάρσει, Περξινόα· καὶ δὴ γεγωνεῖ ὄπαδεν·
Τοὶ δ' ἔδαν ἐς χώραν. Π. Κ' αὐτὰ σωαγείρεμαι ἤδη.
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τα μάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδὸς, ἀπεύθομες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ὀπῤῥεῖ.
Γορ. Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μάτερ; Γρ. Ἐγών, ὦ τέκνα. Γορ. Παρινθεῖν
Εὐμαδές; Γρ. Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνδον Ἀχαιοί.
Κωφὸν παίδων, πείρα θλιβὼ πάντα τελεῖται.
Γορ. Χρησμῳὸς ἁ θεσπιβύτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠράσθη· Ἥρᾳ.
Θᾶπα, Περξινόα, πρεὶ τὰς δύρας ὅσσος ὄμιλος.
Π. Θεσπέσιος Γοργοῖ. δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ πύ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχε αὐτᾷ, μὴ τὸ πλανηθῇς.
Πᾶπα ἄμ' εἰσέρπωμες ἀπείξ· ἔχε, Εὐνόα, ἀμᾶς.

Me miſerum! meum velum in duas partes jam
Diſciſſum eſt, Gorgo. Per Jovem, ita ſis
Felix, ô homo, cave *ne ſcindas* meum amiculum. (turba:
H. Non eſt penes me: verum tamen cavebo. *P.* Conferta
Trudunt ut ſues. *H.* Bono eſto animo mulier: in tuto ſumus.
P. Et hoc anno, & in poſterum, chare hoſpes, in tuto ſis,
Nos curans: boni & miſericordis viri *eſt*. (rumpe,
Premitur Eunoe nobis. Age ô miſera, tu quoque vi per-
Optimi: Omnes intus, ut dixit qui ſponſam in thalamo inclu-
G. Praxinoe, huc ades: textilia hæc primum ſpecta (ſit.
Quam ſint tenuia & venuſta: Deorum opera dixeris.
P. Veneranda Minerva, quales illa elaborarunt lanificæ!
Quales pictores tam exactas picturas pinxerunt!
Quam veræ ſtant, & unam veræ moventur!
Animatæ, non intextæ ſunt Sapiens quædam res eſt homo.
Ipſe autem quam admirabilis in argenteo jacet
Thoro, primam lanuginem à temporibus dejiciens,
Maxime-amabilis Adonis, qui vel in Acheronte amatur.
H. Definite, ô infelices, immenſum garrientes.
TURTURES ſtridunt lato ore pronuntiantes omnia. (mus?
G. Papæ! unde hic homo? quid autem ad te, ſi garrulæ ſu-
QUÆRITO, quibus imperes: Syracuſanis imperas?
Atque ut hoc etiam noſcas, Corinthiæ ſumus ab origine.
Sicut & Bellerophon: Peloponneſiace loquimur.
DORICE vero loqui licet (opinor) Dorienſibus.
P. Faceſſat, dulcis *Proſerpina*, qui in nos habeat impe-
Uno excepto: non vereor, ne mihi impingas alapam (rium,
G. Tace, Praxinoe. Eſt cantatura de Adonide
Illa Argivæ filia ſapiens vates,
Quæ vel Sperchin lugubre carmen canendo ſuperavit.
Cantabit aliquid præclari; (compertum habeo:) præparat
Domina quæ Golgum & Idalium dilexiſti, (ſe jam.
Altumque Eryca, auro ludens Venus,
Qualem tibi Adonidem à perenni Acheronte
Menſe duodecimo tenero-pedes-habentes reduxerunt Horæ!
Tardiſſimæ Dearum Horæ charæ, ſed deſiderabiles
Veniunt, omnibus ſemper aliquid ferentes.
Venus Diones filia, tu quidem immortalem ex mortalibus
Hominibus (ut fama eſt) feciſti Berenicen,
Ambroſiam in pectus inſtillans mulieris:
Tibi autem gratiam referens, ô multis nominibus ac tem-
Berenices filia, Helenæ ſimilis, (plis celebrata,

Arſinoe.

Ὦ μοι δειλαίᾳ, δί᾽χα μὰ τὸ θεῖρον ἤδη
Ἕρπει, Γοργοῖ. ποπῶ Διὸς, εἶπ᾽ ᾠόιο
Εὐδείλων, ὦνθρωπε, φυλάσσευ τὼμπίχανόν μὰ (ὄχλος·
Ξ. Οὐκ ἐπ᾽ ἐμὶν μὰν ὅμως ἢ φυλάξομαι. Π. Ἀθεῖ
Ὡθεῖτ᾽ ὥστε ὗες. Ξ. Θάρσει, γυνὰι· ἐν καλῷ εἰμές.
Π. Κ᾽ εἰς ὥρας, κὤπειτα, φίλ᾽ ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἶης,
Ἄμμε θεοξένων χρηζῶ κ᾽ οἰκτίρμονα ἀνδρός.
Θλίβει· Εὐνόα ἄμμιν. ἄγ᾽ ὦ δειλὰ, τὺ βιάζευ.
Κάλλις· Ἐνδοῖ πᾶσα, ὁ τὰν νυὸν εἶπ᾽ ἀπαλάξαι.
Γορ. Περαξινόα, ποτᾶγ᾽ ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
Λεπτὰ κὴ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φαοῖς.
Π. Πότνι᾽ Ἀθαναία· ποιαί σφ᾽ ἐπόνασαν ἔιδοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τὰ κείνεα γράμματ᾽ ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ᾽ ἐσίκασι, κὴ ὡς ἔτυμ᾽ ἐνδιεῦντι·
Ἔμψυχ᾽, ἐκ ἐνυφαντά. ΣΟΦΟ᾽Ν τι χρῆμ᾽ ὤνθρωπος.
Αὐτὸς δ᾽ ὡς ζωντὸς ἐπ᾽ ἀργυρέῳ καθέκει)
Κλισμῷ, πρᾶτον ἴκελον ἀπὸ κεφαφῶν καταβάλλων,
Ὁ πειφίλα· Ἄδωνις, ὃν κὴν Ἀχέροντι φιλῆται.
Ξ. Παύσασθ᾽, ὦ δύσποροι, ἀνάντια κωτίλλοισαι.
ΤΡΥΓΟ᾽ΝΕΣ ἐκκλασιστῶν πλατυάσδοισαι ἅπασαι.
Γορ. Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δέ τιν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
Παυσάμιν, ὅτιτα τε Συρακοσίαις ὅτιτάσεις;
Ὡς εἰδῇς κὴ τῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς κὴ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννησιστὶ λαλοῦμες.
ΔΩΡΙ᾽ΣΔΕΝ δ᾽ ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.
Π. Μὴ φυῇ, μελιτῶδες, ὃς ἀμὲ καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνὸς· ἐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.
Γορ. Σίγα, Περαξινόα. μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδην
Ἃ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυΐδεις ἀοιδὸς,
Ἄπις κὴ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἐκίτευσε.
Φθεγξεῖταί τι (σάφ᾽ οἶδα) καλὸν· ἀλαθρύπτει ἤδη,
Δέσποιν᾽ ἃ Γολγών τε κὴ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰτεινόν τ᾽ Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδεσ᾽ Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ᾽ ἀενάω Ἀχέροντι
Μιὶ δυωδεκάτῳ μελανείποδες ἄγαγον Ὧραι.
Βάρδιστοι μακάρεσσιν Ὧραι φίλαι, ἀμὰ ποθεῖναι
Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φορεῖσαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
Ἀνδρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς σῖτον ἀποτάξασα γυναικός.
Τὰν ἃ χαριζομένα, πολυώνυμε κὴ πολιῶτι,
Ἃ Βερενικείᾳ θυγάτηρ. Ἑλένᾳ εἰκυῖα,

Arſinoe, omnibus bonis ornat Adonidem.
Adſunt ei fructus quotquot tempeſtive ferunt arbores,
Adſunt & molles hortuli, calathis incluſi
Argenteis, & Syrii unguenti *plena* aurea alabaſtra,
Et quicquid placentarum mulieres in tabula panaria fin-
Flores admiſcentes varios farinæ niveæ, (gunt,
Quicquid ex dulci melle, quicquid ex humido oleo,
Omnia ipſi volatilia & reptilia hic adſunt.
Viridia etiam umbracula molli gravata anetho
Extructa ſunt: parvuli vero ſupervolant Cupidines,
Quales pulli luſciniarum inſidentes arboribus
Volitant, alarum periculum facientes, de ramo in ramum.
O ebenum, ô aurum, ô ex albo ebore
Aquilas pincernam Saturnidæ Jovis puerum ferentes!
Purpurei autem tapetes in ſuperiore parte molliores ſomno:
Miletus hoc dixerit, & qui Samium agrum incolit.
Stratus etiam eſt alter lectus in pulchri Adonidis gratiam;
Alterum Venus tenet, alterum roſeis brachiis Adonis,
Octo & decem annorum, vel novem & decem, ſponſus.
Nondum pugit oſculum: labra adhuc ei circum rura *ſunt*.
Nunc quidem Venus ſuum habens ſponſum, eo perfruatur:
Mane autem nos eum frequentes, dum ros eſt, foras
Efferemus ad undas in littus excreantes:
Et ſolutis crinibus, ac veſte ad talos demiſſa,
Pectoribus apertis, canorum incipiemus cantum.
Commeas, ô chare Adoni, & huc, & in Acherontem,
Semideorum (ut fama eſt) ſoliſſimus. Neque Agamemnoni
Hoc accidit, neque Ajaci magno graviter furenti heroi,
Neque Hectori honoratiori inter viginti filios Hecubæ:
Non Patroclo, vel Pyrrho à Troja reverſo,
Neque illis antiquioribus, Lapithis & Deucalionibus:
Non denique Pelopidis & Pelaſgis, flori Peloponneſi.
Propitius eſto jam, Adoni; & in futurum annum afferas lætitiam
Et nunc veniſti *charus* ô Adoni; &, cum venies, charus
G. Praxinoe, ſapientiſſima res *eſt* mulier, (venies.
Beata: quam multa novit prorſus beata? quam ſuave canit!
Tempus tamen eſt & *redire* domum: impranſus eſt Dioclides,
Eſtque homo valde iracundus: eſurienti ei minime occur-
Vale, Adoni chare, & ad gaudentes abi. (ras.

Argumen-

Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀπιπάλλει Ἄδωνιν.
Παὶ μὲν ὦεια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄνεμα φέρουσι,
Παὶ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, περιφυλαγμένοι ἐν παλαείαισις
Ἀργυρέοις, Συρίῳ ἢ μύρῳ χεύσει ἀλάβαστρα.
Εἶδε τά θ' ὅσσα γυναῖκες ὅτι παιδὶν πονέοντι,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ ἅμ' ἀλσύρῳ,
Ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ
Πάντ' ἀμφὶ πτελέαι καὶ ἑρπετὰ τᾶδε πέρεσσι
Χλωρεχὶ ἢ σκιάδες μαλακῷ βεβαυῖαι ἀνήθῳ
Δίδυμαν θ'· οἱ δέ τε κῶροι ἀφ' ἁπλοΐδων ἁλιέντων
Οἷοι ἀνδρείῃς ἐρεζόμενοι ἐπὶ δίνδρων
Πωτῶν, πέρυγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ξεῖνος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφας
Αἰετὸ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι ἢ πάντες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω,
Ἃ Μίλατος ἐρεῖ, καὶ τὰν Σαμίαν καταβόαν.
Ἕσπερος ἤδη κλίνει τῷ Ἀδωνιδὶ τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεκ' ὁ μαλερός.
Οὐ κνηπεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυρρά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοιτο τὰ αὐτᾶς χαίροι τε ἄνδρεσσιν.
Ἀῶθεν δ' ἅμμές νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἕξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πεύοντα,
Λύσασαι ἢ κόμαν, καὶ ἐπὶ στέρνοις κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα,
Ἀμοθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος. οὐ τὸ Ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', οὐ τὸ Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γενεαίτερος εἰκὰ παίδων,
Οὐ Πάτροκλος, ἢ Πύρρος ἀπὸ Τενέας ἐπανελθών,
Οὔθ' οἱ ἔπ' ἐσχάτεσσι, Λαπίθαι καὶ Δρυοπαλίωνες,
Οὐ Πλοπιάδαι τε καὶ Ἄργος ἄκρα Πελασγοί.
Ἴλαθι νῦν, φίλ', Ἄδωνι, καὶ εἰς ὕστατ' ἐνιαυτὸν
Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὀκκὰ ἀπίκη, φίλος ἦξεις.
Γ. Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἁ θαλία,
Ὀλβία· ὅσσα ἴσαμι παγολβία, ὡς γλυκύφωνος.
Ὥρα δόμος κ' εἰς οἶκον· ἀναίστατε Διοκλείδας,
Καὶ νὴ ὄξος ἄχαρ· ποτᾶν τί γε μνάστορ' ἔνθης,
Χαῖρε, Ἄδων· ἀγαπατέ, καὶ εἰς χαίροντας ἀφίκεσθον.

Argumentum decimi ſexti *Idyllii.*

HOC Idyllium ſcriptum eſt ad Hieronem Hieroclis filium, extremum Siciliæ tyrannum. Cum enim Theocritus eum carmine celebraſſet, nec quicquam ab eo accepiſſet, propterea hoc Idyllium compoſuit, quod CHARITAS inſcripſit; in quo de regum & principum erga literas humaniores ingratitudine conqueritur.

CHARITES, ſive HIERON, *Idyllium* XVI.

SEmper hoc Jovis filiabus curæ eſt, ſemper poetis,
Celebrare Deos immortales, celebrare fortium facta
præclara virorum.
Muſæ quidem Deæ ſunt, Deos Deæ celebrant: (lebremus.
Nos autem homines mortales, mortales *ergo* mortales ce-
Verum quiſnam illorum quotquot ſplendidam habitant ſub
Noſtras gratias apertis portis receperit domo (auroram,
Lubenter, neque retro indonatas remittet?
Illæ vero iratæ nudis pedibus domum vadunt,
Multis me convitiis infectantes, quod fruſtra viam ſuſce-
Pigræ autem, rurſum vacuæ in fundo arcæ, (perint:
Frigidis in genibus capite manent poſito,
Ubi ſqualida ſedes eis eſt, cum re infecta redeunt. (amaverit?
Quis tandē noſtri ſeculi hominum talis eſt? quis bene dicentē
Neſcio: non enim amplius homines, ut antea, propter præclara
Facta laudari cupiunt: ſed victi ſunt à lucris (auferat
Unuſquiſq; autem in ſinu manum tenens, circumſpicit unde
Argentum: ac ne æruginē quidē abſterſam alteri daret: (ipſe
Sed ſtatim ait, LONGIUS abeſt tibia quam genu:
Sit mihi modo aliquid: Dii honorent poetas,
Nam quis alium audiat? Satis omnibus Homerus.
Hic poetarum optimus qui ex me referet nihil.
MISERI, quid prodeſt immenſum in arca aurum
Repoſitum? Non hic eſt uſus pecuniæ ſapientibus:
Sed partem ſibi, partem etiam alicui poetæ dare *oportet*:
Multos ex affinibus beneficio afficere, multos etiam ex aliis
Hominibus: ſemper autem Diis ſacrificia facere.
Neque inhoſpitalem eſſe, ſed hoſpites menſa
Benigne acceptos dimittere, cum velint abire:
Muſarum autem maxime honorare ſacros interpretes:

Ut

Ὑπόθεσις τῦ ις' Εἰδυλλίυ.

ΤΟΥΤΟ τὸ Εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱερακλέες, τὸν ἕκατον Σικελίας τύραννον. ὑμνήσας γὰρ αὐτὸν ὁ Θεόκριτος, καὶ μηδὲν εἰληφὼς παρ' αὐτῦ, διὰ τῦτο τὸ Εἰδύλλιον τῦτον πεποίηκε, καὶ ΧΑΡΙΤΑΣ αὐτὸ ἐπέγραψεν ἐν ᾧ φησὶ τὴν βασιλέων καὶ ἀρχόντων θεὸς τὰς Μῦσας ἀγνωμοσύνης μέμφε).

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ, Εἰδύλλιον ις'.

ΑΙΕΙ τῦτο Διὸς κέρας μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς
Ὑμνεῖν ἀθανάτως, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὰν θεαὶ ἐντι, θεὼς θεαὶ ἀείδοντι,
Ἄμμες δ' βροτοὶ οἶγε, βροτὼς βροτοὶ ἀείδωμες.
Τὶς γὰρ τὴν ὀπόσοι γλαυκὰν ναίκην ὑπ' ἀῶ,
Ἀμετέρας χάριτας πεπάσας ὑποδέξε) οἴκῳ
Ἀσπασίως, κἄπ' αὖθις ἀδωρήτως ἀποπέμψει;
Αἱ δ' σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀληθείυ ὁδὸν ἦνθον.
Ὀκπερὰ δ' πάλιν κενεὰς ὅπ' πυθμῆρι χιλῶ
Ψυχροῖς ἐν γαάπεσι κάρη μίμνον) βαλοῖσαι,
Ἔνθ' αὖη σφίσιν ἕδρη, ἐπὰν ἄπαγκτοι ἵκωντι.
Τίς γὰρ νῶι τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ οἶδ'· ἃ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
Αἰνεῖδς ἀποδίδοντι· νενίκηκε) δ' ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων, πόθεν οἶσε) ἀρεῖ
Ἄργυρον· ἢδέ κεν ἰὼν ὑποτείψας πνὶ δοίη
Ἀλλ' ἐυδὺς μυθεῖται, Ἀποτέρω ἢ γόνυ κάμα·
Αὐτῷ μοι τὸ γλύκιστον· κλοῖ τιμῶσιν ἀοιδώς.
Τίς δέ κεν ἄνθρωπος ἀκύσαι; Ἄλλις πάντεσσιν Ὄνειρος.
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος· ὃς ἐξ ἐμεῦ οἶσε) ἑκάστῳ
ΔΑΙΜΟΝΙΟΙ, τί δ' κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; ἀχ' ἅδε πλοῦτος φερενίκαν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὰν ψυχᾷ, τὸ δ' καὶ τινι δῶναι ἀοιδῶν.
Πολλὼς δ' ἓυ ἔρξαι πασῶν, πολλὼς δ' καὶ ἄνθρων
Ἀνθρώπων αἰεὶ δ' θεοῖς ὀπιδώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀγὰ τραπέζᾳ
Μειλίξαντ' ὑποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλωντι ἱέσθαι·
Μισέων δ' μάλιστα πίειν ἱερὼς ὑποφήτας·

Ὄφρα

Ut etiam apud inferos conditus bene audias,
Neque inglorius lugeas in frigido Acheronte,
Quasi fossor aliquis qui ligone manus callosas habeat,
Qui gravem à suis majoribus paupertem inopem plorat.
Multi in Antiochi domo & regis Alevæ
Cibum menstruum dimensi sunt famuli;
Multi autem Scopadis acti ad stabula;
Vituli cum cornutis mugiverunt bobus;
Infinitas autem in campo Cranonio adæstiva agebant
Pastores electas oves hospitalibus Creondis:
Sed nulla eos secuta est voluptas, posteaquam dulcem emise-
Animam in latam ratem tristis Acherontis; (runt
Inglorii vero, relictis multis illis & beatis opibus,
Miseros inter mortuos per longa secula jacerent,
Nisi magnus vates ille Ceius varie canens (mines
Ad barbitum multichordum, feciſſet eos claros inter ho-
Posteros. Honorem autem & veloces sortiti sunt equi,
Qui ipsis ex sacris coronati redierunt certaminibus.
Quis autem principes Lyciorum unquam, quis comatos
Priamidas, vel muliebri colore Cyenum cognoviſſet,
Nisi bella veterum poetæ ceciniſſent?
Neque Ulysses, qui centum & vigenti menses erravit
Omnes per homines, & ad imum orcum descendit
Vivus, & ex spelunca evasit pernicioſi Cyclopis,
Diuturnam gloriam obtinuiſſet. Silentio etiam præteritus
fuiſſet subulcus
Eumæus, & Philœtius qui circa boves armentales
Opus habebat, ipseque magnanimus Laertes,
Nisi eos juviſſent carmina veri Ionici, id est *Homeri*.
A MUSIS illustris fama venit hominibus:
FORTUNAS autem mortuorum consumunt viventes.
Sed PAR est labor, in littore undas numerare,
Quotquot ventus in terram cum cæruleo mari impellit,
Et aqua pura lavare impurum laterem,
Atque hominem oppressum avaritia flectere.
Valeat quicunque talis: innumerabile autem ei sit
Argentum; semper autem plus habendi desiderium eum te-
At ego honorem & hominum benevolentiam (neat,
Multis mulis & equis anteponam.
Quæro autem cui mortalium gratus veniam
Cum Musis: difficiles enim viæ sunt cantatricum
Musarum, absque Jove magno consultore.
Nondum cœlum defessum est ducendo menses & annos:

Ὄφρα κ' εἰν αἴδαο κεκευμήκῃσι ἑῶλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχῇ Ἀχέροντι,
Ὥσει τις μακέλῃ πεπυκασμένῳ ἔνδοθι χείρας,
Δεινὰν ὀκ πατέρων πενίαν ἀκτήμονα κλαίων.
Πολλοὶ ἐν Ἀντόχοιο δόμοις κ' ἀνακτι Ἀλκίδα
Ἁρμαλιὰν ἔμιλλον ἐμετρήσαντο πενέσθαι·
Πολλοὶ δ' Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμβοι ποτὶ Ζακὸν
Μόχθοι σὺν κεφαλοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυεία δ' ἀμπελίων Κεφαλήνιον ἐγλάσσοον
Ποιμῆνες ἔκκεντα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Ἀλλ' ὅ σφιν φίλ' ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρείαν χαδίαν σὺν Ἀχέροντι,
Ἄμμορες δ', τὰ πολλὰ κ' ὄλβια πῶα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὸς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ὃν ἀνδράσι δῶκ' ὀνομαστὸς
Ὁπλοτέρῃς. πρὶν δ' κ' ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
Οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἤνδον ἀγῶνων.
Τίς δ' ἂν ἀειδήσας Λυκίων ποτε, τίς κομόωντας
Πειραμίδας, ἢ δῆλον ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας σφετέρων ὕμνῃς ἀοιδαί;
Οὐδ' Ὀδυσεύς, ἑκατόν τε κ' εἴκοσι μιλτοπαρῄους
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, αἶδαν τ' εἰς ἕκατον ἐνθὼν
Ζωοὺς, κ' ἀπήλυσμα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δίωκτον κλέος ἔσχεν. Ἐσηκάσθη δ' ἂν ὑφορβὸς
Εὔμαιος, κ' βυσὶ φιλοίπνοις ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε θεοπλασίῃ Λαέρταο.
Εἰ μὴ σφᾶς ὕμνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
ἘΚ ΜΟΙΣΑΩΝ ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
ΧΡΗΜΑΤΑ δ' ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
Ἀλλ' ΙΣΟΣ κὸ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μὴ γλαυκῆς ἁλὸς ὠθεῖ,
Ἢ ὕδατι νίζειν δολερὴν ἰοειδέϊ πλίνθον,
Καὶ φιλοχειρδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρειπεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήνεικμος δέ οἱ εἴη
Ἄρμενος· αἰεὶ δ' πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τιμήν τε κ' ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε κ' ἵππων θεόδεν ἐλοίμαν.
Δίζημαι δ' πίνι διαπρὸ κεχαρισμένος ἔνδον
Σὺν Μοίσαις· χαλεπαὶ κὸ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν
Μυρίαι, ἀπάνευθε Διὸς μέγα βελδόνος.
Οὔπω μιλτοπαρῄους ἄγων ἔκαμ' ἔργατος, ὐδ' ἑαυτῷ

Πολλοὶ

Multi movebunt adhuc rotam currus equi.
Exorietur ille vir qui me cantore indigebit,
Gerens res tantas quantas magnus Achilles, aut ingens Ajax
In campo Simoentis, ubi Phrygis ſepulchrum ſli.
Jam Phœnices, ſub ſole occiduo
Habitantes Libyæ in extremo calce, horreſcunt:
Jamque geſtant Syracuſii medias lanceas,
Onuſti ſcutis brachia ſalignis:
Interque eos Hieron, ſuperioribus par heroibus,
Armatur, equinæ autem galeam cooperiunt jubæ.
Utinam, Jupiter auguſtiſſime pater, & veneranda Minerva,
Et tu, ô puella, quæ cum matre opibus affluentium Ephyræorum
Sortita es magnam urbem, apud aquas Lyſimeliæ,
Hoſtes ab inſula propulſent dura fata
Sardoniam per undam, amicorum ſtragem nuntiaturos
Filiis & uxoribus, numerabiles ex multis:
Oppida vero à prioribus, iterum habitentur civibus,
Hoſtium quotquot manus corruperunt funditus.
Et agros virentes colant: & innumerabilia
Ovium millia herbis ſaginata
In campo balent, boves autem gregatim ad ſtabulum
Redeuntes tardum urgeant viatorem:
Novalia autem excolantur ad ſementem, cum cicada
A paſtoribus meridianis cavens, intra arbores
Relonat in ſummis ramis: telas vero in arma araneæ
Tenues diſtendant, belli autem ne nomen quidem ſit amplius.
Gloriam vero Hieronis ſublimem ferant poetæ
Et pontum Scythicum trans, & ubi latum murum
Bitumine ligans Semiramis regnabat.
Unus quidem ego; multos autem Jovis diligunt & alios
Filiæ, quibus omnibus curæ erit Siculam Arethuſam
Celebrare *una* cum populis, & bellicoſum Hieronem.
O Gratiæ Deæ Eteocleæ, quæ Minyum
Orchomenum amatis, odioſum olim Thebis,
Equidem non vocatus manebo *domi*: ad vocantium autem
Confidens Muſis cum noſtris veniam, (*ades*
Relinquam autem neq; vos: Quid enim amabile hominibus, Gratiis!
Sine, eſſe poteſt? utinam ſemper ſim cum Gratiis!

Argumen-

Πολλοὶ κινήσουσιν ἔπ᾽ ὄχεσφι ἅρμαθ᾽ ἵπποι
Ἐστὶ δὲ καὶ ἀνὴρ ὃς ἐμοὶ κεχρήσεται ἀοιδῶν,
Ῥίξας ἢ Ἀχελῷος ὅσσην μέγας, ἢ βαθυς Λἶμος
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς εἰσιν Ἴλιον.
Ἤδη γὰρ Φοίνικες, ἵν᾽ ἠελίῳ δύοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρίγασιν·
Ἤδη βασάζοντι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἐτείνουσιν·
Ἐν δ᾽ αὐτοῖς Ἱέρων, φερτέρος ἴσος ἡρώεσσι,
Ζώννυται, ἱππεῖαι δὲ κόρῃ σκεπάουσιν ἔθειραι.
Λὶ γὰρ, Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ ποτνι᾽ Ἀθάνα,
Κύρη θ᾽ ἁ ζωὰ ματεῖ πολυκλήρων Ἐφυραίων
Εἴλαχας μέγα ἄστυ, παρ᾽ ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐκθρὼς ἐκ ναίοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μέσσην ἀγγελέοντας
Τέκνοις ἠδ᾽ ἀλόχοισιν, ἀριθμητὰς ἀπὸ πολλῶν·
Ἄστεα δ᾽ αὖτε πέρσειαν πάλιν ναίοιτο πολίτας,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο καθ᾽ ἅρπας.
Ἄχεος δ᾽ ἐρχάζοιντο τεθαλότας· αἳ τ᾽ ἀνδρειφόνοι
Μῆλων χιλιάδες βοτάναις διαπαρθεῖσαι
Ἀμπελίον βλήχοιντο, βόες δ᾽ ἀγεληδὸν ἐς αὐλὶν
Ἐρχόμενοι σκιπαῖον ὀπαυσύδοιεν ὁδίταν·
Νεῖοι δ᾽ ἐμπορέοιντο ποτὶ ταύρεον, ἀνίκα τέτριξ
Ποιμένας ἐσθλὺς πφυλαγμῷ, ἔνδοθι δίνδρων
Ἀχεῖ ὐπ᾽ ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ᾽ εἰς ὅπλ᾽ ἀράχναι
Λεπτὰ διασήσαντο, βοᾶς δ᾽ ἔπι μηδ᾽ ὄνομ᾽ εἴη.
Τὐφλὸν δ᾽ Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ Πόντῳ Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπα πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δίσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἴης μὰν ἐγὼ, πολλὰς ὄφρα Διὸς φιλέοντι καὶ ἄνθρες
Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὰν Ἀρέθοισαν
Τυρεῖν ζωὰ λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.
Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαὶ, αἳ Μινύειον
Ὀρχόμενον φιλέοισθε, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις.
Ἀκλεὴς μὰν ἐγὼ μίμνοιμί κεν ἐς τὸ καλούντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἀμετέρῃσιν ἰκοίμαν,
Καλλείψω δ᾽ ὐδὲ ὔμμε· τὸ γὰρ Χαείτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαείτεσσιν αὖμ᾽ εἴλω.

Τὸ δὲ-

Argumentum decimi septimi *Idyllii*.

Hoc Idyllium habet laudationem regis Ptolemæi cognomento Philadelphi: qui habuit patrem τὸν Σωτῆρα Πτολεμαῖον, matrem Berenicen.

LAUDATIO PTOLEMÆI,

Idyllium XVII.

A BJove principiū faciamus, & in Jovem definite, Musæ,
Cum immortalium præstantissimum carminibus canimus:
Hominum autem Ptolemæus inter primos celebretur,
Et ultimus, & medius: hic enim præstantissimus virorum *est*.
Heroes, qui olim à semideis orti sunt, (sunt:
Cum præclara facinora patrassent, sapientes vates nacti
At ego Ptolemæum, bene dicendi peritus, (lium decus *sunt*.
Carminibus celebrabo. Carmina vero, etiam ipsorū immorta-
Vir sylvicida Idam ad nemorosam cum venit,
Circumspicit unde opus incipiat, præsente ingenti copia,
Quid primum edisseram? occurrunt enim innumerabilia di-
Quibus Diipræstantissimum honoraverunt regum. (cenda,
Atque ut ordiar à majoribus, Qualis erat ad magnas res
Lagides Ptolemæus, cum animo conceperat (gerendas
Consilium quod non alius vir excogitare poterat!
Illum pater fecit parem honoribus vel Diis
Immortalibus, ei aurea domus in Jovis palatio
Extructa est: apud autem ipsum Alexander amicus
Sedet, Persis gravis Deus pictam gerens mitram.
E regione vero *eorum*, Herculis sedes tauricidæ
Stat, solido facta ex adamante:
Ubi cum aliis convivia agitat cœlestibus,
Gaudens majorem in modum nepotum nepotibus:
Quod eorum ex membris Saturnius exemerit senectam.
Immortales autem vocantur, facti Dei pedum-usu-carentes:
Utriusque enim eorum generis autor fortis Herculides,
Et utrique referunt originem ad extremum Herculem,
Itaque cum ex epulo rediret saturatus jam
Nectare odorifero dilectæ in domum uxoris,
Alteri arcum dedit, subulnalemque pharetram,

Alteri

Ὑπόθεσις τῦ ιζ' Εἰδυλλίυ.

Τῦτο τὸ Εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Ἀρσινόη δὲ κέκρηται εἰσβολῇ· ἡ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, Πτολεμαίυ τῦ Λάγυ καὶ Βερενίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἀμύρταινεν ὁ Μάναλος, πρὸ χρόνυ τῦ θεοκρίτυ ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, πρότερα μαχόμενος διασήματα.

ἘΓΚΩΜΙΟΝ εἰς ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ, Εἰδύλλιον ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα, καὶ εἰς Δία λήγετε, Μοῖσαι,
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἔπεα φάσθαι ἀοιδοῖς·
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ φρεσὶ πᾶσι μεγίστη,
Καὶ πάμμαλος, καὶ μείλιος· ὁ γὰρ περιφέρτατος ἀνδρῶν.
Ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἁμετέρων ἐβίωντο,
Ῥίζαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ὅτις πάμπρωτος καλὰ εἵνεκεν,
Τιμήσαιμι. Μῦσοι δή, καὶ ἀθανάτων γένος αὐτῶν.
Ἴδον ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐλθών,
Παππάσιν, παρέοντος ἀοιδοῦ, πόθεν ἄρξεται ἔργω.
Τί πρᾶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων.
Ἐκ πατέρων, οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅσα φρεσὶν ἐγκατέθηκε
Βυλὰν ἂν ἐκ Διὸς ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.
Τιμῶν καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καὶ οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδρειάᾳ, Πίερσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις.
Ἀντία δ', Ἡρακλῆος ἔδρασφιν ταυροφόνοιο
Ἵδρυ, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
Ἔνθα (σὺ δ' ἀμφοῖσιν θαλίας ἔχει ἔρανίδαισι,
Χαίρων ἡρώων θειότατον ἡρωϊσιν·
Ὅππι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας.
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦντο, θεοὶ ἱέμενοι γεγαῶτες·
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας,
Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦντο ἐς ἕβδομον Ἡρακλῆα.
Τῷ καὶ ἐπεὶ δεῦτεν οἱ κεκορημένῳ ἦδη
Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ἀταλλόγιόν τε φαρέτρην,

Τῷ

Alteri ferream clavam, nodis signatam: (Hebes
Illi vero in divinum thalamum niveos-talos-habentis
Arma, & ipsum ducunt progenitorem Jovis filium.
Qualis autem inter sapientes celeberrima Berenice
Excellebat fœminas, ingens gloria parentibus!
Hujus quidem Cyprum tenens Diones veneranda filia
Sinum in odoratum teneras immisit manus:
Itaque nullam adhuc mulierem aiunt tantum placuisse mari-
Quantum Ptolemæus suam amavit conjugem: (to,
Quanquam multo magis redamabatur. Atque ita liberis
Confidens suis *ei* committit domum totam,
Quoties amans in amantis thorum ascendit. (num:
Uxoris autem non-amantis animus semper spectat virum alie-
Faciles autem partus, filii autem nunquam similes patri.
Pulchritudine superans Deas veneranda Venus,
Tibi illa curæ erat: tua autem gratia Berenice
Formosa Acherontem luctuosum non transivit:
Sed eam arreptam, priusquam ad rivum descenderet
Nigrum, & tristem semper portitorem defunctorum,
In *tuo* templo collocasti,& proprii honoris participem feci-sti.
Omnibus autem placida hæc mortalibus, molles quidem
Adspirat, leves autem dat amanti curas. (amores
Argiva nigra supercilia-habens, tu populos-necantem Dio-
Mixta Tydeo, peperisti Calydonium virum. (medem,
At Thetis formosa sortem Achillem
Æacidæ Peleo. Te autem, bellicose Ptolemæe,
Bellicoso Ptolemæo fortunata Berenice:
Et te Coos nutrivit infantem nuper susceptum,
Excipiens à matre, cum primam vidisti auroram.
Ibi enim Lucinam invocavit, quæ parturientes liberat,
Antigones filia gravata doloribus partus.
Illa vero ei benigna adfuit, & per omnia
Indolentiam diffudit membra: cum patri similis (mavit:
Puer amabilis factus est. Coos autem conspicata excla-
Dixit autem, attrectans infantem charis manibus.
Sis felix, ô puer, meque honores tantum quantum
Delum honoravit cæruleam Phœbus Apollo:
Et in eodem honore Triopis colloces promontorium,
Æqualem Dorien-sibus tribuens honorem vicinis,
Æque etiam *ac* Rhenæam rex amavit Apollo.
Sic utique insula dixit, ab alto autem resonuit voce
Ter sub nebulis Jovis fausta aquila ales:

Jovis

Τῷ ἧ σιδήρειον σκῦπελον, κεχαρεσμένον ὄζοις
Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρω Ἥρας
Ὦπλα, καὶ αὐτὸν ἄγοντι γηθήσηται Διὸς υἱόν.
Οἷα δ' ἐν πυκιναῖσι θέσκελα Βερενίκα
Ἔπρεπε θηλυτέραις, ὄφελον μέγα γειναμένοισι·
Τῆς μὲν Κύπρις ἔχουσα Διώνας πότνια κέρα
Κόλπῳ ἐς ὠιόεν ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας·
Τῷ, ὑπὸ πνοιὰ φαντὶ ἀδῆν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
Ὅσσην περ Πτολεμαῖος ἑλὼν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
Ἡ μὲν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον· ᾧ δέ κε πᾶσαι
Θαρσήσας σφετέρῃσιν ἐπιστέψειε οἴκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνει λέχος ἐς φιλέοισας.
Ἀτρέμα ἧ γυναικὸς ἐπ' ἀγκοτέῳ νόῳ αἰεὶν,
Ῥηΐδιαι· ἧ γὰρ, τέκια δ' ἅπερ ἐοικότα πατρί·
Κάλλει ἀειδομένοισα θεάων πότνι' Ἀφροδίτα,
Σοὶ τίνα μεμέλητο σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάρεξ δ' ὅτι νᾶμα κατενθὲν
Κυάνεον, καὶ σιγῇ ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἐᾶς δ' ἀπεδάσατο πομπᾶς.
Πᾶσιν δ' ἠπιόφρων ἔδε βροτοῖς, μαλακὼς μὲν ἔραται
Περσαινείει, κύφας ἧ δίδοῖ ποθέοντι μειλίσσας.
Ἀργείη κυάνοφρυ, σὺ λασιόφρονα Διομήδεα,
Μισγομένη Τυδῆϊ, τίκες Κηυδάνιον ἄνδρα.
Ἀλλὰ Θέτις βαδύκολπος ἀκοντισσὰν Ἀχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
Αἰχμητῇ Πτολεμαίῳ ἀείζηλον Βερενίκα·
Καί σε Κόως ἀπίτεμε, βρίθοντα νεοχμὸν ἐόντα,
Δεξαμένη πρηὺ μητρὸς, ὅτε πρέσβατα ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὰ Εἰλείθυιαν ἐδώσατο λυσίζωνον,
Ἀντιόπας δυσχάτῳ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
Ἡ δέ οἱ ἐυμμόρεσσα παρίστατο, καὶ δ' ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχεε μελῶν. ὁ ἧ πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπατὸς ἔλυτο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῦσα·
Φᾶ ἧ. καὶ θαπτομένα βρέφος χείρεσσι φίλαισιν,
Ὤλβιε κῶρε γηΐοιο, ποίης δέ με τόσσην ὄφρ'
Δῆλον ἐτήσασιν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν ἧ μιᾷ πρηῢ Τειόπος κατὰ θεῖο κολώνᾳ,
Ἴσην Δωριέεσσι τέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,
Ἴσην καὶ Ῥήναιαν ἄνακτ' ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν. ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνῇ
Ἐς τείς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις·

Jovis hoc ſane ſignum. Jovi Saturnio curæ eſt
Venerandus rex: ille vero eſt eximius quem dilexerit
Natum jam primum: multa autem ipſum opulentia ſequitur;
Multam autem tenet terram, multum autem mare.
Infinitæque continentes & gentes infinitæ virorum
Segetem augent amplificatam Jovis imbre: (Ægyptus,
Nulla tamen terra tam multa gignit, quam multa humilis
Nilus cum exundans humidam glebam comminuit:
Neque quiſquam tot habet urbes hominum artificum.
Tres ei urbium centuriæ extructæ ſunt,
Tria inſuper millia ſupra triginta millia,
Duo item terniones, & præterea ter undecim:
His omnibus Ptolemæus magnanimus imperat.
Partem etiam Phœniciæ Arabiæque obtinet,
Et Siryæ, Libyæque, nigrorumque Æthiopum:
Pamphiliiſque omnibus & bellicoſis Cilicibus
Imperat, Lyciiſque, & belli-ſtudioſis Caribus,
Et inſulis Cycladibus: nam naves ejus optimæ
Per mare navigant: mare enim omne & terra
Et fluvii reſonantes imperio Ptolemæi parent.
Multi autem equites, multi milites, ei ſcutati
Ære reſplendenti ſtipati ſtrepunt.
Opulentia quidem omnes ſuperat reges:
Tantum in dies ſingulos in divitem venit domum
Undique. Populi autem opera curant quieti.
Nullus enim hoſtum piſcoſum Nilum invadens
Pedeſtri exercitu in alienis tumultum excitavit villis:
Neque quiſquam in littus veloci exiliit navi
Armatus in armenta hoſtili animo Ægyptia.
Talis vir late-patentibus ſedet in campis,
Flavus-capillos Ptolemæus ſciens lanceam vibrare:
Cui omnino curæ eſt paterna omnia ſervare,
Ut præſtantem regem *decet*: alia vero quærit ipſe.
Non tamen inutile domo in opima aurum,
Formicarum tanquam divitiæ, ſemper jacet, laborantium;
Sed multum quidem habent Deorum inclytæ domus,
Illo ſemper primitias ſolvente, præter alia munera:
Multum autem potentibus donat regibus,
Multum autem civitatibus, multum autem bonis ſodalibus.
Neque Bacchi ullus vir ſacra in certamina
Venit ſciens canorum canere carmen,
Cui non munus dignum præbuit arte.

Muſa-

Ζλωὸς σὺ τόδε Σῆμα. Διὶ Κεφγίωνι μέλῃ
Αἰδοίῳ βασιλῆϊ· ὁ δ' ἔξοχος ὄντι φιλάστει
Γειτόμβμον τὰ περῶτα· πολὺς δέ οἱ ὅλβος ὀπηδεῖ·
Πολλᾶς ἢ κρατέει γαίης, πολλᾶς ἢ θαλάσσης.
Μυρίαι ἄπειροι χὴ ἔθνεα μυρία φωνῆς
Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμβμον Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ' ὅπῃ τύσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων πίερα ὅτε βάλακα δρύπτει·
Οὐδέ πῃ ἄφεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων·
Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες πεπύσμεθα ὅπῃ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ ἢ πεμάδες, μὴ δέσφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει·
Καὶ μιν Φοινίκης ἀποτέμνει, Ἀράβιός τε,
Καὶ Συρίης, Λιβύης τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων·
Παμφυλίοισί τε πᾶσι χὴ αἰχμητῆς Κιλίκεσσι
Σημαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοις τε Καρεσσι,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεὶ οἱ νῆες ἄρισται
Πόντον ὑπερπλώουσι· θάλασσα ἢ πᾶσα χὴ αἶα
Καὶ ποτιμοὶ κελάδοντες ἀνάσσουσι Πτολεμαίῳ.
Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μερμαίρουσι σὺν ἀμφήκεϊ πτερύγεσσι.
Ὅλβῳ μὲν πάντας καταβρίθει βασιλῆας·
Τόσσον ἐπ' ἄνδρ' ἕκαστον ἐς ἀφνειὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα θεμιστεύουσιν ἑκηλοι.
Οὐ γάρ πῃ ἀνίων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβάς
Πεζὸς ἐὼν ἀνοτείαισι βοὴν ἐρύσσατο κώπαις·
Οὐδέ πῃ αἰγιαλόνδε θοὰς ἔλασε ναὸς
Θωρηχθεὶς ὑπὲρ βιοὺν ἀνάρσιος Αἰγυπτίοισιν.
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθοκόμης Πτολεμαῖος, ὑπερφίαλος δορυπάλλης·
Ὧ ὑπάγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἷ, ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ ἢ κτεατίζετο αὐτός.
Οὐ μὲν ἀρχεῖός γε δόμῳ ἔνι πίονι χεῦσος,
Μυρμήκων ἅτε πλῆτος, ἀεὶ κίγκλῳ μοχλούντων·
Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐπιδευέες οἶκοι,
Ἀεὶ ἀπαρχόμενοι, ζωὴν ἀνθρώποισιν γεράσσαι·
Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδάρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν ἢ πολίεσσι, πολὺ δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδέ Διώνυσος πὶς ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ὑπερφιάλῳ λιγυρὸν ἀναμέλψων ἀοιδὸν,
Ὧ ὑ δωτίνην ἀντάξιον ὤπασε τέχνης.

Musarum autem vates canunt Ptolemæum,
Propter beneficentiam. QUID autem pulchrius viro fuerit
Diviti, quam gloriam bonam inter homines consequi?
Hæc & Atridis integra manet: illæ autem immensæ opes
Quas magnam Priami domum quæsiverunt capientes,
Caligine alicubi tectæ sunt, unde amplius non datur reditus.
Solus hic priorum parentum adhuc calida in cinere,
Calcans desuper, pedum exprimit vestigia.
Matri charæ & patri fragantia instituit templa:
Et in *his* ipsos ex auro atque ebore insignes
Statuit, omnibus mortalibus auxiliatores.
Multa autem pinguia boum femora urit.
Mensibus circumactis, in aris rubentibus,
Ipseque, potensque uxor: qua nulla præstantiorem
Sponsum domum mulier amplectitur ulnis,
Ex animo amans fratremque virumque.
Sic & immortalium sacra connubia confecta sunt,
Quos peperit regnans Rhea reges Olympi:
Unum autem lectum sternit, in quo dormiant, Jovi & Ju-
Iris adhuc virgo, purgatis unguento manibus. (noni
Salve, ô rex Ptolemæe: te autem ego æque atque alios
Celebrabo semideos: puto autem, carmen non vile
Dicam posteris: VIRTUTEM tamen tu à Jove petito.

Argumentum.

Epithalamion inscribitur hoc Idyllium, i. Carmen nuptiale. Inducuntur duodecim Spartanæ puellæ ex primariis familiis in Helenæ nuptiis vespere ante thalamum hoc carmen canentes. Ac primum jocis nuptialibus ludunt: deinde sponso Menelao gratulantur, quod solus inter tot principes procos nuptiis sponsæ potitus sit, & gener Jovis factus. Helenam deinde laudant: & in eo loco

HELENÆ EPITHALAMIUM,
Idyllium XVIII.

IN Sparta quondam, apud flavum Menelaum,
Virgines virentem hyacinthum comis *implicitum* habentes,
Ante nuper-pictum thalamum chorum statuerunt,
Duodecim primariæ civitatis, magnum decus Lacænarum,
Quando Tyndarei filiam in thalamo concluſit dilectam
Helenam, cum eam duxisset uxorem minor natu filius Atrei.

Cane-

Μυσάων δ' ἀοφῆται ἀείδουσι Πτολεμαῖον,
Ἀντ' εὐεργεσίης. Τί ἦ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
Ὀλβίῳ ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τᾶτο καὶ Ἀτρεΐδῃσι μάλιστα τὰ ἦμυεια πέπρωται
Ὅσσα μέγαν Πειάμοιο δόμον κτεάτεσσιν ἐλόντες.
Ἄφθιτα πᾶ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
Μοῦνος ὅδε σφετέρων τοκέων ἔτι δερμὰ κονίῃ,
Στειβόμενος καὶ ὑπερθε, ποδῶν ἐπιμάντις ἰάχῃ.
Μητρὶ φίλα καὶ πατρὶ δυώδεκα εἵσατο νηῶς·
Ἐν δ' αὐτῶς χρυσῷ θεὰ ἀγλαΐας ὅδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν πάντεσσιν ὑπερθονίοισιν ἀρωγός·
Πολλὰ ἦ παυδέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει
Μασὶ θεοπομπόισιν ἐριδομένων ἔπι βωμῷ.
Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς ὄμπις ἀρείων
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ θεὸν ἄλλεται ἀγχοῦ,
Ἐκ θυμῷ τέρψασα καὶ ἠϊθέοντος τε πόθου τε.
Ὅσσ' καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο χρείουσα Ῥέα βασιλῆας ὀλύμπου·
Ἔν ἦ λέχος τόρνυσιν ἰδεῖν Ζηνὶ καὶ Ἥρᾳ,
Χεῖρας φοιβήσασα μύθοις, ἔπι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ', ὦ ναῦ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἵνα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἀμφιέων· δοκέω δ', ἔπος ὃκ ἀποβλήτην
Φθέγξομαι ἐντυφοῖς· Ἀρετὰν γέρας ἐκ Διὸς αἰτεῦ.

---

decimi-octavi *Idyllii.*

nonnihil immoratur poeta. In extremo deniq; carmine bene precantur ſponſis. Sunt autem duo genera Epithalamii carminis: alterum, Καταχοιμητικὸν, quod accinebant veſpere, cum ſponſa in thalamum deducebatur; alterum, Διεγερτικὸν, quod mane ſub auroram canebatur, quaſi ſponſos vellent excitare.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.
Εἰδύλλιον ιή.

Ἦν ποκ' ἄρα Σπάρτα, ξανθὸς τεκὼν πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμας ὑακίνθου ἔχουσαι,
Περθε νεογραφέοντο θαλάμων χορὸν ἐσταότες,
Δωδεκάταὶ πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινίδων.
Ἀνίκα Τυνδαρέως κατεκλάσσατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστῆρας Ἑλένᾳ ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.

Canebant autem omnes in unum carmen pulſantes *ſolum*
Pedibus connexis, circum autem reſonabat domus hymenæo.
Siccine crepuſculo cubitum abiiſti, ô chare ſponſe?
Nunquid gravatus nimium es genibus? nunquid ſomniculo-
Nunquid potâſti nimium, cum lectum petebas? (ſus?
Dormire quidem volentem tempeſtive te ſolum oportuerat
Puellam vero ſinere cū puellis charam apud matrē (*dormire.*
Ludere ad altum diluculum: nam & veſperi, & mane,
Et in annum ex anno, Menelae, tua ſponſa hæc *erit.*
Fortunate ſponſe, fauſtus aliquis ſternutavit venienti tibi
In Spartam, ubi alii principes *erant*, ut *hoc* conficeres.
Solus in ſemideis Saturnium Jovem ſocerum habebis.
Jovis tibi filia ſub unum venit ſtragulum,
Qualis mulierum Achaïcarum terram nulla calcat alia.
Certe magnum tibi pariet, ſi matri pariet ſimile.
Nos enim omnes æquales ejus, quibus curſus idem *erat*
Unctis virorum more apud Eurotæ lavacra,
Quater ſexaginta puellæ, fœminea juventus:
Ex his tamen nulla vitio caret, cum confertur cum Helena,
Ut aurora exoriens decoram oſtendit faciem,
Cum veneranda nox *abit*, hyeme candidum ver remittente
Sic & aurea Helena elucebat inter nos,
Ampla, procera. Qualis exurgit ſulcus in arvis,
Aut in horto cupreſſus, aut in curru Theſſalus equus:
Sic & roſei coloris Helena Lacedæmoni ornamento eſt.
Nulla in calatho pingit tam varia opera,
Neque in variegata prudentius ſtamen tela
Radio intextum longis incidit ex ſurculis.
Nulla etiam novit citharam ſic pulſare,
Dianam cantu celebrans, amplo pectore Minervam,
Sicut Helena: cujus omnes in oculis amores ſunt.
O pulchra, ô gratioſa puella, tu quidem matrona jam es;
Nos autem in curſum mane & in frondoſa p ata
Veniemus, coronas ut legamus ſuave ſpi antes,
Tui, ô Helena, bene memores, ſicut lactantes
Agnæ quæ matris oviculæ mammam deſiderant.
Primæ tibi coronam ex loto humi creſcente
Nectentes, umbroſam ſuſpendemus ad platanum:
Primæ autem tibi ex argentea pyxide humidum unguentum
Capientes ſtillabimus ſub umbroſam platanum:
Literæ autem in cortice ſcribentur (ut præteriens aliquis
Perlegat) Dorice, Venerare me: Helenæ planta ſum.
Salve,

Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσι ἐς ἓν μέλος ἐγκεκριμένοισι
Ποσσὶ θεμπλέκτοις, θεὸν δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ σεμνίζα κατέδεσθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐστὶ λίαν βαρυγύνατος; ἢ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολλὼ τὴν ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβαίνω;
Εὕδειν μὴ χρήζοντα καθ' ὥρην αὐτὸν ἐχρῆν τύ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σοὶ πασὶ φιλοσόργῳ πάρα μητρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ κἠγὼν, κἠς ἀῶ,
Κεἰς ἔτος ἓξ ἔτεος, Μενέλαε, πὰρ νυὸς ἥδε.
Ὄλβιε γαμβρέ, μάλα δός τις ἐπέπταρεν ἐσχομένῳ τε
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὦλλοι ἀειδέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μὴν δὲ καὶ ἀμφὶ Κερκίδαν Δία πενθερὸν ἐξεῖς.
Ζανὸς τις θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὤχετο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα·
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ μητέρι πάντα ὁμοῖον.
Ἄλλας γὰ πᾶσα ζωομάλικες, ἧς δέμος οὗτος
Χειραμφίας ἀνδρεῖσι παρ' Εὐρώτα λοετροῖς,
Τετρακὶς ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὔ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένα παρεσωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφανε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἄτε, λαμπὸν ἄρ' ἠμὶ θέοντος,
Ὥδε κὴ ἁ χρυσία Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν,
Πίειρα, μεγάλα. ἄτ' ἀνίδρωμεν ὄγμος ἀρέρα,
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρμασι θεσσαλὸς ἵππος·
Ὥδε κὴ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐν παλάρῳ παρίσδει ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐν δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἧπαρ ἰσῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων.
Οὐ μὰν ἁ χιδαίαν τις ὀπίσσα ὧδε κεφᾶσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα κὴ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα· πᾶς πάντες ἐπ' ὄμματ' ἴμερος ἐντί.
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὸ μὲν οἰκέπις ἥδη
Ἄμμες δ' ἐς δέμον ἦμεν κὴ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἐρσῶμες, στεφάνως δρεψάμεναι ἁδὺ πέοντας,
Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμένα, ὡς γαλαθηναῖ
Ἄρνες γεναμένας οἷ μαστὸν ποθέοισαι.
Περᾶται τοι στέφανον λωτῷ καμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασα, σκιερὰν καταθήσομαι ἐς πλατάνιστον·
Περᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὅλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λασδόμεναι, σαξοῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψει (ὡς παρεών τις
Ἀνγροίη) Δωριστὶ, Σέθεν μ' Ἑλένας φυτὸν εἶμί.

Salve, ô ſponſa, ſalve ô nobiliſſimi ſoceri gener:
Latona quidem det Latona alma vobis
Bonam ſobolem: Venus autem Dea Venus parem amorem
Inter vos: Jupiter autem Saturnides Jupiter durabiles divi-
Ut ex generoſis ad generoſos poſthac perveniant. (tias,
Dormite mutuo in pectus amorem ſpirantes
Et deſiderium: ſurgite autem ad auroram; neque obliviſ-
Redibimus & nos mane, cum primus cantor (camini,
Ex ſuo cubili canet erigens pulchre-pennatam cervicem,
Hymen, ô Hymenæe, nuptiis his gaudeas.

Idyllium XIX, *quod inſcribitur* EUROPA,

Argumentum

Ex alveari mel furans Cupido, ab apicula pungitur. Is apud matrem de tanto tantillæ beſtiolæ vulnere con-

FAVORUM FUR, *Idyllium* XIX.

FUrem quondam amorem improba punxit apicula, (um
Favos ex alvearibus deprædantem: ſummos vero manu-
Digitos omnes perſtrinxit. At ille dolebat, & manum
Et terram pulſavit, & exiluit: Veneri autem (ſufflabat,
Oſtendit dolorem, & queſtus eſt quod exilis
Beſtiola eſſet apis, & tanta vulnera faceret.
Mater autem ridens, Quid, *inquit*, annon tu ſimilis es apibus?
Et tu parvus cum ſis, tamen vulnera tanta facis.

Argumentum.

Deſcribitur hoc Idyllio paſtoris cujuſdam ſimplicitas, qui cum inter ſuos eximie pulcher ſibi viſus eſſet, in urbem venit. Ubi cum conſpicatus fuiſſet puellam urbanam; illa inuſitata forma perculſus, ad eam acceſſit, & liberius planeque ruſtico more cœpit cum ea ludere, adeo ut eam oſculari etiam vellet. Illa vero hominis impudentiam & habitum ac mores ruſticos deteſtata, à ſe illum rejecit.

BUBULCUS, *Idyllii* XX.

EUnica me irriſit, cum ipſam vellem ſuaviter oſculari,
Et mihi convitians dixit, Abi in malam rem *procul* à
me: Bubul-

Χαίρεις, ὦ νύμφα, χαίρεις εὐπίνθερε χαμβρέ.
Λατὼ μὴ δοίη Λατὼ κερατοφόρῳ ὔμμιν.
Εὐπετίλω· Κύπρις ἢ διὰ Κύπρις ἶσον ἔχουσι
Ἄλλάλων· Ζεὺς ἢ Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατρίδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.
Εὖδε τ' ἐς ἀμάλων στέρνον φιλότητα πέσοντες
Καὶ πόδον· ἔρρεδε ἢ σεῖς ἀν· μήπ λάθηδε·
Νὺμφα καμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀναρχῶν ἔυπειχα δειρλώ.
Τμὰν ὦ ὑμφίε, χάμῳ ἔπ πόδε χαρείης.

Vide infra apud Moſchum, *Idyll.* II.

Decimi noni *Idyllii.*

conqueritur. Illa & ipſum, cum parvulus ſit, magna vulnera infligere reſpondet.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΊΠΤΗΣ, Εἰδ. ιϑ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηείον ἐκ σμίλων συλεύσαντ' ἄκρον ὁ χειρῶν
Δάκτυλα πάντ' ἰατένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, κὴ χέρ' ἐφύσα,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, κὴ ἄλατ' τὰ δι' Ἀφροδίτα
Δεῖξεν τὰν ὀδύνᾶν, κὴ μέμφετο ὄττί γε πυτδὸν
Θηρίον ἐστὶ μέλισσα, κὴ ἀλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσος ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὼ πυτδὸς μὴν ἔσσ, τὰ δ' τραύματα ἀλίκα ποιεῖς.

---

vigeſimi *Idyllii.*

rejecit. Conqueritur ergo ille miſer de ingenti contumelia qua affectus ſit, deque faſtu ac ſuperbia urbanæ puellæ. Laudat ſuam formam: ut magis indignum videatur, quod ita contemptus ſit. Atque in fine commemorat etiam dearum exempla, quæ paſtorum amore arſerint.

ΒΟΤΚΟΛΙΣΚΟΣ, Εἰδ. κ'.

Ἔτνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι
Καί μ' ὀπικερτομέοισα, τὰ δ' ἔντρεπεν, Ἐρρ' ἀπ' ἐμεῖο
Βαιόλ-

Bubulcus cum ſis, vis me oſculari, miſer? Non didici
Ruſticos oſculari, verum urbana labra premere.
Ne tu meum pulchrum os oſculeris, ne per ſomnium quidem.
Quali aſpectu es! quomodo loqueris! quam ruſtice ludis!
Quam delicate loqueris! quam blanda verba fundis!
Quam mollem habes barbulam! quam pulchram cæſariem!
Labra tibi male affecta ſunt, manus vero ſunt nigræ:
Et male oles. Fuge à me, ne me contamines.
Hæc locuta, ter in ſuum deſpuit ſinum,
Et me à capite ad pedes uſque continue adſpexit,
Labris muſſitans, & oculis torve adſpiciens: (tum diducto
Atq; admodum propter formam laſciviebat, & ore aliquan-
Ac faſtuoſe me derilit. Mihi autem ſtatim exæſtuavit ſan-
Et corpore rubefactus ſum præ dolore, ſicut roſa à rore. (guis,
Atque illa quidem me relicto abiit; fero autem in pectore
Quod me feſtivum improba irriſit meretrix. (iram,
Vos paſtores verum mihi dicite: Nonne ſum pulcher?
Num quis me ſubito Deus alium hominem fecit?
Etenim mihi prius efflorescebat grata quædam forma, (bam:
Sicut hedera circa arboris ſtirpem meamque addenſabat bar-
Capilli autem, velut apium, circum tempora fuſi erant:
Et frons alba ſplendebat ſupra nigra ſupercilia,
Oculi autem mihi erant multo magis cærulei quam Mi-
Os vel lacte concreto dulcius: ex ore autem (nervæ:
Fluebat mihi vox dulcior quam favi.
Dulce meum carmen eſt, & cum ſiſtula canto,
Et cum tibia cano, cumque calamo & obliqua-tibia *cano*:
Et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres,
Omneſque me amant: urbana vero *me* non amavit,
Verum, propterea quod bubulcus ſum, præteriit: nequo unquã
Quod formoſus Bacchus in vallibus vitulam paſcit: (audivit
Neque ſcit quod Venus amore bubulci inſanivit,
Et in montibus Phrygiæ una pavit; ipſumque Adonidem
In ſylvis amavit, & in ſylvis deploravit. (Luna
Endymion autem quis erat? Annon bubulcus? quem *tamen*
Boves-paſcentem amavit, deque cœlo deſcendens
In Latmium ſaltum venit, & una cum puero cubuit.
Et tu, Rhea, deploras bubulcum. Nonne & tu,
O Jupiter, propter puerum boves paſcentem erraſti?
Eunica vero ſola bubulcum amore non eſt complexa,
Quæ Cybele melior eſt *ſcilicet*, & Venere, & Luna.
Neque amplius tu, ô Venus, amabilem illum vel in urbe
Vel in monte ames, verum ſola per noctem dormias. Ar-

Βωκόλ☉ ὦν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; ἐ μεμάθηκα
Ἀγελίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀσυκὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γε μὰ κύσας τὸ καλὸν σόμα, μηδ' ἐν ὀνείρῳ.
Οἷα βλέπεις, ὁππῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς πυρφερὸν λαλέεις, ὡς κωπίλα ῥήματα φορέσδεις.
Ὡς μαλακὸν τὸ γρύτιον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίτας·
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐστὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ὀξόσδεις. Ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολυνῇς.
Τοιάδε μυθίσδουσα, τεὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε ζωντὲχὲς εἶδεν,
Χείλεσι μυθίσδουσα, χὴ ὄμμασι λοξὰ βλέπουσα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλώετο, καί π σεσαρὼς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρῶτα φοινίχθη ὑπὸ τῶλγε☉, ὡς ῥόδον ἔρσᾳ.
Χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῦσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν,
Ὀπί με τὸν χαείεντα κακὰ μαμάσθ' ἑταίρα.
Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ χρῆγυον· Οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἀρά πις ὀξαπίνας με θεὸς βεβοτὸν ἄλγον ἔτευξε;
Καὶ γὰ ἐμοὶ τοπάρροθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλ☉,
Ὡς κιονὸς ποτὶ φρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπωλήν·
Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λιγὺ τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις,
Ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἦλθ χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ σόμα καὶ παντᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων ᾧ
Ἐρρεῖ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελιχήρω.
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύεγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ κλήω, κλὺ δώνακι, κλὺ πλαγιαύλῳ·
Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἁ δ' ἀσυκὰ ἐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ', ὅτι βωκόλ☉ ἐμμὶ, παρέδραμε κ' ἔποτ' ἀκοῦσαι
Ὡς καλὸς Διόνυσ☉ ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνθεῖ μείατο βέτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμισεν ἐν ὤρεσιν αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδρυμίων ᾧ τίς ἦν; ἐ βωκόλ☉; ὄντε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' ὀλύμπω ᾧ μολοῦσα
Λάτμιον ἂν νάπ☉ ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα ποιδὶ κάθιδε.
Καὶ τύ, Ῥέα, χλαίεις τὸν βωκόλον· ἔχὶ ᾧ καὶ τύ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βολεύμενον αὐτὸς ἐπαίσχυς;
Εὑρίσκω ᾧ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασιν,
Ἃ Κυβέλας κρέοντων, καὶ Κύπρις ☉, ἃ τε Σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἁδέα μήτε κατ' ὄσυ
Μήτ' ἐν ὄρεϊ φιλέοις, μοῦνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

Vi-

Argumentum.

Cum piſcatores duo ſub noctem ad capturam piſcium domo exiſſent, & in tiguriolo, quod ad mare ex frondibus & virgis temere ſtructum habebant, ante mediam noctem dormirent: alter eorum ſomniat, ſe hamo capere piſcem inuſitatæ magnitudinis; quem cum ex undis in terram extraxiſſet, totum aureum eſſe videt. Ibi ingenti gaudio affectus, in ſomnis ſancte jurat ſe nunquam amplius piſ-

PISCATORES, *Idyllium* XXI.

PAupertas, ô Diophante, ſola excitat artes;
Ipſa laboris magiſtra *eſt*: neque enim dormire
Viros opifices improbæ curæ ſinunt.
Quod ſiquis vel tantillum noctu attigerit ſomnum,
Subito obturbant inſtantes curæ.
Piſcium venatores una duo jacebant ſenes,
Qui ſtraverant aridam algam ſub textili tugurio,
Reclinati ad parietem factum ex foliis: prope vero apud
Poſita erant manuum exercitia, calathiſci, (ipſos
Arundines, hami, & algoſa retia, (rinthi *i. e. naſſæ*,
Funiculi ex ſetis equinis, ſagenæ gibboſæ, & viminei laby-
Laquei, & pellis, & vetuſta ſuper phalangas cymba,
Sub capite ſtorea brevis, veſtes, pilea.
Hic erat piſcatoribus omnis labor, hæ divitiæ.
Nullus vero ollam habebat, nec canem: omnia ſupervacanea
Omnia videbantur ejus venationis: paupertas ipſis amica.
Neque ullus aderat vicinus, verum undecunque ad ipſam
Percuſſam fluctibus caſulam delicate adnatabat mare.
Nondum medium curſum confecerat currus Lunæ, (autem
Cum piſcatores expergefaciebat amicus labor: è palpebris
Somnum excutientes *hoc* animis ſuis excitabant carmen:

A. Mentiuntur, amice, omnes quicunque noctes dixerunt
Æſtate minui, quando dies longos adfert Jupiter. (*eſt*.
Jam enim innumerabilia vidi ſomnia, necdum *tamen* aurora
Nunquid oblitus ſum? quid hoc eſt rei? Spatium lon-
gum noctes habent.

B. Aſphalion, accuſas pulchram æſtatem: non enim tempus
Sponte tranſit curſum ſuum: ſed ſomnum
Solicitudo interrumpens, longam tibi noctem efficit.

A. Nunquid interpretari didiciſti ſomnia? nam bona
Non volo te meæ viſionis eſſe ignarum: (vidi.
Ut ſicut piſcium prædam, ita ſomnia dividamus.
Non enim vinceris ingenio: ille optimus

Eſt

Vigesimi primi *Idyllii*.

piscaturum esse, verum de aureo illo pisce in otio & luxu posthac suaviter victurum. Cum autem mane aureus ille piscis, & cum pisce illa spes avolasset, neque esset unde familiam sustentaret, vel invitus & contra quam juraverat in somnis, ad consuetos labores redit.

Ἁ Λ Ι Ε Ι͂ Σ, Εἰδύλλιον κά.

Ἀπενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· ἐδὲ γὰ ἔυδειν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι καλὸν παρέχοντι μέλημα.
Κἂν ὀλίγον νυκτὸς τις ἐπαύσηται τὸν ὕπνον,
Ἀϊθνίδιον δοκέοισιν ἐρισάμβαι μελέδωναι.
Ἰχθὺς ἀγεμονῆες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Σπερχάμβοι βρύον αἶον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμβόι τοίχῳ τῶ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ ταῖν χειρῶν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τᾶξισσα, φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὁρμειαὶ, κύρτοι, ἠ ἐκ ῥοίνων λαβύρινθοι,
Μίτινθοι, κῶας τε, γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος,
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βεβυχὼς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτ' ὀ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' ὐχτέραν εἶχ' ἀκὺ κύνα· πάντα θοιαὶ
Πάντ' ἐδόκει πώας ἄγρας πενίᾳ σφιν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, πάντα ἦ παρ' αὐτὰν
Θλιβομβίαν καλύβαν τευφερὸν ἐσπόνασε δάλασσα.
Οὔπω τὸν μεσάπιν δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας,
Τὰς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων ἦ
Ὕπνον ἀπωσάμβοι σφετέρους φρεσὶν ἤρεδον ὠδίν.
Α. Ψάδον δ', φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τ' ἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς·
Ἤδη μυεῖ ἐσεῖδον ὀρείχατα, κὐδέπω αὐώς·
Μὴ λαθόμβω; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.
Β. Ἀσφήλιον, μέμφη τὸ καλὸν θέρος· ἁ γὰ ὁ κριὸς
Αὐτομάτως παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον· ἀμὰ τὸν ὕπνον
Ἀφροντὶς κόπτοισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.
Α. Ἦρ' ἔμαθες κείνειν ποκ' ἐνύπνια; χρῆσται γὰ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τωμῶ φαντάσματος ἡμὺ ἄμοιρον·
Ὡς ἠ τὰν ἄγραν, τὼνείρατα πάντα μεείζει.
Οὐ γὰ νικᾷξῃ κἠ τὸν νόον· ὦδε ἄεις

Ἐπεὶ

Est somniorum-judex, in quo mens est quæ ipsum docere possit.
Nam alioqui & otium est. Quid enim faciat aliquis
In foliis jacens juxta fluctus, neque dormiens
Lubenter in frondibus? Nam lychnum in Prytaneo
Semper prædam habere ferunt. *B.* Dic mihi noctis
Visionem, & omnia narrans tuo indica amico.
A. Vespere ut abdormivi in marinis laboribus,
(Non eram tamen multo-cibo-repletus: nam cum cœnam ca-
Si meministi, ventri parcebamus) vidi meipsum (perem
In rupe incitatum *ad piscationem*: sedens enim observabam
Pisces, ex arundine vero *suspensam* fallacē quatiebam escam.
Et unus ex grandibus appetivit *illam*: (nam IN SOMNIS
Omnis canis offam auguratur: *sic* & ego pisces.)
Et ille quidem hamo adhærescebat, fluebatque sanguis.
Et arundinem tenebam curvatam à motu.
Manus *itaque* extendens circa *hoc* animal inveni certamen.
Quomodo magnum caperem piscem exiguo ferro,
Deinde & de vulnere cogitans, Num me punges, *inquam*?
Et pungeris graviter: & cum non fugeret, extendi *manum*.
Video me confeciſſe certamen: attraxi aureum piscem,
Undique ex auro compactum. Metus vero me tenuit,
Ne forte Neptuno dilectus esset piscis,
Aut forte cæruleæ thesaurus Amphitrites.
Placide vero ipsum ex hamo solvi,
Ne hamo ex ore aurum adhæreret:
Et illum funiculis traxi in terram, (pedem,
Ac juravi me posthac in mari non amplius positurum esse
Sed in terra mansurum, & auro regnaturum esse.
Hæ me excitarunt. Tu vero, ô hospes, ad id quod restat at-
Mentem: nam jusjurandum me terret quod juravi. (tende
B. At tu ne verearis; non enim jurasti: nam neque piscem
Aureum vidisti aut nactus es; sed tales visiones similes sunt
Nam si vigilans, nec dormiens, loca illa scruteris, (mendaciis.
Tum SPES somniorum carneum piscem requiret,
Ne tu moriaris fame, licet inter aurea somnia.

Argumentum.

Describitur certamen inter Pollucem, & Amycum Bebrycum regem. Nam Amycus, cum robore corporis & pugilatu omnibus antecelleret, crudelem tulit legem, nequis hospes aut peregrinus, qui ea loca adiisset, inde discederet, quin prius

Ἔστιν ὀνειρεχέτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νῦς.
Ἄλλως κὴ χαλή ἐστι· τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τὶς
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
Ἀσμενος ἐν ῥαιμῷ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν φρυταυείῳ
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγχαυ πάλ' ἔχειν. Β. Λέγε μοί ποτε νυκτὸς
Ὄψιν; πάντα τεῷ δὲ λέγων μείωσον ἑταίρῳ.

Α. Δειλινὸν ὡς κατέδαρδον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
(Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνοῦντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνη, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ'.) εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα καθεζόμενος ἰὸν δόκαλον
Ἰχθύας, ἐκ χαλάμων δὲ πλάνον κατέτεινον ἐδωδάν.
Καί τις ἁλὶ τεταφερῶν ὠρέξατο· (κὴ γὰρ ἐν ὕπνοις
Πᾶσα κύων ἄρπως μαντεύεται ἰχθύα κἠγώ.)
Χὠ μὲν τὼγκίστρῳ ποτεφύετο, κὴ ῥέεν αἷμα·
Τὸν χάλαμον δ' ὑπὸ τᾶς κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τεινόμενος, ὡς κνώδαλον εὗρεν ἀγῶνα,
Πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαμερτέεσσι σιδάρεις.
Εἶθ' ὑπομιμάσκων τὼ τραύματος, Ἆρ' ἐμὲ νύξεις;
Καὶ νυξὶ χαλεπῶς κὴ ὀφάγοντος, ἔτεινα.
Ἤνυσ' ἰδὼν τ' ἄεθλον· ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθύν,
Παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον· εἴτε δὴ δαῖμα,
Μήπ Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.
Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ὑπὸ τὼγκίστρῳ ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῷ στόματος τὰγκίστρια χρυσὸν ἔχριεν·
Καὶ τὸν μὲν πείσεσθαι καπῆνον ἐπ' ἠπείροιο,
Ὤμοσα δ' ἐκεῖθ' λοιπὸν ὑπὸ πελάγεος πόδα δεῖναι,
Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς κὴ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
Τοιῶτά με καξήγειρε τὸ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρεισδε
Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα παρβῶν.

Β. Καὶ σύ γε μὴ πρέσσῃς· ἐκ ὤμοσας, ἁδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρύσεον εἶδες ἢ εὗρες· ἴσαι δ' ὄφελεν ὄψεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, ὦ κνώσσων, τὸ τὰ χρεῖα ταῦτα ματεύσῃς,
ΕΛΠΙΣ γὰρ ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν,
Μὴ σὺ δάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείρεσσι.

---

vigesimi secundi *Idyllii*.

prius secum æstu decertasset. Atque cùm ita multos hospites interfecisset, tandem & Pollucem, qui cum Argonautis eo venerat, secum decertare cogit. Sed ab eo victus & occisus est. Hæc autem pugna etiam describitur ab Apol-

pollonio, initio libri ſecundi Argonauticon. Atque hæc prior pars eſt Idyllii. In poſteriore parte commemorat pugnam inter Caſtorem & Lyncea: & quomodo Lynceus à Caſtore interfectus ſit. Ejus certaminis hæc cauſa fuit: Caſtor & Pollux rapuerunt filias Leucippi, Phœben & Talairan, Lynceo atque Idæ fratribus, filiis Apharei, deſponſatas. Sponſi eas bello repetiverunt. In eo bello Caſtor

GEMINI, *Idyllium* XXII.

HYmno celebramus Ledæ & Jovis Ægiochi filios,
Caſtorem & terribilem Pollucem in certamine pugilum,
Cum manus cinxit mediis bubulis loris, *i. caſtibus.*
Canimus bis terque maſculos filios
Filiæ Theſtii, *i. Ledæ*, Lacedæmonios geminos fratres,
Hominum ſervatores in *acie* novaculæ jam exiſtentium,
Et equorum turbatorum in cruento hominum cœtu,
Et navium, quæ occidentia & cælo orientia
Aſtra eluctantes, in graves inciderunt ventorum flatus.
Hi à puppi ipſarum attollentes ingentem undam,
Aut etiam à prora, aut unde libet unicuique *ventorum*,
In cavam *navim* projecerunt, ruperuntque latera
Utraque: pendent autem cum velo inſtrumenta omnia,
Ternere ſciſſa, plurimus vero è cœlo imber (mare,
Sub noctem ſubſequens: & cum fremitu reſonat amplum
Pulſatum flatibuſque *ventorum* & validis grandinibus.
Sed tamen vos ex ipſo etiam profundo retrahitis naves
Una cum nautis qui ſe morituros eſſe putabant:
Satim vero venti deſinunt, mitis tranquillitas *eſt*
Per mare: nebulæque diffugere aliæ alio:
Et apparent urſæ, atque inter medios aſinos obſcurum
Præſepe, ſignificans ad navigationem ſerena omnia,
O ambo mortalibus auxiliatores, ô amici ambo,
Equites, cythariſtæ, pugiles, cantores:
Utrum de Caſtore prius an Pulluce incipiam canere?
Utroſque hymno celebrans, de Polluce prius canam.
Ipſa quidem cum effugiſſet petras in unum concurrentes
Argo, & nivoſi ſævum os Ponti,
Ad Bebrycas pervenit, Deorum charos liberos vehens:
Ibi unam multi per ſcalam ex utriſque
Navis parietibus viri deſcendebant ex nave Jaſonia.
Egreſſi autem in littus, & ventoſam oram, (verſabant.
Toros ſternebant: & vaſa, quæ ad ignem ponerent, manibus

Caſtor

Castor à Lynceo interfectus est, & Pollux Lyncea interemit: fuissetque & ipse ab Ida interfectus, nisi Jupiter in fulmine prohibuisset. Hæc ab Ovidio referuntur in fine libri quinti Fastorum, & à Propertio. Theocritus tamen aliter narrat: ait enim Lyncea à Castore occisum fuisse, & Idam fulmine à Jove ictum periisse.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ, Εἰδ. κϛ'.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰολόχω Διὸς υἱώ,
Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πυξ ἐρεθίζειν,
Χεῖρας ὀπιζύξαντα μέσοις βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κάρης Θεσταίδος, Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφεὼ,
Ἀνδρώπων σωτῆρας ὅτ' ἤδη ξυρὰ νῆα ἐόντων,
Ἵππων θ' ἁμαδέντα τεραϊσομβρέων καθ' ὅμιλον,
Ναῶν θ', αἳ δύνουσι καὶ ὀρνυμέναις ἐξανίουσι
Ἄσσα βιαζόμενοι, χαλεποῖς ἐνέχυσσαν ἀήταις.
Οἱ δ' ὄφρα μὲν χθὶ φρύμναν ἀειράντες μέγα κῦμα,
Ἠὲ καὶ ἐπ πρῴρηθεν, ἢ ὅππα θυμὸς ἑκάστῳ,
Εἰς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δ' ὑπὲρ ὠϊόφι πάντα,
Εἰκῆ ἀποκλαδέντα· πολὺς δ' ἐξ ὀρφνῆ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' ὑγρὴ θάλασσα,
Κοπομένῃ πνοιῇσί τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις.
Ἀλλ' ἔμπας ὑμεῖς τε καὶ ἐν βυθῷ ἔλκε τε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύτῃσιν ὀϊομένοις θανέεσθαι·
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὸν δ' ὑπὸ γαλήνη
Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δ' διέδρομον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὅταν τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὐδία πάντα.
Ὦ ἄμφω θνητοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες, κυδαειραὶ, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί·
Κάστορος ἢ πρέπτε Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρους ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἡ μὲν ἄρα πρόφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιοῦσας
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντα διαρτηρὸν στόμα πόντου,
Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέρουσα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ καὶ κλίμακος ἀμφοτέρωθεν
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ' ὅτε δῖνα βαθὺν, καὶ ἐπήνεμον ἀκτὴν,
Εὐρέες τ' ἐσύραντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνεῖμαν.

Caſtor autem eques, & fuſcus Pollux,
Ambo in ſolitudine vagabantur, errantes procul à ſociis.
Qui cum variam in monte ſpectarent & agreſtem ſylvam,
Invenerunt fontem perennem ſub ardua rupe
Plenum pura aqua: atque infra
Alii fontes cryſtallo & argento ſimiles erant
Ex imo fundo: ſublimes autem prope natæ erant tædæ,
Populique, platanique, & frondoſæ cupreſſi,
Floreſque odoriferi, gratum opus hirtis apiculis,
Quicunque ſub finem veris pullulant in pratis.
Ibi vir immanis cædem habens ſub dio manebat,
Sævus aſpectu, cui duris pugnis aures erant fractæ: (dorſum
Pectus autē ei eminebat rotundum in modum globi, & latum
Carne ferrea, quaſi malleis fabricatus inſtar coloſſi:
Muſculi vero in validis brachiis ſub ſummo humero
Extabant, ſeu ſcopuli rotundi, quos volvens
Præceps fluvius magnis circumpolivit gurgitibus:
At ſuper dorſum & collum extabat
Pellis leonis, ab extremis ſuſpenſa pedibus.
Eum Pollux, in certaminibus victor, prior, alloquebatur:

P. Salve hoſpes, quicunque es: quinam ſunt homines quorum hic eſt locus? (quam vidi?

A. Quomodo ſalvus ſim, cum videam homines quos nun-

P. Bono animo eſto: neque injuſtos, neque ex injuſtis *natos* videre dicito.

A. Bono animo ſum: neque à te hoc me diſcere oportet.

P. Agreſtis es, & ad omnia iracundus & ſuperbus.

A. Talis qualem vides: attamen tuam non calco *terram*.

P. Venias, & dona adeptus hoſpitalia rurſum domum redeas.

A. Neque tu me hoſpitio accipias, quæque à me *accipienda eſſent*, non ſunt in promptu.

P. Vir mire, anne bibere quidem de hac aqua concedes?

A. Scies, ſi tibi ſitis labra remiſſa cruciabit. (mus.

P. Argentum, aut quæ ſit merces, dicas, qua tibi perſuadea-

A. Unus contra unum manus attole, adverſus virum conſi-

Pugil, aut etiam pedibus figens crus: oculo vero rectos (ſtens
Pugilice intendens, veſtræ ne parcito arti. (cæſtibus?

P. Quis ille eſt cum quo manibus & meis contendam

A. Prope vides: non effœminatus eſſe dicetur ille pugil.

P. An & præmium adeſt pro quo decertabimus ambo?

A. Tuus ego, tu vero meus vocabere, ſi vincam.

P. Avium rubram criſtam gerentium talia *ſunt* prælia.

A. Sive

Κάτω δ' αὐλόπολος, ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίῃσι δ' ἐν ὄρεσι δηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀένναον κρήνην ὑπὸ λισσάδι πήγῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Ἄλλαι χρυσάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ ἧ πεφύκεσαν ἀγκόθι πύκνα,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἀνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Οἷα τ' ἔαρ λήγοντος ὀπιδρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐπήμων ἐνδιδάσκει,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος ἄτην πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλάτυ νῶτον,
Σμῳὴ σιδηρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.
Ἐν ᾧ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἔσσαν, ἧύτε πέλοι ὀλοοίτροχοι, ὅσσε κυλίνδων
Χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις ἐπείξεσι δίναις·
Αὐτὰρ ὑπὸ νώτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
Ἄκμων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.
Π. Χαῖρε ξεῖνε, ὅς τις ἐσσὶ· σὲ γὰρ βροτοὶ οὐκ ὀΐομεν ἔσεσθαι.
Ἀ. Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ τοὺς μήποτ' ὀπωπά;
Π. Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάσθαι λυέμεναι.
Ἀ. Θαρσέω· καὶ γὰρ ἐμὲ διδάσκεται τόδ' ἔοικεν.
Π. Ἄγριος εἰ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἢ ὑπόπτης.
Ἀ. Τοιόσδ' οἷος ὁρᾷς· τὸ σὸν γάμψω οὐκ ὀπιδαίνω.
Π. Ἐλθοῦς, καὶ ξενίων γε τυχὼν πάλιν οἶκαδ' ἱκάνοις.
Ἀ. Μήτε σύ με ξεινίζε· τὰ τ' ἐξ ἐμεῦ, οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.
Π. Δαμόνι', ἦ δ' ἂν τῷ γε πεῖν ὕδατος σύ γε δοίης,
Ἀ. Γνώσεαι, εἰ σε δίψος ἀνιηρὸν χείλεα τέρσει.
Π. Ἄρχυρος, ἢ τίς ὁ μοῦνος ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πιδοίμην;
Ἀ. Εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς
Πυγμάχος, ἢ καὶ πουλὺ δεύτων σκέλος· ὄμματα δ' ὀρθὰ
Πυξὶ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδετο τέχνης.
Π. Τίς γὰρ ὅπῃ χεῖρας καὶ ἐμὲς ζωρεήσεται ἱμάντας;
Ἀ. Ἐγγὺς ὁρᾷς· ἢ γυίοις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.
Π. Ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ δηριαασόμεθ' ἄμφω;
Ἀ. Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴκε κρατήσω.
Π. Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.

A. Sive avibus ſimiles ſeu leonibus
Simus : non aliud certabimus ob præmium.
Sic dixit Amycus, & cava concha accepta inſonuit.
Tunc celeriter convenerunt ſub umbroſam platanum,
Concha inflatâ, Bebryces ſemper comam-alentes.
Sic & heroas abiens evocavit omnes
Magneſia è navi præſtans in pugna Caſtor.
Illi igitur, cum ſpiris muniviſſent bubulis
Manus, & circum membra innexuiſſent longa lora,
In medium congreſſi ſunt, cædem ſibi mutuo ſpirantes.
Ibi magnus ipſis labor annitentibus fuit,
Uter poſt tergum acciperet lumen ſolis.
Sed ſolertia ingentem virum antevertiſti, ô Pollux;
Feriebatur vero radiis totus Amyci vultus.
At ipſe animo iratus pergebat ultra, (genam
Manibus ictum dirigens : hujus autem ſummam percuſſit
Tyndarides irruentis. Commotus eſt autem magis quam antea,
Pugnamque concitavit : & multum incumbebat, inclinans ſe
In terram. Bebryces vero acclamabant : ex altera autem
Heroes fortem Pollucem confirmabant, (parte
Metuentes ne quo modo ipſum obruens ſuperaret
In loco anguſto vir Tityo *Terræ filio* ſimilis.
At ille hinc & hinc inſtans Jovis filius, (bebat
Ambabus manibus laniabat alternis : & ab impetu cohi-
Filium Neptuni, quamvis immanem exiſtentem.
Conſtitit autem *ille* plagis ebrius, & expuit ſanguinem
Purpureum. Principes vero omnes exclamaverunt,
Ut ulcera dira viderunt circum os & genas :
Oculi vero in tumido vultu arctiores facti erant.
Illum quidem rex quatiebat, manibus fruſtra protendens
Undique : verum cum ipſum deficere ſenſit,
Supra medium naſum inter ſupercilia impegit ictum,
Totamque avulſit frontem uſque ad os. At ille ſauciatus,
Supinus in foliis virentibus extenſus jacuit.
Ibi pugna aſpera iterum excitata eſt, cum ſe iterum erexiſſet :
Nam mutuo ſe vulnerabant duris cædentes cæſtibus.
At in pectus manus jactabat & extra
Cervicem princeps Bebrycum : ſed indignis plagis
Totam faciem fœdabat invictus Pollux.
Caro autem ſudore ſubſidebat, & è magno
Mox parvus vir factus eſt : at ille firmiora membra
Laborem ſuſtinens ferabat, & colore *fiebat* melior

Quomodo

Ἀ. Εἶτ' ἔν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι
Γεινόμεθ'· ἐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεθ' ἐπ' ἀέθλῳ·
Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκήσατο κοῖλον.
Οἱ δ' ὁσσῶς ζωάγρδεν ὑπὸ σκιερῆς πλατανίστω,
Κόχλῳ φυσαδέντος, ἀεὶ βέβρυκες κομόωντες.
Ὡς δ', αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκλέσατο πάντας
Μαγνήσσης ἄπο νηὸς ὑπείροχος ἐν δαὶ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ ἔν περάτεσσιν ἐπαρτίσαντο βοείας
Χεῖρας, καὶ ῥεῖα γῆα μακρὸς εἴλιξαν ἰμάντας,
Ἐς μέσσον ζωάγρον, φόνον ἀλάλοισι πέσοντες.
Ἔνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐπύχθη,
Ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἰδρείῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολυδεύκες·
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον·
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἴετο πρόσσω,
Χερσὶ πιτυσκόμενος· τὸ δ' ἄκρον τύπτε γλύφιον
Τυνδαρίδης ὀπόνδος· ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρίν,
Σὺν δὲ μάχαν ἐπίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενδυκὼς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαύτεον· ἐκ δ' ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσαλέοισιν,
Δειδιότες μήπως μιν ὀπιθείσας δαμάσειε
Χώρῳ ἔνι στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἦτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παρισάμενος Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέροισιν ἄμυνεν ἀμοιβαδίς· ἔχεθε δ' ὀρμῆς
Παῦρα Ποσειδάωνος, ὑπερφιάλον πολὺ ἐόντα.
Ἔσχε δὲ πληγαῖς μενεδύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀείσῃς κελάδησε,
Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ σῶμά τε γναθμούς τε·
Ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάρξεν, ἑτώσια χερσὶ προθέντα
Πάντοθεν· ἐκ δ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὑπὸ κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμῇ,
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀφθαλμόν. αὐτὰρ ὁ πλαγείς,
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
Ἔνθα μάχη δεμνεῖα πάλιν γλύφετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλοις δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἰμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς σῆδός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν ζωὸν φύρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης,
Σάρκας δ' αἱ μὲν ἰδρῶτι ζωίζανον· ἐκ μεγάλης δὲ
Αἷψ' ὀλίγος γλύφετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μᾶλλον γῆα
Ἀπόμυος φορέεσκε πόνος, καὶ χροιὴ ἀμείνων.

Quomodo tandem Jovis filius voracem virum ſuſtulit,
Dic Dea, tu enim nôſti: ego verò aliorum interpres
Loquar ſicut tu vis, ut tibi gratum eſt.
Scilicet cum Amycus magnum opus facere cuperet,
Siniſtra ſiniſtram Pollucis apprehendit manum,
Obliquus ab ictu declinans: altera verò ſubiens,
Dextro extulit à latere latam manum,
Et *forte* aſſequutus læſiſſet Amyclæorum regem:
Verum ille elabebatur capite: & forti manu
Percuſſit ſub lævum tempus, & incidit humero:
Effuſus autem eſt ater ſanguis ex hianti tempore.
Siniſtra verò percuſſit os, crebrique increpuerunt dentes:
Semper autem acrius pugnos infligendo lædebat faciem,
Donec contudit genas. Totus verò ſtratus humi
Jacebat exanimis, & porrigebat, victoriæ renuncians,
Ambas ſimul manus: quoniam morti proximus erat.
Huic quidem, licet victor, indignum nihil feciſti,
O pugil Pollux: juravit autem tibi magnum jusjurandum,
Invocans patrem ſuum Neptunum è mari, (eſſet.
Quod nunquam amplius hoſpitibus ſponte moleſtus futurus
Et tu quidem jam mihi hymno celebratus es, ô rex. Te
quoque, ô Caſtor canam
Tyndarida, celerrime eques bellator, æreo-thorace-*loricate*.
Duo Jovis filii raptas abducebant
Duas Leucippi filias: verum hos duos
Celeriter perſequebantur fratres filii Apharei,
Sponſi futuri, Lynceus & robuſtus Idas.
Verum ut ad tumulum venerunt mortui Apharei,
E curribus ſimul omnes in ſe invicem irruerunt,
Haſtis & cavis onerati ſcutis.
Lynceus autem dixit è galea altum clamans,
Infelices, cur pugnam appetitis! quid propter ſponſas
Alienas moleſti *eſtis*, & ſtricti ſunt in manibus enſes?
Nobis certe Leucippus ſuas deſpondit filias
Has longe prioribus: hæ nuptiæ nobis jurejurando confir-
Voſque non decenter, in alienos toros, (matæ ſunt:
Boveſque, & mulos, & alienas opes *irruentes*,
Virum pervertiſtis, & nuptias furati eſtis muneribus,
Certe ego ipſe vobis ſæpe coram ambobus
Hæc dixi, etſi homo non verboſus ſum:
Amici, non ita principes decet
Ducere uxores, quibus ſponſi jam ſunt parati.

Lata

Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα κιχεῖλεν,
Εἰπὲ θεά, σὺ γὰρ οἶδα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὡς ἐθέλεις σύ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.
Ἦτοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὼ Πολυδεύκεϊ ἔλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ ῥεβολῆς κλινθείς· ἑτέρᾳ δ' ὑπαίνων,
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γῦον,
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· σιβαρὰ δ' ἄορ χειρὶ
Πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δ' ἧθη μέλαν αἷμα δοὼς κροτάφοιο χαρόπλου.
Δαιῇ δ' ὀστέα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησε ὀδόντες·
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πτύλῳ δαλεῖτο ῥεθέων ὀπόν,
Μέχρι ζωπλοίησε παρήϊα. πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
Κεῖτ' ἀμφιφορέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας· ἐπεὶ θανάτου ζοφὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄορ κρατέων ὤρη, ἀτάσθαλον ὄφρ' ἔρεξας,
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἔπι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
Καὶ σὺ μὲν ὔμνησαί μοι, ἄναξ. Σὲ δ', Κάστορ, ἀείσω
Τιταρησίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώρηξ.
Τὼ μὲν ἀναφθάξαντε δύω φερέπτολι Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τὼγε
Ἐσυμβίως ἐδίωκον ἀδελφεὼ ἦ, Ἀφαρῆϊ,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ὑποδρηστῆρι Ἀφαρῆϊ,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀμάλοισιν ὄρουσαν,
Ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαφωσόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπαὶ κόρυθος μεγ' ἀύσας,
Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφας
Ἀλλοτρίας χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχεσθαι;
Ἀμφὶν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας
Τάσδε πολὺ προτέρους· ἁμῖν γάμος ἔσσεται ἐν ὄρκῳ·
Ὑμεῖς δ' ὃ κτὶ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βόσκ', καὶ ἠμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
Ἄνδρα παρεσχέμεναι, γάμον δ' ἐκλέψατε δώρου.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ ὑπερμενέων ἐόντων·
Οὐχ ὅτω, φίλοι ἄνδρες, ἀειρομένοισιν ἔοικε
Μνησεύειν ἀλόχοις, αἷς νυμφίοι ἤδη ἕτοῖμοι.

Lata est Sparta, lata equestris Elis,
Et Arcadia pecorosa & civitates Achaiæ,
Messeneque, & Argos, & tota Sisyphia ora maritima:
Ubi puellæ sub parentibus suis aluntur
Multæ, neque bona indole carentes, neque mente.
Ex his facile erit vobis ducere quascunque volueritis:
Nam bonis multi volent soceri esse.
Vos autem inter omnes excellentes heroas *estis*,
Et patres *vestri*, & à majoribus omne paternum genus.
Verum, amici, has finite ad finem procedere
Nobis nuptias: vobis alias excogitabimus omnes.
(Dicebam talia multa: ea verò in humidos fluctus abiit
Ventus auferens, neque gratia secuta est sermonem.)
Vos enim immites & sævi. Sed etiam nunc (estis.
Obtemperate: ambo enim nobis fratres patrueles ex patre
Sin autem animus bellum cupit, & sanguine oportet
Prælio ancipiti conserto odia dirimere,
Idas quidem & consanguineus meus fortis Pollux
Manus continebunt inimicas à pugna:
Nos duo verò, ego & Castor, prælio decertabimus, (ctum
Minores natu existentes. Parentibus autem ne multum lu-
Nostris relinquamus; SATIS est mortuus una ex domo
Unus: verum alii amicos omnes lætitia afficient,
Et sponsi pro mortuis virgines ducent
Hasce. EXIGUO malo par est magnum dissidium tollere.
Sic dixit: ea verò Deus non irrita facturus erat.
Illi enim ab humeris in terram arma deponebant,
Qui ætate antecedebant: at Lynceus in medium processit,
Quatiens fortem hastam sub orbe summo scuti.
Eodem modo & Castor quatiebat validam hastam
Fortis: utrique verò cristæ in cono galeæ nutabant.
Hastas quidem dirigentes primum certamen habebant
Alter in alterum, siquam corporis partem nudam viderent.
Verum extremitates, priusquam quenquam læderent,
Hastarum frangebantur, cum in duris scutis fixæ essent.
Illi verò enses à vaginis stringentes, rursum cædem
Struebant sibi mutuo: neque ulla pugnæ remissio fiebat.
Multum in scutum latum & comantem galeam
Castor, multũ etiam percussit acribus oculis Lynceus. (venit,
Illius scutum, sed tantum rutilã ad cristã usq; gladii acies per-
Hujus quidem summam mutilavit manum in lævo genu.
Acutum ensem ferentis cedens pede Castor

Sinistro

Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἰππήλατ' Ἄλις,
Ἀρκαδίη τ' ἔυμηλ', Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσήνη τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτή·
Ἔνθα κόραι πελέσασιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυείαι, ὅτε φυῆς ὑπεδδύσεο, ὅτε νόοιο.
Τάων ἐννεσίῃς ὔμμιν ὀπίσσω ἅς κ' ἐθέλητε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βάλλοιτό γε πενθερὸς εἶναι.
Τίμιες δ' ἐν πάντεσσι διάκεινται ἠρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλὰ, φίλοι, τῶτον μηδὲ ἐάσατε πρὶν τέλος ἐνθεῖν
Νῶϊ, γάμον· σφῶν δ' ἄμμορον ὄφρα ζώμεθα πάντες.
(Ἴσχον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὴν ὤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχουσ' ἀνέμοιο· χάρις δ' ἀχλὺς ἔσσετο μύθοις.)
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπήμονες. Ἀμφ' ἔπι καὶ νηῶν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν·
Εἰ δ' ὑμῖν κραδίη πόλεμον πεδεῖ, αἵματι δ' ὄφρα
Νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοῖον ἔχθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσειεν ἀπεχθομένας ὑσμίνης·
Νῶϊ δ', ἐγὼ Κάστωρ τε διακεινώμεθ' Ἄρηϊ,
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε. γενεῦσι δ' ὑμὴ πολὺ πένθος
Ἀμετέρῃς λείπωμες· Ἄλις νέκυς ὀξὺ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀτὰρ ὤλλοι πάντας ὑφερχάσσουσιν ἑταῖροι.
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν ὑμεναιώσουσι κόραι.
Τάδ'. Ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
Τοὶ μὲν δὴ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ δ' ἀμφὶ στερφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρώτην.
Ὡς δ' αὖτως Κάστωρ ἐπινάξατο δούρατος ἀκμὰς
Καρτερός· ἀμφοτέρῃσι δ' ὑπὲρ λόφων ἐπέπτατον ἔγχεα.
Ἔγχεσι μὲν πρώτῃσι πυκασσόμενοι πόνον εἶχον,
Ἀλλήλων εἴπτε τι χρεὼ γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος πνὰ δηλήσασθαι,
Δῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἔνι δεινοῖσι πεγόντα.
Τὼ δ' ἄορ ἐκ κολεοῖιν ἐρυσαμένω, φόνον αὖθις
Τεύχον ἐπ' ἀμφάλοισι· μάχης δ' ὃ γίνετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱπποκόμου τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκειδὴς ὄμμασι Λυγκεύς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
Τῷ μὲν ἄκραν ἐκόλυσεν ὅτι σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέρων ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ

Σκιρῷ,

Siniſtro. Ille vero ictus abjecit enſem, & ſtatim ad fugiendum
Incitabatur ad patris ſepulchrum, ubi fortis Idas
Reclinatus ſpectabat pugnam civilem virorum.
Sed irruens latum enſem penitus adegit
Tyndarides per ilia & umbilicum: inteſtina vero intus
Ferrum ſtatim disjecit; humi igitur ſtratus jacebat
Lynceus, oculoſque gravis invaſit ſomnus,
Neque ſane alterum etiam vidit in domo paterna
Ex filiis Laocooſſa, gratas nuptias perficientem
Nam profecto columnam in Apharei extantem
Sepulchro erutam celeriter Meſſenius Idas
Projecturus erat in fratris ſui interfectorem:
Sed Jupiter opem tulit, manibuſque illius excuſſit fabrefactum
Marmor, ipſumque flammeo combuſſit fulmine.
Sic cum Tyndaridis pugnare haud eſt leve.
Nam & ipſi fortes ſunt, & ex forte nati.
Salvete filii Ledæ, & noſtris famam hymnis
Bonam ſemper mittite. Amici enim ſunt omnes poetæ
Tyndaridis, & Helenæ, & aliis heroibus,
Qui Ilion exciderunt auxilium-ferentes Menelao.
Vobis, ô reges, gloriam excogitavit Chius vates, i. *Homerus.*
Carmine celebrans urbem Priami, & naves Græcorum,
Et prælia Iliaca, & Achillem turrim belli:
Vobis autem & ego ſuaviter-canentium lenimina Muſarum,
Sicut ipſæ præbent, & ut domus noſtræ facultas eſt,
Talia fero. Honorum autem pulcherrimus Diis eſt, carmen.

Argumentum.

Infelix quidam amator cum ferocis & crudelis adoleſcentis amore captus eſſet, & ab eo contemneretur, ipſe ſibi mortem conſcivit. Sed ille quoque adoleſcens mox interiit, ſtatuæ Cupidinis ruina oppreſſus. Simile argumentum eſt ſecundæ Eclogæ Virgilii, præterquam quod hoc magis tragicum eſt. Traditur verò hic doctrina,

AMATOR, vel PERDITE-AMANS,
Idyllium XXIII.

Vir quidam valde-amori-deditus amore-captus erat immitis adoleſcentis,
Forma quidem egregii, ſed moribus nequaquam ſimilis.
Oderat amantem, neque quicquam manſuetum habebat.

Σκαιῷ. ὁ δ' πλαγιὴς ξίφος ἔκβαλεν· ἆλτο δ' φεύγειν
Ὠρμάθη ποτὶ πατρὸς, τὸν καρτερὸς Ἴδας
Κεκλιμένῳ θηεῖτο μάχῃ ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταίξας πλατὺ φάσγανον ὤστε διαπρὸ
Τυνδαρείδαο λαγόνος τε καὶ ὀμφαλὸν ἔγκατα δ' εἴσω
Χαλκὸς ἄφαρ διέχυθεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νεηδὴς
Λυγκεύς, καδδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος,
Οὐ μὰν ἠδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑσπέρῃ εἶδε παρεῖσα
Παίδων Λακεδαίμων, φίλον γάμον ἐκτελέσασα.
Ἦ γὰρ ὅδε σάλαν Ἀφαρῆϊ ἐξανέχυτο
Τύμβῳ ἀναρρήξας ταχέως Μεσσανίου Ἴδας
Μέλλε καδιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὸν
Μάρμαρον, αὐτὸν δ' φλογέῳ ζωστῆρι κέρασσε.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν ἠδ' ἐπ' ἐλαφρῷ.
Αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἀκ κρατέοντος ἔφυγε.
Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμπητε. φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρείδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἀγλαΐης ἠρώεσσιν,
Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ,
Ὑμῖν κῶδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑψώσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτῆς·
Ὑμῖν αὖ καὶ ἐγὼ λιγέων μελίσματα Μουσέων.
Οἱ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. γεράων δ' θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

---

vigesimi tertii *Idyllii*.

strina, non esse superbiendum propter formam; quia id bonum fragile est & fugacissimum, juxta dictum Ovidianum,

Forma bonum fragile est: quantumq; accedit ad annos,
Fit minor, & spatio carpitur ipsa suo.

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ,
Εἰδύλλιον κγ'.

Ἀνήρ τις πλούσιος ἀπιστέως ἔρατ' ἐφάσθω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τᾷ δ' τέρπον ἐκ ἔδ' ὁμοίῳ,
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ ἠδὲ ἓν ἄμεργον εἶχε·

Κὠκ

Nec nôtat Amorem, qualis eſſet Deus, quantos arcus
Manibus-teneret, quomodo acerbas ſagittas in adoleſcentes
Totus verò & in verbis & in congreſſibus ferus (conjiceret.
Neque ullum flammarum ſolatium *erat*; non nitor
Oris, non oculorum nitidum jubar, non roſeæ genæ,
Non oratio, non oſculum leniens amorem:
Sed veluti fera ſylveſtris, quæ ſuſpectos habet venatores,
Ita omnia faciebat erga hominem. Sæva illi *erant*
Labra, & oculis torvum tuebatur: inerat his truculentia,
Atque bili facies reſpondebat: fugiebat inde color,
Qui ſævitia ex iracundia circumfuſus erat. Attamen etiam
Velut pulcher eſſet, magis irritabatur amator. (hic,
Tandem non continuit lacrymas Veneris,
Sed accedens flevit ad triſtem domum,
Et oſculatus eſt limen: ſic autem extulit vocem.
Sæve puer, triſtiſque, alumne malæ leænæ,
Saxee puer, & indigne amore, dona tibi veni
Ultima hæc ferens, nempe laqueum meum: non enim am-
Puer, volo moleſtia afficere iratum; ſed abeo (plius te,
Quo tu me condemnaſti: ubi fama eſt eſſe viam,
Commune amantibus remedium, ubi oblivionem *eſſe famæ*
Quam etiamſi totam ori admovens exhauriam, (*eſt*;
Ne ſic quidem reſtinxero meum deſiderium. Jam vero va-
Tuis veſtibulis denuntio. Scio quid futurum ſit. (lere
ET ROSA pulchra eſt, & tempus eam marcidam reddit:
ET VIOLA pulchra eſt in vere, & ſtatim ſeneſcit:
Candidum eſt lilium; tabeſcit verò cum decidit:
ET NIX candida *eſt*; & liquitur cum concreverit:
Et Forma puerilis pulchra eſt; ſed brevi tempore vivit.
Veniet tempus illud cum & tu amabis,
Cum cor exuſtus amare flebis.
Sed tu, puer, ſaltem hoc ultimum mihi gratum facito:
Quando egreſſus ſuſpenſum in foribus
Hiſce tuis videris, ne me miſerum prætereas,
Sed conſiſte, aliquantulum lacrymare: ubi autem libaveris
Solvo à laqueo me, & circumda à membris tuis (lacrymam,
Veſtimenta, & tege me, & poſtremum me oſculare:
Saltem mortuo gratificare labris tuis. Ne me metuas:
Non poſſum reviviſcere, etſi mutatus me oſculaberis.
Tumulum verò mihi excavato, qui meum tegat amorem:
Cumque diſcedes, tunc ter mihi fic acclama, *O amice, jaces.*
Si voles, & hoc adde, *Bonus mihi periit ſodalis.*

Scribe

Κὐκ ἤδη τὸν Ἔρωτα, πίς ἦν θεὸς, ἡλίκα πέξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.
Πάντα ϑ' κλὼ μύθοισι κ' ἐν ᾠδαῖσιν ἀτειρὴς
Οὐδέ π σμῦ πυρσῶν ϑερμύτερον, ὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεϑ', ὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, ὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, ὐχὶ φίλαμα τὸ κυφίζον τὶν Ἔρωτα·
Οἷα ϑ' θὴρ ὑλαῖϑ' ὑποπεύσῃ κυναγὸς,
Οὕτω πάν]' ἐπιέι ποτὶ τ' βρετόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
Χείλεα, κ' κῶρε δεινὸν βλέπον, εἰ ἔχεν ἀνάγκαν,
Τᾷ ϑ' χολᾷ τὸ ϑερσοπον ἀμείβετο. φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς
Ὑγιὲν τᾶς ὀργᾶς ϑεικελίμνϑ· ἀλλὰ κ' ὅτως
Ἡ καλὸς ὀξόρπαξ ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίδιον ὐκ ἤνεικε τὰ συμφορὰ τᾶς Κυθερείας.
Ἀλλ' ἐνδὼν ἔκλαυε ποτὶ συγνοῖσι μελάθρις,
Καὶ κώσε τὰν φλιάν· ὅτω δ' ἀνενείκατο φωνάν,
Ἄγρε παῖ κ' συγνὲ, κακᾶς ἀνάδρεμμα λεαίνας,
Λαΐνε παῖ, κ' ἔρωϑ' ἀνάξιε, δῶρά τι ἦνδον
Λοίδια ταῦτα φέρων, τ' ἐμὸν βρέχον· ὐκ ἔπ γάρ σε,
Κῶρε, ϑέλω λύπιω κεχλωμύον· ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνδα τύ μὰ κατέκεινας· ὅπα λόγος ἤμιν ἀταρπὸν,
Ξιὼν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνδα τὸ λᾶθϑ'·
Ἀλλὰ κ' ἦν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλϑ' ἀμέλξω,
Οὐδέ κε τὼς σβέσαιτο τὶν ἐμὸν πόθον. ἄρπ ϑ' χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς ϑεσμεύσις ὐπβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον.
ΚΑΙ' ΤΟ' ῬΟ'ΔΟΝ καλόν ὄτι, κ' ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνᾳ·
ΚΑΙ' ΤΟ' Ἴ ΟΝ καλόν ὄτιν ἐν εἴαρι, κ' ταχὺ γηρᾷ·
ΛΕΥ̓ΚΟ'Ν τὸ κείνον ὄτι, μαραίνε] ἀνίκα πίπτη·
Ἃ ΔΕ' ΧΙΩ'Ν λάμπᾳ, κ' τάκε] ἀνίκα παχθῇ·
ΚΑΙ' ΚΑ'ΛΛΟΣ καλόν ὄτι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ἦζει καμοῖς ἐκεῖνϑ' ὁπανίκα κ' τὺ φιλάσεις,
Ἀνίκα τὰν κραδίαν ὐπδύμνϑ· ἀλμυρὰ κλαύσεις.
Ἀλλὰ τὺ ταῦ κᾶν τῶτο πανύσατον ἀδύ π ῥέξον,
Ὁππότιν ἔξενδὼν ἠρτιμύον ἐν ϑεσμοῖσι
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρείπῃς·
Στᾶδι ϑ', κ' βρεχὺ κλαῦσον· ὐπαπείσας ϑ' τὸ δάκρυ,
Λῦσον τᾶς φρίνω με, κ' ἀμφίβες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, κ' κρύφον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
Κᾆν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα· μή με φοβαθῇς·
Οὐ δυνάμαι ζλῶ, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις.
Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὅ μὰ κρύφει τὸν Ἔρωτα.
Κᾆν ἀπίκῃ, τόδε μοι τεὶς ἐπάϋσον, Ὦ φίλε κεῖσαι.
Ἦν δέ γε λῇς, κ' τῶτο, Καλὸς δέ μοι ὤλεϑ' ἑταῖρος.

Γράφον

Scribe & hanc inſcriptionem, quam tibi verſibus exarabo:
Hunc Amor occîdit, viator: ne tranſeas,
Sed conſiſtens hoc dicito, Immitem habuit ſocium.
Sic loquutus, accepit lapidem: eum erigens ad parietem
Uſque ad medium limen ſævum lapidem, alligavit ex illo
Exilem funiculum: laqueumque injecit colo,
Et ſedile, *lapidem illum*, devolvit à pedibus, atque pependit
Mortuus. Ille autem ipſe aperuit fores, & mortuum vidit
Ex atrio ſuo ſuſpenſum: neque delenitus eſt
Animo, nec deflevit recentem interitum, ſed in mortuo
Veſtimenta omnia polluit puerilia; ivitque ad certamen
Athletarum, & procul grata requirebat lavacra.
Et ad Deum venit quem læſerat: nam lapidea
Stabat à baſi Cupido, *eminens* ſupra aquas.
Exiliit ſimulacrum: & improbum occidit adoleſcentem
Fluxit ſanguis purpureus; pueri autem emergebat vox.
VALETE, amantes: nam qui oderat interfectus eſt.
Vos verò amicos diligite: DEUS enim novit judicare.

Argumentum.

Commemorat ſive Theocritus, ſive Moſchus, aut Bion, (nam quidam horum duorum alterum eſſe potius ejus autorem putârunt) quomodo Hercules puer, decem tantum natus menſes, duos immani magnitudine dracones nocturno tempore, ut ipſum interficerent, immiſſos à Junone, manibus eliſerit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tireſiæ refertur. Sequitur poſtea pulchra diſtributio, Quibus præceptoribus Hercules, quaque in arte uſus fuerit. Ait Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ ſtudiis fuiſſe: ab Eumolpo verò muſicam ipſum didiciſſe: ab aliis porro belli artes & rei militaris ſcientiam. Par ultima, qua vitæ ac victus ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque ſeu mutilum hoc Idyllium, ſine præciſo, habemus: ſicut & ſequenti Idyllio caput ſeu initium deeſt. Eſt verò imprimis illuſtris ac venuſta in principio

PARVUS HERCULES,
Idyllium XXIV.

HErculem, cum jam decem menſes natus eſſet, quondam Alcmena, & nocte *una* juniorem Iphiclum (Mideatis
Cum ambos laviſſet & lacte repleviſſet, Poſui,

Γεάψον καὶ τόδε γεάμμα, τό σοι σίχοισι χαεάξω,
ΤΟΥ ΤΟΝ Ἔεως ἔκτεινεν, ὁδοιπόεε· μὴ παεδόσυης,
Ἀλλὰ σὰς τόδε λέξον, Ἀπλωέα εἴχεν ἑταῖεον.
Ὡς δ' εἰπὼν λίθον εἷλεν ἐεεισάμβῳ δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχει μέσων ἀδῶν φοβεεὸν λίθον, ἧπεν ἀπ' αὐτῷ
Τὰν λεπτὰν χοινῖδα· βεόχον δ' ἔμβαλλε τεαχήλῳ,
Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδὸς, ἠδ' ἐκεμάδη
Νεκεός· ὁ δ' αὖτ' ὤιξε δύεας, καὶ τὸν νεκεὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠετμηδόν· ἐδ' ἐτυλίχθη
Τὰν ψυχὰν, ἃ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκεῷ
Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά· βᾶινε δ' ἐπ' ἆθλον
Γυμνασῶν, καὶ πᾶλε φίλων ἐπεμαίετο λυτεῶν.
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνδε τὸν ὕβεισε· λαϊνέας ὤ
Ἴσατ' ἀπὸ κεηπῖδος Ἔεως, ὑδάτων ἐφύπεςθεν.
Ἄλατο καὶ τὠγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον·
Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά.
ΧΑΙΡΕΤΕ, τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέεγετε δ' ὔμμες ἀΐπας· ὁ γὰ ΘΕΟΣ οἶδε δικάζειν.

---

vigesimi quarti *Idyllii*.

principio hujus Idyllii imago, cum Alcmena pueros, Herculem atq; Iphiclum, in scuto æreo, quod hosti occiso maritus ademerat, ponit, scutumq; seu cunas, movet: & precationem addit, ut pueri suaviter dormiant. Dulcis hic est scuti usus, & jucundus post res bello gestas finis, pacata educatio sobolis. Est verò imago eorum qui futuri sint præstantes viri, & magni bellatores: cum etiam infantes in armis cubuerint, & inter arma prima vitæ exordia sumpserint. Eo autem quod Hercules, decem mensium puer, dracones eliserit, significatur, mature eminere eam quæ futura sit eximia virtus: juxta veteris versiculi sententiam.

Αὐτίκα μὴ φυτὰ δῆλα, ἃ μέλλῃ κάεπιμ' ἔσεσθαι.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ,
Εἰδύλλιον κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα τοκ' ἁ Μιδεάπα
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτεεον Ἰφικλῆα,
Ἀμφοτέεως λέσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,

Χαλ-

Posuit super scutum æreum, quod Pterelæ
Amphitryon pulchram armaturam ademerat interfecto.
Tangens verò mulier puerorum capita *sic* dixit,
DORMITE pueri mei dulcem & excitabilem somnum,
Dormite animi mei, fratres duo, incolumes liberi,
Felices dormiatis, & felices ad auroram perveniatis.
Sic loquuta, movit scutum grande: ille autem occupavit
Cum verò media nocte ursa ad occasum vertitur (somnus.
Juxta Orionem ipsum, ille autem latum ostendit humerum:
Tunc horrenda monstra duo Juno multorum machinatrix
Cæruleis horrentes spiris dracones
Immisit ad latum limen, ubi sunt postes cavi januæ
Domûs, minis instigans ut devorarent infantem Herculem.
Illi verò provoluti in terra, ventres ambo
Cruorivoros volvebant: ab oculis verò mala flamma
Euntibus lucebat, noxiumque expuebant venenum.
Verum ubi jam prope pueros venerunt, ora lambentes,
Tunc illi experrecti sunt (Jove prospiciente omnia)
Alcmenæ chari pueri: lux autem in domo extitit.
Et alter quidem statim exclamavit, ubi malas bestias sensit
Cavum super scutum, & obscœnos vidit dentes
Iphiclus, mollemque pedibus calcitrando disjecit lænam,
Fugere cupiens: alter autem adversus prehendebat manibus
Hercules, amboque gravi innexuit vinculo,
Comprimens jugulum, ubi mala venena sunt
Perniciosis serpentibus, quæ etiam Dii oderunt.
Illi autem spiris volvebantur circum puerum (nentem.
Tarde-genitum lactentem, sub nutrice semper à fletu absti-
Mox verò rursum *spiras* solverunt, cum satisscerent spinis
Vinculi violenti conantes solutionem invenire. (*dorsi*,
Alcmena autem audivit clamorem, & expergefacta est prima,
SURGE, Amphitryo: me enim metus tenet formidolo-
Surge, neque pedidus tuis sandala subjicias. (sus:
Non audis filiorum minor natu quantum clamat?
Non sentis quod nocte intempestiva adhuc hi parietes
Omnes conspicui, cum nondum sit clara aurora?
Aliquid mihi novi est in domo; est, chare vir.
Sic ait. Ille vero è lecto descendit, conjugi obtemperans:
Arte-fabricatum ad ensem vero properabat, qui illi ad ca-
Lectuli cedrini à clavo semper sulpensus erat. (put
Petebat recens-contextum lorum,
Levans altera manu vaginam, magnum è loto opus:

Amplus

Χθηκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα. τὴν Πτελεάτης
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀποκύλισε ποσὶν ὀπισθε.
Ἀπομόρξατο δ' ἰνὰ κεφαλᾶς μυδήσατο παίδων,
Εὖδεν δ' ἐπὶ βρίφεα γλυκερὸν καὶ ἐέρσιμον ὕπνον,
Εὖδεν δ' ἐμὰ ψυχὰ δύ' ἀδελφεὼ, ἔνσπα τέκνα,
Ὅλβιοι συνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
Ὡς φάμενος, δίναισι βάκτρου μέγα πρὸ δ' ἔλασ' ὕπνος.
Ἀμφὶ δὲ τρέφει μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτου
Ὠρείονα κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τάμνει ἄρ' αἰπὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φείσοντας ὑπὸ σπείρῃσι δρέποντας
Ὧρσεν ἐπὶ πλατιὰν ὁδὸν, ὅθι βαθμὰ κοῖλα δυρέων
Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ὀξειδέντες ἐπὶ χθονὶ βαστέρας ἄμφω
Αἱμοδόρως ἑκύλιεν· ἀπ' ὀφθαλμῶν δ' ἀκὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺ δ' ὀξέπνυον ἰόν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνδον,
Καὶ τότ' ἄρ' ὀξέγερτο (Διὸς νοέων) ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐπύχθη.
Ἦτοι ὄγ' ἐυδὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ δηρὸν ἀέξῃ
Κοίλῳ ὑπ' ἀσπίδι, καὶ ἀναιδείας εἶδεν ὀδόντας
Ἰφικλέης· ἔλαν δ' ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φαγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
Ἡρακλέης, ἄμφω δ' ἐπιδήσατο δεσμῷ,
Δρηξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τά τοι θεοὶ ἐκδιέθηκαν.
Τὼ δ' αὖτε σπείρῃσιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ θρῴῃ αἰὲν ἀδάκρυν.
Ἀψ δ' πάλιν ἐλθέτην, ἐπεὶ μοχθοῖσιν ἀκάνδας,
Δεσμῷ ἀναγκαίῳ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρόπα,
ΑΝΣΤΑΘ', Ἀμφιτρύων· ἐμὲ χὼ δέος ἴσχει ὀκνηρὸν.
Ἄνσα, μηδὲ πόθευσι τεοῖς ὑπὸ ζάνδαλα δείπνης.
Οὐκ αἴνεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀΰτει;
Οὐ νοέεις ὅπ νυκτὸς ἀνεί πε οἵδέ τε τοῖχοι
Πάντες ἀειφαδίες, καθαρῆς ἄτερ ἀνιγρείας;
Ἔσί τί μοι χὴ δῶμα νεώτερον· ἔστι φίλ' ἀνδρῶν.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὤρμησε μετ' ἰφθίμους θεράποντας,
Κλιντῆρος κεδνοῖνω περὶ παιδὶ αἰὲν ἄωρτο.
Ἦτοι ὄγ' ὠρίνατο νεκλάδι τελαμῶνος,
Κυφίζων ἑτέρᾳ χολεὸν, μέγα λώπτον ἔρυσσεν·

Amplus autem thalamus rursum caligine repletus est.
Tunc famulos vocavit gravem somnum efflantes,
Afferte quam celerrime ignem è foco arreptum,
Famuli mei, & firma januarum rescindite repagula:
Surgite famuli operum-patientes. *Sic* ipse clamabat.
Illi vero statim aderant una cum lychnis ardentibus
Famuli: & domus repleta est, cum festinaret unusquisque.
Hi sane ut viderunt Herculem parvulum
Monstra duo ꝛenaciter manibus prementem (tryonem
Constrictim, exclamaverunt: ille vere ad patrem Amphi-
Serpentes *comprehensos* porrigebat, & alte exiliebat gaudens
Pueriliter, cumque risu ad pedes abjecit
Patris sui morte gravata horrenda monstra.
Alcmena deinde in suum conjecit gremium
Exanimatum metu bilioſum Iphiclum.
Amphytrio verò alterum sub agninam posuit lænam
Puerum: & iterum ad lectum rediit ut dormiret.
Galli tertium jam ultimum diluculum cantu indicabant:
Tunc Tiresiam vatem, vera omnia dicentem,
Alcmena cum vocâsset, casum exposuit novum,
Et ipsum respondere quid eventurum esset
Jussit; & Ne, siquid, *inquit*, dii adversi cogitant,
Reveritus me celes: non enim effugere possunt
Homines id quod Parca per fila sua urget,
Vates Eueride; admodum sapientem te doceo.
Sic loquuta est regina. Ille autem taliter respondit,
Bonum-animum-habe, præstantissimæ prolis parens, nata
ex sanguine Persei:
Per meum dulce lumen quod olim ab oculis meis recessit,
Multæ Achaiades melle inter genua stamen
Manibus versabant, extremo-vespere cantu-celebrantes
Alcmenam nominatim, & reverenter colent te mulieres
Talis hic vis in astriferum cœlum (Argivæ.
Ascensurus est filius tuus, lato pectore heros,
A quo & belluæ omnes & alii viri superabuntur, (exantlaverit
Et fato decretum est ut in domo Jovis habitet, ubi duodecim
Labores: omnia autem mortalia capiet pyra Trachinia.
Gener autem Deorum immortalium vocabitur, qui hæc exci-
Monstra speluncis occultata ut puerum interimerent. (tarunt
Tempus erit illud quando hinnulum in *suo* lecto
Serratis dentibus lupus videns lædere non volet.
Verum domina, vide ut ignis tibi sub cinere paratus sit,
Et ligna arida aspalathi instruite, vel paliuri, Vel

Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα πασὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄυσεν ὕπνον βαρὺ σκηφοῦντας,
Οἵσετε πῦρ ὅπ᾽ θᾶσσον ἀπ' ἑσχαρεῶνος ἐλόντες
Δμῶες ἐμοὶ, σιδαρῶς ἧ δυρεῶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
Ἄνσατε δμῶες τελασίφρονες, αὐτὸς ἄϋτεῖ.
Οἱ δ' αἶψα θεσπίζοντο λύγχοις ἅμα δουρομήσοις
Δμῶες· ἐνεπλήσθη ἧ δόμος, ἀπευθέντος ἑκάστω.
Ἦτοι ἄρ' ὡς εἶδον τ' ἐπιπτήσιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπειξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα
Συμπλήσθην, ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἕρπετὰ δεινὰ ἔσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κωρυσσὼς, γελάσας ἧ πάϊς καπέθηκε ποθῆϊν
Πατρὸς ἑῆ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνη μὴ ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξυνὸν ὑπαὶ δείους ἀνεφέλκολον Ἰφικλῆα.
Ἀμφιτρύων ἧ τὸν ἄνον ὑπ' ἀμηχανίαν δέτο χλαίνας
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμπάσατο κοίτῳ.
Ὄρνιχες τείτον ἅρπ τὸν ἕκατον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀληθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνη καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
Ἠνώγει, Μηδ', εἶπ θεοὶ νοέουσι πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· χὠς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα χὴ κλωσπήρος ἐπείρει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια. ὁ δ' ἀντημείβετο τοίως,
Θάρσει ἀειγενέτειρα γυναῖ, Περσηΐον αἷμα·
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποσκόμενον πάλαι ὄσσων,
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν σὺν γένετο νέαμα.
Χειρὶ καταστρέφοντι, ἀκρέατερον ἀείδοισι
Ἀλκμήνην ὀνομαστὶ· σέβας δ' ἔσχ' Ἀργείαμπ.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ὑπερβὸν ἄστρα φέρεσθαι
Ἀμβαίνειν τεὸς υἱὸς, ὑπὸ στέρνων πλατὺς ὤρης,
Οὗ χὴ θηρία πάντα χὴ ἀνέρες ἠδὲ θεοὶ περ.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκίῳ
Μόχθους· θνατὰ ἧ πάντα πυρὶ Τεφάνιος ἐξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἵ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσαντα.
Ἔσται δὴ τῶτ' ἄιδρ ὀπυίσαι νεβρὸν ἐν ὑλῇ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλὰ γυναῖ πῦρ μὴ τοι ὑπὸ σποδῷ ἔυτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσταλέα ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλύρῳ,

Vel rubi, vel vento agitatum aridum acherdum *ſpinæ genus*:
Et combure ſuperſylveſtribus hiſce lignis ſectos hos dracones
Media nocte, quo tempore puerum tuum occidere ipſi vole-
Sub auroram aliqua ex ancilis collectum cinerem (bant.
Projiciat bene omnem, ad fluvium ferens,
In petras abruptas, atque in ventum: ſtatimque redeat,
Non reſpectans: & puro ſuffite, i. e. *luſtrate*, domum ſulphure
Primum: deinde ſale mixtam (juxta ritum)
Ramo virenti *olivæ* coronatam inſpergite puram aquam:
Jovi autem mactate ſupremo maſculum porcum,]
Hoſtes ſemper veſtros ut ſuperetis.

Dixit, & recedens ad eburneum currum abiit
Tireſias, etſi multis annis gravis erat. (rio,
Hercules verò apud matrem, ſicut tenera planta in virida-
Alebatur Argivi *filius* dictus Amphitryonis.
Literas quidem puerum jam ſenex docuit Linus,
Apollinis filius, diligens, vigil heros:
Arcum autem tendere, & certum eſſe ſagitta jaculatorem,
Eurytus *docuit*, à majoribus amplos agros poſſidens.
Sed cantorem eum fecit, & ambas manus formavit
In buxea cithara Philammonides Eumolpus. (viri
Quomodo verò à cruribus clunes verſantes agiliter ex Argo
Seſe mutuo ſupplantant luctando, & quomodo pugiles
Sævi cæſtibus, & quæ in terram ruentes
Luctatores invenerunt certamina idonea arti,
Omnia hæc didicit edoctus à filio Mercurii
Harpalyco Phanopeo: cujus ne procul quidem conſpectum
Facile quis ſuſtinuit pugnantis in certamine:
Tale ſupercilium terribili incumbebat faciei.
Porro equos ad currum junctos educere, & circa metam
Tuto flectendo, in rotis mediolos axium, *ne frangantur*, tueri
Amphytrio filium ſuum, bene conſultum illi cupiens, docuit
Ipſe: quoniam valde multa ex velocibus reportavit certamini-
In equeſtri Argo repoſita pretioſa-munera; & ei infracti (bus
Currus, quibus vehebatur, præ vetuſtate lora ſoluta habebant.
At quomodo haſta directa, tergo ſub ſcutum occultato,
Virum peteret, & gladiorum vulnera ſuſtineret,
Inſtrueretque aciem, atque inſidias diſponeret
Hoſtes aggrediens, & equites hortaretur,
Caſtor eques docuit, cum profugus ex Argo veniſſet,
Quo tempore totum regnum & vineam magnam Tydeus
Tenebat, equeſtri Argo ab Adraſto accepto.

Caſto-

Ἢ βάπτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον
Καῖε ὃ τώδ' ἀγείαιαν ἐπ' ἀκρίδαισι δρέποντε
Νυκτὶ μέσῃ, ὄφρα παῖδα κακὸν τὸν ἤτελον αὐτοῦ.
Ἦει ὃ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥίψατο εὖ μάλα πᾶσαν, ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ ἔρειον ἀφ' ὗ νέεται
Ἀχερωΐς· καθαρῷ δ' πυρώσατε δῶμα θείῳ
Πρῶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ὀπορραίνειν ἐστεμμένον ἁγλαὸς ὕδωρ·
Σὺ δ' ὀπορρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων ἀεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέεσθε.
Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὤχετο δίφρον
Τειρεσίας. πολλοῖσι βαφὰς γὰρ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωῇ,
Ἐτέφριτ', Ἀργείῳ κεκλημένῳ Ἀμφιτρύωνι.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα χέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς, ἄκρυπνος ἥρως.
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἰς οἰστῶν,
Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀρετοῖς ἀρήρεις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἅμφω χεῖρας ἔπλαξε
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἐδρηστῆρες Ἀρῆθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλουσι παλαίμασιν, ὅσσά τε πύκτῃ
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἃ τ' εἰς γαῖαν θεσπεσίοντες
Πυγμάχοι ὀξύεσκον παλαίσματα Σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος πυρὶ παιδὶ
Ἁρπαλύκῳ Φανοπῆϊ τ' ἐδ' ἀν πλόον λευάνων
Θαισαλέως πὶς ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι
Τοῖον ὀπισκώπιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππους δ' ὀξυλάεσσι ὑφ' ἅρμασι, καὶ θοὰ νύσσαν,
Ἀσφηλέως καμπτοντα, ἔχεσκε σύριγξα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδαξεν
Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ δρόων ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄρρει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καί οἱ ἀγεῖς
Δίφρου, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας,
Δέρρεσι δ' ἀμβολαίῃσι, νέῳ ἀπὸ δινῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρίξασα, ξιφέων τ' ἀνέχασα ἀμυχμόν.
Κοσμῆσαί τε φάλαρα, λόχον τ' ἀναμειρήσασα
Δυσμενέων ὀπόντα· καὶ ἱππείοισι κελεύσαι,
Κάσσῳ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄρηος ἐνδὼν,
Ὀππόκα κλάγξον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεύς
Νάϊε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.

Caſtori autem nullus ſimilis inter heroas bellator
Alius erat, priuſquam ſenium excuſſiſſet juventam.
Sic quidem Herculem chara edocuit mater.
Torus autem erat puero extructus prope patris *torum*,
Exuvium leonis valde gratum illi.
Cœna autem, carnes aſſatæ, & grandis è caniſtro panis
Doricus, qui facile etiam foſſorem plantarum ſatiari poſſet.
Verum de die exilem abſque igni ſumebat cœnam:
Veſtes autem non elaboratas induebat ſuper mediam ſuram.

Deeſt finis hujus Idyllii.

Argumentum.

Hercules venit in Eliden; &, cum Augiam regem quæreret, in ſenem quendam paſtorem Augiæ primum incidit: ab eo ad regem, qui rus ex urbe ad inſpicienda armenta cum filio Phyleo expatiatus fuerat, deducitur. Inde in urbem una eunt Hercules & Phyleus: & orto inter eos in itinere-

HERCULES LEONIS INTERFECTOR; vel, ſecundum quædam exemplaria, AUGIÆ OPULENTIA, *Idyllium* XXV.

Deeſt initium.

Hunc autem ſenex alloquutus eſt boum paſtor vir,
Intermittens opus quod illi in manibus erat,
Lubens tibi, hoſpes, quod quæris dicam,
Mercurii gravem iram veritus, in viis conſecrati:
Hunc enim cœlicolarum maxime aiunt iraſci,
Si quis via indigentem averſetur viatorem.
Greges quidem lanigeri *ſunt* regis Augiæ, (cuntur:
Neque omnes in iiſdem paſcuis, aut eodem in loco paſ-
Namque alii ad & circum ripas fluentis Eliſuntis,
Alii ad ſacra fluenta divini Alphei,
Alii ad Buprafium vitiferum: alii & hic.
Separatim illis *gregibus* & ſtabula extructa ſunt ſingulis.
Et armentis quamvis valde multis, tamen
Omnibus paſcua hic virentia ſemper ſunt,
Circa loca paluſtria Menii: nam dulces herbas
Prata ferunt roſcida & loca irrigua Abunde

Κάσνει δ' ἔπις ὁμοῖ⊙ ἐν ἀμιθίοις πολεμισὰς
Ἄλλ⊙ ἔλω, σεὶν χῆρας ἀποτείψαι νεότητα.
Ὥδε μὺ Ἡρακλῆα φίλα πυιδόσατο μάτηρ.
Ἐωνὰ δ' ἦς πὸ παιδὶ τετυγμύα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαεισμένον αὐπῷ
Δεῖπνον ὃ, χρέατ' ὀπᾶ, κὴ ἐν χανέῳ μέγας ἄρπις
Δωεικὸς, ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄμαπ τωὸν ἄνδ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
Εἵματα δ' ἐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὸ ἔννυτο κνάμας.

Λείπει τὸ τέλ⊙ τῦ παρόν⊙ Εἰδυλλίυ.

Vigeſimi quinti *Idyllii.*

nere (ut fit) ſermone, dum Phyleus immane exuvium leonis, quo Hercules tectus erat, miratur; &, unde illi hæc pellis ſit, quærit; Hercules, quomodo à ſe leo Nemeæus interfectus ſit, commemorat. Hæc ſumma eſt Idyllii, cujus initium deeſt.

ΗΡΑΚΛΗ͂Σ ΛΕΟΝΤΟΦΌΝΟΣ, ἢ, κατά πνα ἀντίγραφα, ΑΤΤΕΊΟΥ ΚΛΗ͂ΡΟΣ, Εἰδύλλιον κέ.

Λείπει ἡ ἀρχή.

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ὀπιδευκέλ⊙ ἀνὴρ.
Παυτάμυ⊙ ἔργοιο τό οἱ μὴ χερσὶν ἔκειτο,
Ἔκ τι, ξεῖνε, σεφρων μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεείνεις.
Ἑρμέω ἀζόμυ⊙ δεινὺ ὄπιν εἰνοδίοιο·
Τὸν γὰ φασὶ μέγιστον ἐπιχθονίων κεχολῶῦ,
Εἰ κεν ὁδῦ ζαχρεῖον ἀνὺπταί τις ὁδίτων.
Ποῖμναι μὺ βασιλῆ⊙ εὐπειχὲς Αὐγείαο
Οὐ πᾶσαι βόσκον ἦαν βόπν, ὐδ' ἕνα χῶρον·
Ἀλλ' αἱ μὺ ῥα νάον⊙ ἐπ' ὄθυις ἀμφ' Ἠλισῆν⊙.
Αἱ δ' ἰεραὶ θείοιο σὺν ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ' ὅτι Βυκολίυ πολυβόζυ⊙· αἱ ὃ κὴ ὧδε.
Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμύοι εἰσὶν ἑκάστοις.
Αὐτὰρ βυκολίοισι σεπλήθυσί ῥ' ἔμπης
Πάντεσσιν νομοὶ ὧ δὲ τεθηλότες αἰὲν ἔασι.
Μιὼὶς ἂν μέγα πῆφ⊙· ἐπεὶ μελιηδέα πόίλυ
Λειμῶνές τε φέρυσιν ὑπόδροσοί εἰαμυίαί τε

Abunde, quæ cornutis bobus robur augent.
Stabulum illorum hoc ad dexteram tuam manum
Apparet, totum trans fluentem amnem,
Illic ubi platani perennes natæ ſunt,
Viridiſque oleaſter, Apollinis à paſtoribus culti
Sacellum inviolabile, ô hoſpes, ſummi Dei.
Mox & ſtabula valde-ſpatioſa agricolis
Ædificata ſunt, qui regi multa & immenſas opes
Acquirimus juſte, ter ſubactis ſementem novalibus
Interdum injicientes, & quater-aratis ſimiliter.
Limites norunt plantarum-foſſores, qui multum-laborioſi
Ad torcularia veniunt, cum æſtas tempeſtiva venit.
Nam omnes hi campi ſunt læti Augiæ,
Jugeraque frumentifera, & horti arboribus conſiti, (rigines,
Uſque ad extrema montiū juga, ubi multæ ſunt fontium ſcatu-
Ad quæ loca nos opus facientes commeamus toto die,
Sicut decet famulos, quibus vita ruri peragitur.
Sed tu mihi dic (quod & tibi ipſi utilius
Erit) cujus indigens huc veneris.
Numnam Augiam, aut aliquem famulorum illius
Quæris, qui ei ſunt? Ego autem qui ſcio, tibi certo
Omnia dicere poſſum: neque enim te ex malis natum reor
Eſſe, neque ipſum malis ſimilem,
Talis in te præſtans forma eminet. Certe Deorum
Filii tales inter homines ſunt.
Huic autem reſpondens dixit fortis filius Jovis,
Certe, ſenex, Augiam velim Epiorum principem
Videre: ejus enim me huc adduxit indigentia.
Qui ſi in urbe verſatur apud ſuos cives,
Plebem curans, atque jus dicens,
Ex his famulis jube aliquem mihi ducem eſſe,
Qui ruri hic ſenior & præfectus eſt,
Cui exponere aliquid poſſim, aliquid ex ipſo loquente audire.
Nam DEUS alium alio ſtatuit indigere viro.
Huic autem ſenex viciſſim reſpondit inclytus agricola,
Alicujus ex Diis immortalibus conſilio huc veniſti, hoſpes:
Nam tibi omne negotium quod vis, ſtatim effectum eſt.
Huc enim Augias charus Solis filius,
Una cum filio ſuo illuſtri Phyleo,
Heri venit ab urbe, multis diebus
Inſpecturus opes, qui illi innumerabiles ruri *ſunt*.
Sic aliquando & regibus videtur in animo ſuo,

Cum

Εἰς ἅλις, ἢ ῥα βόεσσι μολὼν κεραΐσσειν ἀέξει.
Αὐλὶς δέ σφισιν ἥδε τεῆς ὑπὸ δέξια χειρὸς
Φαίνεται οὐ μάλα πᾶσα περὶν ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνη ὅθι πλατάνιστοι ἐπήτριμοι περύασι,
Χλωρή τ' ἀγχιέλου, Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἄγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
Εὐθὺς δ' σταθμοὶ πειμήκεες ἀγελαίους
Δέδμηνται, οἱ βασιλῆι πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, περιπόλοις ἀπερεν ἐν νεσσῖσιν
Ἐξ' ὅτε βάλλοντες, καὶ πεζαπόλοισιν ὁμοίως.
Οὐρὲς μὲν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἵ πολυεργοὶ
Ἐς λιμνὰς ἰκνεῖν, ἐπὶ δ' ἔεργε ὄφεων ἔλθη.
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ', εὔφορον Αὐγείαο,
Πυρφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχει θεῆς ἑκαπὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
Ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα θείπαν ἅπαν,
Ἡ δίκη οἰκήων οἷσιν βίος ἕπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι ἔνισπε, (τὸ τοι καὶ κέρδιον αὖτῳ
Ἔσται) ὅππως δὴ κεχρημένος εἰλήλυθας,
Ἠέ τοι Αὐγείαο ἢ καὶ δμώων πινὰ κεῖνα
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν; ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξερέω· ἐπεὶ ἤ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
Ἔμμεναι, ἠδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιφρέπει. ἦ ῥά νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιοίδε μετ' ἀνθρώποισιν ἔασι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱὸς,
Ναὶ, γέρον, Αὐγείῳ ἐτέλεσσά κεν ἀρχὴν Ἐπειῶν
Εἰσελάσσας· τῷ γάρ με κ' ἤγαγε ἐνδυκέως ξεινῷ.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ κεῖ ἄνευθε φόως οἷόν περ πολίτας,
Δήμου κηδόμενος, διά τε κείνου δέμνιος,
Δμώων δὴ τινα φῶτ' ἔτι σύ μοι φράσον ἠγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγροῦ φῶς ἔτι γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὥ κε τὸ μὲν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐν φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλον δ' Ἄμμον ἔθηκε θεός γ' ὑπὲρ ἐλπίδα φωτῶν.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης,
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φράσσῃ πινὰ ἐνδάσ' ἰκάνεις·
Ὡς τοι πᾶν ὃ θέλεις ἔπος ἔκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ ζωῷ παιδὶ βίην Φυλῆϊ ἀγαυῷ,
Χθιζός γ' εἰλήλυθεν ἀπ' ἄστεος, ἅμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποτρύνων, ἣ οἱ νέμεται ἐπ' ἀγρῶν·
Ὡς σφι καὶ βασιλεῦσιν ἐείσεται ἐν φρεσὶν ἦσιν

Αὐ-

Cum ipſi curant, domus magis ſalva eſſe.
Sed eamus ad eum: egoque tibi dux ero
In ſtabulum noſtrum, ubi inveniemus regem.
Sic loquutus præibat: animo verò multa cogitabat,
Exuvium feræ videns, & grandem clavam,
Unde hic hoſpes *veniret*: cupiebat autem ipſum interrogare.
Rurſum verò metu intra labra ſermonem euntem cohibebat,
Ne quod ei non opportune verbum diceret
Properanti. Difficile autē eſt ſenſum alterius hominis nôſſe.
Hos autem accedentes procul canes ſtatim ſenſerunt,
Utroque modo, & ab odore corporis, & ſtrepitu pedum.
Valde autem latrantes incurrerunt aliunde alius
In Amphitryoniadem Herculem: ſed circa ſenem
Fruſtra ſtrepentes, adblandiebantur ab altera parte.
Hos quidem ille lapidibus à terra tantum ſublatis,
Ut fugerent retro perterrefaciebat: aſpere verò voce
Minabatur omnibus, & cohibuit à latratu,
Animo ſuo gaudens quod ſtabulum cuſtodirent,
Ipſo abſente: & ſic dixit,
Papæ, quale hoc fecerunt Dii reges
Animal, ut cum hominibus ſit! quam callidum!
Cui ſi & mens ita intelligens in pectore eſſet,
Ut intelligeret cui iraſci deberet, & cui minus;
Tunc nullum animal cum hoc de honore certare poſſet:
Nunc autem nimis furenter iracundum, & ſævum eſt temere.
Sic dixit: atque *canes* celeriter ad ſtabulum euntes ſedebant.
Interea ſol ad occaſum vertit equos,
Veſpertinum diem adducens: advenerunt autem pinguia
Ex paſcuis redeuntia ad caulas & ſtabula. (pecora
Deinde boves innumeræ, aliæ poſt alias
Venientes, apparebant: ſicut nubes pluvioſæ
Quam multæ in cœlo quæ propelluntur ulterius
Vel Noti impulſu, vel Threïcii Boreæ.
Harum quidem nullus numerus eſt in aere exiſtentium,
Neque modus: tam multas prioribus agglomerat
Vis venti, aliæ ſubinde exurgent ſuper alias:
Tot ſemper pone boum armenta ibant.
Omnes utique campi implebantur, omnes viæ (agri
Incedentium pecorum multitudine: reſonabantque pingues
Mugitu: ſtabula autem boum ſtatim repleta ſunt (bantur.
Bobus curvis-pedibus-incedentibus: oves autem in caulis
Ibi nullus otioſus, quamvis innumeri eſſent, (ſtabulabantur.

Stabat

Αὐτοῖς κηδομένοισι ζαώτερος ἔμμεναι οἶκον.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μὺν· ἐγὼ δέ τι μηχανόωμαι
Αὖλιν ἐς ἡμιτέλεσσιν, ἵνα κεν τετμοίμεθ' ἄνακτα.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο. νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμά τε θηρὸς ἑῶν, χειρσὶ πλατὺ τε κορυνήιον,
Ὀπποθεν ὁ ξεῖνος· μεμαὼς δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Αὐτὰρ ὅγ' ὧκα ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τί οἱ ἀπ' ἀκαχὴν ἔπος ὀπιπυθήσαιτο
Σπερχομένῳ. ΧΑΛΕΠΟΝ δ' ἑτέρῃ νόον ἴσκεν ἀνδρός.
Τὼς δ' ἅμα μὲν προθορόντας ἀπὸ πρόσθεν αὐτὰρ ἐνόησε,
Ἀμφοτέρω, ὀδμή τε χροὸς, δέπας τε ποτοῖο.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄμοτον ἅμα
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ· τὸν δ' ὑπερθεν
Ἀχρεῖον κλάζοντε, παρὰ ναυόν γ' ἑτέρωθεν.
Τὼς μὲν ὅγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ὄσσον ἀείρων,
Φοβέεσκε· τὼ δ' ὀπίσω δειδιότε προπρὸ φόωντο.
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ἧσιν ὅτ' ἄντεκεν αὖλιν ἔρυτο,
Αὐτῷ γ' ἠὲ παρεόντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν,
Ὦ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ πίσυνον ἄνακτες
Θνητὸν ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμοιρὴς.
Εἰ δὲ μὴ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν
Ἦ δεῖ δ' ὥστε χερὶ χαλεπαινέμεν ὥστε καὶ ἀκρὶ,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδύσετο δῆριν ἐμεῖο·
Νῦν δ' λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀρρήκτοις γόοισιν.
Ἦ ῥα· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταῦλιον ἶζον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους.
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πάντα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἦλθον ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα
Ὅσσά τ' ἐν ἠέρι εἰσὶν ὁλοιτρόφοι ἀστερόεντες
Ἠὲ νότιος βίη, ἠὲ Θρηικὸς βορέαο.
Τῶν μὲν τ' ἄπτις ἀριθμὸς ἐν ἤματι γίνεται ὄντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μυρία πουλύτροπα κυλίνδει
Ἴσ ἀνέμω, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις.
Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ὀπιζυγόλιον ἦεν.
Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δ' ἀγέλαθοι,
Λιπὼν δ' ἐρχομένης· σείοντο δ' ὄρεσιν ἀγρωσταὶ
Μυκηθμῷ σηκοί τε βοῶν ῥεῖα πλήθοντες
Εἰλιπόδων· ὄϊες δ' κατ' αὐλὰς ἠὐλίζοντο.
Ἔνθα μὲν ἄπτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,

Εἰσόκεν

Stabat autem boves vir indigens operis:
Verum alius pedibus *vaccarum* ſectilibus loris
Ligneas compedes adaptabat, prope adſtando mulgens:
Alius autem charis matribus charam ſobolem ſubmittebat,
Ut biberent de dulci *lacte*: prorſum autē lacte diſtentæ erant.
Alius mulctram tenebat, alius pinguem addenſabat caſeum:
Alius intra *ſtabula* tauros agebat, ſeorſum à vaccis.
Augias verò ad omnia vadens boum ſtabula, ſpectabat
Quem illi opum proventum repoſuiſſent paſtores.
Una verò filius & ſapiens Hercules
Sequebantur regem circumeuntem per ſuas magnas opes,
Ibi quamvis infragilem haberet in pectore animum
Amphitryoniades, & ſibi conſtantem jugiter,
Tamen vehementer mirabatur hoc boum infinitum agmen
Adſpiciens. Non enim diceret aliquis, neque putaret,
Unius viri opes tantas eſſe, neque decem aliorum,
Qui maxime abundantes pecore ex omnibus fuiſſent regibus.
Sol verò filio ſuo eximium hoc donum præbuit,
Divitem pecorum eſſe præ omnibus hominibus.
Et quidem ipſe augebat penitus illi armenta omnia
Perpetuo: nam nullus morbus illa invadebat
Armenta, qui *morbi* corrumpunt labores paſtorum.
Semper itaque plures cornutæ boves, ſemper meliores
In annos ſingulos naſcebantur: certe enim omnes
Viviparæ erant eximie, & fœmelliparæ,
Cum his autem trecenti tauri una incedebant,
Cruribus albis, incurvis cornibus, & ducenti quidem alii
Rutili: qui omnes vaccarum inſcenſores erant.
Rurſum alii poſt iſtos duodecim paſcebantur,
Sacri Soli: erant verò colore ſicut cycni,
Candidi, & inter omnes boves excellebant: (herbis
Qui & ſegregantes ſe ab armento paſcebantur virentibus
In paſcuis, ſic mirifice ſibi placentes.
Cumque ex denſis celeres venirent feræ
Saltibus in campum, propter boves agreſtes,
Hi primi ad pugnam corporum impetu ruebant.
Horribiliter verò fremebant, cædem ipſo aſpectu minantes.
Inter hos autem excellebat viribus, & robore ſuo,
Atque animo elato, Phaethon ingens: quem quidem paſtores
Stellæ omnes comparabant, propterea quod longe ſupra alios
Boves incedens lucebat, & inſigniter conſpicuus erat.
Qui cum aridam pellem videret fulvos oculos habentis
leonis, In

Εἰσήκει δ' ἀγὰ βυσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργῳ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐὺτμήτοισιν ἰμᾶσι
Κηλοπέδιλ' ἀρέσιτο, δρασσάδον ἐγγὺς ἀμείλων·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὕπο μητέρας ἴει
Πινέμεναι λιφοῖο· πεπλῆστο δ' ἅπαγγυ γάλακτος.
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τέφρε πίονα τυρόν.
Ἄλλος ἐσῆγε ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους
Ἤντινα οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐπίθεντο νομῆες.
Σὺν δ' ἰόος τε βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος
Ὠμάρτην βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα κε δὴ ἄῤῥηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
Ἀμφιξυωνιάδης, κε ἀρηρότα ναιετάει αἰεί,
Ἐκπαγλὼς θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων· ἃ γάρ κεν ἔφασκέ τις ὐδὲ ἐώλπει
Ἀνδρὸς ἀπὸ ἑνὸς τόσσα ἔμεν, ὐδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵγε πολυῤῥήνων πάντων ἔσαν ἐν βασιλῆες.
Ἠέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφενὸν μήλοις πέλειν πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
Ἐς τέλος· ἃ μὲν γάρ τις ἐπίλυδε νόσος ἐκείνοις
Βυκολίοις, αἴτ' ἔργα καταφθείρεσι νομήων.
Αἰεὶ δὴ πλέονες κεραὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν θελυτόκοι τε.
Τῇς δὴ τεσσόσιοι παῖδες ζωάμ' ἐσχόωντο,
Κνήμῃσί θ' ἑλίκες τε διηνόσιοί τε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ὀπιπτῆρες οἷγ' ἔσαν ἵππου.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βυκολέοντο
Ἱερεῖ Ἡελίῳ· χροιὴν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,
Ἀργῆσαι, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν·
Οἳ μὲν ἀπημαίνοντ' ἐριθηλέα πίλνω
Ἐν νομῷ ᾧ δ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γανιόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐν λασίοιο δυοὶ τρέφοντο θῆρες
Ἐς πλέον ἀτμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτερέων,
Πρῶτοι τοίγε μάχην ἐν χερὸς ἦσαν ὁμιλεῦ.
Δεινὸν δὲ βρυχῶντο, φόνον λεύοντε προσώπῳ.
Τῶν μὲν τε τρεφέρεσκε, βίηφί τε, καὶ δέμας ᾧ,
Ἠδ' εὐκραιπλίη, Φαέθων μέγας· ὃν ῥα ποτῆες
Ἀστέες πάντες ἔκαστον, ὅθ' ἕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βυσὶν ἰὼν λάμπεσκεν· ἀείζηλος δ' ἐπέπυκτο.
Ὅς δή τοι σὺτος αὖον ἰδὼν χαροπῖο λέοντος,

Αυτὸς

In ipſum irruit cautum Herculem,
Ut impingeret in latera caput, & robuſtam frontem.
Hujus quidem accedentis rex prehendit craſſa manu
Siniſtrum ſtatim cornu: deorſum verò cervicem in terram
Inflexit, quamvis gravè exiſtente: & rurſum ipſum impulit re-
Humerum *ipſius* premens: ille verò nervos extendens (trorſu,
Muſculorum in ſummis armis rectus conſtitit.
Mirabatur & rex ipſe, & filius artis-militaris-peritus
Phyleus, quique apud cornutas boves paſtores erant,
Herculis vires immenſas videntes.
Illi verò in urbem, relictis illic pinguibus agris,
Ibant, Phyleus & Herculea virtus.
Publicam autem viam cum primum ingreſſi ſunt,
Exigua velocibus ſemita pedibus contecta,
Quæ per vinetum à ſtabulo porrecta erat,
Non admodum conſpicua in viridi ſylva exiſtens:
Ibi alloquutus eſt Jovis altiſſimi filium
Augiæ dilectus filius, poſt ſe incedentem,
Leviter inclinans caput in dextrum humerum:
Jampridem, hoſpes, quendam omnino de te ſermonem
Sicut in animum meum nunc immitto: (audivi,
Venit enim aliquis ex Argo profectus, vigore ætatis quaſi
Huc vir Achivus, ex Helice maritima, (juvenis,
Qui etiam inter plures Epeos narrabat,
Quod, cum ipſe adeſſet, quidam Argivus interfeciſſet
Feram, ſævum-leonem, malum monſtrum agricolis,
Cavum luſtrum habentem in nemore Jovis Nemeæi.
Neque certo ſcio utrum ex Argo ſacro
Indidem *natus*, an *vero* in Tirynthe habitans, aut Mycenis.
Sic ille commemorabat: genere autem ipſum eſſe dicebat,
(Si recte quidem ego commemini) ex Perſeo. (*eſt Achivis*,
Exiſtimo non alium hoc *efficere* ſuſtinuiſſe ex Ægialenſibus *id*
Quam te: nam pellis belluæ id manifeſte indicat
Opus forte manuum, quæ tibi latera tegit.
Dic age, nunc mihi primum, ut cognoſcam in animo,
O heros, utrum verum auguror, an verò minus,
Utrum tu ille es de quo nobis audientibus dicebat
Qui ex Helice aderat Achivus, egoque recte reputo.
Narra verò quomodo exitialem feram ipſe occidiſti,
Et quomodo in aquoſæ Nemeæ intravit regionem.
Non enim talem belluam in Peloponneſo invenire poſſis,
Si cupias videre: non enim tam grandes alit,

Sed

Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν εὐσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χειμῶνι δ' ὅτε πλῆθε κάρη, στιβαρόν τε μέτωπον.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐσιδὼν ἐδρήξατο χειρὶ παχείῃ
Σκηπτὸν ἄφας κέρα· χθὶ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
Κλάσατε βαμμὶ πρὸ ἑόντα· πάλιν δέ μιν ὄσσεν ὀπίσσω
Ὤμῳ ἐπιβείσας· ὁ δέ οἱ ὀπὶ νεῦρα τανυθεὶς
Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βεβαχίονος ὀρθὸς ἀνέσχη.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαίφρων
Φυλεΐδης, οἵ τ' ὄπι βασὶ κορωνίσι βωκόλοι ἦσαν,
Ἀμφιγυωνιάδαο βίλῳ ὑποπτήσσοντες ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄσυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πόνους ἀγῆας,
Ἐσιχέτην, Φυλάς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρῳ δ' ἐπέβην ὅθι περάπεσα κεῖθε,
Λεπτῷ καρπαλίμοισι τείον ποσὶν ἐξανύσαντες,
Ἦ ῥα δὶ ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμοῦ τετάνυστο,
Οὔπω λίην ἀείσημος ἐν ὕλῃ χλωρῇ ἑστώς·
Τῇ μὲν ἄρα περὶ στεῖπε Διὸς γονὸν ὑψίσολον
Αὐγείεω φίλος υἱός, ἔδην μετόπισθεν ἑόντα.
Ἦκα δὲ βλαχλίνας κεφαλῇ τε δεξιὸν ὦμον
Ξεῖνε, πάλαι πυκὰ πάγχυ σιδὴν πεῖρ μῦθον ἀκούσας,
Ὡστέ περ σφετέρῃσιν ἔνι φρεσὶ βάλλομαι ἄρπη·
Ἤλυθε γὰρ στείχων τῆς ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀμφὶς,
Ἐνδάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὅς δή τοι μυθεῖτο κῆ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
Οὕνεκεν Ἀργείων τις ἔδην παρεόντ' ὀλέσσαι
Θηείον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγρεϊώτας,
Κοίλῃ ἐν αὐλίῃ ἔχοντα Διὸς Νεμείοιο παρ' ἄλσει.
Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος, ἐξ ἱερείου
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἢ Μυκήνας.
Ὣς κεῖνος ἀγόρευε· μιν δὲ μάλ' ἔφασκεν
(Εἰ ἐτεόν γε ἐγὼ μιμήσκομαι) ὀκτὼ πέσσειν.
Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόνδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
Ἠὲ σέ, δέρμα ἔχοντ' ἀσπερχέος ἀγροτῆος·
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἶπ' ἄγε νῦν μοι φάσθαν, ἵνα γνώω κατὰ θυμόν,
Ἥρως, εἴτ' ἐπίμοιρα μαντεύομαι, εἴτε καὶ ἄλλως·
Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος ὃν ἄμμιν ἀκούοντες πέρι πάντες
Οὐκ Ἑλίκηθεν Ἀχαιοὶ, ἐγὼ δέ σε φοάζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ' ὅπως ὄλεσσας τόνδε θηείον αὐτὸς ἔπειρες,
Ὅππως τ' ἐνύδρου Νεμέης εἰσήλυθε χάρμην.
Οὐ μέν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κεῖθεν ἔοντος
Ἱμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ ἢ μάλα πηλίκα βόσκει,

Ἀλλ'

Sed urſos tantum & ſues, & exitialem luporum gentem.
Quapropter mirabantur qui illum tunc ſermonem audia-
Quidam & mentiri viatorem illum dicebant. (bant:
Ut vana lingua gratificaretur præſentibus.
Sic locutus è media deflexit via
Phyleus, ut ambobus incedentibus ſufficiens eſſet *via*,
Et ut facilius Herculem loquentem exaudiret.
Qui ipſum comitans tali alloquutus eſt ſermone:
O fili Augiæ, id de quo me primum interrogaſti,
Ipſe & quidem valde facile ad amuſſim intellexiſti.
Dicam verò tibi ſingula de hoc monſtro,
Quomodo peracta ſunt; quoniam cupis audire:
Præterquam unde venerit: nam hoc, quamvis multi ſunt
Argivi, nemo tamen queat certo commemorare:
Tantum aliquem Deorum conjicimus hominibus *hoc* malum
Peloponneſiacis, ſuccenſentem *gratia* ſacrorum immiſiſſe.
Omnes enim Piſeos inundans ſeu fluvius,
Leo aſſidue vaſtabat: maxime verò Bembiniæos,
Qui ipſi finitimi habitabant, intolerabilia paſſi.
Hoc mihi primum exantlare præcepit certamen
Euryſtheus; cupiebat autem ut me interficeret ſæva beſtia.
Ego itaque flexibilem arcum & cavam pharetram cum acce-
Sagittis plenam, ibam: altera verò manu clavam (piſſem,
Bene compactam, *ſolidam* una cum ſuo cortice, ex alto olea-
Satis magnam; quam ſub ſacro Helicône (ſtro.
Cum inveniſſem, una cum denſis integram avulſi radicibus
Verum ubi ad locum, in quo leo erat, perveni,
Tunc arcu accepto, ad flexibile curvamen *ejus* applicui
Nervum, & ſagittam exitialem ſtatim impoſui. (ſervabam,
Circumquaque autē oculos ferens, pernicioſum monſtrū ob-
Si ipſum adſpicere poſſem, priuſquam ille me videret.
Jam diei medium erat: neque uſquam veſtigia illius
Obſervare poteram, neque rugitum exaudire.
Neque quiſquam hominum erat apud boves, aut in opere
Apparens in ſationi-idoneo ſulco, quem interrogarem:
Sed inſtabilis pallidus metus quemque continebat.
Non tamen prius pedes repreſſi, frondoſum montem perſ-
Quam viderem, & vires ſtatim experirer. (crutans,
Ille quidem in ſpecum ſuum ante veſperum ibat,
Paſtus carnibus & cruore: undique autem jubas
Squalidas maculatus erat tabo, trucemque faciem,
Et pectus: lingua verò undique circumlingebat mentum.

Ego

Ἀλλ' ἄρχ[ε]ς τε σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔργον.
Τῷ κὲ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ κὲ ψεύδεσκε ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἐφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεόντι.
Ὣς εἰπὼν μείων ἔξηρώησε κελεύθου
Φυλεὺς, ὄφρα κιόντι ἅμα σφίσιν ἄρχιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥίπτεσκον φαμμύθους χλύοι Ἡρακλῆος.
Ὅς μιν ὀϊόπτησας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
Ὦ Λυγηΐδη, τὸ μὲν ὄ. τί με πρῶτον ἀνήρου,
Αὐτὸς κὲ μάλα ῥεῖα κτὶ σάθμιον ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τῆσδε πελώρης,
Ὅππως ἐκφάανθεν ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν·
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων, ἴδοις κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.
Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' εἰσορόω ἀνδρὸς πῆμα
Ἰφῶν μιν ἱσταμένη Φερωνίηθεν ἐρεῖναι.
Πάντας γὰρ Πισσᾶς ὑπεκλύζων ποταμὸς ἔης,
Λῖς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβινιαίους,
Οἳ ἔσθεν ἀγχίμολοι ναίον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ φώησε τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἐλὼν κοίλῃ τε φαρέτρῃ
Ἰῶν ἐμπλείῃ, νεόμην· ἑτέρωθι δὲ βάλλον
Εὐπαλὲς, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφὲς κατύπερθε,
Εὖ μεθόν· τὸ μὲν αὖτε ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὗρον, ὅτε πυκινῆσιν ὀλεσσάμενοι ῥίζῃς·
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅπῃ λῖς ἦεν, ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλὼν, στρεπτῇ ἐπέλασσα χορώνῃ
Νεβρείῃ, περὶ δ' ἰὸν ἐχέσπονον εἴδαρ ἔδησα.
Πάντῃ δ' ὄσσε φέρων, ὁλοὸν τέρας ἐσκοπάζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, παρὸς δ' ἐμὲ κεῖνον ἰδοίμην.
Ἧματος ἦν τὸ μεσηγύ· κὲ ὐδ' ὅπῃ ἴχνια τοῖο
Φερσαυλῶσι δυσάμμιν, ὐδ' ἀρυθμοῖο πυθέσθαι.
Οὐ δέ μιν ἀνθρώπων τις ἔλων ἐπὶ βυσὶ κὲ ἔρχεις
Φαινόμενον προείμιτο δ' αὖλακος, ὄφρα ἐρείμην·
Ἀλλὰ κτὶ σάθμιος χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
Οὐ μὲν πεῖν πόδας ἦεν, ὅσις ταὐφύλλου ἐδόντων,
Πεῖν ἰδέειν, ἀλκῆς τε μεταυπίσω πειρηθῆναι.
Ἦτοι ὁ μὲν σήραγγα προσέλεκτο ἔστιχεν εἰς ἣν.
Βεβρωκὼς κρειῶν τε κὲ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε προσώπην,
Σπηδέ τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο χαλεπὸν.

Ego autem arbuſtis continuo umbroſis occultavi me,
In rupe ſylvoſa, expectans quando veniret:
Et emiſi *ſagittam* in propius accedentis ſiniſtrum ile
Fruſtra: neque enim ſagitta per carnem penetrabat
Acuta, verum reſiliens in virides herbas cecidit.
At ille caput fulvum à terra ſtatim ſuſtulit,
Obſtupeſcens, & undique circumvolvit oculos,
Obſervans, hiatuque terribiles oſtendit dentes,
Huic ego aliam ſagittam à nervo miſi,
Ægre ferens quod mihi prius irrita effugiſſet è manu.
In medium verò jeci pectus, ubi ſedes eſt pulmonis:
Sed ne tunc quidem per corium penetravit doloriſica ſa-
Sed cecidit ante pedes irrita ſimpliciter, (gitta,
Tertio parabam, graviter animo commotus,
Tendere arcum: at ille me vidit circumſpiciens oculis,
Bellua ingens, longamque circum ciurum poplites volvebat
Caudam, ac ſtatim pugnam meditabatur: totum autem
Ira impletum eſt, & fulvæ horruerunt comæ (collum ipſi
Iraſcenti: ac ſpina dorſi curva facta eſt ſicut arcus,
Cum undique conglobatus eſſet ipſe circa latera & ilia.
Quemadmodum autem carpentarius, multorum operum
Cum ramos inflectit caprifici ſectilis, (gnarus,
Calefaciens in igne prius, ut rotæ ſint currui qui ad axem
Illius è manu caprificus denſa-cortice elabitur (volvitur.
Dum curvatur, & procul uno exilit impetu:
Sic in me leo ſævus eminus toto impetu proſiliit,
Cupiens ſe corpore *meo* ſatiare, Ego autem altera ſagittas
Manu prætendebam, & ab humeris duplex veſtimentum;
Altera verò clavam aridam ſupra tempora *illius* attollens,
Impingebam in caput: in duas verò partes aſperam fregi
Ibidem ſupra hirſutum caput ſylveſtrem oleam
Indomitæ belluæ. Concidit verò ille, antequam ſuperveni-
Ex alto in terram, & tremulis pedibus conſtitit, (rem,
Nutans capite: nam caligo illi oculos ambos
Invaſit, cum cerebrum intra os vi concuſſum eſſet.
Hunc igitur ego dolore exanimatum gravi
Obſervans, priuſquam iterum ad ſe rediens reſpiraret,
Ad invicti colli tendinem percuſſi antevertens,
Abjecto in terram arcu & ſutili pharetra.
Angebam autem firmiter, manus robuſtas comprimens
A tergo, nequid de carne mihi laniaret unguibus.
Inque terram cruribus pedes robuſtos premebam

Poſtre-

Αὐτὰρ ἐγὼ δάμνοισιν ἅμα στιερεῖσιν ὀκρύφθιν,
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένῳ ὁππόθ' ἵκοιτο·
Καὶ μάλον ἄντην ἰόντος ἀειστερὲς εἰς κανεῶνα
Τηϋσίως· ἡ γάς π βέλος διὰ σαρκὸς ὄλιθρον
Ὠκρυόεν, χλωρῇ ὃ παλίωντον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐταρ ὃ κρατὰ δαφοινὸν ὑπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας· πάντη ὃ διέδερκεν ὀφθαλμοῖσι
Σκιπτόμενος, λαμυρὲς ὃ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς ἀφέηκον,
Ἀγκαλόων ὅπι μοι πελὲν ἐπώσιος ἔκφυγε χειρός.
Μειλιχὺς δ' ἔδραμον σιδέων, ὄφρι πτύμονος ἕδρης·
Ἀλλ' ἐδ ὣς ἰανὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδινος ἰὸς,
Ἀλλ' ἔπισε περιπάρσιδε ποσὶν ἀνεμώλιον αὖτως.
Τὸ τείτον αὖ μέλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὐερύειν· ὁ δέ μ' ἔδδε φερεγλιωώμενος ὄστις,
Θὴρ ἄμοτις· μαχρὶω ὃ παρ' ἰγνύῃσιν ἔλιξε
Κέρκον, ἄφαρ ὃ μάχμς ἐμιπσατ· πᾶς δέ οἱ αὐχὶω
Θυμὸς ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφειξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ κυρτὴ ὃ ῥάχις γλύετ' ἠύτε τόξον,
Παίποθεν εἰλυθείσ ὑπαὶ λαγόνας τε χὴ ἰξύ.
Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἐπ' ἔργων,
Ὄρπηκας κάμπτησιν ἐείνεϊ συκεάτοιο,
Θάλψας ἐν πυρὶ φέρτον ἀπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
Τὲ μὶ ὑπ' ὀκ χειρῶν ἔρυγμ ταράφλοιος ἐειτὸς
Καμπτόμενος, πλὴ ὃ μιῇ πίδησιν ὑφ' ὁρμῇ·
Ὡς ἐτ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπὸ φεθεν ἀφρὸς ἄλτο,
Μαιμώων χεθὸς ἆσαι, ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
Χειρὶ φερεχθόμενος, χὴ ἀπ' ὤμων δ' πλακα λώπτω,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥάπτολον κάρητος ὕδωρ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα χαλκηφόρῃς· διὰ δ' ἀνδίχα τρηχὺν ἔξα
Αὐτῷ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγκεφάλοιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο. πίτνε δ' ὄγε, πελὲν ἐμ' ἰκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, χὴ ὀπὶ θνητοῖς ποσὶν ἔστη,
Νωλεμέζων χιφόῃ· πελὲ γὸ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίη Ζηνὸς ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μ ἐγὼν ὀλυίοισι θοῷ φερέοντα βαρείαις
Νωλεμέως, πελὲν αὖθις ὑπόδρομον ἀμπνυθμῆναι,
Αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἦλασα πεφνὼν,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην·
Ἦγχον δ' ἐγκρατέως, σιδαρέῃ ζωὸν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
Πεζὸς δ' ἅδας πέρνημι πόδας στρεφὸς ὄπασσον

Οὐρεσίβιοι

Posteriores insidens, lateribus femora muniebam,
Donec illi extendi armos, rectum attollens (infernus.
Carentem respiratione: animam autem ingentem accepit
Et tunc quidem deliberabam quomodo hirsutam pellem
Belluæ extinctæ à membris traherem;
Difficilem sane *illum* laborem: neque enim erat ferro
Sectilis, nec lapide, cum experiret, nec ligno.
Ibi Deorum aliquis in mente posuit, ut cogitarem
De pelle leonis ipsis scindenda unguibus.
His celeriter excoriavi: & circumposui membris,
Ut munimentum mihi esset adversus *Martem* corpora inci- (dentem.
Hic Nemææ fuit, ô amice, belluæ interitus.
Multa prius pecudibus & viris damna quæ intulerat.

Argumentum

Interitus Penthei, regis Thebani, hoc Idyllio commemoratur. Eum, cum Orgia, hoc est, sacra Bacchi, nova adhuc, & jam primum incipientia, prohibere conaretur, à matre & materteris, aliisque Mænadibus in furorem actis, discerptum esse ferunt. Tractatur, idem argumentum in Bacchis Euripidis fusius: ubi & disputationes inter senes novas superstitiones, proque illis graves ac dignæ ob-

LENÆ, seu BACCHÆ,
Idyllium XXVI.

INo, & Autonoe, & genas-malis-similes-habens Agave,
Tres thiasos in montem, tres ipsæ cum essent, ducebant:
Et hæ quidem stringentes hirsutæ quercus sylvestres frondes,
Et hederam viridem & asphodelum humi nascentem,
In puro, i. *vacuo fruticibus*, campo extruebant duodecim
Tres Semelæ, & novem aras Baccho. (aras,
Et sacra è cista instructa manibus capientes,
Bene-precando imposuerunt in recentibus aris,
Sicut docuerat, & sicut ipse gratum habebat Bacchus.
Pentheus verò ex alta rupe omnia spectabat,
Cum se in veteri lentisco abdidisset iis in locis nato:
Autonoë primum ipsum conspicata horribiliter exclama- (vit,
Et pedibus turbavit Orgia insani Bacchi,
Subito incurrens: hæc enim non adspiciunt profani.

Fure-

Οὐ ἐμίυς ὀπιθὰς, πλαρῆσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
Μέχεις οἱ ὀξετάνυσσα βεφχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπιδιστν· ψυχὼ ὃ πελώειον ἔλλαβεν ἁδὴς
Καὶ τότε δὴ βέλτιον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ ὐκ ἔσκε σιδήρῳ
Τμητὴ, ὐδὲ λίθῳ, πεφωμμένῳ, ὐδέ μιν ὕλη.
Ἔνθά μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀναρήξειν ὀνύχεσσι.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα· κὴ ἀμφιθέμην μελέεσσιν,
Ἔρκος ἐναλίγκιον ταμεσίχροον· ὄρεϊ μοι εἴη
Οὗτός τοι Νεμέης γλύεται, ὦ φίλε, θηρὸς ὀλέθρου,
Πολλὰ πάροιθε μήλοισι κὴ ἀνδράσι πήματα θείνοντος.

---

vigeſimi ſexti *Idyllii*.

obſervatione referuntur. Ovidius eandem fabulam exponit in fine 3. Metamor. Irrepſerunt ea ſacra, paulatim hominum ſuperſtitione approbata & recepta: atque adverſus illas ſæpe gubernatoribus certamina fuerunt. Quomodo autem corruptelæ & facinorum in illis ſacris fœditas Romæ primum deprehenſa & vindicata fuerit, commemoratur à Livio, lib. 9. Dec. 4.

ΛΗΝΑΙ, ἢ Β'Α' ΚΧΑΙ, Εἰδύλλιον κϛ'.

Ἰνὼ, κὴ Αὐτονόα χ' ἁ μαλοπάρῃος Ἀγαυά,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἑοῖσι·
Χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγεια φύλλα,
Κίσσινά τε ζώοντα, κὴ ἀσφόδελον τὸν ὑπὸ χᾶς,
Ἐν καθαρῷ λιπαρῷ κάμον δυοκαίδεκα βωμούς,
Τῶς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τῶς ἐννέα τῷ Διονύσῳ,
Ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεπονημένα χερσὶν ἑλοῖσα,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἔπι βωμῶν,
Ὡς ἐδίδαχ', ὡς αὐτὸς ἐνυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιζάτω πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώμαν,
Σχῖνον ἐς ἀργαίαν καταβὺς ὀπιχώριον ἔρνος·
Αὐτονόα τρεφθεῖσα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
Σιὼ δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεϊ ὄργια βάκχω,
Ἐξαπίνας ὀπτοῖσα· τὰ δ' ἐκ ὀφθαλμῶν βιβλα-

Furebat ipsa, furebant statim & aliæ.
Pentheus quidem fugiebat expavefactus: at illæ persequebantur,
Longas vestes à cingulo ad poplites trahentes.
Pentheus quidem hoc dixit, Quid vobis desit, mulieres?
Autonoe hoc dixit, Statim cognosces priusquam audias.
Mater quidem immugiit, capite filii sublato,
Tanto mugitu quantus est fœtæ mugitus leænæ.
Ino autem avulsit una cum scapula grandem humerum,
Pedibus ventrem calcans: & Autonoes idem tenor erat:
Reliquæ quod supererat carnium discerpebant mulieres,
Et in urbem Thebanam redierunt contaminatæ sanguine
Ex monte luctum, non Penthea, reportantes. (omnes,
Non moror: neque alius infensus esse Baccho
Curet, neque siquis atrociora hisce patret,
Sitque vel novem annorum, aut decimum ingressus annum:
IPSE verò sancte-agam, & sancte-agentibus placeam.
A Jove ægidē-gestante honorē sortitus hæc avis, i. *hoc augu-*
PIORUM liberis bona eveniunt; impiorum verò non. (*rium.*
Lætetur Bacchus, quem in Dracano nivoso
Jupiter summus posuit, magnum femur cum solvisset:
Lætetur & speciosa Semele, ipsiusque sorores,
Cadmi filiæ, à multis dilectæ heroidibus;
Quæ hoc factum perfecerunt, incitante Baccho, (peret.
Non reprehendendum. NEMO quæ Deorum sunt viru-

Argumentum

Colloquium describitur inter duos amantes, Daphnidem procum, & puellam, cujus nomen non ponitur. Hi post oscula de conjugio disputant: & tandem, cum puella persuasa esset, ineunt furtivas nuptias. Præcipuus in hoc Idyllio

COLLOQUIUM AMATORIUM
Daphnidis & Puellæ,
Idyllium XXVI.

DAPHNIS, PUELLA.

PRudentem Helenam Paris rapuit bubulcus alius;
Magis *prudens* hæc Helena est quæ me bubulcum os-
P. Ne gloriare, Satyrisce, inane osculum esse dicunt. (culatur.
D. Est etiam in inanibus osculis dulcis voluptas.
P. Lavo

Μαίνετο μὲν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄμφω.
Πενθεὺς μὲν φεύγειν προσεπιμέμβλωκε· αἱ δ' ἐδίωκον,
Πέπλους ἐκ ζωστῆρος ἐτ' ἰγνύ ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε, Τίνα κέχρησθε, γυναῖκες;
Αὐτονόα τόδ' ἔειπε, Τάχα γνώσῃ σφεῖν ἀκοῦσαι·
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῦσα,
Ὄφρα τοι ἐκ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας.
Ἰνὰ δ' αὖτ' ἔρρηξε χερὶ ὠμοπλάτα μέγαν ὦμον,
Λᾶξ ὅτι χαλέπα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς οὗτος·
Αἱ δ' ἄμφαι τὰ θεῖα κρέα νομίσαντο γυναῖκες,
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο περυσμῶσαι αἷμα πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ ἃ Πενθῆα φέρεσθαι.
Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄμμε ἀποθέμεν Διονύσῳ
Φειδπίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τοῦδ' ἐμόγησεν,
Εἴπ δ' ἐναίσιμος, ἢ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι·
ΑΥΤΟΣ δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέοντα ἄδοιμι,
Ἐκ Διὸς ἀρχιόχῳ τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὤν.
ΕΥΣΕΒΕΩΝ παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' ἄ.
Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρεσκάδι νιφόεντι
Ζηὸς ὕπατος μεγάλαν ἐπηγερίδα δήκατο λύσας·
Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωΐναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν, ὀείναν Διονύσου,
Οὐκ ὀπιπωμητόν. ΜΗΔΕΙΣ τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

---

vigeſimi ſeptimi *Idyllii*.

Idyllio locus eſt, antitheſis commodorum & incommodorum conjugii. Sunt qui ab alio quam Theocrito ſcriptum eſſe arbitrentur.

ΘΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ καὶ κόρης, Εἰδύλλιον κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΚΟΡΗ.

ΤΑΝ πυτὰν Ἑλέναν Πάριος ἥρπασε βωκόλος ἀνὴρ
Μᾶλλον ἔμ' ἢ σ' Ἑλένα τὸν βωκολον ὅτι φιλεῦσα.
Κ. Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγεσκον.
Δ. Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἄλγεα τερψις.

P. Lavo os meum, & oſculum deſpuo.
D. Lavaſne labra tua? da mihi iterum ut oſculer.
P. Decet te vaccas oſculari, non innuptam puellam.
D. Ne ſuperbi: ſtatim tibi Tranſibit, ſicut ſomnium, pubertas.
P. Quæ *prius erat* uva, ea paſſula eſt; & roſa arefcens non
D. Huc veni ſub oleaſtros, ut tibi aliquid dicam (perit.
P. Non volo: nam & ante me dulci ſermone fefelliſti.
D. Huc veni ſub ulmos, ut meam fiſtulam audias.
P. Tuum animum oblecta: nihil quod moleſtum eſt mihi
D. Hei mihi! reverere Veneris iram & tu puella. (placet.
P. VALEAT Venus: tantum Diana ſit mihi placata.
D. Ne *hoc* dixeris: ne te feriat & in laqueum inevitabilem in-
P. Feriat ut voluerit: rurſum Diana nobis auxilietur. (cidas.
Ne mihi injicias manum, etiam adhuc labrum tibi lapiabo.
D. Non effugies Amorem, quem non effugit puella *ulla* alia.
P. Effugio, per Pana: tu verò jugum ſemper attollis.
D. Metuo ne te deteriori virò tradat *Amor*. (placuit.
P. Multi meas nuptias ambiebant, ſed nullus animo meo
D. Et ego unus ex multis procus tuus huc venio. (rum.
P. Quid autem faciam, amice? Nuptiæ plenæ ſunt moleſtia-
D. Non dolorem, non moleſtiam afferunt nuptiæ, ſed cho-
P. Certe dicunt mulieres ſuos maritos metuere. (ream.
D. Imo potius dominantur: quem *enim* metuunt mulieres?
P. A Pariendi doloribus mihi metuo: grave vulnus eſt Luci-
D. Verum regina tua Diana obſtetricatrix eſt (næ.
P. Sed PARERE horreo, ne & pulchram formam amittam.
D. Si verò pepereris charos liberos, novam lucē videbis filios.
P. Sed quam mihi dotem affers nuptiis dignam, ſi annuero?
D. Univerſum gregem, omnia nemera & paſcua habebis.
P. Jura igitur: ne poſt concubitum abeas, invitam *me* relin-
D. Non, per ipſum Pana, etſi me velis abigere. (quens.
P. Extrues mihi thalamos? extrues & domum & ſtabula?
D. Extruam tibi thalamos: hos pulchros ovium greges ego
P. Patri autē ſeni quemnam, quem ſermonē dicam (paſco
D. Probabit connubium tuum, ubi meum nomen audierit.
P. Dic nomen illud tuum: nam & nomen ſæpe delectat.
D. Daphnis ego *ſum*: Lycidas verò mihi pater eſt, mater
P. Ex bene natis *ortus es*: ſed non te ſum deterior. (Nomæa.
D. Neque ſumme *es* honorata: pater enim tibi eſt Menalcas.
P. Oſtende mihi tuum nemus, ubi tuum eſt ſtabulum.
D. Veni, vide ut florent meæ proceræ cupreſſi. (ciam.
P. Capellæ meæ, paſcimini *interim*: bubulci opera inſpi-
D. Tauri

Κ. Τὸ στόμα μὰ πλυίω, κ᾽ ἀποπίω τὸ φίλαμα.
Δ. Πλυίεις χείλεα σεῖο; δίδε πάλιν ὄφρα φιλάσω.
Κ. Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, ὄχ᾽ ἄζυγα κώρᾳν.
Δ. Μὴ χαυχῶ· τάχα γάρ σε Παφέρχεθ᾽, ὡς ὄναρ, ἦβη.
Κ. Ἀ σαφυλὶς σαφὶς ὄζι, κ᾽ ὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.
Δ. Δεῦρ᾽ ἰὼ τὰς κοπίνας, ἵνα σοι πινὰ μῦδον ἐνίψω.
Κ. Οὐκ ἐθέλω· κ᾽ θεὶν με παρὴ παφες ἡδὲϊ μύθῳ.
Δ. Δεῦρ᾽ ἰὼ τὰς πελέας, ἴν᾽ ἐμᾶς σ᾽ ἐιγγὺς ἀκούσῃς
Κ. Τὶῳ ζαυτῆ φρένα τέρφον· οἰζυρὸν ὐδὲν ἀρέσκει.
Δ. Φεῦ φεῦ, τᾶς Παφίας χόλον ἄζεο κ᾽ οὐ γὰρ κώρα.
Κ. Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.
Δ. Μὴ λέγε· μὴ βάλλῃ σε, κ᾽ ἐς λίνον ἄνυτον ἔλθῃς.
Κ. Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ ποδάλῃς πὶῳ χεῖρα, κ᾽ εἰσέπι χεῖλος ἀμύξω.
Δ. Οὐ φεύγεις τ᾽ Ἔρωτα, τὸ ὐ φύγε παρθένος ἄλλη.
Κ. Φεύγω, ναὶ τ᾽ Πᾶνα· σὺ δ᾽ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.
Δ. Δειμαίνω μὴ δή σε χακωτέρῳ ἀνέρι δώσω.
Κ. Πολλοί με μιώοντο, νόον δ᾽ ἐμὸν ὔπις ἔασε.
Δ. Εἷς κ᾽ ἐγὼ πολλῶν μητρὸς τεὸς ἐνθάδ᾽ ἱκάνω.
Κ. Καὶ πὶς φίλος, ῥέξαιμι; Γάμοι πλήθυσιν ἀνίας.
Δ. Οὐκ ὀλυίω, ὄχ᾽ ἄλλος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χρεΐω.
Κ. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἐὺς τεκμήειν ἀοιδούς.
Δ. Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· πινα τεκμήουσι γυναῖκες;
Κ. Ὠδίνειν τεκμαίρω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.
Δ. Ἀλλὰ τεὴ βασίλεια μονοτόκος Ἄρτεμις ὄζιν.
Κ. Ἀλλὰ τεκεῖν τεκμαίρω, μὴ κ᾽ χρόα καλὸν ὀλέσσω.
Δ. Ἦν ὄφελες φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι ἡμᾶς.
Κ. Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ὀπυιόσω;
Δ. Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ᾽ ἄλσεα κ᾽ νόμον ἐξεῖς.
Κ. Ὄμνυε· μὴ μὴ λέκτρα, λίπὼν ἀέκητί, ἀπέλθῃς.
Δ. Οὔ, μὰ τὸν τ᾽ Πᾶνα, κ᾽ ἢν κ᾽ ἐθέλῃς με δι᾽ὦξαι.
Κ. Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις κ᾽ δῶμα κ᾽ αὐλάς;
Δ. Τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δ᾽ πώεα καλὰ νομεύω.
Κ. Πατεῖ δ᾽ γεραλέῳ πινα κεν πινα μῦδον ἐνίψω;
Δ. Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὶῳ ἐμὸν ἔνομ᾽ ἀκέσῃ.
Κ. Ὠμόμα σὸν λέγε πιῶν· κ᾽ ὄνομα πολλάκι τέρπει.
Δ. Δάφνις ἐγὼ Λυκίδας δ᾽ πατὴρ, μήτηρ δ᾽ Νομαίη.
Κ. Ἐξ εὐηθέων· ἀλλ᾽ ὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.
Δ. Οὐδ᾽ ἄκεα πιφέρτατα· πατὴρ δέ σοι ὄζι Μενάλκας.
Κ. Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἴσα θαμνὶς.
Δ. Δεῦρ᾽ ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐναὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.
Κ. Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα ποήσω.

Δ. Ταῦρε

D. Tauri bene paſcimini: ut nemora virgini oſtendam.
P. Quid facis Satyriſce? quid mamillas intus tetigiſti?
D. Mala tua primum hæc pubeſcentia cognoſcam.
P. Torpeo, per Pana: manum tuam rurſum extrahe. (timida!
D. Bono animo eſto, mea puella: quid mihi horruiſti? quam es
P. Conjicis me in ſordes, & veſtes pulchras contaminas.
D. At pellem mollem veſtibus tuis ecce ſubſterno.
P. Hei mihi! & mitram amoviſti: quare verò ſolviſti?
D. Veneri primum hoc ego donum offeram. (audio
P. Expecta, miſer; fortaſſe aliquis tibi ſupervenit: ſtrepitum
D. Inter ſe colloquuntur de nuptiis tuis cupreſſi.
P. Amiculum mihi lacerum feciſti: ſumque nuda.
D. Aliud amiculum tuo majus tibi dabo.
P. Als te mihi omnia daturum eſſe: fortaſſe autem poſtea ne ſalem quidem dederis.
D. Utinam ipſam poſſem etiam animam adjicere! (*tibi eſt.*
P. O Diana, ne ſuccenſe: tua *illa* ſolitaria non amplius fidelis
D. Mactabo vitulam Amori, & ipſi bovem Veneri.
P. Virgo huc veni, mulier verò domum redibo.
D. Imo mulier mater liberorum nutrix, non amplius puella.
Sic illi florentibus fruentes membris,
Inter ſe blande ſuſurrabant: conſurgit furtivum cubile.
Ipſaque, cum ſurrexiſſet, ibat ad oves paſcendas,
Oculis verecundans: cor autem illi intus geſtiebat.
Ille autem ad armenta boum concubitu lætus *abibat.*

Argumentum

Colum eburneam affert Theocritus Theugenidi, uxori Niciæ medici Mileſi, (cujus alibi mentionem fecit) ad eum proficiſcens: Commendat autem & munus, & eam cui illud af-

COLUS, *Idyllium* XXVIII.

GLaucæ, ô colus amica lanificii, donum Minervæ,
Matronis domum augentibus mens eſt tui compos:
Confidens ſequere nos in illuſtrem urbem Nelei,
Ubi Veneris delubrum eſt viride ſub arundineto tenero.
Eo enim navigationem proſperam petimus à Jove,
Ut hoſpitem meum oblectem videns, & viciſſim oblecter,
Niciam, Gratiarum ſuaviloquentium ſacram ſtirpem.

Teque

Δ. Ταῦρος καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσια δείξω.
Κ. Τί ῥέζεις, Σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἄφαο μαζῶν;
Δ. Μᾶλα τεὰ φρώτισα τάδε χνοάοντα διδάξω.
Κ. Νᾶρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· τελῶ πάλιν ἔξελε χεῖρα.
Δ. Θάρσει, κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.
Κ. Βάλλεις εἰς ἁμάρυγμ', ἢ εἵματα καλὰ μιαίνεις.
Δ. Ἀλλ' ὑπὸ φὼς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ὄφρα βάλλω.
Κ. Φεῦ φεῦ, ἢ τὰν μίτραν ἀπέστιχες· εἰς τί δ' ἔλυσας;
Δ. Τᾷ Παφίᾳ φρώτισιν ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.
Κ. Μίμνε, τάλαν· τάχα τις τοι ἐπέρχεται· ἴσχεο αἰκύως.
Δ. Ἀλλήλαις λαθέοντε τὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.
Κ. Τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δ' ὑμνᾶν.
Δ. Ἄλλῳ ἀμπέχευ· σὺ δὲ σᾶς τοι μείζονα δωτῶ.
Κ. ΦΗΣ μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον αὖθ' ἕλα δοίης.
Δ. Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν ἢ τὰν ψυχὰν ὀπιτέλλειν.
Κ. Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα σὴ ἐρημιὰς αἰκέτι πιστή.
Δ. Ῥέζω πόρτιν Ἔρωτι, ἢ αὐτᾷ βοῦν Ἀφροδίτᾳ.
Κ. Παρθένος ἔνδα κέκλιμαι· γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφέρπω.
Δ. Ἀλλὰ γυνὰ μήτηρ, τεκέων ἔρος, αἰκέτι κώρᾳ.
Ὡς οἱ μὲν χλοερῇσιν ἰωνόφρυσι μελέεσσιν,
Ἀλλήλοις ψιθύριζον ἀνίσατο φωνᾷ εὐνή.
Καὶ μὲν ἀνεγρομένη διέσιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένη, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη·
Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

---

vigesimi octavi *Idyllii*.

affert. Genus carminis Theocriti est Choriambicum pentametrum: sicut illud apud Catullum,
Alphene immemor atque unanimis false sodalibus.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κή.

Γλαυκᾶς, ὦ φιλέριθ' ἁλαχᾶτα, δῶρον Ἀθαναίας,
Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι θέοντος·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
Ὄππα Κύπριδος ἱερὸν καλάμῳ χλοερὸν ὑφ' ἁπαλῷ
Τῆδε γὸ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα παρ Διός,
Ὄππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν καὶ πφιλήσομες
Νικίαν, Χαρίτων ἱμερεφώνων ἱερὸν φυτόν.

Καὶ

Teque ex elaborato ebore factam,
Munus in conjugis Niciæ manus præbebimus.
Cum ea multa opera perficies ad viriles veſtes *pertinentia*,
Multa & ad braccas, quas mulieres geſtant, aquatiles.
Bis enim matres agnorum mollem in paſcuis lanam (eſt talis:
Tondentur eodem anno, propter Theugenidem, quæ pulchris
Adeo *illa* operoſa *eſt*; amatque ea quæ *matronæ* ſapientes,
Neque enim in ignavam aut odioſam decrevi
Te dare domum, exiſtentem ex noſtra terra. (Ephyræus,
Etenim tibi patria *eſt ea*, quam condidit olim Archias
Inſulæ Trinacriæ medullam, præſtantium virorum urbem.
Nunc ſane domum tenens viri qui multa novit ſalutaria
Remedia ad arcendos ab hominibus triſtes morbos,
Habitabis in Mileto amabili inter Jonas,
Ut pulchram-colum-habens Theugenis ſit inter populares,
Et illi memoriam hoſpitis carminum-amantis ſemper reno-
Hoc enim dicat quis, te adſpiciens, Certe magna gratia (ves.
Exiguo muneri adeſt: omnia verò honorem merentur quæ
veniunt ab amicis.

Argumentum

Expoſtulatio cum amico, propter inconſtantiam in amore, qua nihil crebrius, neque vulgarius eſt in communi vita. Hoc vitium & hic amico ſuo Theocritus exprobrat: atque in fine concludit, eum qui bene audire apud homines honeſtos velit, non levem neque inconſtantem in

AMORES, *Idyllium* XXIX.

VINUM, ô chare puer, (*ut Proverbio dicitur*) & veritas:
Nos quoque ebrios oportet veraces eſſe.
Egoque ea dicam quæ in angulo pectoris condita ſunt.
Non integro me pectore voluiſti amare,
Intelligo: nam hoc dimidium vitæ quod habeo,
Vivit per tuam formam, reliquum interiit.
Et cum tu volueris, Diis immortalibus ſimilem agam
Vitam: cum autem nolueris tu, valde in tenebris.
Quomodo hæc congruunt, amantem moleſtia afficere?
At ſi mihi obtemperares juvenis ſeniori,
Tunc &, tibi melius cum eſſet, me laudares.
Fac nidum unum una in arbore,
Quo nullum accedat ſævum reptile. Nunc

Καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγωνιμίαν,
Δῶρον Νικίας εἰς ἁλόχω χέρρας ὑπέσωσεν.
Σιὼ τὰ πολλὰ μ' ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάπνα βρέφη.
Δὶς γὰ ματέρες ἀρνῶν μαλακὼς ἐν βοτάνα πόκως
Πέξαντ' αὐτοτεκεῖ, Θάλυσίδος γ' εἵνεκ' εὐσφύρω
Οὕτως ἀνυσιερχός· φιλέει δ' ὅστα σαόφρενες.
Οὐ γὰ εἰς ἀκιρεὼς ἁδ' ἐς ἀεργὼς μὰ ἐβαλλόμαν
Ὀππάσαι σὲ δόμως, ἀμετέρας ἔνσαι ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατεὶς, ἂν ὠξ Ἐφύρας κίσατ ποτ' Ἀρχίας,
Νάσῳ Γειναχείας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νυῖ μὰν οἶκον ἔχισ' ἀνὴρ ὃς πόλ' ἐδάη σοφὰ
Ἀνθρώπισι νόσως φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις χθ' Μίλατον ἐρατὰν μετ' Ἰαόνων,
Ὡς ἐυαλέγατος Θάλυσις ἐν δαμόσιον πέλη,
Καί οἱ μνᾶσιν ἀεὶ τῶ φιλιαοιδῶ παρέχης ξένιον.
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖπε, ποτιδών σ', Ἦ ΜΕΓΑ ΛΑ χάρις
Δώρῳ ξυὶ ὀλίγῳ· πάντα ἢ πλέονα τὰ παρ φίλων.

---

vigesimi noni *Idyllii*.

in colendis amicitiis esse oportere. Genus carminis est Dactylicum pentametrum: in primâ tamen sede etiam aliquando Spondæus, aliquando Trochæus, aliquando Iambus.

ΠΑΙΔΙΚΑ', Εἰδύλλιον κθ'.

Ὦ ΟΙΝΟΣ, ὦ φίλε παῖ, λέγεθ, ἢ ἀλάθεα·
Καὔμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κἀγὼ μὰ τὰ φρενῶν ἐρέω κίατ' ἐν μυχῷ.
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλαθ' ἀπὸ καρδίας,
Γινώσκω· τὸ γὰ ἥμισυ τᾶς ζωΐας ἔχω,
Ζᾷ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ ἢ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὰ σὺ θέλῃς, μαχάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέρεν. ὄππα ἢ κ ἐθέλεις τὺ μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς πωῦτ' ἄρμεα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις δηλῶν;
Ἀλλ' εἴ μοι τὶ πίθοιο, νέῳ πρεσβυτέρῳ,
Τῷ κὴ λωΐον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις.
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρείῳ,
Ὄππα μηδὲν ἀπέχεθ ἄγεσθαι ἑρπετόν.

Νῦν

Nunc verò hodie alium tenes ramum,
Cras alium, & alium poſt alium requiris:
Et quidem aliquis faciem tuam pulchram adſpiciens lauda-
Huic ſtatim amicus factus es pluſquam triennis: (verit:
Primum verò amantem tertio loco poſuiſti.
Virorum ſuperborum *more* videris ſpirare.
AMA, ut vivas, conſimilem ſemper habere.
Hoc ſi feceris, bene audies
Apud cives: & amor tibi iſte non moleſtus erit,
Qui virorum mentes facile ſuperat,
Et me ex ferro mollem fecit.
Verum circa tenerum os te amplector.

Argumentum

Hoc Idyllio (quod eſt Odarium) deſcribitur, quomodo Adonidis interfector aper ad Venerem ab Amoribus ſeu Cupidinibus adductus fuerit, ejus juſſu; & quomodo Venus ejus miſerta ſit, ubi eum audiit. Genus carminis

IN MORTUUM ADONIN,
Idyllium XXX.

ADonin Cytharea
Ut vidit jam mortuum,
Horridam habentem comam
Et pallidas genas,
Ducere ad ſe aprum
Juſſit Amores.
Illi verò ſtatim, *utpote*
Per omnem currentes ſylvam,
Triſtem aprum invenerunt,
Et vinxerunt, atque alligarunt.
Et unus quidem *illorum* laqueo cum adſtrinxiſſet,
Trahebat captivum:
Alter verò à tergo impellens
Percutiebat arcu.
Fera autem incedebat timide:
Metuebat enim Venerem.
Huic verò dixit Venus,
Omnium peſſima beſtiarum,
Tune iſtud femur læſiſti?
Tune meum virum percuſſiſti? Fera

Νωῖ ϑ' τῶδε μὴ ἄμαϑ' ἄνιον ἔχεις χλάδον,
Ἄλλον δ' αὔειον, ἐξ ἐτέω δ' ἕτερον ματῆς.
Καὶ μιὼ σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέδος αἰνέσαι·
Τῶδ' εὐδὺς πλέον ἢ τειέτης ἐγκόδ φίλϑ·
Τὸν περῶτον ϑ' φιλεῶντα, τειταῖον ἐδήκαο.
Ἀνδρῶν γὰρ ὑβριστάων δοκέεις πέειν.
ΦΙΛΕΙ δ', ὥς κε ζώῃς, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἰ γὰρ ὦδε πιῇς, ἀγαϑὸς μὴ αἰκάσεαι
Ἐξ αἰσῶν· ὁ δέ τι ἔρος ἢ χαλεπῶς ἔχοι,
Ὅς ἀνδρῶν φρένας εὐμάρεως ὑποδάμνᾳ,
Κἠμὲ μαλϑακὸν ἐξεπόνεισε σιδαρέᾳ.
Ἀλλὰ πείξ' ἀπαλῶ σώματός σε πιδιέχομαι.

---

tricesimi *Idyllii*.

minis est Anecreontium : ut,

Οὔ μοι μέλει Γύγαο
Τᾶ Σαρδίων ἄνακϑ'.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ,
Εἰδύλλιον λ'.

Ἄδωνιν ἢ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Σπογγὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχρὰν τε τὼ παρειὰν,
Ἄγειν τὸν ὗν ποὸς αὐτὼ
Ἔταξε τὰς Ἔρωτας.
Οἱ δ', εὐθέως πταρεῖν
Πᾶσαν δρεμόντες ὕλαν,
Σπογγὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε, καπέδησ'.
Χὠ μὲν, βρέχω καδάλας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ', ἐξόπαδ' ἐλαύνων,
Ἔπιπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρω.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφρογδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν
Σὺ τόνδε μηρὸν ἔψω;
Σύ μιν τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;

Fera autem ſic dixit,
Juro tibi, ô Venus,
Per ipſam te, & virum,
Et iſta mea vincula,
Et hoſce venatores,
Tuum formoſum virum
Non volebam ferire:
Sed velut ſimulacrum adſpexi,
Et non ferens incendium *amoris*,
Femur, quod illi nudum erat,
Inſano furore oſculari cupiebam:
Idque mihi nocuit.
Hos igitur accipiens *dentes*, ô Venus,
Hos puni, excide.
Quid enim gero ſupervacaneos
Amatorios dentes?
Et hoc ſi minus tibi ſufficit,
Etiam iſthæc mea labra.
Hujus autem miſerta eſt Venus,
Et dixit Amoribus
Ut vincula illi ſolverent.
Ex eo tempore Venerem ſequebatur,
Neque in ſylvam rediit:
Et accedens ad ignem.
Exuſſit Amores, *amatorios dentes*.

THEOCRITI SYRACUSII EPIGRAMMATA.

ROſæ illæ roſcidæ, & denſum illud
Serpyllum dicatum eſt Heliconiadibus *Muſis*.
Et nigra folia habentes lauri, tibi, ô Pythie Apollo:
Delphina enim petra his te ornavit.
Aram autem cruentabit cornutus hircus iſte villoſus,
Terebinthi comedens ultimum ramum.

ALIUD II.

Daphnis ille candidus, ille qui pulchra fiſtula modulabatur
Bucolicos hymnos, hæc dedicavit Pani:
Tres tibias, pedum, acutum jaculum,
Pellem cervinam, & peram, qua olim poma ferebat.

ALIUD

Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε,
Ὀμυμί σοι, Κυθήρη,
Λύπιόν σε. χὴ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμά,
Καὶ τόσδε τὼς κωμαγούς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σοι
Οὐκ ἤθελον παπάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐστῆσον,
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηδὲν
Ἐμμαινόμην φιλᾶσαι·
Καὶ μοι κατεσίναζε.
Τύτθας λαβοῦσα, Κύπρι,
Τύτθας κόλαζε, πέμπε.
Τί γὰρ φέρω θρασειὰς
Ἐρωτικὰς ἀδόντας;
Εἰ δ' ὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χείλη.
Τὸν δ' ἠλίησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι·
Τὰ δεσμά' ὀι πλῦναι.
Ἐκ τῶδ' ἐπικολύσει,
Καὶ ὕλαν ὐκ ἔβαινε·
Καὶ πᾶ πυεὶ παρελθὼν
Ἔκλαε τὼς Ἔρωτας.

ΘΕΟΚΡΊΤΟΥ ΤΟΥ̃ ΣΤΡΑΚΟΤΣΊΟΥ ἘΠΙΓΡΆΜΜΑΤΑ.

Τὰ ῥόδα τὰ δερσόεντα, χὴ ἡ καπύκυθ ἐπείνη
Ἐρπυλθ κεῖται τ' Ἐλικωνιάσι.
Ταὶ ϝ μελαμφυλλοι δάφναι τὸν, Πύθιε Παιάν·
Δελφὶς ἐπεὶ πίτερα τοῦτό τοι ἀγλαΐσι.
Βωιὸν δ' αἰμάξει κερασὲς τεράρος σὺν ὁ μαλύς,
Τερμίνθω πεδίων ἔκατον ἀκρόμωνα.

ἌΛΛΟ. ϛ'.

Δάφνις ὁ λιβυκόλεως, ὁ καλὸ συείζι μελίσδων
Βυκολικὺς ὕμνυς, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τὺς τειαὺς δόναξας, τὸ λαγωβόλον, ὀξυὼ ἄκοντα,
Νεβείδα, πιὼ πέραν ἃ πικ' ἐμαλοφόρει.

ALIUD III.

Dormis in ſolo foliis-conſtrato, ô Daphni, corpus defeſſum
Quieti dans: furculæ verò nuper-compactæ *ſunt* in mon-
Venatur autem te Pan, & Priapus qui croceam (tibus.
Hederam pulchro capiti circumligatam habet,
Antrum ingredientes unanimes. Verum tu fuge,
Fuge, *inquam*, deſerens ſomni ſoporem mutantem.

ALIUD IV.

Per illum vicum ubi quercus *ſunt*, ô caprarie, deflectens,
Ficulneam invenies recens-ſculptam ſtatuam,
Tripedem, cum ipſo cortice, ſine auribus: Sed Priapo
Generatori poſſibile *eſt* Veneris opera perficere.
Ædes autem ſacra pulchre circumcurrit, & perenne
Fluentum è ſaxis undique viret
Lauris & myrtis, & odorata cupreſſo,
Ubi circumcirca diffuſa eſt racemoſa cum capreolis
Vitis: vernæ autem ſtridulis cantibus
Merulæ modulantur varie-ſonora carmina:
Flavæ luſciniæ ſibilis ex adverſo canunt,
Cantantes gutture ſuaviſſimum ſonum.
Sede igitur illic, & amabilem Priapum
Precare ut ego poſſim renuntiare Daphnidis amoribus:
Et mox ſacrificaturum me *dic* pulchrum caprum. At ſi ab-
Hoc adeptus, volo tres hoſtias offerre: (nuerit,
Sacrificabo enim juvencam hirſutum hircum, agnum quem
Stabularium. Audiat autem benevole Deus. (habeo

ALIUD V.

Viſne, per nymphas, duplicibus tibiis cantare
Suave aliquid mihi? Et ego pectidem ſumens
Incipiam aliquid ſonare: bubulcus autem ſimul oblectabit
Daphnis, cera-compacto ſpiritu, *i. fiſtula*, modulans.
Stantes verò prope hirſutam quercum poſt antrum,
Pana caprarium privaverimus ſomno.

ALIUD VI.

Ah miſer tu Thyrſi! Quid proderit, ſi contabefacias
Lachrymis geminos oculos lugendo?
Abiit capella, præclara ſoboles, abiit ad inferos:
Nam durus ungulis *eam* comprehendit lupus.
Canes verò clamant: Quid proceſt, cum illius
Nec os *quidem* neque cinis relictus ſit abeuntis?

IN

ΑΛΛΟ. γ'.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πόδῳ, Δάφνι, σῶμα νεμεαχὸς
Ἀμπαύων· σὰ λίπες δ' ἀρπαγεὶς ἀν' ὄρη.
Ἀχεδύς δέ τυ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κερκόεντα Πείρπες
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κεφαὶ καθαπόμενος,
Ἄνδρα ἔσω στείχοντες ὑπόρροθοι. ἀλλὰ τὸ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνε κῶμα καταγρόμενον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τίνα τὰν λαύραν τὼς αἰ δρύες, αἰπόλε, κάμψαι;
Σύκινον εὑρέσεις ἀρπαλυφὲς ξόανον,
Τετσκελές, αὐτόφλοιον, ἀνύσατον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδαγόρῳ δίωκτὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' ἐν ἱερὸς ὠνιδέσθω, αἰγανον ᾧ
Ῥεῖθρον ἀπὸ σκιλάδων πάντως τηλεδάκες
Δάσκιας, καὶ μύρτοις, καὶ ἐνώδει κὠπαρίσσῳ,
Ἔνθα πέτρ κίχλῃ βοτρυόπεις ἕλικι
Ἄμπελος· εἰάσινοι δ' λιγυρὸν ἴσχουσιν ἀοιδᾶς
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλόστολα μέλη·
Ἑκδαὶ ἀηδονίδες μυκησόμεναι ἀντιαχεῦσι,
Μέλπωσι δ' ὁμάσιν τὰν μελίγηρυν ὀπά.
Ἔζεο δὴ πρὸς, καὶ τῷ χαρίεντι Πειθοῖ
Εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺ Δάφνιδός με πόθος.
Κοὐδὺς ὀπρρέξειν χἠμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ;
Τᾶδε τυχὼν, ἐθέλω τειατὰ δὴν τελέσαι·
Ῥέξω γὰ δαμάλαν, λάσιον τέραγρον, ἄρνα τὸν ἔμπα
Σακίταν· ἀλλὰ δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. ε.

Λᾶς, ποτὶ τὰν νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀείσω
Ἀδύ τι μοί; κἠγὼν πακτὶς ἀειρόμενος
Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δ' βυκόλος ἄμμιγα θελξεῖ
Δάφνις, κηρὸς ἑτῷ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐσγὺς δ' ἕαντες λασίας δρυὸς ἄντρα δόπαδεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβόταν ὀρφανίσωμεν ὕπνῳ.

ΑΛΛΟ. ς'.

Ἃ δείλαε τὰ Θύρσι· τί τὸ πλέον, εἰ καταταξεῖς
Δάκρυσι δυγλυκίας ὥπας ὀδυρόμενος;
Οἴχετ' ἀ χίμαιρος τὸ καλὸν τέκνον, οἴχετ' ἐς ἅδαν·
Τεκχὸς γὰ καλαῖς ἀμφεπάλξε λύκος.
Αἱ δ' κυνες κλαίουσι· τί τὸ πλέον, ἀνίκα τύμβας
Ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰκομόρας;

In ſtatuam ÆSCULAPII. VII.

Venit & Milætum Pæonis filius,
Cum viro ſanatore morborum converſaturus
Nicia: qui ipſum quotidie ſemper ſacrificiis adit,
Et iſtud ex odorato ſculpſit *ei* ſimulacrum cedro,
Eetioni propter ſcitam manum magnum pollicitus
Præmium. Ille verò ad opus omne *ſuum* contulit artificiū.

Epitaphium ORTHONIS VIII.

O hoſpes, Syracuſanus vir Orthon hoc tibi præcepit,
Hyberna nocte ebrius ne iter facias.
Nam ego talem habeo interitum: &, pro magna
Patria *mea*, peregrina terra jaceo coopertus.

ALIUD IX.

O homo, vitæ parce; neque præter anni tempus
Nauta ſis: quia non eſt magna homini vita.

In ſimulacrum Muſarum X.

Vobis hoc, ô Deæ, gratum novem omnibus
Simulacrum Xenocles erexit marmoreum
Muſicus; non aliter quiſpiam dicet. Et propter hanc ſcien-
Laudem habens, Muſarum non obliviſcitur. (tiam

Epitaphium EUSTHENIS
Phyſiognomonis. XI.

Euſthenis hoc *eſt* monumentum: phyſiognomon *eſt* philoſo-
Peritus ex oculo mentem etiam cognoſcere. (phus,
Honeſte ipſum ſepelierunt ſocii in peregrina *terra* peregri-
Et poeta ipſis mire gratus erat. (num exiſtentem.
Omnia quæ par eſt habet mortuus philoſophus, (gererent.
Quamvis nihil virium habens: habuit ergo qui curam ſui

In tripodem Baccho dedicatum, *nomine*
Demotelis XII.

Demoteles choragus, qui tripodem, ô Bacche,
Et te jucundiſſimum Deorum beatorum conſecravit,
Moderatus erat in omnibus: in chorea verò obtinuit victoriam
Virorum, & quod pulchrum & quod decens *eſt* videns.

In ſimulacrum cæleſtis Veneris. XIII.

Venus iſta non *eſt* vulgaris: propitiam reddе Deam, vocans
Cœleſtem, caſtæ donarium Chryſogonæ (*eam*

In

Εἰς ἄγαλμα ἈΣΚΛΗΠΙΟΥ, ζ'.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τῦ Παιήονος υἱὸς,
Ἰητῆι νόσων ἀνδρὶ ξυνεπόμενος
Νικίᾳ· ὃς μὲν ἐπ' ἤματι ἀεὶ δυείκοσιν ἰκνεῖται,
Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
Ἠπίωνι χάριν γλαφυρῆς χερὸς ἄκεσιν ἀοιδὰς
Μισθὸν· ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

Ἐπιτάφιον ὈΡΘΩΝΟΣ. ή.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίζεται Ὄρθων,
Χειμερίης μεδέων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος ὀθνείῃ κεῖμαι ἐφεσταμένος.

ἌΛΛΟ. θ.

Ἄνθρωπε, ζωῆς ἀφειδέστερον, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴδῃ· ὡς ἡ πολυὶς ἀνδρὶ βίος.

Εἰς ἄγαλμα Μυσῶν. ί.

Ὑμῖν τῆτε, θεαὶ, κεχαρισμένον ἐνθάδε πᾶσαις
Τῶγαλμα Ξενοκλῆς ἵδρυσε τὸ μνημεῖον·
Μύστης· οὐκ ἐτέρως τις ἐρεῖ. σοφίᾳ δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μυσῶν οὐκ ὀπιθανδάνει.

Ἐπιτάφιον ἘΤΣΘΕΝΟΥΣ τῦ φυσιογνώμονος. ια.

Εὐθήνους τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστὴς
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμῶν καὶ τὸ νόημα μαθεῖν·
Εὖ μὲν ἔδαφαν ἑταῖροι ὅτι ξείνης ξένον ὄντα·
Χ' ὑμοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν.
Πάντων ὧν ἐπίοικεν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστὴς,
Καίπερ ἀκικυς ἐών· εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

Εἰς τρίποδα τῷ Διονύσῳ, ἀπὸ Δημοτέλους ιε'.

Δαμοτέλης, ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίποδ' ὦ Διόνυσε,
Καί σε τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεὶς,
Μέτριος ἦν ἐν πᾶσι· χερῶν δ' ἐκτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ σωφρονικὸν ὁρῶν.

Εἰς ἄγαλμα τῆς ἐρωμένης Ἀφροδίτης. ιγ'.

Ἡ Κύπρις ἡ παγκάλως ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἀγνὰς ἄνθεμα χρυσοδόνας

In domo Amphiclis, cum quo & liberos & vitam habuit
Communem : ſemper autem ipſis melius quotannis erat
A te incipientibus, ô veneranda. Nam, DUM curant
Immortales, ipſi plus habent mortales.

Epitaphium Eurymedontis. XIV.

Parvulum filium reliquiſti, & tu ipſe etiam in flore ætatis,
O Eurymedon, hoc ſepulchrum mortuus obtinuiſti.
Tibi quidem ſedes *eſt* inter divinos viros: hunc autem cives
Honorabunt, patris memores utpote boni.

IN idem XV.

Cognoſcam ſiquid amplius bonis *viris* tribuas, an etiam im-
A te, ô viator, itidem æqualem habeat *honorem*. (probus
Salveat iſte tumulus, inquies : nam Eurymedontis
Jacet ſacrum levis ſuper caput.

IN Anacreontis ſtatuam. XVI.

Contemplare ſtatuam hanc, ô hoſpes,
Diligenter ; & dic, cum domum redieris,
Anacreontis ſimulacrum vidi in Teo,
Excellentis, ſiquid antiquorum poetarum præſtans fuit :
Addens verò quod juvenibus delectabatur.
Dices vere totum virum.

IN Epicharmum. XVII.

Et vox Dorica *eſt* ; & vir qui comœdiam
Invenit, *eſt* Epicharmus.
O Bacche, æneum ipſum pro vero
Tibi hîc dicarunt.
Quem Syracuſis collocarunt in prægrandi civitate,
Ut virum civem *deçet*.
Acervum enim habebat rerum utilium iis qui memores
Rependere mercedem. (erant
Multa enim ad vitam pueros docuit utilia :
Magna gratia illi *habenda eſt*.

Epitaphium CLITÆ, nutricis Medei. XVIII.

Parvulus illud ſtruxit Threiſſæ
Medeus monumentum in via, & inſcripſit Clitæ.
Habebat gratiam mulier pro eo
Quod puerum nutrivit: adhuc nempe adhuc utilis vocatur.

IN ARCHILOCHUM. XIX.

Conſiſte & Archilochum adſpice, veterem poetam,
Jambographum, cujus celeberrima fama
Permanavit & ad occidentem & ad orientem.

Certe

Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ χὴ τέκνα χὴ βίον εἶχε
Ξυνόν· ἀεὶ δ' σφιν λωΐον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ ποτνια ΚΗΔΟΜΕΝΟΙ χὴ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχυσι βεγτοί.

Ἐπιτάφιον Εὐγυμέδοντος. ιδ'.

Νήπιον ἰὸν ἔλειπες, ἐν ἀλικίᾳ ὃ χὴ αὐτὸς,
Εὐγύμεδον, πύμβε τῶδε θανὼν ἔπυχες.
Σοὶ μὸ ἔδεα δειόιτ μετ' ἀνδεσσι τὸν ὃ πολῖται
Τιμασεῦντι, πατεὸς μιώμβροι ὡς ἀγαθῦ.

Εἰς τὸ αὐτό· ιέ.

Γνώσομαι εἴτ νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ χὴ ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
Χαιρέτω ὅστ ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐγυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κὤφος ὑπὸ κεφαλῆς.

Εἰς Ἀνακρέοντος ἀνδριάντα. ις'.

Θάμμα τὸν ἀνδριάντα τῦτον, ὦ ξένε,
Σπεύδᾳ· χὴ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔλθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν παλαιῶν εἴτ θείων ᾠδοποιῶν·
Πεφιδεὶς ὃ χὤπ τοῖς νέοισιν ἄδετο,
Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

Εἰς Ἐπίχαρμον. ιζ'.

Ἃ τε φωνὰ, Δώριος χὼ νηῦς ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρών, Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκειόν νιν ἀντ' ἀλαθινῦ
Τὶν δὴ ἀνέθηκαν.
Τὸν Συρακόσιαις ἐνίδρυω) πόλεις ᾇ πόλει,
Οἱ' ἀνδρεῖ πολίτᾳ.
Σωφρῶν γὰρ εἶχε χρημάτων μεμναμένοις
Τελεῖν ὀπίσσερα.
Πολλὰ γὰρ ποιᾷν ζωὰν τοῖς πολλοῖσιν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Ἐπιτάφιον Κλείτας, τροφῦ Μηδείου. ιή.

Ὁ μικρὸς τόδ' ἔτυξε τᾷ Θρεΐσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ὀπὶ τᾷ ὁδῷ, κὴπέγραψε Κλείτας.
Ἔξει πλὼ χάριν ἐ γυνὴ ἀντὶ πίνων
Ὧν τ' κύκεον ἔφριψ'· ἔπι μὲν ἔπι χρησίμῃ καλεῖται.

Εἰς, ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'.

Ἀρχίλοχον χὴ σᾶδι χὴ εἰσιδὲ τ' παλαι ποιητὰν
Τὸν τᾷ ἰάμβων, ἕ τὸ μυείον κλέος
Διπλᾶς κὴπὶ νύκτα χὴ ᾇδες ἀῶ.

Certe ipſum Muſæ & Delius Apollo amaverunt:
Adeo exactus erat ac dexter
Carminaque componendo, & ad lyram cantando.

IN STATUAM PISANDRI QUI Herculis labores carmine ſcripſit XX.

Jovis iſte vobis filium vir,
Eum qui cum leone pugnavit, promptum manu,
Primus ſuperiorum poetarum
Piſander conſcripſit *oriundus* ex Camiro;
Et, quotquot laborando confecit, recenſuit labores.
Hunc verò ipſum populus (ut certo ſcias)
Collocavit hic, æneum cum feciſſet,
Multis menſibus poſtea & annis.

In HIPPONACTEM XXI.

Poeta hic Hipponax jacet.
Si quidem improbus *es*, ne accedas ſepulchrum:
Sin autem es, bonus, & ex probis *natus*,
Confidens ſede; & ſi volueris, dormi.

Ejuſdem in ſuum ipſius librum. XXII.

Alius eſt *Theocritus* Chius: ego autem Theocritus qui hæc ſcripſi,
Unus ex plebe ſum Syracuſana,
Filius Praxagoræ inclytæque Philinæ:
Muſam verò alienam nunquam attraxi.

MOSCHI IDYLLIA.

AMOR FUGITIVUS.

Idyllium I.

VEnus Amorem filium altum inclamabat, i. *alta voce clamans, dicebat,*
SI QUIS in triviis vagantem vidit Amorem,
Fugitivus meus eſt: index munus habebit.
Merces tibi erit ſuavium Veneris: ſi verò adduxeris ipſum,
Non

Ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπων Ἀπόλλων·
Ὡς ἐμμελὴς τ' ἔγλυτο κἠπιδέξιος
Ἐπεά τε ποιεῖν, θεὸς λύρην τ' ἀείδειν.

Εἰς Ἀνδριάντα Πεισάνδρου τοῦ τοῦ Ἡρακλέους πόνους ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τοῦ Διὸς ὅδ' ὕμμιν υἱὸν ἀνὴρ,
Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρῶτος ἦλθ' ἐπαινῶδε μισοπόνων
Πείσανδρος ξυνέγεσθεν ὡς Καμείρᾳ,
Χῶσις ὑξεπόνασεν εἶτ' ἀέθλας.
Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῆς)
Ἔστασ' ἐνθάδε χάλκιον ποιήσας
Πολλοῖς μασὶν ὄπιθε κἠνιαυτοῖς.

Εἰς Ἱππώνακτα. κά.

Ὁ μισοπώδης ἐνθάδ' Ἱππώναξ κεῖται.
Εἰ μὴ πονηρὸς, μὴ ποτίσχου τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐστὶ κρήγυός τε καὶ φίλος χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζου, κἂν θέλῃς, ἀπόδειξον.

Τῷ αὐτῷ εἰς πλοῦν ἑαυτοῦ βίβλον. κβ'.

Ἄλλος, ὁ χῖος· ἐγὼ δ' Θεόκριτος ὁς τάδε γέγραφα.
Εἶς ἀπὸ μὲν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
Τἰδος Πραξαγόραο Θεοκλῆτος τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ' ὠδείλω ἔπτυ' ἐφελκυσάμην.

Μόσχου Εἰδύλλια.

Ἔρως Δραπέτης,

Εἰδύλλιον ά.

Ἀκτῖνες τὸν Ἔρωτα τὸν ἁβρὸν μαχητὴν ἐδόξευσαν,
Εἶτις ἐν θειοδόσει πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπέτιδας ἐμὸς ὅδε· ὁ μανυτὰς γέρας ἐξεῖ.
Μισθός τοι, τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἢν δ' ἀγάγῃς νιν,

Οὐ

Non nudum ſuavium, ſed tu, ô hoſpes, plus etiam habebis.
Inſunt autē plurima ſigna puero: inter vigenti alios cognove-
Corpore non albus, verum igni ſimilis: oculi ipſius (ris ipſum
Acres & flammei. MALA mens, dulcia verba:
Non enim idem ſentit quod loquitur. Vox illi dulcis, ut mel:
Sed cum intuſcitur, mens eſt immitis, fraudulenta,
Nihil veri dicens: doloſus puer, creduliter ludit. (ciem,
Pulchre capillatum *eſt illi* caput, habet, autem protervam fa-
EXIGUÆ quidem illius ſunt manus, ſed procul jaculatur:
Jaculatur uſque ad Acherontem, & inferni regem.
CORPORE quidem nudus, at mens illi tecta eſt:
Et volucris ſicut avis circumvolat nunc ad hos, nunc ad
Viros & mulieres, viſceribus autem inſidet. (illos,
ARCUM habet valde exiguum, ſuper arcu verò ſagittam:
EXIGUA illi ſagitta, at in cœlum uſque fertur.
ET Aurea in humeris pharetra: in ea autem ſunt
Amarulentæ arundines, quibus ſæpe etiam me ſauciat.
Omnia ſunt crudelia, omnia: multo verò magis quæ ipſi eſt
PARVA fax Solem ipſum perurit.
Si tu ceperis illum, victum duc, neque miſerearis.
Et SI QUANDO flentem videris, cave ne te fallat:
Etiam ſi riſerit, tu attrahe ipſum: atque SI Voluerit te oſcula-
Fuge: malum eſt oſculum, ipſa labra ſunt venenum. (ri,
SI verò dixerit, Cape hæc, dono tibi quæcunque mihi ſunt
arma, (nia tincta ſunt.
Ne quicquam attigeris: fallacia dona *ſunt*; igne enim om-

EUROPA, *Idyllium* II.

EUROPÆ, olim Venus ſuave ſomnium immiſit, (*eſt*:
Cum tertia pars noctis, *i. gallicinium* ſtat, & aurora prope
Cum ſomnus melle dulcior in palpebris ſedens,
Membra reſolvens oculos molli vinculo ligat,
Cum & veracium pulcritur turba ſomniorum,
Tunc *illa* dormiens in ædibus quæ ſub tecto ſunt. *i. in parte*
Phœnicis filia, adhuc virgo Europa, (*ædium ſuperiore*,
Videbatur ſibi videre continentes duas de ſe contendentes,
Aſianam, & alteram oppoſitam: indolem autem habe-
bant ut mulieres. (milis erat
Harum altera peregrinæ formam habebat: altera autem ſi-
Indigenæ, & *ut* filiam ſuam magis vindicabat:
Dicebat verò quod eam genuiſſet & enutriviſſet ipſa.
Verum altera, validis contendens manibus, Tra-

Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὺ δ', ὦ ξένε, κ' πλέον ἐξεῖς.
Ἔστι δ' ὁ παῖς ὡείσαιμος· ἐν εἰκόσι πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲ ὑ λάϊκος, πνεὶ δ' εἰκελ Θ· ὄμματα δ' αὐτῦ
Δεμμύλα κ' φλογόεντα. ΚΑΚΑΙ' φρένες, ἀδὺ λάλημα·
Οὐ γὸ ἴσον νοέει κ' φθέγγε Θ, ὡς μέλι, φωνά·
Ἦν ὃ χολᾶ. νό Θ ὄτιν ἀναμερες, ἱππεροπάτας,
Οὐδὲν ἀλαθδίων· δόλιον βρέτ Θ, ἄγεια παισδεῖ.
Ἐπλόχαμον τὸ κάρηνον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ ωρόσωπον.
ΜΙΚΚΥ'ΛΑ μὲ πιάω τὰ χερύδεια, μαχερὰ ὃ βάλλει·
Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα κ' εἰς ἀίδεω βασιλῆα.
ΓΥΜΝΟ'Σ μὲ τίγε σῶμα, νό Θ δὲ οἱ ἐμπεπύκασται·
Καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπτα Θ ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλης
Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σταλάγχοις ὃ κάθη Θ.
ΤΟ'ΞΟΝ ἔχει μάλα βαιὸν, ὑφ' τόξω ὃ βέλεμνον·
Τυτθὸν ἑοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχει φορεῖται.
Καὶ χρύσεον ὠεὶ νῶτα φορέτειον, ἔνδοθ' δ' ἐπὶ
Τοὶ πτερὲ κάλαμοι, τοὶς πολλάκι κ' μὲ πτερώσει.
Πάντα μὲ ἄγεια, πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐπῷ
ΒΑΙΑ' λαμπὰς ἑοῖσα τὸν ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἦ τύ γ' ἔλης πιὼν δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
ΚΗ'Ν ΠΟΤ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ·
Κὴν γελάᾳ, τὺ νιν ἔλκε· κ' Ἢν Ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὺ χείλεα φάρμακον ἐστί.
Ἦν ὃ λέγῃ, Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσά μοι ὅπλα,
Μήπ δίγῃς· πλανα δῶρα τὰ γὸ πνεὶ πάντα βέβαπται.

ΕΤΡΩ'ΠΗ, Εἰδύλλιον ϛ'.

ΕΤΡΩ'ΠΗ ποτὲ Κύπρις ὅτι γλυκὺ ἦκεν ἔρωτα,
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἴσαται, ἐγρόθι δ' ἠώς·
Ὕπν Θ ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
Λυσιμελὴς, πεδάοι μαλακῷ κ' φάεα δεσμῷ,
Εὖτε κ' ἀπ' ἐχθρεῶν ποιμαίνε Θ ἕδνα Θ ὀνείρων.
Τῆμ Θ ὑποφθάσαισιν ἐνικτώαστα δόμοισι
Φοίνικ Θ θυγάτηρ, ἔπι παρθέ Θ Εὐρώπεια,
Ὡΐσατ' ἠπείρυς δοιὰς ὡεὶ εἶο μάχεσθαι,
Ἀσπάσ', ἀντιπέρην τε· φυλὼ δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.
Τῶνδ' ἡ μὲ ξείνης μορφὼ ἔχεν· ἣ δ' ἄρ' ἐφίκει
Ἐνδατίη, κ' μᾶλλον ἑῆς ὡείχετο κούρης·
Φάσκεν ὃ ὡς μιν ἔπικτε κ' ὡς ἀπίτλα μιν αὐτά.
Ἡ δ' ἑτέρη, κεραταῖσι βιαζομένη παλάμῃσιν,

Εἶχεν

Trahebat non invitam: quoniam fatale esse dicebat
A Jove Ægiocho ut præmium *sibi* esset Europa.
Illa verò strato exiliit toro, metu perculsa,
Palpitans corde: nam somnium viderat tanquam rem evi-
Diu autem taciturna sedebat: ambas enim (dentem.
Adhuc in oculis apertis habebat mulieres.
Verum postea valde sero extulit virgo vocem.
Quis mihi ex superis hæc spectra obtulit?
Qualia me super stratum torum in thalamis
Suaviter admodum dormientem perterruerunt somnia?
Quæ verò fuit hospita quam adspexi dormiens?
Quam mihi perculit cor illius amor! quam me & ipsa
Amanter suscepit, & tanquam suam adspexit filiam!
Sed mihi Dii bene vertant somnium.
Sic loquuta surrexit: & charas quæsivit sodales
Æquales, coævas, animo charas, nobiles,
Quibuscum semper ludebat, choream cum iniret,
Vel corpus cum ablueret od ostia Anauri,
Aut quando è prato odorata lilia tonderet, *i. carperet.*
Atque illæ statim ei comparuerunt: quælibet autem manu
Flores-recipientem calathum: & in prata exibant (tenebat
Maritima, ubi semper una congregari solebant,
Oblectantes se rosarum germine, & undarum strepitu.
Ipsa verò aureum ferebat calathum Europa,
Spectabilem, valde mirandum, magnum opus Vulcani.
Quem Libyæ dederat dono, quando in torum Neptuni
Ivit: illa verò præbuit formosæ Telephaessæ,
Quæ ex illius sanguine erat. Innuptæ verò Europæ
Mater Talephaessa eximium præbuit donum,
In quo artificiola multa fabrefacta erant resplendentia.
Inerat ex auro facta Inachi filia Io, (lieris:
Adhuc vitula existens, indolem autem non habebat mu-
Oestro autem percita pedibus per mare ambulabat,
Natanti similis: mare autem cæruleo colore factum erat.
Duo verò stabant in supercilio littoris
Viri simul: spectabant autem pontigradam bovem.
Aderat & Jupiter, demulcens placide manu divina (tem
Vitulam marinam: quam apud Nilum septem-ostia-haben-
Ex bove pulchre-cornuta rursum transformavit in mulierem.
Argentea erant Nili fluenta: ipsa verò vitula
Ærea: ex auro verò factus erat ipse Jupiter.
Circum verò, sub corona calathi rotundi,

Mercu-

Εἶρυεν ἐκ ἀέκητι· ἐπεὶ φάτο μῦθον ἔτελλεν
Ἐκ Διὸς Αἰγιόχυ γέρας ἔμμεναι Εὐρώπειαν.
Ἡ δ' ἀπὸ μὲν πρώτην λεχέων δόρε δειμαίνεσα,
Πάντομε μὴν κεφαλὴν· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.
Ἕζομεν δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκλὺν ἔχεν, ἀμφοτέρας δ'
Εἰσέτι παμφοίοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
Ὀψὲ δ' ὃ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνενείκατο παρθένος αὐδὴν,
Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπεκρήνιον ὦρσε;
Ποῖοί με πρώτην λεχέων ὕπαρ ἐν θαλάμοισιν
Ἦλθ' μάλα κηώεσσιν ἀνεπποίησε ὄνειροι;
Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη ἣν εἰσιδον ἐκνώσσα;
Ὡς μ' ἔδοξε κεφαλὴν κείνης πόθος· ἂς με κὴ αὐτὴ
Ἀμφασίως ὑπέδεκτο, κὴ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κείνειαν ὄνειρον.
Ὡς εἰποῦσ', ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπιδίζετ' ἑταίρας
Ἡλικας, οἰέτεας, δυμήρεας, ἐυπατρείας
Τῆσιν ἀεὶ συνάδυεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο,
Ἢ ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα φερέσσιν Ἀναύρῳ,
Ἢ ὑπότ' ἐκ λειμῶνος εὐπόα λείρια κίρσοι.
Ταὶ δέ οἱ ἄμφα φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
Ἀνθοδόκον πάλαθον· ποτὶ δ' λειμῶνας ἔβαινον
Ἀσχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἠερέθοντο,
Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ καὶ κύμασιν ὑγρῇ.
Αὐτὴ δ' χρύσεον πάλαθον φέρεν Εὐρώπεια
Θηητὸν, μέγα θαῦμα, μέγαν πότον Ἡφαίστοιο,
Ὃν Λιβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίῳ
Ἤιεν· ἡ δ' πόρεν αὖτις Τηλεφαέσσῃ,
Ἡ τέ οἱ αἵματος ἔσχεν· ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
Μήτηρ Τηλεφάεσσα θεὸς κλυτὸν ὤπασε δῶρον,
Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μυρμαίροντα.
Ἐν μὲν ἕλιξ χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχὶς Ἰὼ
Εἰσέπ πόρτις ἔοῦσα, φυλὴ δ' ἦν εἶχε γυναικός·
Φοιτᾶλέη δ' πόδεσσιν ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,
Νηχομένη ἰκέλη· κυανῆ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
Δοιοὶ δ' ἕσαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο
Φῶτες ἀολλήδην· θηεῦντο δ' ποντοπόρον βῶν.
Ἐν δ' ἦν Ζεὺς ἐπαφώμενος ἠέμα χειρὶ θρασείῃ
Πόρτος εἰναλίης, τηλοῦ ἑπὰ πόρῳ πάρα Νείλῳ
Ἐκ βοὸς ἐυκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
Ἀργύρεος μὲν ἕλιξ Νείλου ῥόος· ἡ δ' ἄρα πόρτις,
Χαλκείη· χρυσοῦ δ' τετυγμένος αὐτὸς ἕλιξ Ζεύς·
Ἀμφὶ δ' δινήεντος ὑπὸ στεφάνῃσι παλαίου

Ἑρμείης

Mercurius fabrefactus erat: propeque eum extensus erat
Argus, pervigilibus instructus oculis.
Hujus autem ex purpureo sanguine nascebatur
Avis, exultans pennarum multifloridō colore, (*pandit.*
Caudæ pennas explicans, sicut aliqua velox navis *vela*
Aurei calathi extremum orbem pennis tegebat.
Talis erat calathus formosissimæ Europæ.
Illæ verò, postquam ad prata pervenerunt florida,
Aliæ aliis animum tunc oblectabant floribus.
Ex eis hæc adoratum narcissum, illa hyacinthum,
Illa violam, illa verò serpyllum decerpebat: multaque in
Pratorum vernorum cadebant folia. (terram
Aliæ porro flavi croci adoratam comam
Decerpebant certantes: verùm in medio stabat ipsa regina,
Splendorem purpureæ rosæ manibus colligens,
Et excellebat sicut inter Gratias Venus.
Neque diu animum floribus oblectatura erat,
Nec virginalem zonam impollutam conservatura:
Nam certe Jupiter, ut ipsam consideravit, mox ictus est
In animo, inopinatis domitus sagittis
Veneris, quæ sola potest etiam Jovem domare.
Etenim ut vitaret iram zelotypæ Junonis,
Cum vellet teneram puellæ mentem fallere,
Occuluit Deum, & mutavit corpus: & factus est taurus,
Non qualis in stabulis nutritur, neque qualis
Sulcum secat, trahens curvum aratrum:
Neque qualis inter armenta pascitur, neque qualis ille
Qui domitus valde onustum trahit plaustrum.
Ejus reliquum quidem corpus flavum erat,
Circulus autem candidus in media splendebat fronte,
Oculi verò suoglauci erant, amore coruscantes:
Æqualia verò inter se cornua è capite emergebant,
Sicut orbes lunæ cornutæ, dimidiati ambitus
Venit autem in pratum: nec exterruit, cum visus est,
Virgines: sed omnibus libebat accedere propius,
Et contrectare amabilem Jovem, cujus divinus odor
Procul & prati superabat dulcem halitum.
Stetit autem ante pedes inculpatæ Europæ,
Et illi lambebat collum, demulcebatque puellam.
Illa verò contrectabat eum, & placide manibus spumam
Multam ab ore abstergebat, & osculabatur taurum.
At ille placide mugiit: diceres tibiam

Mygdo-

Ἑρμείης ἤσπητο· πέλας δέ οἱ ἐκτετάνυστο
Ἄργος ἀκοιμήτοισι κεκασμένον ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖο ὑ φοινήεν ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
Ὄρνις ἀγαλλόμενος περὶ γῶν πολυανδέϊ χροιῇ·
Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεί τε πὴ ὠκὺ λέ νηῦς,
Χρυσοῖο παλάεσσιν ἐείσατο χείλεα ταρσοῖς.
Τοῖος ἔλιν πάλιν αὖτις ἀειρομένου Εὐρωπείης.
Αἱ δ', ἐπεὶ ὑν λειμῶνας ἐπλύνον ἀνθεμόεντας,
Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
Τῶν ἣ μὲν νάρκισσον ἔμορσεν, ἣ δ' ὑάκινθον.
Ἥ δ' ἴον, ἣ δ' ἔρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔρεπτε
Λειμώνων ἐαροζῳέων πίπτεσκε πέπλα.
Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κόρυν δυόεσσαν ἐθείρῃ
Δρέπτον ἐειδομένησι· ἀτὰρ μέση ἔσπ ἄνασσα
Ἀγλαΐῃ πυρσοῖο ῥόδα χείρεσι λέγουσα,
Οἷά τε ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφροδίτη.
Οὐ μὰν δυσὲν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰάνειν,
Οὐδ' ἄρα παρθενικὴν μίτρην ἄχραντον ἔρυτο·
Ἡ γὰρ δὴ Κεραϊδης, ὥς μιν φρασάθ', ὡς ἐδέκηπο
Θυμὸν, ἀνωΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
Κύπριδος, ἣ μένη δωία) καὶ Ζηνὸς δαμάασα.
Δὴ γὰρ ἀλιφρόμβοιό τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀτάλὸν νόον ὀζαπαφῆσαι,
Κρύψε θεὸν, καὶ πρέψε δέμας· καὶ γένετο ταῦρος,
Οὐχ οἷος σαθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδέ μιν οἷος
Ὠλενα διατμήσσει, σύρων ὑπαμπὲς ἄροτρον·
Οὐδ' οἷος ποίμνῃ ἐπιβόσκεται, οὐδέ μιν οἷος
Ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
Τῷ δ' ἤπιον τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξυνδύχροον ἔσκεν,
Κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσῳ μαρμαίρε μετώπῳ,
Ὅσσε δ' ὑπογλαύκεσκε δι' ἤμερον ἀστράπτοντε·
Ἰσά τ' ἐπ' ἀμήλοισι κέρα ἀνέτελλε καμώνῃ,
Ἄντυγος ἠμιτόμῳ κεραῇς ἅτε κύκλα σελήνης.
Ἤλυθε δ' ἐς λειμῶνα· καὶ ὐκ ἐφόβησε φαανθείς
Παρθενικάς· πάσῃσι δ' ἔρως χύετ' ἐγγὺς ἰόντος.
Ψαῦσαί θ' ἱμερτῆο βοὸς, τῷ ἄμβροτος ὀδμὴ
Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐπαίνυτο λαρὸν ἀΰτμῃ.
Στῆ δ' ποδῶν, προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθελγε δ' ὀπάζων.
Ἡ δέ μιν ἀμφαφάεσκε, καὶ ἐσσύμα χείρεσιν ἀφῆν
Πολλὸν ὑπὸ στομάτων ἀπομόργνυτο, καὶ κύε παῦρον.
Αὐτὰρ ὃ μειλίχιον μυκήσατο· φαίης κ' αὐλῶ

Μυσὸς

Mygdoniam ſtridulum ſonum edentem *te* audire.
Flexit autem genua ante pedes: atque intuebatur Euro-
Cervice retorta, & illi latum oſtendit dorſum, (pam
Illa verò valde-capillatis dixit virginibus,
Huc adeſte ſodales charæ atque æquales, ut in hoc
Confidentes tauro nos oblectemus: certe enim omnes,
Dorſum ubi ſubſtraverit, recipiet, veluti navis.
Manſuetus hic aſpectu eſt, & blandus, neque tauris
Aliis ſimilis: mens enim ei tanquam viro
Benigna verſatur, & ſola indiget voce.
Sic loquutus, tergo inſidebat ridens:
Cæter æverò adſcenſuræ erant. Statim autem exiliit taurus,
Cum eam quam volebat rapuiſſet: ac celeriter ad mare per-
Ipſa autem converſa charas vocabat ſodales, (venit.
Manus porrigens: at illæ non poterant eam aſſequi.
Ex littore verò mare ingreſſus longe procurrit, ut delphin.
Nereides autem è mari emerſerunt, atque omnes
Cetorum tergis inſidentes ordine ibant.
Et ipſe graviſonus Neptunus ſupra mare
Fluctus complanans, marini dux erat itineris
Germano fratri: atque circa ipſum congregabantur
Tritones, profundi maris incolæ,
Longis conchis nuptiale carmen ſonantes.
Illa verò ſedens in bubulo tergo Jovis, (verò altera
Altera quidem *manu* tenebat longum tauri cornu, manu
Trahebat purpureæ veſtis ſinus, eouſque quouſque fimbriam
Commadefaceret attractam cani maris copioſa unda.
Sinuabatur autem in humeris veſtis ampla Europæ,
Ceu velum navis, atque allevabat puellam,
At illa, cum jam terra à patria eſſet procul, (mons altus,
Conſpiceretur neque littus ullū quod à mari alluitur, nec *ullus*
Verum ſupra cœlum, & infra immenſum mare,
Circum ſe ſpectans, talem extulit vocem,
Quo me vehis, divine taure? quis es? quomodo autem
Gravibus pedibus conficis, neque mare (hanc viam
Reformidas: navibus enim pervium eſt mare
Velocibus, at tauri marinum iter reformidant.
Qualis tibi potus dulcis? quis è mari cibus erit?
Nunquis Deus aliquis es? cur quæ Deos non decent facis?
Neque marini delphines in terra, neque tauri
In mari ambulant: tu verò per terram & mare
Immadefactus ruis, ungulæ autem tibi ſunt remi.

Forte

Μυσδονίς λιγὺν ἦχον ἀνηπόονθ' ἀκέων.
Ὦκλασε δ' ἐπὶ ποδοῖιν· ἐδίεκτο δ' Εὐρωπείαν
Αὐχέν' ὀπισθόμας, καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
Ἡ δ' βαδυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῆσι,
Δεῦθ' ἑταῖραι φίλιαι ἠ ὁμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ πρῶτα
Ἐγὼ μιν ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἁπάσας
Νώτου ὑπερθορέσας ἀναδέξεται, οἷά τε νηῦς
Πρηὺς ὅδ' εἰσιδέειν ἠ μείλιχος, οὐδέ π ταύροις
Ἄλλοισι ἐοικὼς· νόος δέ οἱ οὔτε φωτὸς
Ἄϊσσει ἀμφιδέδηε, μένος δ' ὑπόδυεται ἀνδρῶν.
Ὡς φάμενον, νώτοισιν ἐφίζανε μειλιόωσαι·
Αἱ δ' ἄλλαι μέλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπάλμενε ταῦρος,
Ἦν δ' ἐθέλεν ἁρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
Ἡ δ' μετατρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
Χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι κιχάνειν,
Ἀκτάων δ' ἐπιβᾶς θείου δέμας, οὔτε δελφίς.
Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσ' ὡς ὄξ ἄλιος, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ὁδιτέωντο.
Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπείρ ἁλὸς, Ἐννοσίγαιος
Κῦμα κατηθείων, ἁλίης ἠγεῖτο καλεύθου
Αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφὶ μιν ἠγερέθοντο
Τείτονες, πόντοιο βαθυῤῥόου ἐναέται,
Κόγχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἰαύοντες.
Ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἔπι νώτοις,
Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὴν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ
Εἴρυτο πορφυρέας κόλπῳ πτύχας· ὄφρα κεν ᾖσιν
Δὴ οἱ ἐφελκομένῳσι πολιῆς ἁλὸς ἄπτερον ὕδωρ.
Κολπώθη δ' ὑπνοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
Ἶσόν οἷά τε νηὸς, ἐλαφρίζουσε ἧ κύρτῳ.
Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἄπο πατρίδος ἦεν ἀνόδους,
Φαίνετο δ' ἔτ' ἀκτή τις ἁλίῤῥοος, ἔτ' ὄρεος αἰπύ,
Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε ἧ πόντος ἀπείρων,
Ἀμφί ἑ παπτήνασα, τοίῳ ἀνενείκατο φωνῇ·
Πῇ με φέρεις, θεόταυρε; πίς ἔπλεο; πῶς ἧ κέλευθον
Ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχεαι, ἠδὲ θαλάσσαν
Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐσσι θαλάσσα
Ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἁλίῃσι τεθμήσσιν ἀπαρκέν.
Ποῖόν σοι πατέρ' ἠδέ; πίς ὄξ ἁλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
Ἦ ῥά πε ἐσσὶ θεός; τί θεοῖς ἀποικότα ῥέζεις;
Οὔθ' ἅλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς, οὔτέ π ταῦροι
Ἐν πόντῳ σείχουσ' σὺ ἧ χθόνα ἠ κατὰ πόντον
Ἄβροχος αἴνυσαι, γυναὶ δέ τοι εἰσὶν ἑταιρίδες.

Forte etiam in cæruleum aerem alte ſublatus
Volabis, velocibus ſimilis volucribus.
Hei mihi multum infelici, quæ quidem domo
Patris relicta, & hunc bovem ſequuta,
Peregrinam navigationem conficio, & erro ſola!
Sed tu mihi, Neptune, qui cano in mari regnum tenes,
Propitius occurras: ſpero me viſurum eſſe
Hunc qui curſum dirigit, ducem meum.
Non enim ſine Deo per has humidas tranſeo vias.
Sic ait. Hanc verò alloquutus eſt laticornis bos,
Bono animo eſto virgo, ne time marinos fluctus.
Ipſe enim ſum Jupiter, & è propinquo videor eſſe
Taurus: nam apparere poſſum quicquid velim.
Amor autem tui impulit me tam longum mare emetiri,
Tauro aſſimilatum. Creta autem te recipiet.
Quæ meipſum quoque enutrivit, ubi nuptiæ tuæ
Erunt: ex me autem inclytos paries filios,
Qui reges ſceptrigeri inter omnes homines erunt.
Sic dixit: & facta ſunt quæ dixerat. Apparebat enim
Creta, & Jupiter rurſus aliam aſſumebat formam,
Solvitque ei zonam: & illi lectum parabant Horæ.
Illa verò antea virgo, mox ſponſa Jovis facta eſt,
Et Jovi filios peperit, ſtatimque facta eſt mater.

EPITAPHIUM BIONIS,
Bubulci amoris, *Idyllium* III.

CUM lamentatione miſerabili mihi ingemiſcite ſaltus,
& Dorica unda,
Et fluvii deflete amabilem Bionem.
Nunc plantæ mihi lugete, & nemora nunc plorate:
Nunc flores triſtibus odorem emittite corymbis:
Nunc roſæ rubete lugubriter, nunc anemone:
Nunc hyacynthe literas tuas loquere, & amplius ſolito Hei
Accipe tuis foliis: præclarus mortuus eſt cantor. (hei
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Luſciniæ quæ denſis lugetis in foliis,
Nuntiate Siculis undis Arethuſæ,
Quod paſtor Bion mortuus eſt, quodque una cum ipſo
Et carmen interiit, periitque Dorica Muſa.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.

Strymo-

Ἦ τάχα κὴ γλαυκῆς ὕδωρ ἠέρος ὑψόσ' ἀειρθεὶς
Εἴκελος αἰφηρῆσι ποτήσεαι οἰωνοῖσιν.
Θῆμοι, ἐγὼ μέγα δή τι δυσάμμορος, ἢ ῥά τε δῶμα
Πατρὸς ἀποφθιμένοιο λιπὼν, κὴ ἐοικυῖα βοὶ τῷδε,
Ξείνην ναυπλίην ἐρέπω, κὴ πλάζομαι οἶη.
Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἅλὸς Ἐννοσίγαιε
Ἱλαος ἀντιάσειας, ἑλπομαι εἰσοράασας
Τόνδε καπνώοντα πλόον φρεχέλυδρον ἐμεῖο.
Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
Ὣς φάτο. Τὴν δ' ὦδε φρεσιφώνεεν εὐρύοπος βῦς,
Θάρσει παρθενικὴ, μὴ δείδοικε πόντιον οἶδμα.
Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμὶ, κὴ ἐγγύθεν εἴδομαι εἰών.
Ταῦρος· ἐπεὶ δυνάμαί γε φαεινέσθαι ὅ, τ' ἐθέλοιμι.
Σὸς γὰρ πόθος μ' ἐνέηκε τόσον ἅλα μετρήσασθαι
Ταῦρον ἐεισάμενον. Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
Ἣ μὲ ἔθρεψε κὴ αὐτὸν, ὅπη νυμφίον σεῖο
Ἔσεσθαι· ἐξ ἐμέθεν γὰρ κλυτὸν μάλα φῦσαι ἅπαις,
Οἳ σκηπτοῦχοι ἅπασιν ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.
Ὣς φάτο· κὴ τετέλεστο τάχα φάτο· φαίνετο δὲ δὴ
Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρην ἀνελάζετο μορφὴν,
Λῦσε δὲ οἱ μίτρην· καὶ οἱ λέχος ἔντυνον Ὧραι.
Ἡ δὲ πάρος κούρη, Ζηνὸς φίλη αὐτίκα νύμφη,
Καὶ Κρονίδῃ τέκνα τίκτε, κὴ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.

ἘΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ,
βουκόλε ἐρωτικῦ, Εἰδύλλιον γ'.

Αἰλίνα μοι σοναχεῖτε νάπαι, κὴ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα.
Νῦν φυτά μοι μύρεσθε, κὴ ἄλσεα νῦν γοάοισθε·
Ἄνθεα νῦν συνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις·
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμῶναι·
Νῦν ὑακίνθε λάλει τὰ σὰ γεγράμματα, κὴ πλέον αἰαῖ
Λάμβανε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι·
Ἀηδόνες αἱ πυκιναῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε πᾶς Ἀρεθοῦσαις,
Ὅππι Βίων τέθνακεν ὁ βουκόλος, ὅππι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, κὴ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Strymonii cycni miſerabiliter lugete apud undas,
Et gemebundo ore canite lugubre carmen,
Quali voce *Bion* in veſtris labris cecinit.
Dicite autem puellis OEagriis, dicite omnibus
Biſtoniis nymphis, Periit Doricus Orpheus.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Ille armentis charus non amplius canit,
Non amplius ſolitariis ſub quercubus recubans cantat:
Verum apud Plutonem carmen Lethæum canit.
Montes verò ſunt muti, & vaccæ quæ apud tauros
Vagantur plorant, & non volunt paſci.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Tuum, ô Bion, deflevit ſubitum interitum ipſe Apollo,
Et Satyri lugebant, atque atris-veſtibus-induti Priapi:
Et Panes cum gemitu requirunt tuum carmen: & per ſylvam
Fontium-nymphæ plorant, & ex undis factæ ſunt lacrymæ.
Echo verò in rupibus luget, quod taceat,
Neque amplius labra tua imitetur. In tuo autem interitu
Arbores fructus ſuos abjecerunt, & flores omnes marcidi facti
Ex ovibus non fluxit pulchrũ lac: non mel ex alveariburs, (ſunt:
Periit in cera dolore tabefactum. Non enim opus eſt,
Melle tuo extincto aliud carpere.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Non adeo in littore marino delphin luxit,
Neque adeo cecinit unquam in rupibus luſcinia,
Nec tanto cum luctu queſta eſt altis in montibus hirundo,
Neque Halcyonis mœroribus adeo premebatur Ceyx.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Nec Cerylus adeo cecinit in mari cæruleo,
Nec in vallibus orientis filium Auroræ
Volitans circum ſepulchrum adeo deploravit Memnonis
Quantum extinctum deplorarunt Bionem. (ales,
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Luſciniæ, omneſque hirundines, quas olim oblectabat,
Quas loqui docebat, reſidentes in arborum remis, (debant
Ex adverſo aliæ aliarum lamentabantur: aliæ verò reſpon-
Volucres, Vos quoque columbæ mœrorem oſtendite.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Quis jam tua fiſtula canet, ô deſideratiſſime?
Quis calamis tuis os admovebit? quis adeo audax *erit*?
Nam adhuc ſpirant tua labra & tuum halitum.
Echo etiam inter arundines tuos decerpit cantus.

Pani

Σηρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν ἄλινα κύκνοι,
Καὶ γεραῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδάν,
Οἵαν ὑμετέρης ποτὲ χείλεσι γῆρυν ἀείδειν.
Εἴπατε δ' αὖ κύρεις Οἰαγείσιν, εἴπατε πάσαις
Βιστονίαις νύμφαισιν, Ἀπώλετο Δῶρος Ὀρφεύς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ τὰ ἀγέλαισιν ἐράσμιος ἠχέτι μέλπει,
Οὐκέτ' ἐρημαίαισιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ᾄδει·
Ἀλλὰ φίλᾳ Πλειτῆι μέλος λήθαιον ἀείδει.
Ὤρεα δ' ὄζιν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες αἱ ποτὶ ταύρους
Πλαζόμεναι γαάοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺ μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελαγχλαινοί τε Πείνποι·
Καὶ Πᾶνες σοναχοῦντι τὸ σὸν μέλος· αἴ τε καθ' ὕλαν
Κερνίδες ὠδύροντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γλύτο.
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅππι σιωπᾷ,
Κοὐκέτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα. σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔειψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη·
Μάλων οὐκ ἔῤῥωσε καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σίμβλων·
Κάτθανεν ἐν κηρῷ λυπούμενον. ἠχέτι γὰ δεῖ
Τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθναικότος ἄλλο πεγαῖον.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ἠόσι μύρατο δελφὶν,
Οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισεν ἐπὶ σκοπέλοισιν ἀηδὼν,
Οὐδὲ τόσον κλαίησιν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδὼν,
Ἀλκυόνος δ' ὃ τόσην ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήυξ.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἔνι κύμασι Κηρύλος ἄδει,
Οὐ τόσον ἠῴοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀὼς
Ἰππάμωνος ἐδεὶ σᾶμα κινύρετο Μέμνονος ὄρνις,
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύροντο Βίωνος.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδονίδες, πᾶσαί τε χελιδόνες, αἳς ποκ' ἔπεπτεν,
Ἃς λαλέειν ἐδίδαξε, καθεζόμεναι δ' ὄπι φηγοῖς
Ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ἀπαφώνου
Ὄρνιθες, Λυπεῖσθε πολυκάδες ἅμα καὶ ὑμεῖς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Τίς ποτε σᾷ σύριγγι μελίσδεται, ὦ τερπόμενοι;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θήσει στόμα; πῖ δρυσὶς ἄπωμεν;
Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἆδμα,
Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεᾶς ὀπιβόσκεται ᾠδᾶς.

Pani verò fiſtulam *tuam*: fortaſſe & ille affigere
Os verebitur, ne poſt te ſecundas ferat.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Deflet & Galatea tuum carmen, quam olim oblectare ſole-
Sedentem apud te in littore maris. (bas
Non enim ſicut Cyclops canebas: nam ab illo refugiebat
Pulchra Galatea; te vero blande è mari adſpiciebat:
Et nunc oblita pelagi in arenis
Sedet deſertis, adhuc boves tuos paſcit.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Omnia tecum, ô paſtor, mortua ſunt dona Muſarum,
Virginum ſuavia oſcula, & puerorum labra:
Et miſerabiliter apud tuum ſepulchrum plorant Amores.
Venus te amat multo magis quam oſculum
Quo nuper Adonidem morientem oſculata eſt.
Hic tibi, ô fluviorum maxime-canore, alter mœror eſt;
Hic, ô Mele, novus dolor. Interiit enim tibi prius Home-
Illud Calliopes dulce os: & te aiunt (rus.
Deploraſſe pulchrum filium flebilibus undis,
Totumque repleviſſe voce tua mare: nunc iterum alium
Filium deploras, triſti luctu contabeſcis.
Ambo fontibus chari erant: alter bibebat
De fonte Pegaſeo; alter tenebat poculum de fonte Are-
Et alter Tyndarei formoſam cecinit filiam, (thuſæ.
Et magnum Thetidis filium, & Atridam Menelaum:
Alter verò non bella, non lacrymas, verum Pana canebat,
Et Paſtores ſonabat, & inter canendum pecora paſcebat,
Et fiſtulas fabricabat, & ſuavem vitulam mulgebat,
Et puerorum oſcula docebat, & Amorem
In gremio fovebat, atque Veneri charus erat.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
O Bion, omnes inclytæ urbes, omnia oppida te deplorant:
Aſcra te deflet multo magis quam Heſiodum;
Neque adeo deſiderant Pindarum Bœoticæ ſylvæ;
Nec propter Alcæum adeo flevit Lesbus munita;
Nec vatem ſuum adeo flevit Ceium oppidum.
Te magis quam Archilochum deſiderat Parus: proque
Adhuc tuum carmen ſonat Mitylene. (Sapphone

* * * * *

Interque Syracuſanos Theocritus. Verum ego tibi
Auſonici mœroris carmen cano, non alienus à cantione
Eucolica,

Παντὶ φέρω τὸ μέλισμα· πάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
Τὸ σῶμα δειναίνοι, μὴ δύτερα ζεῖο φέρῃ.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κλαίει χὴ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἄν ποκ' ἔπεμπες
Ἐς ὀμφὰν πεὶ ζεῖο πὰρ ἠιόνεσι θαλάσσης.
Οὐ γὸ ἶσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὼ μὲ ἔφυγε
Ἁ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἀδὺ ἀπέβλεπεν ἄλμας
Καὶ νιῶ λασαμβάνη τῶ κύματος, ἐν ψαμάθοισιν
Ἕζεθ' ἑπταίαισι, βόας δ' ἔπι ζεῖο νομεύε.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πάντά τοι, ὦ βῶτα, ξυσχάτθανε δῶρα τὰ Μοίσαν,
Παρθενικᾶν ἐρέεντα φιλάματα, χείλεα παίδων.
Καὶ συγνὸν πεὶ ζῆμα τεὸν κλαίουσιν Ἔρωτες.
Ἁ Κύπρις φιλέᾳ σε πολὺ πλέον ἢ τὸ φίλαμα
Τῶ πρωάν τ' Ἄδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.
Τῆτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος·
Τῆτο, Μέλη, νέον ἄλγος. ἀπώλετο πρέσβυ τι Ὁμήρω,
Τίῶο τὸ Κηληδόνας γλυκερὸν στόμα· καί σε λέγοντι
Μύρεσθαι καλὸν ἅ πολυκλαύστοισι ῥέεθρῳσι,
Πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἄλα· νιῶ πάλιν ἄλλον
Τίθα δακρύεις, αἰνῶ δ' ὅτι πένθει τάχη.
Ἀμφότεροι παγαῖς περιλάμπεσθε· ὃς μὲ ἔπεμπε
Παγασίδος κεράνας, ὁ δ' ἔχεν πόμα τὰς Ἀρεθούσας·
Χὠ μὲ Τιτυρέοιο καλὰν ἔθηκε δύγατρα,
Καὶ Θέσπις μέγαν ἅ, χὴ Ἀγχείδαν Μενέλαον·
Κεῖνος δ' ὁ πολέμοις, ὁ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, χὴ ἀοιδὸν ἐνόμαζε,
Καὶ ζύγιγας ἔτευχε, χὴ ἁδέα ποίμνιον ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδαξε φιλάματα, χὴ τὸ Ἔρωτα.
Ἔτρεφεν ἐν κόλποισι, χὴ ἤρεσε τᾷ Ἀφροδίτᾳ.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε χλυτὴ πόλις, ἆστεα πάντα·
Ἄσκρη μὲ γραῖ σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον ἃ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες ὕλαι·
Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο λέσβος ἐρυμνά·
Οὐδὲ τόσον τὸ ἀοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ.
Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφοῦς
Εἰσέτι ζεῖ τὸ μέλισμα κινύρεο δ' ἁ Μιτυλάνα.

* * * *

Ἐν δὲ Συρακοσίοισι θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγώ τι
Ἀθρήσας ὀλίγα μέλπω μέλος, ἢ ξένος, ἢ δὰς

Bucolica, quam docuisti tuos discipulos,
Hæredes Musæ Doricæ nos eo honore afficiens.
Aliis opes tuas, mihi verò reliquisti carmen.
Incipite Siculæ luctum, Incipite Musæ.
HEI HEI! malvæ cum in horto interierunt,
Vel viride apium, vel florens crispum anethum,
Postea reviviscunt, & altero anno renascuntur:
NOS verò qui magni & fortes aut sapientes viri sumus,
Ubi semel mortui fuerimus, obscuri in terra concava
Dormimus valde longum infinitum inexcitabilem somnum.
Et tu quidem in silentio conditus eris in terra:
Nymphis verò ita placet, ut rana semper cantet,
Cui ego sane non invideo: nam carmen non bonum canit.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Venenum venit, ô Bion, ad tuum os, venenum sensisti.
Quomodo ad tua labra accessit, & dulce factum non fuit?
Quis homo adeo immitis, vel miscens tibi,
Vel præbere tibi jubens venenum, effugit *tuam* cantionem?
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
At pœna justa deprehendit omnes: ego verò in hoc luctu
Lacrymas fundo, tuumque fatum deploro. Quod si possem,
Ut Orpheus, qui descendit ad inferos; sicut olim Ulysses,
Et ante eum Alcides: ita & ego forsitan venirem ad domum
Plutonis, ut viderem an etiam Diti cantes,
Atque quid cantes audirem. Verum apud Hecaten
Siculum aliquid resona, & suave aliquod bucolicum cane:
Nam & illa in Siculo & Ætnæo fuit
Littore, & carmen Doricum cecinit. Non inhonoratum
Carmen erit: & sicut Orpheo prius dedit
Suaviter cithara-canenti reducem Eurydicen,
Sic & te, ô Bion, remittet montibus. Si verò & ego
Fistula-cantare scirem, ipse apud Plutonem *ad recuperandum te* cantare vellem.

MEGARA UXOR HERCULIS,
Idyllium IV.

MAter mea, quid ita charum animum affligis, (bor
Horrifice gemens? pristinus verò tibi non amplius ru-
Conservatur in genis? quid mihi adeo mœrore conficeris?
Anne quia infinitas patitur ærumnas inclytus filius
A viro nihili, tanquam leo ab hinnulpo?

Hei

Βωκολικᾶς, ἀμ' ἦντ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθηταὶ,
Κλαιρυνόμως μώσας τᾶς Δωριδος ἄμμε γεραίρων.
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπας ἀοιδάν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
ΑΙ Αἰ, ταὶ μεγάλαι μὲν ἐπὰν χθὶ κἄπον ὄλεν,
Ἦ τὰ χλωρὰ σέλινα, τὸ, τ' εὐθαλὲς ἕλον ἄνηθον,
Ὕστερον αὖ ζώοντα, κἠς εἶτος ἄμμο φύοντα·
ΑΜΜΕΣ δ' οἱ μεγάλοι κἠ καρτερὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὁππότε κεν τὰ θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλα
Εὕδομες ἦν μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
Καὶ σὺ μὲ ἐν σιγᾷ πεπυκασμένον ἔσσεαι ἐν γᾷ
Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ἄδειν.
Τῶ δ' ἐγὼ ἃ φθονέοιμι· τὸ γὰ μέλος ἃ καλὸν ἄδει.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.
Πῶς τιῦ τοῖς χείλεσσι ποτέδραμε, κἠκ ἐγλυκάνθη;
Τίς ἦ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κεραίων τοι,
Ἦ δῆναι καλέων τοι φάρμακον, ἔκφυγε φδάν;
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας· ἐγὼ δ' ὅτι πένθεῖ τῶδε
Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι· εἰ δυνάμην ἦ,
Ὡς Ὠρφεὺς καταβὰς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσεύς,
Ὡς πάρος Ἀλκείδας· κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι κἠ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις,
Ὡς ἂν ἀκουσαίμαν τί μελίσδεται. ἀμ' ἐπὶ κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε, κἠ ἁδύ τι βωκολιάσδε.
Καὶ εἰτην Σικελᾶις κἠ Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν
Αἰόσι, κἠ μέλος ἦδε τὸ Δώριον. ἦκ ἀγέραστος
Εὐρεῖθ' ἁ μολπά· χ' ὡς Ὀρφεῖ πεξὸν ἔδωκεν
Ἁδέα φορμίζοντι παλίωντον Εὐρυδίκειαν,
Καί σε, Βίων, πεμψεῖ τοῖς ὤρεσιν. εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδειν δυνάμαν, πεφὶ Πλουτεῖ καὐτὸς ἄειδον.

ΜΕΓΆΡΑ ΓΥΝῊ ΗΡΑΚΛΕΟΤΣ, Εἰδύλλιον δ'.

Μᾶτερ ἐμά, τίφθ' ὧδε φίλον κατ' θυμὸν ἰάπτεις
Ἐκπάγλως ἀχέουσα; τὸ πεῖν δέ τοι ἐκ ἔτ' ἐγάθω;
Σώζετ' ὅτι ῥεδέοντι; τί μοι τόσον ἰνίπτεαι·
Ἦ ῥ' ὄπ ἄλγεα πάσχει ἀπείρετα φαίδιμος υἱὸς
Ἀνδρὸς ὑπερβασίοιο, λέων ὡσεί θ' ὑπὸ νεβρούς;

Ω

Hei mihi! Cur me ita Dii adeo contumelia affecerunt
Immortales? cur me ita adverſo parentes genuerunt fato?
O ego infelix! quæ poſtquam viri inculpati in torum veni,
Quem quidem colebam ſicut oculos meos,
Et adhuc veneror ac revereor ex animo:
Sed hoc nemo fuit alius miſerior viventium,
Neque guſtavit ſuis in curis tantum dolorum.
Miſer, qui arcu quem illi præbuit ipſe Apollo,
Vel alicujus ex Parcis aut Furiæ diris telis,
Liberos ſuos interfecit, & illis charam eripuit animam,
Furens in domo: atque plenus cædis erat.
Hos ego infelix oculis meis vidi (veniret)
A patre confixos: (quod neque per ſomnium alteri in mentē
Neque ipſis poteram opem ferre crebro invocantibus
Matrem ſuam: quoniam imminebat inſuperabile malum.
Verum ut queritur avicula ob ſuos pullos
Pereuntes, quos ſævus anguis adhuc parvulos
In denſis arbuſtis devorat; ipſa verò circum ipſos
Volat ſtridens admodum acuta voce pia mater,
Neque ſane poteſt filiis opem ferre; nam & ipſa
Valde metuit prope accedere ad immite monſtrum:
Ita ego infelix mater, charam prolem deplorans,
Pedibus furioſis per domum hinc inde currebam.
Utinam cum filiis ſimul mortua & ipſa
Strata jacuiſſem, venenatam in jecore ſagittam habens,
Diana mollibus potenter imperans muliebribus.
Tunc nos ubi defleviſſent, amicis manibus parentes
Una cum multis inferiis in communi poſuiſſent rogo:
Et omnium oſſa in una aurea urna
Collecta, in eo loco ubi primum nati ſumus, ſepeliiſſent.
Nunc verò illi Theben equorum-altricem incolunt,
Aonii campi pinguem glebam arantes:
Ego verò in Tirynthe aſpera Junonis urbe
Multis miſera afficior doloribus cor
Eodem modo ſemper: neque à lacrymis ulla eſt quies.
Sed maritum exiguo tempore oculis conſpicio
Domi noſtræ: nam illi multorum paratum eſt opus
Laborum, quos terra marique oberrans
Suſtinet, ex ſaxo aut ferro animum habens
Rigidum in pectore: tu verò ſicut aqua liqueſcis,
Per noctes lugens, & ex Jove quotquot dies ſunt.
Alius autem nemo me exhilararit adſtans

Affinium:

Ὦ μοι ἐγὼ, τί νύ μ' ὧδε θεοὶ τόσον ἠπίμαξ'
Ἀθάνατοι; τί νύ μ' ὧδε κακὴ γονέες τέκον αἴσῃ;
Δύσμορος, ἤτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ τέσκον ἶσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν,
Ἦλ' ἔτι νῦν στέφομαί τε καὶ ἀνδάνομαι κατὰ θυμόν·
Τὸ δὲ ἄπις γένετ' ἄλγος ἀποτμότερος ζωόντων,
Οὐδὲ τόσον σφετέρῃσιν ἐγεύσατο φρεσὶ πηδέων.
Σχέτλιος, ὃς τόξοισιν ἃ δὴ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἠὲ πυὸς κηεῶν ἢ Ἐρεμύθου αἰνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ἐὰς κατέπεφνε, καὶ οὐκ φίλον εἵλετο θυμὸν
Μαινόμενος κατὰ οἶκον· ὁ δ' ἔμπλεος ἔπεα φόωιο.
Τὰς μὲν ἐγὼ δύσλωος ἐμοῖς ἰδὸν ὀφθαλμοῖσι
Βαιομένους ὑπὸ πατρί· (τόδ' ἐδ' ὄναρ ἦλυθεν ἄλλῳ)
Οὐδέ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέεσσιν ἀρῆξαι
Μητέρ' ἐμὴν· ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκατον κακὸν ἦεν.
Ὡς δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ὅτε σφετέρῃσι νεοσσοῖς
Ὀλλυμένοις, ὃς αἰνὸς ὄφις ἔτι νηπιάχοντας
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεδμήσῃ· ἢ ὃ κατ' αὐτοῦ
Πεπτᾶτα κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ,
Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γὰρ ὅ γ' αὐτῇ
Ἄσπετον ἴαχε μέγα πάρος ἀμειλίκτοιο πελώρου·
Ὡς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον τέκος αἰάζουσα,
Μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
Ὡς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτὴ
Κεῖσθαι φθιμένοισι δι' ἴπνατος ἰὸν ἑκοῦσα,
Ἀρτέμιδι θηλυτέρῃσι μέγα κρείσσονα γυναιξί.
Τῷ κ' ἡμᾶς κλαύσαντε φίλους ἔτι χερσὶ πιέσσες
Πολλοῖς ζωὸς κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
Καί κεν ἕνα χρύσεον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἁπάντων
Λέξαντες, κατέθαψαν ὅθι σφᾶς αὖτις γλυόμεθα.
Νῦν δ' οἱ μὲν θοὸν ἵππον ἐυπλοκάμοις ἐνὶ αἰσσιν
Ἀονίης πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀρῶντες·
Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα καὶ κραναὴν πόλιν Ἥρας
Πολλοῖσιν δύσλωος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦπαρ
Αἰεὶ ὁμῶς· δακρύων ὃ πάρεστί μοι ὀδ' ἔτι ἐρωή.
Ἀλλὰ ποσὶν μὲν ὁρῶ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
Οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γὰρ οἱ ἔργον ἐπῖμον
Μόχθων, τοὺ ὅτι γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
Μοχθίζει, πέτρης ὀγ' ἔχων νόον ἠὲ σιδήρου
Καφτερὸν ἐν στήθεσσι· σὺ δ' ἤδη λείβεο δῶρ,
Νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ Διὸς ἤματ' ὀπάζων.
Ἄλλος μὲν δὴ κέν τις ἐὺφρήνειε με θυμὸν

Κη-

Affinium: non enim illos ædium paries retinet,
Sed omnes procul ultra pinoſum Iſthmum
Habitant; neque ullus eſt ad quem reſpiciens,
Ut mulier afflicta, charum cor recreare poſſim,
Excepta Pyrrha ſorore: ea verò & ipſa
Propter virum ſuum Iphiclum multo dolore conficitur,
Filium tuum: omnium enim ærumnoſiſſimos liberos
Te Deo & virò mortali peperiſſe credo.
Sic loquuta eſt: & teneriores lacrymæ malis
In pulchrum *ipſius* ſinum è palpebris fundebantur,
Recordanti liberorum & ſuorum deinde parentum.
Eodem autem modo lacrymis albas genas rigabat
Alcmena: graviter autem hæc & ex animo ingemiſcens,
Verbis ſapientibus charam nurum ſic alloquuta eſt,
Filia prolibus infelix, quomodo hoc in mentem tibi venit
Triſtem? quomodo nos vis commovere ambas (flevimus?
Intolerabiles curas commemorans, quas non nunc primum de-
Annon ſufficiunt quibus afficimur ſemper in proximū quem-
Incidentibus? ut admodum lugendi cupidus ſit (que diem
Qui noſtra mala numerare velit.
Bono animo eſto: non tale fatum ex Deo ſortitæ ſumus.
Nam te quoque video, chara filia, ingenti
Dolore confici: ignoſco verò tibi
Quod doles; quoniam & lætitiæ ſatietas eſt.
Et te valde vehementer deploro ac miſereor,
Quod noſtræ triſtis fortunæ particeps facta es,
Quæ capitibus noſtris gravis incumbit.
Nam ſciat Proſerpina & decenter-velata Ceres,
(Quas cum ſuo magno malo ſponte aliquis perjure juraverit
Ex hoſtibus,) quod te non minus in animo meo
Charam habeo, quam ſi mihi ex utero egreſſa eſſes,
Et mihi unica in domo virgo eſſes:
Neque te ipſam hoc omnino latere exiſtimo.
Quare ne dicas, meum germen, quod te non curo;
Non, quamvis crebrius ploro quam pulchra Niobe:
Neque enim culpanda eſt ſi propter filium lugeat
Mater afflictum: quoniam decem menſium laborem ſuſtinui,
Priuſquam ipſum adſpicerem, quem ſub hepate meo habebā;
Et me adduxit prope munitas-habentem-portas Plutonem:
Sic ipſum difficulter enixa graves dolores pertuli.
Nunc verò abeſt peregre novum certamen
Perficiens: neque infelix ſcio utrum ipſum

Huc

Κηδεμόνων· ἃ γάρ σφε δόμων κτὶ πῖχας ἐέργει,
Καὶ λίθῳ πάντες γε πέριξ πυκάδι θ' Ἁρμῇ
Ναίεσ'· ἀλλά μοι ὄρσο θεὰ ὄνειρά κε βλέψασα,
Οἷα γυνὴ γαναίσι, ἀναψύξαιμι φίλον κῆρ,
Νόσφί γε δὴ Πύρρης Αἰακαίμονος· ἣ ὄ κ' αὐτὴ
Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεϊ Ἰφικλῆϊ,
Σῷ ἰῷ· πάντων γὰρ ὀϊζυρώτατα τέκνα
Γείνασθαί σε θεῷ τε κ' ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.
Ὣς ἄρ ἔφη· τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων
Κόλπον ἐς ἱμερόεντα κτὶ βλεφάρων ἐχέοντο,
Μνησαμένῃ τέκνων τε κ' ὧν μετέπειτα τοκήων.
Ὡς δ' αὖτως δακρύοισι παρήϊα λευκὰ ἐφαίνεν
Ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἦγε κ' ἐκ θυμὸν γενάχησα,
Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλῳ νυὸν ὧδε μετίφθα,
Δαιμονίη παίδων, τί νυ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τῆτο
Πάγκαλίμην; πῶς ἄμμι ἐθέλεις ὀρθωθέμεν ἄμφω,
Κήδε' ἄλαστα λέγουσα; τὰ δ' ἃ νωῖ πρῶτα κέχλαυϑ'.
Οὐχ ἅλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δὴ πάτατον αἰεὶ ἐπ' ἦμαρ
Γιγνομένοις; μάλα μὲν γε φιλοθρηνής κέ τις εἴη
Ὅστις ἀεικιθήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι.
Θάρσει· ἃ τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης.
Καὶ δ' αὐτῇ ὀρέω σε, φίλον τέκος, ἀτρυτοίσιν
Ἄλγεσι μοχθίζοντ'· ὀπιπεύων δέ τοι εἰμὶ
Ἀφραδέως, ὅτε δὴ γε κ' εὐφρεσυνὴς κόρος ἔρχει.
Καί σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἠδ' ἐλεαίρω,
Οὕνεκεν ἡμετέρῃσι λυγρῇ μοίρῃ δαίμονος ἔσχες.
Ὅσσ' ἡμῖν ἐφύπερθε χάρης βαρὺς αἰωρεῖται.
Ἶσα γὰρ κέρη τε κ' εὐεργὸς Δημήτης,
(Ἄς κε μέγα βλάψειεν ἐκὼν ὀπιορκον ὀμόσσῃ
Δυσμενέων) μηδὲν σε χερειότερον φρεσὶν ἧσι
Στέργειν· ἢ εἶπές μοι ὣς ἐκ νηδύϑιον ἦλθες,
Καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα·
Οὐδ' αὐτῇ γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τῆτό γε λήσειν.
Τῷ μηδ' ὄζεσθαι τόγ', ἐμὸν τέκος, ὡς σὺ ἀκηδῶ,
Μηδ' εἴ κ' ἠϋκόμῳ Νιόβης πυκινώτερα κλαίω
Οὐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνοις γοάασθαι
Μητέρι δυσαδέος· ἐπεὶ δέκα μιῆς ἔκαμον,
Πεῖν καὶ ὑπὲρ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὕπο πατρὶ ἔχισα,
Καί μὲ πυλάρτεω χεδνὸν ἄγαγθ' Ἀϊδονῆϊ·
Ὧδέ ἑ δυσκέσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν
Νωῖ δέ μοι οἶχε· οἳ δ' ἐπ' ἀγοτείης νέον ἆθλον
Ἐκτελέων· κὰδ' οἶδα δυσάμμορος εἴτε μαν αὖτις

Ἐν δάδε

Huc reducem receptura ſim necne.
Præterea etiam ſomnium triſte terruit me per dulcem
Somnum: quare metuo, cum infeſtam viſionem viderim,
Vehementer, nequid liberis injucundum adferat.
Viſus eſt enim mihi tenens ligonem fabrefactum manibus
Ambabus filius meus Hercules (mercede,
Quo magnam effodiebat, tanquam ſuſcepiſſet *hoc opus pacta*
Foſſam in extremitate cujuſdam florentis agri,
Nudus, abſque læna, & abſque cinctili tunica.
Sed poſtquam totius pervenerat ad finem operis,
Validum vitiferæ elaborans munimentum areæ;
Tunc ille defixo ligone in eminenti
Sulco indueturus erat veſtes quibus ante indutus fuerat:
Subito verò eluxit ſupra foſſam profundam (batur.
Ignis indefeſſus, & immenſa circa ipſum flamma volve-
Verum ille ſemper velocibus retrocedebat pedibus,
Effugere cupiens ſævam vim Vulcani:
Semper verò ante ſuum corpus velut ſcutum,
Quatiebat ligonem: oculiſque huc illuc
Circumſpiciebat, ne ipſum adureret infeſtus ignis.
Huic quidem opus ferre cupiens (ut mihi videbatur)
Iphiclus magnanimus, in terram cecidit lapſus
Priuſquam *ad ipſum* perveniret, neque rectus rurſum reſurge-
Sed immobiliter jacebat, ſicut imbecillus ſenex, (re potuit,
Quem etiam invitum vi coegit injucunda ſenecta
Concedere; jacet autem humi defixus ibi,
Donec quis manu attraxerit prætereuntium,
Reveritus adſpectum ſemilem canæ barbæ:
Ita in terra volvebatur bellicoſus Iphiclus.
At ego flebam ope deſtitutos videns
Filios meos; donec mihi excuſſus eſt dulcis ſomnus
Ex oculis, & aurora ſtatim illuſtris prodiit.
Talia, ô chara, mihi ſomnia mentem perterruerunt
De nocte: verum omnia ad Euryſthea vertantur,
A domo noſtra; fiatque vates illi
Animus meus, nec quid aliud fortuna perficiat.

Idyllium V.

CUM ventus leniter mare glaucum ferit,
Timidus me ſolicitat animus, nec amplius Muſa
Grata

Ἐνθάδε νοσήσαντ' ἀποδέξομαι, εἴτε κὴ ἐκί.
Πρὸς δ' ἔπ μ' ἐποίησε διὰ γλυκὺ αἰνὸς ὄνειρος
Τῆνον· δειμαίνω δ', παλίσκοτον ὄψιν ἰδοῦσα,
Ἐκπάγλως, μή μοι τὶ τέκνοις ἀποδύμιον ἔρδοι.
Εἴσατο γάρ μοι ἔχων μαχέλιω ἐυεργέα χερσὶ
Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρησι βίη Ἡρακληείη·
Τῇ μεγάλιω ἐλάχαινε, δεδεγμένος ὡς ὅτε μιδῷ,
Τάφρον τηλεδαόνη ἐπ' ἐραπῇ πυὸς ἀχῇ,
Γυμνὸς, ἄνδυ χλαίνης τε κὴ ἐυμίτρεο χιτῶνος.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο ποὸς τέλος ἔργου,
Κρητερὸν οἰνοπέδοιο πεπυσμένος ἔρκος ἀλωῆς,
Ἦτοι ὁ λίσσον ἔμελλεν ὅτι πρὸχοον εἰρείσας
Ἀνδήρᾳ καταδυῖναι ἅ κὴ πέρας εἵματα ἕσσῃ·
Ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑφ' ἁπτίου βαθείης
Πῦρ ἄμοτον, περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἱλεῖτο φλόξ.
Αὐτὰρ ὅγ' αἰὲν ὅπαδε θοοῖς ἀνεχάζετο ποσσὶν,
Ἐκφυγέειν μεμαὼς ὀλοὸν μόρον Ἡφαίστοιο·
Αἰεὶ δ' ὅ περιθορὼν ἑὸν χρόα, ἠύτε γέρρον,
Νώμασκεν μαχέλιω· περὶ δ' ὄμμασιν ἔνδα κὴ ἔνδα
Πάπταινεν, μὴ δή μιν ὀπιπλέξῃ δηΐον πῦρ.
Τῷ μὲν ἀοσσητὴν λελιημένος (ὡς μοι ἔπτο)
Ἰφικλέης μεγάθυμος, ἐπ' ὄσσε κάπτησ' ὀλιδρὴν
Πείν γ' ἐλθεῖν, ὄφρ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δυνατ' αὖτις,
Ἀλλ' ἀσπερὲς ἔκειτο, γέρων ὡσεί τ' ἀμφιλυκὸς,
Οὔντε κὴ ὄκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπὲς
Καπτῆσαι, κεῖται δ' ὅγ' ὅπη χθονὸς ἔμπεδον αὐτῆς.
Εἰσόκε τὶς χειρὸς μὲν ἀνειρύσῃ παρεόντων,
Αἰδεσθεὶς ὄπιδα περιτέλλων πολιοῖο γήρεος·
Ὡς ἐν γῇ λελίασο Ἰφικλέης.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὁρῶσα
Παῖδας ἐμὲς, μέχρι δή μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
Ὀφθαλμῶν· ὣς δ' ὄφρα τάχα φαίδιμος ἦλθε.
Τοῖα, φίλη, μοὶ ὄνειρα διὰ φρένας ἐποίησαν
Παννυχίη· τὰ δ' πάντα ποὸς Εὐρυδίκα πρέποιτο,
Οἴκοι ἀφ' ἡμετέροιο γήσιτο δ' μάντις ἐκείνῳ
Θυμὸς ἐμός, μισῶ δ' ὄφρα παρεκτελέσειέ τι δαίμων.

Εἰδύλλιον ε.

ΤΑ'Ν ἄλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ἄνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, ἀδ' ἔπι Μοῖσα

Ἐρτὶ

Grata eſt, ſed multo magis me rapit tranquillitas:
At quando reſonat canum pelagus, & unda marina
Incurvata ſpumat, ac *plurimi* fluctus agitantur,
Ad terram oculos converto & arbores, mare autem fugio;
Terra verò mihi fida *videtur*, & ſtatim opaca ſylva placet,
In qua magno etiam ſpirante vento pinus canit.
Malam profecto piſcator vitam degit, cui domus eſt navis,
Et labor in mari; & piſces, fallax venatio.
At mihi dulcis ſomnus ſub platano comata:
Et fontis amem vicinum murmur audire,
Qui oblectat ſtrepitu agreſtem, non exterret.

Idyllium VI.

PAN amabat Echo vicinam, Echo autem ardebat
Saltatorem Satyrū, Satyrus verò inſane deperibat Lydā:
Quantum Echo Pana, tantum & Satyrus Echo urebat,
Et Satyrum Lyda: ſic amor per vices flagrabat.
Quantum enim ipſorum aliquis amantem oderat,
Tantum & ipſe amans odioſus erat, & patiebatur vindictam.
Hæc ego documenta narro ab amore alienis,
DILIGITE amantes; ut, ſi ametis, redamemini.

Idyllium VII.

Hoc Idyllium, quidam volunt, BIONIS eſt.

VEſper, aurea lux amabilis Veneris,
Chare veſper, cæruleæ noctis imago ſacra,
Tantum obſcurior luna, quantum præſtantior aſtris,
Salve dilecte: & mihi ad paſtorem commeſſatum eunti
Tu lumen præbeto vice lunæ: hæc enim
Incipiens hodie citius occidit. Non ad furandum
Eo, nec ut iter noctu facientem invadam;
Sed AMO: decet autem amantem ſimul *ab aliis* amari.

Idyllium VIII. *Ejuſdem.*

ALpheus poſt Piſam ubi mare ingreſſus eſt,
Procedit in Arethuſam, aquam adducens oleaſtros-
vectantem,

Et

Ἐν πίλαι, πατάγει δ' πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνας·
Ἀλλ' ὅταν ἀχίσῃ πολιὸς βυθὸς, ἀ δ' θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ. τὰ δ' κύματα *** μεμιλμένα,
Ἐς χθόνα παπταίνω κ' λίνδρεα, τὰν δ' ἄλα φεύγω·
Γᾶ δέ μοι ἀ πρὰ, πάχα δ' ἰυσχιο ἔναδεν ὕλα,
Ἔνθα κ' ἦν πιδίση πολὺς ὤνεμο, ἀ πίτυς ἄδει.
Ἦ κακὸν ὁ γειπεὺς ζάει βίον, ᾧ δόμο ἀ ναῦς,
Καὶ πόνο ἐν πὶ θάλασσα, κ' ἰχθῦς ἀ πάντο ἄγερα.
Αὐτὰρ ἐμὶ γλυκὺς ὕπνο ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ·
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐξύδεν ἦχον ἀκούειν,
Ἃ πίπτει ψοφέοισα τὸν ἄγκικον, ἀ κ' παρέχοιτο.

Εἰδύλλιον ε'.

ἩΡΑ Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείπο, ἦρτο δ' Ἀχὼ
Σκιρτητᾶ Σατύρῳ, Σάτυρος δ' ἐπεμίαινο Λύδᾳ·
Ὡς Ἀχὼ τ' Πᾶνα τὸν Σάτυρος φλέγῳ Ἀχὼ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ.
Ὅλον γὰ πλώων τὸς ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
Τόσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάρε δ' ἄποινα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνερήσοις,
ΣΤΕΡΓΕΤΕ τὺ φιλέοντας· ἴν', ἢν φιλέωντε, φιλῆδε.

Εἰδύλλιον ζ'.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον, κατὰ πᾶς, Βίωνός ὅτι.

Ἕσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάο Ἀφροδίτας,
Ἑωσφόρε, δυανίας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφανέστερον μιλίας, ὅσσον ἔχο ἄστρων,
Χαῖρε φίλο· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
Ἀντὶ Σελαναίας τὺ δίδυ φάο· ὤνεκα πίλα
Σήμερον ἀρχομένα, πάχιον δύεν. οὐκ ὅτι φωρὰν
Ἔρχομαι, ἀδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω,
Ἀλλ' ΕΡΑΤΩ· καλὸν δέ τ' ἐρασαμένῳ συνεραδεῖν.

Εἰδύλλιον η'. Τᾶ αὐτᾶ.

Ἀλφειὸς μὲν Πίσαν ἐπλω κὰτ' πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχε εἰς Ἀρέθοισ' ἄγων κοπιηφόρον ὕδωρ,

U Ἔδρα.

Et dona ferens, pulchras frondes floreſque, & ſacrum pulve-
Et profundus undas ingreditur, ſub mari autem (rem
Inferius currit, nec aqua aquæ miſcetur;
Cæterum more non ſentit tranſeuntem fluvium: (cens,
Sic puer ille graviter-afficiens, mala-machinans, ardua do-
Cupido amnem quoque propter amoris vim natare docuit.

EJUSDEM EPIGRAMMA
in Amorem arantem

FAce depoſita & arcu, boum-agitatricem accepit virgam
Pernicioſus Amor; pendebat autem illi pera ab humeris:
Et cum junxiſſet ſub jugo laborum-patiens collum taurorum,
Seminavit Cereris ſulcum frugiferum:
Dixit autem, ſurſum adſpiciens, ipſi Jovi, Combure arva,
Ne te Europæ bovem aratro ſubjiciam.

BIONIS SMYRNÆI,
IDYLLIA.

EPITAPHIUM ADONIDIS,
Idyllium I.

LAmentor Adonidem: Interiit pulcher Adonis.
Periit pulcher Adonis, adlamentantur Amores.
Ne amplius purpureis in veſtibus dormias, Ve-
Surge miſera pullata, & plange (nus;
Pectora, & dic omnibus, Periit pulcher Adonis.
Lamentor Adonidem: adlamentantur Amores.
Formoſus Adonis in montibus jacet, femur dente
Candidum candido dente percuſſus, & Venerem dolore af-
Tenuiter ſpirans: ater verò cruor manat (ficit
Niveam per carnem: ſub ſuperciliis autem oculi torpent,
Et roſa, *i. roſeus color* labrorum fugit: unaque cum illo
Moritur & oſculum quod Venus nunquam relinquet.
Veneri quidem oſculum, etiam non amplius viventis, gratum
Sed Adonis non ſenſit quod ipſum morienti oſculata eſt (eſt:
Lamentor Adonidem: adlamentantur Amores.
Atrox atrox vulnus habet in femore Adonis:
Majus autem Venus habet in corde vulnus.
Circa illum puerum & chari canes ululârunt,

Et

Ἔδνα φέρων, καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱερὴν,
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι, πλὼ καὶ θάλασσαν
Νέρθεν ὑποτρέχει, κὐ μίγνυ) ὕδασιν ὕδωρ,
Ἃ δ' ὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένη ποταμοῖο·
Κῶφος δεινοδέπης, καχομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρως ἐδίδαξε κολυμβεῖν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
εἰς Ἔρωτα ἀεροπετῶντα.

Λαμπάδα θεὶς καὶ τόξα, βοηλάτην εἵλετο ῥάβδον
Οὐλος Ἔρως, περὶμ δ' εἶχε κατωμαδίην·
Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,
Ἔσπειρεν Δηοῦς αὔλακα πυροφόρον·
Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ, Πεῖσον ἀρότρους,
Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ,
Εἰδύλλιον ά.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις·
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἔνι φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε·
Ἔγρεο δειλαίη κυανοστόλε, καὶ πλατάγησον
Στήθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς. καὶ Κύπριν ἀνιᾷ
Λεπτὸν ὑποψύχων· τὸ δὲ οἱ μέλαν εἶβε) δῖμα
Χιονέας κατὰ συρικὸς ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκεῖ.
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ πίνω
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπρις μὲν τὸ φίλαμα καὶ ἐ ζώοντος ἀρέσκει·
Ἀλλ' ὐκ οἶδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἄγριον ἄγριον ἕλκος ἔχει χρὶ μηρὸν Ἄδωνις·
Μεῖζον δ' ἀ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.
Κεῖνον ὅτε τὰ πρῶτα φίλοι κυνὸς ὠχύσαντο,

Et nymphæ plorant Oreades: ipſaque Venus,
Solutis capillis, per ſaltus errat
Lugubris, incompta, nudis pedibus: & rubi ipſam
Incedentem infeſtant, ac ſacrum ſanguinem carpunt.
Acuta autem voce ejulans, par longas valles fertur,
Aſſyrium maritum clamore requirens, & puerum vocans.
At circa ipſius umbilicum ater ſanguis alte erumpebat,
Et à femore pectus cruentabatur: coſtarum autem loca.
Nivea prius Adonidi rubebant.
Ah ah Venus! adlamentantur Amores.
Amiſit pulchrum illum virum, unaque ſacram formam amiſit.
Nam, dum vixit Adonis, Veneri præclara forma *fuit*:
Mortua autem cum Adonide eſt forma Veneris; hei hei!
Montes omnes & quercus dicunt, Ah Adoni!
Et fluvii deflent luctus Veneris,
Et fontes Adonidem in montibus deplorant,
Flores autem præ dolore rubeſiunt; Venus verò
Per omnes colles & per urbem flebiliter canit.
Ah ah Venus! Periit pulcher Adonis.
Echo occinuit cum clamore, Periit pulcher Adonis.
Veneris dirum amorem quis non deploret? Hei hei!
Ut vidit, ut cognovit Adonidis intolerabile vulnus,
Ut vidit purpureum ſanguinem in marceſcente femore,
Brachia expandens gemendo dicebat, Mane Adoni,
Miſer mane, Adoni, ut te poſtremum inveniam,
Ut te amplectar, & labra labris miſceam.
Expergiſcere pauliſper Adoni jamque poſtremo me oſculare:
Tantillum me oſculare donec vivit oſculum;
Donec ab anima in meum os & in meum jecur
Spiritus tuus fluxerit, & tuum dulcem amorem exuxero,
Atque imbibero amorem: Oſculum autem hoc aſſervabo,
Tanquam ipſum Adonidem, quando tu me infelix fugis;
Fugis longe Adoni, & abis ad Acherontem.
Et triſtem regem & immitem: ego verò miſera
Vivo, & Dea ſum, neque te perſequi poſſum.
Accipe Proſerpina virum meum: nam tu es (vitur.
Longe me potentior; &, quicquid pulchrum eſt, ad te devol-
Sum autem ego valde infelix, & inexhauſto dolore conficior,
Deplorans Adonidem, quod extinctus eſt, teque timeo.
Moreris, ô deſideratiſſime: amor autem ſicut ſomnium mihi
At Venus vidua eſt: & Amores in domo inanes ſunt. (avolavit.
Tecum verò una ceſtus periit: quid enim temerarie venaba-
Cum adeo pulcher eſſes, cum feris congredi auſus es! (ris?

Καὶ νύμφαι κλαίουσιν ὀρειάδες· ἁ δ' Ἀφροδίτα,
Λυσαμένα πλοκαμῖδας, ἀνὰ δρυμὲς ἀλάλη·
Πενθαλέα, γήπεπλος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
Ἐρχομέναν τείρουσι, κὶ ἱερὸν αἷμα δρέπουσι·
Ὀξὺ δὲ κωκύσασα, δι' ἄλσεα μακρὰ φορεῖται,
Ἀσύριον βοόωσα πόσιν, κὶ παῖδα καλεῦσα.
Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα συρὶ ὁμοῖον ἠωρεῖτο,
Στάδεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο· οἱ δ' ὑσμαζοὶ
Χιόνεοι τοπάρος μὲν Ἀδώνιδι πορφύρεσκον.
Αἶ αἶ τὸν Κυθέρειαν, ἐπωδύρατο Ἔρωτες.
Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, ζωωλέσιν ἱερὸν εἶδος·
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις·
Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ ζωὸ Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἶ αἶ.
Ὧρεα πάντα λέγοντι κὶ αἱ δρύες, Αἶ τὸν Ἄδωνιν·
Καὶ ποταμοὶ κλαίουσι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύοντι
Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδυνᾶς ἐρυθαίνει· ἁ δὲ Κυθήρη
Πάντας ἀνὰ κραμοὺς κὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτίρην ἀείδει.
Αἶ αἶ τὸν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ἀχὼ δ' ἀντιβόασεν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; Αἶ αἶ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδωνίδος ἄγριον ἕλκος,
Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο, Μεῖνον Ἄδωνι,
Δύσμορε μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω,
Ὡς σε περιπτύξω, κὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
Τοσσοῦτόν με φίλασον ὅσον ζώει τὸ φίλημα·
Ἄχεις ἀπὸ ψυχᾶς ἐς ἐμὸν στόμα κεἰς ἐμὸν ἧπαρ
Πνεῦμα τὸν ῥοῦσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
Ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλημα δὲ τοῦτο φυλάξω
Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις.
Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, κὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα,
Καὶ σιγὸν βασιλῆα κὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω, κὶ θεὸς ἐμμί, κὶ ἃ δυνάμαι σε διώκειν.
Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσὶ γὰρ αὐτᾶ
Πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάπομος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίαν,
Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὃ μοι θάνε, καί σε φοβεῦμαι.
Θνάσκεις, ὦ τειπόδατε· πύθει δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπῃ.
Χήρη δ' ἁ Κυθέρεια· κενοὶ δ' ἀνὰ δώμαθ' Ἔρωτες.
Σοὶ δ' ἅμα κιστὸς ὄλαλε· τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
Κἠγὼς ἐὼν τοσσοῦτον ἐμεῦ σθενοῖ παλαίειν;

Ὦδ'

Sic lugebat Venus. Amores una lugebant.
Væ væ Veneri! interiit pulcher Adonis
Lacrymarum tantum Venus effundit, quantum Adonis
Sanguinis fundit. Hæc verò omnia in terra convertuntur in
Sanguis roſam gignit, ſed lacrymæ anemonen. (flores:
Lamentor Adonidem: Interiit pulcher Adonis.
Ne in ſylvis amplius virum deplora, ô Venus:
Eſt recte inſtructus torus, eſt Adonidi totus paratus.
Tuum, ô Venus, hunc lectulum tenet mortuus Adonis;
Et, licet mortuus, tamen pulcher eſt: pulcher mortuus, quaſi dor-
Depone *eum* & in mollibus veſtibus in quibus cubabat (miens.
In quibus tecum per noctem ſacrum ſomnium capiebat
In aurea culcitra: require Adonin, etiam triſti ſit adſpectu.
Depone *eum* inter coronas & flores: omnes cum eo (eruut.
Poſtquā ille mortuus eſt, omnes, *inquam*, flores etiam contabu-
Riga autē ipſum myrtis, *variis* olei generibus, riga unguentis:
Pereant unguenta omnia: tuum unguentum periit Adonis
Recubat tener Adonis purpureis in veſtibus:
Circa eum autem plorantes gemunt Amores,
Tonſi capillos propter Adonidem: & hic quidem ſagittas,
Ille verò arcum calcat, alius volucrem frangit pharetram:
Alius calceamentum Adonidis ſolvit, alius lebetibus
Aureis fert aquam, alius femora lavat:
Alius retro alis refrigerat Adonidem.
Ipſam Cythaream adlamentantur Amores.
Extinxit totam facem in limine Hymenæus,
Et coronam nuptialem expandit: non amplius Hymen,
Hymen non amplius cantilena eſt; *ſed* cantatur Ah ah!
Ah ah propter Adonidem adhuc magis! ah propter Hy-
Charites deplorant filium Cinyræ, (menæum!
Periit pulcher Adonis, inter ſe dicentes,
Et id voce acutiore dicunt quam tu Dione.
Et Parcæ Adonidem, deplorant Adonidem,
Et ipſum cantu revocant: at ille non exaudit;
Non ſane neque vult, Proſerpina ipſum non dimittit.
Finem facito, Cytharea, lugendi, & hodie abſtine à con-
viviis: (lacrymari.
Nam te rurſum lugere oportet, atque in alium annum

Idyllium II.

AUceps *quierat* adhuc adoleſcens, in nemore arboribus
Dum venatur aves, fugitivum vidit Amorem (denſo
Buxi

Ὤδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Αἰ αἰ τὴν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Δάκρυον ἀ Παφίη τόσον ἐκχέει, ὅσσον Ἄδωνις
Αἷμα χέει· τὰ δ' πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνετ' ἄνθη·
Αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δ' δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
Αἰάζω. τὸν Ἄδωνιν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἄνδρα μύρεο Κύπρι·
Ἔς' ἀγανὰ σιβάς, ἔστιν Ἀδωνιδι φυλλὰς ἑτοίμα.
Λέκθον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις·
Καὶ νέκυς ὢν καλός ὄσσι, καλὸς νέκυς οἷα καθεύδων.
Κάτθεο καὶ μαλακοῖς ἔνι φάρεσιν οἷς ἐνίαυεν.
Τοῖς μὴ σοὶ ἀνὰ νύκτα τ' ἰερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
Παῖχρύσῳ κλιντῆρι· πόθει καὶ συνὸν Ἄδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σιὼ αὐτῷ,
Ὡς πιῶν τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι·
Ὀλλύδω μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κέκλαυκε δ' ἀβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειρόμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· καὶ μιν ὀΐσω,
Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' ἐς πτερὸν ἆγε φαρέτρην·
Καὶ μὴν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος, ὃς δὲ λέβητα
Χρυσείοις φορέεσσιν ὕδωρ, ὁ δὲ μηρία λούει·
Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.
Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
Καὶ στέφος ἐξεπέτασε γαμήλιον· ἔκλαγε δ' Ὑμήν,
Ὑμὴν ὑκέτ' ἀειδόμενον μέλος, ἄδε δὲ καὶ αἰ
Αἰ αἰ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, ἢ Ὑμέναιον.
Αἱ χάριτες κλαίουσι τὸν ἥρα τῷ Κινύρεω,
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν ἀμήλαις λέγουσαι·
Αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγουσι πολὺ πλέον ἢ τὸ Διώνα.
Καὶ Μοῖραι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν,
Καί μιν ἐπαείδουσιν· ὁ δὲ σφισιν οὐκ ἐπακούει,
Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, κώφα δέ μιν οὐκ ἀπολύει,
Λῆγε γόων, Κυθέρεια, ποθημερὸν ἴαχε κώμων·
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄμμο δακρύσαι.

Εἰδύλλιον ϛ'.

Ἰξὰς ἐπὶ κώῳ, ἐν ἄλσει δενδρέοντι
Ὀρνεα θηρεύων, τὸν ἀπόξυλον εἶδεν Ἔρωτα

Buxi ramo insidentem : ut igitur animadvertit,
Gaudens, quoniam avis ei permagna videbatur,
Calamos simul omnes inter se conjungens.
Huc illuc transilientem observabat Amorem.
Tandem verò adolescens indignatus, qui nihil proficiebat,
Abjectis arundinibus senem adiit aratorem,
A quo hanc artem didicerat, eique rem narravit,
Et sedentem ostendit Amorem. Porro senex
Subridens movit caput, & respondit puero,
Abstine à venatione, nec istam avem insequitor.
FUGE procul; mala est hæc bestia : eris beatus
Dum non ceperis ipsam; sed si viri mensuram attigeris,
Ille qui nunc fugit & resilit, ipse sua sponte
Accedens subito capiti tuo insidebit.

Idyllium III.

MAgna mihi Venus adhuc dormienti adstitit,
Infantem Amorem pulchra manu ducens,
In terram nutantem : atque his me verbis affata est,
Cantare mihi chare bubulce sumptum Cupidinem doceto.
Sic loquuta abiit : ego autem quæcunque pastoralia carmina canere solebam,
Stultus tanquam discere volentem Cupidinem docebam,
Quomodo tibiam obliquam Pan invenerit, Minerva tibiam,
Testudinem Mercurius, & citharam dulcis Apollo.
Hæc ipsum edocebam : at ille nihil curabat mea verba,
Sed ipse mihi canebat amatoria, meque docebat
Mortalium & immortalium amores, & genetricis *suæ* opera.
Tum EGO oblitus sum illorum quæ Cupidinem docebam :
At, quæcunque me docebat Cupido amatoria, cuncta didici.

Idyllium IV.

MUsæ Amorem non metuunt crudelem,
Quin amant ex animo, vestigia sequuntur ejus.
Ac siquis ingenio præditus inamabili eas sequatur,
Illum refugiunt, docere nolunt :
At si mentem Amore agitatam habens suaviter cecinerit,
Ad ipsum simul omnes festinæ confluunt.
Quod autem hic sermo plane verus sit, ego testis sum,

Ἐσδόμβων πύξοιο ποτὶ χλάδον ὡς δ' ἐνόασε,
Χαίρων, ὤνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀγκάλοις σωσάπιων,
Τᾶ χὴ τᾶ τ' Ἔρωτα μεταλαμβὼν ἀμφεδόκαδεν.
Χὠ παῖς ἀχαλάων, ἔνεχ' οἱ τέλος ἤδεν ἀπάντα,
Τὼς καλάμως ῥίψας ποτ' ἀερσίαν πρέσβυν ἴχανεν,
Ὅς νιν τάνδε τέχναν ἐδιδάξατο, χὴ λέγει αὐτῷ,
Καί οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον· αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιάων κίνησε κάρη, χὴ ἀμείβετο πᾶδα.
Φεῦδε τὰς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τῶρνεον ἔρχευ.
ΦΕΥΓΕ μακρὰν· κακὸν ἐστὶ τὸ θηρίον ὀλοιὸν ἔαγε
Εἰσόκα μή μιν ἕλῃς· ἢν γάρ νιν ἐς μέτεγνον ἔλθῃς,
Οὗτος ὁ νῦν φεύγων χὴ ἐπάλυσιν, αὐτὸς ἀφ' αὑτῷ
Ἐλθὼν ἑξαπίνας κεφαλὰν ἔπι ζυγὸν καθίξει.

Εἰδύλλιον γ'.

Μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τ' Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγουσα,
Ἐς χθόνα νωχάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφραζε μῦθον,
Μέλπειν μοι φίλε βᾶτα λαβὼν τ' Ἔρωτα δίδασκε.
Ὡς λέγε, χ' ἁ μὲν ἀπῆλθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βουκολέ-
ασδεν,
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τ' Ἔρωτα δίδασκον,
Ὡς ἔυρε πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἄδυς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ὑπεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θναστὰ ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα·
Κ' ΗΓΩΝ ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τ' Ἔρωτα δίδασκον·
Ὅσσα δ' Ἔρως μ' ἐδίδασκεν ἐρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην.

Εἰδύλλιον δ'.

ΤΑΙ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τ' ἄγειν ἐθέλοντ' ἐπὶ θοινᾶν,
Ἐκ θυμῶ φιλέοντι, καὶ ἐκ πολὺς αὐτῷ ἔπονθ'.
Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέρατον ὀπάσσῃ,
Τιμῶν ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ἦν δ' νόον τις Ἔρωτι δυνεύμενος ἀδὺ μελίσσῃ,
Ἐς τιμῶν μάλα πᾶσι ἐπειγόμενοι παρέασιν.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.

Ἦν

Nam ſi hominem quempiam alium aut immortalem carmine
Ceſſat mea lingua, nec, ut antè ſolebat, canit: (celebro,
Rurſum cum in Amorem vel in Lycidam aliquid modulor,
Tunc mihi lætum ore carmen profluit.

Idyllium V.

SI pulchra mea ſunt carmina; vel illa ſola
Gloriam afferent quæ jam antea mihi præbuit Parca:
Sin illa non probantur; quid eſt quod amplius laborem?
Nam ſi nobis vivendi duo tempora dediſſet
Sive Jupiter, ſive Parca verſuta, ita ut ageretur
Alterum cum lætitia & gaudio, alterum in labore;
Liceret poſt labores aliquando bonis frui: (*dam* venire
At ſi Dii unum duntaxat tempus annuerunt ad vitā *tranſigen-*
Hominibus, idque breve & minus omnibus;
Quam diu (vah) miſeri in labores & opera nos fatiga-
Et quouſque animum ad lucra & artes (mus?
Applicamus, ſemper deſiderando multo majores opes?
OMNES ſane obliti ſumus, mortales nos eſſe natos,
Et quod breve tempus à Parca ſortiti ſumus.

CLEODAMUS & MYRSON.

VEre, ô Myrſon, aut hyeme, aut autumno,
Aut æſtate, quid tibi jucundum? & quodnam *ex his*
magis optas advenire? (ramus?
Num æſtatem, cum omnia abſoluta ſunt quæcunque labo-
An dulcem autumnum, cum hominibus fames levis eſt?
An verò hyemem ad opera pigram? quoniam & hyeme mul-
Dum ſe calefaciunt, oblectantur otio & pigritia? (ti,
An verò tibi pulchrum ver magis placet? dic, Quid tibi
Eligit? loqui enim permittit otium nobis. (animus
M. JUDICARE non decet mortales divina opera.
Omnia enim hæc ſacra ſunt, jucunda: tui autem gratia
Dicam, Cleodame, quodnam præ aliis gratum ſit,
Non volo æſtatem eſſe; quoniam tunc me ſol torret: (unt:
Nec volo autumnum; quoniā morbos fructus autumnales pari-
Pernicioſam hyemem ſufferre, nives pruinaſque timeo:
Ver mihi ter exoptatum toto anno adſit,
Cum neque frigus, neque ſol nos gravat.
Vere omnia fœcunda ſunt, omnia vere ſuavia germinant,
Et nox hominibus par, & par dies. *Ejuſ-*

Ἦν μὴ γὰ βεγτὸν ἄμμον ἢ ἀδύνατόν τινα μέλπω,
Καμβαίνει μὰ γλῶσσα, ϗ ὡς πάρ ὄκ ἔτ' ἀείδει·
Ἦν δ' αὖτ' ἐς Ἔρωτα ϗ ἐς Λυκίδαν τὶ μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίρουσα διὰ στόμα ῥέει ᾠδά.

Εἰδύλλιον ϛ.

Εἰ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, ϗ τάδε μῆνα
Κῶδ ἐμοὶ δήσοντι τά μοι πάρ ὤπασε Μοῖρα·
Εἰ δ' ὄχ ἁδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλέονα μοχθεῖν;
Εἰ μὴ γὰ βίοτω διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν
Ἡ Κρονίδας, ἢ Μοῖρα πολύτροπος, ὥς τ' ἀνύεδ·
Τὸν μὴ ἐς συφρόσυναν ϗ χάρματα, τὸ δ' ἐνὶ μόχθω,
Ἦν τάχα μοχθήσωλί ποτ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεδ·
Εἰ ᾗ θεοὶ κατένευσ' ἕνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν
Ἀνθρώποις, ϗ τόνδε βραχὺν ϗ μόνα πάντων,
Ἐς πόσον ἀ δειλοὶ καμάτως κ' εἰς ἔργα πορεῦμες;
Ψυχὰν δ' ἄχει πί ποτὶ κέρδεα ϗ ποτὶ τέχνας
Βάλλομες, ἱμειρόντες ἀεὶ πολὺ πλῆον ὄλβω;
Λαθόμεθ' ἢ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γεγόμεθα,
Χ' ὡς βραχὺν ὤκ Μοῖρας λάχομεν χρόνον. ****

ΚΛΕΟ'ΔΑΜΟΣ ϗ ΜΥ'ΡΣΩΝ.

Εἶαρ, ὦ Μύρσων, ἢ χείμα, ἢ φθινοπώρα,
Ἢ θέρος, τί τοι ἀδύ; τί ᾗ πλέον ἔυχεαι ἐλθεῖν;
Ἢ θέρ, ἀνίκα πάντα τελείδ ὅσσα μοχεῦμες;
Ἢ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδρὶ λιμὸς ἐλαφρός;
Ἢ ϗ χεῖμα δύσεργον; ἐπεὶ ϗ χείματι πολλοὶ
Θάμπόμβροι θέλγοντα ἀερρίπ τε ϗ ὄκιφ;
Ἢ τι καλὸν ἔαρ πλέον σύαδεν; εἰπὲ, τί τοι φρεὶ
Αἰρεῖται; λαλέειν γὰ ἐπέτρεπεν ἁ σχολὰ ἀμῖν.

Μ. ΚΡΙ'ΝΕΙΝ ὄκ ἐπέοικε θεῖα ἔργα βεγτοῖσι.

Πάντα γὰ ἰσορὰ ταῦτα ϗ ἁδέα· σεῦ ᾗ ἔκατι
Ἐξερέω, Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἄδιον ἄλλων.
Οὐκ ἐθέλω θέρ ἦμαρ, ἐπεὶ τόκα μ' ἄλις ὀπάᾳ·
Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια πίκλει·
Οὖλον χεῖμα φέρειν, νιφετὸν κρυμούς τε, φοβεῦμαι·
Εἶαρ ἐμοὶ τειπόθατον ὅλῳ λυκάβαντι παρείη,
Ἀνίκα μήτε κρύος, μήθ' ἅλις ἄμμε βαρύει.
Εἶαρ πάντα κύει, πάντ' εἴαρος ἁδία βλαστεῖ,
Χ' ἁ νὺξ ἀνθρώποισιν ἴσα, ϗ ὁμοίις ἀὼς

Ejuſdem in Hyacinthum.

CONſilii inopia Bionē occupavit tantū dolorē ſuſtinentē.
Quærebat remedia omnia, & ſapientem obibat artem:
Ungebat etiam ambroſia & nectare, ungebat totum
Vulnus: ſed Parcis omnia remedia vana *ſunt*.

Ejuſdem.

BEATI qui amant, cum æqualiter redamantur.
Beatus erat Theſeus cum Pirithous adeſſet,
Etiamſi implacabilis deſcenderit in Plutonis *domum*.
Beatus erat inter rigidos Axenos Oreſtes, (nes.
Quoniam communes cum eo Pylades ſuſceperat profectio-
Erat felix Æacides ſocio vivente Achilles: (pulſavit,
Beatus erat moriens, quoniam ab eo mortem horrendam pro-

Ejuſdem.

NON pulchrum *eſt*, ô amice, omni de cauſa ad fabrum
Neque in omnibus alio indigere; ſed & ipſe (ventitare,
Fabrica fiſtulam: eſt autem tibi facile opus.

Ejuſdem.

MUſas Amor vocet, Muſæ Amorem ferant:
Cantum Muſæ mihi ſemper cupienti donent,
Dulcem cantum, quo medicamentum jucundius nullum.

Ejuſdem.

EX crebra gutta, ut proverbium *eſt*, ſemper eunte,
Etiam lapis in foramen cavatur.---

Ejuſdem. IV.

AT ego bene procedens meumque iter, in loco declivi
Iſto apud arenam & littus ſuſurro,
Duram obſecrans Galateam: dulcem verò
Spem ad extremam uſque ſenectutem non relinquam.

Ejuſdem.

NEc ſinas me ſine præmio; nam & Apollo pro cantu
Mercedem dedit: honor verò res meliores facit.

Ejuſdem.

Forma mulieribus eſt res decora; viris autem, fortitudo.

HYPO-

Τῦ ἀυτῦ εἰς Τάκινθον.

Ἀμφασία ἢ βίων ἔλε πουύνδ' ἄλγος ἔχοντα.
Δίζετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν
Χεῖεν δ' ἀμβροσίῃ ϗ νίκταει, χεῖεν ἄπαϛ
Ὠτειλάν· Μοίρῃσι δ' ἀνδηδία φάρμακα πάντα.

Τῦ ἀυτῦ.

Ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὶω ἶσον ἀντερόωντ).
Ὄλβιϴ ὦ Θασεὺς τῷ Πειριδόω παρέοντϴ,
Εἰ ϗ ἀμειλίκτοιο κατήλυθεν εἰς Ἀΐδαο.
Ὄλβιϴ ὦ χαλεπῖσιν ἐν ἀξείνοισιν Ὀρέστης,
Οὕνεκά οἱ ξωὰς Πολάδας ἅρπτο κελεύθυς.
Ἦν μάχαρ Αἰακίδας ἐπάρω ζώοντος Ἀχιλλεύς·
Ὄλβιϴ ὦ θνάσκων, ὅπ οἱ μόρϴν αἰνὸν ἄμυνεν.

Τῦ ἀυτῦ.

Ὅτ καλὸν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποπὶ τέκτονα φορτῶ,
Μηδὲπ πάντ' ἄλλα χρέϴ ἰχέμω· ἁμὰ ϗ αὐτὸς
Τεχνᾶας σύειϛα· πέλειδέ τοι ϛυμφορὲς ἔϛϴν.

Τῦ ἀυτῦ.

Μοῖσας Ἔρως καλέοι, Μοῖσαι τ' Ἔρωτα φέροιεν·
Μολπὰν τοὶ Μοῖσαι μοὶ ἀεὶ ποδίοντι δίδοῖεν,
Τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τᾶς φάρμακον ἄδιον ὐδέν.

Τῦ ἀυτῦ.

Ἐκ δαμυῆς ῥαδάμυϛϴ, ὄκως λόγϴ, αὐὲν ἰοῖσας,
Καὶ λίθος ἐς ῥωϛμὸν κοιλαίνε).

Τῦ ἀυτῦ.

Ἀγπὰρ ἐγὼν βὰς σῦ ϗ ἐμὰν ὁδὸν, ἐς τὸ κάπαντες
Τιῶο, ποτὶ ψάμαθόν τε ϗ πόνα ψιθυρίϛω,
Διανύωϴ τηλάτειαν ἁπλωΐα· τὰς ἢ γλυκείας
Ἐλπίδας ὑϛατίω μίχει γήρᾳϴ ὐκ ἀπολείψω.

Τῦ ἀυτῦ.

Μηδὲ λίπης μ' ἀγέραϛον· ἐπὶω χὼ φοῖϐϴ ἀείδειν
Μιδὸν ἔδωκε. πμὰ ἢ τὰ πρόϛματα χρέοντα ποιεῖ.

Τῦ ἀυτῦ.

Μορφὰ θηλυτέρηϛι πόλϛ καλὸν, ἀνέρι δ' ἀλκά.

EDI

HYPOTHESIS OVI SIMMIÆ RHODII.

Autore Claudio Auberio Triuncuriano.

HOC Ovum poeta Dianæ offert, filiæ Latonæ, ſororique Apollinis: in quo de injuria Muſicæ ſeu Poeticæ quondam à Mercurio facta conqueritur, qui relictis carminibus, traditaque Apollini teſtudine (quæ dimidiatum Ovum refert) ſeſe converterit ad alia, nempe ad quadrupedum curam, quibus nihil ineptius ad Muſicam: unde proverbium Ὄνος πρὸς λύραν. Ovum autem quod offert, dicit eſſe velut avis cujuſdam μυσικωτάτης partum: ſignificans hoc modo Muſicæ primum ortum ab Ovo, hoc eſt, à principio ipſo à ſe repeti. Monet interim ne in gremio collocet cum ad venationem proficiſcitur, & choros cum ſociis exercet. Porro, prudenter Poeta Ovum hoc offert Dianæ: Primum, quod parturientibus adſit, ut eſt apud Poetarum maximum,

Caſta fave Lucina, tuus jam regnat Apollo.

Deinde, quod ſoror Apollinis ipſa ſit, qui Muſicam & Poeticen ardenti ſtudio amplexus eſt à Mercurio relictam. Poſtremo, quod caſtitatem ſummopere colat, quam vera Muſica, nempe Dorica, ſui ſtudioſis affert, inſanos libidinum motus reprimens: ut eſt apud Platonem, Πολιτείων 3, & Ariſtotelem 8, & Boetium libro *De Muſica* primo, in prefatione.

Cæterum vemuſta eſt Metalepſis, quâ Ovum commutat in teſtudinem, quæ, ut dixi, dimidiatum Ovum refert: & rurſus teſtudinem in Ovum. Ipſum autem OVUM ita emendamus ut videbis pagina 351.

SIM-

EDITIO SUPERIORUM
Impressionum.

Καπίλας
ματέρος π τόλ'
ὠὸν νέον, φερφραν, ᾧ
θυμῷ δέξο δὴ ἀγαθὰ τὸ
μ̃ θεῶν ἐειδόας Ἑρμῆς ἠί-
κιζε χάρυξ, ὄνῳ δ' ὀρ ἐπ μέτρε
μονοδάμον Θ μέταν πάρεθ' ὕὗξε·
θοῶς δ' ὕπερθεν ἀκὺ λέχειον φέρων
νεῦμα ποδῶν πάσκε θοαῖσιτ αἰόλαις κῶ-
λα. ἀμὰ σῶν ὀρσιπόδων ἐλάφων τελέεσι πάλαι
χραισμοῖς ἐσθὲ ἄκρων ἰδωναι ποδὶ λόφων καταρυθ-
μίας ἴχνος πθιάας· χὴ τ' ὁμόθυμος ἀμφίπαλτον αἶψ'
ἐδ' ἄν θὴς ἐν κόλποις δεξάμεν Θ πεκότπτα· χὴ τά δ'
ὠχοδοᾶς κοᾶν μεδέπων ἄφαδ, ὃ γιλασίων ὀρεσβόλων ἀν'
ὀρέων ἔσυτ' ἀνάγκαις· τ δὴ δαίμων κλυταῖς δοποὶ πορέαν
πολύπλοκα καδίει μέτρα μολπαῖς· ῥίμφα δ' εἶκον ἐκλιπὼν
ὄρες ἐυναὶν ματρὸς πλακτὸν καιόμῳ Θ βολίαις ἑλεῖν τέκος. λα-
χαὶ δ' οἰῶν πολυβότων ἀν ὀρέων νόμον ἔβαν ταυσφύρων τ
ἄντρα νυμφῶν. τάδ' ἀμβρότ πόθῳ φίλας ματρὸς ῥα-
ωντ' αἶψα μεθ' ἱμερθεντα μαζὸν, ἴχνει δέναν τ
παναίολον Πιερίδων μονόδρυπον αὐδάν. ἀειθ-
μόν δ' εἰς ἄκρος δίκα δ' ἰχνίων κόσμον
νέμοντα ῥυθμὸν φίλος Λεσβιόθεν τὸ
φίλας ἑλὼν πέζοισι ματρὸς
λίγειά μιν κ' ἀμφὶ μα-
τρὸς ὠδῖς ἀγνᾶς ἀη-
δόνος Δωρίας
ἀγείκ.

Omnia fere corrupta, è quibus vix ullum sensum quis elicere possit.

SIMMIÆ RHODII OVUM

Canoræ
matris quoddam hoc
ovum novum : lubens
animo ſuſcipe igitur, *ô* caſta.
Huic quidem ex Diis clamoſus
Mercurius caduceator notam inuſſit,
cumque aſino impetu *deſciſcens* à metro
ſingularis inceſſus, ob *ipſum ovum* contigue
proſiliit: citoque deſuper celerem obliquum
ferens geſſum pedū, premebat jugis pernicibus
membra. Sed cum *tuorum* ſolum-quaſſantum cervo-
rum ſubole, jampridem pernicibus ſuper ſummos in-
cedens pedibus colles juxta concinnum veſtigium ma-
tris, & ſociarum undique peltis denſo, facile ne poſueris
in gremio, admiſſo comitatu. Hæc verò à facundo acceptarus
(tractans illico) ex hirſutis ſerpentis percuſſor montibus erum-
pebat fataliter. His ergo dæmon præclaris pernices pedes ex-
ercens multiplicia perſequebatur metra cantibus, ſubito or-
natum cum liquiſſet montis lectum, matre errabun-
dum flagrante equis recipere filium. Sorte. v. quæ
obtigerant oves fertilium montium paſcua obi-
bant, velociumq; antra nympharum. Tunc non
mortali matris charæ deſiderio ſe promovens
ſtatim ad amabilem mammam, veſtigio ede-
bat variam Pieridum unius ſonitûs vo-
cem, numerum v. aduſque ſummum
decem veſtigiorum venuſtum diſtri-
buit rhythmum, charus teſta-
ceam *teſtudinem* ſub charæ
cum cepiſſet ſaxis matris.
Canorus quidem vel in
utero partus caſtæ lu-
ſciniæ, ſed Ory-
um ferus.

ΣΙΜΜΙ'ΟΥ ΤΟΥ 'ΡΟΔΙ'ΟΥ
'ΩΟ'Ν

Κωπίλας
ματέρος τὶ τόδ'
ὠὸν νέον· φέρων
θυμῷ δέξο δὶ ἀγνά.
τὸ μὲ θεῶν ἐειδόας Ἑρ-
μᾶς ἀείκιζε κάρυξ ὄνῳ δ' ὀρ-
θὰς ἐπ μέτρᾳ μινοβάμον ☉ μέτρα
πάροιθεν αἶξε, θοῶς δ' ὕπερθεν ὠκὺ
λέχειον φέρων νεῦμα ποδῶν, πίασπε θοι-
δίῃσιν αἰόλαις κῶλ' ἀλλά ζωὸ ὀρπηδών
ἐλάφων τεκέεσσι, πάλαι κραιπνοῖσιν ἴσῳ ἄκρων
ἰεμβόα ποσὶ λόφρων χ[τ] ῥύθμιον ἴχν☉ πάντας,
κ' τᾶν ὁμοδύμων ἀμφίπαλτον ἆλ' ἐδ' ἀν θῆς ἐν κόλ-
ποις δέξαμβα πυκνότητα. τὰ δ' ὠκυβόα κοᾶν (μεθέπων
ἄταρ) ὄγ' ἐκ λασίων ὀφιοβόλ☉ ἀν' ὀρέων ἔσυτ' ἀνάγκαις·
τᾶς δ' δαίμων κλυθᾶσι, θοοῖσι ποτὶ ποτέων, πολύπλοκα μι-
τᾶς μέτρα μολπαῖς. ῥίμφα δ' εἰκομφον ἐπλιπὼν ὄρος εὐρὰν,
ματρὸς πλαγκτὸν κραιμφὶς βαλίαις ἐλεῖν τέκ☉. λά-
χαι δ' οἷων πολυβότων ἀν' ὀρέων νομὸν ἔβαν, ταυτ-
φύρων τ' ἄντρα νυμφῶν. τόκ' ἀμβρότῳ μαλερὸς
φίλας πόθῳ ῥόων ἆλτα μετ' ἰμερόεντα μαζόν,
ἴχει θεῶν τὰν παιφόλον Πιερίδων μονο-
δόντων αὐδάν. ἀείθμων εἰς ἄκρον δέκα
ἰχνίων κόσμιον ἰεῖτε ῥυθμὸν, φί-
λ☉ λεπυρωτὸν ἴσῳ φίλας
ἐλὼν πέτρῳσι μαλερός.
Λίσσομ' κ' ἀμφιμά-
γει☉ ὠδὶς ἀγνᾶς
ἀηδόνος, ὠρίων
δ' ἄρχει.

Verſuum numerus. Syllabarum numerus

1 Κωτίλας 3
2 ματέρος τι τοδ' 5
3 ὠὸν νέον' φερόφρων 6
4 θυμῷ δέξο δὴ ἀγνά. 7
5 τὸ μὴ θεῶν ἐειδόας 8
6 Ἑρμᾶς ἀείκιζε χάρυξ, ονῳ δ' ὄρ- 11
7 σας ἐκ μέτρα μονοδάμον μέταν 11
8 πάρροθεν ἄϊξε, θοῶς δ' ὕφοθεν ὠ- 12
9 κὺ λέχειον φέρων νεῦμα ποδῶν πίασκε 13
10 θοιαῖσιν αἰόλαις κῶλ'. ἀμὰ σὺν ὀρπάδων 14
11 ἐλάφων τεχέεσι, πάλαι χραισπνοῖσιν ὑφὲ ἄ- 15
12 χρων ἐεμμία ποσὶ λόφων χτὶ ῥύθμιον ἴχνῳ 16
13 πθήνας, χὴ τᾶν ὁμοδύμων ἀμφίπαλον αἶψ' ὐδ' ἀν 16
14 θῆς ἐν κόλποις δέξαμμία πυκνότητα. τὰ δ' ὠκυδόα 17
15 κοᾶν (μεδέπων ἄφαρ) ὄγ' ἐκ λασίων ὀφιοδόλος 17
16 ἂν' ὀρέων ἔσπ' ἀνάσχεμις. ταῖς δὴ δάμων κλυταῖσι, θοοῖσι 19
17 ποντὶ ποτέων, πολύπλοκα μετῆε μέτρα πολπαῖς, ῥίμφα 18
18 φείκομφον ἐκλιπὼν ὄρος ἐυνὰν, μαλεὸς πλαγκτὸν κομμία 19
19 βαλίαις ἐλεῖν τέκ. λάχαι δ' ὁΐων πολυδότων ἀν' ὀρέων 20
20 νομὸν ἔβαν, παυσφύρων τ' ἄνδρα νυμφῶν, τίκ' ἀμβρότῳ 16
21 μαλεὸς φίλας πόθῳ ῥόων ἄψα μετ' ἰμερόεντα 16
22 μαζὸν, ἴχει τέκνων τὰν παναίολον Πιερίδων 15
23 μονόδακρυν αὐδὰν, ἀριθμὸν εἰς ἄκρον δέκα 14
24 ἰχνίων κόσμιον νεῖμε ῥυθμὸν, φίλ 12
25 λεπυρωτὸν ὑπὸ φίλας ἐλὼν πό- 11
26 τερσιν μαλεός. λίγεια μὴ 8
27 κ' ἀμφιμάτειρ ὠδὶς 7
28 ἀγνὰς ἀηδόν, ὠ- 7
29 ρύων δ' ἄγρι. 5

OVUM,

ut à *Josepho Scaligero* est emendatum, secundum Exemplar *D. Heinsii.*

Κωπίλας
ματέρος τῆ τόδ'
ὠὸν νέον, φέρφραν ᾧ
θυμῷ δίξο, δία χιῶν.
τὸ μὲν θεῶν ἐειδὸς Ἑρ-
μῆς ἦκε κήρυξ, ἄνω δ' ὀρῶν
ἐκ μέτρω μονοδάμον μάπαν,
πέρι δ' ἦιξε. θοῶς δ' ὕπερθεν ὠκὺ
λέχειον φέρων νεῦμα ποδῶν πλίξασε
χθόνιον αἰόλαις κῶλα. δμὰ σιὼ ὀρσιπόδων
ἐλάφων τεκέσσι πάλαι κραιπνοῖς, ὧν ἄκρων
ἐερμῆν ποσὶ λόφων κατ' ἀρθμίας ἴχω πθήνας
κάντης ὠμόθυμω ἀμφίπλαγκτον δι' ἀά δ', αὖθις ἐνκώλοις
δέξάμενω κυφότητα, κεμάδ' ὠκυδόας Παὶν μεδέπων, ἄφαρ
δίχηλα σείων ὕφι ποδῶν ἀν' ὀρέων ἑαυτ' ἀνάγκαις, ῥίμφα
σκείκοπον ἐκλιπὼν ὄρος ἐυναὶν, ματερὸς πλαγτὸν μαιό-
μενω βοηίας ἐλεῖν τέκω. βλαχαὶ δ' οἰῶν πολυζό-
πων, ἀν' ὀρέων νόμον ἔβαν, ταυαφύρων τ' ἄνπεα
νυμφῶν. τοὶδ' ἀδρῶπι πόθω φίλας ματερὸς ῥό-
ωντ' ἄϋπα μὴ' ἰμερόεντα μαζόν. τ δὴ δαί-
μων χλυτᾶς θοοῖς ποσὶ ποτέων μετὰ μέρα
μολπᾶς, ἴχῃ θείων τὰν παναίολον Πι-
ερίδων μανόδοπον αὐδὰν, ἄῤῥυθμον
δ' εἰς ἄκρας δίκεν ἰχίων κόμπον
ἀνεμόεντα ῥυθμὸν, φίλας λε-
πυρωτὸν ὦδὸ φίλας ἐλὼν
πτερυξὶ μαζὸς λίσῃά
μιν χλαῖς ἀμφὶ μα-
ζὸς ὠδῖς ἀγνᾶς
ἀηδόνος δωεί-
ας ἀχείω.

HYPOTHESIS ALARUM

CUM verò philoſophi, qui ante Ariſtotelem vixerunt, in ſumma ignoratione principiorum naturalium verſarentur aliique alia ſtatuerent principia, nec ſibi ipſis conſtarent: unus aut alter repertus eſt, qui cauſam aliquam compellente quaſi veritate ſtatuerit. Ac Anaxagoras quidem Νῦν dixit eſſe cauſam τοιαύτην, ὅθεν ἡ κίνησις, Heſiodum

SIMMIÆ RHODII ALÆ.

1 Intuere me, qui ſum telluris vaſti thoracis rex, cœlumq; & mare qui condidi,
2 Neq; horreas ſi, cùm ſim tantus, denſum & hirſutum fero mentum.
3 Tunc enim ego natus ſum, quando viſum eſt neceſſitati
4 Omnia autem obtemperabant *ejus* voluntati graviſſimæ
5 Animalia omnia, quæcunque *nunc* peragrant
6 Aëris regionem,
7 Et Chaos.
8 Neque verò *ſum* Veneris filius:
9 Pernix tamen ipſe Amor nominor.
10 Neq; mihi decretū eſt vi pertrahere, ſed leniter adduco perſuaſione.
11 Tellus, mariſque receſſus, cœleſtium etiam quilibet Deus mihi cedit.
12 Ab his ego removi vetus Sceptrum, & conſtitui ipſis jura

dum inveſtigaſſe veriſimile eſt, & ſiquis alius Ἔρωτα ſeu ὁπτευμίαν ut principium rerum omnium propoſuit. Hos igitur ſequutus poeta noſter inducit Ἔρωτα ipſum alatum, hirſutum,& hiſpidum,qui ſui originem narrat,ſeq; omnium primum,aliorumq; omnium, atq; adeo Deorum ipſorum autorem aſſerit: ſe quidem non eſſe Cupidinem illum Veneris filium imberbem & effœminatum, ſed Ἔρωτα illum qui omnia vindicarit in libertatem formæ, quæ olim fatali & deformi Privationis imperio coercebantur: ſe deniq; omnibus jura ſtatuiſſe, legeſque dediſſe prædicat.

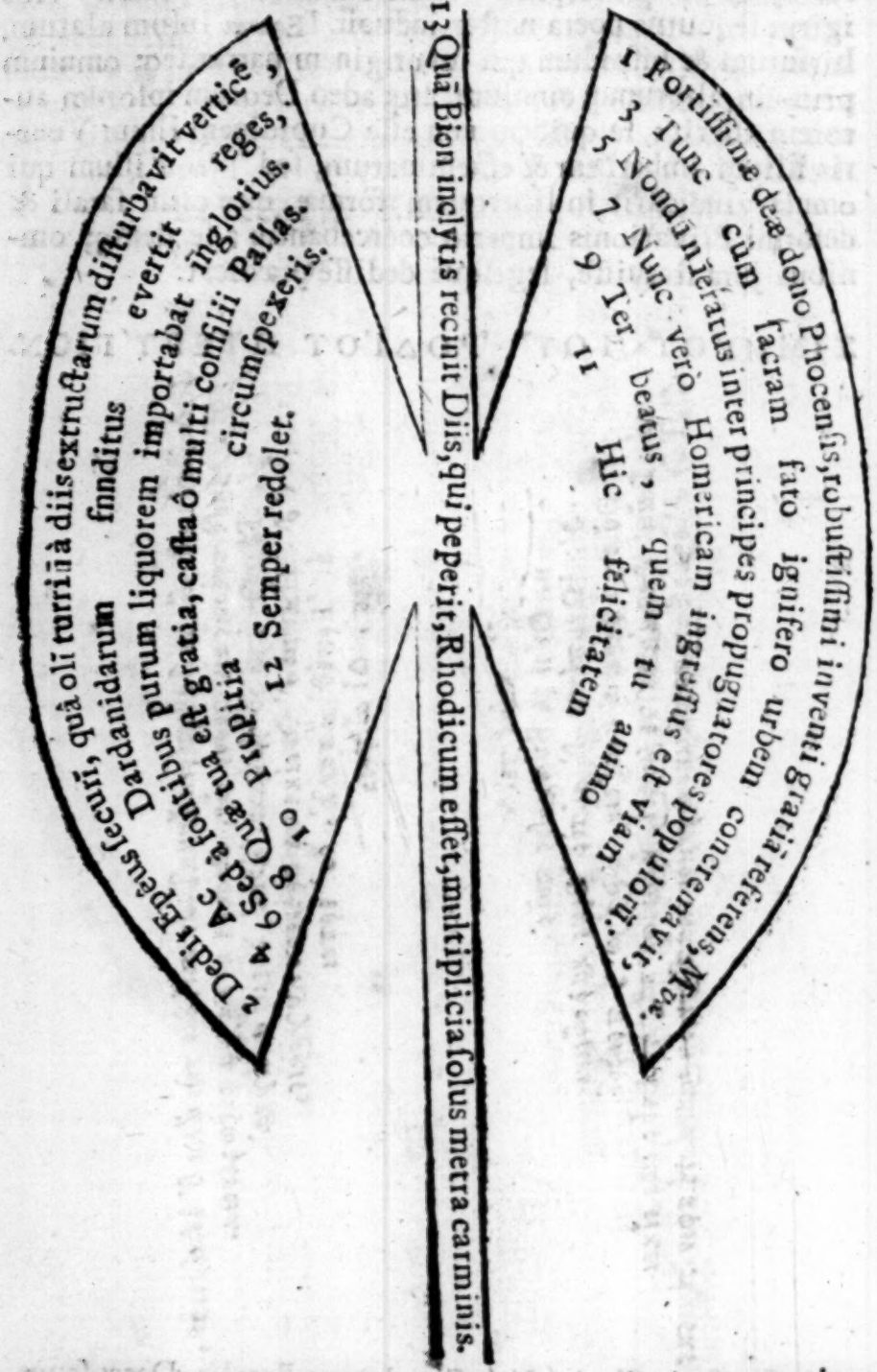
ΣΙΜΜΙ'ΟΥ ΤΟΥ 'ΡΟΔΙ'ΟΥ ΠΤΕΡΥ'ΓΙΟΝ.

α'. Ἀεῖσαι μεῦ᾽ ἀρ᾽ ἀῶς τε βαθυζώνῳ ἄνακτ᾽ ἀκαμαντόδαν τὸν ἄλαο θ᾽ ἱερόσαυτα,
β'. Μηδ᾽ ἀτρόμητος εἰς, τόσος ἄθ᾽, ἁδόσια χὠ λαὸς φέρωγόνατα.
γ'. Τᾶμῳ ἐγὼ χὠ μόνιμον, ἀρὶκ᾽ ἔκειν᾽ ἀνάγκα.
δ'. Πάντα δ᾽ ἐτεκόσα φρένεσσι λύγεις,
ε'. Ἐρπὲς᾽ ἀταρβὲς᾽, ὅσ᾽ ἔρπει
ς'. Δὶ ἀλάταις,

ζ'. Χάος τε.
η'. Οὐρά νε Κύπριδος παῖς·
θ'. Ὠκυπέτας δ᾽ αὐτὸς Ἔρως καλεῦμαι.
ι'. Οὔτε γὰρ ἔκειτα βιάζεν, ἐλεύθερον ἦ πεδιεῖ.
ια'. Γαῖα, θαλάσσας τε μυχοὶ, καὶ ἐσχατιαὶ πάσης τε θεὸς μοι ἄνεν.
ιβ'. Ἰὼν δ᾽ ἐγὼν ἀνοσφιστὶ μὴν ὠμὸν ἀπαθέσιν ἐκ ἐκείνα τὸ σφὶν θέλησας

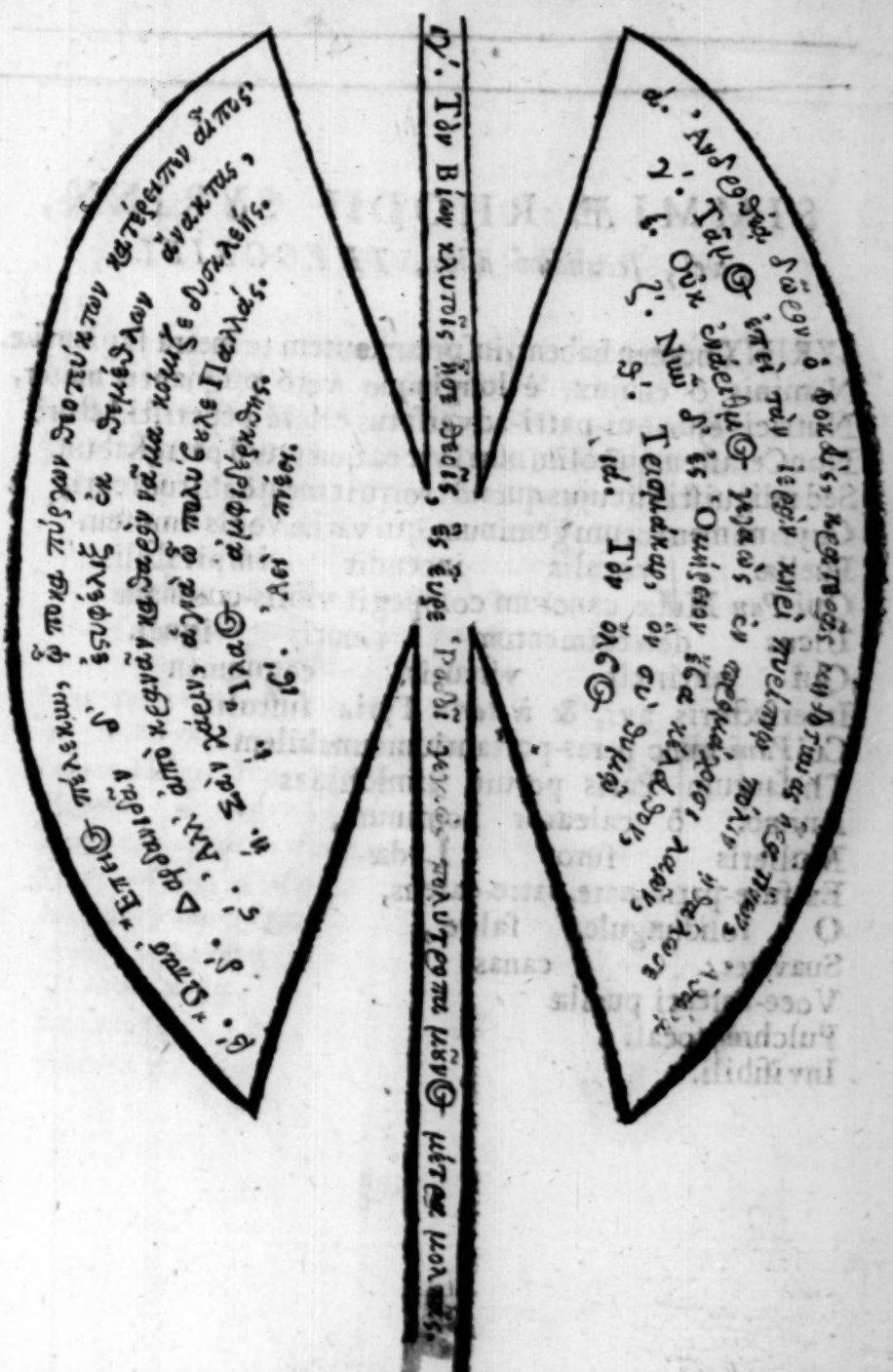
Verſus ſunt *Choriambici*. Clauduntur *Bacchio*. Decrescunt gradatim,donec ad *Bacchium* utrinq; deventum ſit. Sim-

SIMMIÆ RHODII SECURIS; *vel ſecundùm alios*, THEOCRITI.



Verſus ſunt *Choriambici* omnes præter decimum tertium, qui eſt Πολυσχημάτιστος. Clauduntur Bacchio. Decreſcunt

ΣΙΜΜΙ'ΟΥ ΤΟΥ ῾ΡΟΔΙ'ΟΥ ΠΕ'ΛΕΚΥΣ, ἢ, κατά τινας, ΘΕΟΚΡΙ'ΤΟΥ.



gradatim, ut in Alis, præter quartum, cui deest pes Choriambicus

SIMMIÆ RHODII SYRINX,

vel, ſecundùm alios, THEOCRITI.

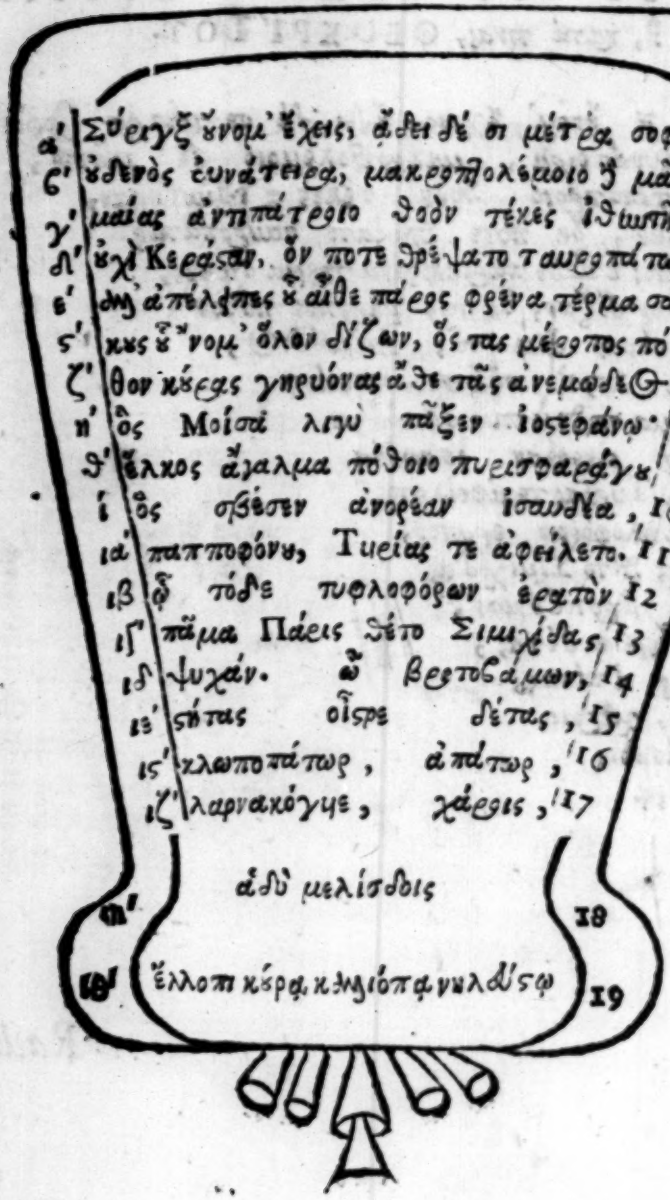
SYRINX nomen habens, inſpirant autem te metra ſapientiæ.
Neminis ô conjux, è longinquo verò pugnantis mater,
Nutricis ejus-qui-patri-adverſatus celerē peperiſti actorē
NonCeraſten, quē olim nutrivit ea quætaurū patrēhabuit:
Sed reliquiſti eū cujus quondā torruit mentē ābitus ſcuti,
Cujus nomen totum geminum, qui variæ vocis amórem
Puellæ vocalis incendit inſpirabilis.
Qui *Pan* Muſæ canorum compegit violis-coronatæ
Ulcus delectamentum amoris ignei.
Qui extinxit virtutis cognomen
Interfectoris avi, & à *terra* Tyria ſuſtulit.
Cui *Pani* hunc peràs-portantium amabilem
Theſaurum Paris poſuit Simichidas
Animo. ô calcator hominum,
Mulieris furor Lydæ
Ex-fure-patre-nate, patre-carens,
O ſolidungule ſalve,
Suaviter canas
Voce-carenti puellæ
Pulchrè-vocali
Invifibili.

ΣΙΜΜΙ'ΟΥ ΤΟΥ ῾ΡΩΔΙ'ΟΥ ΣΤ'ΡΙΓΞ, ἢ, κατά τινας, ΘΕΟΚΡΙ'ΤΟΥ.

Σ Τ' Ρ Ι Γ Ξ ὄνομ' ἔχεις, ἄδει δέ σε μέτερα Σοφίης.
Οὐδενὸς εὐγάτειρα, μακεδοπολέμοιο δὲ μᾶτερ,
Μαίας ἀντιπάτροιο δοὺν τέκες ἰθυντῆρα,
Θυίᾳ Κεράσαν, ὃν ποτε δρέψατο ταυροπάτωρ·
Ἀλλ' ἀπέλιπες ἔ δῶδε πάρος, φρένα τέρμα σάκως,
Οὔ νομ' ὅλον δίζων, ὃς τὰς μέροπος πόδον
Κύκνος γηρυόνας ἄδε τᾶς ἀνεμώδεος,
Ὅς Μοίσᾳ λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνῳ
Ἕλκος ἄγγελμα πόδοιο πτεροφαεφύγα.
Ὅς σβέσεν ἀνορέαν ἰσανδία
Παπποφόνα, τυείας τε ἀφείλετο.
Ὦ τόδε τυφλοφόρων ἑρατὸν,
Πᾶμα πάρεις ἀπὸ Σιμιχίδα
Ψυχᾶν. ὦ βροτοβάμων,
Στήτας οἶρε δέτας,
Κλαποπάτωρ, ἀπάτωρ,
Λαρναχόγλυφε, χάρις,
Ἀδὺ μελίσδοις
Ἕλλοπι κύρᾳ
Καλλιόπᾳ
Νηλεύτῳ.

Radul-

Radulphus Wintertonus Lectori benevolo. Reperi in libro excuſo anno 1516 SYRINGA, ΤΩ͂ ΠΑΝΙ῾ inſcriptam, ad ſequentem formam deſcriptam, quam tuâ gratiâ (Lector benevole) ſuperiori ſubjungendam curavi.



Poſtremo in loco ſuccedit deſcriptio noſtra, juxta diverſam metri rationem ſic depoſita, quivis facile ut perſpicere poſſit non obſcuram Syringis imaginem, ut quæ ex decem diſparibus calamis conſtare videatur, (id quod diverſa metri ratio indicat) non ſine myſterio quodam (quod partim ex numero denario, partimque ex ſcalæ ratione, ut conjiciam adducor) in arte Muſices: cujus penes Profeſſores totum hac de re judicium eſto. Tu verò interea (Lector benevole) conſilii noſtri factique rationem expoſitam quando habeas, hanc qualemcunque opellulam æqui bonique conſule.

1	Σύριγξ ὄνομ' ἔχεις, ἁδεῖ δέ σε μέτρα σοφίης.	Hexametri
2	Οὐδενὸς ἐυνάτερα, μακεδοπολέμιο δ' ἅμα τεῦξε,	Acatal. 3.
3	Μαίας ἀντιπάτερσιο δοὺν τέκες ἰδωτῆρα,	
4	Οὐχὶ Κερδίσαν, ὄν ποτε δρέψατο ταῦρος πάτωρ	Hexam.
5	Ἀλλ' ἀπελθὼν ἄδε παῖες φρένα τέρμα σάωσι,	Catal. 2.
6	Οὐ νόμ' ὅλον δίζων, ὃς τὰς μέτρος πόδον	Pentametri
7	Κύρας γηρυόνας ἄδε τὰς ἀνεμώδεα.	Acatalect. 2.
8	Ὅς Μοίσᾳ λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνῳ	Pentametri
9	Ἕλκος ἄγαλμα πόδοιο πυριστραφέος.	Catalect. 2.
10	Ὅς σβέσεν ἀνορέαν ἰσανδέα	Tetrametri
11	Παππορόνε, Τυείας τε ἀφείλετο.	Acatalect. 2.
12	Ὦ τόδε πυλοφόρων ἐρατὸν,	Tetrametri
13	Πᾶμα Πάεις ἄπο Σιμιχίδαι	Catalectici 2.
14	Ψυχὰν ὦ βεσπεράων,	Trim. Acat. 1.
15	Στῆτας οἷσε δέτας,	Trimet.
16	Κλωποπάτωρ, ἀπάτωρ,	Catal. 3.
17	Λαφνακόγυε, χάεσις,	
18	Ἀδὺ μελίσδοις	Dimetri
19	Ἕλλοπι κύρᾳ	Acatal. 2.
20	Καλλιόπᾳ	Dimetri
21	Νηλείῳ.	Catal. 2.

ARGU-

ARGUMENTUM ARÆ;

TRoïlus Hecubæ filius, cum ab Achille amaretur, nec ei copiam ſui facere vellet, ideoque in Apollinis templum confugiſſet, ad ejus Aram ab Achille trucidatus (quemadmodum & teſtatur Lycophron) & ibidem poſtea ſepultus eſt. Philoctetes deinde, cum hoc ſepulcrum attentius

SIMMIÆ ARA.

vel ſecundùm alios,

THEOCRITI.

Sum viri oſor,
Infelix puber,
In-cinere-cubans juvenis Empuſæ natus,
Bubulci & canis filius, quem
Aureus amaſius, quando accendi virum
Ferreis-prædituⁿ-membris ducem, perdidit.
Quē frater duarū-uxorū-maritus
Occidit à-matre-abjectus:
Me verò monumentū cōſiderās
Dearum-judicis interfector,
Trinoctis uſtor,
Exiliit cum clamore,
Læſerat enim eum veneno
Serpens depoſitâ ſenectute.
Illum autem hærentem in inſula,
Paniſque matris conjux, fur
Bis-natus, filiúſque hominum-voratoris,
Trojæ populator, ſagittarum gratiâ
In Teucriam deduxit ter-captam.

tentius forte consideraret, à serpente qui sub ara latebat morsus est. Hæc fere sunt quæ Troilus ipse in hoc Epigrammate partim de se, partim de Philoctete narrans inducitur. Restat verò ut Epigramma ipsum, prout carminis ratio poscere videtur, describatur, quemadmodum idem Canterus emendatum atque expositum dedit.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΒΩΜΟΣ,

ἢ, κατά πνας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

In præced. edit.

1 μοὶ σήπας.
2 πόσις μέσῳ δίασα-
6 ⊖.
3 ἄ.
4 μόρος.
5 τεκμάματος.
6 ἀπάτως, ὁπάπαξ.
7 δίανδνος.
8 τεῦγμα ἀρήσας.
9 ἤρ'.

Εἶμ' ἄρσενος ἰμασπὴς, 1 ⎫ *Dimet.*
Ο ζ δύσμορος δύσαβος ζ, 2 ⎭ *Catal.*

Σποδεύνας ἶνις Ἐμπάσας 4 κόρος, 3 ⎫ *Trimetri*
Ὁ βάτα χὴ κωὸς 5 τέκνωμα, τὸν 4 ⎬ *Brachy-*
Χρυσᾶς αἶπας, ἅμος ἔνσ' ἀνδρα 5 ⎬ *cata-*
Τὸν γηόχαλκον ἄορ, ἔρραισεν. 6 ⎭ *lect.*
Ὃν ὁ ὁμοπάπαξ 7 δίσωθ 7

Μόρσιμε μητερρίπτ⊖ 8 ⎫
Ἐμὸν ᾧ τεῦγμ' 8 ἀρήσας 9 ⎪
Θεοκείτοιο κτάντας, 10 ⎪ *Dimetri*
Τειρεσίειο καύτας, 11 ⎬ *Catalect.*
Αἴξειν ἀναύξας, 12 ⎪
Κάλεφε γάρ νιν ἰῷ 13 ⎪
Σύργαρ⊖ ἐκδὺς γῆρας. 14 ⎭

Τὸν δ' ἐλινεῦν' ἐν ἀμφικλύσῳ, 15 ⎫
Πανός τε ματερὸς ἐωέτας, φοὰς 16 ⎬ *Dimetri*
Δίζω⊖, ἶνις τ' ἀνδρεβρῶτ⊖, 17 ⎬ *Hyperca-*
Ἰλιοπαίσας, ἀρδίων 9 ἤρ' 18 ⎬ *talectici.*
Ἐς Τροίην δ' ἄγαγε πείσδον. 19 ⎭

MUSÆI

DE

HERONE ET LEANDRO

DIC, Dea, occultorum teſtem lucernam amorum ;
Et nocturnam natatorem per-mare vectarum nuptiarum ;
Et coitum tenebroſum, quem non vidit immortalis aurora ;
Et Seſtum & Abydum, ubi nuptiæ nocturnæ Herûs.
Natantemque Leandrum ſimul & lucernam audio,
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Herûs nocte-nubentis nuptias-ornantem nunciam : (piter
Lucernam amoris ſimulacrum, quam debuit æthereus Ju-
Nocturnum poſt officium ducere ad conſortium aſtrorum,
Ac ipſum appellâſſe ſponſas-ornantem ſtellam amorum,
Quoniam fuit miniſtra amatoria curarum,
Nunciumque ſervavit inſomnium nuptiarum,
Antequam moleſtus flatibus flaret inimicus ventus.
Sed eja mihi canenti unum concine finem
Lucernæ extinctæ & pereuntis Leandri.

SESTUS erat & Abydus è regione : prope mare
Vicinæ ſunt urbes : Cupido verò arcum tendens,
Ambabus urbibus unam commiſit ſagittam,
Juvenem urens & virginem : nomen verò eorum,
Suaviſque Leander erat, & virgo Hero.
Hæc quidem Seſtum habitabat, ille verò opidum Abydi,
Ambarum urbium perpulchræ ſtellæ ambo,
Similes inter ſe. Tu verò ſiquando illac tranſibis,
Quære mihi quandam turrim, ubi quondam Seſtias Hero
Stabat lucernam habens, & dux erat Leandro :
Quære & antiquæ mariſonum fretum Abydi,
Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
Verum unde Leander in Abydo domos habitans,
Herûs ad amorem venit, amore verò devinxit & ipſam ?

Hero

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ'

ΚΑΘ'

ἩΡΩ' ΚΑΙ' ΛΕ'ΑΝΔΡΟΝ.

ΕΙ'ΠΕ', θεὰ, χρυσίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων,
Καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων ὑμεναίων,
Καὶ γάμον ἀκλυόεντα, τὸν ἐκ ἴδεν ἄφθιτος ἠὼς,
Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον, ὅπη γάμος ἔννυχος Ἡροῦς.
Νηχόωιόν τε Λέανδρον ὁμῶς καὶ λύχνον ἀείρω,
Λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορείῳ Ἀφροδίτης,
Ἡροῦς νυκτιπόμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτιν·
Λύχνον ἔρωτος ἄθλημα, τὸν ὤφελεν αἰθέριος Ζεὺς
Ἐμπύριον μετ' ἄεθλον ἄγειν ἐς ὁμήγυιν ἄστρων,
Καὶ μιν ὁπηνίκα πυμφοστόλον ἄστρον ἐρώτων,
Ὅππι πόλις ξυνέοντος ἐρωμανέων ὀδυνάων,
Ἀγγελίῃ τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
Πειθὼ χαλεπὸν ποιῆσαν ἀέθλιον ἐχθρὸν ἀήτῃ.
Ἀλλ' ἄγε μοι μέλπουσα μίαν ζωαρκέα πλωτῆρα
Λύχνα σβεννυμένοιο καὶ ὀλλυμένοιο Λεάνδρου.
ΣΗΣΤΟΣ ἔλιξ καὶ Ἄβυδος ἐναντίον· ἐγγὺς δὲ πόντος
Γείτονές εἰσι πόληες· Ἔρως δὲ μετὰ τόξα πεφαίνων
Ἀμφοτέρης πολίεσσιν ἕνα ξυνέσχεν οἰστὸν,
Ἡΐθεον φλέξας καὶ παρθένον· ἔνθεμα δ' αὐτῷ,
Ἱμερόεις τε Λέανδρος ἔην, καὶ παρθένος Ἡρώ.
Ἡ μὲν Σηστὸν ἔναιεν, ὁ δ' ἀντιπόλιεθρον Ἄβυδον,
Ἀμφοτέρων πολίων ἐρικαλλέες ἀστέρες ἄμφω,
Εἴκελοι ἀμφήλοισι, σὺ δ' εἴποτε κεῖθι φοιτᾷς,
Δίζεό μοι πανὰ πύργον, ὅπῃ ποτὲ Σηστιὰς Ἡρὼ
Ἵσταται λύχνον ἔχουσα, καὶ ἠγεμόνευε Λεάνδρῳ·
Δίζεο δ' ἀρχαίης ἁλιπλόα πορθμὸν Ἀβύδου
Εἰσέτι που καλέοντα μύρον καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.
Ἀλλὰ πόθεν Λείανδρος Ἀβυδόθι δῶματα ναίων
Ἡροῦς ἐς πόθεν ἦλθε, πόθῳ ἐνέδησε δ' αὐτὴν ὁ

Ἡρὼ

Hero gratiosa generosum sanguinem sortita.
Veneris erat sacerdos: cum nuptiarum verò imperita esset,
Turrim longe à parentibus apud vicinum habitabat mare;
Altera Venus regina: castitate verò & pudore
Nunquam collectarum commercio usa est mulierum:
Neque tripudium gratiosum adivit juvenilis ætatis,
Livorem evitans invidum mulierum:
(Nam ob Pulchritudinem invidæ sunt fœminæ)
Sed semper Cytheream placans Venerem,
Sæpe etiam Cupidinem conciliabat libamentis,
Matre cum cœlesti, flammeam tremens pharetram.
Sed neque sic evitavit ignitas sagittas.
Jamque Venereum populare venit festum,
Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri:
Catervatimque festinabant ad sacrum diem ire (rum,
Quotquot habitant mari-circundatarum extrema insula-
Hi quidem ab Hæmonia, hi verò maritima à Cypro.
Neque mulier ulla remansit in oppidis Cytherorum,
Non Libani odoriferi in summitatibus saltans:
Neque accolarum quisquam deerat tunc festo,
Non Phrygiæ incola, non vicinæ civis Abydi,
Neque ullus juvenis amator-virginum. Certe enim illi
Semper secuti ubi fama est festi,
Non tantum immortalium afferre festinant sacrificia,
Quantum aggregatarum ob pulchritudines virginum.
Verum Deæ per ædem incessit virgo Hero,
Splendorem gratum emittens facie,
Qualis alba genas oriens luna.
Summi verò nivearum rubebant circuli genarum,
Ut rosa ex thecis bicolor. Certe diceres
Herûs in membris rosarum pratum apparere.
Colore enim membrorum rubebat: euntis verò (puellæ:
Etiam rosæ candidam-indutæ-tunicam sub talis splendebant
Multæ verò ex membris Gratiæ fluebant. Sed antiqui
Tres Gratias mentiti sunt esse: alteruter verò Herûs
Oculus ridens centum Gratiis pullulabat.
Profectò sacerdotem dignam nacta est Venus.
Sic ea quidem plurimum antecellens fœminas,
Veneris sacerdotissa, nova apparebat Venus.
Subiit autem juvenum teneras mentes: neque ullus vir
Erat qui non affectaret habere conjugem Herô.
Illa autem bene-fundatam quacunque per ædem vagabatur,

Sequen-

Ἡρὼ μὲν χαλέεσκε διοτρεφὲς ἄλμα λαχοῦσα,
Κύπριδος ἦν ἱέρεια· γάμων δ' ἀδίδακτος ἔοῦσα
Πύργον ἄπο σφετέρων φῶτα γείτονα ναῖε θαλάσσης,
Ἄλλην Κύπριν ἄνασσα· σαοφροσύνῃ δ' ἅ γ' ἀοιδοῖ
Οὐδέποτ' ἀγκυμόρῳσι μεθωμίλησε γυναιξίν,
Οὐδὲ χερὸν χαλέσσα μετήλυθεν ἥλικος ἥβης,
Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων·
(Καὶ γὰρ Ἐπ' Ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες)
Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην,
Πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα παρηορέεσκε θυηλαῖς,
Μητρὶ σὺν ἀργύφῃ, φλογερὴν θρέμμα φαρέτρην.
Ἀλλ' ἐδ' ὡς ἀλέεινε πυκιπτείοντας ὀιστούς.
Δὴ γὰρ Κυπρείδι πανδήμιος ἦλθεν ἑορτὴ,
Τὴν ἀνὰ Σηκὸν ἄγουσιν Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ·
Πανσυδίῃ δ' ἔπεσον ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἰκέσθαι
Ὅσσον ναιετάασκον ἁλιστεφέων σφυρὰ νήσων,
Οἱ μὲν ἀφ' Αἱμονίης, οἱ δ' εἰνάλιης ἄπο Κύπρου.
Οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνὶ πτολίεσσι Κυθήρων,
Οὐ Λιβάνῳ δυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσι χορεύων·
Οὐδὲ φερεσσόνων τις ἐλείπετο πήμος ἑορτῆς,
Οὐ Φρυγίης ναέτης, ὃ γείτονος ἀσσον Ἀβύδου,
Οὐδέ τις ἠϊθέων φιλοπάρθενος. ἦ γὰρ ἐπεῖροι
Αἰὲν ὁμαρτήσαντες ὅπῃ φάτις ὄξιν ἑορτῆς,
Οὐ τόσον ἀθανάτων ἀγλαΐῃ ἀποδύρεσθαι θυηλὰς,
Ὅσσον ἀγειρομένων διὰ χάλλεα παρθενικάων.
Ἡ δ' ἄρα τῆς ἀνὰ νηὸν ἐπώχετο παρθένος Ἡρὼ,
Μαρμαρυγῇ χαλκῆι ἀπαστράπτουσα φαεσσίπους,
Οἷά τε λυκοπάρῃος ἐπαντέλλουσα σελήνη.
Ἄκρα χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν,
Ὡς ῥόδον ἐν καλύκεσσι διδυμάζεσκον. ἢ τάχα φαίης
Ἠῶθεν ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμῶνα φανῆναι.
Χερσὶν γὰρ μελέων ἐρυθαίνετο· νισομένης δ'
Καὶ ῥόδα λυκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπετο κόσμος·
Πολλαὶ δ' ἐκ μελέων Χάριτες ῥέον. οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ τις Ἡρῶς
Ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν Χαρίτεσσι τεθήλει.
Ἀγχεχόως ἱέρειαν ἐπάξιον εὗρατο Κύπρις.
Ὡς ἣ μὲν πόλλ' ἀειρομένη γυναικῶν
Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη διεφαίνετο Κύπρις.
Δύσατο δ' ἠϊθέων ἁπαλὰς φρένας· ἤδέ τις ἀνδρῶν
Ἦεν ὃς ἣ μὴ φαίνεν ἔχειν ὁμοδήμιον Ἡρώ.
Ἡ δ' ἄρα χαλκοθέμεθλον ὅπῃ κατὰ νηὸν ἄλᾶτο,

Sequentem mentem habebat & oculos & præcordia virorum.
Atque aliquis inter juvenes admiratus eſt, & dixit verbum:
ET SPARTEN acceſſi: Lacedæmonis vidi urbem:
Ubi laborem & certamen audimus pulchritudinum:
Talem autem nondum vidi puellam, prudentemque, teneram-
Forte Venus habet Gratiarum unam juvenum. (que.
Intuens defeſſus ſum, ſatietatem autem non inveni adſpi-
Illico moriar, cubilia ubi conſcenderim Herûs. (ciendi.
Non ego in cœlo cuperem Deus eſſe,
Noſtram uxorem habens domi Herô.
Si autem mihi non licet tuam ſacerdotem tractare,
Talem mihi, Cytherea, puellam uxorem præbeas.
Talia juvenum quidam locutus eſt: aliunde alius
Vulnus celans inſanivit pulchritudine puellæ.
Gravia-paſſe Leander, tu autem, ut vidiſti inclytam puellam,
Nolebas occultis conſumere mentem ſtimulis:
Sed ardentibus domitus inopinatò ſagittis,
Nolebas vivere perpulchræ expers Herûs.
Simul in oculorum radiis creſcebat fax amorum,
Et cor fervebat invicti ignis impetu.
Pulchritudo enim celebris immaculatæ fœminæ
Acutior hominibus eſt veloce ſagitta:
Oculus verò via eſt; ab oculi ictibus
Vulnus delabitur, & in præcordia viri manat.
Cepit autem ipſum tunc ſtupor, impudentia, tremor, pudor:
Tremuit quidem corde; pudor verò ipſum tenebat captum;
Obſtupuit verò pulchritudinē optimā; amor verò ademit pu-
Audacter autem ob amorem impudentiam affectans, (dorem.
Tacite pedibus incedebat, & contra ſtetit puellam:
Oblique verò intuens doloſos torquebat oculos,
Nutibus mutis in errorem inducens mentem puellæ.
Ipſa verò ut ſenſit amorem doloſum Leandri,
Gaviſa eſt ob gratias ſuas: tacite verò & ipſa
Sæpe gratam ſuam occuluit faciem,
Nutibus occultis innuens Leandro,
Et rurſus extulit. Ille verò intus animo gaudebat,
Quod amorem ſenſit, & non renuit puella.
Dum igitur Leander quærebat occultam horam,
Lucem contrahens deſcendit ad occaſum dies:
E regione autem apparuit umbroſa heſperus ſtella.
Sed ipſe audacter adibat prope puellam,
Ut vidit atratas inſurgentes tenebras:

Tacite

Ἐσύμφων νόον εἶχε καὶ ὄμματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.
Καί πς ἰϊδίοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦθον,
ΚΑΙ Σπάρτης ἐπέβης· Λακεδαίμων ἔδρακεν ἄνδρα,
Ἦ μόνον καὶ ἄεθλον ἀκούομεν ἀγλαΐάων·
Τοίῳ δ' ὅπως ὅποτα νέῳ κεδνῷ θ' ἁπαλῷ τε,
Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων.
Παπαίνων ἐμόγησα, χόρευν δ' οὐχ εὗρον ὁποῖος.
Αὐτίκα τεθναίῃ λεχέων ὀπιδήμιος Ἥρης.
Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' ὄλυμπον ἐριμείρεω θεὸς εἴη,
Ἡμετέρῃ σὺν ἄκοιτι ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἥρῃ.
Εἰ δή μοι ὐκ ἐπέοικε τελεῖν ἱερείαν ἀφάσσειν,
Τοίῳ μοι, Κυθέρεια, νέῳ παράκοιτιν ὀπάσσαις.
Τοῖα μὲν ἰϊδίων τις ἐφώνεεν· ἄμοθεν δὲ
Ἕλκος ἀναπλήσων ἐπιμύσατο χάλκεϊ κέντρῳ.
Αἰνοπαθὲς Λείανδρε, σὺ δ' ὡς ἴδες ἐγκλέα κούρης,
Οὐκ ἔθελες κρυφίοισι καταζύγειν φρένα κέντροις·
Ἀλλὰ πυριπνύοισι δαμεὶς ἀδάκητον ὀϊστοῖς,
Οὐκ ἔθελες ζώειν ἀκαχήμενος ἄμμορος Ἥρης.
Σοὶ βλεφάρων ἀκτῖσιν ἀέξετο πυρσὸς ἐρώτων,
Καὶ κραδίῃ πάφλαζεν ἀνικήτῳ πυρὸς ὁρμῇ.
ΚΑΛΛΟΣ γὰρ ἀείπυστον ἀμωμήτοιο γυναικὸς
Ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει περάαν ὀϊστῶν.
Ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν· ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
Ἕλκος ὀλισθαίνει, καὶ ὅτι φρένας ἀνδρὸς ὀδεύει.
Εἶλε δέ μιν τότε θάμβος, ἀναιδείη, τρόμος, αἰδώς.
Ἔτρεμε μὲν κραδίη, αἰδοῖ δέ μιν εἶχεν ἀλῶναι.
Θάμβεϊ δ' εἶδος ἄειστον, ἔρως δ' ἀπενόσφισεν αἰδῶ.
Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείῃ ἀγαπάζων,
Ἡέμα ποσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἵστατο κούρης·
Λοξὰ δ' ὀπιπεύων δολερὸς ἐλέλιξεν ὀπωπάς,
Νύμφαισιν ἀφθόγγοισι φαρμάσσων φρένα κούρης.
Αὐτὴ δ' ὡς ξυνέηκε πόθον δολόεντα Λεάνδρου,
Χαῖρεν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν· ἐν ἠσυχίῃ δ' ὑπὸ καὶ αὐτὴ
Πολλάκις ἰμερόεσσαν ἐὴν ἀπέκρυψεν ὀπωπὴν,
Νύμφαισι λαθεσίοισι ὑπαγκλίσασα Λεάνδρῳ,
Καὶ πάλιν ἀντέκλινεν. ὁ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἰάνθη,
Ὅτι πόθον ξυνέηκε, καὶ οὐκ ἀπεστέρητο κούρη.
Ὄφρα μὲν οὖν Λείανδρος ἐδίζετο λάθριον ὥρην.
Φέγγος ἀναστείλασα κατήιεν ἐς δύσιν ἠώς·
Ἐκ περάτης δ' ἀνέφαινε βαθυσκίους ἔσπερος αἰγάς.
Αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθεν ἐγγύθι κούρης,
Ὡς ἴδε κυανόπεπλον ὑπηρώσσουσαν ὁμίχλην·

Tacite quidem ſtringens roſeos digitos puella
Ex imo ſuſpirabat vehementer. Illa verò ſilentio
Tanquam iraſcens roſeam retraxit manum.
Ut verò amatæ ſenſit inſtabiles nutus puellæ,
Audacter manu variam traxit veſtem,
Ultima venerandi ducens ad penetralia templi.
Pigre autem pedibus ſequebatur virgo Hero,
Tanquam nolens, talemque emiſit vocem,
Fœmineis verbis minans Leandro.

HOSPES, quid inſanis? quid me infelix virginem tra-
Alia ito via, meamque dimitte veſtem: (his?
Iram meorum evita locupletum parentum.
Veneris non te decet Deæ ſacerdotem ſollicitare:
Virginis ad lectum difficile eſt ire.

Talia minata eſt convenientia virginibus.
Fœminearum autem Leander ubi audivit furorem minarum,
Senſit perſuaſarum ſigna virginum.
(Etenim cum juvenibus minantur fœminæ,
Venereariun conſuetudinum per ſe nuntiæ ſunt minæ.)
Virginis autem bene olens boni-coloris collum oſculatus,
Tale verbum ait, amoris ictus ſtimulo,

VENUS chara poſt Venerem, Minerva poſt Minervam,
(Non enim terreſtribus æqualem voco te mulieribus,
Sed te filiabus Jovis Saturnii aſſimilo)
Beatus qui te plantavit, & beata quæ peperit mater:
Venter, qui te enixus eſt, feliciſſimus. Sed preces
Noſtras exaudi, amoriſque miſereſce neceſſitatis.
Veneris ut ſacerdos, exerce Veneris opera:
Huc ades, initiare nuptialibus legibus Deæ:
Virginem non decet adminiſtrare Veneri:
Virginibus Venus non gaudet. Si verò volueris
Inſtituta Deæ veneranda & ceremonias fidas diſcere,
Sunt nuptiæ & lecti. Tu autem ſi amas Venerem,
Mulcentium-mentem ama ſuavem legem Amorum,
Tuumque ſervum me accipe, &, ſi volueris, conjugem,
Quem tibi Cupido venatus eſt, ſuis ſagittis aſſecutus:
Sicut audacem Herculem celer aurivirga Mercurius
Servitum duxit Jardaniam ad puellam. i. *Omphalen.*
Tibi verò me Venus miſit, & non ſapiens attulit Mercurius.
Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta,
Quæ olim Milanionis amantis fugit lectum,
Virginitatem curans; irata autem Venere,

Quem

Ἠέμα μὲν θλίβων ῥοδοειδέα δάκτυλα κέρης,
Βυσσόθεν ἐσνάιζεν ἀθέσφατον. ἡ δ' σιωπῇ
Οἷά τε χνοώδη ῥοδέλιν ὀξέπασι χεῖρα.
Ὡς δ' ἑρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νεύματα κέρης,
Θαρσαλέως παλάμῃ πολυδαίδαλον ἕλκε χιτῶνα,
Ἕλκετο πιμπλεύσῃ ἄγων ὀπὶ κεύθεα νηῦ.
Οὐδητέως δ' πόδεσσιν ἐφέστεπε παρθένος Ἠρὼ,
Οἷά τε μὴ ἐκ ἐθέλουσα· πίλνα δ' ἀνενείκατο φωνῇ,
Θηλυτέρῃς ἐπέεσσιν ἀπειλέουσα Λεάνδρῳ,
ΞΕΙΝΕ, τί μ' ἀγάγες; τί με δύσμορε παρθένον ἕλκεις,
Ἄλλην δεῦρο κέλευθον ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα·
Μὴν ἐμὲ δ' ἀπόειπε πολυκτεάνων ἑτερήων.
Κύπρις δέ σοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν,
Παρθενικῆς ὅτι λέκτρον ἀμήχανον ἔστιν ἰκέσθαι.
Τοῖα μὲν ἠπείλησεν ἐοικότα παρθενικῇσιν.
Θηλείης δ' Λέανδρος ἐπεὶ κλύεν οἷστρον ἀπειλῆς,
Ἔγνω πειθομένων σημήϊα παρθενικάων.
(Καὶ γὰρ ὅτ' ἠθέοισιν ἀπειλέουσι γυναῖκες,
Κυπρίδων δώρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί.)
Παρθενικῆς δ' ἔνοσμον εὐχρόον αὐχένα κύσσας,
Τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθῳ βεβολημένος οἴστρῳ,
ΚΥΠΡΙ φίλη καὶ Κύπρι, Ἀθηναίῃ μετ' Ἀθηναίῃ,
(Οὐ γὰρ ἐπιχθονίῃσιν ἴσην καλέω σε γυναιξίν,
Ἀλλά σε δυγατέρεσσι Διὸς Κρονίωνος εἴσκω)
Ὀλβίος ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη ἣ τέκε μήτηρ·
Γαστὴρ, ἥ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη· σεῦ δὲ λιτέσθων
Ἡμετέρων ἐπάκουε, πόθῳ δ' οἰκτείρεον ἀνάγκῃ,
Κύπριδος ὡς ἱέρεια, μετέρχεο Κύπριδος ἔργα·
Δεῦρ' ἴθι μυχοπόλοις γαμήλια θεσμὰ θεαίνης·
Παρθένον οὐκ ἐπίοικεν ἀποστρέφειν Ἀφροδίτην·
Παρθενικαῖς ὐ Κύπρις ἰαίνεται, ἣν δ' ἐθελήσῃς
Θεσμὰ θεῆς ἐρέεντα καὶ ὄργια πρῶτα δαῆναι,
Ἔστι γάμος καὶ λέκτρα σὺ δ' εἰ φιλέεις Κυθέρειαν,
Θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμὸν Ἐρώτων·
Σὸν δ' ἱκέτην με κόμιζε, καὶ ἢν ἐθέλῃς, θαλαμίτην,
Τόν σοι Ἔρως ἤγειρεν ἑοῖς βελέεσσι τετυχώς·
Ὡς φάσαν Ἑρμαχάην δολοεργὸν χρυσόῤῥαπις Ἑρμῆς
Θητεύειν ἐκόμισεν Ἰαφαναίῃ πόρε νύμφῃ.
Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμπε, καὶ ὐ σοφὸς ἦγαγε Ἑρμῆς.
Παρθένος ἔστε λέλητθεν ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη.
Ἦ ποτε Μειλανίων ἑρατὰ μὲν φύγε δῶρα Κυθήρης
Παρθενίης ἀλέγουσα· χολωτὸς δ' Ἀφροδίτης,

Quem prius non amavit, in corde posuit toto.
Persuadere & tu chara, ne Veneri iram excites.
Sic fatus, persuasit recusantis mentem puellæ,
Animum amoriparis errare faciens verbis.
Virgo autem muta in terram fixit aspectum,
Pudore rubefactam abscondens genam,
Et terræ trivit summitatem in vestigiis: cum pudore autem
Sæpe circa humeros suam contraxit vestem.
Persuasionis enim hæc omnia prænuncia: virginis autem
Persuasæ ad lectum promissio est silentium.
Jam & suavamarum suscepit stimulum Amorum,
Urebatur autem cor dulci igne virgo Hero,
Pulchritudineque suavis stupescebat Leandri.
Dum igitur ad terram habebat inclinatos oculos,
Tunc & Leander amore turente vultu.
Non defatigabatur videns tenerum collum virginis.
Sero verò Leandro suavem emisit vocem,
Verecundiæ madidum ruborem stillans à facie,
HOSPES, tuis verbis forsan & cautem moveres.
Quis te variorum verborum docuit vias?
Hei mihi! quis te duxit meam ad patriam terram?
Hæc autem omnia frustra loquutus es: quomodo enim, vagus
Hospes cum sis & infidus, meo amori miscearis?
Manifeste non possumus nuptiis legitimis conjungi:
Non enim meis parentibus placet. Si autem voles
Ut hospes profugus mea in patria manere,
Non potes tenebrosam abscondere venerem.
LINGUA enim amans convitii: in silentio autem
Opus quod perficit aliquis, in triviis audit.
Dic verò (ne celes) tuum nomen, & tuam patriam,
Non enim meum te latet: mihi nomen inclytum, Hero.
Turris autem celebris mea domus *est* altissima,
In qua habitans cum ancilla quadam sola,
Sestiensem ante urbem supra profunda littora,
Vicinum mare habeo, invisis consiliis parentum.
Neque me prope vicinæ sunt coætaneæ, neque choreæ
Juvenum adsunt: semper autem nocte & die
Ex mari ventoso insonat auribus sonitus.
Sic fata, roseam sub veste celabat genam,
Rursus pudore affecta; sua autem increpabat dicta.
Leander autem amoris percussus acuto stimulo,
Cogitabat quomodo amoris exerceret certamen.

VIRUM

Τὸν πάρος ἁλ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ δέτο πάσῃ.
Πείθετο καὶ σὺ φίλη, μὴ Κύπριδι μοῦνον ἐγείρῃς.
Ὡς εἰπὼν, παρέπεισεν ἀναινομένης φρένα κούρης,
Θυμὸν ἐρωτοτόκοισι θελξαπλάγξας ἐνὶ μύθοις.
Παρθενικὴ δ' ἄφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπὴν,
Αἰδοῖ ἐρυθιόωσα παροχλέπτουσα παρειὴν,
Καὶ χθονὸς ἔξεεν ἄκρον ἐπ' ἴχνεσιν· αἰδομένῃ δ'
Πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἑὸν ξανθέεσσι γιτῶνα.
Πειθὼς γὰρ πάντα θεοπάλα παρθενικῆς ἦ
Πειθομένης ποτὶ λέκτρον ἀποχρίσις ἔζετο σιωπή.
Ἤδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον Ἐρώτων,
Θέρμετο δ' ἁβρὸν ἔαρι γλυκερῷ πυρὶ παρθένος Ἡρὼ,
Καλλεϊ δ' ἰμερόεντι ἀνεπτοίητο Λεάνδρῳ.
Ὄφρα μὲν ἂν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νεύουσ' ὀπωπὴν,
Τόφρα δὲ καὶ Λεάνδρου ἐρωμανέεσσι θεοσκόποις
Οὐ κάμψω εἰσορόων ἁπαλόχροον αὐχένα κούρης.
Ὀφθὲ δὲ Λεάνδρῳ γλυκερὴν ἀνενείκατο φωνὴν,
Αἰδοῦς ὑγρὸν ἔρωδον ἀποσταζόσα θεοσκόπτῳ,
ΞΕΙΝΕ, τεῖς ἐπέεσσι πάχ' ἂν καὶ πέτρον ὀείνας.
Τίς σε πολυπλανέων ἐπίων ἐδίδαξε κελεύθους;
Οἵ μοι, τίς σ' ἐκόμισεν ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν;
Ταῦτα δὲ πάντα μάτην ἐφθέγξαο· πῶς γὰρ ἀλήτης
Ξεῖνος ἐὼν καὶ ἄπυστος ἐμῆ φιλότητι μιγείης;
Ἀμφαδὸν ἢ δυνάμεσθα γάμοις ὁσίοισι πελάσσαι·
Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν· ἦν δ' ἐτελήσῃς
Ὡς ξεῖνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμνειν,
Οὐ δυίασαι σκοτόεσσαν ὑποχλέπτειν Ἀφροδίτην.
ΓΛΩΣΣΑ γὰρ ἀνθρώπων φιλοχέρτομος· ἐν δὲ Σιωπῇ
Ἔργον ὅ τοι τελέει τις· ἐνὶ τειόδεσιν ἀκούει.
Εἰπὲ δὲ (μὴ κρύψῃς) τεὸν οὔνομα, καὶ σέο πάτρην,
Οὐ γὰρ ἐμέν σε λέληθεν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν, Ἡρώ.
Πύργος δ' ἀμφιβόητος, ἐμὸς δόμος ἀρχομένοιο,
Ὦ ἔνι ναιετάουσα σὺν ἀμφιπόλῳ πινὶ μούνῃ,
Σηκὸς δὲ πολλὸς ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας,
Γείτονα πόντον ἔχω, συνεραῖς βυελῆσι τυπέντων.
Οὐδέ μοι ἐγγὺς ἔασιν ἐμιλλίκιες, οὐδὲ χορεῖαι
Ἡϊθέων παρέασιν· ἀεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἠῶ
Ἐξ ἁλὸς ἠνεμόεντος ὀπιπεύομεν ἄκριτα πηγά.
Ὡς φαμένη, ῥοδέῃσιν ὑπὸ φάρεϊ κρύπτε παρειὴν,
Ἔμπλην αἰδομένη, σφετέρῃσι δ' ἐπημέμφετο μύθοις.
Λεάνδρου δὲ πόθῳ βεβολημένου ὀξέϊ κέντρῳ,
Φείζετο πῶς κεν Ἔρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶνα.

VIRUM enim varius-conſiliis Amor ſagittis domat,
Et rurſus viri vulnus medicatur: quibus autem dominan-
Ipſe omnidomitor conſultor eſt mortalibus. (tur,
Ipſe etiam amanti auxiliatus eſt Leandro.
Tandem autem ingemens artificioſum dixit verbum.
VIRGO, tuum propter amorem etiam aſperam undam
Si igni ſerveat, & innavigabilis erit aqua. (tranſibo,
Non timeo gravem undam tuum adiens cubile,
Non fremitum reſonantem graviſoni maris:
Sed ſemper per noctem vectus madidus maritus
Navigabo Helleſpontum valde-fluentem: non longe enim
Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.
Tantum mihi unam lucernam ab excelſa tua turri
E regione oſtende per tenebras: ut intuens
Sim navis Amoris, habens tuam ſtellam lychnum;
Atque ipſum adſpiciens, ne videam occidentem Booten,
Nec aſperum Orionem, ac immadidam tractionem curruſ,
Patriæ obviæ ad dulcem portum venirem.
Sed chara cave perflantes ventos,
Ne ipſum extinguant, & ſtatim animam perdam,
Lychnum meæ vitæ luciferum ducem.
Si vere autem vis meum nomen & tu ſcire,
Nomen mihi Leander, bene-comptæ conjux Herûs.
Sic quidem clandeſtinis nuptiis conſtituebant miſceri,
Et nocturnam amicitiam & nuncium nuptiarum
Lucernæ teſtimoniis pacti ſunt ſervare: (ſire.
Illa quidem, lucem extendere; hic autem, undas longas tran-
Pernoctationes autem exequuti vigilum nuptiarum,
A ſe inviti ſeparati ſunt neceſſitate:
Hæc quidem tuam ad turrim, hic autem obſcuram per
Ne quid erraret, jaciens ſigna turris, (noctem,
Navigabat profundi-fundamenti ad latum oppidum Abydi:
Totamque noctē conjugū clandeſtina deſiderantes certamina,
Sæpe optârunt venire cubiculum-ornantem noctem,
Jam atrata cucurrit noctis caligo,
Viris ſomnum affetens, & non amanti Leandro:
Sed multiſremi apud littora maris
Nuncium expectabat lucentium nuptiarum,
Teſtimonium lucernæ lugubris expectans,
Lectique clandeſtini proculſpeculantem nuncium.
Ut verò vidit nigræ obſcuram noctis caliginem,
Hero lucernam oſtendit: accenſa verò lucerna,

Animum

Ἄνδρα γὰρ αἰολόμητις Ἔρως βελέεσσι δαμάζει,
Καὶ πάλιν ἀνέρος ἔλκει ἀκέων· οἷσι δ' ἀνάσσει,
Αὐτὸς ὁ παιδομάτωρ βαλιηφόρος ὄρνις ἐρετμοῖσιν.
Αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χειάσμενος Λεάνδρῳ.
Ὀφρὲ δ' ἀλασήσας πολυμηχανον ἔννεπε μῦθον,
ΠΑΡΘΕΝΕ, σὸν δι' ἔρωτα καὶ ἄγριον οἶδμα περήσω,
Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἄπλοον ἔσκε ὕδωρ.
Οὐ δύμεω βαρὺ κῦμα τελὼ μετανεύμενος ἐννὺς,
Οὐ βεόμον ἠχήεντα βαρυσθένοιο θαλάσσης·
Ἀλλ' αἰεὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοίτης
Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάρροον· οὐκ ἔνδοθεν δὲ
Ἀντία σεῖο πόληος ἔχω πολιήρεα λαύδα.
Μοῦνον ἐμοὶ ἕνα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτου σέο πύργου
Ἔκ περάτης ἀνάφαινε καὶ ἠέρος· ὄφρα νοήσας
Ἔσσομαι ὁλκὰς Ἔρωτος, ἔχων σέθεν ἀστέρα λυχνον,
Καί μιν ὀπιπεύων, ὃν ὄψομαι δίιπτα βοώτεω,
Οὐ θρασσὼ ὠείωνα, καὶ ἀβρεχον ὁλκὸν ἀμάξω.
Πατεῖσθαι ἀνηπόρου ποτὶ γλυκὺν ὅρμον ἰκοίμην.
Ἀλλὰ φίλην περίλαζο βαρυπνείουσαν ἀήτην,
Μή μιν ἀποσβέσωσι, καὶ αὐτίκα δυμὸν ὀλέσσω,
Λύχνον ἐμῆς βιότοιο φαεσφόρον ἡγεμονῆα.
Εἰ ἕπεὸν δ' ἐθέλεις ἐμὸν ἤνορα καὶ σὺ σαλώσαι.
Οὔνομά μοι Λείανδρος, εὐστεφάνῳ ποσὶ Ἥρης.
Ὡς ὁ μὲν κρυφίοισι γάμοις ζωπέδεντο μιγῆναι,
Καὶ νυχίην φιλότητα καὶ ἀγχιλίην ὑμεναίων
Λύχνῳ μαρτυρίοισιν ὀπιζώσαντο φυλάξειν·
Ἡ μὲν φάος τανύειν, ὁ δ' ὑγρὰ κέλευθα περῆσαι.
Παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
Ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκῃ·
Ἡ μὲν ἐὸν πρὸς πύργον, ὁ δ' ὀρφναίῃ ἀνὰ νύκτα,
Μή πως φαεσφαλάζοιτο, βλωθρὴν σημήια πύργου,
Πλῶς βαθυκρήπιδος ἐπ' εὐρέα δῆμον Ἀβύδου.
Παννυχίων δ' ὀάρων κρυφίους πεδίοντες ἀέθλους,
Πολλάκις ἠρήσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην.
Ἦλθε κύανον πέπλον ἀνέσσαμενη νυκτὸς ὁμίχλη,
Ἀνδρόμεον ὕπνον ἄγουσα, καὶ ἐς ποθέοντα Λεάνδρῳ·
Ἀλλα πολυφλοίσβοιο παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης
Ἀγγελίην ἀνέμιμνε φαεινομένων ὑμεναίων,
Μαρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύστοιο δοκεύων,
Εὐνῆς τε κρυφίης πλεσκόπον ἀγγελιώτην.
Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμίχλην,
Ἠρὼ λύχνον ἔφαινεν· ἀναπτομένοις δὲ λύχνοις,

Θυμὸν

Animum Cupido exuſſit feſtinantis Leandri;
Lucerna ardente, coardebat: à mari verò
Inſanarum undarum multiſonum fremitum audiens,
Tremebat quidem primum; poſtea autem audaciam attollens,
Talibus alloquebatur conſolans mentem verbis,
GRAVIS Amor, & mare implacabile; ſed maris
Eſt aqua; verum Amoris me urit inteſtinus ignis.
Aſſume ignem cor, ne time effuſam aquam,
Ades mihi in amorem: cur fluctus curas?
Ignoras quod Venus nata eſt è mari,
Et dominatur ponto, & noſtris doloribus?
Sic fatus, membra amabilia exuit veſtem
Ambabus manibus, ſuoque adſtrinxit capiti,
Littoreque exiluit, corpuſque dejecit in mare,
Splendentemque feſtinabat ſemper adverſus lucernam,
Ipſe remex, ipſe claſſis, ipſe ſibi navis.
Hero autem alta lucifera ſuper turri,
Perniciosis auris undecunque ſpiraret ventus,
Veſte ſæpe lucernam tegebat, donec Seſti
Multum fatigatus Leander ivit ad portuoſum littus,
Et ipſum ſuam ad turrim ſubvexit: ex januis verò
Sponſum anhelantem complexa ſilentio,
Spumeas ex capillis guttas adhuc ſtillantem maris,
Duxit ſponſam ornantis ad penetralia virginalis cubiculi,
Et corpus totum abſterſit, corpuſque unxit oleo
Bene-olenti, roſeo; & mare-olentem extinxit odorem.
Adhuc autem anhelantem alte ſtratis in lectis
Sponſum circumfuſa blanda emiſit verba,
SPONSE, multum laboraſti, quæ non paſſus eſt ſponſus
Sponſe, multum laborâſti: ſatis tibi eſt ſalſa aqua, (alius;
Fœtorque piſcoſus frementis maris;
Huc tuos ſudores meis impone finibus.
Sic illa hæc loquuta eſt. Ille verò ſtatim ſolvit zonam:
Et leges inierunt benevolæ Veneris.
Erant nuptiæ, ſed ſine choreis: erat lectus, ſed ſine hymnis.
Non conjugium ſacrum quiſquam laudavit poeta,
Non tædarum illuminabat lux cubicularium lectum,
Neque peragili quiſquam inſiluit chorea,
Non hymenæum cantavit pater, & veneranda mater:
Sed lectum ſternens perficientibus nuptias in horis
Silentium thalamum fixit, ſponſam verò ornavit caligo,
Et nuptiæ erant longe à canendis hymenæis.

Nox

Θυμὸν Ἔρως ἔφλιξεν ἐπειγομένοιο Λεάνδρου
Λύχνῳ καιομένῳ ζωννύμενος· πὰρ δὲ θαλάσσῃ
Μαινομένων ῥοδίων πολυηχέα βόμβον ἀκούων,
Ἔτρεμε μὴ τοσσῶτον, ἔπειτα δὲ θάρσος ἀείρας,
Τοίοισι θρασύνετο παρηγορέων φρένα μύθοις,
Δεινὸς Ἔρως καὶ πόντιος ἀμείλιχος· ἦτοι θαλάσσης
Ἐσθὶν ὕδωρ, τὸ δ' Ἔρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυχον πῦρ.
Λάζεο πῦρ κραδίης, μὴ δείδιθι νήχυτον ὕδωρ,
Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα· τί δὴ ῥοδίων ἀλεγίζεις;
Ἀγνώσεις ὅτι Κύπρις ἀπόπρορός ὅστις θαλάσσης,
Καὶ κρατέει πόντοιο, καὶ ἠπείρων ὀλοάων;
Ὡς εἰπὼν, μελίων ἐρατὴν ἀπεδύσατο πέπλον
Ἀμφοτέρῃς παλάμῃσιν, ἑῷ δ' ἔσφιγξε καρήνῳ,
Ἠϊόνα δ' ὄζωστο, δέμας δ' ἔρριψε θαλάσσῃ,
Λαμπομένην δ' ἔπαυδεν ἀεὶ κατεναντία λύχνου,
Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος νηῦς.
Ἠρὼ δ' ἠλιβάτοιο φαεσφόρος ὑψόθι πύργου,
Λαγαλέης αὔρῃσιν ὅθεν πιδύσειεν ἀήτης,
Φώρειε πολλάκι λύχνον ἐπέκτεπεν, εἰσόκε Σηστὸ
Πολλὰ καμὼν Λειάνδρος ἔβη πρὸς ναύλοχον ἀκτὴν,
Καί μιν ἐὸν πόσιν ἀνήγαγε· κὰκ δὲ θυρέων
Νυμφίον ἀθμαίνοντα φερεσπύξασα σιωπῇ,
Ἀφρηχόμενος ῥαθάμιγγας ἔπ ταίζοντα θαλάσσης,
Ἦγαγε νυμφοκόμοιο μυχὸς ἔπι παστὸν ἐόντος,
Καὶ χρόα πάντα κάθηρε, δέμας δ' ἔχρισεν ἐλαίῳ
Εὐόδμῳ, ῥοδέῳ, καὶ ἀλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν.
Εἰσέτι δ' ἀθμαίνοντα βαθυῤῥώτοις ἔνι λέκτροις
Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλήνορος ἰαχεμύθως,
ΝΥΜΦΙΟΣ, πολλὰ μόγησας, ἃ μὴ πάρος νυμφίος ἄλλος·
Νυμφίε, πολλὰ μόγησας· ἄλις νύ τοι ἅλμυρον ὕδωρ,
Ὀδμήν τ' ἰχθυόεσσα βαφυγδούποιο θαλάσσης·
Δεῦρο τεὸς ἱδρῶτας ἐμοῖς ἐνιχάτδεο κόλποις.
Ὡς ἄρ μὲ ταῦτ' εἶπεν. ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην·
Καὶ δεσμὴν ἐπέβης ἀειστὸν Κυθερείης.
Ἦν γάμος, ἦν ἀκόρεστος ἔλως λέχος, ἦν ἄτερ ὕμνων.
Οὐ ζυγίου ἱερῆος ἐπαυφήμησεν ἀοιδὸς
Οὐ δαΐδων ἥψαπτε ζέλας θαλαμηπόλον ἐυνὴν,
Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπισκίρτησε χορείῃ,
Οὐχ ὑμέναιον ἄειτε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Ἀλλὰ λέχος στρέσασα τελεσπαμένοιαιν ἐν ὥραις
Σιγὴ παστὸν ἔπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' ὁμίχλη.
Καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν ἀειδομένων ὑμεναίων.

ΝΞΥ'

Nox quidem erat illis nuptiarum-ornatrix: nunquam aurora
Sponſum vidit Leandrum valde-notis in lectis.
Navigabat autem è-regione-poſitæ rurſus ad populum Aby-
Nocturnos inſatiabilis adhuc ſpirans hymenæos. (di,
Aſt Hero longa induta-veſte ſuos latens parentes,
Virgo *erat* diurna, nocturna mulier. Utrique autem
Sæpe optarunt deſcendere ad occaſum auroram.
Sic hic quidem amoris abſcondentes vim,
Occulta delectabantur inter ſe Venere.
Sed parvum vixerunt in tempus, neque diu
Invicem potiti ſunt multivagis nuptiis,
Sed, quando pruinoſæ venit hyemis hora
Horrendas commovens multarum vortiginum procellas,
Profunditateſque infimas & madida fundamenta maris
Hyemales ſpirantes verberabant venti,
Nimbo percutientes totum mare: vapulante autem,
Jam navem nigram fregit in duas partes terra
Hyemale & inndum effugiens mare nauta.
Sed non hyemalis te timor coercebat maris,
Fortanime Leander: nuncius ſed te turris,
Conſuetam ſignificans lucem nuptiarum,
Furentis impulit ſecurum maris
Crudelis & perfidus. Debebat autem infelix Hero,
Hyeme inſtante, manere ſine Leandro,
Non amplius accedens brevis-temporis ſtellam lectorum.
Sed amor & fatum cogebat: allecta autem
Parcarum oſtendebat, & non amplius facem Amorum.
Nox erat, cum maxime ſpirantes venti,
Hyemalibus flatibus jaculantes venti,
Collecti irruunt in littus maris:
Tunc Leander conſuetæ ſpe ſponſæ
Valde ſonanti ferebatur maris in dorſo.
Jam ab unda unda volvebatur, accumalabatur vero aqua,
Ætheri miſcebatur mare: concitatus eſt undique ſtrepitus,
Pugnantibus ventis; zephyro autem contra-ſpirabat Eurus,
Et Notus in Boream magnas immiſit minas,
Et fragor fuit inevitabilis valdifremi maris.
Gravia autem paſſus Leander in implacabilibus gurgitibus
Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem,
Sæpe autem & ipſum regem Neptunum maris:
Atthidis non Boream immemorem reliquit nymphæ.
Sed ei nullus auxiliatus eſt: Amor autem non coercuit
Parcas. Undique

Νὺξ μὲν ἦλυ κείνοισι γαμοστόλος· οὐδέποτ' ἠὼς
Νυμφίον εἶδε Λέανδρον ἀειγνώτοις ἔνι λέκτροις.
Νήχετο δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον Ἀβύδου,
Ἐννυχίων ἀκόρητος ἔπι πνείων ὑμεναίων.
Ἡρὼ δ' ἐλκεσίπεπλος ἐὸς λήθουσα τοκῆας,
Παρθένος ὑματίη, νυχίη χυμή. ἀμφότεροι ᾗ
Πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν ἠῶ.
Ὡς οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγκας,
Κρυπταδίῃ τέρποντο μετ' ἀμφήλαν κυδερείῃ.
Ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ὅσῃ χρόνον, ἀλλ' ὅτε δυσὲν
Ἀλλήλων ἐπέναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων.
Ἀλλ', ὅτε παχνήεις ἐπάλυδε χείματος ὥρη
Φεικαλέας δονέουσα πολυσταφύλιγγας ἀέλλας,
Βένθεα δ' ἀσπειρεκτὰ καὶ ὑγρὰ θεμέθλα θαλάσσης
Χειμερίοι πνείοντες ἀεὶ τεφέλιζον ἄηται,
Λαίλαπι μαστίζοντες ὅλιον ἅλα· τυπτομένης ᾗ,
Ἤδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε δίχθαδι χέρσῳ
Χειμερίου καὶ ἄπιστον ἀλυσκάζων ἅλα ναύτης.
Ἀλλ' ὁ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
Καρτερόθυμε Λέανδρε· διακτορίη δέ σε πύργε,
Ἠδάδα σημαίνουσα φαεσφορέοιο ὑμεναίου,
Μαιομένης ὤτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης
Νηλεὴς καὶ ἄπιστος. ὄφελε δ' ὁλοὸς Ἡρὼ,
Χείματος ἰσαμένοιο, μεθιέμεν ἀπάνευθε Λεάνδρου,
Μηκέτ' ἀναπομένην μινυώριον ἀστέρα λέκτρων.
Ἀλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βιήσατο· θελγομένη ᾗ
Μοιράων ἀνέφαινε καὶ ἐκπρὸ θαλάσσης Ἐρώτων.
Νὺξ ἦν, ἔνθ' μάλιστα βαρυπείοντες ἄηται,
Χειμερίης ποιῆσιν ἀκοντίζοντες ἄητας,
Ἀθρόον ἐμπίπτουσιν ὅτε ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Δὴ τότε Λείανδρος ὁ δημόσιος ἐλπίδι νύμφης
Δυσπελάτοιο πέρησε θαλασσαίων ἔπι νώτων.
Ἤδη κύματα κῦμα κυλίνδετο, σύγχυτο δ' ὕδωρ,
Αἰθέρι μίσγετο πόντος· ἀνέσσυτο πάντοθεν ἠχὴ
Μαρναμένων ἀνέμων. ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν εὖρος,
Καὶ νότος ἐς βορέλην μεγάλας ἀφέηκεν ἀπειλάς,
Καὶ κτύπος ἦν ἁλίας ἐρεμαζόμενος θαλάσσης.
Αἰνοπαθὴς ᾗ Λέανδρος ἀκηλήτοις ἔνι δίναις
Πολλάκις μὲν λιπάνδοσε θαλασσαίῃ Ἀφροδίτῃ,
Πολλάκις δ' αὐτὸν ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
Ἀτθὶς ὁ βορέλην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης.
Ἀλλά δι' ἔ τις ἔρηξε· Ἔρως δ' ἐκ ἤρκεσε Μοίρης.

Πάν-

Undique autem accumulati male-obvio fluctûs impetu
Contritus ferebatur; pedum autem ejus defecit vigor.
Et vis fuit imimobilis inquietarum manuum.
Multa autem ſpontanea effuſio fluebat in guttur,
Et potum inutilem impetuoſi potavit maris:
Et jam lucernam inſidam extinxit amarus ventus,
Et animam & amorem defiendi Leandri.
Illa verò, adhuc cunctante *Leandro* vigilibus oculis
Stabat, fluctuans miſeris curis.
Venit autem aurora, & non vidit ſponſum Hero:
Circumquaque verò oculum dirigebat in lata dorſa maris,
Sicubit videret errantem ſuum maritum
Lucerna extincta. Apud fundamentum verò turris
Dilaniatum ſcopulis ut vidit mortuum maritum,
Variam ſcindens circa pectora tunicam,
Cum ſtrepitu præceps ab alta deturbata eſt turri.
Atque ſic Hero mortua eſt ob mortuum maritum:
Suique potiti ſunt & in ultima pernicie.

THEOGNIDIS MEGARENSIS

SENTENTIÆ.

O Rex, Latonæ fili, Jovis proles, nunquam tui
Obliviſcar exordiens, neque finiens; (diis
Sed ſemper primumque & ultimum, inque me-
Canam: tu autem me, audi, & bona da.
Phœbe rex, quandoquidem te Dea peperit ve-
Palmam agilibus manibus amplexata, (neranda Latona,
Immortalium pulcherrimum in rotunda palude,
Tota quidem impleta eſt Delus ingens
Odore divino: riſit verò terra prodigioſa;
Gaviſuſque eſt profundus pontus maris albicantis.
Diana fericida, filia Jovis; quam Agamemnon
Statua honoravit; cum in Trojam navigaret navibus ve-
Precantem me audi, mala autem fata expelle: (locibus,
Tibi quidem hoc, ô Dea, parvum; mihi verò magnum *eſt*.

Muſæ

Πάντοθι δ' ἀγερωχέος δυσαητέι κύματος ὁρμῇ
Τυπτόμενος πεφόρητο· ποδῶν δέ οἱ ὦκλασεν ὁρμή,
Καὶ θάνατος ἦν ἀδόκητον ἀκοιμήτων παλαμάων.
Πολλὰ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαιμῷ,
Καὶ ποτὸν ἀχρήϊον ἀμαιμακέτῳ πίεν ἄλμης·
Καὶ δὴ λύχνον ἄπτον ἀπούρεσε πικρὸς ἀήτης,
Καὶ ψυχὼ χὴ ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.
Ἡ δ' ἔπι δηθιόωντος ἐπ' ἀχνύοισιν ὀπωπαῖς
Ἵσατο, κυμαίνουσα πολυκλαύτοισι μελίμναις.
Ἤλυθε δ' ἠερόφοιτος, χὴ ἐκ ἴδε νυμφίον Ἡρώ·
Πάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Εἴπερ ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον ὃν Θρηκοίτιδι
Λύχνῳ σφενηνυμένοιο. Παρὰ κρηπῖδα δ' ἡ πύργος
Θρυπτόμενον ποτὶ πέτρῃσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτην,
Δαιδαλέον ῥήξασα πρὸς ζώθεσι χιτῶνα,
Ῥοιζηδὸν ἐφορμηθεῖσ' ἀπ' ἠλιβάτου πέσε πύργου.
Καδδὲ Ἡρὼ τέθνηκε συὺ ὀλλυμένῳ θαλάσσῃ·
Ἀλλήλων δ' ἀπόναντο χὴ ἐν πυμάτῳ τῷ ὀλέθρῳ.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ

ΓΝΩΜΑΙ.

Ὦ ἄνα, Λητὼς υἱέ, Διὸς τέκος ὅππότε σεῖο
Λήσομαι ἀρχόμενος, ἢ ἀποπαυόμενος·
Ἀλλ' αἰεί σεο τοῦτόν τε καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν
Ἀείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι, καὶ ἐσθλὰ δίδου.
Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μιν σε θεὰ τέκε πότνια Λητὼ,
Φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ ζαχανώδεϊ λίμνῃ,
Πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίης
Ὀδμῆς ἀμβροσίης· ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
Γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.
Ἄρτεμι θηροφόνη, σύγατερ Διός, ἣν Ἀγαμέμνων
Εἰσάθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοῇσι,
Εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ὑπὸ κῆρας ἄλυξε·
Σοὶ μὲν τόδε, θεά, σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

Μοῦσα

Muſæ & Gratiæ, filiæ Jovis, quondam Cadmi
Ad nuptias profectæ, pulchrum cecinistis carmen:
Quod pulchrum, amicum eſt; quod non pulchrum, non (amicum eſt.
Hoc carmen immortalia venit per ora.
Cyrne, docenti quidem mihi ſigillum imponatur
His carminibus: latebit enim nunquam, ſi ſurripiatur.
Neque quiſquam mutabit pejus, bono præſente.
Sic verò quiſque dicet; Theognidis ſunt carmina,
Megarenſis, omnes quidem inter homines celebris.
Civibus verò nondum omnibus placere poſſum.
Nihil mirum, ô Polypæda: nec enim Jupiter
Neque pluens omnibus placet, neque ſuſtinens.
Tibi verò ego benevolus præcepta dabo, qualia ipſe,
Cyrne, à bonis *viris*, puer adhuc exiſtens, didici.
Sapito; neque turpibus ex factis neque injuſtis
Honores, neque potentiam trahe, neque divitias.
Hæc quidem ſic ſcito: cum malis verò ne verſare
Viris, ſed ſemper cum bonis converſare.
Et cum eis bibe & comede, & cum eis
Sede: & place illis, quorum magna poteſtas *eſt*.
A bonis enim *viris* bona diſces: ſi verò malis
Commiſcearis, perdes & quam habebas mentem.
Hæc cum didiceris, cum bonis converſare: & aliquando
Bene conſulere amicis me. (dices
Cyrne, uterum fert civitas hæc: timeo ne pariat virum
Correctorem malæ inſolentiæ veſtræ.
Cives enim adhuc illi *ſunt* modeſti: præfecti verò
Verſi ſunt multam in nequitiam cadere.
Nullam unquam, Cyrne, boni civitatem perdiderunt viri:
Sed, quando contumeliosis eſſe malis placuerit,
Populumque corruperint, judiciaque injuſtis dederint
Propriorum lucrorum cauſa & potentiæ,
Spera non diu illam civitatem quietam fore,
Etſi nunc maneat multa in quieto;
Cum malis amica viris hæc fuerint,
Lucra publico cum malo venientia,
Ex his enim ſeditio eſt, & inteſtinæ cædes virorum:
Rex verò civitati nunquam illi placeat. (allii
Cyrne, civitas quidem adhuc hæc civitas *eſt*: populi autem
Qui prius *fuere* (neque jura noverant, neque leges,
Sed circa latera pelles caprarum atterebant,
Foris autem, tanquam cervi, hanc incolebant civitatem)

Et

Μῶσαι χ' Ἑλικῶνος, κοῦραι Διὸς, αἵ ποτε Κάδμε
Ἐς γάμον ἐλθοῦσαι, καλὸν ἀείσατ' ἔπος·
Ὅ, τι καλὸν, φίλον ὄξι· τὸ δ' ἀ καλὸν, ἀ φίλον ὄξι.
Τῶτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.
Κύρνε, ζοφιζομένῳ μοὶ ἐμοὶ σφρηγὶς ὀπικείσθω
Τοῖσδ' ἔπεσιν· λήσει δ' ἄποτε, κλέπτομένη.
Οὐδέ τις ἀνάξει κάκιον, τᾶ ἄλλᾳ παρέοντ'.
Ὧδε ὁ παῖς ἐρέει, Θεόγνιδός ὄξιν ἑταῖρος
Τᾶ Μεγαρέως, πάντας ὃ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός.
Ἀστοῖσιν δ' ἄπτω πᾶσιν ἀδεῖν δύναμαι.
Οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαΐδη· ὧδε γὰ ὁ Ζεὺς
Οὔθ' ὕων πάντας ἀνδάνει, ἄτ' ἀνέχων.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἣν φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτός,
Κύρν', ἀπὸ τᾶς ἀγαθᾶν, παῖς ἔτ' ἐών, ἔμαθον.
Πέπνυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐφ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι
Τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο, μηδ' ἄφεν.
Ταῦτα μοὶ ἄπτως ἴσθι· κακοῖσι ὃ μὴ ξυμβάλλεο
Ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τᾶς ἀγαθᾶν ἔχεο.
Καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔδε. καὶ μετὰ τοῖσιν
Ἵζε, καὶ ἀνδάνε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
Ἐσθλῶν μοὶ γὰ ἀπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσι
Συμμιχθῇς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
Ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε· καί ποτε φήσεις
Εὖ συμβαλλόμενον τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.
Κύρνε, κύει πόλις ἥδε· δέδοικα δ' μὴ τέκῃ ἄνδρα
Εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ὑμετέρης.
Ἀστοὶ μοὶ γὰ ἔτ' οἵδε σαόφρονες· ἡγεμόνες δ'
Τετράφαται πολλὼ ἐς κακότητα πεσεῖν.
Οὐδεμίαν πω, Κύρν', ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσ' ἄνδρες·
Ἀλλ', ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἄδῃ,
Δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι δίδωσιν
Οἰκείων κερδέων εἵνεκα καὶ κράτεος,
Ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνων πόλιν ἀτρεμίεσθαι,
Μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ,
Εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
Κέρδεα, δημοσίῳ ζυὼ κακῷ ἐρχόμενα.
Ἐκ τᾶς γὰ στάσις ὄξι καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν·
Μάνυχος ὃ πόλει μήποτε τῇδε ἄδοι.
Κύρνε, πόλις μοὶ ἔτ' ἥδε πόλις· λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι
Οἱ πρόσθ' (οὔτε δίκας ἤδεσαν οὔτε νόμους,
Ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι δορᾶς αἰγῶν κατέτεινον,
Ἔξω δ', ὡς ἔλαφοι, τοῦδ' ἐνέμοντο πόλιν)

Et nunc ſunt boni, ô Polypæda: at, qui prius boni erant,
Nunc mali *ſunt*. Quiſnam hæc ferret inſpiciens?
Se invicem autem decipiunt, alii alios ridentes,
Neque malorum rationes cognoſcentes, neque bonorum,
Neminem horum amicum fac, ô Polypæda, civium
Ex animo, utilitatis cauſa alicujus:
Sed videaris quidem omnibus lingua amicus eſſe;
Rem verò communices nemini ullam
Seriam. Cognoſces enim improborum mentes vivorum,
Quod ipſis in factis fides jam *eſt* nulla;
Sed dolos deceptioneſque verſutiaſque dilexerunt
Sic ut viri non amplius ſervandi.
Nunquam, Cyrne, improbo fidens conſulta cum viro,
Quando ſeriam rem volueris facere:
Sed ad probum profectus, conſulta multum laborans,
Et longum pedibus, Cyrne, iter peragens.
Rem verò ne amicis omnino communica cum omnibus:
Pauci ſane è multis fidelem habent mentem.
Paucis viris fidens magnas res aggredere;
Ne forte inſanabilem, Cyrne, accipias dolorem.
Fidelis vir auroque & argento repēndi
Dignus *eſt* in moleſta, Cyrne, ſeditione.
Paucos invenies, ô Polypæda, viros amicos
Fideles in difficilibus rebus perſiſtentes:
Qui auſint, concordem animum habentes,
Æque bonorum malorumque participes eſſe.
Hos verò non invenies quærens, neque inter omnes
Homines, quos navis non una omnes agat:
Quibus in lingua & oculis ineſt
Pudor, neque ad turpem rem quæſtus agit.
Ne me verbis quidem cole, mentem autem habe & præcor-
Si me amas, & tibi fidelis ineſt mens: (dia alibi:
Aut me ama, puram afferens mentem; aut me averſatus
Odio proſequere, manifeſte contentionem ſuſcipiens.
Qui verò una lingua dupliciter habet mentem, hic amicus
Gravis, Cyrne; inimicus melior quam amicus exiſtens.
Si quis laudabit te tanto tempore quanto viderit *te*,
Separatus verò *à te* alio, linguam mittit malam:
Talis profecto ſodalis vir amicus *eſt* non valde bonus,
Qui dixerit linguâ optima, cogitat autem alia.
Sed ſit talis mihi amicus, qui ſodalem
Cognoſcens, ingenio etiam gravem exiſtentem ferat

Pro

Καὶ γωῖ εἰσ' ἀγαθοὶ, Πολυπαίδη· ὁι ϗ πεὶν ἐδλοὶ,
Νωῖ θειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀηδίλοισι γελῶντες,
Οὔτε κακῶν γνωμας εἰδότες, ἔτ' ἀγαθῶν.
Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ, Πολυπαίδη, ἀςῶν
Ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς.
Ἀλλὰ δοκεῖ μὴ πᾶσιν ὑπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
Χρῆμα ϗ συμμίξῃς μηδενὶ μηδοπῶν
Σπευδῶν. γνώσῃ γὸ ὀϊζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
Ὡς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔτ' ἐνδεμία.
Ἀλλὰ δόλους ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησας
Οὕτως ὡς ἄνδρες μηκέτι ζωζόμενοι.
Μήποτε, Κύρνε, κακῷ πίσωι βάλοις ζωὸν ἀνδρεῖ,
Εὖτ' ἂν ἀπευδῶν φρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι·
Ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βυλεύεο πολλὰ μογήσας,
Καὶ μακρὴν ποσὶν, Κύρν', ὁδὸν ἐκτελέσας.
Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀναπείρεο πᾶσι·
Παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.
Παύροισιν πίστωι μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρει,
Μή ποτ' ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβῃς ἀνίλιν.
Πιστὸς ἀνὴρ χρυσῶ τε ϗ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
Ἄξιος ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχοστασίῃ.
Παύρους εὑρήσεις, Πολυπαίδη, ἄνδρας ἑταίρους
Πιστοὺς ἐν χαλεποῖς φρήγμασι γιγνομένους·
Οἵπινες ἂν τολμῶεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
Ἶσον σφῶϊ ἀγαθῶν σφῶϊ τε κακῶν μετέχειν.
Τὰς δ' ὐχ' εὑρήσεις διζήμενος ἐν ὀπὶ πάντας
Ἀνθρώπους· ὡς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι·
Οἷσιν ὅπὶ γλώσσῃ τε ϗ ὀφθαλμοισιν ἕπεσθαι
Αἰδὼς, ἐν δ' αἰσχρὸν χρῆμ' ὅπὶ κέρδος ἄγει.
Μή μ' ἔπεσιν μὴ σέρξῃ, νόον δ' ἔχε ϗ φρένας ἄλλῃ·
Εἴ με φιλεῖς, καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος.
Ἢ μὲν φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἢ μ' ἀπόειπὼν
Ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειρόμενος.
Ὃς ϗ μὴ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, ὥστε ἑταῖρος
Δεινὸς, Κύρν'· ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.
Εἴ τις ἐπαινέσεται σε τόσον χρόνον ὅσσον ὁρᾶι,
Νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλῶσσαν ἵησι κακὴν·
Τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος ὔπα μάλ' ἐσθλός,
Ὃς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λῶσα, φρονεῖ δ' ἕτερα.
Ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὅς τ' ἑταῖρον
Γιγνώσκων, ὀργὴν ϗ βαρυὺ ὄντα φέρει

Pro fratre. Tu autem mihi amice hæc in animo
Conſidera; & aliquando mei memineris in poſterum.
Nullus hominum perſuadeat improbum virum amare,
Cyrne: Quæ enim erit utilitas, ille vir amicus ſi ſit?
Neque te ex gravi labore liberaverit & detrimento,
Neque bonum habens, illius *te* participem facere volue-
Improbis verò benefacienti vaniſſima gratia eſt: (rit.
Perinde *eſt* ac ſeminare pontum maris albi.
Neque enim pontum ſeminans, profundam ſegetem metas,
Neque malis benefaciens, beneficium viciſſim accipias.
Inexpletam enim habent improbi mentem: ſique unum de-
Superiorum omnium effuſa periit amicitia. (ſiqueris,
At probi plurimum fruuntur beneficio accepto,
Memoriamque habent beneficiorum, & gratiam poſtea.
Nunquam malum virum amicum fac ſodalem,
Sed ſemper fuge tanquam malum portum.
Multi ſane potus & cibi ſunt amici;
In feria autem re pauciores *ſunt amici.*
Fucato verò viro cognitu difficilius nihil *eſt*,
Cyrne; neque cautionis eſt majoris.
Auri adulterini & argenti tolerabile detrimentum,
Cyrne; & invenire facile *eſt* virò ſapienti:
Si autem amici mens viri in pectoribus latuerit
Tenuis exiſtens, doloſumque in præcordiis cor habeat;
Hoc Deus fucatiſſimum fecit hominibus,
Et cognitu omnium hoc difficillimum.
Non enim poteris cognoſcere viri mentem neque fœminæ,
Priuſquam tentaveris ſeu jumentum:
Neque poteris conjectare, tanquam aliquando tempeſtive
Sæpe enim animum fallunt ſpecies. (profectus:
Neque potentia opta, ô Polypæda, eximius eſſe,
Neque facultatibus: duntaxat autem viro adſit fortuna.
Nihil in humanis patre & matre melius
Eſt, quibus ſanctum, Cyrne, curæ eſt jus.
Nemo, Cyrne, damni & lucri cauſa ipſe *eſt*:
Sed Dii horum datores amborum.
Neque quiſpiam hominum operatur, in præcordiis ſciens
Finem, ſive bonum ſit ſive malum:
Sæpe enim putans ſe facturum malum, bonum fecit,
Et putans ſe facturum bonum, fecit malum.
Neque cuiquam hominum adveniunt quæ voluerit;
Impediunt enim gravis fines impoſſibilitatis.

Nos

Ἀντὶ κακοιγνήτου. σὺ δέ μοι φίλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
Φερίζεο· κ) ποτέ μιν μήσεαι ὀξοπίσω.
Μηδεὶς ἀνδρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· π' δ' ἐς' ὄφελ' χεῖν' ἀνὴρ φίλ' ὤν;
Οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνε ῥύσαιτο κ) ἄτης,
Οὔτέ κεν ἐσθλὸν ἔχων. τῷ μεταδὲν ἐτέλει.
Δειλὲς δ' οὔ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ὀπίν.
Ἶσον κ) σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
Οὔτε γὰ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῷς,
Οὔτε κακὲς οὖ ἔρῶν, οὖ πάλιν ἀντιάδοις.
Ἄπλητον γὰρ ἔχυσι κακοὶ νόον· ἢν δ' ἓν ἁμάρτῃς,
Γῶν πεφάδεν πάντων ἐκκέχυ) φιλότης.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐταιρείσκυσι πᾶσιν,
Μῆμα δ' ἔχυσ' ἀγαθῶν, κ) χρεὼν ὀξοπίσω.
Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσ ἑταῖρον,
Ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λοιμόν.
Πολλοί τοι πόσι κ) βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
Ἐν δ' ἀπορίῃ πρήγματι παυρότεροι.
Κιβδήλους δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον ὑδὲν,
Κύρν', ὐδ' ἐυλαβίης ὅτι πλέον.
Χρυσῦ κιβδήλοιο κ) ἀργύρε ἄνκλ' ἄτη,
Κύρνε, κ) ἐξευρεῖν ῥάϊον ἀνδρὶ σοφῷ·
Εἰ δ' φίλε νὸς ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσι λέληθε
Ψευδνὸς ἐὼν, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει·
Τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι,
Καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
Οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον ὅτε γυναικὸς,
Πρὶν πειρηθείης ἅσπερ ὑπαζυγίε.
Οὐδέ κεν εἰκάσσαις, ὥσπερ ποτ' ἐς ὤριον ἐλθών·
Πολλάκι γὰρ γνώμιν ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.
Μήτ' ἀρετὴν ἔυχε, Πολυπαίδη, ἔξοχ' ἐΐσ),
Μήτ' ἄφενο· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γλύκιστο τύχη.
Οὐδὲν ἐν ἀνδρώποισι πατρὸς κ) μητρὸς ἄμεινον
Ἔπλετ', ὅσοις ὁσίης, Κύρνε, μέμηλε δίκης.
Οὐδείς, Κύρν', ἄτης κ) κέρδε ἄπο αὐτός·
Ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.
Οὐδέ τις ἀνδρώπων ἐργάζε) ἐν φρεσὶν εἰδὼς
Ἐς τέλο, εἴτ' ἀγαθὸν γίνε) εἴτε κακόν·
Πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακὸν, ἐσθλὸν ἔθηκε,
Καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν, ἔθηκε κακόν.
Οὐδέ τι ἀνδρώπων πεφαγίνε) ὅσ' ἐτέλεσσεν·
Ἶξει γὰρ χαλεπὸς πείρατ' ἀμηχανίης.

Nos homines autem vana exiſtimamus, ſcientes nihil:
Dii verò ſecundum ſuam omnia perficiunt mentem.
Nemo unquam hoſpitem, ô Polypæda, qui fefellerit,
Atque ſupplicem, mortalium immortales latuit.
Malis autem juſte paucis cum facultatibus vivere,
Quam dives eſſe, injuſte opes adeptus.
In juſtitia autem comprehenſum omnis virtus ineſt:
Omniſque vir bonus *eſt*, Cyrne, juſtus qui eſt.
Divitias quidem dæmon etiam improbiſſimo viro dat:
Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
Injuriam, Cyrne, Deus primum malum dedit viro,
Cujus eſt locum nullum poſiturus.
Parit ſane ſatietas injuriam, cum improbum opes ſequuntur
Hominem, & cui non mens ſana ſit.
Nunquam paupertatem pernicioſam viro iratus,
Neque egeſtatem, Cyrne, malam objice:
Jupiter enim ſane libram inclinat alias alii;
Alias quidem diteſcere, alias verò nihil habere.
Nunquam, Cyrne, loquere verbum magnum: novit enim
Hominum quid nox & dies viro perficiat. (nemo
Multi quidem utuntur malis conſiliis, numine autem dextro,
Quibus, quod malum videbatur, cedit in bonum.
Sunt verò *alii* qui & conſilio bono & numine ſiniſtro
Res gerunt: finis autem rebus non ſuccedit.
Nemo hominum neque dives, neque pauper,
Neque malus ſine numine, neque bonus *eſt*.
Aliud alii malum eſt: revera autem beatus nemo *eſt*.
Hominum, quotquot ſol intuetur.
Quem autem Dii amant, & invidus laudat;
Viri verò ſtudium eſt nullum.
Deos ora, quibus eſt magna poteſtas: nihil ſine Diis
Eſt hominibus, neque bona neque mala.
Virum bonum paupertas omnium domat maxime,
Et ſenectute cana, Cyrne, & febri *magis*:
Quam utique oportet fugere, & in immenſum mare
Projicere, & petras, Cyrne, contra altas. (dicere,
Omnis enim vir paupertate domitus, neque quicquam
Neque facere poteſt: lingua verò ei ligata eſt.
Oportet igitur ſimul ſuper terram & lata dorſa maris
Quærere gravis, Cyrne, liberationem paupertatis.
Mori, ô amice, Cyrne, pauperi melius eſt viro,
Quam vivere dura afflictum paupertate.

Ἄνθρωποι δ' ματαια νομίζομεν, οὐδὲ τὰ εἰδέναι
Θεοὶ δ' ἐπὶ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.
Οὐδείς πω ξεῖνον, Πολυπαίδη, ἐξαπάτησας,
Οὐδ' ἱκέτην, σπουδῇ, ἀθανάτους ἔλαθε.
Βέλτερον δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασσάμενον.
Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή ἐστι·
Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς, Κύρνε, δίκαιος ἐών.
Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παρὰ μοῖραν ἀνδρὶ δίδωσιν·
Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.
Ὕβριν, Κύρνε, θεὸς ἐχθρὸν κακὸν ὤπασεν ἀνδρὶ,
Οὔ μέλλει χείρων μηδεμίαν δίκην.
Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
Ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.
Μήποτέ τοι πενίαν δυσμοφόρον ἀνδρὶ χαλεφθεὶς,
Μηδ' ἀχρηματοσύνην, Κύρνε, κακὴν ἐπίφερε.
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρίπτει ἄλλοτε ἄλλῳ·
Ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' ἠδὲν ἔχειν.
Μήποτε, Κύρν, ἀγορᾶνδε ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ ἠδεῖς
Ἀνθρώπων ὅ, τι νὺξ κἠμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.
Πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσὶ, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
Οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.
Εἰσὶν δ' οἳ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι φαύλῳ
Μοχθίζουσι· τέλος δ' ἔρσμασιν οὐκ ἔπεται.
Οὐδείς ἀνθρώπων ἔστ' ὄλβιος, ὅστε πανίσχεος,
Οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος, οὔτ' ἀγαθός.
Ἀλλ' ἄλλῳ κακὸν ὄζει· τὸ δ' αἰσχρὸν, ὄλβιος ἐσθλὸς
Ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.
Ὃν δὲ θεοὶ πιφαύσκουσιν, ὁ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ,
Ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίγνεται ἀθρόα.
Θεοῖς εὔχου οἷς ὄζει μέγα κράτος· ὕπατος ἀτρὼν
Γίγνεται ἀνθρώποις, ἔστ' ἀγαθὸς ἔστε κακός.
Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἡπάλου·
Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον
Ῥίπτειν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, καθ' ἁλιβάτων.
Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδαμασμένος ἔστε πιεῖν,
Οὐδ' ἔρξαι δυνατὸς· γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γλυκὺ τε καὶ ἐυρέα νῶτα θαλάσσης
Δίζεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.
Τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρὶ,
Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

Arietes quidem & asinos quærimus, Cyrne, & equos
Generosos, & quisque vult ex bonis
Admittere: ducere autem malam mali *filiam* non renuit
Generosus vir, si ei pecunias multas dederit.
Nulla *fœmina* mali viri recusat esse uxor
Divitis; sed divitem vult pro bono.
Opes quidem æstimant; & ex malo *natam* bonus duxit,
Et malus ex bono *ortam*: divitiæ miscent genus.
Itaque ne mirare genus, ô Polypæda, civium
Labefactari: cum malis enim miscentur bona.
Ipse quidem hanc, cognoscens malo patre ortam esse.
In ædes *suas* ducit, opibus *illius* inductus,
Nobilis ignobilem; quandoquidem fortis ipsum necessitas
Cogit, quæ viri fecit miseram mentem.
Opes verò cui à Jove & cum justitia viro fuerint,
Et integre semper ac stabile permanent:
Si verò injuste præter tempus vir lucri-cupido animo
Acquiret, sive jurejurando, præter justum capiens,
Statim quidem ferre lucrum videtur; in fine vero
Rursum est damnum. Deorum enim superior est mens.
Sed hæc hominum fallunt mentem: non enim ob ea
Fiunt beati, rei errore.
Sed hic quidem ipse solvit malum debitum, ille verò cha-
Noxam postea liberis appendit; (ris
Alium verò non apprehendit vindicta: mors enim impudens
Prius super palpebras sedebat, fatum afferens.
Nemo profecto exuli amicus & fidelis sodalis *est*:
Exilio autem est hoc acerbius.
Vinum sane potare multum, malum *est*: si verò quis ipsum
Portârit prudenter, non malum, sed bonum *est*.
Cyrne, amicos secundum omnes commuta varios mores,
Ingenium attemperans quod quisque habet.
Polypi mentem obtine versipellis, qui ad petram,
Cui adhæserit, talis visu apparet.
Nunc quidem hac sequere, aliquando alius colore fias,
Celeris mutatio quidem sapientia est morum.
Neque nimis indignare, cum perturbantur cives,
Cyrne: media autem perge via, quo modo ego.
Quisquis quidem putat proximum suum scire nihil,
Sed se solum varia consilia habere,
Ille sane amens est, mente privatus bona:
Æque enim omnes varia scimus.

Sed

Κειὸς μὴ κὴ ὄνες διζήμεθα, Κύρνε, κὴ ἵππες
Εὐχλοέες, καί τις βέλεϊ ἐξ ἀγαθῶν
Βήσεται· γῆμαι ϑ' κακίω κακὸν ὁ μελεδαίνῃ
Ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἢν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
Οὐδεμία κακὸν ἀνδρὸς ἀναίνεται ἐσθλὸν ἄκοιτις
Πλησίον, ἀλλ' ἀρετὴν βλέπει αἰεὶ ἀγαθῶν.
Χρήματα μὲν πλοῦτον κὴ ἐκ κακῶν ἐσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ πλοῦτον ἔμιξε χλόην.
Οὕτω μὴ θαύμαζε χλόην, Πολυπαίδη, ἀστῶν
Μαυρούσας (ὡς γὰρ μίσγεται) ἐσθλὰ κακοῖς·
Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακὸν πατέων ἔασαν
Εἰς οἶκον ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
Ἐνδοξον κακόδοξον· ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη
Ἐντίνει, ἣν τ' ἀνδρὸς πλήμυρα θῆκε νόον.
Χρήματα δ' ὧ δίδοται κὴ ζωὴ δίκη ἀνδρὶ γένηται,
Καὶ καταρῶς αἰεὶ κὴ μόνιμον τελέθει·
Εἰ δ' ἀδίκως ἄλλῳ χρυσὸν ἀνὴρ φιλοκερδὴς θυμῷ
Κτήσεται, εἶτ' ὄρκῳ πὰρ τὸ δίκαιον ἑλὼν,
Αὐτίκα μὲν πέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς κὴ τελευτὴν
Αὖθις ἔβλυσε κακόν. θεῶν δ' ἐπέσχε νόος.
Ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· ὃ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς
Γίγνονται μάκαρες φήγματος ἀμπλακίης.
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς πίστε κακὸν χρέος, ὃς τ' φίλοισιν
Ἄτιμον ἔξοπίσω πίσυνον ἐπεκρέμασεν·
Ἄλλον δ' ἃ κατέυδε δίκη· δεινὸς γὰρ ἀναιδὴς
Πέφαται ἐπὶ βλεφάρους ἕζετο κῆρα φέρων.
Οὐδείς τοι φεύγοντι φίλος κὴ πρὸς ἑταίρους·
Τῆς δ' φυγῆς ἔστιν τῶτ' ἀνιηρότερον
Οἶνόν τοι πίνειν πέλω, κακόν· ἢν δέ τις αὐτὸν,
Πίνῃ ἐπισταμένως, ἐσθλὸς, ἀλλ' ἀγαθός.
Κύρνε, φίλους κατὰ πάντας ὁπισθίφε ποικίλον ἦθος,
Ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.
Πελύπτε ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκε, ὃς ποτὶ πάσῃ,
Γῇ τροπολιλήσει, τοῖς ἰδεῖν ἐφάνη.
Νῦν μὲν τῇδ' ἐρέπτε, ποτὲ δ' ἀμοῖς χρόα χίγνε·
Κερδαλέον τοι (σοφίη γίγνεται) εὐτρεπίης.
Μηδὲ ἄγαν ἀχάλε, ταραξιμβρόων πολιητᾶν,
Κύρνε· μέσσην δ' ἔρχε τιὴ ὁδὸν, ὥστις ἐγώ.
Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἰδρώσαι ἐδέην,
Ἀλλ' αὐτὸς μᾶνον ποικίλα δμώε ἔχειν,
Κεῖνός γ' ἄφρων ἔξι, νόῳ βεβλαμμένος ἐσθλῷ·
Ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ὁπισθίμεθα.

Ἀλλ'

Sed hic quidem non vult turpes quæſtus ſequi:
Alteri verò doli magis infideles placent.
Divitiarum autem nullus *eſt* finis certus hominibus:
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,
Ad duplum properant. Quiſnam ſaturaverit omnes?
Opes quidem mortalibus ſunt amentia.
A te autem ſtatim emergit; quam cum Jupiter
Mittit laborantibus, aliàs alius habet.
Arx & turris qui erat ſtulto populo,
Cyrne, modicum honorem conſequitur bonus vir.
Neque amplius decet nos, nimirum viros ſalvos,
Diruere tanquam civitates mœnia expugnandæ.
Tibi quidem ego alias dedi, cum quibus ſuper immen-
Volabis, per terram omnem ſublatus (ſum mare
Facile: epulis verò & conviviis aderis
In omnibus, multorum verſans in oribus.
Et tibi cum tibiis canoris juvenes viri
In mundo amabiles honeſta & ſuavia
Canent: & poſtquam tenebroſas ſub latebras terræ
Iveris luctuoſas in Ditis domos; (latebis,
Nunquam ne mortuus quidem amittes gloriam, neque
Immortale hominibus ſemper habens nomen,
Cyrne, per Græciam terram verſans, & per inſulas,
Piſcoſum tranſiens mare ſterile,
Non equorum tergis inſidens: ſed te mittent
Splendida Muſarum dono violis-coronatarum.
Omnibus enim, quibus curæ eſt etiam poſteris carmen.
Eris una, donec terra & ſol *erunt*.
Cæterum ego modicam à te conſequor reverentiam:
Sed tanquam puſillum puerum verbis me decipis.
Pulcherrimum *eſt* quod juſtiſſimum; optimum verò, valere:
Res verò jucundiſſima eſt, quod quis amat, aſſequi.
Equa ego *ſum* pulchra, & certatrix; ſed peſſimum
Virum fero: & mihi hoc moleſtiſſimum.
Sæpe profecto cogitavi effringens frænum
Fugere, excutiens malum aurigam.
Non mihi bibitur vinum; poſtquam ad puellam teneram
Alius vir habitat, multo me pejor
Frigidam mihi apud eam chari bibunt parentes:
Quare ſimul aquatur, & me gemens fert.
Ibi mediam puellam amplexus brachio, oſculatus ſum
Collum: illa verò tenerum loquebatur ex ore.

Nota

Ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοπερδέα πῆμεν ἔπαξ·
Τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἄδον.
Πλεῖστα δ' ἀδὴν τέρμα περασμένον ἀνθρώποισιν·
Οἱ γὰρ νῦν ἡμῖν πλεῖσον ἔχουσι βίον,
Διπλάσιον αὐτὺδωσι· τίς ἂν κορέσειεν ἄπαντας;
Χρήματα τοι θνητοῖς μέλει ἀφεσσιπόλα.
Ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀνεφαίνετο, ἣν ὁπότε Ζεὺς
Πέμψει τειρομένοις, ἄνδρα τινὰ βλάπτει ἔχει.
Ἀκρόπολις μὲν πύργος ἐὼν κοινόφρονι δήμῳ,
Κύρν', ὀλίγης πηδῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.
Οὐδ' ἔτι γε φρένες ἡμῖν, ἅτ' ἀνδράσι σωζομένοισι,
Λύειν ὡς πόλεως τείχη ἀλαστοσύνης.
Σοὶ μὲν ἐγὼ πέρι ἔειπα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον
Πωτήσῃ, μετὰ νῆα πᾶσιν ἀειρόμενος
Ῥηϊδίως· δοίνας δὲ κὴ εἰλαπίνοισι παρέστη
Ἐν πάσσοις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασι.
Καί σε σὺν ἀβλήτοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
Ἐν κόσμῳ ἑρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
Ἄσονθ' κὴ ὅταν δυοφερὴς ὑπὸ κεύθμασι γαίης
Βῆς πολυκωκύτας εἰς ἀΐδαο δόμους.
Οὐδέποτ' ἀδὲ θανὼν ἀπλεὴς κλέος, ἀδέ γε λήσεις,
Ἄφθιτον ἀνθρώπους αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος, ἠδ' ἀνὰ νήσους,
Ἰχθυόεντα θρῴων πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
Οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλά σε πέμψει
Ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα Διὸς θεράπνα.
Πᾶσι γὰρ, οἵσι μέμηλε κὴ εὐανθρόοισιν ἀοιδὴ,
Ἔστη ὁμῶς, ὅππ' ἂν γῆ τε κὴ ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης θρᾴσσω σὺν ὀπιπυσχάνω αὐδῆς,
Ἀλλ' ὥστερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.
Κάλλιστον τὸ δικαιότατον, λῷστον δ' ὑγιαίνειν·
Πρῆγμα δὲ τερπνότατον, ἅ τις ἐρᾷ τὸ τυχεῖν.
Ἵππος ἐγὼ κλυτὴ κὴ ἀεθλίη· ἀλλὰ κέλευθον
Ἄνδρα φέρω καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον.
Πολλάκις δὴ μέλλοντα διαῤῥήξασα χαλινὸν
Φεύγειν, ὡσαμένου τὸν κακὸν ἡνιόχου.
Οὔ μοι πίνε θοὸν οἶνον, ἐπεὶ πυρὶ πυκλὸ τερείνῃ
Ἄλλος ἀνὴρ κατέχει, πολλὸν ἐμοῦ κακίων.
Ψυχρὸν μοι φέρε τῆδε φίλοι πίσυνοι τυκῆες·
Ὧδ' ἅμα δ' ὑδρόζ, καί με χρῶτα φέρει.
Ἔνθα μέσῳ πυρὶ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν', ἐφίλησα
Δειρὴν· ἡ δ' ὑπέρθεν ῥάδιγετ' ἀπὸ στόματος.

Γυναῖ

Nota *eſt* ſane paupertas, & aliena exiſtens:
Neque enim in forum venit, neque judicia.
Ubique enim deterius habet, ubique & permiſta:
Ubique verò æque inimica eſt, ubicunque fuerit.
Æqualiter ſane alia quidem Dii mortalibus hominibus
Senectutemque gravem & juventutem dederunt:
Omnium verò peſſimum inter homines, morteque
Et omnibus morbis eſt deterius, (bueris,
Liberos poſtquam educaveris, & neceſſaria omnia præ-
Pecuniamque repoſueris, multa moleſta perpeſſus,
Patrem odio proſequuntur, imprecanturque *illi* interire,
Et execrantur veluti mendicum ſupervenientem.
Veriſimile eſt malum virum male jura adminiſtrare,
Nullam in poſterum reverentem Deorum iram.
Improbo enim homini difficilia licet multa ſuſcipere
E veſtigio, cogitareque quod recta omnia facit.
Civium nulli fidelis exiſtens pedem hunc progredere,
Neque jurejurando credulus, neque pacto:
Neque ſi Jovem vult præbere regem maximum
Sponſorem immortalium, pignora ponere volens.
Nam in civitate ita maledica placet nihil,
Quam *ſe* ſervare: vulgus infelicius.
Nunc verò proborum mala, ſunt bona improbis
Virorum, ſuntque perverſis lex:
Pudor enim periit; impudentia autem & injuria
Superans juſtitiam, terram totam occupat.
Neque leo ſemper carnes comedit: quinimo ipſum,
Et fortem etiam exiſtentem, capit perplexitas.
Garrulo homini tacere graviſſimum onus *eſt*;
Loquens autem imperitus, quibuſcum eſt, oneri eſt;
Oderuntque *eum* omnes: neceſſarius vero congreſſus
Viri talis convivio eſt.
Neque vult amicus eſſe, poſtquam malum viro evenerit;
Neque ſi ex utero, Cyrne, uno natus fuerit.
Aſper & dulcis eſto, moroſus & immitis
Famulis ac ſervis, vicinisque propinquis. (nere:
Non oportet concutere bonam vitam, ſed quietem conti-
Malam autem movere, donec in rectam conſtitueris.
Mali, non prorſus mali ex utero nati ſunt;
Sed cum viris malis jungentes amicitiam.
Factaque improba didici, & verba maledica, & contume-
Sperans illos omnia dicere vera. (liam,

Inter

Γνωτή τοι πενίη, χ' ἀγοτείη ὦρ ἐοῦσα·
Οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεθ', ὅτε δίκας.
Πάντη γὰρ τέλασσον ἔχει, πάντη δ' ὀπίμπλη·
Πάντη δ' ἐχθρὴ ὁμῶς γίγνεθ', ἔνθά ὦρ ἦ.
Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις
Γῆρός τ' ἐλόμενον καὶ νεότητ' ἔδοσαν·
Τῶν πάντων ὃ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
Καὶ πασέων νόσων ὄζει πονηρόταπον,
Παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο, καὶ ἄφενα πάντα παρέχοις,
Χρήματα δ' ἐγκαταθῆς, πολλ' ἀνέρα πάσσων,
Τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνθ' δ' ἀπολέσθαι,
Καὶ συγένος· ὥσπερ πῶϋχὴν ἐφ' χόμενον.
Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
Μηδεμίαν κατόπιν ἀζόμενον νέμεσιν.
Δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βεβῶτι πάρα πολλ' ἀνελέσθαι
Πάρ ποδὸς, ἠγεῖσθαί θ' ὡς καλὰ πάντα πέλει.
Ἀσσον μηδενὶ πισὸς ἐὼν πόδα τόνδε προβαίνε,
Μηθ' ὅρκῳ πίσυνος, μήτε ξυμποσύνῃ·
Μήδ' εἰ Ζηνὶ ἐθέλει παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
Ἔγγυον ἀθανάτων, πεζὰ πέλειν ἐθέλων.
Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακολόγῳ ἀνδάνει ἄδην,
Ὡς ὃ τὸ σῶσαι· οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.
Νωϊν δ' τὰ πρὶν ἀγαθῶν κακὰ γίγνεθ' ἑκάστοις κακοῖσιν
Ἀνδρῶν, γίγνον θ' δ' ἐκτροπέλοισι νόμος·
Αἰδὼς μὲ γὰρ ὄλωλεν, ἀναιδείη δ' καὶ ὕβρις
Νικήσασα δίκην γῆν πᾶς ἔχει.
Οὐδὲ λέων αἰεὶ χρέα δαίνυθ'· ἁμὰ μὲν ἔμπης
Καὶ κρατερὸν ὦρ ἐόνθ' αἱρεῖ ἀμηχανίη.
Κωπίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος·
Φθεγγόμενος δ' ἀδαὴς, οἷσι παρῇ, μέλεθ'.
Ἐχθαίρουσι δ' πάντες· ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
Ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.
Οὐδ' ἐθέλει φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηθ',
Οὐδ' ἦν ἐκ γαστὸς, Κύρνε, μιᾶς μεγόνῃ.
Πιχρὸς καὶ γλυκὺς ἴδῃ, καὶ ἀργαλέος καὶ ἀτιμος
Λάπτοισι καὶ δμωσὶν, γείτοσί τ' ἀγχιδύοις.
Οὐ χρὴ κυδαλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν·
Τὸν δ' κακὸν κινεῖν, ἔς' ἂν ἐς ὀρθὰ βάλῃς.
Οἱ κακοὶ, ἢ πάντως κακοὶ ἐκ γαστὸς γεγόνασιν,
Ἀλλ' ἀνδράσι κακοῖς ξυνθέμενοι φιλέουσι.
Ἔργα τε δεινὰ ἔμαθον, καὶ ἔσπ δύσφατα, καὶ ὕβριν,
Ἐλπόμενοι κείνως πάντα λέγειν ἔπεα.

Ἐν

Inter ſodales vir prudens eſto;
Omnia autem te latere, tanquam abſentem, puta.
Scito ferre ridicula: foris verò fortis ſis,
Cognoſcens mores quos quiſque habet.
Inter inſanos maxime inſanio; ſed inter juſtos
Omnium hominum ſum juſtiſſimus.
Multi quidem divites ſunt mali, boni autem ſunt pauperes:
Sed nos cum illis non commutabimus
Virtutem divitiis: quoniam illud quidem ſtabile *eſt* ſemper;
Operes verò hominum aliàs alius habet.
Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum ſemper,
Fortiſque *eſt* inque bonis poſitus, inque malis.
Si verò Deus malo viro facultates & divitias dabit,
Inſipiens malitiam non poteſt continere.
Nunquam ob parvam cauſam amicum virum perdideris,
Credens gravi, Cyrne, calumniæ.
Si quis peccatis amicorum in omni *re* iraſcatur,
Nunquam inter ſe concordes neque amici
Poterunt eſſe. Peccata enim homines inſequuntur
Mortales, Cyrne: Dii verò non volunt ferre.
Et lentus conſilio uſus cepit celerem hominem inſequens,
Cyrne, cum recta Deorum juſtitia immortalium.
Quietus, ſicut ego, mediam viam ingredere pedibus.
Neque aliis tribuens, Cyrne, ea quæ ſunt aliorum.
Nunquam exulem virum ob ſpem, Cyrne, oſculeris:
Neque enim domum regreſſus eſt idem amplius.
Nequid nimis propera; omnium media optima; & ſic,
Cyrne, habebit virtutē, quam quidem accipere difficile *eſt*.
Jupiter mihi amicorum det remunerationem, qui me amant;
Et *me* quam inimicos magis, Cyrne, potentem fore:
Et ſic poſſim videri inter homines Deus eſſe,
Si, poſtquam remuneravero, me ſors apprehendat mortis.
Sed Jupiter perfice mihi cœleſtis opportunum votum:
Da verò mihi pro malis & aliquo affici bono.
Moriar autem ſi nullam malarum ſedationem ſolicitudinum
Invenero, dederiſque pro calamitatibus calamitates.
Fatum enim ſic eſt: ultio verò non apparet nobis
Virorum, qui meas facultates tenent vi
Deprædati: ego autem canis tranſivi alveum,
Torrente fluvio omnibus ſpoliatus.
Horum liceat nigrum ſanguinem bibere; ac bonus adjuvet
Genius, quī ex mea ſententia perficiat hæc.

Ἐν μὴ συοῖτοισιν ἀνὴρ πεπυμένος ἶδε·
Πάντα δὶ μιν λήθειν ὡς ἀπόντα δόκει.
Εἰδὲ φέρειν τὰ γελοῖα· δύρηφι ὃ καρτερὸς εἶης,
Γιγνώσκων ὀργὴν ἥντιν' ἕκας ἔχει.
Ἐν μὴ μαινομένοις μάλα μαίνομαι· ἐν δ' δικαίοις,
Πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.
Πολλοί τοι πλωτῆσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δ' πένονται·
Ἀλλ' ἡμεῖς τέτοις ἃ διαμειλόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲ ἔμπεδον αἰεὶ,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Κύρν', ἀγαθὸς μὲ ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεὶ,
Τολμᾷ δ' ἔν τ' ἀγαθοῖς κείμενος ἔν τε κακοῖς.
Εἰ δ' θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσει,
Ἀφραίνων καλέω ἃ δικαία δ' κατέχειν.
Μήποτ' ἐπὶ σμικρᾷ περφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσῃς,
Πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ,
Εἴ πς ἀμβροτολῇσι φίλων ἐπὶ παυτὶ χολῶτο,
Οὔποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι ἦδὲ φίλοι
Εἶεν. ἀμβροτολαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται·
Θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.
Καὶ βραδὺς ἐυβούλως εἶλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
Κύρνε, σοὶ ἐυθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων.
Ἥσυχος, ὥσπερ ἐγὼ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο πολλὴ,
Μηδ' ἑτέροισι δίδυς, Κύρνε, τὰ σφῶν ἑτέρων.
Μήποτε φεύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι, Κύρνε, φιλήσῃς·
Οὐδὲ γὰρ οἰκάδε βὰς γίγνετ' αὐτὸς ἑπ.
Μηδὲν ἄγαν εὐεύδειν· πάντων μέσ' ἄριστα· κὴ ὕπως,
Κύρν', ἕξεις ἀρετὴν, ἥντε λαβεῖν χαλεπόν.
Ζεύς μοι σφῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἵ με φιλεῦσι,
Τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον, Κύρνε, δυησόμενον·
Χ' ὕπως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,
Ἢν ὑποτεθμόμενον μοῖρα κίχῃ θανάτου.
Ἀλλὰ Ζεῦ τελεσόν μοι ὀλυμπιε καίριον εὐχήν·
Δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καί τι παθεῖν ἀγαθόν.
Τεθναίην, δ' εἰ μήτι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνῶν
Εὑρείμην, δοίης τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας.
Αἶσα γὰρ ὕπως ὅτι· πίστις δ' ἃ φαίνεται ἡμῖν
Ἀνδρῶν, οἳ τὰ μὰ χρήματ' ἔχουσι βίῃ
Συλήσαντες· ἐγὼ δ' κύων ἐπέρησα χαράδρην,
Χειμάρρῳ ποταμῷ πάνυ ὑποτεθμένῳ.
Τῶν εἵη μέλαν αἷμα πιεῖν· ὅτι τ' ἐθλὸς ἄεθλον
Δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν γοῦν τελέσειε πάθος.

O improba paupertas! cur manes & omittis ad alium
Virum ire? curque me non volentem amas?
Quin abi, & domum aliam accede, neque cum nobis
Semper miseræ hujus vitæ sis particeps. (debas:
Fortis sis animo, Cyrne, in malis; postquam & in bonis gau-
Quando te & hæc fatum jubebat habere.
Sicut autem ex bonis accepisti malum; sic verò & rursus
Emergere tenta, Deos precans.
Neque nimis ostenta: malum verò est, Cyrne, ostentare.
Paucos solicitos tui mali habes.
Viri cor minuitur magnam injuriam passi,
Cyrne; ulciscentis verò augetur postea. (tuam,
Bene demulce inimicum: cum verò sub potestatem venerit
Ulciscere ipsum, excusationem nullam admittens.
Refræna mentem: linguam verò suavitas semper sequatur.
Improborum sane est cor acrius.
Non possum noscere animum civium, quem habent,
Neque enim benefaciens placeo, neque male.
Vituperant autem me multi, simul mali atque etiam boni:
Imitari verò nemo insipientium potest.
Ne me invitum vi pungens sub plaustrum adige,
In amicitiam nimis, Cyrne, attrahens.
O Jupiter chare, miror te: tu enim omnibus imperas,
Honorem ipse habens & magnam potentiam;
Hominum verò bene nosti mentem, & animum cujusque;
Tua verò potentia omnium est summa, ô Rex.
Quomodo autem tua, ô fili Saturni, audet mens viros in-
In eadem sorte ac justum habere, (justos
Sive probitate delectetur mens, sive scelere
Hominum injustis operibus obsequentium?
Nec quicquam discretum ex numine est mortalibus,
Neque via quam ingressus *quis* immortalibus placeat.
Attamen divitias habent innocuas: qui verò malis
Factis cohibent animum, paupertatis tamen
Matrem inopiam acceperunt, justa amantes,
Quæ virorum impellit animum in errorem,
Lædens in pectoribus mentes forti præ necessitate.
Audet verò *vir* non volens turpia multa ferre,
Paupertati cedens; quæ sane mala multa docet,
Mendaciaque, doloque, perniciosasque lites,
Virum etiam invitum: malum autem ei nihil videtur;
Hæc enim & molestam parit anxietatem.

In

Ὦ δειλὴ πενίη, τί μ' ἐθέλουσα παρ' ἄλλον
Ἄνδρ' ἰέναι; τί δ' ἐμὲ οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς;
Ἀλλ' ἴθι, καὶ δέμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμῶν
Αἰεὶ δυσκήνε τῆδε βίᾳ μίτεχε.
Τόλμα. Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ καὶ θλοῖσιν ἔχαιρες,
Εὖ τέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν.
Ὡς δέ περ ἐς ἀγαθῶν ἔλαθες κακὸν, ὡς ἐγὼ οὐ πω
Ἐκδιδάσκω πειρῶ, δειοῖσιν ἐπαυχέμενος.
Μηδὲ λίλαιο φαίνε· κακὸν δέ τι, Κύρν' ὀπιφαίνειν.
Παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.
Ἀνδρός τοι κραδίη μυρίον μέγα πῆμα παθούσης,
Κύρν'· ἀποπνυμένη δ' αὖξε) ὀξοπίσω.
Εὖ κώπλαε τ' ἐχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ,
Τῖσαί νιν, φρεσὶν μηδεμίαν δείσας.
Ἴσχε νόον· γλώσσῃ ἐ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπίσσω.
Δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη.
Οὐ δοκέω γὰρ σοὶ ἔρδων ἀνδάνω, ὅττε κακώς.
Μομφοῦν) δέ με πολλοὶ, ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί·
Μιμείδῃ δ' ὑδεὶς σῷ ἀσόφων δοκέω).
Μή μ' ἀέκοντα βίῃ κενεῷ ὑφ' ἅμαξαν ἔλαυνε,
Εἰς φιλότητα λίλαιο, Κύρνε, προσελκόμενος.
Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
Τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δοκέων·
Ἀνθρώπων δ' οὐ οἶδα νόον καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Σὸν γὰρ κράτος πάντων ἐσθ' ὕπατον, βασιλεῦ.
Πῶς γὰρ σέο, Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἀνδρὸς ἁλιτρὸς
Ἐν σαυτῷ μοιρᾷ τόν τε δίκαιον ἔχειν,
Ἦντ' ὀπὶ σωφρονέοντα τέρψῃ νόος, ἤντε προὶς ὕβριν
Ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων;
Οὐδέ τι κεκριμένον προὶς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
Οὐδ' ὁδὸς ἥντιν' ἰὼν ἀθανάτοισιν ἅδοι.
Ἔμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
Ἔργων ἴσχουσι θυμὸν, ὅμως πενίης
Μητέρ' ἀμηχανίην ἔλαθον, τὰ δίκαια φιλοῦντες,
Ἦτ' ἀνδρῶν προφέρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,
Βλάπτουσ' ἐν ἤθεσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης.
Τολμᾷ δ' οὐκ ἐθέλων αἶσχρα πολλὰ φέρειν,
Χρησμοσύνη εἴκων· ἡ δὴ καὶ πολλὰ διδάσκει,
Ψεύδεά τ', ἐξαπάτας τ', ὀλομένας τ' ἐριδας,
Ἀνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα, κακὸν δέ οἱ ἤθεϊ ἐοικὸς·
Ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν πίκτει ἀμηχανίην.

In paupertate autem & malus vir, & *qui* multo melior *eſt*,
Apparet donec paupertas *utrumque* occupat.
Illius enim injuſta cogitat mens, neque ſemper
Recta ſententia pectoribus ejus ineſt:
Hujus autem neque mala ſequitur mens, neque bona.
Sed virum bonum audere oportet hæc, & illa ferre.
Reverere amicos, fugeque pernicioſum viris jusjurandum:
Verere autem immortalium iram devitans.
Nil nimis feſtina: tempus autem in omnibus optimum
Factis hominum. Sæpe verò ad virtutem
Feſtinat vir lucrum quærens; quem fortuna
Propenſa in magnum delictum protrudit:
Et eum fecit putare, quæ quidem ſint mala, ea bona eſſe,
Facile; quæ verò ſint utilia, ea male *eſſe*.
Amiciſſimus cum eſſes, peccâſti: ego tamen tibi cauſa non (*fui*,
Sed tu ipſe mentem non bonam nactus eras.
Nullum theſaurum liberis repones meliorem
Pudore; qui bonos viros, Cyrne, ſequitur.
Nullius hominum vitii videaris eſſe ſocius,
Quem conſiliumque ſequitur, Cyrne, & quem potentia.
Bibens verò non ſic inebrior, neque me vinum
Exagitabit, ut dicam grave verbum de te.
Neminem ſimilem mihi poſſum quærens invenire,
Fidelem ſodalem, cui nullus eſt dolus.
Ad probationem verò profectus atteror, tanquam plumbo
Aurum: præſtantior verò nobis ineſt mens.
Multa me & intelligentem prætereunt: ſed neceſſitate
Taceo, cognoſcens noſtram potentiam.
Multis hominibus linguæ oſtia non adjacent
Congrua: & ipſis multa non curanda curæ ſunt.
Crebro enim malum reconditum intus, melius *eſt*,
Bonum verò foras egreſſum, melius *eſt* quam malum.
Omnium quidem non naſci hominibus optimum *eſt*,
Neque intueri radios celeris ſolis:
Natum verò quam citiſſime portas Plutonis tranſire,
Et jacere multa terra obrutum,
Procreare & educare facilius hominem quam mentem bonam
Inſerere: nemo adhuc hoc perpendit,
Quiſquis ſapientem fecit inſipientem, & malum bonum.
Si verò Æſculapiadis hoc dediſſet Deus,
Sanare malitiam & perverſas mentes virorum,
Multas mercedes & magnas tuliſſent.

Si

Ἐν πενίῃ δ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὸν ἀμείνων,
Φαίνεται, ἢν δ' ἀν ἢ χρησμοσύνη κατέχῃ.
Τὸ μὲ γάρ τ' ἄδικα φρονέειν νόος, ὅτι κε αἰεὶ
Ἰθεῖα γνώμη σίθεσιν ἐμπεφύῃ·
Τὸ δ' αὖ ὅτε κακοῖς ἕπεται νόος, ὅτ' ἀγαθοῖσι.
Τὸν δ' ἀγαθὸν πολεμᾶν χρὴ πάντα τε, καὶ τὰ φέρειν.
Αἰδεῖσθαι χρὴ φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσιώρεας ὄρνυς·
Ἔνεστι δ' ἀθανάτων μείλιον ἀλκιάνειρα.
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· χαμεὶς δ' ὅτι πᾶσιν ἄεικες
Ἔργμασιν ἀνθρώπων. πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
Σπεύδει ἀνὴρ χέρδος δυζήμενος· ὄππατα δαίμων
Περφρων εἰς μεγάλην ἀμπαχίην ὤθησεν.
Καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὴ ἢ κακὰ, πάντ' ἀγάθ' εἶναι,
Εὐβρέως· ἃ δ' ἂν ἢ χρήσιμα, ταῦτα κακά.
Φίλται δ' ὧν ἤμβροτες· ἐγὼ δέ τοι αὖτον ὑδέειν,
Ἀλλ' αὐτὸς γνώμης ἐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.
Οὐδένα θνητῶν πάντων καταθήσῃ ἀμείνω
Αἰδοῦς, ἥτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.
Μηδενὸς ἀνθρώπων κακίας δόκει εἶναι ἑταῖρος,
Ὃς γνώμην δ' ἕπεται. Κύρνε, καὶ ὧδ' ἀμύναι.
Πίνων δ' ἐκ ὕπνου θωρήσσομαι, οὐδέ μοι οἶνος
Ἐξάγει, ὥς τ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος σοὶ σέ.
Οὐδὲν ὁμοῖον ἐμοὶ δύναμαι δυζήμενος εὑρεῖν,
Πιστὸν ἑταῖρον ὅτῳ κήτεος ἔνεστι δόλος.
Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν ἀποδοκιμάζομαι, ὥστε μολίβδου
Χρυσὸς· ὑποφθείνει δ' ἄμμιν ἔνεστι νόος
Πολλά με καὶ ζωπυρτα παρέρχεται· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Σιγῶ, γιγνώσκων ἠμετέρην δύναμιν.
Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύρη ἐκ ὀπίσσω·
Ἀρμόδιαι, καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει.
Πολλάκι γὰ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον, ἄμεινον·
Ἐκθλὸν δ' ἐξελθὸν, λωΐτον ἢ τὸ κακόν.
Πάντων μὲ μὴ φωῆσαι ὀπιζομένοισιν ἄειδον,
Μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου
Φωτα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας ἀΐδαο περήσαι,
Καὶ κεῖθι πολλὴν γλῶ ἐπαμησάμενον,
Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾴον βροτὸν ἢ φρένας ἐσθλὰς
Ἐνθένδε. ὔδεις πω τῶτό γ' ἐπιφρασάτο,
Ὅστις σώφρονα θῆκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακὸν ἐσθλόν.
Εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τῶτο ἔδωκε θεὸς,
Ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
Πολλῆς ἂν μισθῆς καὶ μεγάλης ἔφερον.

Si verò procreari posset & inseri in homine mens,
Nunquam ex bono patre esset malus *filius*,
Parens sermonibus prudentibus: verum docens
Nunquam facies eum qui malus *est* virum bonum.
Stultus *est*, qui meam quidem habet mentem in custodiis,
Suam verò ipsius propriam nihil curat.
Nemo sane *in* omnibus est beatus: sed *vir* bonus quidem
Sustinet habere malum, & non manifestus *est* tamen:
Improbus verò neque *in* malis novit neque *in* bonis
Animum habens manere. Immortalium autem dona
Varia mortalibus adveniunt: sed sustinere
Oportet dona Deorum, qualiacunque dant, habere.
Si me vis lavare, capite impolluta à summo
Semper alba aqua fluet nostro:
Invenieisque me omnibus in rebus tanquam excoctum
Aurum, rubrum adspectu, quando teritur indice,
Cujus colorem desuper nigra non tangit rubigo,
Neque caries; semper verò florem habet purum.
O homo, si prudentiæ sortitus esses partem, ut amentiæ;
Et prudens sic, ut demens, fuisses:
Multis admirandus & æmulandus videreris civium,
Sic ut nunc nihili dignus es.
Nequaquam congrua res est mulier juvenis viro seni:
Non enim gubernaculo paret, quemadmodum acatium;
Neque ancoram habent; abrumpens verò vincula
Sæpe de nocte alium habet portum. (animum:
Nunquam non faciendis mentem adhibe; neque intendas
Robus, quarum effectio est nulla.
Facile sane rem Dii dederunt, neque quicquam malum
Neque bonum: difficili autem facto gloria *nos* habet.
Circa virtutem conteritor; & tibi justa amica sunto:
Neque te vincat lucrum, cum turpe est.
Neminem horum invitum manere coge apud nos:
Neque foras jube non volentem ire: (nostrûm
Neque dormientem excita, ô Simonide, quemcunque
Thorocatum vino mollis somnus corripuerit:
Neque vigilantem jube invitum dormire.
Omnis enim coacta res, molesta est.
Bibere verò volenti, adstando *quis* misceat:
Non omnes noctes contingit suavia pati.
At ego (modum enim habeo suavis vini)
Somni sedatoris malorum memor ero domum profectus;

Ostendam

Εἰ δ' ἰῷ ποιητόν τε καὶ ἔνδετον ἀνδρὶ νόημα,
Οὔ ποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγνυτο κακὸς,
Πειθόμενός τε κύδεσι σαόφροσιν· ἀμφὶ δὲ πάσης
Οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.
Νήπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσι,
Τὸν δ' αὐτῷ ἴδιον ἄδεν ὀπιπτέρεται.
Οὐδείς τοι πάντ' ὄξυς· ἀνόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲ ἐσθλὸς
Τολμᾷ ἔχειν τὸ κακὸν, κ' ἐκ ὀπίδω λος ὅμως.
Δηλὸς δ' ὅτε κακοῖσιν ὀπίσω τ' ὅτ' ἀγαθοῖσι
Θυμὸν ἔχων μίμνειν. ἀθανάτων ἢ δόσεις
Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχονται· ἀλλ' ἐπιτολμᾷν
Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα δίδωσιν, ἔχειν.
Εἶμ' ἐθέλεις πλώειν, χειμῶνος ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
Αἰεὶ λάβρον ὕδωρ ῥεύσεται ἠμετέρης.
Εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐφ' ἔργμασιν, ὥσπερ ἄπειρον
Χρυσὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τειρόμενον βασάνῳ,
Τῇ χειρὸς καθύπερθε μέλας ἐκ ἄπεται ἰὸς,
Οὐδ' ἐυρὼς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.
Ἄνθρωπ', εἰγνώμης ἔλαχες μέρος, ὥσπερ ἀοίδης,
Καὶ σώφρων ἔτως, ὥσπερ ἄφρων, ἐγένου·
Πολλοῖς ἂν ζηλωτὸν ἐφαίνεο τῇδε πολίτῃ,
Οὕτως ὥσπερ νῦν ἄδενὸς ἄξιος εἶ.
Οὔ τοι ζυμφορέων ὅτι χωὴ νέα ἀνδρὶ γένηται·
Οὐ γὰ πεδαλίῳ πείθεται, ὡς ἄκαλος,
Οὐδ' ἄγκυραν ἔχουσιν, ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ
Πολλάκις ἐκ νυκτὸς ἄλλον ἔχει λιμένα.
Μήποτ' ἐπ' ἀνηκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μενοίνα
Χρήμασι, τῆς ἄνυπις γίγνεται ἀδημία.
Εὐμενέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν, ὅτε τε δειλὸν
Οὔτ' ἀγαθὸν· χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἔχει.
Ἀμφ' ἀρετῇ τείδε, καί σοι τὰ δίκαια φίλ' ἔσω·
Μηδέ σε νικάτω κέρδος, ὅτ' αἰσχρὸν ἔοι.
Μηδένα τῆς δ' ἀέκοντα μύθων κατερυκε παρ' ἡμῖν,
Μηδὲ θύραζε κέλευ' ὅτε ἐθέλοντ' ἰέναι·
Μηδ' ἔυδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὄντινα ἡμῆς
Θωρηχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλοι·
Μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν.
Πᾶν γὰ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔρυ.
Τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παραινέσαιμ' οἰνοχοεύτῳ·
Οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἀβρὸν παθεῖν.
Αὐτὰρ ἐγὼ (μέτρον γὰ ἔχω μελιηδέος οἴνου)
Ὑγιὴς λυσιχάρης μήτρομαι οἴκαδ' ἰών·

Oſtendam autem quod vinum jucundiſſimum eſt viro pota-
Neque enim ſobrius ſum, neque valde ebrius. (tu:
Quiſquis autem præterierit potus modum, non amplius ille
Suæ ipſius linguæ compos eſt, neque mentis;
Loquitur autem infinita, quæ ſobriis videntur turpia:
Veretur verò faciens nihil, quando ebrius fuerit:
Ante qui erat ſapiens, tunc ſtultus. Sed tu hæc
Cognoſcens, ne bibe vinum ſupra modum:
Sed aut priuſquam potus ſis, ſurge; ne te urgeat
Venter, ſeu malum ſervum quotidianum:
Aut præſens ne bibe. Tu verò habe hoc vanum
Calicis ſemper, propter quod ſane potus es.
Hic enim fertur amicitiæ gratia; ille verò proponitur:
Alium diis libas, alium in manu habes.
Negare non noſti: invictus ſane is *eſt*,
Qui multos bibens nil ineptum dicet.
Vos verò bene loquimini ad craterem manentes,
Invicem jurgia longe prohibentes,
In medium loquentes ſimul cum uno & cum omnibus:
Et ſic convivium fit non injucundum.
Inſipientis viri ſimul & ſapientis, vinum quando ſane
Potatur, ſupra modum, levem facit mentem.
In igne quidem aurum & argentum periti viri
Cognoſcunt; viri verò vinum indicat mentem,
Et quantumlibet ſapientis, quod ſupra modū bibens extolli-
Ita ut deturpet etiam eum qui prius erat ſapiens. (tur.
Vino gravor caput, ô Onomacrite; & mihi vim infert
Vinum: mentis non amplius ego ſum condus
Noſtræ; at domus circumcurrit: ſed ſane ſurgens
Tentabo num forte & pedes vinum habeat,
Et mentem in pectoribus. Timeo autem ne quid ſtultum
Faciam ebrius, magnum dedecus habeam.
Vinum potatum copioſe, malum *eſt*: ſi verò quis ipſum
Bibat ſapienter, non *eſt* malum, ſed bonum.
Veniſti ſane, ô Cleariſte, profundum pontum permenſus,
Huc ad nihil habentem, ô miſer nihil habens.
Navis ſane lateribus tranſtra ſupponemus nos,
O Cleariſte, qualia habemus, & qualia tribuunt dii:
Eorum autem quæ ſunt optima dabimus. Si verò quis venerit,
Jupiter, amicus qui fit, *dicam* ei Recumbe, ut amicitiā habes:
Neque quid eorum quæ ſuppetunt ſeponam; neque quid
Tui cauſa hoſpitii aliunde afferemus. (majus

Si

Δείξω δ' ὡς οἶνος χαεισάμενος ἀνδρὶ πιόντι·
Οὔτέ π γὸ νήφων, ὅστε λίλιω μεθύων.
Ὅς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, ἐκ ἔτι κεῖνος
Τῆς αὐτῆς γλώσσης καρτερὸς, ὐδὲ νόου·
Μυδεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφοντ' εἴδεϊ ἶσχε·
Αἰδεῖται δ' ἔρδων ὐδέν, ὅταν μεθύῃ·
Τοπρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
Γιγνώσκων, μὴ πὶν οἶνον ὑπερβολάδην·
Ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίσασο· μή σε βιάδω
Γαστὴρ, ὥστε κακὸν λάτειν ἐφημέριον·
Ἢ παρεὼν μὴ πῖνε. σὺ δ' αὖ ἔχε τῆτο μάταιον
Τῆς κοτύλης αἰεὶ τὔνεκά τοι μεθύεις.
Ἢ μὰ γὸ φέρεϊ φιλοτήσιος, ἢ ὃ φερόκεϊ·
Τιὼ ὃ θεοῖς ἀπένδεις, τιὼ δ' ἐπὶ χερεὸς ἔχεις.
Ἀρνεῖαι ἐκ οἶδας· ἀνίκητος δέ τοι ἔστι,
Ὅς πολλὰς πίνων μήπω μάταιον ἐρεῖ.
Ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖαι ἅδ' ἀχρὶ χρητῆει μιμνοντες,
Ἀλλήλων ἔειδας δ' ὑπ' ἀφυκόμωοι,
Εἰς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἐνὶ κὴ σιὼ ἅπασι·
Χ' ὅτως συμπόσιον γίγνεϊ ἐκ ἄχαει.
Ἄφερον ἀνδρὸς ὁμῶς κὴ σώφρονος, οἶνος ὅταν δὴ
Πίνεϊ' ὑπὸ τὸ μέτρον, κἠφρον ἔθηκε νόον.
Ἐν πυκὶ μὲ χρύσόν τε κὴ ἀργυρὸν ἴδειες ἄνδρες
Γιγνώσκω· ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον,
Καὶ μάλα φρ πυκτῶ, τ' ὑπὸ μέτρον ἤεχτο πίνων,
Ὥστε καταιχμῶαι κὴ πρὶν ἐόντα σοφόν.
Οἰνοβαρῆ κεφαλιὼ, Ὀρομάχειτε, καί με βιᾶται
Οἶνος· ἀτὰρ γνώμης ἐκ ἔτ' ἐγὼ τημίης
Ἡμετέρης, τὸ ὃ δῶμα περιτρέχει. ἀμφὰ γ' ἀναξὰς
Πειρήσω μή πως κὴ πόδας οἶνος ἔχῃ,
Καὶ νόον ἐν σήθεσι· δέδοικα ὃ μή π μάταιον
Ἔρξω θωρηχθεὶς, κὴ μέγ' ὀνειδος ἔχω.
Οἶνος πονόμων πολυὺς, κακός· ἢν δέ πις αὐτὸν
Πίνῃ ὀπταμένως, ὐ κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.
Ἦλθες δὴ, Κλεάδειτε, βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσας,
Ἐνδαίλ' ἔτ' ὐδὲν ἔχοντ', ὦ πάλαν, ὐδὲν ἔχων.
Νηός τι πλώρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
Κλεάδειδ', οἳ ἔχομεν, χ' οἷα διδῶσι θεοί.
Τῶν δ' ὄντων τὰ ἄριστα παρέξομεν. ἢν δέ τις ἔλθῃ,
Ζεῦ, φίλος ὢν, Κατάχευ', ὡς φιλότητος ἔχεις·
Οὔτέ π σῆς ὄντων ἀποθήσομαι, ὔτέ τι μεῖζον
Σῆς ἕνεκα ξενίης ἄλλοθεν, οἰσόμενα.

Si verò quis percontetur *de* mea vita, sic illi dicito:
Ut bene quidem, difficulter verò valde bene:
Sic ut unum quidem hospitem patrium non destituam,
Xenia verò pluribus non possim præbere.
Non te fruatur, ô Plute, mortales colunt maxime:
Revera enim facile mala fers.
Etenim divitias quidem habere bonos par est:
Paupertas verò malo congrua viro ferre.
Heu mihi ob pubertatem & senectutem exitialem;
Hanc quidem imminentem, illam verò discedentem!
Neque quenquam prodidi amicum & fidelem socium,
Neque in meo animo servile quicquam inest.
Semper mihi charum cor exulta, quando audiero
Tibias sonantes, desiderabilem sonum.
Lætor verò bene bibens, & *bene* canentem tibicinem audiens:
Lætor verò & benesonam manibus lyram moderans.
Nunquam servile caput rectum natum est,
Sed semper obliquum; & cervicem obliquam habet.
Neque enim ex scilla rosæ nascuntur, neque hyacinthus;
Neque unquam ex ancilla filius ingenuus.
Nullus vir, amice Cyrne, compedes fabricat sibi;
Si non meam mentem decipiunt dii.
Timeo ne hanc civitatem, ô Polypæda, injuria,
Quæ Centauros crudivoros, perdat.
Oportet mea ad amussim & rectam rationem hanc judicare,
Cyrne, causam, æquumque utrisque dare,
Vatibus, avibusque, & ardentibus sacrificiis;
Ut non erroris turpe probrum habeam,
Neminem unquam malo urge; sed justo
Beneficentia nihil *est* melius.
Nuncius mutus bellum multilacrymum excitat,
Cyrne, ex procul conspicua apparens specula,
Quin equis injice velocibus fræna;
Hostilibus enim ipsos viris occursuros video.
Non multo spatio pertransibunt semitam;
Nisi meam mentem fallunt dii.
Oportet tolerare gravibus in doloribus constitutum virum,
Atque à diis petere liberationem immortalibus.
Considera; periculum sane in novaculæ stat acie;
Alias multa habebis, aliàs pauciora;
Ita ut neque valde abundans possessionibus fias,
Neque in multam egestatem evadas.

Sit

Ἦν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν·
Ὡς ἓυ μέ, χαλεπῶς ὡς χαλεπῶς ἦ, μάλ' ἓυ·
Ὣδ' ἕνα μὴ ξεῖνον παιζώϊον ὐκ ἀπολείπειν,
Ξείνια ἢ πλεόνεω' ὑ δυνατὸς, παρέχειν.
Οὔ σε μάτιω, ὦ πλοῦτε, βροτοὶ πιμῶσι μάλιστα·
Ἦ γὸ ῥηϊδίως πιὼ κακότητα φέρεις.
Καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲ ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν·
Ἢ πονίη ἦ κακὼ ξύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.
Οἵ μοι ἐγὼν ὄβρις κὴ γήραϑ ὀλομένοιο·
Τῷ μὲ ἐπερχομένω, τ' ἀπανισαμένης.
Οὔτέ τινά πω φίλον κὴ πιστὸν ἑταῖρον,
Οὔτ' ἐν ἐμὴ ψυχῇ δύλιον ὐδὲν ἔνι.
Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἀγάλλεϑ', ὁππότ' ἀκούσω
Αὐλῶν φϑεγγομένων ἱμερόεσσαν ὀπα.
Χαίρω δ' οὔ πίνων, κὴ ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδων·
Χαίρω δ' ἔυφϑογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.
Οὔποτε δύλειη κεφαλὴ ἐυϑεῖα πέφυκεν,
Ἀλλ' αἰεὶ σκολιὴ, κ' αὐχένα λοξὸν ἔχει.
Οὔτε γὸ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεϑ', ὕδ' ὑακινθος,
Οὐδέ ποτ' ἐκ δύλης τέκνον ἐλεύϑερον.
Οὔτις ἀνὴρ, φίλε Κύρνε, πέδας χαλκεύεϑ' αὑτῷ,
Εἰ μὴ ἐμοὶ γνώμην ἐξαπατῶσι ϑεοί.
Δειμαίνω μὴ τινάδε πόλιν, Πολυπαίδη, ὔβρις,
Ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους, ὀλέσῃ.
Χρή με παρὰ ϛαϑμὸν κὴ γνώμην τινάδε δικάσαι,
Κύρνε, δίκην, ἰσόν τ' ἀμφοτέροιϛι δόμεν,
Μάντεσιν, οἰωνοῖς τε, κὴ αἰδομένοις ἱερῆσιν,
Ὄρνιϑ μὴ ἀμπλακίης αἰχρὸν ὀνειδος ἔχω.
Μηδένα πω κακότητι βιάζεσϑ' τῷ ϑ δικαίῳ
Τῆς εὐεργεσίης ὕδὲν ἀρειότερον.
Ἄγγελος Ἄφϑονος πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει,
Κύρν', ἀπὸ πλαωτοῦ φαινόμενος σκοπῆς.
Ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε παρυπερύγεσσι χαλινούς·
Δηΐων γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντάσειν δοκέω.
Οὐ πολλὸν τὸ μεσηγὺ διαρρήξασι κέλευϑον,
Εἰ μὴ ἐμοὶ γνώμην ἐξαπατῶσι ϑεοί.
Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
Πρός τε ϑεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀϑανάτων.
Φράζεο· κίνδυνός τοι ὅπῃ ξυρὴ ἵσταται ἀκμῆς·
Ἄλλοτε πολλ' ἔξεις, ἄλλοτε παυρότερα·
Ὥσϑ' σέ μή τε λίην ἀφενὸν κτεάτεσσι γηϑεῦσ,
Μήτέ σε γ' ἐς πολλὴν χρησμοσυνὴν ἐλάσαι.

Sit mihi alia quidem me habere, pleraſque verò largiri
Opes hoſtium amicis habendas:
Vocari verò ad convivium, ſedere autem juxta bonum
Virum oportet, ſapientiam omnem ſcientem,
Cauſa intelligendi, quando aliquid dixerit ſapiens: ut do-
Et hoc ad domum lucrum habens abeas. (cearis,
Pubertate me oblectans ludo: diu enim ſub
Terra, amiſſa anima, jacebo ſicut lapis
Mutus; linquam autem amabilem lucem ſolis:
Quamvis verò bonus fuerim, videbo nihil amplius.
Opinio quidē hominibus malū magnū *eſt*: experientia autē
Multi inexpertam opinionem habent bonorum, (optimū:
Bene habeo, bene habe. Quid nuncium alium mittis?
Beneficii facile *eſt* nuncium.
Amici me produnt: quoniam inimicum fugio,
Tanquam gubernator Chœradas marinas.
Facile *magis* ex bono facere malum, quam ex malo bonum;
Ne me doce; non id ætatis ſum ut diſcam.
Odi malum virum: obnupta verò adſum,
Parvæ avis levem habens mentem.
Odi verò mulierem circumcurſantem, virumque procacem,
Quicunque alienum vult arvum arare.
Sed, quæ quidem præterierunt, impoſſibilia ſunt factu
Opera: quæ autem poſt erunt, cautioni ſint curæ.
Omnibus ſane periculum in rebus: neque quis novit
Quo appulſurus ſit, re incipiente,
Sed hic quidem celebrari tentans, non providens.
In magnum incommodum & grave cecidit:
Sed benefacienti Deus omnia circumponit,
Succeſſum bonum, liberationem ſtultitiæ.
Tolerare oportet quæ dant dii hominibus mortalibus,
Facileque ferre utramque ſortem.
Neque malis ægrotans ange mentem, neque bonis
Oblecteris repente, antequam finem extremum videris,
O homo, inter nos de procul ſimus amici:
Præter hanc, omnis rei eſt ſatietas.
Diu ſane & amici ſumus: cæterum etiam aliis converſare
Viris, qui tuam magis nôrunt mentem.
Non me fefelliſti itans per viam quam & prius
Agebas, furans noſtram amicitiam.
Pereas diiſque inimice, & hominibus infidelis,
Frigidum qui in ſinu varium habebas anguem.

Talia

Εἴη μοι τὰ αὐτὸν ἔχειν, τὰ δ' πόλλ' ὀπίσθεναι
Χρήματα τῆλ ἐχθρῶν πῖσι φίλοισιν ἔχειν·
Κεχλῆδε δ' ἐς δαῦτα, παρέζεδε δ' παρ' ἑαυτὸν
Ἄνδρα χρεῶν σοφίαν πᾶσιν ὀπιζόμενον,
Τὸν ζωιεῖν, ὁπότ' ἄν τι λέγῃ σοφόν· ὄφρα διδαχθῆς,
Καὶ τῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίης.
Ἥδη τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
Γῆς, ὀλέσας ψυχήν, κείσομαι ὥστε λίθος
Ἀφθόγγος, λείψω δ' ἔργ' ἐπὶ φάος ἠελίοιο·
Ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι ὐδὲν ἔπι.
Δόξα μὲ ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον·
Πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχυσ' ἀγαθῶν.
Εὖ ἔρδω, εὖ πρᾶξε· τί κ' ἄλγιον ἄλλο ἰάλλεις;
Τῆς εὐεργασίης ῥηδίη ἀγγελίη.
Οἵ με φίλοι πρηθίδεσι· ἐπεὶ τὸν γ' ἐχθρὸν ἀλοῦμαι
Ὥστε χυδερνήτης χειρόδας εἰναλίας.
Ῥήδιον ἐξ ἀγαθῦ δεῖναι κακὸν ἢ κ' κακῦ ἐσθλόν.
Μή με δίδασκ' ὅτοι πλίνθος εἰμὶ μαθεῖν.
Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα· καλυφαμένῳ δ' πάρειμι,
Μιχθῆς ὄρνιθος κέρον ἔχουσα νόον.
Ἐχθαίρω δ' γυναῖκα πρεπίδρομον, ἄνδρά τε μάργον,
Ὅς τιν' ἀλλοτρίλω βάλετ' ἄρυραν ἀρῆν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν πρηθέβηκεν, ἀμύχαν' ἔνεστι νέεδζ
Ἔργα· τὰ δ' ἐξοπίσω τῇ φυλακῇ μελέτω.
Πᾶσίν τι κίνδυνος ἐρ' ἔργμασιν· ὐδέ τις οἶδε
Ποῖ ῥίψειν μέλλει, φήγμα θος ἀρχόμενος.
Ἀλλ' ὁ μὲ ἐυδοκιμεῖν πειρώμενος, ἃ πρηνοίσας,
Εἰς μεγάλλω ἄτιν κ' χαλεπλὼ ἔπεσε·
Τῷ δ' καλῶς ποιεῦντι θεὸς πρὸ πάντα πάθεσι,
Σωτυχίλω ἀγαθλῶ, ἔκλυσιν ἀφροσυνέων.
Τολμᾶν χρὴ τὰ δίδωσι θεοὶ ἀνθρώποισι βροτοῖσι,
Ῥηϊδίως δ' φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.
Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυπρῦ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
Τερφθῆς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Ἄνθρωπ', ἀλλήλοισιν ἀπροφράδεν ὦμὸν ἑταῖροι·
Πλὴν τύτε, παντὸς χρήματός ὄξι κόρος,
Δίδυμοι κ' φίλοι ὦμοι· ἀτὰρ τ' ἄλλοισιν ὁμιλεῖν
Ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.
Οὔ μ' ἔλαθες φοιτῶν καθ' ἁμαξιτὸν ἦν ἄρα κ' πρὶν
Ἠλάσεις, κλέπτων ἠπιτέρλω φιλίλω.
Ἐρρε θεοῖσίν τ' ἐχθρὲ, κ' ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
Ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.

Τοιάδε

Talia verò & Magnetas perdiderunt facinora & injuria,
Qualia nunc ſacram hanc civitatem occupant.
Multo ſane plures, quam fames, ſatietas perdidit jam
Viros, quotquot portione *ſua* plus habere volebant.
In initio mendacii modica gratia; at in fine
Turpe ſane lucrum, & malum utrumque
Eſt: neque quicquam pulchrum *eſt* ei, quem mendacium (comitetur
Viro, etſi exierit primum ex ore.
Non difficile *eſt* vituperare propinquum, neque ipſum
Laudare: improbis viris hæc curæ ſunt.
Tacere autem non volunt mali mala garrientes;
Sed boni omnium modum ſciunt habere.
Neminem prorſus bonum & moderatum virum
Eorum qui nunc ſunt hominum ſol aſpicit.
Non admodum hominibus ex animi ſententia omnia fiunt:
Multo enim mortalibus præſtantiores *ſunt* immortales.
Multum in anxietatibus verſor, mœrens corde:
Summam enim paupertatem non prætercurrimus,
Quilibet divitem virum colit, contemnit autem pauperem:
Omnibus verò hominibus ea ineſt mens.
Omnigenæ nequitiæ inter homines ſunt;
Omnigenæque virtutes, & vitæ artes.
Difficile *eſt*, ſapientem apud inſipientes multa loqui,
Et tacere ſemper: hoc enim non *eſt* poſſibile.
Turpe ſane eſt, ebrium apud viros ſobrios eſſe:
Turpe verò, ſi ſobrius apud ebrios maneat.
Pubertas & juventus allevat mentem viri;
Multorum verò effert animum in errorem.
Cui non animi libidine fortior *eſt* mens, ſemper in noxis,
Cyrne, & magnis verſatur in erroribus.
Conſulta bis & ter, quodcunque tibi in mentem venerit;
Nocuus enim protecto præceps vir eſt.
Viros bonos ſequitur conſilium, & pudor:
Qui nunc inter multos revera *ſunt* pauci.
Spes & periculum inter homines ſunt ſimilia:
Hæc enim gravia ſunt numina ambo.
Sæpe præter opinionem & ſpem contingit invenire
Res virorum: conſiliis verò non reſpondit finis.
Non ſane moleſtia afficit ullus neque amicum, neque ini-
Niſi ſeriam rem conſequatur. (micum,
Multi juxta craterem amici fiunt ſodales:
In ſeria autem re pauciores.

Paucos

Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρεις,
Οἷα τανῦν ἱερὴν πᾶσδε πόλιν κατέχει.
Πολλῷ τοι πλέονας λίμνῃ κόρος ὤλεσεν ἤδη
Ἀνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.
Ἀρχὴ δὴ φιλότητος μικρὴ χάρις, ἐς ὃ πελάτην
Αἶσχος δὴ κέρδος. καὶ κακὸν ἀμφότερον
Γίγνεται· ἤδη τι καλὸν ὅτῳ ψεῦδος ἐπισμυγερὴ
Ἀνδρὶ, κ' ἂν ἐξέλθῃ σῶτον ἀπὸ στόματος.
Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, ἤδὲ κεν αὐτὸν
Αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει.
Σιγᾶν δ' οὐκ ἐθέλουσι καλοὶ κἀγαθὰ λεγάζοντες·
Οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.
Οὐδένα παμπάλαι ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα
Τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.
Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις κατὰ θύμια πάντα τελεῖται·
Πολλὸν γὰρ θνητῶν κρείσσονες ἀθάνατοι.
Πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι, ἀχνύμενος κῆρ·
Ἄχρηιον γὰρ πενίην οὐκ ὑποδεδεγμένος.
Πᾶς τις πλέονος ἄνδρα τίει καὶ πενιχρόν·
Πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος·
Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασι,
Παντοῖαι δ' ἀρεταὶ, καὶ βιότου παλάμαι.
Ἀργαλέον, φρονέοντα παρ' ἄφρεσι πολλ' ἀγορεύειν,
Καὶ σιγᾶν αἰεί· τοῦτο γὰρ ἐκπαγλότατον·
Αἶσχρόν τοι, μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφοσ' ἐεῖπεῖν·
Αἶσχρὸν δ', εἰ νήφων παρὰ μεθύουσι μάθῃ.
Ἤδη καὶ νεότης ὀπιπεφίζει νόον ἀνδρὸς,
Πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.
Ὦ περὶ μὴ θυμῷ χρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἅπασι,
Κύρνε, τε καὶ μεγάλαις κεῖται ἐν ἀμπλακίαις.
Βουλεύου δὶς καὶ τρὶς, ὅ τι κ' ὀπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
Ἀπρεπὲς γάρ τοι λάθρεος ἀνὴρ πέλεται.
Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἔπεστι γνώμη τε καὶ αἰδώς.
Οἱ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.
Ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
Οὔ τι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.
Πολλάκι παρ δόξαν τε καὶ ἠλπίδα γίγνεται εὑρεῖν
Ἔργ' ἀνδρῶν· βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέχυτο τέλος.
Οὔτις κήδεα ὁ εἰς ὅτ' ἔωικεν, ὅτε τ' ἐχθεῖν,
Εἰ μὴ ἐπιδεύῃ φρήσμαλος ἀντιτύχει.
Πολλοὶ παρ κρητῆρι φίλοι γίγνονται ἑταῖροι·
Ἐν δ' ἀπιδεύῃ φρήσμασι πανέστιοι.

Πεύκης

Paucos curatores fideles invenias licet ſodales,
Poſitus in magna animi anxietate.
Jam nunc pudor quidem inter homines periit:
Et impudentia terram obit.
Heu improba paupertas! cur meis inſidens humeris
Corpus deturpas, & mentem noſtram?
Turpia autem me non volentem vi & multa doces,
Bona ab hominibus & honeſta edoctum?
Beatus ſim, & diis charus immortalibus,
Cyrne: virtutem verò aliam nullam amo.
Tecum, Cyrne, affecto male mœremus omnes:
Sed ſane alienus dolor diem unum durat tantum,
Nihil nimis difficilibus contriſteris mentem; neque bonis
Gaude; quoniam eſt viri omnia ferre boni.
Neque jurare oportet tale quid, Nunquam res hæc erit:
Dii enim ſuccenſent, quibus adeſt finis.
Et facere tamen aliquid *oportet*: & ex malo bonum factum
Et malum ex bono: & pauper vir (eſt,
Statim valde dives evaſit; & qui valde multa acquiſivit,
Derepente omnia utique perdidit nocte una.
Et ſapiens peccavit, & inſipientem ſæpe gloria
Secuta eſt: & honorem, etiam qui malus erat, invenit.
Si quidem opes haberem, ô Simonide, quales novi,
Non poſſem mœrere bonis congrediens:
Nunc autem me cognoſcentem prætereunt; ſum verò mutus
Paupertate, multis licet melius adhuc ſciens.
Quare nunc ferimur, velis albis expaſſis
Melio ex ponto, noctem per tenebroſam:
Exhaurire autem ſentinam non volunt; ſuperat autem mare
Utrumque navis parietem: unde valde quis difficulter
Servatur. Illi verò dormiunt: gubernatorem quidem fecerunt
Bonum licet, qui cuſtodiam habebat perite; (quieſcere
Opes autem rapiunt vi; decor verò periit;
Diviſio autem non amplius æqualiter fit in medium;
Bajuli verò imperant; mali autem ſuper bonos:
Timeo ne quo modo navem fluctus abſorbeat.
Hæc mihi ænigmatice dicta ſint occulta probis:
Cognoſcere autem poteſt quis etiam malum, ſi ſapiens ſit.
Multi divitias habent imperiti: alii autem honeſta
Quærunt gravi oppreſſi paupertate.
Facere autem utriſque impotentia ineſt:
Prohibent enim hos quidem opes, illos verò mens.

Non

Παύρους κηδεμόνας πεὺς ἔυρεις κεν ἑταίρους,
Κείμηθ' ἐν μεγάλῃ δυμῷ ἀμηχανίῃ.
Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν·
Αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ὑπερφέρει.
Ἀ δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖσι καθημένῃ ὤμοις
Σῶμα καταιθμύεις κοὐ νόον ἡμέτερον;
Αἰχμὰ δέ μ' ἐκ ἐθέλοντα βίῃ κ' πολλὰ διδάσκεις,
Ἐσθλὰ παρ' ἀνθρώπων κ' κακὰ δεξάμενον·
Εὐδαίμων εἶλαι, κ' θεοῖς φίλος ἀθανάτοισι.
Κύρν'· ἀρετῆς δ' ἄλλης ἠδεμονῆς ἔραμαι.
Σοὶ σοί, Κύρνε, παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
Ἀλλά τοι ἀνδρεῖον κῆδος, ἐφημέριον.
Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μηδ' ἀγαθοῖσι
Χαῖρ'· ἐπεὶ ἐς' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθόν.
Οὐδ' ὁμόσαι χρὴ τοῦτό γε, Μήποτε θρῆσμα τόδ' ἔσαι·
Θεοὶ κ' γὰρ νεμεσῶσ', οἷσιν ἔπεσι τέλος.
Καὶ θρῆξαι μύθοισι κ' ἐκ κακὸν ἐσθλὸν ἔχυτο,
Καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ· καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
Αἶψα μάλ' ἐπλήσθη· κ' ὃς μάλα πολλὰ πέπασται,
Ἐξαπίνης πάντ' ἐν ὤλεσε νυκτὶ μιᾷ.
Καὶ σώφρων ἤμυδτε, κ' ἄφρονι πολλάκι δόξα
Ἔστετο· κ' τιμὴ κ' κακὸς ὢν ἔλαχεν.
Εἰ μὴ χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷά τε ἥδεται,
Οὐκ ἂν ἀνιώμην τοῖς ἀγαθοῖσι ξυνών.
Νῦν δέ με γιγνώσκοντα παρέρχεται· εἰμὶ δ' ἄφρων
Χρησμοσύνῃ, πολλῶν γνῶς τε ἄμεινον ἔπι.
Οὕνεκα νῦν φερόμεθα καθ' ἱστία λάινα βάλλοντες
Μηλίᾳ ἐκ πόντῳ, νυκτὶ διὰ δνοφερῇ·
Ἀντλεῖν δ' ἐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλῃ δὲ θάλασσα
Ἀμφοτέρων τοίχων, ἢ μάλα τις χαλεπῶς
Σώζεται· οἱ δ' ἔυδουσι· κυβερνήτῃσι μύθῳ ἕπονται·
Ἐσθλόν γ', ὃς φυλακὴν εἶχεν ὅπως μύθως·
Χρήματα δ' ἁρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ' ἀπόλωλε·
Δασμὸς δ' ἐκ ἔτ' ἴσως γίγνεται εἰς τὸ μέσον·
Φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καδύπερθε·
Δειμαίνω μήπως ναῦν χιὼν κῦμα πίῃ.
Ταῦτά μοι ἠνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσι·
Γιγνώσκοι δ' ἄν τις κ' κακὸν, ἄν σοφὸς ᾖ.
Πολλοὶ πλῶτον ἔχουσιν ἀίδρεις· οἱ δὲ τὰ καλὰ
Ζητοῦσιν χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
Ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παρέκει.
Εἴργει γὰρ τοὺ μὲν χρήματα, τοὺ δὲ νόος.

Οὐκ

Non licet mortalibus adverſus immortales pugnare,
Neque dicam dicere: nemini hoc fas *eſt*.
Non oportet paſcere quod non paſcendum ſit,
Neque facere quod non melius ſit perficere.
Gaudens bene perficias viam magnum per pontum,
Et te Neptunus gaudium amicis reducat.
Multos ſane ſatietas viros perdidit inſipientes:
Noſſe enim difficile *eſt* modum, quando bona adſunt.
Non poſſum tibi, ô anime, præbere neceſſaria omnia:
Tolera; nam pulchra non utique tu ſolus amas.
Bene quidem habente me, multi *ſunt* amici: ſi verò quid (grave
Inciderit, pauci fidelem habent mentem.
Vulgo autem hominum virtus unica eſt hæc,
Diteſcere: ſed aliarum rerum nullus ſane uſus;
Neque ſi juſtitiam quidem habeas Rhadamanthi ipſius,
Pluraque ſcias quam Æolides Siſyphus;
(Qui etiam ex inferno multiſcientia ſua rediit,
Perſuaſa Proſerpina blandis verbis,
Quæ hominibus præbet oblivionem, lædens mentem;
Alius verò nondum quis hoc conſideraverit,
Quemcunque ſane mortis nigra nebula obtexerit,
Veneritque in horridum locum mortuorum,
Nigraſque portas tranſierit, quæ mortuorum
Animas cohibent, etſi recuſantes:
Verum tamen & illinc Siſyphus rurſus rediit heros,
Ad lucem ſolis, ſua multiplici peritia.)
Neque ſi falſa quidem facias veris ſimilia,
Linguam habens bonam Neſtoris divini;
Celeriorque fueris pedes velocibus Harpyis,
Et filiis Boreæ, quorum celeriter eunt pedes.
At certe oportet omnes ſententiam hanc reponere,
Quod divitiæ plurimam *in* omnibus habent poteſtatem.
Æqualiter porrò divites ſunt, *is* cui multum argentum eſt,
Et aurum, & terræ farriferæ campi,
Equique, mulique; & cui ea quibus opus eſt adſunt,
Ab ventre & lateribus & pedibus voluptatem percipiendā
Ex puero & muliere: quando verò illorum venerit
Tempus, & ſimul pubertas fuerit congrua;
Hæc *ſunt* divitiæ hominibus: nam ſuperfluas omnes
Opes habens nemo venit in infernum;
Neque pretia dans mortem fugerit, neque graves
Morbos, neque malam ſenectutem inſtantem.

O

Οὐκ ἔστι θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι,
Οὐδὲ λίχνῳ εἰπεῖν· ἤδεν τοῦτο δήμῳ.
Οὐ χρὴ ποιμαίνειν ὅ, τι μὴ ποιμαντέον εἴη·
Οὐδ' ἔρδειν ὅ, τι μὴ λῴϊον ἢ τελέσαι.
Χαίρων ἐν τελέσειας ὁδὸν μεγάλην διὰ πόνου,
Καί σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀγάγοι.
Πολλούς τοι κόρυς ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφρονέοντας·
Γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέλλον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.
Οὐ δοιάζομαί σοι, δύμε, φράζειν ἄριστα πάντα·
Τέτλαθι· σῷ δ' ἀγαθῶν ἄπο σὺ μέτρον ἐρᾷς.
Εὖ μὲ ἔχοντ' ἐμοῦ, πολλοὶ φίλοι· ἢν δέ τι δεινὸν
Ἐσχύσῃ, πᾶσιν πρὸν ἔχησι νόον.
Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία χίχνεται οὐδέ,
Πλουτεῖν· σῷ δ' ἄνδρα ἀγαθὸν ἤδεν ἄρ' ἦν ὄφελος,
Οὐδ' εἰ Σωφροσύνῃσι μιῇ ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτῷ
Πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδα Σισύφου·
(Ὅστε καὶ ἐξ αἴθρης πολυϊδείησιν ἀνῆλθε,
Πείσας Περσεφόνην αἰμυλίοισι λόγοις,
Ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόημα.
Ἄλλος δ' ἔπω τις τοῦτό γ' ἐπιφράσατο,
Ὀππα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψοι,
Ἔλθοι δ' ἐς κρυερὸν χῶρον ἀποφθιμένων·
Κυανέας τε πύλας φθαμείψειε, δῦτε θανόντων
Ψυχὰς εἴργουσιν, καὶ ὦρ' ἀναυομένας.
Ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν Σίσυφον πάλιν ἤλυθεν ἤρως
Ἐς φάος ὑελίοις σοφίσι πολυφρασύνας.)
Οὐδ' εἰ Φιδίαν μὲν ποιοῖς ἐπίμοισιν ὁμοῖα,
Γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου·
Ὠκύτεροι εἶησθα πόδας ταχέων Ἁρπυιῶν,
Καὶ παίδων Βορέου, σφὶν ἄφαρ εἶσι πόδες.
Ἀλλά γε χρὴ πάντας γναμπτὸν ταὐτὸν καταθεῖν,
Ὡς πλούτου πλείστου πᾶσιν ἔχῃ δυνάμιν.
Ἰσόν τι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἀργυρὸς ὄφλει,
Καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία,
Ἵπποι θ', ἡμίονοί τε· καὶ ὃ τὰ δίοντα πάρεστι,
Γαστρί τε καὶ πλευρῇς καὶ ποσὶν ἄβρα παθεῖν
Παιδός τ' ἠδὲ γυναικός· ὅταν δέ κε σφὶ δ' ἀφίκηται
Ὥρη, ζωὸν δ' ἦβα γίγνεται ἀμφὶ δόλου,
Τοῦτ' ἄφενος θνητοῖσι τὸ μὲν δεινόσια πάντα
Χρήματ' ἔχων ὑδὲς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
Οὐδ' ἂν ἄποινα δίδοὺς θάνατον φύγοι· οὐδὲ βαρείας
Νόσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

O Jupiter pater, utinam sit diis libitum, Sceleſtis quidem
Contumeliam placere, & ipſis hoc sit gratum,
Animo improba facinora, in mente autem quiſquis immanis
Fecerit, deos nihil curans;
Ipſum poſtea rurſus luere mala, neque poſtea
Patris improbitas liberis sit malum:
Sed filii, qui *cum sint* injuſti patris, juſta cognoſcentes
Faciunt ô Saturnie, tuam iram reverentes,
Denuo juſta inter cives amantes,
Ne quam tranſgreſſionem luant parentum!
Hæc sint beatis diis grata! Nunc verò qui patrat *ſcelus*,
Effugit; pœnam autem alius poſtea fert.
Et hoc, ô immortalium rex, quomodo eſt juſtum,
Facinora qui vir extra eſt injuſta,
Nullam iniquitatem habens, neque jusjurandum impium,
Sed juſtus exiſtens, non juſta patiatur?
Quis itaque & homo alius, reſpiciens ad eum, poſtea
Veneretur deos, & quem animum habens?
Quando vir injuſtus, & ſceleratus, neque quicquam viri
Neque deorum iram timens,
Contumeliam facit divitiis ſaturatus; juſti verò
Affliguntur, gravi preſſi paupertate?
Hæc diſcens, chare ſodalis, juſte opes acquire,
Temparatum animum habens ſine peccato,
Semper horum verſuum memor: ad poſtremum verò
Probabis, verbo frugi obtemperans.
Jupiter quidem ſuper hanc civitatem teneat *in* æthere ha-
Semper dextram manum in incolumitatem, (bitans
Aliique immortales beati dii: ſed Apollo
Concinnet linguam & mentem noſtram;
Cithara item ſonet ſacrum melos, atque etiam tibia:
Nos verò libationibus deos placantes,
Bibamus, jucunda inter nos loquentes,
Nil Medorum metuentes bellum.
Sic eſſe *detur*, & melius, lætum animum habentes,
Sine curis hilariter vivere
Oblectatos; longe verò malas ſortes arcere,
Senectutemque exitialem, & mortis finem.
Oportet Muſarum famulum & nuncium, ſiquid eximium
Noverit ſapientiæ, non invidum eſſe;
Sed alia quidem inquirere, alia verò oſtendere, alia verò
Quorſum eis uteretur, ſolus ſciens? (facere.

Phœbe

Ζεῦ πάτερ, εἴθε ἡμῖν θεοῖς φίλα, τοῖς μὴ ἀλιτροῖς
Τίειν ἀδελφεῖν, καὶ σφιν τῶτο ἡμοῖτο φίλον,
Θυμῷ ἑκάστῳ ἔργα, μὴ φρεσὶ δ' ὅστις ἀπλωὴς
Ἐργάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
Αὐτὸν ἔπειτα πάλιν πῆσιν κακῆ, μηδέ τ' ὀπίσσω
Πατρὸς ἀταδαλίη παισὶ ἡμοῖτο κακόν·
Παῖδες δ' οἵτ' ἀδίκῳ πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
Ποιῶσι, Κρονίδη, σὸν χόλον ἀζόμενοι,
Ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀλλοῖσιν φιλέοντες,
Μήπιν ὑποδασσάμενοι ἀντιπίνειν πατέρων.
Ταῦτ' ἔπη μακάρεσσι θεοῖς φίλα. νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
Ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλῳ ἔπειτα φέρει.
Καὶ τῶτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ὄτι δίκαιον,
Ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐντὸς ἑὼν ἀδίκων,
Μήπιν ὑποδασσάμενος κατέχῃ, μηθ' ὅρκον ἀλιτρὸν,
Ἀλλὰ δίκῃ ἑῶν, μὴ τὰ δίκαια παθεῖν;
Τίς δὴ χ' βροτὸς ἄλλῳ, ὁρῶν ὡδὸς τῶτον, ἔπειτα
Ἄζοιτ' ἀθανάτες, χ' πίνα θυμὸν ἔχων;
Ὁππότ' ἀνὴρ ἄδικος, χ' ἀταδαλος, ὅτέ π ἀνδρὸς
Οὔτέ π ἀθανάτων μείων ἀλδαίνων,
Τίειε πλούτῳ κεκορημένος· οἱ δ' δίκαιοι
Τρυχνοὶ, χαλεπῇ πειρώμενοι πενίῃ;
Ταῦτα μαθὼν, φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
Σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐντὸς ἀταδαλίης,
Αἰεὶ δ' ἐπέων μεμνημένος· ἐς δ' τελευτὴν
Αἰνήσεις, μύθῳ σώφρονι πειθόμενος.
Ζεὺς μὲν τῆσδε πόλιος ἀστεροπέχει αἰθέρι ναίων
Αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
Ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ἀρθρώσας γλῶσσαν χ' νόον ἡμέτερον·
Φόρμιγγ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἡδὲ χ' ἀοιδῇ·
Ἡμεῖς δ' ἀσπουδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι,
Πίνωμεν, χαίροντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
Μηδὲν τὸν Μήδων δείδοτες πόλεμον.
Ὧδ' εἰ, χ' ἄμεινον, σώφρονα θυμὸν ἔχοντας,
Νόσφι μεμιμάων εὐφροσύνως διάγειν
Τερπωλῆς, πλεῖ δ' κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
Γῆρός τ' ἀλόμενον, χ' θανάτοιο τέλος.
Χρὴ Μουσῶν θεράποντα χ' ἄγγελον, εἴπ τι θείοιο
Εἰδέη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶλις, τὰ δ' δεπυύναι, ἄλλα δ' ποιεῖν.
Τί σφιν χρήσιμ', μῦθος ἀπιτάμενος;

Phœbe rex, ipſe quidem turri munîſti arcem,
Alcathoo Pelopis filio gratificans;
Ipſe item exercitum injurioſum Medorum aberce
Hac civitate, ut tibi populi in lætitia
Vere ineunte claras mittant hecatombas,
Delectati cithara, & hilari convivio, (tare.
Pæanumque choris, vociferationibuſque, tuum circum al-
Profecto enim ego timeo, ſtultitiam intuens
Et ſeditionem Græcorum populi-corruptricem. Sed tu,
Propitius noſtram hanc cuſtodi civitatem. (Phœbe,
Veni quidem enim ego & in Siculam aliquando terram;
Venique in Eubœæ vitiferum ſolum,
Spartamque Euroiæ arundiniferi claram urbem;
Et me excipiebant alacriter omnes advenientem:
Sed nulla mihi oblectatio in præcordia venit illarum;
Adeo nihil ſane erat charius aliud patria.
Nunquam mihi cura recentior alia occurrat
Præ amabili ſapientia; ſed hanc ſemper habens
Oblecter cithara, & ſaltatione, & carmine;
Et cum bonis bonam habeam mentem,
Neque quenquam externum offendens factis improbis,
Neque quenquam civium, ſed juſtus exiſtens
Tuam ipſius mentem oblecta: moroſorum verò civium
Alius tibi male, alius melius dicet.
Bonos alius valde vituperat, alius laudat:
Malorum verò mentio fit nulla.
Hominum autem inculpatus ſuper terram eſt nullus:
Sed ei melius *eſt*, cujus non pluribus cura eſt.
Nullus hominum neque erit, neque ortus eſt,
Qui omnibus placens deſcendet in *domum* Plutonis:
Neque enim, qui mortalibus & immortalibus imperat,
Jupiter Saturnius hominibus omnibus placere poteſt.
Torno & amuſſi & gnomone virum oracula conſulentem
Rectius oportet, Cyrne, obſervare;
Cui nempe *in* Pythone deus reſpondens ſacerdoti
Vaticinium ſignificaverit pingui ex adyto:
Nec quicquam enim addens, ullum remedium inveneris;
Neque auferens, à diis delictum profugeris,
Rem paſſus ſum morte indigna nihil inferiorem,
Sed aliarum omnium *rerum*, Cyrne, moleſtiſſimam.
Amici me prodiderunt: ego verò inimicos accedens
Videbo & eorum, quamnam habeant, mentem.

Bos

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲ ἐπύργωσας πόλιν ἄχρι
Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
Αὐτὸς ὃ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
Τῆσδε πόλεως, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
Ἥρης ἑπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας,
Τερπόμενοι κιθάρῃ, καὶ ἐρατῇ θαλίῃ,
Παιάνων τε χορῇς, ἰαχαῖσί τε, σὸν πάρα βωμόν.
Ἦ γὰρ ἔγωγε Μήδοις, ἀφραδίῃσιν ἐσορῶν
Καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀμφὶ σὺ, Φοῖβε,
Ἴλαος ἡμετέρῃσι πόλιν φύλασσε πόλιν.
Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελὴν ποτε γαῖαν,
Ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον,
Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφα ἀγλαὸν ἄστυ·
Καί μ' ἐφίλευν φρεσφόνως πάντες ἑπερχόμενον·
Ἀλλ' ὔπις μοι τέρψις ὅτι φρένας ἦλθεν ἐκείνων·
Οὕτως ὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.
Μήποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
Ἀντ' ἐρατῆς σοφίης· ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων
Τερπίμην φόρμιγγι, καὶ ὀρχηθμῷ, καὶ ἀοιδῇ,
Καὶ μὴ ἧσσ' ἀγαθῶν ἑσθλὸν ἔχοιμι νόον.
Μήτέ τινα ξεῖνον δηλήμοσι ἔργμασι λυγροῖς,
Μήτέ τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκῃ γε ἑὼν
Τιὼ ἑαυτῷ φρένα τέρπε· δυσπλεγέων δ' πολιτῶν
Ἄλλος τις σὲ κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.
Τὰς ἀγαθὰς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
Τῶν δὲ κακῶν μήτην γίγνεσθαι ἔδεμία.
Ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ὅτῳ χθονὶ γίγνεται ὅδεις·
Ἀλλ' ὦ λαΐων, ὅ μὴ πλέονεσι μέλει.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων ὅτ' ἔασεν, ὅτε πέφυκεν,
Ὅστις πᾶσιν ἀδὼν δύσεται εἰς Ἀΐδην·
Οὐδὲ γὰρ, ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης θνητοῖς πᾶσιν ἀδεῖν δυνάται.
Τόρνᾳ καὶ στάθμῃ καὶ γνώμονι ἄνδρα θεωρεῖν
Εὐθύτερον χρή μιν, Κύρνε, φυλασσόμενον,
Ὦ πνί κεν Πυθῶνι θεὸς χρήσας ἱερεία
Ὀμφαὶ Σεμέλης πίονι ἐξ ἀδύτου·
Οὐτέ τι γὰρ θεσπεσὶς ὐδὲν κέ τι φάρμακον εὕροις,
Οὔτ' ἀφελῶν θεὸς θεῶν ἀμπλακίῃσι θεσπύζοις.
Χρῆμ' ἔπαθον θανάτῳ μὲν ἀεικέϊ· ἔστι κάκιον,
Τῶν δ' ἄλλων πάντων, Κύρν' ἀντιφόταπιν.
Οἵ με φίλοι προέδωκαν· ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελάσθείς
Εἰδήσω καὶ νῦν ὄντιν' ἔχουσι νόον.

Bos mihi ſuper lingua forti pede calcitrando inſiliens
Prohibet garrire, etiam ſcientem,
Cyrne: tamen, quod fatum *eſt* pati, non licet effugere:
Quod verò fatum *eſt* pati, non timeo pati.
In valde durum malum venimus: ubi maxime,
Cyrne, ambos fatum corripiat mortis.
Qui verò ſeneſcentes contemnunt parentes,
Horum quidem locus, Cyrne, modicus eſt.
Neque quenquam adjuva tyrannum, ſub ſpe lucro *id* fore:
Neque occide, deorum fœdera iniens.
Quomodo nobis ſuſtinuit ad tibicinem canere
Animus? terræ autem moderator apparet ex foro,
Quæ nutrit frugibus, in conviviis geſtantes
Flaviſque comis purpureas coronas.
Sed agedum, ô Scythia, tonde comam, ſeda comeſſationem;
Luge verò ſuaveolentem locum pereuntem.
Fide opes perdidi, diffidentia autem ſervavi:
Conſilium verò difficile eſt amborum. (bis
Omnia illa in corvis & in corruptione *ſunt*: neque quis no-
Autor immortalium, Cyrne, deorum beatorum;
Sed virorum vis, & lucra multa, & injuria,
Multis ex bonis in calamitatem protruſerunt.
Duæ ſane *ſunt* potûs labes miſeris mortalibus;
Sitis membra reſolvens, & inebriatio difficilis.
Horum verò per medium verſabor; neq; mihi perſuadebis,
Neque quicquam non potare, neque nimis inebriari.
Vinū mihi in reliquis quidem placet: in uno autem diſplicet;
Quando *ſcilicet* armans me virum contra inimicum agit.
Sed quando ſupra exiſtens infra ſit,
Tunc domum ito, intermiſſo potu.
Bene quidem conſtitutum virum male conſtituere, facile *eſt*;
Bene verò conſtituere male conſtitutum, difficile *eſt*,
Calcibus inſulta populo ſatuo; percuteque ſtimulo
Acuto, & jugum grave circumpone:
Non enim unquam invenies populum domini amantem adeo
Hominum quotquot ſol adſpicit.
Jupiter virum perdat cœleſtis, qui ſodalem
Mollia garriens fallere vult.
Cognoveram quidem & prius, ſed multò melius nunc ſane,
Quod improbis nulla eſt gratia.
Sæpe civitas hæc per rectorum nequitiam,
Velut navis inclinata, ſecus terram cucurrit.

Ami-

Βῆς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λᾶξ ἐπιβαίνων
Ἴασιν κωτίλλειν, παίων ὀπισάμβονα,
Κύρν'· ἔμπης δ' ὅ, τι μοῖρα παθεῖν, ἐκ ἔθ' ὑφήλξαι·
Ὅ, τι γὰ μοῖρα παθεῖν, ἔστε δέδικα παθεῖν.
Ἐς πολὺ ἄῤῥηκτον κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα,
Κύρνε, σοὶ ἀμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.
Οἱ δ' ὀπιγηρήσκοντας ἀπημάζουσι τοκῆας,
Τούτων τις χώρᾳ, Κύρν', ὀλίγη τελέθει.
Μήτε πὺξ αὖξε πύργωνα ἐπ' ἐλπίσι κέρδεος εἶναι,
Μήτε κτεῖνε, θεῶν ὅρκια ἰωχέμενος.
Πῶς ἡμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν
Θυμός; γῆς δ' ἔρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
Ἧτε τρέφει καρποῖσιν, ὑπ' εἰλαπίνους φορέοντας
Ξανθῆσίν τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους.
Ἀλλ' ἄγε δὴ, Σκύθα, κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον,
Πένθει δ' εὐώδη χεῦον ἀπολλύμενον.
Πίσει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπεστὶν δ' ἑσάωσα·
Γνώμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.
Πάντα τάδ' ἐν χορδῇσι καὶ ἐν φθορᾷ· ἀλλ' ἔπος ἡμῖν
Αἶπος ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μεμάρων·
Ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη, καὶ κέρδεα πολλὰ, καὶ ὕβρεις,
Πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔδυσαν.
Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσι,
Δίψα τε λυσιμελὴς, καὶ μέθυσις χαλεπή.
Τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι· ἀλλέ με πείσεις,
Οὔτέ π μὴ πίνειν, ἔστε λίλαιο μεθύειν.
Οἶνος ἐμοὶ τὰ μέλλ' ἅπαντα χαρίζεται· ἐν δ' ἀχάρεισος
Εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα σφετὸν ἐχθρὸν ἄγοι.
Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐὼν ὑπένερθε γένηται,
Τυτθὰκις οἶκαδ' ἰὼν παυσάμενον πόσιος.
Εὖ μέλλοντα ἄνδρα κακῶς θέμεν, ἐμμελές ἐστιν·
Εὖ δὲ θέοντα κακῶς κείμενον ἀργαλέον.
Λᾶξ ἐπίβα δίμοιρος κινεόφρονι· τύπτε δὲ κέντρῳ
Ὀξέϊ, καὶ ζεύγλαν δύσλοφον ἀμφιπέσει.
Οὐ γὰρ ἔθ' εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
Ἀνθρώπων ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.
Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
Μηδαλέᾳ κωτίλλων ἐξαπατᾷν ἐθέλει.
Ἥδεα μὲν καὶ σοφόν τε, ἅτὰρ πολὺ λώονα δὴ νῶϊ,
Τέκνα τοῖς δειλοῖς ἄλεμ' ὅτι χάεις.
Πολλάκις ἡ πόλις ἥδε δι' ἡγεμόνων κακότητα,
Ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς, ὧδε γλιῶ ἔδρεμε.

Amicorum verò si quidem quis videt me aliquid adversi ha-
Cervicem avertens, neque videre vult: (bentem viro
Si verò quippiam mihi aliunde boni (qualia læpe contin-
Multas salutationes, & amicitias habeo. (gunt
Amici me produnt, & non volunt quicquam dare,
Viris apparentibus: sed ego ultronea
Serotinaque egredior, & matutina rursus ingredior,
Cum gallorum vox *auditur* expergiscentium.
Multis inutilibus Deus dat viris divitias
Bonas: qui neque sibi melior quicquam existens,
Neq; amicis. Virtutis autem magna gloria nunquam peribit:
Bellator enim vir terram & urbem servaverit.
In me deinde cadat magnum cœlum latum superne
Æreum, hominum metus antiquorum,
Si non ego illis quidem, auxiliabor, qui me ament;
Sed inimicis molestia & magnum nocumentum ero.
Vinum, partim quidem te laudo, partim verò te culpo: nec ta-
Neque unquam odisse, neque amare possum. (men
Bonum & malum es: quis te quidem vituperaverit?
Quis verò laudaverit, mediocrem habens sapientiam?
Bibe vinum, quod mei verticis Taygeti
Vite tulerunt, quas plantavit senex
Montis in vallibus, diis charus Theotimus,
Ex plataneto frigidam aquam inducens.
Ex quo bibens quidem, graves dissipabis curas;
Potus verò, eris multò alacrior.
Pax & divitiæ habeant civitatem, ut cum aliis
Comesser; malum enim non amo bellum.
Neque nimis præconi aurem præbe longe late vociferanti:
Non enim paterna pro terra pugnamus.
Sed turpe *est* præsentem & velocibus insidentem
Equis non bellum lacrymosum intueri.
Heu mihi ob ignaviam: Cerynthus enim periit;
Lelantique bonum tondetur vinetum:
Boni exulant, civitatem verò mali administrant;
Ut Cypsellizon Jupiter perdat genus.
Consilio verò nil melius vir habet in seipso;
Neque inconsiderantia, Cyrne, *quicquam* pejus,
Cyrne, ne viris per omnia mortalibus succense,
Expendens quod mentem, qualem quisque, habes
Ipse in pectoribus, & facta: & justo
Et injusto magnum damnum mortalibus inest.

Est

Τῶν ὃ φίλων εἰ μηδ' τις ὀρᾷ τί με δεινὸν ἔχοντα,
Αὐχέν' ἀποστρέψας, ὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει·
Ἦν δε τί μοί ποθεν ἐσθλὸν, (ἃ πολλάκι γίγνετ' ἀνδεὶ)
Πολλὲς ἀσασμὸς καὶ φιλότητας ἔχω.
Οἵ με φίλοι περδιδόασι, καὶ οὐκ ἐθέλουσι τ δ' ἦναι,
Ἀνδρῶν φαινομένων· ἀνὴ ἐγὼ αὐτομάτη,
Ἐσσείν τ' ἔξειμι, καὶ ὀρθρίη αὖτις ἔσειμι,
Ἀμ@ ἀλεκτρυόνων φθόγγ@ ἐγειρομένων.
Πολλοῖς ἀχθήσοισι θεὸς δίδοῖ ἀνδρὶ φάσθαι ὄλβον
Ἐσθλὸν, ὃς ὄφ' αὐτῷ βέλτερος ὐδὲν ἐών,
Οὔτε φίλοις· Ἀρετῆς ὃ μέγα κλέ@ ἄποτ' ὀλεῖ@·
Αἰχμητὴς γὰ ἀνὴρ γλῶ τε καὶ ἄσυ σάοι.
Ἐν μοὶ ἔπειτα πέσοι μέγας ἔρανος εὐρὺς ὕπερθε
Χάλκε@, ἀνθρώπων δείματα παλαιγενέων,
Εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μηδ' ἐπαρκέσω, οἵ με φιλεῦσι,
Τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.
Οἶνε, τὰ μηδ' σ' αἰνῶ, τὰ δ' μέμφομαι· ὐδέ σε πάμπαν
Οὐτέ ποτ' ἐκθαίρειν, ὅτε φιλεῖν δυίαμαι.
Ἐσθλὸς καὶ κακὸς ἐσσί· τίς ἂν σέ γε μωμήσαιτο;
Τίς δ' ἂν ἐπαινήσῃ, μέτρον ἔχων ζοφίης;
Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμῆς κορυφῆς ἀπὸ γηὐέτοιο
Ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
Οὔρε@ ἐν βήσσησι θεοῖσι φίλ@ Θεόπμ@,
Ἐκ πλαταμισσὴσ@ ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
Τῷ πίνων, ἀπὸ μηδ' χθιζὰς σκεδάσεις μελεδῶνας
Θωρηχθεὶς δ' ἔσσαι πολλὸν ἐλαφρότερ@.
Εἰρωὴν καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
Κωμάζοιμι· κακῶ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμω.
Μηδὲ λίλιον κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντ@·
Οὐ γὰ παγχάλκου γῆς περὶ μοῦνά μάθα.
Ἀλλ' αἰχμὴν, παρέοντα καὶ ὠκυπόδων ὀπάονται
Ἵππων μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν
Οἵ μοι ἀνηκίης· ἀπὸ μηδ' Κήρινθ@ ὄλωλε,
Λιπάντα δ' ἀγαθὸν κείρε@ οἰνόπεδον·
Οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δ' κακοὶ δέπτουσιν·
Ὡς Κυβελλίζον Ζεὺς ὀλέσειε γλύ@.
Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει ἔν γε ἑαυτῷ,
Οὐδ' ἀγαθοσυνάων, Κύρν', ἀνιηρότερον.
Κύρνε, μὴ ἀνδράσι πάντα καταπτήσσων χθιζὰ πάινει,
Γιγνώσκων ὡς νῦν, οἷ ἕκαστος, ἔχεις
Αὐτὸς ἐνὶ στήθεσι, καὶ ἔργματα· τῷ τε δικαίῳ
Τῷ τ' ἀδίκῳ μέγα κεν πῆμα βεβοῖσιν ἐπί.

Ἔστ

Eſt aliud quidem pejus, aliud verò melius factum cujuſq;
Nullus verò hominum ipſe *per* omnia ſapiens.
Quiſquis impenſam ſervat, pecunias captans,
Clariſſimam virtutem apud intelligentes habet.
Si enim perſpicere vitæ finem liceret, quanto *tempore* quis
Emenſo in *domum* Plutonis tranſiturus eſſet,
Par eſſet, qui quidem plus temporis fatum expectaret,
Parcere magis eum *huic* quam haberet vitæ. (citat;
Jam verò non licet: quod ſane & mihi magnum luctum ex-
Et mordeor mentem, & dupliciter animum habeo.
In trivio conſiſto; duæ ſunt autem ante viæ mihi:
Conſidero harum utram ingrediar priorem:
Aut nihil expendens teram vitam in miſeria;
Aut vivam jucundè, opera faciens pauca.
Vidi enim ego qui parceret, & nunquam ventri
Cibum liberaliorem, dives exiſtens, daret: (tra,
Verum, priuſquam perfeciſſet, deſcendit domum Plutonis in-
Opes verò *is* hominum, qui in *eas* incidit, accepit;
Adeo ut intempeſtivè laboraret, & non daret, ut vellet quis.
Novi verò alium, qui erat ventri indulgens: (oblectans:
Facultates quidem dilapidavit; dicebat autem, Vivo mentem
Mendicat verò *apud* amicos omnes, ubi aliquem viderit.
Sic, ô Democles, pro facultatibus optimum omnium
Sumptum facere, & curam habere
Neque enim cum prælaboraveris, alii laborem tuum imper-
Neque mendicans ſervitutem finieris: (tieris;
Neque, ſi ſenectus venerit, opes omnes effluxerint:
Nam in iſto genere opes optimum *eſt* habere:
Si enim dives es, multi *ſunt tibi* amici: ſi verò pauper ſis,
Pauci: nec jam ſimiliter ipſe vir bonus *eſt*.
Parcere quidem melius eſt: quoniam nec mortuum luget
Quiſquam, ſi non vidit opes relictas.
Paucis hominum virtus & pulchritudo obvenit;
Beatus *eſt*, qui hæc ambo ſortitus eſt:
Omnes quidem *eum* colunt ſimul æquales, quique pares ei
Cedunt loco, quique ſeniores *ſunt*. (ſunt
Non poſſum voce ſuavi canere, velut luſcinia:
Etenim ſuperiori nocte ad commeſſationem ivi.
Neque tibicinem cauſor: ſed me ſodalis
Deſerit, ſapientiæ non indigens.
Prope tibicinem canam, iſtic conſtitutus
Dexter, immortales deos precans.

Eo

Ἔστι τὸ μὴ χρῆσθαι, τὸ δ' ἄμεινόν γ' ἔργον ἐκφῦσαι·
Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.
Ὅστις ἀνάλωτον τηρεῖ, καὶ χρήματα θηρῶν,
Κυδίστην ἀρετὴν τοῖς σώφροσιν ἔχει.
Εἰ μὴ γὰρ καθδεῖν βιότου τέλος ὤν, ὁπόσον τις
Ἤελλ' ἐκτελέσας εἰς ἀίδαο περᾶν.
Εἰκὸς ἂν ὦν, ὃς μὴ πλείω χρόνον ἄσιτον ἔμιμνε,
Φειδίδης μᾶλλον τοῦτον ὃ εἶχε βίον.
Νῦν δ' οὐκ ἔστιν· ὃ δὴ κἠμοὶ μέγα πένθος ὄρωρε,
Καὶ δάκνομαι ψυχήν, κἠδίκα θυμὸν ἔχω.
Ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα· δύ' εἰσὶ δὲ πρόσθεν ὁδοί μοι.
Φροντίζω τούτων ὧν ποτέρῃ·
Ἢ μηδὲν δαπανῶν πεύκω βίον ἐν κακότητι,
Ἢ ζώω τερπνῶς, ἔργα τελῶν ὀλίγα.
Εἶδον μὴ γὰρ ἔγωγ', ὃς ἐφείδετο, κ' ὕστερα γαστρὶ
Σῖτον ἐλαθρέιον πλύσιος ὢν ἔφθη.
Ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι, κατέβη δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἐπιτυχὼν ἔλαβεν,
Ὡς ἐς ἄκαμπτα πορεῖν, κἠμὴ δόμῳ, ὥς κ' ἐθέλοι τις.
Εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ὧν γαστρὶ κακιζόμενος.
Χρήματα μὴ διέτειψεν· ἔφη δ', Ἴτω φρένα τέρψας·
Πτωχὸς ἐὼν φίλους πάντας, ὅπου πύθηται,
Οὕτω, Δημόκλεις, κτῆμα κάρειον ἁπάντων
Τιμὰ δαπάνῃ θνητῶν, κἠμελέτῃ ἐχόμην.
Οὔτε γὰρ ἂν πρόχαμαι ἄλλῳ καμάτῳ μεταβαίης,
Οὔτ' ἂν πώγωνος δαλοσμίλῳ τελέοις·
Οὐδ', εἰ γῆρας ἵκοιτο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδράσῃ
Ἐν ᾧ τοιῷδε χρύσεα κτῆμα πάντ' ἄριστον ἔχειν.
Εἰ μὴ γὰρ πλουτεῖς, πολλοὶ φίλοι· ἢν δ' πένησαι,
Πᾶσι· οὐκ ἔθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.
Φειδίδης μὴ ἄμεινον· ἐπεὶ θανόντ' ἀποκλαίς
Οὐδείς, ἢν μὴ ὀρᾷ κτήματα λειπόμενα.
Παύρους ἀνθρώπων ἀρετὴ κἠκάλλος ὀπηδεῖ·
Ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχε·
Πάντες μὲν πιμῶσιν ὁμῶς ἴσοι, οἵ τε καθ' αὐτὸν
Εἴκασιν χώρης οἵ τε παλαιότεροι.
Οὐ δύναμαι φωνῇ λιγὺς ἀείδων, ὥσπερ ἀηδών.
Καὶ γὰρ τὴν πρώτεραν νύκτ' ὀπὶ κῶμον ἔβην.
Οὐδὲ τὸ αὐλητὴν πρόφασίζομαι· ἀλλά μ' ἑταῖρος
Ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ὀπιδεύομενος·
Ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι, ὃς δὲ καταιδὴς
Δεξιὸς, ἀθανάτοις πνοιὴν ἐναλιγκίμενος.

Εἶμι

Eo ad amuſſim rectam viam, neutram in partem
Inclinans: oportet enim me recta omnia cogitare.
Patriam ornabo opimam civitatem, neque ad populum
Verſus, neque iniquis viris obediens.
Hinnulum ex cervo, leo ut viribus confidens,
Pedibus comprehendens, ſanguinem non bibi,
Muroſque altos conſcendens civitatem non diripui:
Jungenſque equos currum non inſcendi:
Agens verò non egi, & non finivi finiens;
Facienſque non feci, perfecique non perficiens.
Ignavis verò benefacienti duo *ſunt* mala: nam & *ſe* ſuis
Privabit multis, & gratia nulla *habebitur*.
Si quo affectus à me beneficio magno non gratiam habes,
Egens noſtras iterum adeas domos.
Donec quidem ipſe bibi ex fonte profundo,
Suavis mihi videbatur & pulchra eſſe aqua;
Modo verò jam turbatus eſt, aqua verò commiſcetur limo;
Ex alio fonte bibam, aut fluvio.
Ne unquam laudes priuſquam noveris virum clare,
Ingenium, & modum, & mores qualis ſit.
Multi ſane fucatos fallaces mores habentes,
Occultant, induentes animum diurnum:
Horum verò indicat omnium tempus mores cujuſque.
Etenim ego mentem longe jam extra perrexi;
Prævenique laudans, priuſquam tuos per omnia didiciſſem
Mores: nunc autem jam, navis velut longe diſcedo.
Quæ verò virtus *eſt*, bibentem vini præmium reportare?
Sæpe ſane vincit & malus virum bonum.
Nullus hominum, quem poſtquam tandem terra texerit,
Inque Erebum deſcenderit domumque Proſerpinæ,
Oblectatur, neque lyram neque tibicinem audiens,
Neque Bacchi dona tollens.
Hæc intuens, corde voluptatem percipiam, donec levia
Genua & caput intremulus proferam.
Ne mihi vir ſit lingua amicus, ſed magis re ipſa;
Utrumque & manibus properet & opibus:
Neque inter pocula verbis meam mentem oblectet;
Sed faciens appareat, ſi quid poſſit, bonum.
Nos verò in conviviis charum deponamus animum,
Ut inſuper oblectationis opera amabilia ferat.
Statim enim, tanquam cogitatio, præterit ſplendida puber-
Neque equarum impetus eſt velocior, (tas:

Quæ

Εἶμι παρὰ τάθμιλον ὀρθιὸν ὁδὸν, ἀλετέρωσε
Κλινόμενος· χρὴ γάρ μ' ἄρπα πάντα νοεῖν.
Πατρίδα κοσμήσω λιπαρὴν πόλιν, ὅτ' ἐπὶ δήμῳ
Τρέψας, ὅτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμην.
Νεκρὸν ὑπ' ἐξ ἐλάφοιο, λέων ὡς ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ποσσὶ καταμάρψας, αἵματος ὐκ ἔπον·
Τειχέων δ' ὑψηλῶν ὀπίσω πόλιν ὐκ ἀλάπαξα,
Ζωξάμην δ' ἵππους ἅρματος ὐκ ἐπίθην·
Πρήξας δ' ὐκ ἔφρηξα, χὴ ὐκ ἐτέλεσσα τελέσας·
Δρήσας δ' ὐκ ἔδρησ', ἤνυσα δ' ὐκ ἀνύσας.
Δειλὸς δ' ἐν ἐρδόντι δύω κακά· θῆλύ τε γὰρ αὐτῇ
Χηρώσει πολλῶν, χὴ χάρις ὐδεμία.
Εἴπ παῖδων ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα, μὴ χάριν εἶδας,
Χρήζων ἡμετέρης αὖτις ἴκοιο δόμους.
Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρηνίης μελανύδρου,
Ἡδύ τι μοὶ ἐδόκει χὴ καλὸν εἶμεν ὕδωρ·
Νῦν δ' ἤδη τεθόλωμαι, ὕδωρ δ' ἀναμίσγομαι ὕδει·
Ἄλλης δ' κρηνίης πίομαι, ἢ ποταμοῦ.
Μήποτ' ἐπαινέσσης πεῖν ἂν εἰδῆς ἄνδρα σαφηνῶς,
Ὀργὴν χὴ ῥυθμὸν, χὴ τρόπον ὅστις ἂν ἦ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες,
Κρύπτουσ', ἐνδέμενοι θυμὸν ἐφημένεον·
Τούτων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου.
Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην·
Ἔρδων δ' αἰνήσας, πεῖν σε χρὴ πάντα δαῆναι
Ἤδεα· νῦν δ' ἤδη, ναῦς ἅδ', ἐκὰς δίεχε.
Τίς δ' ἀρετὴ, πίνοντ' ἐποίνιον ἆθλον ἑλέσθαι;
Πολλάκι τοι νικᾷ χὴ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν ἐπεί ποτε γαῖα καλύψῃ,
Εἰς τ' Ἔρεβος καταβὴ δῶμά τε Περσεφόνης,
Τέρπεται, ἔτε λύρης ἔτ' αὐλητῆρος ἀκούων,
Οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειρόμενος.
Ταῦτ' ἐσορῶν, κραδίῃ σὺ πείσομαι, ὄφρατ' ἐλαφρὰ
Γούνατα χὴ κεφαλὴ ἀθρήσεων ᾖσφέρα.
Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ χὴ ἔργῳ·
Χερσίν τε σπεύδοι χρήμασί τ' ἀμφότερα.
Μηδὲ φρὶ κρυπτῆσι λόγοισιν ἐμοὶ φρένα τέρποι,
Ἄλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἰπ δίκαιά τ', ἀγαθόν.
Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμὸν,
Ὄφρ' ἔπ τερπωλῆς ἔργ' ἑκατὸν ἀνὰ φέρῃ.
Αἶψα γὰρ, ὥστε νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη·
Οὐδ' ἵππων ὠκυτέρη,

Αἴτι

Quæ quidem virum ferunt haſtivibrum in laborem virorum
Impetuoſe, farrifero oblectatæ campo.
Bibe, cum bibunt *alii*; cum quidem animo mœſtus fueris,
Nemo hominum nôrit te gravatum.
Interdum quidem patiens mœrebis, interdumque faciens
Gaudere potes, aliaſque alius vir.
Utinam daretur, Te, ô Academe, amabilem hymnum ca-(nere,
Præmium autem in medio puer pulchrum florem habens
Tibique ſit & mihi de ſapientia certantibus:
Cognoſceres quanto affinis præſtantiores *ſint* muli.
Cum verò ſol quidem in æthere ſolidungulos equos
Jam admonuerit, medium diem habens,
A cœna ceſſemus, & *eamus* quo quem animus jubet,
Variis bonis ventri ſatisfacientes:
Gutturniumque ſtatim foras ferat, coronas verò intro
Formoſa agilibus manibus Lacæna puella.
Virtus verò præmium inter homines optimum,
Pulcherrimumque reportatu eſt viro ſapienti.
Communę verò bonum hoc civitatique omnique populo,
Quiſque vir paſſus pedibus inter propugnatores ſtat.
Communiter item hominibus præcepta dabo; ut quis puber-(tatis
Nitidum florem habens, & mentibus bona cogitet:
De ſuis poſſeſſionibus bene ſibi facere *oportet*: non enim repu-(beſcere
Bis datur à diis; neque fuga mortis
Mortalibus hominibus: gravis autem ſenectus coarguit
Pernicioſa, caputque apprehendit ſummum.
Quam beatus fortunatuſque & felix *eſt*, quiſquis expers
Laborum in Plutonis domum nigram deſcendit,
Priuſquam inimicos conſternare & ſuperare vi licuerit,
Examinareque amicos, quamnam habeant mentem.
Statim mihi per quidem corpus fluit immenſus ſudor;
Conſternor verò inthens florem juventutis
Jucundum ſimul & pulchrum; quia diutius debebat eſſe.
Verum brevis eſt, velut ſomnium,
Adoleſcentia pretioſa: ſed pernicioſa & deformis
Confeſtim ſuper caput ſenectus pendet.
Nunquam inimicis ſub jugum cervicem ponam
Grave, neque ſi mihi Tmolus inſtet capiti.
Ignavis ſane *in* malis vaniores luctus ſunt:
Proborum verum ſemper actiones rectiores.
Faciliſque auctio inter homines malitiæ:
Boni autem difficilis, Cyrne, eſt conatus.

Con-

Αἶτέ τοι ἄνδρα φέρεσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν
Λάβρος, πυρφόρῳ τερπόμενον πολέμῳ.
Πῖν', ὁπόταν πίνωσιν· ὅταν τοι θυμὸν ἀσηθῇς,
Μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βαρυβόμβων.
Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνίησεαι, ἄλλοτε δ' ἕρδων
Χαιρήσειν δοκέοντα, ποτὲ τ' ἀμφὶ ἀνίῃ.
Εἶθ' εἴη σ', Ἀχάδημε, ἐφήμερον ὕμνον ἀείδειν·
Ἄβλον δ' ἐν μέσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων,
Σοί τ' εἴη κἠμοὶ σοφίης ἐπὶ δηρὸν ἐόντοιν·
Γνοίης γ' ὅσσον ὄναρ χρέος ἠμίονοι.
Ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέι μώνυχας ἵππους
Ἄρτι καταγγέλλει, μέσσατον ἦμαρ ἔχων,
Δείπνε δὴ λήγοιμι, ὅτε πνὰ θυμὸς ἀνώγει,
Παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενος.
Χέρνιβα δ' αἶψα δύεσθε φέρει, στεφανώματα δ' εἶεν
Εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ λάχνα κόρη.
Ἡ δ' ἀρετὴ τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄεισον,
Καλλιστόν τε φέρειν γίγνεσθαι ἀνδρὶ σοφῷ.
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόλει τε παντί τε δήμῳ,
Ὅστις ἀνὴρ δικαίας ἐν φρεσὶ μῦθοι.
Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι· ὄφρά τις ἥβης
Ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων, καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ·
Τῶν αὐτῷ κτεάνων ἐν παχέμβολα· καὶ γὰρ ἀνηβᾷν
Δὶς πόλεσ' ἐσθλὸς ἐών, ἠδὲ λύσις θανάτου
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακὸν δ' ὅτι γῆρας ἐλέγχει
Οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἄπεσθ' ἀκρητάων.
Ὡς μάχας εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
Ἄθλων εἰς ἄδυ δῶμα μέλαν κατέβη,
Πείν τ' ἐχθρὸς πῆξαι καὶ ἐπεύξασθαι δὲ ἀνάγκη,
Ἐξεπάσας τε φίλους ὅτιν' ἔχῃσι νόον.
Αὐτίκα μοι χθὶ μὲν χειμὼ ῥέει ἄσπετος ἰδρώς,
Πτοιῶμαι δ' ἔσορῶν ἄνδρα ὁμηλικίης
Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν· ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶδος.
Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ,
Ἦδη πμήεσσα· τὸ δ' ἀλόμενον καὶ ἄμορφον
Αὐτίχ' ὑπὸ κεφαλῆς γῆρας ὑπερχόμενον.
Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
Δύσλοφον, ἠδ' εἰ μοι Τμῶλος ἔπεστι χαρῆ.
Δειλοῖς τοι κακότητα μαπυότεροι γόοι εἰσί·
Τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ φήμιες ἰδύτεραι.
Ῥηϊδίη τοι φῆμις ἐν ἀνθρώποις κακότητος·
Τῷ δ' ἀγαθῷ χαλεπὴ, Κύρνε, πέλει παλάμη.

Τέλμα

Confide animo malis pariter intoleranda paſſus.
Improborum ſane cor eſt citatius.
Neque tu infectas ob res dolorem augens
Oderis, neque ægre feras neque amicos moleſtia affice,
Neque inimicos exhilara. Deorum enim fatata dona
Non facile mortalis vir effugerit;
Neque nigræ deſcendens in fundum paludis,
Neque cum ipſum habuerit Tartarus tenebroſus.
Virum ſane eſt bonum difficillimum fallere,
Ut in mea mente, Cyrne, olim judicatum eſt.
Cognoveram quidem & prius, verum multò melius nunc,
Quod ignavis nulla eſt gratia.
Amentes homines & ſtulti, qui quidem vinum
Non bibunt aſtro & cane incipiente.
Age, cum tibicine juxta flente ridentes
Bibamus, illius luctibus oblectantes nos.
Dormiamus: cuſtodia verò urbis cuſtodibus curæ erit.
Heu aſperam amabilem patriam noſtram!
Per Jovem, ſi quis illorum & occultus dormit,
Noſtram reprehenſionem accipiet moleſte.
Nunc ſane bibentes oblectemur, pulchra dicentes;
Quæ verò poſt erunt, hæc diis curæ ſint.
Tibi vero ego, ut puero charo, præcepta dabo ipſe
Bona: tu vero animo & mentibus hæc immitte.
Nunquam feſtinans facias malum, ſed profunda
Tua mente conſulta, tuo bonoque animo:
Eorum enim qui pugnant, pugnat animuſque menſque;
Conſilium vero in bonam & mentem probam ducit.
Sed ſermonem quidem hunc omittemus. Cæterum mihi tu
Tibiò cane, & Muſarum recordabimur ambo.
Ipſæ namque hæc dederunt habere grata dona
Tibia & mihi, atque adeo & vicinis.
Timagora, multorum ingenium à longe inſpicienti
Cognoſcere difficile, etiamſi ſit ſapiens:
Alii quidem enim vitium tectum habent
Opibus; alii verò virtutem pernicioſa paupertate.
In adoleſcentia verò juxta æqualem melius *eſt* dormire,
Deſiderabilium operum amorem explentem;
Eſtque comeſſantem cum tibicine canere:
His nihil ſane aliud adeſt delectabilius
Viris & fœminis. Quid mihi opes & pudor?
Oblectatio vincit omnia cum lætitia.

Demen-

Τόλμα δυμὲ κακοῖσιν ὁμῶς ἄτλητα πεπονθώς.
Δειλῶν τοι κραδίη χίνεται ὀξυτέρη.
Μηδὲ σύ γ' ἀφρήκτοισιν ἐφ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
Ἔχθει, μηδ' ἄχθε· μηδὲ φίλους ἀνίᾳ,
Μηδ' ἐχθρὸς ὑφέρπῃσι. θεῶν δ' εἰωθμία δώρα.
Οὐκ ἂν ῥηϊδίως ἄνδρὸς ἀνὴρ φεύγοι,
Οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
Οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχῃ ταρταρέης ἠερίης.
Ἀνδρεΐ τοι ἐς' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ὀξαπατῆσαι,
Ὡς ἐν ἐμῇ γνώμῃ, Κύρνε, πάλαι κέκριμαι.
Ἦλιε μὴ κατόπισθεν, ἀτὰρ πολύ λοίσθιον ἦδη,
Οὕνεκα τοῖς δειλοῖς ἔδεμ' ὅτι χάρις.
Ἄφρονες ἄνδρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον
Μὴ πίνουσ' ἄστρα καὶ κυνὸς ἀρχομένου.
Δεῦρο ζωὸν αὐλητῆρι φιλαίονι γελῶντες
Πίνωμεν, κεῖνα κήδεσι τερπόμενοι.
Εὔδωμεν· φυλακὴ γὰρ πόλεος φυλάκεται μελήσει.
Ἀσυφελὴς ἐρατῆς πατρίδος ἀμετέρης.
Ναὶ μὰ Δί', εἶπε τῶνδε καὶ ἐγκαλυμμένος ἔυδεν,
Ἡμέτερον μῶμον δέξεται ἀργαλέως.
Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες·
Ἄλλα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.
Σοὶ δ' αὖ οἷά τε παιδὶ φίλῳ ὑποθήσομαι αὐτός
Ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλε.
Μήποτ' ἐπειγόμενος ῥήξῃς κακόν, ἀλλὰ βαθείῃ
Σῇ φρενὶ βάλλεσσι, σῷ ἀγαθῷ τε νόῳ·
Τῶν γὰρ μαινομένων μάχεται θυμός τε νόος τε·
Βαλὴ δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόον ἐσθλὸν ἄγει.
Ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν. αὐτὰρ ἐμοὶ σὺ
Αὖλει, καὶ Μουσῶν μνησάμενος ἀμφοτέρων.
Αὗται γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
Σοὶ καὶ ἐμοὶ, καὶ μᾶλλον ἀμφοτέροισι.
Τιμαρέτη, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὀρώντι
Γιγνώσκειν χαλεπὸν, καίπερ ἐόντι σοφῷ·
Οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύπταντες ἔχουσι
Πλάτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν ἀλομένῃ πινίῃ.
Ἦν δ' ἧκεν παρὰ μὲν ξυναμιλλίκιον κάλλιον ἔυδειν,
Ἱμερτῶν ἔργων ἐξ ἔεργον ἑκάστων
Ἔστι δ' κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρα ἀείδειν·
Τέκτων ἀοιδὸν τοι δὴ ὅτι τερπνότερον
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί· τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;
Τερπωλὴ νικᾷ πάντα ζωὸν εὐφροσύνη.

Dementes homines & ſtulti *ſunt*, qui mortuos
Lugent, non autem pubertatis florem pereuntem.
Oblectare mihi chare anime: forſan mox aliqui alii erunt
Viri; ego verò mortuus terra nigra ero.
Cyrne, amicos ad omnes converte varios mores,
Commiſcens ingenium, qualis quiſque natus eſt.
Nunc quidem hunc ſequere, aliàs verò alius ſis ingenio.
Melior res ſane ſapientia *eſt* vel magna virtute.
Rei infectæ difficillimum eſt finem
Cognoſcere, quomodo ſit eam Deus perfecturus.
Caligo enim extenſa eſt: & ante id quod futurum eſt
Non intelligibiles *ſunt* humanæ fines invaliditatis.
Neminem inimicorum vituperabo bonum exiſtentem:
Neque item laudabo, ſi malus ſit, amicum.
Sic oportet bonum quidem certe advertentem mentem.
Firmam ſemper habere in finem viro amico.
Populum verò rogat multa ferre gravis: non enim ſcis
Hoc facere quod tibi non gratum ſit.
Caſtor & Pollux, qui in Lacedæmone divina
Habitatis ad Eurotam pulchrifluum fluvium;
Si unquam conſulam amico malum, ipſe habeam:
Si verò aliquod ille mihi, bis tantum ipſe habeat.
Moleſte mihi animus habet de tua amicitia:
Neque enim odiſſe, neque amare poſſum;
Cognoſcens moleſtum quidem *eſſe*, quando amicus viro fue-
Odiſſe; moleſtumque non volentem amare. (rit,
Speculare igitur nunc alium: mihi quidem nulla neceſſitas
Hoc facere: ſuperiorum mihi gratiam repone. *eſt*
Jam & alis attollor, ut volucris
E lacu magno, virum malum profugiens,
Collum abrumpens. Tu verò mea amicitia fruſtratus
Poſtea noſtram cognoſces prudentiam:
Quiſquis tibi conſuluit de me, & te juſſit
Abire, relinquentem noſtram amicitiam.
Injuria & Magnetas perdidit, & Colophonem,
Et Smyrnam: omnino, Cyrne, & vos perdet.
Ad probationem vero veniens, attrituſque plumbo,
Aurum excoctum exiſtens, probus omnibus eris.
Heu me miſerum! etenim ludibrium quidem inimicis,
Amicis verò labor, infelicia paſſus, fui. (mali prius,
Cyrne, qui prius boni *erant*, nunc contra mali *ſunt*: quique
Nunc boni. Quis poſſet hæc ſuſtinere, inruens

Bonos

Ἄφρονες ἄνδρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες θυσθύνας
Κλαίουσ', ἠδ' ἥβης ἄνθος ἀπολλύμενον.
Τέρπό μοι φίλε θυμέ· τάχ' ἄν τινες ἄμμοι ἔσοιντο
Ἄνδρες, ἐγὼ δ' ἀιδὼν γαῖα μέλαινα ἔσομαι.
Κύρνε, φίλοις πρὸς πάντας ἐπίφρονα ποικίλον ἦθος,
Συμμίσγων ὀργὴν οἷος ἔκας ἔφυ.
Νῦν μὲν πηδ' ἐφέπου, ποτὶ δ' ἀλλοῖος πέλε θυμὸν ὀργῆς.
Κρεῖσσόν τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.
Πρήγματος ἀφρηκτε χαλεπώτατόν ὄζυ τελεῦτιν
Γνῶναι, ὅππως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.
Ὄρφνη γὰρ τέταται· πρὸς δὲ τὸ μέλλον ἕπεται
Οὐ σωφρὼν δοκῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
Οὐδένα φημὶ ἐχθρὸν μεμήσεσθαι ἐόντα κακόν,
Οὐδὲ μὴν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον.
Οὕτω γὰρ σὺν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέφαντα νόημα
Ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.
Δῆμον δ' ἄξια πολλὰ φέρειν βαρύς· ὃ γὰρ ὄπιθεν
Τοῦθ' ἕρδειν ὅ, τί σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.
Κόσμος καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δῖαν
Ναίετ' ἐπ' Εὐρώτᾳ καλλιρόῳ ποταμῷ,
Εἴποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι·
Εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοί, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.
Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει πρὸς τῆς φιλότητος.
Οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
Γιγνώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
Ἐχθαίρειν· χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
Σκέπτεο δὴ νῦν αὖτε ἐμοὶ γε μὲν ὅττις ἀνάγκη
Τοῦθ' ἕρδειν· ἦ μοι πρῆγδε χρέειν τέτυπο.
Ἤδη καὶ πρεσβύτερον ἐπαίσχυμαι, ὥστε πυθέσθαι
Ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν φεύγειν,
Βέβληκον στόρθυγας· σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἀμοιρῶν
Ὕστερον ἡμετέρῳ γνώσῃ ἐπιφροσύνῳ.
Ὅσσις σοὶ βάλλοντι ἐμεῦ πρὸς, καί σ' ἐκέλευσιν
Οἰκεῖος πρεσβυτέρῳ φιλίῳ·
Ὑβρεις καὶ Μαγήτας ἀπώλεσε, καὶ Κολοφῶνα,
Καὶ Σμύρνην· πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμας ὀλεῖ.
Εἰς βάσσον δ' ἐλθὼν, ἀνεπαισχύντου τε μολίβδῳ,
Χρυσὸς ἄπυρθος ἐὼν, κἀλὸς ἅπασιν ἔσῃ.
Οἴμοι ἐγὼ δειλὸς· καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς.
Τοῖς δὲ φίλοισι πόνος, δεινὰ πάσχων, νοέομαι.
Κύρν', οἱ μὲν ἀγαθοὶ, νῦν αὖ κακοί· οἱ δὲ κακοὶ πρὶν,
Νῦν ἀγαθοί· τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ', ἐσορέων

Bonos quidem contemptiores *esse*; pejores verò sortitos
Honorem? uxorem autem ambit ex malo bonus vir.
Se invicem verò fallentes sibi mutuo irrident,
Neque bonorum memoriam habentes, neque malorum.
Opes habèns, paupertatem mihi objecisti: sed aliqua tamen
Sunt, alia comparabo diis vota faciens, (mihi
Plute, deorum pulcherrime & desiderabilissime omnium,
Cum te, & malus si sim, fio bonus vir.
Pubertatis modum habeam; ametque me Phœbus Apollo
Latonius, & Jupiter immortalium rex,
Ut vitam vivam mala extra omnia,
Pubertate & divitiis animum exhilarans.
Ne me malorum commonefacito: tuli sane qualia Ulysses,
Qui Ditis magnam domum adiit, *inde* regressus:
Qui sane & procos interemit immitti ferro,
Penelopes memor puellaris uxoris.
Hæc quidem diu expectavit, charum apud filium manens.
Donec terram ingressus est, formidabilesque secessus.
Si bibero, paupertatem animi corruptricem non curo,
Neque viros inimicos, qui mihi dicunt male:
Sed paupertatem amabilem queror, quæ me relinquit:
Lamentorque molestam senectutem instantem.
Cyrne, præsentibus amicis mali sedemus principium;
Quæramusque ulceri remedia nascenti.
Spes inter homines sola dea bona est:
Alii verò *dii* in cœlum, *nos* relinquentes abierunt.
Abiit quidem Fides magna dea, abiitque virorum
Temperantia; Charitesque, ô amice, terram reliquerunt.
Juramentaq; non amplius fidelia inter homines *sunt* justa,
Neque deos ullus veneratur immortales:
Piorum verò virorum genus periit, neque jura
Amplius cognoscunt, neque item pietatem:
Sed donec quis vivit & videt lumen solis,
Pius existens erga deos, Spem expectet:
Precetur verò deos, & splendidas coxas adolens,
Speique primæ & ultimæ sacrificet:
Consideretque injustorum virorum obliquum sermonem sem-
Qui deos immortales nihil reverentes, (per
Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
Turpia malis operibus signa ponentes.
Nunquam præsentem relinquens amicum, alium quære,
Miserorum hominum verbis persuasus,

Liceat

Τὲς ἀγαθὲς μὴ ἀπιστέρες, κακὲς ϑ' λαχόντας
Τιμᾶς· μισεύει δ' ἐκ κακῆ ἐσθλὸς ἀνήρ.
Ἀλλήλες δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀμήλοισι γελῶσιν,
Οὔτ' ἀγαθῶν μνήμλυ εἰδότες, ὔτε κακῶν.
Χρήματ' ἔχων, πενίλυ μ' ὠνείδισας· ἀλλὰ τὰ μὸ μοι
Ἔστι, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπιξάμενος.
Πλῆτε, θεῶν κάλλιστε κὴ ἱμερόεστατε πάντων,
Σωὶ ζοι, κὴ κακὸς ὢν, γίγνομοι ἐσθλὸς ἀνήρ.
Ἥβης μέτεχν ἔχοιμι, φιλεῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λιπτίδης, κὴ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς,
Ὄρεσι βίον ζώοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
Ἥβη κὴ πλύτῳ θυμὸν ἰαινόμενος.
Μή με κακῶν μίμνησκε· πέπονθά τοι οἷά τ' Ὀδυσσεύς,
Ὅς' Ἀΐδω μέγα δῶμ' ἤλυθεν Ἐξανδύς·
Ὅς δὴ κὴ μνησῆρας ἀνείλετο νηλεῖ χαλκῷ,
Πηνελόπης ἔμφρων κυδίστης ἀλόχυ.
Ἣ μὸ δὴθ' ὑπέμεινε φίλῳ σὺν παιδὶ μάχεσθαι,
Ὄρεά τε γῆς ἐπίβη, δειμαλέης τε μυχύς.
Εἰ πίομαι, πενίης θυμοφθόρυ ἐ μελεδαίνω,
Οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἳ με λέγυσι κακῶς.
Ἀλλ' ἥβλω ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ὀπλείπς·
Κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.
Κύρνε, παρῆσι φίλοισι κακῆ καταπαύσομαι ἀρχῆ,
Ζητῶν δ' ἔλκς φάρμακα φυομένω.
Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν·
Ἄλλοι δ' ἀλυμπόνδ' ἐκ πεφλιπόντες ἔβαν.
Ὤχετο δὲ Πίστις μεγάλη θεὸς, ὤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χαίρετε τ', ὦ φίλε, γλῶ ἔλιπον.
Ὅρκοι δ' οὐκ ἔτι περὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
Οὐδὲ θεὺς ἀλεὶς ἄζεται ἀθανάτυς.
Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γλίσχρος ἔρριπται, ἀδὲ δίκαιος
Οὐκ ἔτι γινώσκυσ', ἀδὲ μὸ εὐσεβίας.
Ἀλλ' ὄρεσί τις ζωὴ κὴ ὀρεσφοίτοις ἐλαφοισι
Εὐσεβέων πεῖ θεὺς, Ἐλπίδα περομενέτω·
Εὐχέσθω ϑεοῖσι, κὴ ἀγλαὰ μηρία καίων,
Ἐλπίδι τε πρέπτη κὴ πυμάτη θυέτω·
Φεύξεσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεί,
Οἳ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπίζομενοι,
Αἰὲν ἐπ' ἀμοτείοις κτεάνοις ἐπέχυσι νόημα,
Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις ξύμβολα δηκάμενοι·
Μήποτε τ' παρεόντα μεθεὶς φίλον, ἄμον ἐρύσσα,
Δειλῶν ἀνθρώπων ῥῆσιν πειθόμενος.

Liceat mihi ditato malis abſque curis
Vivere innoxie, nullum habenti malum.
Neque amo dives eſſe, neque opto: ſed mihi liceat
Vivere ex modicis, nullum habenti malum.
Opes & ſapientia mortalibus inexpugnabilis *res* ſemper.
Neque enim opibus animum exſaturaveris:
Itidem & ſapientiam ſapientiſſimus non refugit,
Sed amat; animum verò non poteſt explere.
Nullum theſaurum recondere filiis melius *eſt*.
Petentibus verò bonis viris, Cyrne, da: (dem
Nemo enim per omnia eſt omnino beatus. Sed bonus qui-
Tolerat habens malum, nec manifeſtum tamen:
Improbus verò neque bonis ſcit, neque malis,
Animum pariter temperare. Immortalium verò dona
Varia mortalibus accidunt: ſed tolerare
Oportet dona immortalium, qualia dant habere.
Oculi, & lingua, & aures, & mens virorum,
In medio pectorum in prudentibus ſunt.
Bonis converſare: malos verò nunquam ſequere,
Si quando viæ perficis fineſque negotiationis.
Bonorum bona quidem reſponſio, bonaque opera:
Malorum vero venti miſera ferunt verba.
Ex malo conſortio mala fiunt: bene verò & ipſe
Cognoſces, cum magnos offenderis immortales.
Mentem, Cyrne, dii mortalibus dant optimam:
Hominis mens fines cujuſque habet.
O beatus quiſquis eam habet pectore! utique multo ſupe-
Eſt inſolentia pernicioſa, moleſtaque ſatietate. (rior
Eſt verò malum mortalibus ſatietas; quâ nil pejus:
Omnis enim ex hac, Cyrne exiſtit malitia,
Utinam ſis rerum turpium nec patiens nec faciens,
Cyrne! maximam ſane experientiam haberes virtutis.
Cyrne, deos reverere & time: hoc enim virum
Cohibet neque facere neque dicere impia.
Plebivorum autem tyrannum, utcunque volueris, dejice;
Non indignatio à diis eſt ulla.
Mens bona, & lingua: at hæc in paucis ſunt
Viris, qui utriuſque *ſint* diſpenſatores.
Nullus pecuniam dans mortem fugerit, neque gravem
Adverſitatem, niſi fatum ad finem projiciat:
Neque poterit triſtitiam, quando nempe Deus mœrores
Mortalis vir donis, ſi velit, effugere. (mittit.

Non

Εἴη μοι πλουτοῦντι κακῶν ἀπάτερθε μερίμνων
Ζώειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.
Οὔτ' ἔραμαι πλουτεῖν, ὅτ' ἔυχομαι· ἀλλά μοι εἴη
Ζῆν ἀπὸ τῆς ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.
Πλοῦτος καὶ Σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεί.
Οὔτε γὰρ ἂν πλούτῳ θυμὸν ἀφορέσεις·
Ὡς δ' αὔτως Σοφίῃ ὁ Σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
Ἀλλ' ἔρα, θυμὸν δ' ἡ δαίμων τελέσει.
Οὐδένα θνασιμὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον.
Αἰτῆσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδου·
Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ὄβριμος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
Τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, οὐκ ἐπίδηλον ὅμως·
Δειλὸς δ' ὅτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται ὅτε κακοῖσι
Θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων ἢ δάσεις
Παντοίας θνητοῖσιν ἐπέρχονται· ἐκ δ' ἐπιλοιπὰς
Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα δίδωσιν ἔχειν.
Ὀφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ ἔργα καὶ νόος ἀνδρῶν
Ἐν μέσῳ κέαται σωστοῖς φύεται.
Τοῖς ἀγαθοῖς ξύμμισγε· κακοῖσι δὲ μήποθ' ὁμάρτει,
Εὖτ' ἂν ὁδὸν τελέσῃς τέρματά τ' ἐμπερόσῃς.
Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπήμειστος, ἐσθλὰ δὲ ἔργα·
Τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.
Ἐκ κακοτυχείης κακὰ γίνεται· ἓν δὲ καὶ αὐτὸς
Γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλως πλῆτες ἀθανάτους.
Γνώμην, Κύρνε, θεοὶ θνητοῖσι δίδοσιν ἀείσην·
Ἀνθρώπου γνώμη πείρατα πᾶσι ἔχει.
Ὦ μάκαρ ὅστις δή μιν ἔχει φρεσὶν· ἢ πολὺ κρείσσων
Ἰθεῖα ἁλομένης, λαιγαλέης τε κόρυ.
Ἔστι κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος, ᾧ ὅτι κάκιον·
Πᾶσα γὰρ ἐκ τούτου, Κύρνε, πέλει κακότης.
Εἶδ' εἴης ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθὴς καὶ ἀεργός,
Κύρνε, μελίσσιν κεν πείραν ἔχοις ἀρετῆς.
Κύρνε· θεὸς αἰδὼς καὶ δίδοι· τοῦτο γὰρ ἀνδρὶ
Εἴργει μήθ' ἕρδειν μήτε λέγειν ἀτεκῆ.
Δημοφάγον δὲ τύραννον ὅπως ἐθέλεις καταχλῖναι·
Οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίνεται ἀδεμία.
Νῦς ἀγαθὸς, καὶ γλῶσσα· τὰ δ' ἐν παύροισι πέφυκεν
Ἀνδράσιν, οἳ τόπων ἀμφοτέρων τιμίαι.
Οὔπις ἄποινα δίδως θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖαν
Δυσχίαν, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι·
Οὐδ' ἂν δυσφορέοιμεν, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει,
Θνητὸς ἀνὴρ δαίφρων βουλόμενος πεφύχοι.

Non amo ſolio regio inſidere
Mortuus ; ſed mihi viventi contingat bonum.
Tribuli tapetibus ſimile ſtratum mortuo :
Lignum aut durum eſt aut molle.
Neque deos pejerando jura : non enim tolerabile *eſt*,
Immortales celare rem debitam.
Avis vocem, *ô* Polypæda, clare vociferantis
Audivi, quæ mortalibus nuncia venit arationis
Tempeſtativæ ; & mihi cor percuſſit nigrum,
Quod mihi florentes alios habentes agros,
Neque mihi muli ſtivam trahunt aratri,
Alius promiſſæ cauſa navigationis.
Non eo ; neque à me vocabitur, neque ad tumulum
Ploratus in terram it tyrannus vir.
Neque ille, me mortuo, neque doleat
Neque de palpebris calidas miſerit lacrymas.
Neque te commeſſari veto, neque provoco :
Moleſtus enim exiſtens, etiam amicus *eris* quando abfueris
Splendidus quidem genere ſum : urbem aut bene-munitam
Habito, à patria terra exulans. (Theben
Ne me viliter ludens, ſed charos ſopito parentes,
O Argyri : tibi enim ſervilis dies inſtat. (ex terra
Nobis verò alia quidem ſunt, *ô* mulier, mala multa ; poſtquam
Fugimus : Moleſta tamen non imminet ſervitus ;
Neque nos vendunt : civitas quidem certe eſt & nobis
Pulchra Lethæo jacens campo.
Ne unquam juxta lugentes ſedentes rideamus,
Noſtris ipſorum bonis, Cyrne, illætantes.
Inimicum quidem difficile *eſt* ac malevolum decipere,
Cyrne : amicum autem amico facile *eſt* decipere.

Theognidis ſunt etiam & hi verſus à diverſis Scriptoribus citati.

NIhil, Cyrne, ira injuſtius *eſt*, quæ habentem
Lædit, animo mala gratificans.

Nihil, Cyrne, bona dulcius eſt muliere :
Teſtis ego ; tu vero meæ *teſtis* eſto veritatis.

Multas

Οὐκ ἔφαμαι χλισμῷ βασπλήῳ ἐγκατακεῖσθ
Τεθνεώς, ἀμά τί μοι ζώντι γλύκιστ' ἀγαθόν.
Ἀσπάλαθοι τάπιον ὁμοῖον σῶμα θανόντι·
Τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεσθ' ἢ μαλακόν,
Μήτε θεὸς ὀπίσσω ἐπορμυδὶς ἃ τὸ ἀνέκπον,
Ἀθανάτως κρύψαι χρεὼ ὀφειλόμενον.
Ὀρνιθος φωνῶ, Πολυπαίδη, ὀξὺ βοῶσης
Ἤκουσ', ἣν βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
Ὡραίης· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
Ὅστις μοι σύναθεις ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
Οὐδέ μοι ἤμονοι κύφων ἕλκουσιν ἀρότρου,
Τῆς ἄμης μισῆς εἵνεκα ναυπλίης.
Οὐκ εἶμ', ἢν ἐμὲ κεκλήσῃ, ἢν ἐπὶ πύμβῳ
Οἰμωχθεὶς ὅτι γλῶ εἶσι τύραννος ἀνήρ.
Οὐδ' ἂν σεῖνος ἐμὲ τεθνηότες ἔτ' ἀνίψτο,
Οὔτε χθὶ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.
Οὐτέ σε κωμάζειν ἀπερύκομαι, οὔτε καλοῦμαι·
Ἀργαλέος γὰρ ἐών, κἢ φίλος ἔνθ' ἂν ἀπῆς.
Αἴθων μοὶ γλῶς εἰμί· πόλιν δ' ἐντείχεα θήσω
Οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος.
Μή μ' ἀφελῶς παίζοντα, φίλους δ' ἐξαπατῶντα,
Ἄργυες· σοὶ μοῦ γὰρ δάλιον ἦμαρ ἔπι.
Ἡμῖν δ' ἄλλα μοὶ ὄζει, γυῖα, κακὰ πολλά, ἐπεὶ ἐκ γῆς
Φεύγομεν· ἀργαλέη δ' ἐκ ἔπι δυσσύνη,
Οὐδ' ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις ἣ μοὶ ὄζει κἢ ἡμῖν
Καλή, Λητῴῳ κεκλιμένη πεδίῳ.
Μήποτε παὶ χλαίσῃσι καθεζόμενοι γελάσωμεν,
Τοῖς αὐτῆ ἀγαθοῖς, Κύρν', ὀπιτερπόμενοι.
Ἐχθρὸν μοὶ χαλεπὸν κἢ δυσμενῆ ὀξαπατῆσαι,
Κύρνε· φίλον ἢ φίλῳ ῥᾴδιον ὀξαπατᾶν.

Θεόγνιδος ὅτι κἢ τάδε τὰ ἔπη ὧδε διαφόρως ᾠδοποιήθη.

Ὄυδὲν, Κύρν', ὀργῆς ἀδικώτερον, ἢ τ' ἔχει τὰ
Πημαίνῃ, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.

Οὐδὲν, Κύρν', ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ὅτι γυναικός·
Μάρτυς ἐγὼ, σὺ δέ μοι γίγνου ἀληθοσύνης.

Πολλὰ

Multas ferre ſolet ſermo mortalibus viris
Offenſiones, mente, Cyrne, turbata.

Curæ hominum ſortitæ ſunt alas varias habentes,
Diviſæ animi gratia & victûs.

Juvenare, chare anime: mox forſan aliqui alii erunt
Viri; ego verò mortuus terra nigra ero.

Senex autem cives inter decorus eſt; nec quiſquam eum
Lædere, vel reverentiæ vel juris *gratia*, vult.

Nullum, Cyrne, radii lucem hominibus ferentis ſolis
Virum adſpiciunt, cui non reprehenſio impendeat.
Civium verò non poſſum noſſe mentem, quamnam habeant,
Neque enim *vel* bene faciens placeo, vel male.

Jam enim me vocavit marinus domum defunctus,
Mortuus, & *tamen* vivo ſonans ore.

PHOCYLIDIS POEMA

ADMONITORIUM.

NEC furtivas nuptias quære, nec maſculam venerem exerce.
Ne fraudes necte, neq; ſanguine manus pollue.
Ne diteſcas injuſte, ſed ex juſte partis vive.
Eſto contentus præſentibus, & ab alienis abſtine.
Mendacia ne dixeris, ſed vera omnia loquere.
Primùm Deum cole; poſtea verò tuos parentes.
Omnibus juſta tribue, neque judicium ad gratiam trahe.
Ne abjicias paupertatem, injuſtè ne judica perſonam:
Quòd ſi tu male judicaveris, Deus te poſtea judicabit.
Teſtimonium mendax fugito, & juſta loquere.
Virginitatem cuſtodi; fidemque in omnibus ſerva. (*eſt.*
Menſuras tribue juſtas: quoniam modus in omnibus bonus
Lancem ne impellas in alteram libræ partem, ſed æqualem
Nec pejeraveris, neq; inſcienter, neq; ſponte: (trahe.
Falſum juramentum odit Deus immortalis quicunque juraverit.

Semina

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος ἀνθρώποισι βροτοῖσι
Πταίσματα, τῆς γνώμης, Κύρνε, παραπλήξης.

Φροντίδες ἀνδρώπων ἔλαχον πέρι ποικίλ' ἔχεσθαι,
Μεριμνᾶν ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιότου.

Ἠῴοις, φίλε θυμέ, τάχ' ἄν τινες ἄλλοι ἔσοιντο
Ἄνδρες, ἐγὼ δ' ἀνέων γαῖα μέλαινα ἔσομαι.

Γηράσκων δ' αὐτοῖσι μεταφρένει, εἴ τις αὐτὸν
Βλάπτειν, εἴ' αἰδῆς εἴτε δίκης, ἐθέλει.

Οὐδένα, Κύρν', αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο
Ἄνδρ' ἐροῶσ', ᾧ μὴ μῶμος ὀπιπτέρμα·
Ἀσσον δ' ἐσιδέσθαι γνῶναι νόον, ὄντιν' ἔχουσιν·
Οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἀνδάνω, οὔτε κακῶς.

Ἤδη γάρ με κέκληπε θαλασσαίη τε καὶ ἠπειρῶτις,
Τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόμασι.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΠΟΙΗΜΑ

ΝΟΥΘΕΤΙΚΟΝ.

Μήτε γαμοκλοπίειν, μήτ' ἄρσενα κύπτειν ὀείνειν.
Μήτε δόλως ῥάπτειν μήθ' ἅρπαγα χεῖρα μαίνειν.
Μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν.
Ἀρκεῖσθαι παρεοῦσι, καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.
Ψεύδεα μὴ βάζειν, τὰ δ' ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν.
Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ γείτονας ἐσθλούς.
Πᾶσι δίκαια νέμειν, μηδὲ κείσιν ἐς χάος ἔλκειν.
Μὴ ῥίψῃς πονίλως, ἀδίκως μὴ κεῖνε πρόσωπον·
Ἢν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσει.
Μαρτυρίλως ψεύδεσθαι φεύγειν, τὰ δίκαια ἀγορεύειν.
Πιστὸν ἴσχειν· πίστις δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν.
Μέτρα τέμνειν τὰ δίκαια· καλὸν δ' ἐπὶ μέτρον ἅπασι.
Σταθμὸν μὴ κρύπτειν ἑτεροζυγέων, ἀλλ' ἴσον ἔλκειν.
Μήτ' ὀπορκήσῃς μήτ' ἀγνῶς, μήτε ἑκόντι·
Ψεύδορκον συγγένει θεὸς ἄφρονι ὅστις ὁμόσσῃ.

Σπέρματα

Semina ne ſurare: execrabilis *eſt* quiſquis abſtulerit.
Mercedem laboranti da; ne affli̇ge pauperem. (tine.
Linguæ mentem adhibe; occultum verbum in pectore con-
Nec injurius velis eſſe; neque item injuſte agentem ſinas.
Mendico ſtatim da, neque cras venire jube.
Impleta manu tua, miſericordiam egeno exhibe.
Exulem in domum excipe: & cæcum in viam duc.
Naufragorum miſerere; quoniam navigatio incerta eſt.
Manum lapſo porrige; ſerva, cui nemo aſſiſtit, virum.
Communes caſus omnium: vita trochus; inſtabilis felicitas.
Si divitias poſſides, tuam manum pauperibus porrige.
Quæ tibi dedit Deus, de his, egentibus præbe.
Sit communis omnis vita, & concordia omnia.
Gladium accinge, non ad cædem, ſed ad defenſionem.
Utinam verò non indigeas *hoc* neq; legitime, neq; injuſte:
Nam, etiamſi hoſtem occideris, manum tuam polluis.
Ab agro vicini abſtine, neque tranſeas.
Omnium optimus modus eſt, tranſgreſſiones verò vitioſæ.
Ne creſcentem agri fructum aliquem lædas.
Sint in pari honore advenæ cum civibus:
Omnes enim paupertatem experimur vagam;
Regioque nullum ſtabile habet ſolum hominibus.
Avaritia mater eſt mali omnis.
Aurum ſemper ineſcatio eſt, & argentum hominibus.
O aurum malorum dux, vitæ corruptela, omnia convellens,
Utinam non eſſes mortalibus malum deſiderabile!
Tua enim cauſa pugnæ, prædæ, cædeſque *ſunt*;
Infenſi parentibus liberique, fratreſque conſanguineis.
Neque aliam occulta in corde ſententiam, aliam effare:
Neque ut ſaxis adhærens polypus, pro loco muteris.
Qui volens injuſte agit, malus vir *eſt*; ſed *qui* ex neceſſitate,
Non dico prorſus *malum*: ſed inſtitutum examina cujuſque,
Ne efferaris ſapientia, neque robore, neque opibus:
Unus Deus eſt ſapiens, potens ſimul, omnifariam dives.
Neque præteritis malis macera cor tuum:
Nec enim amplius poteſt, quod *ſemel* factum eſt, eſſe infectum
Ne *fis* præceps ad manum, ſed fræna ferocem iram;
Sæpe enim *vir* percutiens, invitus cædem perpetravit.
Paſſiones ſint communes: nihil magnum neq; ſuperbum *ſit*.
Non bona eſt redundans mortalibus utilitas:
Nimius autem luxus ad immodicos trahit amores:
Inflat autem nimia opulentia, & ad contumeliam incitat.

Exca-

Σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος, ὅστις ἀρῇται.
Μισθὸν μοχθήσαντι δίδε· μὴ θλῖβε πίνητα.
Γλώσσῃ νῦν ἐχέμυθε· κρυπτὸν λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.
Μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλῃς, μήτ' ὢν ἀδικοῦντα ἐάσῃς.
Πτωχῷ δ' εὐδὺ δίδε, μηδ' αἴσιον ἐλθέμεν εἴπῃς.
Πληρώσας στόμα χεῖρ', ἕλκεον χείζοντι διδάσκε.
Ἄστεγον εἰς οἶκον δέξαι, καὶ τυφλὸν ὁδήγει.
Ναυηγὲς οἰκτείρειον, ἐπεὶ πλόος ὄφρ' ἀθλος.
Χεῖρα πιόντι δίδε, σῶσον δ' ἀφείσαντα ἄνδρα.
Κοινὰ πάθη πάντων· ὁ βίος ῥοχὲς, ἄσταθμος ὅλος.
Πλοῦτον ἔχων, σὴν χεῖρα πενητοδύοισιν ὄρεξον.
Ὧν σοι ἔδωκε θεὸς, τούτων χείζοισι διδάσκε.
Ἔστω κοινὸς ἅπας ὁ βίος, καὶ ὁμόφορτα πάντα.
Τὸ ξίφος ἀμφιβάλλε, μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν.
Εἶδε μὴ χείζοις μήτ' ἔννομα, μήτ' ἀδίκως γε·
Ἦν γὰρ ἀποκτείνῃς ἐχθρὸν σέο, χεῖρα μιαίνεις.
Ἀγχοῦ γειτονέοντος ἀποχώρει, μηδ' ἀν ὑφάλῃς.
Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλιτειναί.
Μηδέ τιν' αὐξόμενον καρπὸν λώβησον ἀρούρης.
Ἔστω ὁμότιμοι ἐπάλυδες ἐν πολίταις·
Πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τ' πολυπλάγκτου·
Χώρη δ' ἔτι βέβαιον ἔχει πέδον ἀνθρώποισιν.
Ἡ φιλοχρημοσυνὴ μήτηρ κακότητος ἀπάσης.
Χρυσὸς ἀεὶ θάλος ἐστὶ καὶ ἄργυρος ἀνθρώποισι.
Χρυσὸ κακῶν ἀρχηγὲ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων,
Εἴθέ σε μὴ θνητοῖσι φυὲς πῆμα πολύδουν.
Σὲ γὰρ ἔκπαγλα μάχαι τε λεπλασίαι τε φόνοι τε,
Ἐχθρὰ δ' τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφεοί τε ξυναίμοις.
Μηδ' ἕτερον κεύθοις κραδίῃ νόον, ἀλλ' ἀγορεύων.
Μηδ', ὡς πτερόφυτος πολύπους, καὶ χεῖρα ἀμείβε.
Ὅστις ἐὼν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνήρ· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης,
Οὐκ ἐρέω τὸ τέλος· βαλιὸ δ' ἔθωυ ἐπάκτης.
Μὴ γαύρῳ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ·
Εἷς θεὸς ὅτι σοφὸς, δυνατός θ' ἅμα καὶ πολύολβος.
Μηδὲ παροιχομένοισι κακοῖς τύχε τῶν ὕπορ·
Οὐκέτι γὰρ δυνατὸν τὸ πεπυσμένον εἶδ' ἄπυστον.
Μὴ πρόπετὴς ἐς χεῖρα, χαλίνα δ' ἄγειον ὀργῇ·
Πολλάκι γὰρ πλήξας ἀέκων φόνον ὤφελεν ἔμπεσεν.
Ἔστω κοινὰ πάθη· μηδὲν μέγα, μηδ' ὑπέρβιον.
Οὐκ ἀγαθὸν πλεονάζον ἔφυ θνητοῖσιν ὀνείαρ.
Ἡ πολλὴ δ' τρυφὴ πρὸς ἀμέτρους ἔλκει ἔρωτας·
Ὑβριν δ' ὁ πολὺς πλοῦτος, καὶ ἐς ὕβριν ἀίξει.

Θυμὸς

Excandeſcentia ſubrepens furorem parit pernicioſum:
Ira cupiditas eſt; *modum* verò excedens, furor.
Æmulatio bonorum, bona; malorum verò, prava.
Audacia malorum, exitioſa; ſed valde juvat bona tractantes.
Virtutis amor honeſtus eſt, at Veneris auget dedecus.
Voluptas *vir* prudens vocatur inter cives.
Moderate comede, bibe, ac loquere:
Omnium modus optimus, exceſſus verò vitandus *eſt*.
Ne invidias bona ſociis, ne reprehenſionem affigas:
Sine invidia etiam dii inter ſe degunt.
Non invidet luna longe præſtantioribus ſolis radiis;
Nec terra altitudini cœleſti, licet ipſa ſit infra;
Non flumina mari; ſed ſempiternam concordiam agunt:
Nam ſi diſcordia inter deos eſſet, non conſiſteret polus.
Temperantiam exerce, & obſcœnis factis abſtine.
Ne ſectare malignitatem, ſed jure abole vindictam.
Perſuaſio quidem utilitatem, lis verò litem gignit.
Ne credas cito, priuſquam certo finem perſpicias.
Vincere benefacientes pluribus meritis convenit.
Pulchrius eſt excipere hoſpitem ſtatim frugalibus menſis,
Quam pluribus ſubdolis & tardantibus intempeſtive.
Nunquam fœnerator amarus ſis viro pauperi.
Neque quis aves è nido ſimul omnes auferat:
Sed matrem dimittas, ut rurſus habeas ex ea pullos.
Nunquam judicare homines ſiveris imperitos: (artis.
Sapientiam ſapiens dirigit; artes autem qui ejuſdem eſt
Non capit magnam doctrinam qui non didicit audire:
Nihil enim intelligunt qui nunquam bona didicere.
Nec menſipetas adulatores fac ſodales,
Multi namque cibi & potûs ſunt ſodales,
Tempori ſervientes, ſi habeant unde ſatientur;
Succenſentes paucis, & multis omnes inexplebiles.
Vulgo ne fide: mutabilis ingenio eſt turba.
Vulgus, aqua, & ignis, cohiberi nequeunt.
Neque fruſtra ad ignem ſedens devores charum cor.
Moderata diis præſta: modus enim eſt optimus.
Terram impertire inſepultis cadaveribus.
Ne tumultum mortuorum refodias, neque non adſpectanda
Soli monſtres, divinamque iram provoces.
Non honeſtum eſt hominis compagem reſolvere.
Et mox è terra ſperamus nos in lucem prodituras
Defunctorum reliquias: poſtea verò dii erunt.

Animæ

Θυμὸς ἐμῷ στήθεσσι μανίλιω ὀλοόφρονα τεύχει.
Ὀργὴ δ' ὄτιν ὄρεξις ἐπαίνυται ἦ, μιλῶις.
Ζῆλος ἦρ' ἀγαθῶν ἐσθλὸς, φαύλων δ' ἀνεχθός.
Τόλμα κακῶν ὀλοή· μέγ' ὀφέλλει δ' ἐσθλὰ ποιοῦντας.
Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς, ὁ ἦ Κύπριδος ἄιχθος ὀφέλλει.
Ἡδὺς ἀγαθόφρων κιχλήσκει ἐς πολίτας.
Μέτρῳ μὴ φαγέειν, πίνειν, μὴ μυδολοχεύειν.
Πάντων μέτρον ἄριστον, ἐπεβάσατο δ' ἐλευθερίη.
Μὴ φθονέης δ' ἀγαθῶν ἑτάροις, μὴ μῶμον ἀνάψῃς.
Ἄφθονοι ὀργυίδες καὶ ἐν ἀλλήλοις τελέθουσιν.
Οὐ φθονέει μιλίῃ πολὺ κρείσσοσιν ἠλίκι αὐγαῖς,
Οὐ χθὼν ὑγρῆσιν ὑψώμασι, πόρθεν ἐοῦσα,
Οὐ ποταμοὶ πελάγεσσιν· ἀεὶ δ' ὁμόνοιαν ἔχουσιν.
Εἰ γὰρ ἔρις μαχάρεσσιν ἔλοι, οὐκ ἂν πόλος ἔστη.
Σωφρονεῖν δ' ἀσκεῖν, αἰσχρῶν δ' ἔργων ἀπέχεσθαι.
Μὴ μεμῦκε κακόπτερα, δίκῃ δ' ἀπάλευσον ἄμπαυμα.
Πειθὼ μοῦνος γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει.
Μὴ πίσυνος πάγχυ πεῖν ἀτρεκίως πέρας ὄψει.
Νικᾷν ἐν ἔριδας ὀπὶ πλέονεσσι καθίκει.
Καλὸν ξενίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις,
Ἢ πλείοσιν δολίοισι βραδυνέμεν ὀψὲ κομεῖν.
Μηδέποτε χείρας πυρὸς ἠΰ ἀνδρεῖ πίμπη.
Μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἐλέσθω.
Μητέρα δ' ἐκποιεῖπε, ἵν' ἔχῃς πάλι πῶλον ἑοπῆος.
Μηδέποτε κείνειν ἀδαήμονας ἄνδρας ἐδοντι·
Τλῆ σοφίῃ Σοφὸς ἐόντες, τέχνας δ' ἀμύητος.
Οὐ χωρεῖ μεγάλῃ διδαχῇ ἀδίδακτος ἀκοῦσαι·
Οὐ γὰρ δὴ νοέοντ' ὀϊ μηδέποτ' ἐσθλὰ μαθόντες.
Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας πεπάσθω ἑταίρους.
Πολλοὶ γὰρ πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι.
Καιρὸν δωτεύοντες, ἑπλῶ κορέσασθαι ἔχουσιν
Ἀχθόμενοι δ' ὀλίγοις, καὶ πολλοῖς πάντες ἄπωθοι.
Λαῷ μὴ πίσυνος· πολύβροτός ἐστιν ὅμιλος.
Λαὸς καὶ ὕδατι καὶ πῦρ, ἀνατάσσεται πάντα.
Μηδὲ μάτην ὀπὶ πῦρ, καθίσας μυθῆς φίλον ἦτορ.
Μέτρα ἦ τεύχε θεοῖσι· τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον.
Γαῖαν ὁπλοτέρῃσι ἀταρχύτοις νεκύεσσι.
Μὴ τύμβον φθιμένων ἀνορύξῃς, μηδ' ἀθίαπτα
Δείξῃς ἠελίῳ, καὶ δαιμόνιον χόλον ὄρσῃς.
Οὐ καλὸν ἀρμονίῃσι ἀναλύεσθαι ἀνθρώποις.
Καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομαι ἐς φάος ἐλθεῖν
Λείψανα ἀποιχομένων· ὁπίσω ἦ θεοὶ πλέκουσι.

Ψυχαὶ

Animæ namque incorruptæ manent in mortuis. (imago Dei.
Spiritus enim est Dei *donum* mortalibus accommodatum,&
Corpus enim ex terra habemus; & omnes in eam
Resoluti pulvis sumus: cœlum verò spiritum recipit.
Divitiis ne parcas; *sed* recordare quod mortalis es.
Non licet in infernum opes habere, vel pecunias *eò* vehere.
Omnes vita functi pares sunt; animabus autem Deus imperat.
Communia domorum tecta æterna, & patria orcus:
Communis locus universis, & pauperibus, & regibus.
Non multum temporis vivimus homines sed ad tempus:
Anima verò immortalis & senectutis expers vivit perpetuo.
Neque malis succumbe, neque item exulta gaudio.
Sæpe in vita etiam confidentibus diffidendum.
Tempori servi, nec resta ventis.
Infortunium & afflictis mali solutio venit repente.
Ne grandiloquentiæ indulgens mente rabiosus fias.
Facundiam exerce, quæ magno omnibus erit emolumento.
Telum sane homini penetrantius ferro, ratio est.
Arma unicuique tribuit Deus naturam aëriam;
Avibus quidem magnam celeritatem, & robur leonibus.
Tauriſque *in* sponte fusis cornibus, & aculeos apibus
Innatum dedit tutamen; at ratio, propugnaculum homini-
Sed divinitus inspiratæ sapientiæ ratio est optima. (bus
Præstantior est robusto vir sapientia præditus:
Agros, urbes, & naves sapientia gubernat.
Non fas est occultare virum sceleratum, ne puniatur:
Sed maleficum aversari oportet necessario.
Sæpe cum malis moriuntur qui cum eis sunt.
Furacium hominum ne accipe furtivum depositum:
Utrique fures sunt; & qui recipit, & qui furatur.
Suum omnibus tribue: æqualitas verò in omnibus optima.
Incipiens parce cunctis utere, ne tandem egeas.
Ne jumenti mortalis cibum ad mensuram ceperis.
Quod si inimici jumentum in via. ceciderit, colleva.
Errantemque hominem & mari jactatum ne divites.
Satius, pro hoste amicum nancisci benevolum.
Incipiens malum præcide, & ulceri medere.
Ne quam à feris depastam comedas, carnem, sed velocibus
Reliquias linque canibus: feris feræ vescantur.
Venena ne para: à Magicis libris abstine.
Infantulis tenellis nè violenter manum corripueris.
Seditionem & litem declina bello ingruente.

Ne

Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήδειοι ἐν φθιμένοισι.
Πνεῦμα γάρ ὅτι θεῦ χρῆσις ἐνὶ στήθεσσι κὴ εἰκών.
Σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν, κὴ πάντες ἐς αὐτὴν
Λυόμενοι κόνις ἐσμέν· ἀπὸ δ' ἀνὰ πνεῦμα λέλοιπε.
Πλάστα μὴ φείδου· μέμνησο ὅπ ἐνὶ στὸς ἐπάρχεις.
Οὐκ ἔν' ἐς ἄλλον ὄλβον ἔχειν κὴ χρήματ' ἀγαθὰ.
Πάντες ἴσοι νέκυες· ψυχῶν ὁ θεὸς βασιλεύει.
Κοινὰ μέλαθρα δόμων αἰώνια, κὴ πατρὶς ἅδης·
Ξυνὸς χῶρος ἅπασι, πένησί τε κὴ βασιλεῦσιν.
Οὐ πολλὼ ἄνθρωποι ζῶμεν χρόνον, ἀλλ' ὀπίσσω·
Ψυχὴ δ' ἀθάνατος κὴ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός.
Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' ἐν ἐπαγάλλεο χάρμῃ.
Πολλάκις ἐν βιότῳ κὴ θαρραλέοισιν ἅπασον.
Καιρῷ λατζάειν, μηδ' ἀντιπνέειν ἀνέμοισι.
Πῆμα κὴ ἀχθομένοιτι κακῶ λύσις ἤλυθεν ἄφνω.
Μὴ μεγαληγορίῃ τευφῶν φρένα λυσιπόνοιο.
Εὐσεβίῃ ἀσκεῖν, ἥτις μάλα πάντας ὀνήσει.
Ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ πρωτεῦον ὅτι σιδήρου.
Ὅπλον ἐκάστῳ νεῖμε θεὸς φύσιν ἠρεφόιτον,
Ὀργισι μὴ πολλῶ ταχυτῆτ', ἀλλὰ τε λέκτρῳ,
Ταὐτοῖς δ' αὐτοχύτοις κεφάεσσιν, κέντρα μελίσσης
Ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε· λόγος δ'. ἔρυμ' ἀνθρώποισι.
Τῆς ὑ θεοπνεύστε σοφίης λόγος ὅτιν ἄριστος.
Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σοφὸς μὴ ἀνήρ·
Ἀρχὰς κὴ πόλιας σοφίη κὴ νῆα κυβερνᾷ.
Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἄπαντι·
Ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποζωπάειν ἀνάγκῃ.
Πολλάκι σωθήσκει κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.
Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμων ἀνδρῶν φιλοδήκων·
Ἀμφότεροι κλῶπες· κὴ ὁ δεξάμενος, κὴ ὁ κλέψας.
Μοῖραν πᾶσι νέμειν· ἰσότης δ' ἐν πᾶσιν ἀρίστη.
Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ὑπερεύρῃς·
Μὴ κτεάνων στητοῖο βορὴν κὴ μέτρον ἔλαυε.
Κτεάνων δ' ἣν ἐχθροῖο πέσῃ καθ' ὁδὸν, σῶζε νόημα.
Πλαζόμενόν τε βροτὸν κὴ ἀλίτροπον ἐς νόον ἄγαγε.
Βέλτερον, ἀντ' ἐχθρῆ τυχέειν φίλου ξυμφρονέοντος.
Ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἕλκος τ' ἀκέσασθαι.
Μηδέ π στερεβόρον δαίσῃ κρέας, ἀρνίθεσσιν ὑ
Λείψανα λεῖπε κυσίν· στηρῶν ἄπο στῆρες ἔδουσι.
Φάρμακα μὴ τεύχε· μαγικῶν βίβλων ἀπέχεσθαι.
Νηπάχοις ἀπαλοῖς μὴ μάρψῃ χεῖρα βιαίως.
Φεῦγε δολοφασίην κὴ ἔριν πολέμου φερεπόντου

Ne malo bene feceris: idem eſt ac ſeminare in ponto.
Opus fac, allaborans ut de propriis vivas:
Omnis enim opus fugitans homo, de furtivis vivit manibus:
Neque de alterius cœna veſcaris menſæ rejectamentis,
Sed de propriis facultatibus edas, expers contumeliæ.
Quod ſi quis non didicit artem, fodiat bidente.
Eſt in vita omnigenum opus, ſi laborare volueris.
Nauta ſi navigare velis, mare *eſt* ſpatioſum;
Si verò agriculturam ſectari, lati campi.
Nullum opus hominibus facile eſt ſine labore,
Nec diis ipſis: labor autem virtutem magnopere adjuvat.
Formicæ, intimis terræ penetralibus relictis,
Prodeunt victûs indigentes, quando arva,
Segetibus detonſis, fructibus implent areas:
Eædem tritici recens extritum onuſculum geſtant,
Aut hordei; ſemperque geſtans geſtantem urget,
Ex æſtate in hyemem victum ſuum comportantes
Indefeſſum: natioque parva laborioſa eſt.
Operatur quoque aëria optiméque laborans apis,
Sive cavæ petræ in caverna, ſive in arundinibus,
Sive in antiquæ quercûs civitate, intra alvearia.
Favis melleſtoros per flores cereas-ſtellas-ſtruens.
Ne maneas cœlebs, ne ſorte ſine nomine pereas:
Da quid naturæ & ipſe; gigne viciſſim, ſicut genitus es.
Ne proſtituas uxorem, liberis tuis maculam adſpergens:
Non enim ſimiles progignunt filios adulterini lecti.
Novercæ ne attinge ſecundos parentis lectos;
Sed ut matrem cole quæ matris veſtigiis inſiſtit.
Neque in averſandum ſororis cubile venias.
Neque pellicum patris lecto commiſcearis.
Neque mulier conceptum fœtum corrumpat in ventre;
Neque poſt partum canibus projiciat aut vulturibus laceran-
Neque ullus ſuæ conjugi gravidæ manum afferat, (dum.
Nec item generationi aptum puerum marem unquam execa.
Nec cum brutis animalibus initorium in torum venias.
Ne petulanter mulierem viola ob pudendum concubitum.
Ne naturæ toros tranſilias ad venerem nefariam:
Ne ipſis quidem feris maſculi complacuerunt tori.
Nec item fœminæ maſculorum concubitus imitentur.
Neque amore mulieris totus diffluas effræni:
Non enim amor deus eſt, ſed affectus occultus omnium.
Neque fratrum uxorum conſcende cubilia.

Tuam

Μὴ κακὸν ἓν ἕρξῃς· ἀπείρειν ἶσον ἐς ἐπὶ πόντῳ.
Ἐργάζου, μοχθῶν ὡς ὄζ ἰδίων βιοτεύσῃς.
Πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ ζώει κλοπίμων ἄπο χειρῶν.
Μηδ' ἄλλε φθόνει δαιτὸς ἕδοις ἀκυβάλισμα τραπέζης·
Ἀλλ' ἀπὸ οἰκείων βιότων φαγέοις ἀνύβριστος.
Εἰ δέ πε ἓ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ.
Ἔστι βίῳ πᾶν ἔργον, ἐπὴν μοχθεῖν ἐθέλῃσθα.
Ναυπλ. εἰ πλώειν ἐθέλεις, ἐυρεῖα θάλασσα·
Εἰ ὄ γεωπονίην μεθέπειν, μακρή τοι ἄρουρα.
Οὐδὲν ἄνδ. καμάτῳ πέλει ἀνδρὶ ἐοικὸς ἐυπετὲς ἔργον,
Οὐδ' αὐτοῖς μακάρεσσι πόν. δ' ἀρετὴν μέγ' ὀφέλλει.
Μύρμηκες γαίης μυχάτης φερολεπτόπες οἶκες,
Ἔρχον. βιότοιο κεχρημένοι, ὁππότ' ἄρουραι
Λήϊα κειρόμεναι καρπῶν πλήθουσιν ἀλωάς·
Οἱ δ' αὐτοὶ πυρῷο νεοπειθὲς ἄχθ. ἔχουσιν,
Ἢ κριθῶν· αἰεὶ ὄ φέρων φορέοντα διώκει,
Ἐκ θέρε. ποτὶ χείμα βορῆι σφετέρῳ ἐπάγοντες
Ἄσπετον· φῦλον δ' ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον.
Κάμπτει δ' ἠερόφοιτος ἀειπόν. τε μέλισσα,
Ἠὲ πέτρης κοίλης χθ. χρεμὸν, ἢ δονάκεσσιν,
Ἢ δρυὸς ὠγυγίης χθ. κοιλάδ. ἔνδοθι σίμβλων
Σμιλώεσι μυελόεντα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα.
Μὴ μείνῃς ἄγαμ., μή πως νώνυμ. ὄλῃαι,
Δὸς π φύσει κ' αὐτὸς· τέκε δ' ἔμπαλιν, ὡς ἐλοχεύθης.
Μὴ φαρμακεύσῃς ἄλοχον, σέο τέκνα μιαίνων·
Οὐ γὰρ πίκλει παῖδας ὁμοίους μοιχικὰ λέκτρα.
Μητρυιῆς μὴ φαῦε γε δευτέρα λέκτρα γυνῆ.
Μητέρα δ' ὡς πίμα, τίω μητέρος ἴχνια βᾶσαν.
Μηδὲ κασιγνήτης ἐς ἀπόξενον ἐλθέμεν εὐτιώ.
Μηδ' ὅτι παλλακίοισι πατὴρ λεχέεσσι μιγείης.
Μηδὲ γυνὴ φθείρῃ βρέφ. ἔμβρυον ἔνδοθι γαστὸς,
Μηδὲ τεκοῦσα κυσὶ ῥίψῃ κ' οἰωνοῖσι ἕλωρα.
Μηδέ πς ἢ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλῃ.
Μηδ' αὖ παιδογόνον ποτὲ τέμνειν ἄρσενα κοῦρον,
Μηδ' ἀλόγοις ζώοισι βατήριον ἐς λέχος ἐλθεῖν.
Μηδ' ὕβριζε γυναῖκα ἐπ' αἰσχυντοῖς λεχέεσσι.
Μὴ φθονερὴς ἐυνὰς φύσεως εἰς κύτος ἄθεσμον,
Οὐδ' αὐτοῖς ἄρσεσι θήρεσι σωεύεσθεν ἐοῦσι
Μηδε π θηλύτεραι λέχ. ἀνδρῶν μιμήσαιντο.
Μηδ' ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἅπας ῥᾴδιος ἀνὴρ δέκτω·
Οὐ γὰρ ἔρως θεός ὅστι, πάθ. δ' αἰδήλιον ἀπάντων,
Μηδὲ κασιγνήτων ἀλόχων ὅπι δέμνια βαίνειν.

Tuam ama conjugem. Quid enim ſuavius & præſtantius,
Quam ſi viro conſentit chara uxor uſque ad ſenectam,
Et maritus ſuæ uxori, neque inter eos incidit contentio?
Neque quis ſine deſponſatione violenter puellis miſceatur.
Neque malam uxorem domum *in* tuam ducito:
Nec ſervias uxori triſtis gratia dotis.
Equos generoſos quærere per domos,
Taurolque robuſtos, & feroces catulos;
Sed bonam *uxorem* ducere non contendimus inſipientes:
Neque malum reſpuit mulier virum, ſi dives ſit.
Neque nuptiis nuptias inducas, malum ſuper malo.
Liberis autem tuis ne difficilis, ſed lenis eſto:
Si verò quid deliquerit puer, caſtiget mater filium,
Aut etiam ſeniores familiæ, vel populi proceres.
Ne in maſculo puero nutrias jubam cirri,
Neque comam criſpa, neque nexus obliquos cincinnorum:
Maſculis non convenit coma, ſed mulieribus luxus.
Pueri formoſi juvenilem cuſtodi formam:
Multi enim rabido amore ad maſculos congreſſus feruntur.
Virginem cuſtodi bene clauſis thalamis:
Nec eam uſque ad nuptias ante domum conſpici ſiveris.
Liberorum pulchritudo difficilis eſt cuſtoditu parentibus,
Cognatis amorem tribue, juſtamque concordiam.
Reverere canos circum-tempora, cedeque ſenibus
Sede & honoribus omnibus: natu verò præſtantem
Senem, æqualem patris, paribus *cum patre* honoribus vene-
Ventris debitam portionem præbe miniſtris. (rare.
Servo demenſum tribuas, ut tibi gratus ſit.
Notas ne ſervo imprimas, probro eum afficiens.
Servum ne lædas maledictis deferendo apud herum,
Accipe vel à ſervo, ſi recte ſapiat, conſilium.
Caſtitas animæ, corporis eſt purgatio.
Hæc juſtitiæ arcana: ſecundum quæ viventes,
Bonam vitam uſque ad ſenectutis limen tranſegeritis.

Hi autem verſus Phocylidi tribuuntur partim apud Athenæum, partim apud Stobæum.

COnvenit autem in ſympoſio ſcyphis circumeuntibus
Suaviter garrientem & ſedentem vinum bibere.

Si

Στέργε τελὼ ἄλοχον. τί γὰρ ἡδύτερον ἢ ἄρειον,
"Η ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήρᾳ ἄχει,
Καὶ πόσις ἢ ἀλόχῳ, μηδ' ἐμπίσῃ ἄνδιχα νεῖκος;
Μηδέ τις ἀμπίσευτα βίῃ κέρσῃσι μιγείη.
Μηδὲ γυναῖκα κακὴν οἴκοισιν ζοῖσιν ἄγεσθε,
Λαμπεύης δ' ἀλόχῳ λυγρῆς χάριν εἵνεκα φερνῆς.
"Ιππους δ' εὐχήλους δίζεσθε μᾶλλον ἢ οἶκον,
Ταύρους δ' ὑψιτένοντας, ἀτὰρ σκυλάκων παναγείους·
Γῆμαι δ' ὐκ ἀγαθὴν ἐθελήσομεν ἀφρονέοντες·
Οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρ' ἀπαναίνεται ἀφνεὸν ὄντα.
Μηδὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγῃς, ὅτι πήματι πῆμα.
Παισὶ δὲ μὴ χαλέπαινε τεοῖς, ἀλλ' ἤπιος ἴσθι·
"Ην δέ τι παῖς ἀλίτῃ, κωλυέτω μέγα μύθῳ.
"Η γὰρ φρεσβύτατοι γνωτῆς, ἢ δημογέροντες.
Μὴ μᾶλλον ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφειν χαίτην πλοκαμῖδα.
Μὴ κορυφὴν πλέξῃς, μήθ' ἅμματα λοξὰ κορύμβων·
"Αρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κόμη, χλιδὴ γὰρ γυναιξί.
Παιδὸς δ' εὐμόρφου φρουρεῖν νεοτήσιον ὥρην·
Πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι θεὸς ἄρσενα μίξιν ἐραστήν.
Παρθενικὴν δ' ἔφυλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι,
Μηδέ μιν ἄχρι γάμων θεὸς δόμων ὀφθῆναι ἐάσῃς.
Κάλλος δυσέριστον ἔφυ παίδων τεκέεσσιν.
Συζηλώσειν φιλότητα νέμοις ὁσίην δ' ὁμόνοιαν.
Αἰδεῖσθαι πολιοκρατάφους, εἴ χεν ὁ γήρασιν
"Εδρης καὶ γερόντων πάντων· γλυκὺ δ' ἀτάλαντον
Πρέσβυν ὁμήλικα πατρὸς ἴσας πιμπλᾶσι γέρωρις.
Γαστρὸς ὀφειλόμενον δασμὸν παρέχειν θεράπων.
Δοῦλα τακτὰ νέμοις, ἵνα τοι καταδύμενος εἴη.
Σπέρματα μὴ γρῴλῃς, ἑπονειδίζων διεφόρητα.
Δοῦλον μὴ βλάπτῃς πὶ κακοεργέων θεὸς ἄνακτα.
Λάμβανε καὶ βουλὴν παρὰ οἰκέτου εὐφρονέοντος.
Ἀγνεῖαι ψυχῆς, τε ζώματός εἰσι καθαρμοί.
Ταῦτα δικαιοσύνης μυρία· οἷα βιοῦντες,
Ζωὸν ἐκτελέοιτ' ἀγαθὴν μέχρι γήραος ἡδῆ.

Φέρε δὴ καὶ παίδε Φωκυλίδου ἔπη, τὰ μὲν παρ'
Ἀθηναίῳ, τὰ δὲ παρὰ Στοβαίῳ.

ΧΡΗ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων πεινιπομφάων
Ἡλίκα κατπλόντα καθήμενον οἰνοποτάζειν.

Si opibus indigeas, curam habeto pinguis agri:
Agrum enim aiunt copiæ cornu esse.

Et hoc Phocylidis *est*: Plurimos esse genere nobiles,
Quos neque in verbis, neque in consiliis gratia sequitur.

Et hæc Phocylidis *sunt*: Ex quatuor istis nata sunt
Mulierum genera: alia, ex cane; alia, ex api;
Alia, ex torva sue; alia, ex equa jubata: (stans;
Ex equa nata commoda est, velox, discurrens, specie præ-
Ex torva autem sue, neque mala neque item bona *est*;
Ex cane verò, molesta & sera *est*. Ex apicula autem,
Bona est rei familiaris administratrix, & scit opus facere:
Cujus chare sodalis, nuptias desiderabiles sortiri exopta.

PYTHAGORÆ
AUREA CARMINA.

PRimum deos immortales, ut lege ordinatum est,
Cole; & jusjurandum observa: deinde heroas præclaros,
Et inferos dæmones venerare, legitima *eis sacra* faciens:
Parentesque honora, & qui genere tibi proximi sunt.
Cæterorum verò tibi amicum virtute fac quisquis *est* opti-
Lenibus cede verbis factisque utilibus. (mus.
Nec oderis amicum tuum exigui peccati causa,
Quoad poteris: potentia enim prope necessitatem habitat,
Hæc quidem sic teneas. Cæterum his superior esse assuesce,
Ventre quidem primum, & somno, & libidine,
Et iracundia. Turpe verò quippiam nunquam facies nec cum
Nec tecum: sed omnium maxime teipsum reverere. (alio,
Deinde justitiam exerce, & verbis & factis.
Neque inconsiderate te in ulla re gerere assuesce;
Sed nôris quod omnibus fato destinatum sit mori:
Pecuniæ verò aliàs acquiri solent, aliàs perdi.
Quasq; divina sorte homines calamitates habent, (nare:
Earum quamcunq; portionem habes, leniter fer, nec indig-
Mederi tamen *illis* decet, quantum potes. Sic verò cogita;
Non admodum multum bonis *viris* Parca de illis tribuit.
Multi verò inter homines tam mali quam boni sermones
Incidunt:

Χρυσίζων πλάστιγγα, μελέτιμον ἔχε πόνον ἄχεϊ.
Ἄγεσθαι γάρ τε λέγεται ἀμαλδύνης κέρας ἔμπης,

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Τὸ πλέον ἥμισυ συμβιοῦν ἔστι,
Οἷς ἔστ' ἐμμύδοις ἔπι χάρις, ἔστ' ἐνὶ βυλῇ.

Καὶ τάδε Φωκυλίδεω· Τετόρων ἀπὸ τῶνδε γλύονται
Φῦλα γυναικείων· ἡ μὲν κυνὸς, ἡ δὲ μελίσσης,
Ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἡ δ' ἵππου χαιτήεσσης·
Εὔφορος ἥδε, ταχεῖα, θεὸς ἔσκε, εἶδος ἀείσας·
Ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἔστ' ἂν κακὴ ἥδε μάθῃσι·
Ἡ δὲ κυνὸς, χαλεπή τε καὶ ἄγριος· ἡ δὲ μελίσσης,
Εἰκονόμος τ' ἀγαθὴ, καὶ ἔπεσσι δικαίοις ἐργάζεται·
Ἧς ἔυχε, φίλ' ἑταῖρε, λαχεῖν γάμου ἱμερόεντος.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον· ἔπειτ' ἥρωας ἀγαυούς·
Τούς τε καταχθονίους σέβου δαίμονας, ἔννομα ῥέζων,
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄσχις ἐγγεγαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ, ποιοῦ φίλον ὅπτις ἄριστος.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ὠφελίοισι.
Μήδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
Ὄφρα δυνῇ· δυνάμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν ὕττως ἴσθι κρατεῖν· σὺ δ' ἐθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρῶτα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ. φρίξεις δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλῳ,
Μήτ', ἰδίῃ· πάντων δ' αἰδοῦ σεαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει, ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μήδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν πρὸς μηδὲν ἐθίζε·
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πεπρωμένον ἅπασι·
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶται φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσσαι.
Οὐτά τε δαιμονίοισι πύχαις βεβροτὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς. πρᾴως φέρε, μηδ' ἀγανάκτει.
Ἰᾶται δ' ὀρθῶς, καθόσον δύνῃ, ὧδε δὲ φέρβου·
Οὐ πάντα τοῖς ἀγαθοῖς τάδε πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ

Incidunt : quibus neque exterrearis, neque ſinas
Te dimoveri *ab inſtituto*. Mendacii verò ſi quid dicatur,
Leniter ſuſtine. Quod autem *nunc* dicam, per omnia perficia-
Nemo tibi neque verbis neque factis perſuadeat, (tur :
Ut facias dicaſve quod tibi non ſit commodum.
Conſulta ante opus, ut ne ſtulta *inde* exiſtant.
Stolidi utique eſt viri & facere & dicere inconſiderata.
Verum ea perage, quæ te poſtea non moleſtent.
Nihil autem illorum age quæ ignoras ; ſed diſce (ſiges.
Quæcunque opus eſt : atq; ita jucundiſſimam vitam tran-
Neq; ſanitatem, quæ corpori debetur, neglectui habere opor-
Sed modum in potu, cibo, & exercitiis (tet,
Adhibere : Modum autem voco id, quod tibi dolorem non pa-
Sed aſſueſce victum habere purum, non delicioſum. (riat.
Et cave ea facere quæcunque invidiam habent.
Nec ſumptus importune facias, velut honeſti ignarus ;
Nec illiberalis ſis : Modus quippe in omnibus optimus.
Fac ea quæ tibi non noceant : & ante opus delibera.
Neque ſomnum mollibus oculis admittas,
Priuſquam diurnorum operum ſingula ter *animo* percurras :
Ubi tranſilii? quid feci? quid mihi, cùm oporteret, non peracti ſit?
Exorſus autem à primo percenſe : & deinde (eſt?
Turpibus quidem perpetratis, increpare ; bonis verò, delectare.
Hæc elabora ; hæc meditare ; hæc te amare oportet :
Hæc te in divinæ virtutis veſtigia conſtituent,
Ita certe per eum qui animæ noſtræ tribuit quaternum
Fontem perennis naturæ. Cæterum ad opus accede,
Deos ut *id* perficiant precatus. Hæc adeptus, (num
Cognoſces & immortalium deorum & mortalium homi-
Conſiſtentiam, qua & tranſeunt ſingula, & continentur.
Cognoſces, qua fas eſt, naturam in omni re ſimilem :
Ut neque ſperes non ſperanda, neque quicquam *te* lateat.
Cognoſces quoq; homines ſua ſponte accerſita mala habere.
Miſeri, qui bona cum prope ſunt, non inſpiciunt,
Nec; audiunt. Malorum verò ſolutionem pauci intelligunt.
Talis ſors hominum lædit mentes : illi verò cylindris
Aliàs aliò feruntur, infinita habentes mala.
Triſtis enim comes lis latenter nocet, (re.
Congenita ; quam non decet accerſere, ſed cedendo fuge-
Jupiter pater, aut multis omnes ſolveres malis,
Aut omnibus, quali fortuna ſint uſuri, monſtrares.
Sed tu confide ; quandoquidem divinum eſt mortalibus genus,

Quibus

Περαίπησσ'· ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μητ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἰς ἐμὲ σαυτόν· φεῦδος δ' ἦν πέρ τε λέγῃ,
Πρόφρων ἴσχ'. ὃ δέ τοι ἐρέω, ὅπη παντὶ τελείσω·
Μηδείς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ μήτέ τι ἔργῳ
Πρῆξαι μηδ' εἰπεῖν ὅ, τι τοι μὴ βέλτερον ὄζῃ.
Βουλεύειν· ἦ σεῦ ἔργα, ὅπως μὴ μωρὰ πέλῃται.
Δειλὸν τοι φρήσιν τε λέγει τ' ἀνόητα σεῖο ἀνδρός.
Ἀλλὰ πάδ' ἐκτελέειν ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ.
Πρῆσσε ἦ μηδὲν ἧμι μὴ πίσασα, ἀλλὰ διδάσκω
Ὅσσα χρεών· κἠ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ' ὑγιείης τῆς φρὶ ζώμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή,
Ἀλλὰ ποτῆ τε μέζον κἠ σίτου γυμνασίων τε
Ποιεῖσθ· μέζον ἦ λέγω τόδ' ὃ μή σ' ἀνιήσῃ.
Εἰθίζου ἦ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν ὁπόσα φθίνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ χαιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων
Μηδ' ἀνελεύθερος ἴδῃ. μέτρον δ' ὅτι πᾶσιν ἄειρον.
Πρῆσσε ἦ ταῦθ' ἅ σε μὴ βλάψῃ· λόγισαι ἦ φρὶ ἕκαστα.
Μήδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι φῶτα δέξασθαι·
Πείν φησ' ἡμείνων ἔργων τεὸς ἔκαστον ἐπελθεῖν·
Πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενον δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι κἠ μετέπειτα.
Δειλὰ μὲν ἐκφύξας, ὁπιπλήσσεο· χρηστὰ δ', τέρπου.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων σε χρὴ ἐρᾶν σοῦ
Ταῦτά σε τὴν θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει.
Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρῃ ψυχᾷ φίλα δόντα τετρακτύν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ' ἔρχεο ἐπ' ἔργον,
Θεοῖσιν ἐπευξάμενον τελέσαι. τούτων δ' κρατήσας,
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
Σύσσημ', ἦ τε ἕκαστα διέρχεται, ἦ τε κρατεῖται.
Γνώσῃ δ', ἦ δίκης ὄζει, φύσιν φρὶ παντὸς ὁμοίην·
Ὥστέ σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν, μήτέ τι λήθειν.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας.
Τλήμονες, οἵτ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὐκ ἐσορῶσιν,
Οὔτε χλύουσι· λύσιν δ' κακῶν παῦροι ζωίσασι.
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· οἱ δ' κυλίνδεσθ'
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέροντα, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
Λυγρὴ γὰρ ζωοπαθὴς ἔρις βλάπτουσα λέληθεν
Σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ φεύγειν, εἴκοντα δ' φθίνειν.
Ζεῦ πάτερ, ἦ πολλῶν γε κακῶν λύσεις ἄπαντας,
Ἢ πᾶσιν δείξαις οἷόν τῳ δαίμονι χρῆν.
Ἀλλὰ σὺ θάρσει. ἐπεὶ θεῖον γένος ἔστι βροτοῖσιν,

Οἷς

Quibus ſancta proferens natura oſtendit ſingula.
Quorum ſiqua tibi portio eſt, tenebis quæ te jubeo,
Medela adhibita, & animam ab iſtis ærumnis liberabis.
Sed abſtine eduliis quæ diximus, cum in purgationibus
Tum in animæ ſolutione dijudicans: & ſingula conſidera,
Auriga ſuperne conſtituta optima ratione.
Quod ſi relicto corpore ad liberum æthera perveneris,
Eris immortalis Deus incorruptibilis, nec amplius mortalis.

Ejuſdem.

Parce tuæ vitæ, ne quam ipſam animi affectibus devores.

EX SOLONIS ELEGIIS.

MEmoriæ & Jovis Olympii inclytæ filiæ,
Muſæ Pierides, audite me precantem.
Felicitatem Mihi à diis beatis præbere, & ab omnibus
Hominib⁹ ſemper bonā habere exiſtimationē:
Et jucundum hic amicis eſſe, inimicis autem acerbum;
Illis quidem venerandum, his autem formidabilem aſpectu.
Pecunias porro deſidero quidem habere; injuſtè verò poſſi-
Nolo: omnino *enim* vindicta tandem venit. (dere
Ac divitiæ quidem quas dii tribuerint, manent homini
Stabile ab imo fundo ad verticem uſque:
Quas verò colunt homines, ab injuria non rite
Proveniunt, ſed injuſtis operibus pellectæ
Sequuntur invitæ, ſtatimque permiſcentur calamitati:
Initium autem à parvo *momento* ſit, tanquam ignis,
Leve quidem primum, ſed deſinit dolorificum;
Non enim diu mortalibus injuriæ opera durant,
Sed Jupiter finem inſpicit omnium, atque repente
Ut ventus nubes illico diſſipat
Vernus, qui fluctuoſi maris immenſi
Agitans fundum, & per terram triticiferam

Lætas

Οἷς ἱερὰ ἀφθέγξατο φύσις δείκνυσιν ἔχασα.
Ὧν εἰ σοί τι μετεστι, κεφαλὴν σὸν σε κελεύω,
Ἐξανίσας, ψυχὴν ὄφρα πόνων ἀπὸ φροῦδε ζαώσεις.
Ἀλλ' εἴργε βροτῶν ὧν εἰπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς,
Ἔν τε λύσει ψυχῆς κείνων· μὴ φρεσὶ δ' ἔκαστα,
Ἡνίοχον γνώμην σώσας καθύπερθεν ἀείσω.
Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

Τὰ αὐτὰ.

Φείδεο τῆς ζωῆς, μὴ μὴν καταδυσμοσύνης.

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΛΩΝΟΣ

ἘΛΕΓΕΙΩΝ.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα
Μοῦσαι Πιερίδες, κλυτέ μοι εὐχομένῳ.
Ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων
Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν.
Εἶναι δὲ γλυκὺς ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρός·
Τοῖσι μὲν αἰδοῖος, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
Χρήματα δ' ἐμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
Πλοῦτον δ' ὃν μοι δῶσι θεοί, θέλοντι γε πάντως
Ἔμπεδον ἐκ πείρατος πυθμένι ἐς κορυφὴν
Οὐ δ' ἄνδρες πρώτοισιν, ὑφ' ὕβριος ἃ καὶ κόσμον
Ἔρχει, ἀνὴρ ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος,
Οὐκ ἐθέλων ἕπεται, ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτῃ·
Ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου τίγνεται ὥστε πυρός,
Φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ·
Οὐ γὰρ δὴ θνητοῖς ὕβρις ἔργα πέλει.
Ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος· ὀξὺ δὲ πίπτει
Ὥς τ' ἄνεμος νεφέλας αἶψα διεσκέδασεν
Ἠελίου, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀγρυπέτοιο
Πυθμένα κινήσας, γῆν καὶ πυροφόρον

Δηώσας,

Lætas vaſtans ſegetes, ad deorum ſedem in altum pervenit
Cœlum, & rurſus ſerenitatem ſpectandam exhibet:
Relucetque vis ſolis per terram opimam
Pulchrè, nubium verò nihil amplius eſt videre.
Talis eſt *quoque* vindicta Jovis: neque ob quodlibet,
Ut mortalis homo, eſt citus in iram. (roſum
Cæterum non ſemper latet in perpetuum, quicunq; ſcele-
Pectus habet; ſed omnino tandem detectus apparuit:
At hic quidem ſtatim luit, ille poſt. Quod ſi fugerint
Ipſi, nec deorum fatum inſecutum eos corripuerit;
Omnino tandem venit, atque immeriti facinora luunt
Liberi primorum autorum in poſterum.
Nos verò mortales ita cogitamus ſimul bonus & malus
Quiſque opinionem bonam quam ipſe habet,
Donec aliquid patiatur; tuum rurſus luget: antea verò
Oſcitantes, levi ſpe fovemur.
Quod ſi quis morbis difficilibus implicetur,
Sanum ſe futurum, animum inducit.
Alius cùm timidus ſit, fortis *ſibi* eſſe videtur vir:
Et pulcher *ſibi eſſe videtur*, homo deformis.
Alius carens pecuniis, & paupertatis preſſus onere,
Multas ſe tamen poſſidere putat opes.
Accelerat aliunde alius. Hic quidem per mare vagatur
In navibus, cupiens lucra referre domum,
Per mare, *inquam*, piſcoſum, ventis agitatus periculoſis,
Nihil penitus animæ, *id eſt vitæ ſuæ*, parcens.
Terram ſcindens alius arboroſam,, in annum
Servit iis quibus curva ſunt aratra curæ.
Eſt qui Minervæ, & multas callentes artes Vulcani
Inſtrumenta tenens, operoſis manibus victum colligit.
Alius, Olympiadem Muſarum munera doctus,
Amabilis ſapientiæ modum aſſequitur.
Alium venerabilis jaculator Apollo vatem effecit,
Qui malum homini veniens de longe prænovit,
Quicum dii converſati fuerint. Verum fatalia prorſus
Nec ullum ſolvet augurium, neque ſacrificia.
Sunt qui Pæonis multa pharmaca tenentis opera exerceant
Medici: hos quoque nullus conſequitur finis,
Sæpe enim è modico dolore morbus fit magnus;
Quem nemo ſolverit blanda remedia præbens.
Alterum malis ægritudinibus & moleſtiis agitatum
Manibus contingens *quiſpiam* illico ſanum reddit.

Fatum

Δημώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἔλθῃ αἶψα ἰκάνει
Οὐρανὸν, αἰθαίλω δ' αὖθις ἔθηκεν ἰδεῖν·
Λάμπει δ' ἠελίοιο μᾶλλον κὴ πίονα γαῖαν
Καλὸν, ἀπὰς νεφέων ἐλθὲν ἔτ' ὄβριν ἰδεῖν.
Τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται πίσις, ὑδ' ἐφ' ἑκάστῳ,
Ὥσπερ θνητὸς ἀνὴρ, κίχηται ὀξύχολος.
Αἰεὶ δ' ὅτε λέληθε διαμπερὲς ὅσις ἀλιτρὸν
Θυμὸν ἔχει, πάντως δ' ἐς τέλος ἔξεφάνη·
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔπεσεν, ὁ δ' ὕστερον· εἰ δ' ὃ φύγοσιν
Αὐτοὶ, μηδὲ θεῶν μοῖρ' ὀπίσω κίχῃ,
Ἦλυθε πάντως, αὐτίκ' ἀναίσιοι ἔργα τίνυσιν
Οἱ παῖδες τύπων ἠγεμόνων ὀπίσω.
Θνητοὶ δ' ὧδε νοεῦμεν ὁμῶς ἀγαθός τε κακός τε
Ἑσθλὰ μὲν ἢν αὐτὸς δέξαι ἕκαστος ἔχει,
Πεῖν τε παθεῖν· τότε δ' αὖτις ὀδύρεται ἄχεϊ δ' ἄχεϊ τύτε
Χάσκοντες, κύφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
Χ' ὅστις μὲν νέοσιν ὑπ' ἀργαλέῃσι πεδῇ,
Ὡς ὑλὴς ἔχῃ, τῆτο κατεφράσατο.
Ἄλλος δειλὸς ἐὼν, ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνὴρ·
Καὶ καλὸς, μορφὴν ἃ χαείσατο ἔχων.
Εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δέ μιν ἔργα βιᾶται,
Κτήσασθ' πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ.
Σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος. ὁ μὲν κὴ πόντον ἀλᾶται
Ἐν νηυσὶ, χρήζων οἶκαδε κέρδος ἄγειν,
Ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισι,
Φειδωλὴν ψυχῆς ἀσπερχὲς θέμενος.
Ἄλλος γὴν τέμνων πολυδένδρεον, εἰς ἐνιαυτὸν
Λατρεύει τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει.
Ἄλλος Ἀθηναίης τε κὴ Ἡφαίτε πολυτέχνεω
Ἀργαλέοιν χερσῖν ξυλλέγει βίοτον.
Ἄλλος, Ὀλυμπιάδων Μυσέων ἔξοχα δῶρα διδαχθεὶς,
Ἱμερτῆς ζοφίης μέθεν ἐπτάμενος.
Ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
Ὧ ζωομβρήσωσι θεοί· τὰ δ' μόρσιμα πάντως
Οὔτέ τις οἰωνὸς ῥύσεται, ὔδ' ἱερά.
Ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκε ἔργα ἔχοντες
Ἰητροί· κὴ τοῖς ὔδὲν ἔπεσι τέλος.
Πολλάκι δ' ὀξὺ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
Κοὐκ λύσαιτ' ἂν ἅπαντα φάρμακα δύς·
Τὸν δ' κακαῖς νόσοισι κυκώμενον ἀργαλέῃσι τε,
Ἁλάμενος χερσῖν, αἶψα πέπαυσ' ὑγιῆ.

Μοῖρα

Fatum profecto mortalibus adducit mala simul & bona:
Nec dona divûm fugeris immortalium.
Omnibus sane factis periculum inest: neque quis dignoscit,
Qua se convertat in principio negotii.
Est qui rem aggredi quam optime sibi proponit: sed im-
In magnam noxam difficilemque ruit. (providus
Alteri opera sua male instituenti Deus in omnibus largitur
Successum bonum & liberationem ab imperitia.
Porro divitiarum hominibus nullus constitutus est terminus:
Nam qui inter nos nunc plurimum possident victum,
Bis tantum quærunt. Quisnam satiaverit omnes?
Lucra quidem mortalibus dederunt immortales:
Sed emergit ex ipsis noxa; quam cum Jupiter
Miserit ut sumat pœnas, aliàs alius ipsam experitur in se.

Ejusdem. II.

Nostra verò urbs nunquam occidet Jovis
Fato, & deorum immortalium sententia.
Nam magnanima speculatrix Jove-prognata
Pallas Minerva suis eam manibus protegit.
Ipsi autem celebrem urbem evertere stoliditate
Cives volunt pecuniis dediti:
Populique ducum mens injusta; quibus usitatum est
Ex crebra injuria plurimas sibi dolores conciliare.
Nequeunt enim satietatem capere, præsentemque
Victûs jucunditatem moderari in tranquilitate;

* * * * *

Ditescunt verò injustis studentes operibus.

* * * * *

Neque sacris possessionibus, neque ærariis
Parcentes, furantur direptionibus aliunde alius:
Neque sancta justitiæ scita curant. (nens,
Illa quidem tacens præteritorum conscia, & præsentia cer-
Suo tempore omnino venit, ut pœnas exigat.
Hinc ergò universæ urbi venit immedicabile ulcus,
Inciditque repente in molestam servitutem:
Quæ civilem seditionem, sopitumque bellum excitat,
Quod plurimorum jucundam subvertit ætatem.
Ab hostibus enim subito suis urbs amabilis
Opprimitur præliis, quæ amicos injuriâ afficiunt.
Hæc quidem in populo mala accidunt: sed ex pauperibus
Multi in peregrinam terram deveniunt

Ven-

Μοῖρα δέ τοῖς θνητοῖσι κακὸν φέρει ἠδὲ καὶ ἐσθλόν·
Δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνε) ἀθανάτων.
Πάντη δέ τοι κίνδυνος ἐφ' ἕρμασιν, οὐδέ τις οἶδεν
Ἢ χείσειν μέλλει χείμα) ἀρχομένῳ.
Ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενος, ἐς πρηνοῖσας
Εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσε.
Τῷ δὲ κακῶν ἔρδοντι θεὸς φέρει πάντα δίδωσι
Σωτηρίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
Πλεῖστα δ' ὀλέκει τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται·
Οἳ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖσον ἔχουσι βίον,
Διπλασίως ἀσεύουσι. πῆς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
Κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι·
Ἄπη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνε), ἣν ὁπόταν Ζεὺς
Πέμψῃ πομπήιον, ἄλλοτε ἄλλο ἔχει.

Τὰ αὐτὰ. β'.

Ἡμετέρη δὴ πόλις κἠπὶ μικρὸν Διὸς αἶσαν
Αἶσαν, καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων.
Τοίη γὰρ μεγάθυμος ὑπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει.
Αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφροσύνῃσιν
Ἀστοὶ βούλονται) χρήμασι πειθόμενοι.
Δήμου δ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος· οἷσιν ἑκάστοις
Ὕβρις ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν·
Οὐ γὰρ ἐπίστανται) κατέχειν κόρον, οὐδὲ παρούσας
Εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.

* * *

Πλοῦτον δ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι.

* * *

Οὔθ' ἱερῶν κτεάνων, οὔτε τι δημοσίων
Φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος·
Οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ δίκης θέμεθλα.
Ἣ σιγῶσα ζώουσε τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἐόντα,
Τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτεισομένη.
Ταῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον,
Εἰς δὲ κακὴν ταχέως ἤλυθε δουλοσύνην·
Ἥ στάσιν ἔμφυλον πολεμόν θ' εὕδοντ' ἐπεγείρει,
Ὃς πολλῶν ἑταίρων ὤλεσεν ἡλικίην.
Ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄξυ
Τρύχεται ἐν ζώοδοις τοῖς ἀδικοῦσι φίλοις.
Ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ τρέφεται κακά· ἦλθε δὲ πενιχρῶν
Ἰοῦντα, πολλοὶ γαῖαν ἐς ἀμφοτέρων.

Πεζ

Venditi, vinculiſque indignis conſtricti.

* * * * *

Sic publicum malum privati cujuſlibet ædes occupat,
Nec veſtibulares excludere illud poſſunt januæ:
Altos etiam ſuper muros tranſcendit; & prorſus invenit,
Sive quis in latebras fugiat, ſive in lecto ſe *abſcondat*,
Horum monuiſſe animus me jubet Athenienſes,
Quam multa mala iniquitas urbi conciliet.
Æquitas verò modeſtiam & omnia recta parit,
Et ſemper injuſtis compedes injicit:
Aſpera mitigat, faſtidium ſedat, injuria repellit,
Malique naſcentis diſperdit ſemina:
Jus pravum corrigit, elata corda
Manſuefacit, ſeditioniſque opera compeſcit:
Reprimit etiam acerbæ litis bilem: & geruntur, cum ea
Omnia inter homines integre & prudenter. (regnat,

Ejuſdem. III.

Siqua mala paſſi eſtis ob malitiam veſtram,
Non cauſam illorum diis imputetis.
Ipſi enim eos *qui vos opprimunt* auxiſtis dona mittendo,
Eamque ob cauſam dura nunc premimini ſervitute.
Veſtrûm autem quilibet vulpis incedit veſtigiis,
Omnibuſque vobis mens ineſt mollis.
Linguam enim hominis inſpicitis, & verſuta verba:
In opus verò quod ſit aggrediendum, non intenditis.

Ejuſdem. IV.

Ex nube grandineque nivis exiſtit vis;
Tonitrus quoque ex micante naſcitur fulgure:
A ventis autem mare turbatur; quod niſi quis
Moveat, omnium eſt juſtiſſimum.
Per magnos vitos *ſæpe* civitas perit, & in Monarchæ
Servitutem populus ex imprudentia venit. (bat,
Populo enim tantam permiſi poteſtatem, quanta ſufficie-
Nulli honorem vel detrahens, vel tribuens.
Qui verò potentiâ eminebant, opibuſque erant ſuperbi,
His præcepi, ne quid præter decorum committerent.
Valido verò munivi ſcuto utroſque,
Et neutram partem injuſte ſuperiorem eſſe conceſſi.

Ejuſdem

Περθέντες, δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισι δεθέντες.

****

Οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἶκαδ' ἑκάστῳ,
Αὐλειοὶ δέ τ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι·
Ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἕρκος ὑπέρθορεν, εὗρε δ' ἅπαντας,
Εἰδέ πῃ ἢ φεύγων ἐν μυχῷ, ἢ παλάμῃ.
Ταῦτα διδάξαι δυνατὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
Ὡς κακὴ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει.
Εὐνομία δ' εὔκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
Καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφιπέδησι πόδας·
Τρηχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
Αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα·
Εὐθυίει δὲ δίκας σκολιὰς, ὑπερήφανά τ' ἔργα
Πραΰνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης.
Παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον· ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
Πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

Τῷ αὐτῷ γ'.

Εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὰ δι' ὑμετέρων κακότητα,
Μήτε θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε.
Αὐτοὶ γὰρ τούτους ἠυξήσατε θούσια δόντες,
Καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔχετε δουλοσύνην.
Ὑμῶν δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνει,
Σύμπασιν δ' ὑμῖν χαῦνος ἔνεστι νόος.
Εἰς γὰρ γλῶσσαν ὁρᾶτε καὶ εἰς ἔπος αἰόλον ἀνδρός.
Εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε.

Τῷ αὐτῷ δ'.

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιὼν μὲν καὶ ἠδὲ χάλαζα
Βροντὴ δ' ἐκ λαμπρῆς γίγνεται ἀστεροπῆς.
Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα τεράζεται· ἢν δέ πις αὐτὴν
Μὴ κινῇ, πάντων ὀφὶ δικαιοτάτη.
Ἀνδρῶν δ' ἐν μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰ δὲ μοναρχὸς
Δῆμος αἰδοίῃ δουλοσύνῃ ἕπεται.
Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος ὅσσον ἐπαρκεῖ,
Τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν, οὔτ' ἐπορεξάμενος.
Οἳ δ' εἶχον δυνάμιν, καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοὶ,
Καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν.
Ἕστηκα δ' ἀμφιβαλὼν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέροισι,
Νικᾶν δ' οὐκ εἴασ' ἀμφοτέρους ἀδίκως.

Ejuſdem. V.

Tu quidem Soliis diu hic imperans
Urbemque genuſque veſtrum colas,
Sed me celere in navi ab inclyta inſula
Incolumem Venus violis-redimita dimittat:
Propterque habitationem hanc gratiam largiatur & gloriam
Bonam, & reditum in patriam noſtram.

Ejuſdem. VI.

Olim utinam fuerim Pholegandrius aut Sicinites,
Ac mutata foret Attica terra mihi!
Nam ſubito fama hæc hominum volitabit ad aures:
Atticus unus adeſt qui Salamina fugit.
Quin Salamina igitur, ſarturi dedecus, imus,
Subdita quod nobis inſula reſtituet.

Ejuſdem. VII.

Breve ſane tempus meam oſtendet civibus inſaniam:
Oſtendet, *inquam*; veritate in medium prodeunte.

Ejuſdem. VIII.

Nullus hominum beatus eſt: ſed mali
Sunt omnes, quotquot mortalium ſol adſpicit.

Ejuſdem. IX.

Nec mihi ſine luctu mors eveniat: ſed amicis
Mortuus relinquam dolores & ſuſpiria.

Ejuſdem. X.

Satietas injuriam parit, ſi multæ affluant opes.

SUNT ET HÆC EJUSDEM *SOLONIS* XI.

Philo *libro primo De mundi opificio.*
Clemens Alexandr. *libro ſexto Stromatum.*

Puer impubis adhuc infans, ſeptum dentium
Producit primis ſeptem annis.
Poſtquam verò alios ſeptem ei conceſſerit annos Deus,
Pubis indicia generationi aptæ apparent.
Ætate tertia mento augeſcentibus jam membris
Increſcit mutabilis coloris lanugo:

Quarto

Τῦ αὐτῦ. ϛ.

Ἀλλὰ σὺ μὴν Σολίοισι πολιὴν χέρνον ἐνδὺς ἀνάσσων,
Τιλὺ τε πόλιν ναίοις καὶ γλῶσ᾽ ὑμέτερον.
Αὐτάρ ἐμὲ ξυὼν νηῒ δοὴν κλεινῆς ἀπὸ νήσου
Ἀσκηδὴς πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος.
Οἰκισμῷ δ᾽ ὅπῃ πρῶθ᾽ ἕλεσθ᾽ καὶ κῦδος ὀπάζοι
Ἕλλὸν, καὶ νόστον πατρίδ᾽ ἐς ἠπιόπλων.

Τῦ αὐτῦ ϛ᾽.

Εἴθε μὴν τότ᾽ ἐγὼ Φολεγάνδρου ἢ Σικινίτης
Ἀντί γ᾽ Ἀθηναίης, πατρίδ᾽ ἀμειψάμενος.
Αἶψα δ᾽ ἂν φαίης ἥδε μετ᾽ ἀνδράποισι γεγοίτο,
Ἀστικὸς ὃστ᾽ ἀνὴρ τὴν Σαλαμῖν᾽ ἀφέντων.
Ἰομεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι πρὸς νήσου
Ἱμερτῆς, χαλεπόν τ᾽ ἄχος ἀπωσόμενοι.

Τῦ αὐτῦ. ζ᾽.

Δείξει δὴ μανίην μὴ ἐμὴν βαιὸς χρόνος ἀσσοῖς·
Δείξει, ἀλητείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

Τῦ αὐτῦ. η᾽.

Οὐδὲ μάχης ἐθέλοις πέλεν βέλτερος· ἀμφὶ πονεῖσθ᾽
Πάντες, ὅσους Ἀρπτοῦ πῶλιος καθορᾷ.

Τῦ αὐτῦ. θ᾽.

Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μέλοι· ἀμφὶ φίλοισι
Κεῖσθαι ποιμὴν θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

Τῦ αὐτῦ. ι᾽.

Τίκτει τοι χρεὼς ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται.

ἜΣΤΙ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΣΟΛΩΝΟΣ. ιά.

ΦΙΛΩΝ βίβλ. ά. περὶ κόσμ.
ΚΛΗΜΗΣ Ἀλεξάνδρ. ϛ᾽. Στρωμάτων.

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος, ἔρκος ὀδόντων
Φύσας ἐκβάλλει σαρκῶτον ἐν ἕπτ᾽ ἔτεσιν.
Τὰς δ᾽ ἑτέρας ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἕπτ᾽ ἐνιαυτούς,
Ἥβης ἐκφαίνει σήματα γεινομένης.
Τῇ τετάρτῃ δ᾽ ἥβειον ἀεξομένων ὑπὸ γυίων
Λαχνᾶται, χροιὴς ἄνθος ἀμειβομένης.

Quarto ſeptenario quiſque præſtantiſſimus eſt
Robore, ipſique viri ſigna virtutis edunt.
Quintus maturum jam virum nuptias moliri ſuadet,
Et liberorum ſuſcipere poſteritatem.
Sexto in omnia hominis animus intenditur,
Ut vilia perficere amplius opera recuſat.
Septimo ſeptenario intelligentia & lingua fiet optimus,
Et octavo, conjunctis illis totis annis quatuordecim.
Nono adhuc aliquid poſſit: verum remiſſior eſt ipſius
Ad virtutes præclaras tam eloquentia, quam ſapientia
Decimum tandem ſiquis moderate contigerit ſeptinarium,
Jam non immaturus mortis fatum ſubeat.

EJUSDEM, DE DEO,
Ex Clemente. XII.

Cognitionis obſcuram difficile eſt cognoſcere
Menſuram, quæ omnium rerum terminos ſola continet.

Ex eodem. XIII.

Ipſe enim omnium rex & dominus eſt,
Et vel ex immortalibus nemo imperium tale habet.

Ejuſdem. XIV.

Omnino hominibus obſcura mens deorum eſt.

Ejuſdem. XV.

Primum quidem Jovem Saturnium precemur,
Ut legibus his proſperum ſucceſſum & gloriam largiatur.

APOLLONIS *ad* SOLONEM.

Sede in media navi gubernatorum munus
Subiens: multi Athenienſes tibi aderunt adjutores.

SOLONIS. XVI.

Nunc autem Veneris & Bacchi munera grata mihi ſunt,
Et Muſarum, quæ gaudio homines afficiunt & recreant.

Ejuſdem. XVII.

Seneſco autem ſemper multa diſcens.

Τῇ δ' τετάρτῃ πᾶς ἐνὶ ἑβδομάδεσσιν ἄειρος
Ἰαμῶ', οἵ τ' ἄνδρες σίτματ' ἔχεσ' ἀρετῆς.
Πέμπτῃ δ' ἄριον ἄνδρα μεμνήμενον ἁρ γάμε ἔθῃ,
Καὶ παίδων ζητεῖν ἐξοπίσω γενεήν.
Τῇ δ' ἕκτῃ σεὶ πάντα καταρτύει νόος ἀνδρός,
Οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.
Ἑπτὰ δ' νιῶ κὴ γλῶσαν ἐν ἑβδομάσι μέγ' ἄειρε,
Ὀκτὼ δ', ἀμφότερα τέσσερα κὴ δέκ' ἔτη.
Τῇ δ' ἐνάτῃ ἔτι μᾶλλον ἀνία· μαλακώτερα δ' αὖτε
Πρὸς μεγάλλων ἀρετὼν γλῶσσα τε κὴ σοφίη.
Τῇ δεκάτῃ δ' εἴ τις τελέσας κῆρ μέτρον ἵκοιτο,
Οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

ΤΟΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃, ΠΕΡῚ ΘΕΟΥ̃,
Ἐκ τῆ̃ Κλήμωπος. ιϛ'.

Γνωμοσύνης δ' ἀφανὲς χαλεπώτατόν ὄζι νοῆσαι
Μέζον, ὃ δὴ πάντων πείρατα μοῦνον ἔχει.

Ἐκ τῆ̃ αὐτῆ̃. ιγ'.
Αὐτὸς γὰρ πάντων βασιλεὺς κὴ κοίρανός ὄζιν,
Ἀθανάτων τε ὁ δ' ὕπερ ἑρέρεισαι κράτος ἅμῳ.

Τῆ̃ αὐτῆ̃. ιδ'.
Πάντη δ' ἀθανάτων ἀφανὴς νόος ἀνθρώποισι.

Τῆ̃ αὐτῆ̃. ιέ.
Πρῶτα μὲν εὐχώμεσθα Διὶ Κρονίδῃ βασιλῆϊ,
Θεσμοῖς τοῖσδε πύχλω ἀγαθὼ κὴ κῦδος ὀπάσαι.

ΑΠῸ ΛΑΩΝΟΣ ΠΡῸΣ ΣῸΛΩΝΑ.
Ἧσο μέτριω κὴ νῆα κυβερνητῆρων ἔργον
Εὐθύνων· πολλοί τοι Ἀθηναίων ἐπικεροι.

Τῆ̃ αὐτῆ̃. ιϛ'.
Ἔργα δ' Κυθερήθεω νιῶ μοι φίλα, κὴ Διονύσω
Καὶ Μουσέων, ἃ πόντον ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

Τῆ̃ αὐτῆ̃. ιζ'.
Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

E SUIDA, DE TYRTÆO,

TYRTÆUS, Achimbroti *filius*, Lacon aut Milesius, Elegiarum scriptor & tibicen: qui carminibus suis fertur Lacedæmoniis, cum adversus Messenios bellum gererent, victoriæ autor fuisse. Est autem venustissimus, utpote qui eodem tempore cum septem, qui vocantur, Sapientibus vixerit; aut etiam antiquior. Floruit saltem circa 45 Olymp. Scripsit præcepta vitæ versibus Elegiacis, & carmina de bello libris quinque.

E TYRTÆO,

De bellica virtute.

I.

NON memorandus mihi vir, nec in pretio habendus vi-
Seu virtutis pedum seu gratia luctæ; (detur.
Neq; si Cyclopum habeat magnitudinem & robur,
Et currendo vincat Thracium Aquilonem;
Et forma sit vel ipso Tithono præstantior,
Et locupletior quam aut Midas aut Cinyras *reges*;
Neque si Tantalidem Penelopem regno vincat,
Linguamque Adrasti suavissimam habeat:
Neque si gloriam omnem præter bellicam fortitudinem ha-
Non enim vir bonus est in bello, (beat:
Si non sustineat cædem videre cruentam,
Et propius hostem stare cupiat.
Hæc virtus *est*, hoc optimum inter homines præmium,
Et maxime decorat virum juvenem à quo geritur.
Commune hoc bonum *est* civitati, & universo populo,
Si quis vir progressus inter pugnantes in prima acie ma-
Constanter, turpisq; fugæ prorsus oblivisc atur, (neat
Vitam & animum patientem objiciens *periculo*;
Animetq; ad mortem obeundam proximum virum adstans:
Hic vir bonus est in bello.
Statim verò hostium in fugam vertit phalanges
Asperas, suaque industria prælii fluctus regit.
Ipse autem in prima acie prostratus charam amittit vitam;
Civitatem, & populos, & patrem honestans;
Multis per pectus & scutum rotundum vulneribus
Et per thoracem ab anteriore parte sauciatus,

Hunc

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΙ΄ΔΑ,

Περὶ Τυρταίου.

Τυρταῖος Ἀρχμοξένου, Λάκων ἢ Μιλήσιος, ἐλεγειοποιὸς καὶ αὐλητής· οὗ λόγος τοῖς μέλεσι χρησάμενον Λακεδαιμονίους πολεμοῦντας Μεσσηνίοις ἐπιτρεψαι σφίσι στρατηγόν. ἔστι δὲ παλαίτατος, ζύγχρονος τοῖς ἐπὶ κλεινοῖσι σοφοῖς, ἢ καὶ παλαίτερος. ἤκμαζε γοῦν κατὰ τὴν λε΄ Ὀλυμπιάδα. ἔγραψεν ὑποθήκας δι' ἐλεγείας, καὶ μέλη πολεμιστήρια εἰς βιβλία ε.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΤΥΡΤΑΙΟΥ,

Περὶ τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς.

α.

Οὔκ' ἂν μεμψαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείην,
Οὔτε ποδῶν ἀρετῇς, οὔτε παλαισμοσύνης·
Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε
Νικφη δ' Θρηΐκιον Βορέην·
Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη,
Πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω πλέον·
Οὐδ' εἰ Ταντάλιδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι·
Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνετ' ἐν πολέμῳ.
Εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἱματόεντα,
Καὶ δηΐων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἰσάμενος.
Ἡ δ' ἀρετὴ, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄειστον,
Καλλιστόν τε φέρειν γίγνετ' ἀνδρὶ νέῳ.
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληί τε, παντί τε δήμῳ,
Ὅστις ἀνὴρ δηΐοις ἐν προμάχοισι μένῃ
Νωλεμέως, αἰχμὰς δὲ φυγῆς ὀπάσσῃ λαθέσθαι,
Ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος
Θαρσύνῃ δὲ πόδεσσιν τὸ πλησίον ἄνδρα παρεστώς.
Οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνετ' ἐν πολέμῳ.
Αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
Τρηχείας, στυγερὴν τ' ἔρριψε κῦμα μάχης.
Αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν,
Ἄσυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' ἐυκλείσας·
Πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ὤμοιν ὠμφεσταότος,
Καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐλήλαται·

Hunc verò lugent pariter juveneſque ſeneſque,
Et gravi deſiderio tota civitas funus ipſius proſequitur.
Hujus ſepulchrum & liberi inter homines præclari ſunt,
Itemque nepotes, & omne poſterorum genus.
Nunquam ejus bona gloria interit, neque nomen ipſius,
Sed, quamvis ſub terra ſit, manet immortalis,
Quem ſe fortiter gerentem, manentemque, & pugnantem
Pro patria & liberis vehemens Mars peremerit.
Quod ſi effugerit ſortem mortis longum-inducentis-ſoporem,
Et victoria potitus ſplendidam gloriam pugnæ auferat:
Ipſum ex æquo omnes juveneſque ſeneſque colunt,
Multiſque jucundis affectus ad Orcum abit.
Seneſcens autem inter cives præcellit, neque quis illum
Lædere nec irreverenter nec injuſte cupit;
Omneſque in ſedibus juvenes ſimul & æquales
Loco cedunt ei, quique majores natu ſunt.
Hujus igitur virtutis ad ſummum pervenire nunc aliquis
Nitatur animo, non remittens bellum.

Ejuſdem, aliàs CALINI. II.

Quamdiu torpetis? quando ſtrenuum habebitis animum,
O juvenes? an non veremini vicinos
Ob tantam i naviam? In pace autem *vobis* videmini
Sedere: Sed bellum totam regionem infeſtat.

* * * * *

Et aliquis moriens ultimo jaculo emittat,
Honori enim & ornamento viro, pugnare
Pro patria & liberis & tenera uxore
Adverſus hoſtes. Mors autem aderit quandocunque
Parcæ deſtinaverint. Sed age quiſpiam rectà pergat
Extenſo in altum gladio, & ſub ſcuto forte pectus
Foveat cum primum incipit committi pugna.
Non enim mortem effugere fatale eſt
Virum, neque ſi à majoribus immortalibus genus ducat.
Sæpe *quis* elapſus è pugna ſonituque telorum
Evadit, ſed ipſum domi fatalis mors apprehendit.
Atque hic ſane nec amicus eſt populo, nec gratus:
Illum verò magnus & parvus deflent, ſi quid paſſus fuerit,
Univerſus enim populus virum fortem deſiderat
Defunctum, viventem verò inſtar ſemidei colit.
Nam coràm intuentur illum velut turrim:
Quippe ſolus multorum æquat facinora.

Ejuſdem

Τὸν δ' ὀλοφύεσθαι ὁμῶς μηδὲ νέοι ἠδὲ γέροντες,
Ἀργαλέῳ ἤ πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
Καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀείσημοι,
Καὶ παίδων παῖδες, καὶ γένος ἐξοπίσω.
Οὐδέποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, οὐδ' ὄνομ' αὐτῶν,
Ἀλλ', ὑπὸ γῆς περ ἐών, κλῆος ἀθάνατος,
Ὁππόν' ἀείσεσθαι μέλλοντά τε, μέλπεμέν τε
Γῆς πέρι καὶ παίδων θοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ.
Εἰ δ' ἐφύγομεν μοῖρα πανωλεθρίου θανάτοιο,
Νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἕλοι
Πάντες μὲν πρώσσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
Πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς Ἀίδην.
Γηρήσκων δ' ἀσσοῖσι μεταφρένοις, οὐδέ τις αὐτὸν
Βλάπτειν ἔτ' αἰδὼς ἔστε δίκης ἐθέλει.
Πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν
Εἴκυσ' ὀμ χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.
Ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἱκέσθαι,
Πειρήσθω, θυμὸν μὴ μεθιεὶς πολέμου.

Τοῦ αὐτοῦ, ἢ ΚΑΛΛΙΝΟΥ. ϛ'.

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κότ' ἄλκιμον ἕξετε θυμόν,
Ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπεπτοτας,
Ὧδε λίην μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δ' δοκεῖτε
Ἥδε' ἀπὰρ πολέμου γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

* * *

Καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.
Τιμῆέν τε γὰρ ὅτι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
Γῆς πέρι, καὶ παίδων, κυδιόωσαν ἄλοχον,
Δυσμενέσιν. θάνατος δέ ποτ' ἔστη, ὁππότε κεν δὴ
Μοῖραι ὁπλίσωσ'. ἀνδρά τις ἰθὺς ἴτω,
Ἔγχος ἀναρρήξας, καὶ θοὸν ἀμπὶ δορὶ ἄλκιμον ἧπαρ
Ἔλσας τοῦ προμάχου μιγνυμένου πολέμου.
Οὐ γὰρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἱμαρμένον ὄντα
Ἀνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ἦ γένος ἀθανάτων.
Πολλάκι δηϊοπλῆτα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
Ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.
Ἀλλ' ὁ μὴ ὑκ ἔμπας δήμῳ φίλος, οὐδὲ πολείτης·
Τὸν δ' ὀλίγος στενάχει, καὶ μέγας, ἢν τι πάθῃ.
Λαῷ γὰρ ξύμπαντι πόθος κεραπερφερέος ἀνδρὸς
Θνήσκοντος, ζώων δ' ἄξιος ἡμιθέων.
Ὥσπερ γὰρ μὲν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν·
Ἔργον γὰρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐών.

Τοῦ

Ejuſdem. III.

Verumtamen Herculis genus invictum eſtis:
Confidite; nondum Jovis facies averſa eſt à nobis.
Nec hominum turbam formidetis aut metuatis,
Quin rectà quiſque hoſtibus ſcutum obvertat.
Inviſam amiſſurus animam, mortiſque nigrum,
Sed ſolis ſplendori gratum, ſubiturus fatum.
Nôſtis enim quam gravia ſint Martis luctuoſi opera,
Nôſtis etiam impetum permoleſti belli:
Et quando fugiſtis ipſi, quandoque alios fugâſtis,
Juvenes, utrumque ſatis experti eſtis.
Nam ex illis qui audent una perſiſtentes
Comibus in hoſtes adverſos impetum facere,
Perpauci occidunt, retroque ſervant populum:
Timidorum autem virorum omnis perit virtus.
Vix autem verbis aliquis explicare poſſit,
Quanta incurrat mala vir qui ſe turpiter dederit.
Ignominioſum namque eſt tergum ſauciare
Viri fugientis in adverſo prælio.
Turpe quoque eſt cadaver in pulvere proſtratum
Atque in tergo haſtæ cuſpide vulneratum.
Sed progreſſus quiſpiam maneat firmus utroque pede
Terræ infixo, labia dentibus præmordens:
Femora & tibias inferne necnon pectus humeroſque
Lati clypei umbone contegens:
Dextra verò manu validam haſtam torqueat,
Terribilemque in capite criſtam movet.
Fortia aggrediens facta diſcat bellare,
Nec à telis procul abſit clypeum gerens.
Sed congrediens quiſpiam cominus longa haſta
Vel gladio percuſſurus hoſtem capiat:
Et pedem pedi jungens, clypeumque clypeo admovens,
Necnon criſtam criſtæ, galeamque *aptans* galeæ,
Pectorique adverſo pectore contra hoſtem pugnet,
Vel gladii capulo, vel haſta prælonga arrepta.
Vos autem, levis-armaturæ-milites, ſub ſcutis aliunde alii
Trepidantes, grandibus pugnate lapidibus,
Haſtaſque leves contorquete in hoſtes,
Veſtram prope armaturam permanentes.

Ejuſdem.

Τῦ αὐτῦ. γ'.

Ἀλλ' Ἡρακλῆϊ γὸ ἀνίκητον γλῶ ἐστί·
Θυμοῆτ', ὅπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
Μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε·
Ἰὼν δ' ἐς φαλάγγας ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω,
Ἐχθρὸν μὲν ψυχῆ θέμεν, θανάτῳ δ' ὑμελαίνας
Αὐγαῖσιν κῆρας ἠελίοιο φίλας.
Ἴστε γὸ ὡς Ἄρεως πολυδακρύτα ἔργ' ἀείδηλα,
Εὖ δ' ὀρχεῖ ἐδάητ' ἀργαλέης πολέμυ·
Καὶ μ' φυγόντων τε διωκόντων τ' ἐγλύεσθε,
Ὦ νέοι ἀμφοτέρων δ' εἰς χόρον ἠλάσατε.
Οἳ μὲν γὸ τολμῶσι, παρ' ἀσπίδοισι μένοντες,
Ἐς τ' αὐτοχέδην καὶ φαλάγγας ἴεναι,
Παυρότεροι θνήσκουσι, σόοι δ' ἅμα λαὸν ὀπίσσω·
Τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
Οὐδ' εἷς δ' ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
Ὅσσ', ἂν αἰσχρὸ πάθῃ, γίγνεθ' ἀνδρὶ κακά.
Ἀργαλέον γὸ ὄπιθε μεταφρενόν ἐστι δαΐζειν
Ἀνδρὸς φεύγοντος διὰ θ' ἐν πολέμῳ.
Αἰσχρὸς δ' ἐπὶ νέκυς κατακείμενος ἐν κονίῃσι
Νῶτον ὄπιθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐλασσόμενος·
Ἀλλά τις εὖ διαβὰς μεγέθη τοῖν ἀμφοτέροισι
Στειχθεὶς ὀπὶ γῦς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών·
Μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὤμυς
Ἀσπίδος εὐρείης γαστὶ καλυψάμενος·
Δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ παναίτω ὄβριμον ἔγχος,
Κινείτω θ' λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
Ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πολεμίζειν,
Μηδ' ἐκτὸς βελέων ἑστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
Ἀλλά τις ἐγγὺς ἰὼν αὐτοχέδον ἔγχεϊ μακρῷ
Ἢ ξίφει κτείνων δηΐον ἀνδρ' ἑλέτω·
Καὶ πόδα πὲρ ποδὶ θείς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
Ἐν θ' λόφον τε λόφῳ, καὶ κυνέην κυνέῃ,
Καί στέρνον στέρνῳ πεπαλαγμένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
Ἢ ξίφος κώπην ἢ δορὶ μακρὸν ἑλών.
Ὑμεῖς δ', ὦ γυμῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄμοθεν ἄλλος
Πτώσσοντες, μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις,
Δόρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτόν,
Παῖπ παροπλίαις πλησίον ἱστάμενοι.

Ejuſdem. IV.

Præclarum eſt, in prima acie ſi occidat
Vir bonus, pro patria ſua pugnans:
At ſi quis urbe ſua pinguibuſque arvis relictis
Mendicare cogitur, *hoc* omnium eſt miſerrimum;
Cum chara matre vagans, & ſene parente,
Cumque parvulis filiis,, & adoleſcentula uxore.
Inviſus namque erit ad quoſcunque pervenerit,
Indigentia victus & odioſa paupertate:
Genus *ſuum* infamat, & formam decoram turpat,
Omnis generis anxietas & mala eum ſequuntur.
Tandem ſic errantem hominem nulla *decori* cura
Afficit, ne pudor ullus in poſterum eſt ei.
At nos animo forti pro terra hac pugnemus, & pro liberis
Moriamur, nequaquam vitæ parcentes.
O juvenes, arcte invicem juncti pugnate,
Neque turpis fugæ aut timoris initium facite:
Sed magnum fortemque concipite animo impetum,
Nec pugnantes adverſus hoſtes vitæ-rationem-habete.
Veteranis autem, quorum genua non amplius ſunt agilia,
Grandævis relictis, ne fugite.
Turpe enim eſt, ſi in prima acie proſtratus
Jaceat ante juvenes vir ſenior,
Candidum jam habens caput, barbamque canam,
Animam efflans fortem in pulvere,
Cruenta charis manibus pudenda tegens,
(Quæ oculis intueri, & turpe & indignum eſt)
Et denudatus corpore: juvenibus autem in omnibus ſimilis
Et pulchrum pubertatis florem habeat. (eſt,
Viris quidem mortalibus, & mulieribus, viſu amabilis
Eſt, vivus adhuc; ſtrenuus autem, ſi in prima acie ceciderit.
Sed progreſſus ad pugnam quiſpiam maneat utroque pede
Terræ infixo, labia dentibus præmordens.

Τὰ αὐτῆ. δ'.

Τεθνάμψαι χὰ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
Ἀνδρ' ἀγαθὸν, περὶ ᾗ πατρίδι μαρνάμενον.
Τὴν δ' αὐτῆς προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγρὰς
Πτωχεύειν, πάντων ἐς ἀνιηρότατον,
Πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ, καὶ πατρὶ γέροντι,
Παισί τε σὺν μικροῖς, κωδίῃ τ' ἀλόχῳ.
Ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσεται, ὅς κεν ἵκηται,
Χρησμοσύνῃ τ' εἴκων καὶ συγερῇ πενίῃ·
Αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
Πᾶσα δ' ἀθυμία καὶ κακότης ἕπεται.
Εἰ δ' ὕτως ἀνδρὸς τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὥρη
Γίγνεται, ὥστ' αἰδὼς εἰσοπίσω τελέθει.
Θυμῷ γῆς πίει πῖσδε μαχούμενος, καὶ περὶ παίδων
Θνήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.
Ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
Μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε, μηδὲ φόβου.
Ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμὸν,
Μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρναμένοις.
Τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὧν οὐκέτι γοῦνα τέλαφρα,
Μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιούς.
Αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
Κεῖσθαι πρόσθε νέων ἀνδρὶ παλαιότερον,
Ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιόν τε γένειον,
Θυμὸν ἀποπνείοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
Αἵματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
(Αἰσχρὰ πάρ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὰ ἰδεῖν)
Καὶ χρὼς γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
Ὅφρ' ἔρα τ' ἔσσι ἀγλαὸν ἄνδρος ἔχῃ.
Ἀνδράσι μὲν ποθεινὸν ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξὶ
Ζωὸς ἐὼν καλὸς δ', ἐν προμάχοισι πεσών.
Ἀλλά τις ἔν γε διαβὰς μεθέτω ποσὶν ἀμφοτέρῃσι
Στειχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών.

ΕΚ

E SUIDA, DE SIMONIDE.

Suidas enumerans multos *Simonides* postremum his notis describit,

SIMONIDES Crini *filius*, Amorginus, carminum Iambicorum scriptor. Scripsit Elegiam duobus libris, & Iambos. Floruit autem 406. annis post bellum Trojanum. Primus Iambos scripsit, secundum quosdam.

E SIMONIDE.

In vitam humanam. I.

NUlla res inter homines perpetuò firma manet
Utinam autem hanc *sententiam* vir Chius optime protulit:
Quod HOMINUM generatio talis est, qualis est foliorum.
Hanc pauci homines perceptam auribus
In pectora condunt. Fovet enim spes unumquemque
Virorum, qualis juvenum animis innascitur.
Quamdiu verò homo aliquis amabilem juventutis florem obtinet,
Animo levi præditus multa cogitat irrita:
Nam neq; senectutem sibi affuturam, neq; mortem expectat,
Neque dum sanus est laboribus vacat.
Stulti, qui hoc modo affecti sunt: nec intelligunt
Quam brevis sit juventutis & vitæ tempus *datum*
Mortalibus. Tu vero hæc discas, & ad finem usque vitæ
Animo tuo bona persevera gratificans.

EX IAMBIS EJUSDEM.

De Mulieribus. II.

Mulieris mentem seorsum fecit Deus
Principiò. Una ex sue setosa *produxit*;
Cui omnia domi luto inquinata
Inornataque jacent, & humi provolvuntur:
Ipsa autem illota cum vestibus immundis
In stercore desidens pinguescit.
Aliam verò Deus fecit ex maligna vulpe,
Mulierem omniscium: neque ipsam mali
Neque boni quicquam latet.
Nunc autem malæ sunt hæ *mulieres* sæpenumero,

Nunc

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΙ΄ΔΑ,
ΠΕΡΙ͂ ΣΙΜΩΝΙ΄ΔΟΥ.

Σιμωνίδης Κείνεω, Ἀμοργῖνος, ἰαμβογράφος. ἔγραψεν ἐλεγείαν ἐν βιβλίοις ϛ΄, καὶ ἰάμβους· γέγονε δὲ καὶ αὐτὸς μετὰ Ἀρχίλοχόν τε καὶ Σ΄ ἔτη πρὸ Τροϊκῶν. ἔγραψεν ἰάμβους περὶ τρόπους, κατά πινας.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΙΜΩΝΙ΄ΔΟΥ.
Εἰς τὴν ἀνθρωπίνην βίον. ά.

Ὀλίγην ἐν ἀνθρώποισι μοῖραν χρῆμ' ἔμπεδον αἰεὶ,
Ἓν ᾧ τὸ κάλλιστον κεῖται ἔπειτα ἀνήρ.
ὍΙΗ γὰρ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
Παῖδες μὲν θνητῶν ἅπασι δίξ ἀμφὶ ποσὶ
Στέρνοις ἐγκατέθεντο. πάρεσι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ
Ἀνδρῶν, ὅττε νέων σὺν θεσπὶν ἐμφύεται.
Θνητῶν δ' ὅρεϊ πᾶς ἄνθος ἔχει πολυήκεστον ἥβης,
Κοῦφον ἔχων θυμὸν πολλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
Οὐδὲ γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασόμενος, οὐδὲ θανεῖσθαι,
Οὐδ', ὑγιὴς ἅπαν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
Νήπιοι, οἷς ταύτη κεῖται νόος· οὐδέ τ' ἴασιν
Ὡς χρὴ καὶ ἐν ἥβης καὶ βιότοι ὀλίγος
Θνητοῖς. Ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν, βιότου ποτὶ τέρμα
Ψυχῇ τὴν ἀγαθῶν πλῆθι χαριζόμενος.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΤΟΥ͂ ΑΥΤΟΥ͂ ΙΑΜΒΩΝ.
Περὶ γυναικῶν. β΄.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
Τὰ κρῆσσα. Τὴν μὲν ἐξ ὑὸς ταυτόπλοκος,
Τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα
Ἄκοσμα κεῖται, καὶ κυλινδεῖται χαμαί.
Αὐτὴ δ' ἄλουτος ἄπλυτός τ' ἐν εἵμασιν,
Ἐν κοπρίοισιν ἡμένη παίνεται.
Τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος
Γυναῖκα πάντων ἴδμεν· οὐδέ μιν κακῶν
Λέληθεν οὐδὲν, οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων.
Τὸ μὲ γὰρ αὐτῆς ὄζει πολλάκις κακὸν,

Τὸ

Nunc bonæ rursus ; aliàs aliis præditæ moribus.
Aliam verò ex cane maledicam, parenti suæ similem :
Quæ omnia & audire & scire cupit ;
Undequaque autem circumspiciens & oberrans
Latrat, etsi neminem viderit.
Ipsam vero compescere neque minis vir possit,
Nec si iratus excusserit ei saxo
Dentes, neque si benigniter alloquatur,
Etiamsi juxta hospites consederit :
Sed pertinaciter inutilem clamorem exercet.
Aliam verò ex tellure formatam cœlicolæ
Marito dederunt in damnum : Nam neque mali
Neque boni quippiam callet hujusmodi mulier ;
Sed unicum *tantum* opus novit, *scilicet* Comedere.
Et cum duram hyemem Deus fecerit,
Ipsa frigens ad ignem propius sellam attrahit.
Mulierem autem ex mari *genitam* nunc animo considera :
Hoc quidem die ridet, & hilarem se præbet,
Ita ut hospes eam domi videns laudaret, *inquiens*,
Haud est mulier ulla melior quam ista,
Inter omnes homines, neque elegantior.
Interdùm contra intolerabilis est, tum visu
Tum accessu : tunc enim furit *adeo*
Ut appropinquare nemo sustineat, veluti canis circa catu-
Omnibus implacida, infensaque, (los *suos* :
Ac similis est in amicos & hostes.
Quemadmodum mare aliquando tranquillum
Et innoxium stat, ingens gaudium nautis,
Æstivo tempore ; aliquando autem furit
Gravisonis procellis agitatum :
Huic maxime similis est hujusmodi mulier
Ingenio ; naturamque ut pontus variam habet.
Aliam verò ex cinere & dossuario asino *constituit* :
Quæ vix necessitate minisque adacta,
Tandem omnia facit & operatur (vorat
Quæ *viro* placent. Interim autem furtim aliquid de-
Noctu & interdiu : quinetiam in foco comedit.
Ad opus autem Venereum
Quemvis advenientem suscipit socium.
Aliam ex mustela *creavit*, miserum & triste genus :
Huic enim nihil pulchrum, desiderandum,
Jucundum, aut amabile prorsus ineſt :

Sed

Τὸ δ' ἐσθλὸν ὀργὴ δ' ἄμοτ' ἀλκὴν ἔχει.
Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτρῆρον, αὐτομήτεα·
Ἣ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει.
Παντὶ δ' παπταίνουσα κ' πλανωμένη
Λέληκεν, ἢν κ' μηδεὶν' ἀνθρώπων ὁρᾷ.
Παύσεις δή μιν ἔτ' ἀπειλήσ' ἀνιὴς,
Οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαρέξειεν λίθῳ
Ὀδόντας, ἐδ' ἂν μειλίχως μυθοῖτο,
Οὐδ' εἰ φίλα ξείνοισιν ἤμβροτε τύχη·
Ἀλλ' ἐμπεδῶς ἄφρικτον αὐόνλιν ἔχει.
Τὴν δ' πάσαντες γηΐνην ὀλύμποι
Ἔδωκαν ἀνδρὶ πονηρόν· ἔστι γὰρ κακὸν,
Οὔτ' ἐσθλὸν ἐδὲν οἷδε τοιαύτη γυνή·
Ἔργων δ' μέγον Ἐδίειν ὀπίζα.
Χ' ὅταν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεὸς,
Ῥιγῶσα δόφεον ἄωτον ἔλκει πυρός
Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης ἐν φρεσὶν γ' ἤδη νόει·
Τὴν μὴ γελᾷ τε κ' γέγηθεν ἡμέρην,
Ἐπαινέσει δ' ἐν ξείνῳ ἐν δόμοις ἰδών·
Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωΐων γυνὴ
Ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, ἐδὲ καλλίων.
Τὴν δ' ἐκ ἀνεκτὸς ἐδ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
Οὔτ' ἄωτον ἐλθεῖν, ἀμὰ μαίνει τότε
Ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων·
Ἀμείλιχος δ' πᾶσι, κἀπόθυμία,
Ἐχθεσίην ἴσα κ' φίλοισι γίγνει.
Ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμὴς
Ἔσκε' ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα,
Θέρεος ἐν ὥρῃ· πολλάκις δ' μαίνει
Βαρυκτύποισι κύμασιν φορεομένη.
Ταύτῃ μάλις' ἔοικε τοιαύτη γυνὴ
Ὀργὴν· φυλὴ δ' ὡς πόνῳ ἀμοίλιν ἔχει.
Τὴν δ' ἔκ τε ἀποδῆς κ' παλιντρείβεος ὄνου
Ἣ σιὸ τ' ἀνάλκην, σύν τ' ἐνιπῇσιν, μώλης
Ἔρεξε γῆν ἅπασαν κ' πονήσατο
Ἀρεσά. πόρεα δ' ἐδίει μὲν ἐν μυχῷ
Περνὺξ, ἀθρῆσαι· ἐδίει δ' ἐπ' ἐλαίῃ
Ὅμως δ' κ' θεὸς ἔργον Ἀφροδίσιον
Ἐλθόντ' ἐπαῖεν ὀπιπεῦν ἐδέξατο.
Τὴν δ' ἐκ γαλῆς δύσνουν οἰζυρὸν κῆρ·
Κείνη γὰρ ὅτι καλὸν, ἐδ' ἐφίμερον
Πέφυκεν, ἐδὲ τερπνὸν, ἐδ' ἐρέσμιον.

Sed aliena eſt à Venereo complexu,
Et præſentem maritum faſtidio habet,
Et furando multum damni vicinis infert;
Quin & hoſtias ſæpe nondum immolatas devorat.
Aliam equa mollis jubata genuit:
Quæ ſervilia opera & laborem abhortet,
Neque molam attingeret, neque cribrum
Levaret, neque ſtercus foras projiceret,
Neque juxta furnum evitans fuliginem
Sederet. Virum *non ſponte ſed* coacta amat.
Abluit autem ſordes quotidie
Bis aut ter, & unguentis ungitur.
Semper autem & comas pexas gerit,
Denſas, & floribus obumbratas.
Talis ſane mulier pulchrum ſpectaculum
Aliis eſt, habenti verò damnoſum,
Niſi rex fuerit, aut princeps aliquis,
Qui ejuſmodi rebus delectetur.
Aliam autem ex ſimia *creavit*: iſtud certe præcipue omnium
Jupiter viris maximum malum contulit.
Talis mulier faciem turpiſſimam habens
Per urbem ingreditur, nulli non irriſa:
Ad cervicem vix poteſt flecti ob brevitatem,
Nates-exiles-habet, integro corpore. O miſerum virum,
Qui malum hujuſmodi amplectitur!
Novit enim omne genus conſiliorum & mores
Inſtar ſimiæ, neque ridere ſolet.
Neminem beneficiis demeretur: ſed illud ſpectat,
Et hoc quotidie conſultat ſecum,
Ut malum aliquod facinus, idque maximum, edat.
Aliam ex apicula *fecit*: quam qui duxerit, felix eſt;
Ut quæ ſola nihil reprehenſione dignum habeat.
Floret autem ſub ea & augetur res-familiaris,
Charaque charo conſeneſcit conjugi,
Enixa pulchram & celebrem progeniem.
Hæc excellit inter mulieres
Cunctas; & divina *quadam* gratia circundat *eam*:
Non gaudet cum mulieribus conſidere,
Ubi Venereos narrant ſermones.
Ejuſmodi uxores viris largitur
Jupiter optimas & prudentiſſimas.
Sed etiam reliqua hæc *mulierum* genera conſilio Jovis

Omnia

Εὐνῆς δ' ἀδμὴς ἔξιν Ἀφροδίσιος
Τὸν δ' ἄνδρα τὸν παρόντα ναυσὶν δδοῖ
Κλέπτει πολλὰ δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακά·
Ἄδυτα δ' ἱερὰ πολλάκις καταδίει.
Τιὴ δ' ἵππος ἀέρει χαίτηεσ' ἐγείνατο·
Ἡ δ' ἠλί' ἔργα καὶ δύω τετρέπει,
Κ' ὅτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, ὅτε κόσκινον
Ἄρειεν, ὅτε κόφινον ἐς οἶκα βάλοι,
Οὔτε πρὸς ἵππον ἀσχολίῃ ἀλλομένη
Ἴζοιτ'· ἀνάγκη δ' ἄνδρα πιεῖν τὸν φίλον.
Λοῦται ἢ πάσης ἡμέρης ἀπὸ ῥύπον
Δὶς, ἄλλοτε τρὶς, καὶ μύρεις ἀλείφεται.
Αἰεὶ ἢ χαίτην ἐντετισμένην φορεῖ
Βαθείαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
Καλὸν μὲν ὃν θέλημα τοιαύτη γυνὴ
Ἄλλοισι τῷ δ' ἔχοντι γίνεται κακὸν,
Ἢν μή τις ἢ τυραννος, ἢ σκηπτοῦχος ἦ,
Ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαίζεται.
Τιὴ δ' ἐκ πιθήκου τοῦτο ἢ διακελεὸν
Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.
Αἴσχιστα μὲν γὰρ σῶμα, τοιαύτῃ γυνὴ
Εἶσιν δ' ἀστεία πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως·
Ἐπ' αὐχένα βραχεῖα κινεῖται μόγις,
Ἄπυρος, αὐτόκωλος· αὖ τάλας ἀνὴρ,
Ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.
Δλωὰ ἢ πάντα καὶ τέφρης ὀπίσω,
Ὥσπερ πίθηκος, ἅδε οἱ γέλως μέλει.
Οὐδ' ἂν πὰρ ἓν ἔρξειεν· ἀλλὰ τοῦθ' ὁρᾷ,
Καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλεύεται,
Ὅκως τι κἀς μέγιστον ἔρξειεν κακόν.
Τιὴ δ' ἐκ μελίσσης· τιὴ τις ἐντυχεῖ λαβών,
Κείνῃ γὰ οἴκῳ μοῦνος ἐκπονίζεται.
Θάλλει δ' ἀπ' αὐτῆς καὶ παίζει βίος,
Φίλῃ ἢ σὺν φιλεοῦσι γηράσκει πόσει,
Τεκοῦσα καλὸν κ' ὀνομάκλυτον γόνον.
Κ' ἀειθαλὴς μὲν ἐν γυναιξὶ γίνεται
Πάσησι· δεινὴ δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις·
Οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,
Ὅκου λέγουσιν Ἀφροδίσιοι λόγοι.
Τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς τὰς ἀείσας, καὶ πολυφραδεστάτας.
Τὰ δ' ἄλλα φῦλα ταῦτα μηχανὴ Διὸς

Omnia ſunt, & apud viros manent.
Jupiter enim hoc malorum maximum creavit.
Mulieres etſi forte prodeſſe videantur :
Habenti verò maxime ſentitur malum,
Nunquam enim hilaris diem tranſigit
Totum, quiſquis cum uxore degit :
Nec cito famem à familia arcebit,
Inimicam contubernalem, hoſtemque deorum.
Imo quando vir ſibi maxime lætari videtur
In domo, ſive divinitus, ſive *alicujus* hominis gratia,
Tum verò mulier, invento quod culpet, ad pugnam armatur :
Ubi enim mulier eſt, ne ad domum *quidem*
Hoſpitem venientem blande *vir* exceperit.
Porro, quæ maxime bona eſſe videtur,
Ea plurimum obeſſe ſolet, (autem
Nempe oſcitante, *id eſt*, *nihil ab ea metuente* marito. Vicini
Etiam illum videre gaudent aberrantem.
Nam unuſquiſque ſuam collaudat memor
Uxorem, alterius verò reprehendit :
Nec agnoſcimus æqualem nobis obtigiſſe ſortem.
Jupiter enim hoc ipſum fecit maximum malum,
Et vinculo conſtrinxit indiſſolubili :
Ex quo *ſolutos* aliquos Pluto excepit, *id eſt*, *mortem obierunt*,
Pro uxore depugnantes.

Ejuſdem III.

Uxore vir nullam rem poſſidet
Bona meliorem, neque mala deteriorem.

Ejuſdem. IV. *In vitam humanam.*

O fili, penes ſe habet Jupiter altitonans finem
Omnium, quæ fiunt ; & pro arbitrio ſuo diſponit.
Nec in hominum caducorum poteſtate animus
Eſt, ſed in diem nos mortales vivimus,
Ita ut ſingulis Deus deſtinaverit.
Omnes autem ſpes divina pulchris rebus, *quas ſibi quiſq; pro-*
Temere conſultantes. Alii diem (*ponit*, fovet,
Venturam expectant, alii annorum circuitus.
Novum autem annum nullus non hominum ſperat
Divitiis boniſque plenum & charum affore.
Sed prævenit alium miſera ſenectus, comprehendens
Antequam finis accedat : alios triſtes ægritudines
Mortalium perdunt : alios Marte domitos
Sub terram Pluto demittit obſcuram.

Sunt

Ἔστιν τε πάντα, καὶ παρ' ἀνδράσιν μάτην,
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
Γυναῖκας, ἤν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν·
Ἔχοντι δέ τοι μάλιστα γίγνεται κακόν.
Οὐ γάρ ποτ' ἔψυχεν ἡμέρῃ δέρκεται
Ἅπας, ὅστις σὺν γυναικὶ πέλεται,
Οὐδ' ἄψα λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται,
Ἐχθρὸν ζωοκτῆρα δυσμενέα θεῶν.
Ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα δυμηδεῖν δοκῇ
Κατ' οἶκον, ἢ θεοῦ μοῖραν, ἢ ἀνθρώπους κλέειν,
Εὑρεῖται μῶμον ἐς μάχην τορύσαι.
Ὅπου γυνὴ γάρ ἐστιν, ἀλλ' ἐς οἰκίαν
Ξεῖνον μολόντα σοφρόνως δεχοίατο.
Ἥτις δέ τοι μάλιστα σοφρονεῖν δοκεῖ,
Αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη.
Κεχωρίστος μὲν ἀνδρός. οἱ δ' γείτονες
Χαίρουσ' ὁρῶντες κἠν τὸν, ὡς ἁμαρτάνει.
Τὴν δ' ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
Γυναῖκα, θεὸν ἢ πατέρα μωμήσεται.
Ἴσην δ' ἔχοντες μοῖραν ἀγνώσκομεν.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
Καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄῤῥηκτον πόδοιν·
Ἐξ οὗτε πρὸ μὲν Αἴδης ἐδέξατο,
Γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Γυναικὸς ἀδὲν χρῆμ' ἀνὴρ λαίζεται
Ἐσθλῆς ἄμεινον, ἀδὲ ῥίγιον κακῆς.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'. Εἰς βίον ἀνθρώπινον.

Ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
Πάντων, ὅσ' ὄζει, καὶ πιδᾶς' ὅπῃ θέλει.
Νόος δ' ἐπ' ἀνθρώποισιν οὐκ ἐφημέροις
Ἔστ', ἀλλ' ἐφημέριοι βροτοὶ δὴ ζώομεν,
Ὅπως ἕκαστον ἐκτελῶσῃ θεός.
Ἐλπὶς δ' πάντας καλλέσιν θείη τρέφει,
Ἄφρικτον ὀρμαίνοντας. οἱ μὲν ἡμέρην
Μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιδρομάς.
Νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις ἐν δοκεῖ βροτῶν
Πλούτῳ τε καὶ παθοῦσιν ἔξεισι φίλος.
Φθάνει δ' τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβεῖν,
Πεῖν τέρμ' ἵκηται· τὸν δ' δύσνοοι νόσοι
Φθείρουσι δηθῷ· τὸν δ' Ἄρεϊ δεδμημένους
Πέμπει μελαίνης Αἴδης ὑπὸ χθονός.

Sunt qui in mari procellis agitati
Et multis fluctibus purpurei fali
Moriuntur, cum non amplius vivere poſſunt.
Nonnulli laqueo vitam infeliciter finiunt,
Et ſponte ſua lumen ſolis relinquunt.
Sic nihil malorum *in vita* abeſt: ſed infinitæ
Mortalium ſortes, & ineffabiles calamitates
Damnaque ſunt. Quod ſi me audirent,
Mala non diligeremus, neque doloribus
Animum applicantes malis diſcruciaremur.

Ejuſdem. V.

Homo cum ſis, nunquam dixeris quid futurum ſit:
Nec inſpiciens hominem, Quamdiu ſit victurus.
Etenim celeris, muſcæ præpetis
Inſtar, *rerum ſit* mutatio.

Ejuſdem VI.

Nullus plane ſine vitio aut calamitate vivit.

In mortem. VII.

Mors etiam bello elapſum comprehendit.

Conſolatorium. VIII.

De homine defuncto non cogitabimus,
Si quid ſapiamus, amplius uno die.

E SUIDA, DE RHIANO.

RHIANUS Cretenſis erat Benæus: (Bene enim urbs eſt Cretæ) nonnulli Geræten alii verò ex Ithaca vel Meſſene ipſum natum eſſe memoriæ prodiderunt. Hic prius palæſtræ cuſtos ſervus fuit: poſtea verò edoctus, Grammaticus factus eſt, contemporaneus Eratoſthem. Scripſit carmine Heracliada, libris quatuor.

E RHIANO.

De Imprudentia.

OMnes profectò erramus animis
Homines, ferimuſque deorum variantia dona
Pectore inſipiente. Nam qui victûs inops
Obſervatur diis gravem impingit culpam
Mœſtus: virtutē verò ſuam animumq; negligit.
Nec dicere quippiam audet, neque facere

Præ-

Οἱ δ' ἐν θαλάσσῃ λαίλαπι κλονεύμενοι,
Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορευτῆς ἁλὸς
Θνήσκουσιν, εἶτ' ἂν μὴ διψήσαντ' ζώειν.
Οἱ δ' ἀγχόνῃσι ἅψαντο δυσπνόῳ μέρει,
Κ' αὐτάγρετοι λείπουσιν ἠλίου φάος.
Οὕτω κακῶν ἄπ' ἄλλα μυρία
Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφθονοι δύαι,
Καὶ πῆματ' ὄξιν. εἰ δέ μοι πιθοίατο,
Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, ἀλλ' ἐν ἄλγεσι
Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

Τοῦ αὐτοῦ. ε'.

Ἄνθρωπος ἐών, μήποτε φήσῃς ὅ, τι χήνη
Μηδ' ἄνδρα ἰδών, ὅσον χρόνον ἔσῃ.
Ὠκεῖα γάρ, ἀλλ' ταυτοπερύγων μύας
Οὕτως, ἀ μεταφασις.

Τοῦ αὐτοῦ. ς'.

Πάμπαν δ' ἄμωμος ἔπος, ἀδ' ἀκήρατος.

Εἰς θάνατον. ζ'.

Ὁ δ' αὖ θάνατος ἐρρῆκε καὶ τὸν φυγομάχον.

Παρηγορικόν. η'.

Τοῦ μὴ θανόντος οὐκ ἂν ἐνθυμοίμεθα,
Εἰ μὴ φερνοίμην, πλεῖον ἡμέρας μιᾶς.

Ἐκ τῆς ΣΟΥΙΔΑ, περὶ ΨΙΑΝΟΥ.

Ψιανὸς ὁ Κρὴς ἦν Βιννᾶος (Βίννη δὲ πόλις Κρήτης) ἄλλοι Κηφαίπιον, ἄλλοι δὲ Ἰθάκης ἢ τῆς Μεσσήνης αὐτὸν ἱστοροῦσι. Οὗτος δὲ ἦν ὁ παλαίσας πρότερον φύλαξ καὶ δοῦλος ὕστερον δὲ παιδευθεὶς ἐγένετο γεωμετρικός, σύγχρονος Ἐρατοσθένους. Ἔγραψεν ἐπιστολὰς πρὸς Ἡσιόδου ἐν βιβλίοις τέτταρσιν.

Ἐκ τῶν ΨΙΑΝΟΥ.

Περὶ ἀφροσύνης. α'.

Ἦ ἄρα δὴ μάλα πάντες ἀμηχάνοι πλόου ἁδὸν
Ἀνθρωποι· φέρομεν δὲ θεῶν ἐπιφόρητα δῶρα
Ἀφραδίῃ καὶ ἀβουλίῃ. βιότοιο μὲν ὅς κ' ἐπιδεύῃς
Στεῦται δ' ἀμφὶ μάχεσθαι ἐπιδόρπιον αἰνὸν ἀέθλου
Ἀχνύμενος σφετέρην δ' ἀρετὴν καὶ θυμὸν ἀπί-
Οὐδέ τι θαρσαλέος νοέειν ἔπος, οὐδέ τι ῥέξαι, (ζῃ,

Præ timore, ubi viri locupletes adfuerint;
Sed animum ejus abſumunt pudor & mœror.
At qui feliciter agit, cuique Deus opes tribuit
Et regnum in multos, hic obliviſcitur quod telluri
Pedibus inſiſtat, & mortales ei ſint parentes:
Sed arrogantia animique vitioſa elatione
Inſtar Jovis tonat, & caput ſupra cervicem tollit,
Quamvis parvus; pulchriſque decoram cubitis Minervam ambit:
Deniq; viam aliquam requirit ad Olympum,
Ut diis annumeratus epulis eorum fruatur.
Aſt Ate, levibus accurrens pedibus,
In vertice capitis inſperata nullique viſa,
Jam quidem vetulis *ipſa* juvenili forma, jam verò contra
Juvenibus ſenili inſiſtit facie fraudulenter,
Jovi deorum principi & juſtitiæ gratum faciens.

E NAUMACHIO.

I.

PUlchrum ſane eſt, corpus caſtum habere, intactamq; manere
Virginem, & puris ſemper cogitationibus delectari,
Nec onus circa laborioſa ilia geſtantem,
Neque dolores trementem ſuſpirioſos Lucinæ:
Sed permanere quaſi reginam imbecillium mulierum,
Oculum animæ ſplendidum ad eam vitam erigendo,
In qua glorioſæ & veræ ſunt nuptiæ. ubi commixta
Divinis verbis lumine plenas meditationes parit.
Quod ſi te communis vitæ deſiderium capit,
De iſta quoq; præſciens dicam, quomodo te oporteat conficere
Navigationem, ut aiunt, ſecundam animo læto.
Hic tibi ſit maritus, quem parentes decreverint:
Et, ſi fuerit prudens, feliciſſima *es*: ſin aliter
Virum ſortita fueris, ferre & ipſum oportet.
Sed ſi quis prudens aliquid tibi dixerit,
Obſequere, nec diſſentias ab ipſo. Eſto autem ei
Blanda: idque magis, cum aliqua cura afficitur.
Viro enim indignanti conſilium & ſolatium eſt uxor.

Relinque

Ἐρρίγασι, ὅτι τ' ἄνδρες ἐχεπτέανοι παρέασιν·
Καί οἱ θυμὸν ἔδωσι κατηφίη καὶ ὀϊζύς.
Ὅς δέ κεν εὐοχθῆσι, θεὸς δ' ἐπὶ ὄλβον ὀπάζῃ
Καὶ πολυκοιρανίῃσι, ἑπιλήθεται ἔνεκα γαίας
Ποσσὶν ὑπισχόμενος, θνητοὶ δέ οἱ εἰσὶ τοκῆες·
Ἀλλ' ὑβρεοπλείῃ καὶ ἀϊδρωτοῖσι νόοισι
Ἴσα Διὶ βεβάμεν· κεφαλὴ δ' ὑπὸ αὐχένας ἴσχει,
Καὶ τῶν ἐὼν ὀλίγος· μιαίνεται δ' εὐπηχέα Ἀθηνῶν.
Ἦ πὴν ἀτρεκέως τελεσίφρεται Οὐλυμπόνδε,
Ὡς κε μετ' ἀθανάτοισιν ἀείδιος καὶ ἐλαφρὸς ἔῃσι.
Ἡ δ' Ἄτη, ἃ παλοῖσι μεταστρωφᾶται ποδεσσιν,
Ἄκρης ἐν κεφαλῇσιν ἀναΐσιος καὶ ἄφαντος,
Ἄλλοτε μὲν χαίνουσι νεωτέρῃ, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὁπλοτέρῃσι γενὺς ἐφίζει ἀμπλακίῃσι,
Ζηνὶ θεῶν χρειοῦται δίκη τ' ὀπίνεα φέρουσα.

ἘΚ ΤΩΝ ΝΑΥΜΑΧΙΟΥ.

ά.

Καλὸν μὲν, δέμας ἀγνὸν ἔχειν, ἀδμῆτά τε μίμνειν
Παρθενικὴν, καθαροῖσί τ' ἀεὶ μελεδήμασι χαίρειν,
Μήτε βαρυτλήτων λαγόνων ὑπὲρ φόρτον ἄγειν
Μήτε πόνον δμῶσαν ἀγάσσονα εἰλειθυίης·
Ἀλλ' ἦδη βασίλειαν ἀφαυρῶν θηλυτεράων,
Ψυχῆς ὄμμα φαεινὸν ὑπὲρ βιότοιο χέουσαν,
Ἔνθα γάμοι κεδνοὶ καὶ ἀληθέες, ἔνθα μιγεῖσα
Θεσπεσίοις ἐπέεσι νοήματα φαέα πλέξει.
Εἰ δέ σε καὶ ξωοῖο πόθος βιότοιο κιχάνει,
Καὶ τῦτο φρασθεὶς ἐρέω, πῶς χρή σε περῆσαι
Τὸν πλῶν, ὡς φασιν, ὃ δὴ πλεῖστον ἔυφρονι θυμῷ.
Ἕξω σοὶ πόσις ὧδε, ὃν ἂν κείνωσι τοκῆες·
Κἂν μὲν ἔῃ πλυτὸς, σὺ μακαρτάτη· εἰ δέ κεν ἄλλος
Ἀνέρα μοιρήσαιο, φέρειν καὶ τῦτον ἀνάγκη.
Ἀλλ' ἦν μέν τις σοὶ πεπνυμένος ὅ, τι κεν εἴπῃ,
Πείθεο, μηδ' ἔξω βίος ἄνδιχα γίνεο δ' αὐτῷ
Μειλιχίη, καὶ μᾶλλον ὅταν τι ἑῆσδε ἰκάνῃ.
Ἀνδρὶ γὰρ ἀχαλόωτι φρεσὶ φάσις ὄξιν ἀκοίτης.

Λεῖπ

Relinque autem illi externa opera, quæ conficere poteſt.
Tibi cura rei familiaris ſit, & cuſtodiæ domûs.
Ne ipſum interroges de rebus quas nefas eſt mulieribus
Noſſe: ſi tamen ipſe te velit in conſilium adhibere,
Auſculta ſtatim ejus ſermoni; ſed ſero reſponde cum ipſo
Deliberans, & nihil promitte, nec admone, (eſt.
Ut tuo arbitrio res agenda permittatur: quia exitus vanus
Uxori prudenti ſat maritus qui illam virgo-duxit: neq; ipſam
Adſpicit alter lecto denudatam.
Primum ſtulte agentem tolera; eſt enim neceſſarium:
Sæpius quoque morbum ſuſtine, quantumvis anxia.
Contine in pectore curas tuas, neque dicas
Omnibus quæ agit, nec ipſis parentibus cuncta exponas.
Sola deſipientem moneas, idque, ut decet, leniter:
Nam contumelia etiam prudentem *virum* irritare novit,
Sæpius oratio lenis virum inſipientem demulcet.
At ſi pravis ſociis conjunctus pravus fiat,
Ne adverſus illum, ô filia, contendas;
Sed ſocios inſtiga ut inter ſe diſſentiant:
Facilis autem hæc ratio eſt diſſipandæ ſocietatis
Perverſæ; ſociis amicum reddi bonis (amicum?
Et prudentibus. Quis enim ſponte ſtultum ſibi jungeret
Sic tu quidem virum charum ex animo diligas;
Et intelligat maritus tuus evidenter, quod liberos
Ex animo ames: haud enim talis exiſtit
Ut non ſentiat amorem, nec fideles mores agnoſcat.
Sed audi virgo: Hæc te cuncta obſervare decet.
Nec proclivis nimium ſis ad riſum, nec triſtis;
Nec otioſa prorſus eſto, ſed moderatos ſibi labores.
Nec tuis famulis duram te aut valde lenem (tiuntur;
Præbeas: negligentiores enim *domini* ſemper damnum pa-
Sed Timentibus ſervis domini confidenter imperant.
Externos amores rejice, priuſquam ab aliis
Revera cognoſces ſtudio menteſque ipſorum.
Nec anum improbam tuis unquam ædibus recipias:
Multorum bene conditas familias peſſundederunt anus.
Neque loquacem mulierem tibi ſociam jungas:
CASTOS mulierum mores pravi ſermones corrumpunt.
Nec afficiaris nimis auri ſtudio, neque in collo
Purpureum hyacinthum geras, viridemque jaſpin,
Quibus ſtulti ſuperbiunt. Tu verò ornatu,
O virgo, inani non indigeas, neque in ſpeculo

Manu

Λεῖπε δέ οἱ τὰ θύρηφι, τὰ χὴ δυώδεκα πονέεσθαι.
Σοὶ δ' οἰκωφελίη μελέτω, μέγα εὖν τε φυλάσσειν
Μηδέ μιν ἐξερέεινε τὰ μὴ θέμις ἔστι γυναῖκας
Ἰδμεναι· εἰ δ' αὐτός σ' ἐθέλει ξυμφράσσασθαι ἔοργε,
Σιώπεο μηδὲ πάχα μύθῳ· ἀμείσεο δ' οἷά σοι αὐτῷ
Φράζομένῳ, χὴ μηδὲν ὑπείκεο, μηδὲ κέλευε
Σὴν ῥίζειν ἰότητι· τὸ γὰρ τέλος ἔστιν ἀφαυρόν.
Κυρίδιον πυυτῇ πόσις ἄρχιον· ἠδέ τ' ἐκείνῳ
Δφίτερος ἄδρηστι λεχέων ἀπομνυμένοισι.
Πρῶτα μὲν ἀφραίνοντος ἀνάσχεο χὴ γὰρ ἀνάγκη·
Πολλάκι τυ χὴ νέους ἀνάσχεο, κηδομένη φρ.
Ἴσχεο δ' ἐν στέρνοις τὰ σὰ κήδεα, μηδ' ἀγόρευε
Πᾶσιν ὅσα φρήσεις, μηδ' ἔντεπε πάντα τοκεῦσι.
Μάνυε δ' ἀφραδέουσι πυυσὶ μύθῳ· ἅμα κατ' αἶσαν·
Καὶ πυυτὸν δεδάπτε ἐρεθιζέμεν ἀνέρα λώβῃ.
Πολλάκι δ' ἵππον ἄνδρα χὴ ἄφρονα μῦθος ἔθελξεν.
Εἰ δ' ὀλοοῖς ἐπάρσισιν ἐφεσσόμενον κακὸς εἴη,
Μὴ σὺ μὲν ἀντίον εἶνε, τίνα, εἰς ἔριν ἔλθῃς,
Ἀλλ' ἐπάρυς ὄπιθε μὴ σφίσι τείχεα βάλλειν.
Ῥηϊδίη δ' ὁδὸς ἥδε διαπρήσσειν φιλότητα
Λαγαλέῃ, ἐπάρουσι φίλον ἀγαθοῖσι γυίοις,
Καὶ πυυτοῖς. πῆς γὰρ κεν ἐχὼν φίλον ἄφρονα θεῖτο;
Καὶ σὺ μὲν ὡς φίλιν ἄνδρα χὴ ἀγχεπόης ἀγάπαζε·
Γνώτω δ' ἀμφαδίῃ χὴ σὰς πόσις ὅτι κε τύχῃ
Ἐκ θυμῷ φίλεις· ἐπεὶ ἔπι γε πῖον ἐπὶ χθὼν,
Οὐ στέργειν φιλότητα χὴ ἤθεα πρὶν δαῆναι.
Παρθενικὴ σὺ δ' ἄκουε τά σε χρὴ πάντα φυλάσσειν.
Μήτε φιλομμειδὴς μάλα γίγνεο, μήτε καπηφὴς.
Μήτ' ἔσο πάμπαν ἀεργὸς, ἄλις δ' ἔχε χὴ πόνυ ἔργων.
Μήτε κακὴ θυμώεσσι θεοῖς ἔσο, μήτε μάλ' ἐσθλὴ
Φαίνεο· ῥηΐτερον γὰρ ἀεὶ τυ πῆμα φέρειν.
ΘΑΡΣΕΙ· δειδίοτων μάλ' ὀπιπεύουσιν ἄνακτες.
Ὀθνείων φιλότητας ἀναυέο, πρὶν κεν ἀπ' ἄμων
Εἰδείης ἐπύμως μελεδήματα χὴ νέον αὐτῆς.
Μήτε χεαῖν ποτὲ ξοῖσι κακὴν δέξαο μελάθροις
ΠΟΛΛΩΝ χρῆες ἕτερσαν εὔκτιτα δώματα φώτων.
Μηδέ μὲν ἀκρητόμυθον ἐταιρίσσαιο γυναῖκα·
ΚΕΔΝΑ κακοὶ φθείρυσι γυναικῶν ἤθεα μῦθοι.
Μὴ σύ ποτε χρυσῷ θελγαίνεο, μήτ' ἐπὶ δειρῇς
Πορφυρέῃ ὑάκινθον ἔχοις, ἣ χλωρὸν ἴασιν,
Τοῖς ἔπι φυσιόωσι δαλίφρονες. ἀλλὰ σὺ κόσμῳ
Παρθένε, πυῦσιν μὴ δόλεο, μηδὲ κατόπτρῳ

Χρεὶ

Relinque autem illi externa opera, quæ conficere poteſt.
Tibi cura rei familiaris ſit, & cuſtodiæ domûs.
Ne ipſum interroges de rebus quas nefas eſt mulieribus
Noſſe: ſi tamen ipſe te velit in conſilium adhibere,
Auſcultа ſtatim ejus ſermoni; ſed ſero reſponde cum ipſo
Deliberans, & nihil promitte, nec admone, (eſt.
Ut tuo arbitrio res agenda permittatur: quia exitus vanus
Uxori prudenti ſat maritus qui illam virgo-duxit: neq; ipſam
Adſpicit alter lecto denudatam.
Primum ſtulte agentem tolera; eſt enim neceſſarium:
Sæpius quoque morbum ſuſtine, quantumvis anxia.
Contine in pectore curas tuas, neque dicas
Omnibus quæ agit, nec ipſis parentibus cuncta exponas.
Sola deſipientem moneas, idque, ut decet, leniter:
Nam contumelia etiam prudentem *virum* irritare novit,
Sæpius oratio lenis virum inſipientem demulcet.
At ſi pravis ſociis conjunctus pravus fiat,
Ne adverſus illum, ô filia, contendas;
Sed ſocios inſtiga ut inter ſe diſſentiant:
Facilis autem hæc ratio eſt diſſipandæ ſocietatis
Perverſæ; ſociis amicum reddi bonis (amicum?
Et prudentibus. Quis enim ſponte ſtultum ſibi jungeret
Sic tu quidem virum charum ex animo diligas;
Et intelligat maritus tuus evidenter, quod liberos
Ex animo ames: haud enim talis exiſtit
Ut non ſentiat amorem, nec fideles mores agnoſcat.
Sed audi virgo: Hæc te cuncta obſervare decet.
Nec proclivis nimium ſis ad riſum, nec triſtis;
Nec otioſa prorſus eſto, ſed moderatos ſibi labores.
Nec tuis famulis duram te aut valde lenem (tiuntur;
Præbeas: negligentiores enim *domini* ſemper damnum pa-
Sed Timentibus ſervis domini confidenter imperant.
Externos amores rejice, priuſquam ab aliis
Revera cognoſces ſtudio menteſque ipſorum.
Nec anum improbam tuis unquam ædibus recipias:
Multorum bene conditas familias peſſundederunt anus.
Neque loquacem mulierem tibi ſociam jungas:
CASTOS mulierum mores pravi ſermones corrumpunt.
Nec afficiaris nimis auri ſtudio, neque in collo
Purpureum hyacinthum geras, viridemque jaſpin,
Quibus ſtulti ſuperbiunt. Tu verò ornatu,
O virgo, inani non indigeas, neque in ſpeculo

Manu

Λεῖπε δέ οἱ τὰ θήρηφι, τὰ ἢ δυώδεκ' ἐτέεσσι.
Σοὶ δ' ἀκαχμένη μελέτω, μέγα εὖν τε φυλάσσειν.
Μηδέ μιν ἐξερέεινε τά μὴ θέμις ἔστι γυναῖκας
Ἱδμεναι· εἰ δ' αὐτός σ' ἐθέλει ξυμφράσσασθαι ἑῇσι,
Σιώπα μηδὲ πάχα μύθῳ· ἀμείβεο δ' ὀλίγα σιὴ αὐτῇ
Φραζομένῃ, ἢ μηδὲν ἐπίσχεο, μηδὲ κέλευε
Σὴν ῥίζειν ἰότητι· τὸ γὰρ τέλος ἔστι ἀφαμερεῦν.
Κυείσης πυκτῇ πόσις ἄρχεται· ἠδέ τ' ἐκείνῳ
Δοῦπος ἄδηλος ἔρχεται ἀπογιγνωσκομένοισι.
Πρῶτα μὲν ἀφεκίνοντος ἀνάγκη καὶ γὰρ ἀνάγκη·
Πολλάκι τις καὶ νύσσε ἀνάγκη, κηδομένην περ.
Ἴσχε δ' ἐν στέρνοις τὰ σὰ κήδεα, μηδ' ἀγόρευε
Πᾶσιν ὅσα φρονέεις, μηδ' ἔντεπε πᾶσι τοκεῦσι.
Μύνη δ' ἀφραδέεσσι πιθοιτεύων ἁμὰ κατ' ἄσσαν·
Καὶ πιθοῦ δεδάηκε ἐρεθιζέμεν ἀνέρα λώβῃ.
Πολλάκι δ' ἤπιον ἄνδρα καὶ ἄφρονα μῦθος ἔθελξεν.
Εἰ δ' ὀλοοῖς ἐπέεσσιν ἐρεσσόμενον κακὸς εἴπῃ,
Μὴ σὺ μὲν ἀντιβίλην κεῖνα, τέκος, εἰς ἓν ἔλθῃς,
Ἀλλ' ἑτέρῃς ὄρχησαι μὴ σφίσι τείχεα βάλλειν.
Ῥηϊδίη δ' ὁδὸς ἥδε διαιρέεσθαι φιλότητα
Ἀδιαλείπτως, ἑτέρῃς δ' ἀμφὶ φίλον ἀμφαδὸν ἰοῖσι γλυκύζῃς,
Καὶ πιθοῖς. τίς γάρ κεν ἑκὼν φίλον ἄνδρα δείσαι;
Καὶ σὺ μὲν ὡς φίλον ἄνδρα καὶ ἀπρεπέως ἀγάπαζε·
Γνώσῃ δ' ἀμφαδίην καὶ σὰς πόσις ὅττι κε τέκνα
Ἐκ θυμῆ φιλέῃς· ἐπεὶ ἔστί γε πᾶσι ἐπ' ἀνθρώποις,
Οὐ στέργειν φιλότητα καὶ ἤθεα πρὸς δαιτῦσαι.
Παρθενικὴ σὺ δ' ἄκνει τά σε χρὴ πάντα φυλάσσειν.
Μήτε φιλομμειδὴς μάλα γίγνεο, μήτε καταφὴς.
Μήτ' ἔσο πάμπαν ἀεργός, ἄλις δ' ἔχε καὶ πόνου ἔργων.
Μήτε κακὴ δμῳῇσι θεοῖς ἔσο, μήτε μάλ' ἐσθλὴ
Φαίνεο· ῥηΐτερον γὰρ ἀεὶ τις πῆμα φέρῃσθα.
ΘΑΡΣΕΙ· δειδίοτων μάλ' ὀπιπεύουσιν ἄνακτες.
Ὀθνείων φιλότητας ἀναύρεο, πρὶν κεν ἀπ' ἄμων
Εἰδείης ἐτύμως μελεδήματα καὶ νέον αἰῶνα.
Μήτε γεαῦν ποτὲ ξοῖσι κακὴν δέξαο μελάθροις
ΠΟΛΛΩΝ χρῆες ἔφορσαν ἐύκτιτα δώματα φώτων.
Μηδέ μὲν ἀκειτόμυδον ἐταιρίσσαιο γυναῖκα·
ΚΕΔΝΑ κακοὶ θυέουσι γυναικῶν ἤθεα μῦθοι.
Μὴ σύ ποτε χρυσῷ θελξαίνεο, μήτ' ἐπὶ δειρῇ
Πορφυρέην ὑάκινθον ἔχοις, ἢ χλωρὸν ἴασπιν,
Τοῖς ἔπι φυσιόωσι δολίφρονες. ἀλλὰ σὺ κόσμῳ
Παρθένε, θυσίῃ μὴ δόεο, μηδὲ κατόπτρῳ

Χιεὶ

Manu diſcernens tuam contempleris formam ;
Sed neque circa comas multiplices necte nodos ;
Nec ſub palpebris tuis vultum colore nigro inficias :
Non enim mulieribus natura corpus dedit imperfectæ
Formæ, ut & alia opus eſſet in corpore machinari.
Quomodo autem, ô filia, ſuſtineres à prudenti viro conſpici,
Mortale tuum corpus tam variis exornans modis ?
Ex alia aliam factam teque tibi diſſimilem video,
Unam mulierem ſub multis formis mihi apparentem.

Ejuſdem. II.

Vituperium divitiarum.

Aurum ſane & argentum pulvis ſunt ; & qui reperiuntur
Lapilli in calculoſa maris crepidine ;
Multi autem jacent ad ripas fluviorum temere ;
At veſtes marinæ purpuræ cruor inficit ;
Quibus inhiare ſolent ſtolidi nautæ.

E SUIDA, DE PANYASIDE.

PANYASIS Polyarchi, Halicarnaſſeus, Prodigiorum interpres, & Poeta, Herodoti Hiſtorici patruelis. Vixit 78. Olympiade, aut multo antiquior eſt. Recenſetur autem inter Poetas poſt Homerum.

E PANYASIDE.

In Incontinentiam.

AGedum hoſpes, quin & bibe ; hoc etiam virtutis eſt,
Si quis in virorum convivio plurimum vini biberit
Recte ſciteque, aliumque ſimul provocaverit virum.
Æque inter epulas vir fortis eſſe poteſt, atque qui in bello
Pugnas ſequitur luctuoſas, in quibus pauci
Animoſi ſunt, ac impetuoſum Martem excipiunt.
Huic ego illum æquali laude contulerim, qui epulis
Aſſidens gaudeat, aliumque pariter cœtum incitet :
Non enim vivere mihi videtur homo, neque agere
Vitam hominum ærumnoſorum, quicunque à vino
Animum abſtinens, aliam ſtultus potionem hauſerit.
Vini enim non minor eſt quam ignis mortalibus utilitas,
Bona, malorum amuletum, omnis cantilenæ comes.

Ineſt

Χειρὶ διακείνεται τελὼ αὐχάζεο μορφῷ.
Μηδὲ κόμης πείθεο πολυχρύσεας πλέκε σειρᾶς·
Μηδὲ μέλαινε τοῖσιν ὕπο βλεφάρεσιν ὀπωπάς.
Οὐ γὰρ ἀληθείαις δέμας ὤπασεν ἡμιτέλεσσιν
Μορφῇ, ὄφρα καὶ ἄλλα σὺν χρηὶ τεχήσαιντο.
Πῶς δ' ἂν, κοῦρα, δίκαιον δαίμονι φῶτι φανεῖσα,
Θνητὸν ἐφημερίῃ κομιδῇ χρόα ποικίλλεσαι;
Ἐξ ἑτέρης ἑτέρῃ σε καὶ ἄλλῃ ἄλλοτε λύσω,
Φαινομένῃ πολλῇσι μίαν μορφῆσι γυναῖκα.

Τοῦ αὐτοῦ. ϛ'.

Ψόγος πλούτου.

Χρυσός τοι κόνις ὄφρα καὶ ἄργυρος, ἠδὲ καὶ αὐτὴ
Λᾶες ὅπῃ ῥηγμῖνι πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
Πολλοὶ δ' ἐρρίφασι ποταμοῖο παρὲξ χείλεσιν αὖτως·
Εἵματα δ' εἰνάλιος ἐρυθραίνει αἷμα πορφύρου.
Τοῖς ἔπι φυσιόωσι θαλίφρονες ἀπάλιης.

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ ΠΑΝΤΑΣΙΔΟΣ.

Παυσανίας Πολυάρχου, Ἀλικαρνασεύς, περιηγητικός, καὶ ποιητὴς ἐπῶν, ἡρῴδου τοῦ ἰσοκλέους ἐξάδελφος. Γέγονε κατὰ τὴν ὀγδόην Ὀλυμπιάδα, ἢ καὶ πολλῷ πρεσβύτερος. Ἐν δὲ ποιηταῖς πάπιος μεθ' Ὁμηρον.

ἘΚ ΤΩΝ ΠΑΝΤΑΣΙΔΟΣ.

Εἰς ἀνεψιάν. ά.

Εἶν' ἄγε δὴ καὶ φρῖν' ἀρετήνυτός τις ὅτι καὶ αὐτῇ,
Ὅς κ' ἀνδρῶν πολὺ πλεῖσιν ἐν εἰλαπίνῃ μέδοι πίνῃ
Εὖ καὶ ὀπιζομένως, ἅμα τ' ἄλλον φῶτα κελεύῃ.
Ἶσόν θ' ὅς τ' ἐν δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ θοὸς ἀνὴρ,
Γυμνάς ἐλέπων παλαιπενθέας, ἔνθα τε παῦροι
Θαρσαλέοι πελέθωσι, μιθύσαί τε θοῦρον Ἄρηα.
Τῷ γὰρ ἐγὼ θείμην ἶσον κλέος ὅς τ' ἐνὶ δαιτὶ
Τέρπῃ πυρεῶν, ἅμα τ' ἄλλον λαὸν ἀνώγῃ.
Οὐ γάρ μοι ζώειν γε δοκεῖ βροτὸς, ὅστις ἀπ' οἴνου
Θυμὸν ἐρητύσας πίνει ποτὸν ἄλλο νεόφρων.
Οἶνος γὰρ πυρὶ ἶσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειαρ,
Ἐσθλόν, ἀλεξίκακον, πάσης ζωοπηδὸν ἀοιδῆς.

Ἐν

Ineſt *vino* ſacra pars convivii & ſplendoris,
Ineſt etiam ſaltationis, & amoris exoptati,
Necnon pugnæ, & triſtis malevolentiæ.
Quare decet te inter pocula læto animo merum acceptantem
Potare: non cibo male affectum inſtar vulturis
Sedere pleno ventre, oblitum gaudio.

Ejuſdem. II.

Vinum quidem deorum donum optimum eſt,
Moderate ſumptum: immoderate verò, peſſimum.

Quo cum impleviſſet magnum & ex auro ſplendidum crate-
Scyphos frequentes attollens, potum ſuavem bibit. (rem.

E SUIDA, DE ORPHEO.

ORPHEUS, tempore Judicum qui Judæis præfuerunt, everſo Athenienſium imperio, notus fuit, philoſophus excellentiſſimus, & multorum myſteriorum peritus. Feruntur enim ab eo ſcriptæ orationes de cognitione Dei.

EX ORPHEO.

De Deo. I.

LOquar quibus fas eſt; ſed fores claudite profanis
Omnibus ſimul: tu verò audi, ex lucifera oriunde Luna
Muſæe: narrabo enim vera: nec te quæ antea
In animo *tibi* viſa ſunt, chara vita ſpolient, (mum adverte,
Reſpiciens verò ad divinum *hunc* ſermonem, ei diligenter ani-
Intendens cordis rationis-capax conceptaculum. recte autem
Viam, & ſolum adſpice mundi regem. (adſcende
UNUS eſt per-ſe-genitus: ex eo uno omnia nata ſunt.
Ipſe verò in illis verſatur: nec quiſquam eum
Intueri poteſt mortalium; ſed ipſe nihilominus omnes in-
Hic ex bono malum hominibus dat, (tuetur.
Et bellum horribile, & dolores lacrymoſos:
Nec quiſquam eſt alius. Tu verò facile omnia adſpexeris,
Si videres eum antequam tandem huc ſuper terram *venit*.
Fili mi, oſtendam tibi, quando quidem video ejus
Veſtigia, & manum robuſtam potentis Dei: (ſtat
Ipſum verò non *poſſum*-adſpicere. Nubes enim eum circum-

Reliqua

Ἐν μὲν γὰρ θαλίῃς ἐσθλὸν μέσος ἀγλαΐης τε,
Ἐν δ' ὀχετιπόνοις, ἐν δ' ἱμερτῆς φιλότητος,
Ἐν δέ γε μὴ δίψης καὶ δυσφορσωίης ἀλεγεινῆς.
Τῷ σε χρὴ φρεσὶ σῇσι δεδεγμένον εὐφρονι θυμῷ
Πίνειν· μηδὲ βορῇ κεκαχωμένον ἠὲ γυναικὶ
Ἡδὺς πεπμύρουλα, λελασμένον ἐυφροσυνάων.

Τοῦ αὐτοῦ. ς'.

Οἶνος μὲν θνητοῖσι θεῶν πάρα δῶρον ἄριστον,
Πινόμενος κατὰ μέτρον· ὑπὲρ μέτρον δὲ, χέρειον.

Τὸν κεράσας κρητῆρα μέγαν χρυσοῖο φαεινὸν,
Σκυφὲς αἰνύμενος θαμίας ποτὸν ἡδὺν ἔπινεν.

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ ὈΡΦΕΩΣ.

ὈΡΦΕΥΣ, ἐπὶ τῶν περὶ Ἰουδαίοις κειτῶν, καταλυθείσης τῆς βασιλείας Ἀθηναίων, ἐγνωρίζετο, σοφὸς ἄνηρ καὶ θεόμαντις, καὶ πολλὰ μυστήρια διδαχθείς. Φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ περὶ θεογονίας λόγοι.

ἘΚ ΤΩΝ ὈΡΦΕΩΣ.

Περὶ Θεοῦ. α.

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις
Πᾶσιν ὁμῶς· σὺ δ' ἄκουε φαεσφόρε ἔκγονε μήνης
Μῶσαι· ἀληθείη γὰρ ἀληθέα· μηδέ σε πειθὼ
Ἐν στήθεσι φαίνουσα φίλης αἰῶνος ἀμείρῃ.
Εἰς ὃ λόγον θεῖον βλέψας, τοῦτο φρεσὶ δέρκευ.
Ἰδίων κραδίης νοερὸν πότος· οὐ δ' ἐπίδαινε
Ἀτρεμίῃ, μόνον δ' ἐσόρα κόσμοιο ἄνακτα.
Εἷς δ' ἐς αὐτογενὴς· ἑνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται.
Ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς φαίνεται· οὐδέ τις αὐτὸν
Εἰσορόᾳ θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾷται,
Οὔτος δ' ἐξ ἀγαθοῖο κακὸν θνητοῖσι δίδωσι,
Καὶ πόλεμον κρυόεντα, καὶ ἄλγεα δακρυόεντα·
Οὐδέ πις ἔνδ' ἔπεται. σὺ δέ κεν ῥέα πάντ' ἐσορήσαις.
Αἴ κεν ἴδῃς αὐτὸν φαίνοντ' ἀνὰ πάντα δι' οὖρα.
Τέκνον ἐμὸν δείδω σοι, ὀπιδνὰ δέρκομαι αὐτῷ
Ἰχνια, καὶ χείρα στιβαρὴν κραταιοῖο θεοῖο.
Αὐτὸν δ' οὐκ ὄψει· φαεὶ γὰρ νέφος ἐστεφάνωται

Λοιπὸν

Reliqua mihi: ſtant autē decem orbes hominibus. (imperat,
Non enim quiſpiā mortaliū videre poſſet eū qui hominibus
Niſi unigenitus quidam profectus ab antiqua origine gentis
Chaldæorum: ſciebat enim aſtri curſum,
Et ut ſphæra motum circum terram circumvolvit,
Circularem æqualiter & in ſuo centro.
Ventos autem gubernat circum aërem & circa fluxum
Aquæ, & exerit fulgorem ignis potenter-facti.
Ipſe deinde ſuper amplum cœlum conſedit
In aureo ſolio, terra autem ſub pedibus jacet:
Manumque dextram ad limites Oceani
Extendit, & montium baſis intus tremit,
Nec ingens illud robur ferre poteſt. Eſt autem omnino
Ipſe cœleſtis, & ſuper terram omnia perficit,
Principium tenens ſimul & medium atque finem, (ſcripſit,
Ut habet ſermo antiquorum, ut ex aqua ortus *Moſes* de-
Accepta divinitus lege quæ duplicia præcepta continet.
Non fas eſt aliter loqui. Tremo verò membris
In animo. Ex alto imperat omnibus ordine.
O fili, tu mentem tuam admove linguam
Bene cohibens: in pectore verò conde hunc ſermonem.

Ejuſdem. II.

O rex cœli & inferni, mariſque & terræ,
Qui tonitrūbus concutis validam domum Olympi,
Quem dæmones horrent, & deorum cœtus metuit,
Cui Parcæ quantumvis implacabiles obediunt,
Æterne ave-materne, cujus ira omnia quatiuntur,
Qui agitas ventos, omniaque nubibus obducis (aſtra
Igneis turbinibus diffindens latum aërem. Tuus quidē eſt inter
Locus, qui immutabilibus præceptis movetur:
Tuo autem ſplendido ſolio adſtant laborioſi (ciuntur.
Angeli, quibus curæ eſt quomodo mortalibus omnia perfi-
Tuum ver recens relucet floribus purpureis,
Tua hiems frigidis advenit nubibus,
Quas olim ebrius Bacchus diſtribuit Autumni *tempore.*

Ejuſdem. III.

Æternum, immortale, fandum duntaxat diis;
Veni maxime deorum omnium cum potenti fato,
Horrende, invicte, magne, æterne, quem circundat aër,
Huc veni, aures mihi & purum auditum aperiens,

Audi

Λοιπὸν ἐμοί· σᾶσιν ὃ δίκη πᾶυχαὶ ἀνθρώποισιν.
Οὐ γάρ κέν τις ἴδοι θνητῶν μερόπων κραίνοντα,
Εἰ μὴ μνοσυνάων τις ἀπρῴξ φύλαξ ἄνωθεν
Χθονίων· ἴδεις γὰρ ἕλιξ ἀτρεκὴς πορείης,
Καὶ σφαίρης κίνημ' ἀμφὶ χθόνα ὡς περιτέλλει,
Κυκλοτερὲς γ' ἐὸν ἶσον, κἠτὶ ὃ σφέτερον κυώδαινα.
Πνεύματα δ' ἠνιοχεῖ πρὸς τ' ἠέρα, κὴ πρὸς ὕδωρ
Νάματος, ἀναφαίνει ὃ πυρὸς σέλας ἰφθιμήτης.
Αὐτὸς δ' αὖ μέγαν αὐδὴν ἐπ' ὠκεανὸν ἐσήκατο
Χρυσέῳ εἰνὶ θρόνῳ, γαίῃ δ' ὑπὸ ποσσὶ βέβηκε,
Χεῖρα ὃ δεξιτερὴν ὅπῃ τέρμασιν Ὠκεανοῖο
Ἐκτέτακεν, ὀρέων ὃ τρέμει βάπις ἔνδοθι θυμῷ,
Οὐδὲ φέρειν δύναται κρατερὸν μόθον. ἔστι δ' πάντως
Αὐτὸς ἐπερχόμενος, κὴ ὅπῃ χθονὶ πάντα τελεῖται,
Ἀρχὴν αὐτὸς ἔχων ἄκρα κὴ μέσον. ἠδὲ τελευτήν.
Ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς ὑδρηχὴς δέπαξεν,
Ἐκ θεόθεν γεώμεσι λαοὺς κἠπλακα θεσμόν.
Ἄλλως δ' θεμιτὸν ὃ λέγειν. τρομέω δέ μ' γῆρα
Ἐν νόῳ. ὧξ ὑπάτη κραίνει πρὸς πάντ' ἐπὶ τάξει.
Ὦ τέκνον, σὺ τοῖσι νόοισι πελάζεο, γλαῶχιν
Εὖ μάλ' ὑποκρατέων· στέρνοισι ὃ ἔνδοθεν φίλοιο.

Τοῦ αὐτοῦ ς'.

Αἰθέρ Θ ἠδ' αἰδώ, πόντε γαίης τε πύργωτε,
Ὅς βροντᾶις σείεις βαιαρὸν δόμον Οὐλύμποιο.
Δαίμονες οὓς φείσασθε, θεῶν ὃ δέδοικεν ὅμιλ Θ,
Ὦ μοῖραι πρόσθον ἀμείλικτοί θ' ἕστατε,
Ἄφθιτε μηδοπάτωρ, ἃ θυμῷ πάντα δοκεῖται.
Ὅς κινεῖς ἀνέμους, νεφέλῃσί τε πάντα καλύπτεις,
Πρηστῆρσι σείων πλατὺ αἰθέρα· σὴ μόθ' ἐν ἄστροις
Τάξις ἀναμάκτοισιν ἐφημοσύναισι τέτυκται·
Σῷ ὃ θρόνῳ πυρόεντι παρέστηκεν πολύμοχθοι
Ἄγγελοι, οἷσι μέμηλε βροτοῖς ὡς πάντα τελεῖται.
Σὸν μὸν ἔαρ λάμπει νέον ἄνθεσι πορφυρέοισι,
Σὸς χειμὼν ψυχραῖσιν ἐπερχόμενος νεφέλαισιν.
Ἃς ποτε βροντοχάρτας Βρόμιος δίεπεμψε τοκῆας.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Ἄφθιτον, ἀθάνατον, ῥητὸν μόνον ἀθανάτοισιν,
Ἐλθὲ μέγιστε θεῶν πάντων κρατερὴ ζωὴ ἀνάγκη,
Φοικτὸς, ἀήττητος, μέγας, ἄφθιτος, ὃν σέβει αἰθὴρ,
Δοῦρέ γιω, ἵλατί μοι καθαρὰς ἀκοὰς τε πιτνάσας,

Audi omnem ordinem quem * conjectavit Deus
Ex una nocte & ex uno die similiter.

* *Fortè melius legendum*, fabricavit.

E SUIDA, DE MIMNERMO.

MIMNERMUS, Ligyrtiadæ filius, Colophonius, aut Smyrnæus, aut Astypalienſis, Elegiarum ſcriptor. Vixit Olympiade 37 ita ut præceſſerit ſeptem Sapientes. Nonnulli verò dicunt eum eodem cum illis tempore vixiſſe. Vocatus etiam fuit Ligyaſtades ob ejus induſtriam & ſuavitatem.

E MIMNERMO.

De Vita, quòd brevis ſit. I.

NOS autem, velut folia producit floridum tempus
Veris, cum ſubito ſplendor ſolis augetur:
His ſimiles ad breve tempus floribus juventutis
Delectamur, à diis neque malum edocti
Neque bonum. Parcæ autem nigræ nobis adſtant:
Altera, gerens finem moleſtæ ſenectutis;
Altera, mortis. Breve autem tempus durat juventutis
Fructus, quamdiu ſuper terram ſpargitur ſol:
At poſtquam terminus temporis hujus præteriit,
Statim mori ſatius eſt, quàm vivere.
Multis enim malis animus afficitur. Aliquando res domeſtica
Laborat, & paupertatis opera triſtifica fiunt.
Alius rurſus deſiderat liberos, quos maxime
Cupiens, tellurem ſubit ad inferos.
Alius morbo animum corrumpente tenetur: nec ullus eſt
Hominum, cui non multa Jupiter mala largiatur.

Ejuſdem. II.

Vituperium Senectutis.

* * *

Sed breve tempus durat, inſtar ſomnii,
Juventus pretioſa. Difficilis autem deformiſque
Senectus ſtatim imminet capiti,
Odioſa ſimul & contempta, quæ virum reddit obſcurum,
Lædit autem oculos mentemque circumfuſa.
Tithono Jupiter malum immortale dedit
Senectutem, quæ vel triſti morte magis eſt timenda.

Qui

Κέκλυθι τάξιν ἅπαξ ὅσιον * τεκμήρατο δαίμων
Ἐκ τε μιᾶς νυκτὸς ἠδ' ἐξ ἑνὸς ἡμαρ ἅπαντες.

* ἴσ. βέλπον, τεκτμήρατο.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΤΙΑΔΑ, ΠΕΡΙ ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ.

Μίμνερμος, Λιγυρπαίδης. Κολοφώνιος, ἢ Σμυρναῖος, ἢ Ἀσυπαλιεύς, Ἐλεγειοποιός. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῆ λζ' Ὀλυμπιάδος, ὡς φησὶ Τερσίων ἐν ζ' σοφῶν. Τινὲς δὲ αὐτοῖς ζυγχρονεῖν λέγουσιν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λιγυαιπάδης διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ λιγύ.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ.

Περὶ βίου, ὅτι βραχύς. ά.

Ἡμεῖς δ', οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη
Ἦρος, ὅτ' αἶψ' αὐγὴ αὔξεται ἠελίου
Τοῖς ἴκελοι, πήχυιον ὅτ' ἀκμάζοντες ἄνθεσιν ἥβης
Τερπόμεθα, θεῶν εἰδότες οὔτε κακόν,
Οὔτ' ἀγαθόν. κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι
Ἡ μὲν, ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου·
Ἡ δ' ἑτέρη, θανάτοιο. μίνυνθά δὲ γίγνεται ὥρης
Καρπὸς, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδνατ' ἠέλιος·
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τῆτο τέλος φθιμείλιχος ὥρης,
Αὐτίκα τεθνάναι βέλπον, ἢ βίοτος·
Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε τ' οἶκος
Τευχῆται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει.
Ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧντε μάλιστα
Ἱμείρων, χθονὸς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην.
Ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τις ὄρνις
Ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ δίδῳ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ς'.

Ψόγος γήρως.

* * * *

Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥστε ὄναρ,
Ἥβη πμήσασα. τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
Γῆρας ὑφ' ἡφαίστῳ αὐτίχ' ὑφερπόμενον,
Ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὃ τ' ἄγνωστον πάθει ἄνδρα
Βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.
Τιθωνῷ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ Ζεὺς
Γῆρας, ὃ καὶ θανάτου ῥίγιον ἀργαλέου.

Qui pulcherrimus erat olim, ubi forma præteriit,
Nec *ut* pater à filiis honoratur, nec ab amicis.

Ejuſdem. III.

Qualiſnam vita *foret*; aut quid jucundi ſine aurea Venere?
Emoriar, quando iſta mihi non amplius curæ fuerint:
Amor, inquam, occultus, & blanda dona, & lectus,
Si rapidi ſint juventutis flores
Viris & mulieribus: ubi verò moleſta ingruerit
Senectus, quæ pulchrum etiam virum deformem reddit,
Semper tum graves animum rodunt curæ,
Nec ſolis adſpectu delectatur *ſenex*;
Inviſus eſt pueris, contemptuſque de mulieribus:-
Adeo miſeram Deus ſenectam fecit.

Ejuſdem. IV.
De Fortitudine.

Non quidem illius robur, & fortem animum
Similem iis qui ante me fuerunt, credo; qui ipſum vide-
Lydorum equitum confertas diſturbare turmas, (runt
Hermi per campum virum haſtatum.
Ipſius quidem nunquam omnino culpavit Pallas Minerva
Acre robur pectore, quando in prima acie
Furebat, ac ſanguinarii in pugna belli
Acerba per vim repellentis hoſtium tela.
Non enim illo hoſtium alius præſtantior vir
Erat ad percurrendum pugnæ validæ
Opus, quamdiu luce fruebatur ſolis velocis.

***

Ejuſdem. V.
Iambi.

Inſigni cuipiam viro proni ſumus omnes
Invidere vivo, mortuum autem laudare.

Ejdſdem. VI.
In Medicos.

---Sicut medici ſolent dicere,
Leves affectus majores fiunt & graviores quam timendum ſit,
Ut ſeipſos extollant.---

Τὸ θεῖν ἐὼν κάλλιστ', ἐπὴν φθεγμείψῃ ὄρη,
Οὔτε παπῆς πυσὶν τίμιος, ὅτε φίλοις.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Τίς ὁ βίος, πῖ ὁ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.
Κρυπταδίη φιλότης, καὶ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή,
Ἄνθεα εἰ ἥβης μὴ γένοιτο ἄρπαλέα
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν· ἐπεὶ δ' ὀλισθηρὸν ἐπέλθῃ
Γῆρας, ὃ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα πιθεῖ,
Αἰεὶ μιν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
Οὐδ' αὐγὰς θεσπερῶν τέρπῃ ἠελίου,
Ἀλλ' ἐχθὸς μὲν πασιν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν·
Οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.

Περὶ ἀνδρείας.

Οὐ μὰ δὴ κείνῳ γε μάχῃ καὶ ἀγλαὸν θυμὸν
Τοῖον ἐμοῦ θεσπέσιον πεύσομαι οἱ μιν ἴδον,
Λύδων ἱππομάχων πυκινὰς χλονέοντα φάλαγγας
Ἔρμιον ἀμπεδίον φῶτα φερεμμελίῳ.
Τῷ μὰ ἄρ' ὅποτε πάμπαν ἐμέμφατο Παλλὰς Ἀθήνη
Δειμὺ μάχης, ἐπεὶ ὅτ' ἀνὰ θεσμὰ χυθεὶς
Σοῦ ἐδ' αἱματόεντος ἐν ὑσμίνῃ πολέμοιο
Πικρὰ βιαζομένου δυσμενέων βέλεα
Οὐ γὰρ πις κείνῳ δηΐων ἔτ' αἰμενότερος φὼς
Ἔσκεν ἐποίχεσθ' φυλόπιδος κρατερῆς
Ἔργον, ὅτ' αὐγαῖσιν φέρετ' ὤκιος ἠελίοιο.

* * *

Τοῦ αὐτοῦ. ε.

Ἴαμβοι.

Δεινοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἐσωθῆ ἐυκλεῖ
Ζῶντι φθονῆσαι, καταθανόντα δ' αἰέπαι.

Τοῦ αὐτοῦ. ς'.

Εἰς ἰατρούς.

---Οἷα δὴ φιλῶσιν οἱ ἰατροὶ λέγειν,
Τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δεινὰ τοῖς νοσοῦσι φόβον.
Πυρέττοντες αὐτούς --

E SUIDA, DE LINO.

LINUS Chalcidenſis primus literas ex Phœnicia ad Græcos attuliſſe, Herculemque literas docuiſſe, & inter Lyricos Poetas princeps extitiſſe dicitur.

E LINO

Im prudentiam. I.

PRoſpice, animum intendens & muniens ex auditu
Noſtri ſermonis, viam præ cunctis veram :
Noxas repellens, ſorteſque damnoſas, quæ profanorum
Vulgus ſubvertunt maliſque per omnia implicant
Variis fraudulentas ſibi formas ſumentes.
Has tu cuſtodia mentis ab animo arceto :
Hæc enim expiatio revera te iuſte pugnabit ;
Siquidem re ipſa oderis exitioſum earum genus ;
In primis verò materiam omnium malorum largitricem,
Quam cupido inſtar-aurigæ-regit ſtolidis frænis.

Ejuſdem. II.

In Spem.

Speranda ſunt omnia : quia nihil non ſperari poteſt.
Omnia Deo facilia factu ſunt, nihilque impoſſibile.

E SUIDA, DE CALLIMACHO.

CALLIMACHUS Cyrenæus, Grammaticus, diſcipulus Hermocratis. Fuit autem adeo ſtudioſus, ut & Poemata carmine ſcripſerit, & plurima etiam proſa oratione compoſuerit, ultra libros 800. Vixit tempore Ptolemæi Philadelphi, Olympiad. 127.

E CALLIMACHO.

Perjurium I.

JUravit *quidem* : ſed ut aiunt, ô Dea, amatoria
Juramenta deorum non ſubeunt aures.

Ejuſdem.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ ΛΙΝΟΥ.

Λῖνος χαλκιδεὺς θεὸς ἀπὸ Φοινίκης γράμματα εἰς Ἕλληνας ἀγαγεῖν λέγεται, ἡνίκα ὁ Ἡρακλῆς διδάσκαλος γραμμάτων, καὶ τὴν λυσιπῆ μέσης θεὸς ἡγεμών.

ΕΚ ΤΩΝ ΛΙΝΟΥ.

Εἰς Σωφρόνιον. ά.

Φράζεο δὴ, πανδηλὲ ἐπιστάμενος δ' ἀλεγεῖν
Μύθων ἡμετέρων, ἄτρεπτον πεῖρ παντὸς ἀληθῆ·
Κῆρας ἀποσάμενος πολυπόμπους, αἵτε βεβήλων
Ὄχλον ἀϊσσῶσι ἄτης πεῖρ πάντα πεδῶσι
Παντοίαις, μορφῶν χαλεπῶν ἀπατήματ' ἔχουσι.
Τὰς μὲν ἀπὸ ψυχῆς εἴργειν φυλακῇσι νόοιο·
Οὗτος γάρ σε καθαρμὸς δικαίως ὁσιώσει,
Εἴ κεν ἀληθείῃ μισεῖς ὁλοὸν ἦθος ἀνωγῇ,
Ἠδ' ὕλαιν θεόπις αἰσχρῶν δώσειεν ἀπάντων,
Ἣν ὁπαδυμία ἠνιοχεῖ μαργοῖσι χαλινοῖς.

Τῆ ἀπῆ, β'.

Εἰς ἐλπίδα.

Ἔλπιδες χρὴ πάντ'· ἐπεὶ οὐκ ἔς' ἄδηλον ἄελπτον.
Ῥᾴδια πάντα θεῷ τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον οὐδέν.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Καλλίμαχος, Κυρηναῖος, γραμματικὸς, μαθητὴς Ἑρμοκράτους. Οὗτω δὲ γέγονεν ἐπιμελέστατος, ὡς γράψαι μὲν ποιήματα εἰς πᾶν μέτρον, συντάξαι δὲ καταλογάδην πλεῖστα βιβλία ὡσαύτως. Ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων ἦν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Ὀλυμπιάδι ρκζ'.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἐποχία ά.

Ὦ Μοῦσαι· ἐμοὶ λέγετε, θεαὶ, τοῦτος ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δοῦναι κατ' ἐς ἀθανάτων.

Ejuſdem. II.

De Literis.

Etenim ego quæcunque capiti olim largitus ſum,
Flava cum odoratis unguenta corollis,
Omnia ſtatim odorem amiſerunt: & quæ dentes
Intra, & ventrem ingratum ſubierunt
Eorum quoque nihil in craſtinum remanſit. Quæ verò in (aures
Recondidi, ea ſola mihi adhuc manent.

Ejuſdem. III.

Neque divitiæ ſine virtute viros promovere poſſunt,
Neque virtus *ſine* divitiis.———

Ejuſdem. IV. *In Paupertatem.*

Dii ſemper tenuiter largiuntur tenuis fortunæ hominibus.

E SUIDA, DE EVENO PARIO.

EVENOS duos commmemorant, Elegiarum ſcriptores, & utrumque Parium.

EX EVENO PARIO

I.

MUltis quidem mos eſt in omnibus ex æquo contradicere: Recte verò contradicere non ſolent.
Et adverſus illos ſatis eſt antiquum ſermonem reſpondere; HÆC tibi videntur, illa verò mihi.

Ejuſdem. II.

Ad ſapientiam *quarendam* adhibere audaciam, perutile eſt: Alioqui noxia eſt, damnumque affert.

Ejuſdem. III. *De Ira.*

Sæpe ira mentem hominum detexit
Latentem, quæ longe pejor eſt inſania.

Ejuſdem. IV.

Exercitationem diurnam permanere judico, amice: &,
Si aucta fuerit, hominibus alteram eſſe naturam.

Ejuſdem. V.

Omne enim quod ex neceſſitate ſit, moleſtum eſt,

Τῦ αὐτῦ. ϛ'.

Περὶ γεραιμάτων.

Καὶ γὰ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα χαρίεντα τῇμῷ ἔδωκα,
Ξανθὰ ζωὴ εὐόδμοις ἀνεφλιτῇ στεφάνοις,
Ἅπτοκ πάντ' ἐβόωντο φιλαχεῖμι, ὅσσά τ' ὀδόντων
Ἔνδοθι, νεισάμεν τ' εἰς αχαεισον ἔδυ,
Καὶ ῥ' ἁδὲν ἔμεινεν ἐς αὖειον· ὅσσα δ' ἀκκὰς
Εἰσιδέμεν, ἔπ μοι μῦνα πάρεισι τάδε.

Τῦ αὐτῦ. γ'.

Οὔτ' ἀρετῆς ἄπερ ὄλβῳ ὀπίσω ἄνδρας ἀέξει,
Οὔτ' ἀρετὴ, ἀφένοιο. ——— ———

Τῦ αὐτῦ. δ'. Εἰς πενίαν.

Αἰεὶ τοῖς μικροῖς μικρὰ δίδου θεοί.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΤΙΑΔΑ, ΠΕΡΙ ΕΤΗΝΟΤ ΠΑΡΙΟΤ.

ΕΤΗΝΟΤΣ ἀναγράφει δύο, Ἐλεγείων ποιητὰς, καὶ ἀμφοτέρως Παρίους.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΤΗΝΟΤ ΠΑΡΙΟΤ.

ά

Πολλοῖς ἀνθρώποις μὲν ἔθος ἐστὶ πάντας ὁμοίως.
Ὀρθῶς δ' ἀνθρώπους εἶπε τοῦτ' ἐστὶ ἔχειν.
Καὶ σοὶ μὲν ταῦτα δοκεῖ τε, ἐμοὶ δὲ τάδε.

Τῦ αὐτῦ. β'.

Πρὸς σοφίαν μὲ ἔχειν πόλεμον, μάλα ξύμφορον ὄντι
Χρεὼ δὲ βλαβερὴ, καὶ κακότητα φέρει.

Τῦ αὐτῦ. γ'. Περὶ ὀργῆς.

Πολλάκις ἀνδρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψε
Κρυπτόμενον, μανίης πολὺ χερειότερον.

Τῦ αὐτῦ. δ'.

Φημὶ πολυχρονίῳ μελέτῃ ἔμμεναι, φίλε, καὶ δὴ
Ταύτῃ ἀνδρώποισι τελευτῶντα φύσιν ἔδε.

Τῦ αὐτῦ. ε.

Πᾶν γὰ ἀναγκαῖον φρῆγμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.

Ἐκ

E SUIDA, DE ERATOSTHENE.

ERATOSTHENES, Cyrenæus, discipulus Philosophi Aristonis Chii. Natus est 127 Olymp. Scripsit autem Philosophica, Poemata, Historias, & alia multa.

EX ERATOSTHENE.

In Incontinentiam. I.

VInum igni æqualem vim habet. Ubi hominem
Subierit, conturbat eum seu Libycum mare
Aquilo, vel Auster: unde quoque prodit latentia (tit.
In mentis recessu & virorum animum universum coucu-

Ejusdem. II.

De Zonis.

Quinque autem Zonæ rotundæ circumvolvuntur.
Duæ quidem glauco *sunt* obscuriores cyano:
Una verò, fabulosa, torridaque, & rubens,
Verberata flammis; quoniam eam partem sibi
Subjectam perpetuò ardentes radii torrent:
Reliquæ duæ ad utrumque polum extensæ,
Perpetua torquent glacie, pluviisque gravantur.

E SUIDA, DE MENECRATE.

MENECRATES, Comicus. Comœdiæ ejus sunt MANECTOR, sive HERMIONEUS.

E MENECRATE.

In Senectutem.

SEnectutem absentem quilibet exoptat: si quando autem
Incusat: sed futura semper est melior.

E SUIDA, DE POSIDIPPO.

POSIDIPPUS Cassandrius fuit, filius Cynisci, docuit anno à Menandri obitu tertio, Comicus. Sunt autem ejus Comœdiæ numero 30.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΙ͂ΔΑ, ΠΕΡΙ͂ ἘΡΑΤΟΣΘΈΝΟΥΣ.

ἘΡΑΤΟΣΘΈΝΗΣ, Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίστωνος Χίου. Ἐπέχθη ἐπ' Ὀλυμπιάδι. Ἔγραψε δὲ πολλὰ σποράδην, ποιήματα, καὶ ἱστορίας, καὶ ἄλλα πολλά.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ἘΡΑΤΟΣΘΈΝΟΥΣ.

Εἰς ἀπορίαν. ά.

Ὁ Ἰνός τοι πνεῖ ἶσον ἔχει μένος, αὖτ' ἀνὲς ἄνδρας
Ἔλθῃ, κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσσαν ἄλα
Βορρῆς, ἠὲ νότος· τὰ δὲ καὶ πεκρυμμένα φαίνει
Βυσσόθεν· ὃν δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐπίναξε νόον.

Τὸ αὐτό. β'.

Περὶ ζωῆς. β'.

Πέντε δὲ σὺ ζῶναι φαεσιγεὲς ἐστείλω.
Αἱ δύο μὲν γλαυκοῖο καλαυρότεραι κυάνοιο·
Ἡ δὲ μία, λαφαρή τε καὶ ἔκπυρος, οἷ ἐγὺ δρὶς,
Τυπομένῳ φλογμοῖσιν, ἐπεὶ ῥά ἑ μοῖρα ἔπ' αὐτῷ
Κεκλιμένῳ ἀκτῖνες ἀειθερέες πυρόωσιν·
Αἱ δὲ δύω ἑκάτερθε πόλου περιπρυτάνιαι,
Αἰεὶ χρυμαλέαι, αἰεὶ δ' ὕδατι μαρόεσσαι.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΙ͂ΔΑ, ΠΕΡΙ͂ ΜΕΝΕΚΡΆΤΟΥΣ.

ΜΕΝΕΚΡΆΤΗΣ, Κωμικός. Δράματα αὐτοῦ, ΜΑΝΈΚΤΩΡ ἢ ἘΡΜΙΟΝΕΎΣ.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΜΕΝΕΚΡΆΤΟΥΣ.

Εἰς γῆρας.

Γῆρας ἐπὴν μὲ ἀπῇ, πᾶς ἔυχε· ἦν δέ ποτ' ἔλθῃ,
Μέμφεται· ἔστι δ' ἀεὶ χρεῖττον, ὀφειλόμενον.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΙ͂ΔΑ, ΠΕΡΙ͂ ΠΟΣΙΔΙ͂ΠΠΟΥ.

Ποσείδιππος Καισανδρεὺς, υἱὸς Κωίσχου, τρίτῳ ἔτει μετὰ τὸ τελευτῆσαι τὸν Μένανδρον διδάξας, Κωμικός. Ἔστι δὲ δράματα αὐτοῦ ἕως τοῦ λ'.

ἘΚ

E POSIDIPPO.

QUod quis insistat vitæ genus ? Nam in foro
Sunt lites & actiones molestæ ; in ædibus autem
Curæ ; rauri, labores nimii ; at in mari (est ;
Timor ; in peregrinatione, si quid habes, metuendum
Si eges, molestum est. Uxorem habes ? Non sine curis
Eris. Non ducis uxorem ? Eo magis vivis solitarius.
Liberi, dolores *pariunt* ; orbitas, vita est sine liberis. Ju-
Stolida *est* : senectus verò infirma. (ventus
Ex duobus his ergò alterum elige : aut, Nasci
Nunquam ; aut, Natum quamprimum mori.

E METRODORO

Athenienſi Philoſopho.

Ex adverſo ſuperioribus.

QUamcunque vivendi rationem ineas, *utilitas aderit*. In
Gloria & actiones prudentes ; domi verò, (foro,
Quies ; ruri, natura amœnitas ; in mari autem,
Lucrum ; in peregrinatione, si quid habes, laus est ;
Sin minus, solus novisti. Celebras nuptias ? Domus optima
Erit. Non ducis uxorem ? Vitam ages leviorem.
Liberi, amorem *pariunt*, secura est, prolis-expers vita. Ju-
Robusta ; senectus contra, veneranda. (ventus,
Non ergo alterum è duobus eligendum est : aut, Nasci
Nunquam ; aut, Natum quamprimum mori : omni nam
vitæ commoda sunt.

COMICORUM QUORUNDAM

Veterum *Sententiæ*.

IAMBI *sunt* TRIMETRI [& Latini.]

DE PHILEMONE.

ALEXANDRI regis temporibus floruit, undecima supra centesimam Olympiade, Menandro paulo antiquior. Fuit

E PHILEMONE.

I.

PRoba uxor, ô Nicostrata, marito suo
Non debet esse superior, sed obsequens :
Nam grave malum uxor est superans virum suum.

Ejusdem.

Ἐκ τῶν Ποσιδιππου.

Ποίῳ τις βιότῳ πάμοι τείχον; εἰν ἀγορῇ μὲν
Νείκεα καὶ χαλεπαὶ φρήξιες ἐν δ' δόμοις,
Φεγγπίδες· ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἄλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Ταῖρε· ἐπὶ ξείνης δ', ἣν μὲν ἔχῃς τι, λέω·
Ἢν δ' ἀπορῇς, ἀνιηρόν· ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέλειμα·
Ἔστεαι. ἢ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐρημότερον.
Τέκνα, πόνοι· πίρωσις, ἄπας βίος· αἱ νεότητες,
Ἄφρονες· αἱ πλιαὶ δ' ἔμπαλιν, ἀδρανέες.
Ἦν ἄρα τοῖνδε λυσιν ἑνὸς αἵρεσις. ἢ τὸ γηράσκ
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα πικτόμενον.

Ἐκ τῶν Μητροδώρου

Ἀθηναίου Φιλοσόφου,

Ἐκ τῶν ἐναντίων τοῖς φερομένοις.

Παντοίῳ βιότῳ πάμοις τείχον. εἰν ἀγορῇ μὲν,
Κύδεα καὶ πυκναὶ φρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Ἄμπαμμ· ἐν δ' ἀγροῖς, φύσις ἔχεις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Κέρδος· ἐπὶ ξείνης, ἣν μὲν ἔχεις τι, κλέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, μόνος οἶδας. ἔχῃς γάμον; οἶκος ἄεις·
Ἔστε. ἢ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον.
Τέκνα, πόθος· ἄφρονες, ἄπας βίος· αἰνεότητες,
Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν, εὐσεβέες.
Οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γηράσκ
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰ ἐσθλὰ βίᾳ.

Κωμικῶν Τιμῶν Παλαιῶν Γνῶμαι.

Ἴαμβοι εἰσι Τρίμετροι.

Περὶ Φιλήμονος.

Fuit patriâ Syracusanus, si Suidæ stamus; aut, si Straboni, Pompeiopoli Ciliciæ urbe natus.

Ἐκ τῶν Φιλήμονος.

α.

Ἀγαθὴ γυναικός ἐστιν, ὦ Νικοστράτη,
Μὴ χρείπον' εἶ) τἀνδρὸς, ἀλλ' ἀπήκοον.
Γυνὴ γὰ νικῶσ' ἄνδρα, κακόν ἐστι μέγα.

Τὰ

Ejuſdem. II.

Injuriam qui non facit, non protinus
Juſtus: ſed ille qui poteſt, non vult tamen.
Manus nec ille qui ſuas parvo abſtinet:
Ingentia ſed impune qui cum tollere
Sibique habere poſſit, animo temperat.
Imo nec ille, obſervat, iſta qui omnia:
Sed ille, mente prædituſ qui candida,
Re juſtus eſſe, non videri eſſe, expetit.

Ejuſdem. III.

Si ſacra faciens, Pamphile, Deo quiſpiam,
Hædoſque mactans, vel boves quamplurimos,
Chlamydeve quæ ſit purpurea vel aurea,
Ebore vel ullo, vel ſmaragdo denique,
Sibi reddidiſſe benevolum numen putat;
Errat profecto mente præditus levi.
Vir namque frugi temperare ſic ſibi
Debet, alienus ut ſit haud tantummodo
Ab adulterio, & ab inferendo virgini
Stupro, à latrocinando, ab improbo lucri
Amore, ſuaſor eſſe qui cædis ſolet:
Sed ut nec alius concupiſcat conjugem,
Vel bona, vel ædes, ſervulum, aut ancillulam,
Equos, boves, jumenta, vel quæpiam alia,
Imo nec alius concupiſcat fibulam.
Te namque cernit adſtat quæ tibi Deus,
Qui juſta facta, non iniqua, amplectitur:
Et comparare quemque vitæ commoda
Sub labore, terram arando, non vetat.
Cole æquitatem, victimam gratam Deo,
Magiſque corde quam chlamyde ſis ſplendidus.
Non ad tonitrûs fugeris unquam ſonum,
Si nullius ſis conſcius tibi mali.

Ejuſdem. IV.

Concentus ille eſt auribus gratiſſimus,
Convitiante eum tacetur quopiam:
Qui diſſimulat enim convitium, facit
Convitians convitietur ut ſibi.

Ejuſdem. V.

Quamvis ſit iſte ſervus, eſt nihilominus
Homo; ſiquidem, ô here, procreatus eſt homo.

Ejuſdem.

Τῦ αὐτῦ. ς'.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, ἢ χ' ὁ μὴ ἀδικῶν·
Ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βούλεται.
Οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνων ἀπέχεται·
Ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
Ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως.
Οὐδ' ὃς γὰ ταῦτα πάντα διαπεφεύγως·
Ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
Εἶναι δίκαιος, κὐ δοκεῖν ἐθέλει.

Τῦ αὐτῦ. γ'.

Εἴ τις ἢ θυσίας περισσέως, ὦ Πάμφιλε,
Ταύρων τὶ πλῆθος, ἢ ἐλέφων, ἢ νὴ Δία
Ἑτέρων τοιούτων, ἢ καταστιλάσματα,
Χρυσᾶς ποιήσας χλαμύδας ἤτοι πορφυρᾶς,
Ἢ δ' ἐλέφας ὃς, ἢ σμυρίγδου ζῶδια,
Εὔτυκτον νομίζει τὸν θεὸν καθιζάνειν·
Πλανᾶτ' ἐκεῖνος, κὐ φρένας κόφας ἔχει.
Δεῖ γὸ τὸν ἄνδρα χρήσιμον πεφυκέναι
Μὴ παρθένως φθείροντα κὐ μοιχώμενον,
Κλέπτοντα κὐ σφάττοντα χρημάτων χάριν,
Τ' ἀλλότρια βλέποντα, καὶ πλυμῶντα. * Σιδζω
Ἤτοι γυναικὸς πολυτελῆς, ἢ δώματος,
Ἢ κτήσεως, παιδός τε, παιδίσκης δ' ἁπλῶς,
Ἵππων, βοῶν, τὸ ζωίολον ἢ κτίλων τ' ἀνὴ,
Μηδὲ βελόνης ἓν ἄμμι * ὀπιθυμήσῃ, Πάμφιλε * ἴσ. ὀπιθυμῆ, ἢ ὀπιθυμῇς μέτρα χάριν.
Ὁ γὸ θεὸς βλέπει σε πλησίον παρὼν,
Ὅς ἔργοις δικαίοις ἥδεται, κὐ ἀδίκοις·
Πονοῦντα δ' ἐᾷ τὸν ἴδιον ὑφῶσα βίον,
Τιὼ χλιῶ ἀρῶντα, νύκτα κὐ τιὼ ἡμέραν.
Θεῷ ἢ θυε διὰ τέλους δίκαιος ὤν,
Μὴ λαμπρὸς ὢν * χλάμυσιν, ὡς τῇ καρδίᾳ. * ἴσ. παῖς
Βροντῆς ἀκούσας, μηδαμῶς πόρρω φύγῃς,
Μηδὲν ζωιδῶς αὐτὸς σαυτῷ, δέσποτα.

Τῦ αὐτῦ. δ'.

Ἥδιον ὕδεν ὑδὲ μυσικώτερόν
Ἐς', ἢ δυσὶ δαῖς λοιδορούμενον φέρειν·
Ὁ λοιδορῶν γὸ, ἂν ὁ λοιδορούμενος
Μὴ ἀντιποιῆται, λοιδορεῖθ' ὁ λοιδορῶν.

Τῦ αὐτῦ. ε.

Κἂν δοῦλος ᾖ τις, ὕδεν ἧττον, δέσποτα,
Ἄνθρωπος ἐστίν, ἐὰν ἄνθρωπος ᾖ.

Τῦ

Ejuſdem. VI.

Fortuna nulla eſt uſpiam nobis Deus:
Sed quicquid homini forte contingit, ſolet
Fortuna id omne paſſim nuncuparier.

Ejuſdem. VII.

Nullus etenim medicus (probe ſi inſpexeris)
Valere amicos ne ſuos quidem cupit,
Nec miles urbem cernere expertem mali.

Ejuſdem. VIII.

Nihil eſt quod invenire non queas, modo
Perferre quærendi velis moleſtiam.

Ejuſdem. IX.

Male ſeſe habere levius eſt multo malum,
Quam male ſe habentem cogier viſentibus,
Quo ſe modo habeat, ſingulis exponere.

Ejuſdem. X.

A. Heus tu Syra. *B.* Hem quid eſt? *A.* Satin' belle te habes?
B. Simulatque quempiam ſenem aut anum vides,
Male ſeſe habere credito.

Ejuſdem. XI.

Ipſe medicorum mos aperte id arguit:
Hos prædicare plurimis verbis ſcio
Ægris, quibus medentur, abſtinentiam:
Ipſoſmet at, ſi ſua valetudo labet,
Audere facere quæ vetabant cæteris,

Ejuſdem. XII.

A. Quis hic? *B.* Medicus. *A.* O quam male medicus ſe habet,
Cum neminem male ſeſe habere contigit!

Ejuſdem. XIII.

Qui non loquetur ulla quæ ſint uſui,
Multiloquus hic exiſtimetur vir tibi,
Licet duarum ſyllabarum ſermo ſit.
Contra, Loquetur ſi quis apta plurima,
Quamvis loquatur, & trahat longam moram,
Ne multiloquus hic cenſeatur vir tibi.
Exemplo Homerus eſſe vel ſolus poteſt:
Nam uerſuum tot ſcripſerit cum millia,
Multiloquus eſt vocatus unquam nemini.

EX

Τῦ αὐτῦ ς'.

Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἀδεμία τύχη θεὸς,
Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ταυτόματον ὃ χρῆται)
Ὡς ἔτυχ' ἑκάστῳ, σφετερογνώμῃ τύχη.

Τῦ αὐτῦ ζ'.

Οὔτε γὰρ ἰατρὸς ἁνὴρ εἷς (ἂν εὖ σκοπῇς)
Τὺς αὐτὸς αὐτῦ βέλεθ' ὑγιαίνειν φίλυς,
Οὔτε στρατώτης πόλιν ὁρᾷν ἄνευ κακῦ.

Τῦ αὐτῦ. η'.

Πάντ' ὄξιν ὑξευρεῖν, ἐὰν μὴ τὸν πόνον
Φύγῃ τις, ὃς πέφυκε τοῖς ζητυμένοις.

Τῦ αὐτῦ. θ'.

Πολὺ μεῖζόν ὄξι τῦ κακῶς ἔχειν κακὸν,
Τὸ καθ' ἕνα πᾶσι τοῖς ὑποπτυμβρόις
Δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα πῶς ἔχει λέγειν.

Τῦ αὐτῦ. ι'.

Α. Σύρε, Σύρε. Β. Τί ὄξι; Α. Πῶς ἡμῖν ἔχεις;
Β. Ἐπὰν γέροντά τινα ἴδῃς, ἢ γυναῖκ' ἰόνα,
Ἴσθ' εὐθὺς ὅτι κακῶς ἔχει.

Τῦ αὐτῦ. ια'.

Τεκμήριον δ' ποὺ ἰατρὸς οἶδ' ἐγὼ
Ὑπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
Πάντας λαλοῦντας· εἶτ' ἐὰν πιάσωσί τι,
Αὐτοὺ ποιοῦντας πλὴθ' ὅσ' οὐκ εἴων τότε
Ἐτέρους.

Τῦ αὐτῦ. ιβ'.

Α. Τίς ὄξιν οὗτος; Β. ἰατρός. Α. Ὡς κακῶς ἔχει
Ἅπας ἰατρὸς, ἂν κακῶς μηδεὶς ἔχῃ.

Τῦ αὐτῦ. ιγ'.

Τὸν μὴ λέγοντα σφὶ δεόντων μηδὲ ἓν,
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δὶ εἰπῇ βυλλαβάς.
Τὸν δ' εὖ λέγοντα, μὴ νόμιζ' εἶ) μακρὸν,
Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλὰ κ' πολλῶ χρόνον.
Τεκμήριον δ' τῦδε τὸν Ὅμηρον λάβε·
Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
Ἀλλ' οὐδὲ εἷς Ὅμηρον εἴρηκεν μακρόν.

EX ALEXIDE.

ALEXIS, Thurius Poeta, Menandri Comici Patruus. Cum eum vix præ ſenectute incedentem.

I.

SI, factus eſſet antequam quis ebrius,
Caput gravare jam ſoleret crapula,
Potare nemo vellet unquam largius:
Pœnam ſed iſtam ſe manere haud cogitans,
Ad pocula avidus eſt meraca quilibet.

Ejuſdem. II.

Natura vini & hominis eſt ſimillima:
Neceſſe ſiquidem utrumque deferveſcere,
Neceſſe despumare ſordes plurimas,
Et aſperum eſſe poſtmodo. At vergente jam
Ætate defæcarit aliquis ſi bene,
Reſidere, & eſſe potui aptum denique,
Gratumque reddi tempore reliquo omnibus.

Ejuſdem. III.

Nullius arcis, nullius pecuniæ,
Cuſtodia æque difficilis ac fœminæ.

EX AMPHIDE.

AMPHIS, Amphicratis filius, Athenienſis, Comicus. Vixit Platonis ætate, (ut Laër-

I.

UBI quis ullum paſſus infortunium eſt,
Lubenter illum non propinquat ad locum.

Ejuſdem. II.

Adhibere qui non vult fidem jurantibus,
Eſt ipſemet proclivis ad perjurium.

EX ANAXANDRIDE

ANAXANDRIDES Anaxandri filius, Camiræus ex Rhodo inſula, vel (ut alii ſcribunt) Colophonius. Natus eſt

I.

COmmiſſa cui ſunt verba, depoſitum velut;
Si retegit, eſt iniquus, aut eſt garrulus:

Si

ἘΚ ΤΩΝ ἈΛΕΞΙΔΟΣ.

tem quidam interrogasset, quid agis Alexi? Paulatim, inquit, morior.

α.

Εἰ, τὸ μεθύσκεσθαι σφᾶς πρότερον τὸ κρᾶ πιόντας
Παρεχίνεθ' ἡμῖν, οὐδ' ἂν εἰς οἶνόν ποτε
Προσῄεσαν πλεῖον τὸ μετρεῖν νοῦν ἢ πίνειν
Τιμωρίαν ἡγούμενοι τῆς μέθης
Ἧξεν, προχείρως τοὺς ἀκράτους πίνομεν.

Τὸ αὐτό. β'.

Ὁμοίοταλθ' ἄνθρωπος οἴνῳ τὴν φύσιν
Τρόπον τιν' ὄξει· τὸν μὲν οἶνον τὸν νέον
Πολλή γ' ἀνάγκη κἀν τὸν ἄνδρ' ἀποζέσαι,
Πρῶτον ἀπαρρεῖσαι κ' ἀπαυθῆσαι, πάλιν
Σκληρὸν γλυκάζας. ἐκκαθάραντα δ' ὧν λέγω
Τρόπων ἁπάντων ἀπυρυθέντα τὴν ἄνω
Ταύτην ἄνοιαν ὑποπολάζεσαι, ποτὲ
Πόσιμον γλυκάζας, κἀν καταζῆναι πάλιν,
Ἡδωίθ' ἅπαξ τελοῦσιν διατελεῖν;

Τὸ αὐτό. γ'.

Οὐκ ἔστιν ἔτε τεῖχος, ἔτε χρήματα,
Οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον ἐδὲν ὡς γυνή.

ἘΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.

Laërtius scribit) quem & carminibus perstrinxit.

α.

Ἐν οἷς ἂν ἀτυχήσῃ τις ἀνθρωπος τόποις,
Ἥκιστα τούτοις πλησιάζων ἥδεται.

Τὸ αὐτό. β'.

Ὅστις γὰρ ὀμνύοντι μηδὲν πείθεται,
Αὐτὸς ὀμόσκειν ῥᾳδίως ἐπίσταται.

ἘΚ ΤΩΝ ἈΝΑΞΑΝΔΡΙΔΟΣ.

eſt (ut creditur) Philippi Macedonis temporibus, Olympiade CI. Fabulas ſexaginta & quinque ſcripſiſſe decieſque viciſſe proditur.

α.

Ὅσπερ λόγος γὰρ, ὥσπερ ἀνθρώπῳ λαλῶν
Ἐξεῖπεν, ἄδικός ἐστιν, ἢν ἀκρατὴς ἄρα

Si ſpe lucri, *eſt* iniquus; hac ſine, garrulus.
Cenſendus autem uterque pariter improbus.

Ejuſdem. II.

Non eſt ſenectus (ut *tu* opinaris, pater)
Onus graviſſimum: ſed impatientius
Qui fert, ſibi ipſe eſt autor illius mali.
Patienter at qui, ſibi quietem comparat,
Dum dextre ſeſe accomodat ejus moribus:
Nec ille ſolum detrahit moleſtiam,
Accerſit ali quam ſed voluptatem ſibi.

EX ANTIPHANE.

Fuit inter antiquiſſimos Poetas Antiphanes Caryſtius ab eo uſque tempore, quo Theſpis floruit, à quo & Comœdia &

I.

JUrantis ille verba qui temnit viri,
Cui nullius ſit conſcius perjurii,
Mihi videtur eſſe contemptor deûm,
Perjuriique ſibimet ipſe conſcius.

Ejuſdem. II.

In terra egenum ſatius eſt te vivere,
Quam navigare poſſidentem plurima.

Ejuſdem. III.

Mercator opibus inſolens tumet ſuis:
Cum dominus harum ſæpe ſit ventus tamen.

Ejuſdem. IV.

——————Celare, Phidia,
Præter duo aliquis reliqua poſſit omnia:
Amore captus ſi ſit, aut ſit ebrius.
Oculis ab ipſis etenim utrumque proditur,
Itemque verbis: ut negare qui volunt,
Iſta evidenter arguant mendacii.

Ejuſdem. V.

Oneribus haud eſt gravius ullum ex omnibus,
Quam fœmina eſt, dotem marito quæ tulit.

Ejuſdem.

Ὁ μὴ διὰ κέρδος, ἄδικος· ὁ δὲ τούτου δίκαιος,
Ἀκρατὴς· ἴσως δ' γ' εἰσὶν ἀμφότεροι κακοί.

Τοῦ αὐτοῦ. ς'.

Οὔ τοι τὸ γῆρας ὄζιν, (ὡς οἴει πάντες)
Τῶν φορτίων μέγιστον· ἀλλ' ὃς ἂν φέρῃ
Ἀγνωμόνως αὐθ'. ἑκὼν ὄζιν αὑτοῦ.
Ὁ δ' εὐκόλως, ἐνίοτε κουφίζειν ποιεῖ,
Μετελαμβάνων ὁπλίζει· αὐτοῦ τ' τέρπον,
Λύπῃ ἀφαιρῶν, ἡδονῇ τε φερσιδεής.

ἘΚ ΤΩΝ ἈΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

& verſus Antiphanius dictus eſt, ut eſt apud celebres tum Græcos tum Latinos Grammaticos.

ά.

Δέαινον, ὅταν τις ὀμνύοντος καταφρονῇ,
Ὦ, μὴ ζωὸς δὲ πέρτερον ὀπωρκικός·
Οὕτος καταφρονεῖν τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκεῖ,
Καὶ πέρτερον ὁμόσας αὐτὸς ἐπωρκικέναι.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ. ς'.

Ἐν γῇ πένεσθαι κρεῖττον, ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Ἐπὶ χείμασιν δ' ἓν ἔμπορος φορτηγὸς μέγα·
Ὃν ὅτι πάντων ἐνίοτ' ἄνεμος κύει.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.

——— χρύσαι, Φειδίαι,
Ἅπαντα τ' ἄλλα τὰς δικαίας ἂν πλοῦτος δυοῖ.
Οἶνόν τε πίνων, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσών.
Ἀμφότερα μιαίνει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων,
Καὶ τῶν λόγων αὖ ὥστε τοὺς ἀρνουμένους
Μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοῖς ποιεῖν.

Τοῦ αὐτοῦ ε.

Οὐκ ἔστιν ἡδὲν βαρύτερον τῶν φορτίων·
Οὕτως γυναικὸς πέρα καὶ φερέσης. ——

Ejuſdem VI.

Modice propinquos luge, amice mi, tuos:
Nam mortui haud ſunt, ſed iter emenſi prius,
Emetiendum cæteris quod omnibus.
Et in quod hi venere diverſorium,
In illud ipſum poſtmodum aggregabimur,
Reliquum omne tempus commoraturi ſimul.

Ejuſdem. VII.

Ingenii hominis opes *eſſe ſolent* indices.
Nam, fœda ſi quis perpetrat dum dives eſt,
Quid paupertatum non patratum putas?

Ejuſdem. VIII.

Mala ad ſenectutem, officinam ſeu *ſuam*,
Humana tandem congregantur omnia.

Ejuſdem. IX.

Eſt noſtra vino vita quam ſimillima:
Aceſcit, eſt cum reliqua parva portio.

Ejuſdem. X.

Nonne ille mortis eſt ſtipendarius,
Qui morte quærit unde poſſit vivere:

Ejuſdem. XI.

Senium malorum ara velut eſt mortalibus:
Confugere ad illud conſpicamur omnia.

Ejuſdem. XII.

Ecquos in uſus aliquis à diis expetat
Pecuniarum copiam quam maximam,
Niſi ſublevare uti laborantes queat
Suos amicos, atque fructum Gratiæ
Serere, dearum quæ ſuaviſſima omnium?
Sunt namque potûs, ſunt voluptates cibi
Cunctis eædem, nec opipara convivia
Famem magis ſedaverit,—

EX

Τοῦ αὐτοῦ. ς'.

Πενθεῖν ἢ μετείως τοὺς σεσηκότας φίλους·
Οὐ γὰρ τεθνᾶσιν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
Ἣν πᾶσιν ἐλθεῖν ἐς ἀναγκαῖον ἔχει,
Προεπελαύνασιν· εἶτα χ' ἡμεῖς ὕστερον
Εἰς τ' αὐτὸ καταγωγεῖον αὐτοῖς ἥξομεν.
Κοινὴν τὸν ἄλλον ζωδιατείνοντες χρόνον.

Τοῦ αὐτοῦ. ζ'.

Πλοῦτος ἢ βάσανός ἐστιν ἀνθρώπῳ τρόπων.
Ὅταν εὐπορῶν γὰρ αἰσχρὰ σεσήπῃ σεσάγματα,
Τί τοῦτον ἀποῤῥήσουσ' ἂν οὐκ οἴεσ' ποιεῖν;

Τοῦ αὐτοῦ. η'.

Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας, ὥσπερ ἐργαστήριον,
Ἅπαντα τἀνθρώπεια σεσόφισται κακά.

Τοῦ αὐτοῦ. θ'.

Σφόδρ' ἐστὶν ἡμῖν ὁ βίος οἴνῳ σεσαφεσμένῳ·
Ὅταν ᾖ τὸ λοιπὸν μικρὸν, ὀξὺς γίγνεται.

Τοῦ αὐτοῦ. ι'.

Τί δ' οὐχὶ θνητὰ μοδοφόρεις, ὦ φιλτάτη,
Ὃς ἕνεκα τοῦ ζῆν ἔρχετ' ἀποθανάμενος;

Τοῦ αὐτοῦ. ια'.

Τὸ γῆρας ὥσπερ βῶμός ἐστι πάντ' κακῶν·
Πάντ' ἐς ἰδεῖν εἰς τοῦτο καταπεφεύγοτα.

Τοῦ αὐτοῦ. ιβ'.

Τοῦ γάρ τις ἄλλου σεὸς θεῶν ἀρ' ἔστεκε
Εὔξασθ' πλουτεῖν εὐπορεῖν τε χρημάτων.
Ἢ τοῦ δίκαιος σεισθοπεῖν τοῖς φίλοις,
Σπείρειν τε καρπὸν χάριτος ἠδίστης θεῶν;
Τοῦ μὴ πεῖν γὰρ κὴ φαγεῖν τὰς ἡδονὰς
Ἔχομεν ὁμοίας· κὴ γὰρ τοῖς λαμπροῖσι γὰρ
Δειπνοις τὸ σεινᾶν παύεται.---

EX APOLLODORO.

APOLLODORUS Gelous Poeta fuit Menandri συγγενὴς. Fabulas multas compoſuit. Fuit verò inter primos novæ Comœ-

I.

CLauduntur ædes peſſulis, repagulis :
Sed januam faber haud ita unquam muniit,
Ut non pateret feli aditus & adultero.

Ejuſdem. II.

Annis juventæ fato acerbo quos rapi
Videbam, eorum condoleſcebam vicem :
Nunc lacrymis ſenile funus proſequor ;
Quod ſit eadem mihi via inſiſtenda mox.

Ejuſdem. III.

In miſeris nullis labaſcere convenit,
Meliora ſed ſperare ſemper affore.

Ejuſdem. IV.

Habent perampla dona fortunæ metum,
Periculoque non carent præluſtria :
Nec ulla celſa tuta ſunt mortalibus,
Quæ evertere vel invidia, vel tempus ſolet,
Felicitatis culmen ubi quis attigit.
At tutior mediocritas in omnibus :
Neque mente deprimente ſeſe ad humum nimis,
Neque contra in altum ſe efferente ſuperbius :
Namque minus alto ſi quis è gradu cadat,
Celabitur facile ejus infortunium ;
Ingentis at molis ruina ingens erit.
Nam rebus obſtat invidia præluſtribus :
Subvertit & fortuna quos evexerit.

E DIPHILO

DIPHILUS à Clemente Alexandrino & Euſebio Pamphili κωμικώτατος καὶ γνωμικώτατος (hoc eſt maxime Comicus & ſententiis refertiſſimus) vocatur. Fuit hic (ut Strabo ſcribit)

I.

HOC dixit inter multa pulchre Euripides,
MEUS iſte venter miſer & inopia me domat :
Quid

Ἐκ τῆς ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ.

Comœdiæ Poetas: à quo, teſte Donato, Terentius Phormionem & Hecyram fabulas tranſtulit.

α.

Καὶ χλείεθ' ἡ θύρα μοχλοῖς· ἀπὸ δὲ εἷς
Τέκτων ὀχυρὸν ὅπως ἐπίσσιν θύραν,
Δι' ἧς γνοὺς κἀμὲ μοιχὸς οὐκ ἐσέρχεται.

Τὸ αὐτό. ς'.

Ὅτε μειράκιον ἦν, τοὺς ἀώρους ἤλεων.

Νυνὶ δ' ὅταν γέροντ' ἐπφορεῖν ἴδω,
Κλαίω· πρὸς ἐμὲ γὰρ δῆτα ταῦτ' κεῖν' ὀφλᾶ.

Τὸ αὐτό. γ'.

Οὐδέποτ' ἀδυμεῖν τὸν κακῶς πράττοντα δεῖ,
Ἄνδρες, τὰ βέλτιω δ' προσδοκᾶν ἀεί.

Τὸ αὐτό. δ'.

Τὰ μεγάλα δῶρα τῆς τύχης ἔχει φόβον,
Καὶ τὸ πάνυ λαμπρὸν οὐκ ἀκίνδυνον κυρεῖ.
Οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὕψος ἐκ πτώσεως μένει,
Ὃ σφίγξεν ἢ χρόνος τις ἢ φθόνος,
Ἐπὰν ἐπ' ἄκρον τις τοῦ καλῶς πράττειν δρόμου.
Ἡ δὲ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλεστέρα·
Τῷ μήτε λίαν ἐν ταπεινῷ τ' ψυχῆς
Μένει φέρειν, μήτ' ἐν ὑψηλῷ πάλιν.
Κἂν γὰρ πόσῃ τις ἐξ ἐλάττονος μείζω,
Εὐπρεπεστέρα ἔχει τὴν δυσπραξίαν.
Ὅσῳ δὲ μεγάλα πρᾶγμα γίγνεται μέγα.
Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται·
Σφάλλει δ' ἐκείνους ὃς ἂν ὑψώσῃ τύχη.

Ἐκ τῆς ΔΙΦΙΛΟΥ.

scribit) Sinopenſis; & eadem fere ætate cum Menandro floruit: fabulaſq; centum ſcripſiſſe dicitur, inter quas Terentius & Donatus SYNAPOTHNESCONTES commemorant.

α.

Γ. ΝΙΚΑ Τ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πολλ' Εὐριπίδης,
ὑ δὲ παλαίπωρός τε μᾶ

Γαστὴρ·

Quid esse namque ventre miserius queat?
Tu siquidem in ipsum congeris res quaslibet,
Quas non in aliud vas. Feret panem quidem
Tua pera, non jus; alioqui corruperis:
Mazamque sportulæ injicis, lentem nequis:
Vinum lagenæ, carabum non injicis.
At in hunc scelestum, vel sibi pugnantia
Modo sine ullo quælibet recondimus:
Nec illud addo, Propter hunc nefarium
Etiam solere patrari mala omnia.

Ejusdem. II.

Medetur omni tempus ægritudini.

Ejusdem. III.

Qui perpetrati conscius sibi mali,
Non erubescit ipse vel se ipsum tamen,
Quinam erubescet illius non conscium?

Ejusdem. IV.

Haud ullus usquam paupere est beatior;
Haud namque pejor metuitur ab eo status.

E MENANDRO.

MENANDER Athenienſis inter omnes novæ Comœdiæ Poetas facile princeps, Comœdias 108 composuisse tra-

I.

EST tempore omni vera proloqui optimum:
Hoc facere adhortor; quippe quod sit roboris
Secure ad ævum transigendum maximi.

Ejusdem. II.

Si navigandum quatuor sit per dies,
De commeatu cura nobis maxima:
At si in senectam quid licet comparcere,
Non instruemus nos eo viatico?

Ejusdem. III.

Animantium unumquodque felicissimum est;
Magisque multo quam genus hominum sapit.

Ac

Γασίς· παλαιπωρέτερον ἁδὲν ὄζει γδ
Τῆς ζαφρός· εἰς ἣν φερῶτιν ἂν πάντ' ἐμβάλοις,
Ἀλλ' ὐχ' ἕτερον ἀγγεῖον. ἐν πίσσα φέρεις
Ἄρτυς ἂν, ἀνὴ ῥ' ζωμὸν ἢ διαφθερεῖς.
Εἰς ἀηδία μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' ῥ' ἁλῶν.
Οἰνάριον εἰς λάγυνον, ἀνὴ ῥ' κεφαλάν.
Εἰς τὶν θεοῖς ἐχθρὸν ἢ παύτῳ εἰσφορεῖς
Τὰ παιθ' ἑαυτοῖς μηδὲν ὁμολογούμενα.
Κὰ φερσίδημι τἄλλα. διότι παντα χῆ.
Διὰ τὶν τἀλαιπὰν πάντα ταῦτα γίγνεται.

Τῆ αὐτῆ. ε'.

Λύπης ἢ πάσης γίγνετ' ἰατρὸς, χρόνος.

Τῆ αὐτῆ. γ'.

Ὅστις γδ αὐτὸς αὐτὸν ὐκ αἰσχύνεται
Σωτηδὸν αὐτῷ φαῦλα διαπεφευγέναι,
Πῶς τόν γε μηδὲν εἰδότ' αἰσχυνθήσεται;

Τῆ αὐτῆ. δ'.

Πέντος ἀνδρὸς ἁδὲν εὐτυχέστερον.
Τιὰ γδ ὅτι τὸ χεῖρον μεταβολιὰ ῥ' φερόμενα.

Ἐκ τῶν MENANΔΡΟΥ.

traditur; ab aliis, 109. Sed Apollodorus centum & quinque suo carmine prodidit.

α.

Ἀ Εἰ κεφάλαιόν ὄζι τἀληθῆ λέγειν
Ἐν παντὶ χαμερῆ τῆτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
Εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.

Τῆ αὐτῆ. ζ'.

Ἂν μὴ πλέωμεν ἡμερῶν τριακοσίων,
Σκεπτόμεθα τἀναγκαῖ' ἑκάστης ἡμέρας.
Ἂν ἢ ὃ φείσασθαί τι τῆς γήρως χάριν,
Οὐ φειδόμεθα, ἐφόδια δειπνούμενοι;

Τῆ αὐτῆ. χ.

Ἅπαντα τὰ ζῶ ὄζι μαχαιρίτα.
Καὶ νῦν ἔχοντα μᾶλλον ἀνθρώπου πολύ.

Τὸν

Ac primum aſellum hunc intuere, ſi libet;
Sors eſt quidem illi (quis negat?) duriſſima:
Accerſit ullum nec ſibi tamen malum,
Perfert ſed illa ſola quæ natura dat.
Nos, præter illud quod neceſſitas affert,
Nobiſmet ipſi adſciſcimus multum mali.
Si ſternuat quis, angimur; verba ob mala
Ira repente accendimur; ſi ſomnia
Sunt viſa cuiquam, nos metus ſtatim opprimit;
Audita ſi vox noctuæ, expaveſcimus,
Leges, placita, contentiones, ambitus,
Hæc cuncta naturam mala addita ad tuam.

Ejuſdem. IV.

Seni ſenilis lingua jucundiſſima;
Puerque puero, & apta mulier mulieri;
Et æger ægro: preſſus infortunio
Lenimen eſt homini malis exercito.

Ejuſdem. V.

Eſt permoleſta ſumptuoſa fœmina,
Nec vivere arbitrio virum ſinit ſuo.
Sed eſt boni aliquid ex ea: dat liberos;
Ægroque ſedula officia præſtat viro;
Huic rebus etiam comes in adverſis manet,
Functique fato funeris curam gerit.
Ad ſingulas hæc cogita moleſtias:
Sic namque poteris ferre moderate omnia.
At ſi moleſta ſola tu recenſeas
Illiſque nolis quæ juvant opponere;
Haud fuerit ullus tibi doloris terminus.

Ejuſdem. VI.

A matris alvo Ttophime, ſi tu prodiens,
Hac lege in auras luminis receptus es,
Arbitrio beatus ut vivas tuo,
Et hoc ſpoſpondit quiſpiam deûm tibi,
Iraſceris jure; quoniam fallit fidem:
Sin lege eadem tu quoque aërem trahis,
(Tragice tibi ut loquar) homines qua cæteri;
Moderatius ſunt hæc ferenda & lenius.
Nam, verbo ut uno finiam, Natus es homo,
Quo nullum animal obnoxium ſorti magis

Ipſum

Τὸν ὄνον ὁρᾷν ἔξεστι φορτία τυπτί.
Οὕτος κακοδαίμων ὄντιν' ὁμολογουμένως.
Τούτῳ κακὸν δὸ αὐτὸν ὑδὲν γίγνεται.
Ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν αὐτῷ, ταῦτ' ἔχει.
Ἡμεῖς δ' ἔχοντες ἡμῖν ἀναγκαίων κακῶν,
Αὐτοὶ παρ' αὐτοῖς ἕτερα περιποιούμεθα.
Λυπούμεθ', ἂν πάθῃ τις· ἂν εἴπῃ κακῶς,
Ὀργιζόμεθ', ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον, σφόδρα
Φοβούμεθ'· ἂν γλαυξ ἀνακράγῃ, διδοίκαμεν.

Ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
Ἅπαντα ταῦτ', ἐπίθετα τῇ φύσει κακά.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.

Γέρων γέροντι γλῶσαν ἡδίστην ἔχει,
Παῖς παιδὶ, καὶ γυναικὶ περίφορον γυνὴ
Νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντι καὶ δυστυχὴς
Λῃστὴς, ἐπῳδὸς ὄντι τῷ πεπονθότι.

Τοῦ αὐτοῦ. ε.

Γυνὴ πολυτελὴς ἐς' ὀχληρὸν, ὃς' ἐᾷ
Ζῆν τ' ἀλγοῦντ' ὡς βούλεται'. ἀλλ' ἔνεστί τι
Ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς, παῖδες· ἐλθόντ' εἰς νόσον
Τὸν ἔχουσα ταύτῃ ἐθεράπευσεν ὀπιμελῶς·
Ἀπυχοῦντι συμπαρέμεινεν, ἀποθανόντα τε
Ἔθαψε, περιέστειλεν οἰκείως. ὅρα
Εἰς ταῦθ', ὅταν λυπῇ τι σὴν καθ' ἡμέραν.
Οὕτω γὰρ οἴσεις πᾶν τὸ περιγιγνόμενον· ἂν δ' ἀεὶ λέγῃς
Ἀεὶ τὸ λυπεῖν, μηδὲν ἀπολαμπθεὶς
Τῶν προσλεγομένων, ἐ δυνήσῃ διὰ τέλους.

Τοῦ αὐτοῦ. ς'.

Εἰ γὰρ ἐγήρα σὺ, Τερέντιε, σὴν πάντων μόνος,
Ὅτ' ἔπεκτεν ἡ μήτηρ σ', ἐφ' ᾧτε διατελεῖν
Περάτων ἃ βούλει καὶ διώτυχῶν ἀεὶ,
Καὶ τοῦτο σὴν θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
Ὀρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γὰρ ἐνθύμημα,
Ἄτοπόν τε πεποιήκει· εἰ δ' ὅτι ταυτεῖς νόμοις
Ἐφ' οἷσπερ ἡμεῖς ἔπασας τ' ἄλλα
Τὸν κοινὸν, (ἵνα σοι καὶ τραχυκώτερον λέγω)
Οἰστέον ἄμεινον ταῦτα, καὶ λογιστέον,
Τὸ δ' κεφάλαιον σὴν λόγων, ἄνθρωπος εἶ,

Οὗ

Ipſum erigenti & deprimenti poſtmoduni :
E jure ; namque eſt omnium infirmiſſimum :
Tamen implicari maximis rebus ſolet,
Ruinaque ejus multa conterit bona.
At tibi bona nec amiſſa ſunt ingentia,
Nec magna ſunt, Trophime, ea quæ pateris mala.
Mediocris ergo ſit tuus poſthac dolor.

Ejuſdem. VII.

Malis mederi ſi valerent lacrymæ,
Et cogeretur mœror illis cedere,
Auro parandæ quolibet nobis forent :
Nunc res acerbæ nil morantur lacrymas,
Sed, ſive plores, ſive non plores, ſuam
Uno tenore ſemper inſiſtunt viam.
Quid ergo prodeſt flere ? Nil : ſed lacrymas,
Fert mœror, arbores ſuum ut fructum ferunt.

Ejuſdem. VIII.

Alit colonum pax vel in ſaxis bene :
Alit bellum in ipſo noxium campo quoque.

Ejuſdem. IX.

Ætatis eſt quæ nubilis jam filia,
De ſe ſilendo plurima loquitur tamen.

Ejuſdem. X.

Spectari noli ſimne juvenis qui loquor,
Viri ſed utrum verba prudentis loquar.

Ejuſdem. XI.

Valde in monendo ſi quis aſper filio.
Verbis acerbus eſt quidem, ſed re pater.

Ejuſdem. XII.

Qui præbet aurem credulam calumniis,
Vel ingenio is eſt præditus vir improbo,
Vel mentis haud plus quam puer quivis habet.

Ejuſdem. XIII.

Retineri ut à te non poteſt jactus lapis :
Sic ore verba emiſſa quæ ſemel tuo.

Ejuſdem.

Οὗ μεταβολὴν θᾶσσον ἐς ὕψος, ἢ πάλιν
Ταπεινότητα ζῶον ὧδὲν λαμβάνει.
Καὶ μάλα δικαίως· ἀθανέστατον γὰρ ὂν
Φύσει, μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν,
Ὅταν πτερὴ ᾖ, πλεῖστα ζωτείβει καλά.
Σὺ δ' ἔνθ' ἐνδεβάλλου, Τέρφιμ', ἀπώλεσας
Ἀγαθά· τὰ νῦν δὲ ὅτι μέτεστά σοι κακά.

Τοῦ αὐτοῦ. ζ'.

Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῖν ἦν κακῶν ἦν φάρμακον,
Ἀεί θ' ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἐπαύετο,
Ἠλαπόμεθ' ἂν δάκρυα, δόντες χρυσίον·
Νῦν δ' ἡ φερσέχεια τὰ πράγματ', οὐδ' ἀποβλέπει
Εἰς ταῦτα, δέσποτ', ἐπὶ τίνι αὐτίῳ ὁδόν.
Ἐάν τε κλαίῃς, ἄν τε μὴ πρεύσῃ).
Τί ἂν πλέον ποιοῦμεν; οὐδέν· ἡ λύπη δ'
Ἔχει ὥσπερ τὰ δένδρα καρπὸν τὰ δάκρυα.

Τοῦ αὐτοῦ. η'.

Εἰρωνίη γεωργὸν κἂν πέτρης τρέφει καλῶς·
Πόλεμος δ' κἂν πεδίῳ κακοὺς ἔφυ·——

Τοῦ αὐτοῦ. θ'.

Θυγάτηρ ἐπίγαμος, κἂν ὅλως μηδὲν λαλῇ,
Διὰ τοῦ ζωπᾶν πλεῖστα σοι αὐτῆς λέγει.

Τοῦ αὐτοῦ. ι'.

Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω,
Ἀλλ' εἰ φρονοῦντος τοὺς λόγους ἀνέρος ἐρῶ.

Τοῦ αὐτοῦ. ια'.

Ὁ σκληρότατος σοὶ τὸν υἱὸν ἐν τῷ νουθετεῖν,
Τοῖς μὲν λόγοις πικρός ὅτι, τοῖς δ' ἔργοις πατήρ.

Τοῦ αὐτοῦ. ιβ'.

Ὅστις δ' διαζολίαις πείθει) ταχύ.
Ἤτοι πονηρὸς αὐτὸς ὅτι τοὺς τρέπει,
Ἢ παντὶ πάσι παιδαρίῳ γνώμην ἔχει.

Τοῦ αὐτοῦ. ιγ'.

Οὔτ' ἐκ χερὸς μαθοῦσα καρτερὸν λίθον
Ῥᾴον καταρχεῖν, ἔστ' ἀπὸ γλώσσης λόγον.

Ejuſdem. XIV.

Exiſtimandus ille præſtantiſſimus,
Injurias qui ferre novit plurimas.

Ejuſdem. XV.

Cupido habendi aliena, maximum malum:
Aliena namque qui ſtudent adſciſcere,
Sæpe excidentes ſpe ſua, contra bonis
Alius addunt ipſimet tandem ſua.

Ejuſdem. XVI.

Malum te egeſtas omnium leviſſimum
Contriſtat. Etenim quantulum eſt illud malum,
Cujus medela prompta amico ſit tuo?

Ejuſdem. XVII.

Ad res agendas his tribus compellimur,
Neceſſitate, Lege, Conſuetudine.

Ejuſdem. XVIII.

Quærendus ægro medicus eſt ut corpori;
Sic eſt amicus mentis ægritudini:
Nam verba amica ſunt medela commoda.

Ejuſdem. XIX.

Immodicus affert luxus arrogantiam;
Faciuntque opes ut dominus in mores novos
Impingat, habeant qui ſimile nil priſtinis.

Ejuſdem. XX.

Exiſtimabam divites, ô Phania,
Queis fœnerari non neceſſe, carpere
Somnum quietum, haud clamitantes, (hei mihi!)
Verſare ſe ſurſum & deorſum noctibus,
Contingere ſed hæc pauperi tantummodo.
Nunc video vos quoque, qui beati nomine,
Eadem ſolere facere quæ ſoliti ſumus.

Ejuſdem. XXI.

Carere amantes mente ſi quis non putat,
Quos eſſe potius mentis expertes putes?

Ejuſdem. XXII.

Quicunque damnat remque non plane audiit,
Eſt improbus vir, ideo quod credit male.

Ejuſdem.

Τῦ αὐτῦ. ιδ'.

Οὗτος κράτιστός ἐσ' ἀνήρ, ὦ Γοργία,
Ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖσ' ὀλίσθη βεβηκώς.

Τῦ αὐτῦ. ιέ.

Πλεονεξία, μέγιστον ἀνθρώποις κακόν·
Οἱ γὰρ θέλοντες περισλαβεῖν τὰ τῆς πέλας
Ἀποτυγχάνουσι πολλάκις νικώμενοι,
Τὰ δ' ἴδια περιδίδασι τοῖς ἀλλοτρίοις.

Τῦ αὐτῦ. ις'.

Τὸ κράτιστόν σε τῆς κακῶν πάντων διδάσκει,
Πενία. τί γὰρ τοῦτ' ἔστιν, ἢ γήρως τ' ἀν εἰς
Φίλον βοηθήσας ἰατρὸς ῥᾳδίως;

Τῦ αὐτῦ. ιζ'.

——— Τεία γάρ ἐστι, δέσποτα,
Δι' ὧν ἅπαντα γίγνεται, ἢ κεῖ νόμος,
Ἢ παῖς ἀναίσχυς, ἢ γε τοῖτον ἔδει πυεῖ.

Τῦ αὐτῦ. ιή.

Τῷ μὲν τὸ σῶμα διατεθειμένῳ κακῶς,
Χρεὼ ὅτιν' ἰατρὸν· τῷ δ' ἦθος ἠλλοιωμένῳ, φίλε.
Λύπην γὰρ ἔνιους οἶδε διεκπονεῖν λόγος.

Τῦ αὐτῦ. ιθ'.

——— Ὑπερήφανον γίνεθ' ἡ λίαν τύχη·
Ὅ, τε πλοῦτος ἐξώκειλε τ' κακτημένον
Εἰς ἕτερον ἦθος, ἐκ ἐν ᾧ τὸ πρόσθεν ἦν.

Τῦ αὐτῦ. κ'.

Ὡμίλων ἐγὼ τοὺ πλουσίους, ὦ Φανία,
Οἷς μὴ τὸ δανίζεσθ' πρόσεστιν, ἢ τρέμειν
Τὰς νύκτας, ἢδὲ τρεφομένους ἄνω κάτω
Οἴ μοι λέγειν, ἡδὺν ἢ κῆ πρᾶόν τινα
Ὕπνον καθεύδειν, ἀλλὰ τῆς πλωτῶν τινας
Νωμὶ ἢ κῆ τοὺ ναυκλήρους καλυμένους
Ὑμᾶς ὁρῶ ποιοῦντας ἡμῖν ἐμφερῆ.

Τῦ αὐτῦ. κά.

Ἀλλ' ὅταν ἐρῶντα νοῦν ἔχειν τις ἀξιοῖ,
Παρὰ τίνι τὸ ἀνόητον οὐκ ἔνεστι;

Τῦ αὐτῦ. κβ'.

Ὁ πρόκατακλινόμενον ἢ πρὸν ἀκοῦσαι Σαφῶς
Αὐτὸς ποινεύς ὅστις, πιστεύσας κακῶς.

Ejuſdem. XXIII.

Multos neceſſitate factos improbos
Scio, premente ſorte, nec natura eos
Tales fuiſſe ſponte.——

E DIODORO
Sinopenſi.

HAnc ergo legem jam fero ipſemet mihi,
Id facere, dictum quod fuit, conſentiens:
Namque educatam præſtat uxorem bene
Sine dote habere, quam male atque divitem,
Quæ juncta erit vitæ mihi conſortio.

EX EUBULO.

TRes ſolum ego calices viris prudentibus
Infundo. Sanitatis unum; quem ebibunt
Primum: Eſt Amoris & Voluptatis dehinc:
Infundo Somni tertium; quem ut hauſerint
Nomen qui habent ſapientum in ædes illico
Suas redibunt: non enim quartus calix
Noſter, ſed eſt Proterviæ: Clamoris eſt
Quintus: Furoris ſextus, & pugnas ciet.
In parvum enim vas quando largum infunditur,
Supplantat ipſum ſæpe potorem merum.

EX HIPPARCHO.

HAud ulla pretioſior hominibus omnibus
Poſſeſſio Arte, vitæ & utilis magis:
Sortis etenim dubiique Mavortis vices
Ut cætera rapiant; manet ſalva ars tamen.

E NICOSTRATO.

SI funditare verba multa jugiter
Et celeriter, ſignum putas prudentiæ;
Prudentiores homine ſunt hirundines.

Τῶ αὐτῶ χή.

Πολλὰς δ' ἀναγκλω γὰ πονηρὰ οἶδ' ἐγὼ,
Ὅταν ἀπηχθόσιν, μεγάλοις, ἢ φύσει
Ὄντας τοιούτους.---

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΟΔΩΡΟΥ
Σινωπέως.

Ἐγὼ μὲν ἓν τὸ νόμον ἐμαυτῷ τοῦτον
Τίθεμαι, δοκιμάζων ἅπερ εἴρηται ποιεῖν·
Κρεῖττον γάρ ἐστιν οὐ πεθεμωμένοις λαβεῖν
Γυναῖκ' ἀστεῖον, ἢ κακῶς ἐν χρημάτων,
Τιὼ ἐσομένῳ καὶ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου.

ΕΚ ΤΩΝ ΒΙΤΩΤΑΟΥ.

Τρεῖς γὰρ μόνας κρατίστας ἐξευρεννύω
Τοῖς οὐ φεύγουσι τὸν μὴ ὑγιείας ἕνα.
Ὃν φεῦγειν ἐπίνυσι τὸν ἡδὺ δάκνειν
Ἔρωτας ἡδονῆς τε καὶ τὸ πεῖσον δι' ὕπνου
Ὃν εἰς πόντες οἱ σοφοὶ κεκλήκασιν
Οἴνῳ δὲ βαδίζειν· ὁ μὲν τέταρτος ὑγιὴς
Ἡμέτερός ἐστ', ἀπὸ ὕδρεως· ὁ δὲ πέμπτος, βαθύς.
Ἔντος μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖν.
Πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
Ὑποχαλίζει ῥᾷστα τοὺς πεπωκότας.

ΕΚ ΤΩΝ ΙΠΠΑΡΧΟΥ.

Πολύ γε μᾶλλον ὄντι κτῆμα πρωτίστων
Ἁπασιν ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν, τέχνη.
Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, καὶ πόλεμος καὶ μεταβολαὶ
Τύχης ἀναλίσκουσιν· ἡ τέχνη δ' σώζει.

ΕΚ ΤΩΝ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ.

Ἐστὶ τὸ ζωηχῶς καὶ πολλὰ καὶ ταχέως λαλεῖν
Ἦν τοῖς φεύγειν ἐπίσημον· αἱ χελιδόνες
Ἐλέγοντ' ἂν ἡμῖν ζωφερώτερον πολύ.

E PHERECRATE.

O Quàm ſenectus es gravis mortalibus,
Et quam moleſta ubique! eo vel nomine,
Quod, quando agendis rebus eſt nil virium,
Prudentiam illo tu doces nos tempore.

E PHILIPPO.

DIfficile non eſt admonere quempiam
Ægrum, cibis ut abſtineat incommodis;
Pugilemque facile eſt increpare cuilibet,
Dum pugnat: at pugnare, res non facilis eſt.
Aliud loqui de re, aliud eſt ſentire eam.

E PHILIPPIDE. I.

FOEdæ es maritus conjugis, ſed divitis:
Inſuaviter dormito, paſtus ſuaviter.

Ejuſdem. II.

Adverſa tibi ſi forte ſors, here, ingruat,
Euripidis memento, mœrorem ut leves.
BEATUS omni ex parte nullus uſpiam:
Unum eſſe de multis putato te quoque.

E SOTADE.

REX ſis licet, Mortalis audias tamen.
Si grande deſpuis, Tibi pituita ineſt.
Pulchroſne pannos indueris? Hos ante te
Ovicula tulerat. Quin es auro ſplendidus?
Fortuna in iſtum nempe te extulit gradum.
Es dives? Id iniqua eſt potentia temporis.
Es inſolens? Fremere facit te amentia.
At es modeſtus? Hoc deûm munus puta.
Modeſtia autem vera tunc erit tibi,
Si metiare te pede ac modulo tuo.

E CRATETE. I.

ME tempus ineurvavit, haud faber bonus,
Infirmiora ſed facit quod omnia.

Ejuſdem.

ἘΚ ΤΩΝ ΦΕΡΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Ὦ Γῆρας, ὡς ἐπαχθὲς ἀνθρώποισιν εἶ,
Καὶ παντα χῇ λυπηρὸν, ὃ καθ' ἓν μόνον.
Ἐν ᾧ γὰρ ἥδιον διωκάμβ', ἐπὶ ἰοῦσιν,
Σὺ τοῦτο καῦθ' ἡμᾶς διδάσκεις εὖ φρονεῖν.

ἘΚ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ὀυ χαλεπὸν ὅτι τῷ κακῶς διακειμβῳ
Εἰπεῖν τιν' ἐσθίοντα, Μὴ κακῶς ἔχε.
Πύκλῃ τ' ὀπτημᾶν ἥδιον ἔργον μαχομβῳ·
Αὐτὸν γὰ μάχεσθ ἀλλ ὅτι ῥᾴδιον,
Ἕτερόν τι τῶν λέγειν ὅτι τὸ πεπονθέναι.

ἘΚ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ. α.

Ἀ Ιχεᾶν γυναῖκ' ἔγημας, ἀνθ' ἁπλῆς πολυσίαν·
Καθεῦδ' ἀπηῶς, ἥδέως μαστώμβῳ.

Τῶ αὐτῶ. β'.

Ὅταν ἀτυχεῖν σοι συμπέσῃ τι δέσποτα,
Εὐελπίδει μηδέπω σύ· χὠ ῥάων ἔσῃ.
Οὐχ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
Εἶναι δ' ὑφ' ἑνὸς καί σε τῶν πολλῶν ἕνα.

ἘΚ ΤΩΝ ΣΩΤΑΔΟΥ.

Ἦ Ι χὴ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς δηπτὸς ἄκουσον.
Ἂν μακρὰ πίνῃς, φλεγμαπίῳ κρατῆ θεοῦ.
Ἂν εὐιματῆς, ταῦτα σοὶ σὺ σοφὸς ἐπον εἶ χεν.
Ἂν χρυσοφορῇς, τοῦτο τύχης ὅστις ἔπαρμα.
Ἂν πλούσιος ἦς, τοῦτο χεῖρα ἄδικος ἰσχύς.
Ἂν ἀλαζονῇς, τοῦτ' ἀνοίας ὅτι τραῦγμα.
Ἂν δ' σοφρονῇς, τοῦτο θεῶν δῶρον ὑπαρχει.
Ἡ σωφροσυνὴ πάρεστιν, ἐὰν μετρῇς σαυτον.

ἘΚ ΤΩΝ ΚΡΑΤΗΤΟΣ. α.

Ὁ Γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε, τέκτων ὁ σοφὸς,
Ἅπαντα δ' ἐργαζόμενος ἀδυνέστερα.

Ejuſdem. II.

Mihi ſenectutem objicis, grande ut malum;
Qua non potitus, morte multatus fuit;
Quam cupimus omnes: conſecuti quam tamen
Dolemus. Ingratum genus adeo ſumus:
Nam nullus adeo cupidus eſt vitæ ut ſenex.

EX ERIPHO.

RAtione verbum non caret vetus, pater,
Vinum quod eſſe tantæ ait potentiæ,
Ut ad choreas vel ſenes ipſos trahat.

E POSIDIPPO. I.

DIfficile mœrorem effugere: dies enim
Subinde curas procreat nobis novas.

Ejuſdem. II.

Qui navigavit unquam, is ignarus mali:
Eſſe gladiatorem, miſeria levior eſt. *Vel,*
Certare ſatius ſingulari prælio.

Ejuſdem. III.

Chlænam alloquebantur meam, non me antea:
Haud namque quiſquam verba nunc mihi facit.

Ejuſdem. IV.

Rerum, precatur quas homo à diis, omnium
Cenſetur eſſe maxima immortalitas.

E TIMOCLE. I.

FOrum refertum conſpicari obſoniis,
Eſt dulce diviti: eſt acerbum pauperi.

Ejuſdem. II.

Adverte, quæſo, num quod ex uſu eſt loquar.
Eſt calamitoſum animal ſua natura homo,
Multaſque ſecum vita fert moleſtias:
Mali levamen reperit ſed hoc ſui;
Ut calamitatis immemor jam mens ſuæ,

Habenſque

Τῦ αὐτῦ. ϛ'.

Ὠνείδισάς μοι γῆρας ὡς κακὸν μέγα,
Οὗ μὴ τυχόντι θάνατός ἐσθ' ἡ ζημία,
Οὗ πάντες ἐπιθυμοῦμεν· ἂν δ' ἔλθῃ ποτέ,
Ἀνιώμεθ'· ὕπως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει·
Τῦ ζῆν γὰρ ἡδεῖς ὡς ὁ γηράσκων ἑρᾷ.

Ἐκ τῆς ΕΡΙΦΟΥ.

Λόγος γάρ ἐστ' ἀρχαῖος, ὃς κακῶς ἔχων
Οἶνον λέγειν τοὺς γέροντας, ὦ πάτερ,
Πείθειν χρεὼν εἶναι δίλογος. ---

Ἐκ τῶν ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΥ. ά.

Ἔρρων γε, λύπῃ ἐκφυγεῖν· ἡ δ' ἡμέρα
Ἀεί τε χαυνοῦσ' εἰς τὸ φορτίζειν φέρει.

Τῦ αὐτῦ. ϛ'.

Ὁ μὴ πεπλευκὼς, ἡδὺν οὐκ ἔχει κακόν·
Τῶν μονομαχούντων ἐσμὸν ἀθλιώτερον.

Τῦ αὐτῦ. γ'.

Τὸν χλανίδα πάντες (ὡς ἔοικεν) ἐκ ἐμοῦ
Περιπόρφυρον· ἡδὺς εἶς νοῦν μοι λαλεῖ.

Τῦ αὐτῦ. δ'.

Ὧν τοῖς θεοῖς ἄνθρωπος εὔχεται τυχεῖν,
Τῆς ἀθανασίας κρεῖττον ἡδὺν εὔχεται.

Ἐκ τῆς ΤΙΜΟΚΛΕΟΥΣ. ά.

Ἀγορὰν ἰδεῖν ἔνοψον, εὐπορεῖσθαι μὲν
Ἥδιστον· ἂν δ' ἀπορῇ τις, ἀθλιώτατον.

Τῦ αὐτῦ. ϛ'.

Ὦ τᾶν, ἄκουσον ἤν τι σοὶ δικῶ λέγειν.
Ἄνθρωπός ὅστι ζῶον ὀλίγπονον φύσει,
Καὶ πολλὰ λυπῆρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει·
Παρεψυχὰς ἂν φορτίδων ἀνεύρατο
Ταύτας· ὁ γὰρ νοῦς τῆς ἰδίων λήθῃ λαζεῖν.

Habenſque ab alieno malo ſolatia,
Documenta capiat, recreata paululum.
Primum Tragœdi, quanta commoda afferant
Perpende, ſodes. ſi quis eſt pauperculus,
Majore preſſum ſi videbit Telephum
Mendicitate, lenius ſuam ferret
Mendicitatem. Infanus eſtne quiſpiam?
Furioſum is Alcmæona proponit ſibi.
Captus quis oculis? Adſpicit cæcum OEdipum.
Gnatus obiit? Niobe dabit ſolatium.
Claudus aliquiſne eſt? Is Philoctetem adſpicit.
Miſer, aliquis ſenex? Tuetur OEneum.
Alterius etenim quiſquis ærumnas viri
Eſſe graviores viderit quam ſint ſuæ,
Animo æquiore miſerias ferat ſuas.

E CLEARCHO.

HIS ſi diebus ebrii qui ſingulis,
Caput meraca doleret ante pocula;
Omnes ab illis abſtinerent poculis.
At nunc voluptas dum dolorem prævenit,
Privantur illo quo frui vellent bono.

SENTENTIÆ SINGULIS VERSIBUS CONTENTÆ,
E diverſis Poetis.

De bonis viris. I.

VIR bonus bonum nunquam odit.
Conſilii enim boni bona opera ſunt.
Bono quidem viro bona etiam dat Deus.
Propone tibi ad imitandum bonum virum & temperantem.
Morum index eſt hominibus tempus.

In Veritatem. II.

Lingua errans vera dicit.

Πρὸς ἀηδοτείω τε ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
Μεθ' ἡδονῆς ἀπήλθε, παιδαθεὶς δ' ἅμα.
Τὰς γὰρ τραγῳδὰς σεμνὸν εἰ βούλει, σκόπει
Ὡς ὠφελοῦσι πάντας· ὁ μὲν γὰρ ὢν πένης,
Πτωχότερον ἑαυτὸν καταμαθὼν τὸν Τήλεφον
Γενόμενον, ἤδη τῷ πενίαν ῥᾷον φέρει.
Ὁ νοσῶν δ' μανικῶς; Ἀλκμαίων' ἐπᾴδατο.
Ὀφθαλμιᾷ τις; Οἰδίπου ἔνιδε τυφλόν.
Τέθνηκέ τῳ παῖς; ἢ Νιόβη κακέφικε.
Χωλός τις ὄζει; τὸ Φιλοκτήτου ὁρᾷ.
Γέρων τις ἀτυχεῖ; κατέμαθεν τὸν Οἰδέα.
Ἄπαντα γὰρ τὰ μείζον' ἢ πέπονθέ τις
Ἀτυχήματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐννοούμενος,
Τὰς αὑτοῦ αὐτῷ ξυμφορὰς ῥᾷον φέρει.

Ἐκ τῆς ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

Εἰ τοῖς μεθυσκομβόοις ἐκάστης ἡμέρας
Ἀλγεῖν ξυμβαίνει τινὶ κεφαλῇ πρὸς τὸ πάγειν·
Τὸν ἄκρατον ὑμῶν ἅδε εἰς ἔπινεν ἄν.
Νῦν δ' πρότερόν γε τὸ πόνε τινὶ ἡδονῇ
Περιλαμβάνοντες, ὑστερεῖσθε τἀγαθοῦ.

Mas γνωμας contuli cum Edit. rarissima [illegible], literis capitalibus. Junii XXIV. 1768.

ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Ἐκ διαφόρων ποιητῶν. Ex diaphorōn poiētōn kata stoicheion synlelegmenai.

Α. Εἰς ἀγαθὸς ἄνδρας. ά. desunt —

Ἀνὴρ δ' χρηστὸς χρηστὸν ἐ μισεῖ ποτε.
Γνάμης γὰρ ἐσθλῆς ἔργα χρηστὰ λέγεται.
Ἐσθλῷ γὰρ ἀνδρὶ ἐσθλὰ κ' δίδοῖ θεός.
Ζήλου τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα κ' τὸν ξένον.
Ἦθος δ' βασανὶς ὅτιν ἀνθρώποις χρηστόν.

Εἰς ἀλήθειαν. Β'. ά.

Ἡ γλῶσσ' ἁμαρτάνουσα ταληθῆ λέγει.

Εἰς

In Peccatum. III.

Turpe nihil fac, neque diſce.
Bis perperam facere idem, non viri eſt ſapientis.
A rebus malis manum liberam habe.
Qui nihil novit, nihil delinquit.

In Neceſſitatem. IV.

A neceſſitate omnia in ſervitutem rediguntur ſtatim.
Præ neceſſitate multa facimus mala.

In Virtutem. V.

Quæ non decet, neque audi, neque vide.
Remiſſio eſt malorum vitæ tranquillitas.
Melius eſt corpore quàm animo ægrotare.
Ingenui enim viri eſt, vera dicere.
Ingenuos tuere tuos mores.
Modeſtum eſſe eum, qui ad convivia invitatur, oportet.
Bonum producunt fructum honeſti mores.
Fructus bonus eſt, bene compoſita vita.
Cape curam honeſtæ vitæ.
Beatus eſt qui beatis inſervit.
Scutum maximum eſt virtus mortalibus.
Te ipſum ſerva moribus liberum.
Theſaurus virtutis eſt, temperantia ſola.
Animi curam gere tui, quantum potes.

In ingratam memoriam. VI.

Semper qui ſervatus eſt, eſt ingratus naturâ.
Simulatq; quis miſericordiâ affectus eſt, periit beneficium.
Ingratus eſt, quiſquis beneficio affectus immemor eſt.
Obliviſcuntur omnes, qui beneficium acceperunt.
Pulcher Theſaurus eſt, repoſita gratia.
Poſt donum celerrime ſeneſcit gratia.
Beneficium qui accepiſti tempeſtivum, in tempore repende.
Beneficium ubi acceperis, memento: & ubi dederis, obli-
Beneficium confer, quatenus potes tamen. (viſcere.
Munera juſta & da, & accipe.

In Regem. I.

Regnum tibi cum paraveris, ſis eo dignus,
Imago Rex eſt animata Dei.

In

Εἰς Ἀνδρίαν. γ'. α.

Αἰσχρὸν ἡ μηδὲν σοφίᾳ, μηδὲ μάνθανε.
Δὶς ἐξαμαρτεῖν ταὐτὸν, οὐκ ἀνδρὸς ζοφῶ.
Ἔργων πονηρῶν χεῖρ' ἐλευθέρων ἔχε.
Ὁ μηδὲν εἰδὼς οὐδὲν ἐξαμαρτάνει.

Εἰς ἀνάγκην. δ'. α

Ὑπὸ τ' ἀνάγκης πάντα δουλοῦται τάχα.
Ὑπὸ τ' ἀνάγκης πολλὰ πιθέμενος κακά.

Εἰς Ἀρετήν. ε. α.

2 Ἃ μὴ σοφὸν φύει, μητ' ἄσκει, μήθ' ὅσα.
1 Ἀνάπαυσις ὄντι τῶν κακῶν ἀσκησία.
3 Βελτίον ὄντι σῶμά γ' ἢ ψυχὴν νοσεῖν. ΕΣΤΙ ΣΩΜΑ Η... deest γ'
5 Ἐλεύθερον γὰρ ἀνδρὸς, τἀληθῆ λέγειν.
6 Ἐλεύθερον φύλασσε τὸν σαυτοῦ τρόπον. ΦΥΛΑΣΣΕ
4 Εὔτακτον εἶδος τἀλλότρια δειπνοῦντα δεῖ.
7 Κακὸν φύσει καρπὸν οἱ σεμνοὶ τρόποι.
2 Καρπὸς ὁ ἀγαθός ὄντιν, εὐταλὴς βίος. Δ' ΑΓΑΘΟΣ
Λάβε σοφίαν τῆς σοφοῦ κόντος βίου.
10 Μαχέσιμος ὅστις μαχείοις ὑπηρετεῖ. ΥΠΗΡΕΤΕΙ
Ὅπλον μέγιστον ὄντιν ἡ ἀρετὴ βροτοῖς. Η ΑΡΕΤΗ
Σαυτὸν φύλαττε τοῖς τρόποις ἐλεύθερον.
Ταμεῖον ἀρετῆς ὄντι σωφροσύνη μόνη.
Ψυχῆς ἐπιμελοῦ τ' ἔσω σαυτοῦ, καθὰ δυνῇ. 1. ἑαυτοῦ

Εἰς Ἀχαριστίαν. ς'. α.

2 Ἀεὶ δ' ὁ ζῶντες ὄντιν ἀχάριστος φύσει.
3 Ἀμὰ ἡλέηθ', ἁ τέθνηκεν ἡ χάρις.
1 Ἀχάριστος, ὅστις εὖ παθὼν ἀμνημονεῖ.
4 Ἐπλανήθην πάντες οἱ παθόντες εὖ.
5 Καλὸν ἡ ἐπαύρεσμα, κειμένη χάρις.
6 Μετὰ πλοῦ δόσιν τάχιστα γηράσκει χάρις.
7 Χάριν λαβὼν ἔυκαιρον, ἐν καιρῷ δίδου.
10 Χάριν λαβὼν, μέμνησο· καὶ δὸς, ὁπλίσθω.
8 Χάριν χαρίζου, καθ' ὅσον ἰσχύεις ὅμως.
9 Χάριτας δικαίας καὶ δίδου, καὶ λάμβανε.

Β. Εἰς Βασιλέα. α. α.

Ἀρχῆς πιτυχὼς, ἴσθι ταύτης ἄξιος.
Εἰκὼν ἡ βασιλεὺς ὄντιν ἔμψυχος θεοῦ.

Εἰς

In Vitam. II.

Securus vitæ fere non ſolet honeſte agere.
Vivit nemo, quam probare ſolet vitam.
Vita eſt, ſi quis victu fruatur vivens.
Vita fortunis egens, non eſt vita.
Vita vocata eſt, cui gravi labore alimenta parantur.
Terra omnia parit, & rurſum recipit.
Vivimus non ut volumus, ſed ut poſſumus.
Non licet vitam invenire à moleſtiis vacuam in quopiam.
Vivere ſine moleſtia, hominis eſt felicis.
Res cæca & infortunata *eſt* hominibus vita.
Quam ſuavis eſt vita, ſi quis eam non cognoverit!

In Auxilium. III.

Vir virum, & civitas ſervat civitatem.
Manus manum lavat, & digitus digitum.

In Conſilium. IV.

Malo conſilio multas jacturas faciunt mortales.
Vir inconſultus fruſtra laborat currens.
Vir inconſultus voluptatibus capitur.
Conſilium ante quodvis opus cape.
Conſilio recto nihil tutius.
Noctu conſilium à prudentibus initur.
Res ſacra revera eſt conſilium.
Sapiens ſapientum eſt conſilium.
Sapienti à viro accipe conſilium.
Conſiliarius bonus, non malus ſis amicis.
Conſiliarius ſis bonorum, non malorum.

In Nuptias. I.

EXpertem moleſtiarum vitam habebis abſque nuptiis.
Ducture uxorem reſpice ad vicinos.
Qui ducturus eſt uxorem, in pœnitentiam fertur.
Nuptiæ enim hominibus optabile malum.
Deus tibi ipſi, ſi divitem duxeris, eris.
Mores præferre pecuniis, eum qui ducit uxorem oportet.
Exiſtima, ubi duxeris uxorem, te eſſe ſervum in vita.
Qui non ducit uxorem homo, non habet mala.
Facilius vitam degis, ſi uxorem non alis.
Nam infeliciſſimus eſt, qui, cum pauper ſit, uxorem duxit.

In

Εἰς βίον. ϛ'.

1. Ἀμελῆσαι τοῦ ζῆν οὐκ ἔνεστ' εὐσχημόνως.
2. Βιοῦ μὲν ἡδεῖς ὃν σεσαρεῖται βίον.
5. Βίος βίου διάφορος, οὐκ ἔστιν βίος.
3. Βίος ὄζειν, ἂν τις τοῦ βίου χαίρῃ βιῶν.
4. Βίος κέκλησ' δ', ὃς βίᾳ ποιεῖσθ'.
6. Γῆ πάντα πίπτει, καὶ πάλιν κομίζεται.
7. Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα.
8. Οὐκ ἔστι βίον εὑρεῖν, ἄλυπον ἐν ἅπασι.
10. Τὸ ζῆν ἀλύπως, ἀνδρὸς ὄζειν εὐτυχοῦς.
9. Τυφλὸν ὃ καὶ δύσκολον ἀνθρώποις βίος.
11. Ὡς ἡδὺς ὁ βίος, ἂν τις αὐτὸν μὴ μάθῃ.

Εἰς Βοήθειαν. γ'.

Ἀνὴρ γὰρ ἀνδρὶ, καὶ πόλις σώζει πόλιν.
Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον.

Εἰς Βαλιόν. δ'.

2. Ἀβαλία γὰρ πολλὰ βλάπτουσι βέβαιοι.
1. Ἀνὴρ ἄβαλος εἰς κενὸν μοχθεῖ πρέχων.
3. Ἀνὴρ ἄβαλος ἡδοναῖς θηρεύεται.
5. Βαλιὸν ὃ πάντες περίεσμεν περιλάμβανε.
4. 5 Βαλὴς γὰρ ὀρθῶς ἁδὲν ἀσφαλέστερον.
6. Ἐν νυκτὶ βαλιὰ τοῖς σοφοῖσι χίνεται.
7. Ἱερὸν ἀληθῶς ὄζειν ἡ συμβαλία.
10. Σοφὴ σοφῶν γὰρ χίνεται συμβαλία.
9. Σοφὸς παρ' ἀνδρὸς περισσὰ χρὴ συμβαλίαν.
8 10 Σύμβαλος ἑταῖρος, μὴ κακὸς γίνου φίλοις.
11. Σύμβαλος ἴσθι τῶν ἀγαθῶν, μὴ τῶν κακῶν.

Γ. Εἰς Γάμον. ά.

1. Ἄλυπον ἔξεις τὸν βίον χωρὶς γάμου.
4. Γαμεῖν ὃ μέλλων, βλέπτον εἰς τοὺς γείτονας.
2. Γαμεῖν ὁ μέλλων, εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.
3. Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν.
5 5 Δαίμων ἑαυτῷ πλουσίαν γήμας ἔσῃ.
6. Ἥδιστον ἐστὶν ἐκπιεῖν χρημάτων γαμοῦντα δεῖ.
7. Νόμιζε γήμας δοῦλον εἶναι τοῦ βίου.
8. Ὁ μὴ γαμῶν ἄνθρωπος οὐκ ἔχει κακά.
9. Ῥᾴον βίον ζῇς, ἂν γυναῖκα μὴ τρέφῃς.
10 10 Ὡς τετρακοσίαμων, ἐστὶν ὧν πένης γαμεῖ.

Εἰς

In Risum. II.

Ridet stultus, etiamsi nihil ridiculum sit.
Risus intempestivus inter mortales grave malum.

In Senectutem. III.

Senectus delet omnes vires corporis.
Senectutis autem malæ quæ fiat depulsio?
Sententiæ meliores sunt seniorum.
Viaticum ad senectutem semper reconde.
Veniet senectus quamlibet querelam offerens.
Pulchrum, senescere; & non senescere rursum.
Consortia seniorum ama.
Molestus vir est, inter juvenes senex.
Canities temporis indicatio est, non prudentiæ.
Time senectutem: non enim venit sola.
Grave senectus est hominibus pondus.

In Parentes. IV.

Velis parentibus ante omnia honorem deferre.
Parentes cole, & amicos affice beneficiis.
Spera te colentem parentes prosperum rerum successum habiturum.
Dii maximi prudentibus parentes sunt.
Satis vives, in senectute alens parentes.
Existima tibi ipsi parentes esse deos.
Adversus filium indignationem non alit probus pater.

In Mulierem. V.

Vitæ egestas est viris mulier.
Uxorem funerare satius est, quam ducere.
Mulieri imperare non concedit natura.
Mulieri ornatus mores sunt, & non ornamenta aurea.
Mulieri ne credas tuam vitam.
Mulieri cuilibet ornamentum silentium affert.
Mulierem bonam nanciscì non est facile.
Mulieris bonæ est, tueri domum.
Mulier domi damnum est & salus.
Mulier enim nihil novit, nisi quod vult,
Mulier à muliere nihil unquam differt.
Mulier proba gubernaculum est domûs.
Mulier justa, vitæ salus est.
Mulier prorsus res est, quæ magnos sumptus facit naturâ,
A mulieribus perit mundus magnus.

In

Εἰς Γέλωτα. ϛ'. a

2. Γελᾷ δ' ὁ μωρὸς, κἂν τι μὴ γελοῖον ᾖ.
1. Γέλως ἄκαιρος ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν.

Εἰς Γῆρας. γ'. d

Ἅπαντ', ἀφαιρεῖ γῆρας ἰσχὺν σώματος. ΙΣΧΗΝ
Γήρως δ' φαύλη τίς ἡδονὴ ἀνατεμεῖ;
Γνώμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων.
Ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας αἰεὶ κατάθου.
Ἥκει τὸ γῆρας πᾶσιν αἰτίαν φέρων. 4. πασιν
Καλὸν τὸ γηρᾶν· κ' τὸ μὴ γηρᾶν, πάλιν.
Ὁμιλίας δ' τὰς γεραιτέρας φίλει
Ὀχληρὸς ἀνὴρ ὅστις, ἐν νέοις γέρων. 6. ὢν γηρ.
Πολλὰ χρόνου μείωσις, ἀ φρονήσεως.
Φοβοῦ τὸ γῆρας· ἀ γὰ ἔρχεται μόνον.
Χαλεπὸν τὸ γῆρας ὅστις ἀνθρώποις βάρος.

Εἰς Γονεῖς. δ'. d

Βάλε γονεῖς σὲ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν.
Γονεῖς δ' τίμα, κ' φίλους εὐεργέτει.
Ἔλπιζε πῶς τοὺς γονεῖς σῴζειν καλῶς.
Θεοὶ μείζους τοῖς φοβουμένοις οἱ γονεῖς.
Ἰκανῶς βιώσεις, γηροβοσκῶν τοὺς γονεῖς.
Νόμιζε σαυτῷ τοὺς γονεῖς εἶναι θεούς.
Πρὸς ὀργὴν ὀργὴ οὐκ ἔχει χρηστὸς πατήρ.

Εἰς γυναῖκα. έ. d

1. Βίε ταύτης πέφυκεν ἀνδρείαν γυνή.
7. Γυναῖκα δαπανᾶν χρεῖσσόν ἐστιν ἢ γαμεῖν· ΡΕΙΣΣΟΝ
12 Γυναικὶ δ' ἄρχειν ἐ δίδωσιν ἡ φύσις.
4 Γυναικὶ κόσμος, ὁ τρόπος· κὐ χρυσία. 9. ἑαυτ
5 Γυναικὶ μὴ πίστευε τὸν σαυτῆς βίον. ΚΟΣΜΟΣ
2. Γυναικὶ πᾶσι κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
6. Γυναικὸς ἐθελῆς ὄντι χρῆν ἐ ῥᾴδιον.
3 Γυναικὸς ἐθελῆς ὄντι, σῴζειν οἰκίαν.
13 Γυνὴ γὰρ οἴκῳ τίμια, κ' σωτηρία.
10 Γυνὴ γὰρ ἡδὲν οἶδε πλὴν ὁ βούλεται
14 Γυνὴ γυναικὸς πώποτ' ἡδὲν διαφέρει.
11. Γυνὴ δ' χρησὴ πιθάλιόν ἐς' οἰκίας.
5. Γυνὴ δικαία, τῷ βίῳ σωτηρία.
8 Γυνὴ τὸ σιώλον ὅστι δαπανηρὸν φύσει.
15 Ἐκ τῆς γυναικῶν ὅλυνθ' κόσμος μίγας.

Ἐν

In mulieribus fidem non licet videre.
Mulieris æmulatio totam turbat domum.
Vivere non oportebat mulierem multis de causis.
Quære mulierem coadjutricem rerum agendarum.
Mare, & Ignis, & Mulier, mala tria sunt.
Feris omnibus immanior, mala mulier.
Thesaurus est malorum, mala mulier.
Par est lœnæ & mulieris crudelitas.
Telæ, mulierum opera sunt; & non conciones.
Est honestum, mulieris videre bonos mores.
Bona planta est in vita, mulier.
Cum leone vivere, quàm cum muliere, *præstat.*
Molestia præsens semper est mulier.
Plenum malorum est onus, mulier.
Sponsa sine dote non habet loquendi libertatem.
Nihil muliere deterius est, vel bona quidem.
Multi mulierum causa incidunt in calamitates.
Mulier perinde est ut sordes argentatæ.
Jucundum malum est viris mulier.
Superba est res formosa mulier.
Pro uxore & amico laborem capere oportet.
Procella domesticatim est viris mulier.
Quam infida res est muliebris natura!

In Populum. I.

RES violenta turba est; non habet autem mentem.

In Justum. II.

Viri justi fructus non perit.
Vir justus est, non is qui non nocet;
Sed qui nocere cum potest, non vult.
Vade viâ rectâ, si justus sis.
Vitæ justæ est finis bonus.
Justa operatus coadjutorem habebis Deum.
Justus esse magis quam utilis velis.
Justus fis, ut etiam justa assequaris.
Judicare id quod justum, non quod utile est, velis.
Adversus bene dicentes nihil contradicere possum.
Mores justi, possessio pretiosissima est.

In Gloriam. III.

Nitere tibi ipsi gloriam relinquere.

Bene

Ἐν γὸ γυναιξὶ πίστιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν.
Ζῶλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.
Ζῆν οὐκ ἔδει γυναῖκα χρὴ πολλὰς τρόπους.
Ζήτει γυναῖκα ξύμμαχον τῆς σωφρόνων.
Θάλασσα, καὶ πῦρ, καὶ γυνή, κακὰ τρία.
Θηρῶν ἁπάντων ἀγριώτερα κακὴ γυνή.
Θησαυρός ἐστι τῆς κακῶν, κακὴ γυνή.
Ἰὸς πέφυκεν ἀσπίδος, κακὴ γυνή.
Ἴσον λέαινα καὶ γυναικὸς ὠμότης.
Ἴστὸ γυναικῶν ἔργα, κοὐκ ἐκκλησίαι.
Καλὸν, γυναικὸς εἰσορᾶν καλὸς τρόπος.
Καλὸν φυτὸν πέφυκεν ἐν βίῳ, γυνή.
Λέοντι ξυζῆν, ἢ γυναικὶ συμβιῶν.
Λύπη παρεῖται πάντοτ' ἔστιν ἡ γυνή.
Μεστὸν κακῶν πέφυκε φορτίον, γυνή.
Νύμφη δ' ἀφεικτὸν οὐκ ἔχει παρρησίαν.
Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον, οὐδὲ τῆς κλητῆς.
Πολλοὶ γυναικῶν δυσκόλων εἵνεκεν.
Ῥύπος γυνὴ πέφυκεν ἠγυρωμένος.
Τερπνὸν κακὸν πέφυκεν ἀνδράσιν γυνή.
Ὑπόφαυλον πρᾶγμ' ἐστὶν ὠφελία γυνή.
Ὑπὲρ γυναικὸς καὶ φίλου πονητέον.
Χειμὼν κατ' οἴκους ἐστὶν ἀνδράσιν γυνή.
Ὡς ἓς' ἄπιστον ἡ γυναικεία φύσις.

ΤΗΣ
ΕΣΤΙ
ΓΥΝΑΙΚΙΑ

Δ. Εἰς Δῆμον. ᾱ.

Ἰσχυρὸν, ὄχλος ἐστὶν· οὐκ ἔχει ὃ νοῦν.

Εἰς Δίκαιον. ϛ'.

Ἀνδρὸς δικαίου καρπὸς οὐκ ἀπόλλυται.
Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
Ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος γ' ἐβούλετο.
Βάλλε πλὴν εὐθεῖαν, ἣν δίκαιος εἶ.
Βίᾳ δικαίᾳ γίγνε τέλος καλόν.
Δίκαια δράσας, ξύμμαχα τεύξῃ θεῶν.
Δίκαιος εἶ μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλε.
Δίκαιος ἴσθ', ἵνα καὶ δικαίων δὴ τύχῃς.
Κείνειν δίκαιον, μὴ τὸ ξυμφέρον, θέλε.
Πρὸς οὓς λέγοντας ἐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.
Τέρπος δίκαιος, κῦμα πιώτατον.

ΚΑΡΠΟΣ
ΜΑΛΟΝ

Εἰς Δόξαν. γ'.

Ζήτει σταθμὸν δόξαν ἐγκαταλιπεῖν.

ΚΑΛΩΣ

Bene audire magis quàm diteſcere velis
Vanâ gloriâ nihil miſerius.

In Servos. IV.

Servo deterius nihil, vel bono quidem.
Unus eſt ſervus domûs, herus.
Angit me ſervus, domino majores attollens ſpiritus.
Quam jucundum eſt ſervo, dominum probum nanciſci!

In infortunium. V.

Oportet alios eſſe miſeros, alios felices.
Quercu lapſa unuſquiſque ligna incîdit.
Ex voluptate naſcitur infortunium.
Viro infortunato ne affingas malum.
Nunquam de teipſo infortunatus deſperes.
Ne inſulta infortunato: communis enim fortuna eſt.
Exiſtima communia omnia infortunia.
Hei mihi! Etenim repente infelicem eſſe, generat furorem.
Infortunatorum fortunatus nullus amicus.

In Continentiam. I.

VEntris nitere omnes habenas retinere.
Venter & multa capit, & pauca.

In ſpes. II.

Spes alunt inanes mortales.
Vir infelix ſervatur ſpe.
Spera omnia ad ſenectutem uſque, mortalis cum ſis.

In Laudem. III.

De teipſo laudes ne habueris.
Amicos laudibus magis quàm te celebres.

In Amantem. IV.

Senex amator, extrema mala fortuna *eſt*.

In Nobilem. V.

Vir optimus nunquam fuerit ignobilis.

In Pietatem. VI.

Deum cole: & omnia facies divino inſtinctu.
Mortalis cum ſis, ne ſapias quæ ſupra Dei voluntatem ſunt.
De pietate & loquere, & diſce.

In

Καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλε.
Κενῆς δ' δόξης οὐδὲν ἀθλιώτερον.

Εἰς Δούλους. δ'. d

Δοῦλε δ' χεῖρον οὐδέν, οὐδὲ τῷ καλῷ.
Εἰ δ' ὅτι δοῦλος οἰκίας, ὁ δεσπότης.
Λυπεῖ σε δοῦλος, δεσπότου μεῖζον φρονεῖν. ΦΡΟΝΕΙΝ.
Ὡς ἡδὺ δοῦλῳ δεσπότου χρηστοῦ τυχεῖν.

Εἰς Δυσυχίαν. ε'. d

2. Δεῖ τοὺ μὴ δεῖ δυσυχεῖς, τοὺ δ' εὐτυχεῖς.
1. Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.
4. Ἐξ ἡδονῆς γὰρ φύεται τὸ δυσυχεῖν.
3. Ἐπ' ἀνδρὶ δυσυχοῦντι μὴ πάσης κακόν.
6 1 Μηδέποτε σαυτὸν δυσυχοῦντ' ἀπελπίσῃς.
5 Μὴ ἔμβαινε δυσυχοῦντι· κοινὴ γὰρ τύχη. ΜΗ ΜΒΑΙΝΕ
Νόμιζε κοινὰ πάντα δυσυχήματα·
Οἵ μοι· τὸ γὰρ ἄφρων δυσυχεῖν, μανίαν ποιεῖ. l. ποεῖ.
Τῶν δυσυχούντων εὐτυχὴς οὐδεὶς φίλος.

α'. Ε. Εἰς Ἐσχάτειαν. α'. d

Γ Ἀγρὸς ἢ πειρῶ πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν.
Ἡ κοιλία γὰρ πολλὰ χωρεῖ, κὠλίγα.

ζ' Εἰς Ἐλπίδας. ζ'. d

2. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενεὺς βροτῶν.
1. Ἀνὴρ ἀτυχῶν ὃς ζῶσ' ἔτ' ἐλπίσιν.
3. Ἔλπιζε πάντα μέχρι γήρως, θνητὸς ὤν.

γ' Εἰς Ἔπαινον. χ'. d

8. Ὑπὲρ σεαυτοῦ μὴ φρόνησης ἐσχάτως.
Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτοῦ λέγε.

η' + Εἰς Ἐρῶντα. δ'. d + Haec post titul. eis ευτυχιαν in Ed. aldia.

+ Γέρων ἐρᾶσῃς, ἐσχάτη κακὴ τύχη.

δ'. Εἰς Εὐχλοῦν. ε'. d

Ἀνὴρ ἄδεισθ' ὃν ἂν εἴη δυσχλοῦς.

ϛ' + Εἰς Εὐσέβειαν. ϛ'. d + Haec post titul. eis ευτυχιαν.

2. Θεὸν σέβου· καὶ πάντα πράξεις εὐθέως.
1. Θνητὸς πεφυκὼς, μὴ φρονῆς ἀθανάτια.
3. Ὑπὲρ εὐσεβείας καὶ λάλει. καὶ μάνθανε.

In Felicitatem. VII.

Æquum *eſt*, Felicem meminiſſe Dei.
Suo judicio nemo eſt felix.
Commune bonum eſt, bonus felix.
Nullus eſt qui in omnibus ſit felix.
Multi quidem felices ſunt; at non ſapiunt.
Felicem etiam ſapientem eſſe exiſtimamus.
Fortunato quævis terra patria *eſt*.
Felicium omnes ſunt cognati.
Quam facile cadunt ſplendidæ fortunæ!

In Preces. VIII.

Preces juſtas audit Deus.

In Odium.

Immortale odium ne ſerves, mortalis cum ſis.
Inimicis diffidens, nunquam patieris incommodum.
Inimicos ulciſcere, non cum tuo incommodo.
Sermonem inimici nunquam putes amicum.

In Vitam.

VIvere turpe eſt, quibus vitam invidit fortuna.
Vivere volens, ne facias morte digna.
Omnes præclare vivere volumus; ſed non poſſumus.
Quam jucundum eſt vivere, non invidente fortuna!

In Voluptatem.

IN tempeſtiva voluptas parit damnum.
Nam fere propter voluptates moleſtiâ afficimur.

In Mortem. I.

MOrtalibus omnibus vita excedere neceſſe eſt.
Vitâ improbâ mors optabilior eſt
Aut vivere citra moleſtiam, aut mori feliciter *oportet*.
Mortalis natus cum ſis, ne irrideas mortuum.
Pulchrum Mori, quibus vita injuriam affert.
Præſtat non vivere, quàm vivere miſere.
Quem amat Deus, is moritur juvenis.
Nunquam beatum cenſui ſumptuoſum mortuum.
Mori non turpe eſt, ſed turpiter mori.

In Deum. II.

Deus adjuvans omnia facit facile.
Deo volente, etiam in crate navigeS.

Animus

ε. Εἰς Εὐτυχίαν. ζ'.

Δίκαιον, ἓν περάπουτα μεμπτὸν θεῦ.
Κατ' ἰδίαν φρόνησιν ἐλεῖς εὐτυχεῖ.
Κοινὸν δ' κλὸν ὄτι, χρηστὸς εὐτυχῶν.
Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ.
Πολλοὶ μὲν εὐτυχοῦσιν, ἃ φρονοῦσι δέ.
Τὸν εὐτυχοῦνθ' ὰ φρονεῖν νομίζομεν.
Τῷ γὰρ καλῶς περάντητι πᾶσα γῆ πατείς.
Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
Ὡς εὐκόλως πίπτουσιν αἱ λαμπραὶ τύχαι.

ς. Εἰς Εὐχμόν. η.

Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός.

η. Εἰς Ἔχθραν. θ'.

1. Ἀθάνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε, θνητὸς ὤν.
3. Ἐχθροῖς ἀπιστῶν, ὅπως' ἂν πάθοις βλάβην.
2. Ἐχθρὸς ἀμείνων, μὴ 'πὶ τῇ σαυτοῦ βλάβῃ.
4. Λόγον παρ' ἐχθροῦ μήποθ' ἡγήσῃ φίλον.

Ζ. Εἰς Ζωήν.

2. ΖΗΝ αἰσχρὸν, οἷς ζῆν ἐφθόνησεν ἡ τύχη.
1. Ζῆν βουλόμενος, μὴ περάσῃς θανάτου ἄξια. l. μὴ περάσῃς θ. ζ. ἄξια.
Πάντες καλῶς ζῆν ἐθέλομεν, ἀλλ' ἃ δυνάμεθα. l. θέλομεν
Ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν, μὴ φθονήσῃς τὴν τύχην.

Η. Εἰς Ἡδονήν.

Ἡ γὰρ περάκαιρος ἡδονὴ πίπτει βλάβην.
Ὡς πολλὰ διὰ τὰς ἡδονὰς λυπούμεθα.

Θ. Εἰς Θάνατον. α.

Βροτοῖς ἅπασι καὶ θανεῖν ὀφείλεται.
Ζωῆς πονηρᾶς θάνατος αἱρετώτερος.
Ἢ ζῆν ἀλύπως, ἢ θανεῖν εὐδαιμόνως.
Θνητὸς πεφυκὼς, μὴ γέλα τεθνηκότα.
Καλὸν, τὸ θνήσκειν, οἷς ὕβρις τὸ ζῆν φέρει.
Κρεῖσσον τὸ μὴ ζῆν ὄζιν, ἢ ζῆν ἀθλίως.
Ὃν γὰρ φίλει θεός γ' ἀποθνήσκει νέος.
Οὐ πώποτ' ἐζήλωσα πολυτελῆ νεκρόν.
Τὸ γὰρ θανεῖν οὐκ αἰσχρὸν, ἀλλ' αἰσχρῶς θανεῖν.

Εἰς Θεόν. ι'.

Θεὸς ζωοργῶν πάντα ποιεῖ ῥᾳδίως.
Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥίπος πλέοις.

Animus nobis est in unoquoque Deus.
Ubique est, omniaque respicit Deus.
Quod alit me, id ego judico Deum.

In Medicos.

MEdicus garrulus, laboranti rursus morbus est.
Multorum medicorum visitatio me perdidit.

In Tempus. I.

OMnia in tempore gratiam habent vindemiata.
Tempora dissolvunt regna.
Tempus est multo potentius legibus.
Tempus sortitus mendicus potest multum.
Pulchrum est, cujusvis temporis nôsse modum.
Multos tempus viros, cum non sint, facit.
Multorum tempus fit autor.
Celerrime tempus transmutat res.
Occasionem precare assidue propitiam habere.
Tempus omnia vitæ judicat bene.
Quam magna est res parva, in tempora data!

In Pulchritudinem. II.

Ne facias judicium videns pulchritudinem, sed mores.
Quàm jucunda pulchritudo, cum habet mentem sapientem!

In Lucrum. III.

Optime, ne lucrum tibi in omnibus proponas.
Victum compara ex qualibet re, præterquam ex malis rebus.
Volumus ditescere omnes: sed non possumus.
Velis cogere ex justis rebus victum.
Mores improbos fuge, & lucrum improbum,
Lucrum improbum detrimentum semper affert.
Lucrum improbum ne accipere velis unquam.
Ubi lucrum, contra naturam serviendum est.
Parva lucra majora detrimenta afferunt.
Turpia lucra calamitates afferunt.
Lucrum existima lucrum esse, si justum sit.

In Judicium, & in Divinam Justitiam. IV.

Ducit numen malos ad pœnas.
Inexpensum ne punias quenquam.
Est justitiæ oculus, qui omnia videt.

Dei

Ὁ νῦς γὰρ ἡμῖν ἔνδον ἐν ἑκάστῳ θεός.
Πάντη γάρ ἐστι, πάντά τε βλέπει θεός.
Τὸ γὰρ τρέφον με, τοῦτ' ἐγὼ κείνω θεόν.

Ι. Εἰς Ἰατρούς.

Ἰατρὸς ἀδόλεχος, νοσοῦντι πάλιν νόσος.
Πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδός μ' ἀπώλεσεν. menand.

Κ. Εἰς Καιρόν. ἀ.

1. Ἅπαντα καιρῷ χάριν ἔχει τρυγώμενα.
4. Καιρὸς ἃ καταλύσει τὰς τυραννίδας.
3. Καιρὸς γάρ ἐστι δημ νόμων κρείττων πολύ.
5 Καιρὸς τυχὼν γὰρ πτωχὸς ἰσχύει μέγα.
2. Καλὸν, τὸ καιρὸν πάντος εἰδέναι μέτρον.
7 Πολλοὺς ὁ καιρὸς ἄνδρας ὄντας ποιεῖ.
6 Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται φθορά.
8 Τάχιστ' ὁ καιρὸς μεταφέρει τὰ πράγματα.
9 Τὸν καιρὸν ἔυχε πάντοθ' ἵλεων ἔχειν.
11 Ὥρα τὰ πάντα τοῦ βίου κείνει καλῶς.
10 Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἐστιν, ἐν καιρῷ δοθέν.

Εἰς Κάλλος. ϛ'.

Μὴ κεῖν' ὁρῶν τὸ κάλλος, ἀλλὰ τὸ τρόπον.
Ὡς ἡδὺ κάλλος, ὅταν ἔχῃ νοῦν ζώφρονα.

Εἰς κέρδος. γ'.

3 Βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει.
1 Βίον ποιοῦ πάντοθεν, πλὴν ἐκ κακῶν.
2 Βουλώμεθα πλουτεῖν πάντες· ἀλλ' οὐ δυνάμεθα.
4 Ζήτει ζωπαγεῖν ἐκ δικαίων τὸν βίον. l. συναγαγεῖν
5 Ἡδὺς πονηρὸν φεύγει, καὶ κέρδος κακόν.
7 Κέρδος πονηρὸν ζημίαν ἀεὶ φέρει.
6 Κέρδος πονηρὸν μὴ λαβεῖν βούλου ποτέ.
Ὅπου τὸ κέρδος, ἐκεῖ φύσιν δουλοτέον. deest hic versus in Ed. 1ma
8 Τὰ μικρὰ κέρδη μείζονας βλάβας φέρει.
10 Τὰ δ' αἰσχρὰ κέρδη ξυμφορὰς ἐργάζεται.
9 Τὸ κέρδος ἡγοῦ κέρδος, ἂν δίκαιον ᾖ.

Εἰς Κείσιν, καὶ εἰς τὴν Θείαν δίκην. δ'. ΕΙΣ ΘΕΙΑΝ ΔΙΚΗΝ

3 Ἄγει τὸ θεῖον τοὺς κακοὺς ἐπὶ δίκην.
2. Ἀνεξέταστον μὴ κόλαζε μηδένα.
4 Ἔστιν δίκης ὀφθαλμὸς, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ. ΟΦΘΑΛΜΟΣ ΘΕΙΟΣ

Dei pœnas non effugit mortalis.
Deferre non licet, & ferre judicium ſimul.
Te latiturum ſemper ne putes, improbus cum ſis.
Acer Dei eſt oculus ad omnia videndum.

In Occulta. V.

Relictis certis, ne perſequare incerta.
Vel ne facias tegendum, vel ſolus facias.
Suſpicio grave eſt hominibus malum.

In Famem. I.

FAmes ſummus dolor hominibus eſt.
Fami enim nullum licet contradicere verbum.
Multorum fames eſt magiſtra.

In Orationem. II.

Viri character ex verbis deprehenditur.
Vehementius nihil eſt oratione.
Verbis penſa, verbis qui ſuadet tibi.
Oratio enim moleſtiæ medicamentum eſt ſola.
regitur Ratione igitur vita mortalium ſola.
Sermone mihi perſuaſiſti medicamento optimo.
Mœrorem benevola ſcit curare oratio.
Maximum eſt iræ medicamentum oratio.
Oratio eſt medica animi affectûs.
Verbum intempeſtive dictum ſubvertit vitam.
Jaculatus verbum aliquis, non recipit rurſum.
Aliud eſt dicere multa, & *dicere* tempeſtiva.
Animi ægroti medicamentum eſt oratio.

In Mœrorem. III.

Semper, quod triſtitiam inferat, ejice è vita.
Ergo cognata quædam res eſt mœror & vita.
Vivere ſine triſtitia mortalem, non eſt facile.
Mœrores hominibus pariunt morbos.
Non eſt mœrore deterius hominibus malum. (eſt vitæ.
Navigii portus quidem; animi autem tranquillitas portus
Vivere ſine triſtitia, viri eſt felicis.

In Ebrietatem. I.

PRæſtat ſobrium eſſe, quam multùm crapulari.
Multum merum parum cogit ſapere.

In

5. Θεῶ ὃ πλησίον οὐχ ὑφορᾶσθαι βροτός.
1. Καταγελᾶν οὐκ ἔστι, κἠ κείνειν ὁμῶ.
6. Λήσειν δικὰ τέλους μὴ δόκει, πονηρὸς ὤν.
7 Ὀξὺς θεῶ δ' ὀφθαλμὸς εἰς τὸ πάνθ' ὁρᾶν.

Εἰς Κρύφια. έ.

Ἀφεὶς τὰ φανερὰ, μὴ δίωκε τἀφανῆ.
Ἢ μὴ ποίει τὸ κρυπτὸν, ἢ μόνῳ ποίει.
Ὑπόνοια δεινόν ὄζιν ἀνθρώποις κακόν.

Λ. Εἰς Λιμόν. ά.

Λιμὸς μέγιστον ἄλγος ἀνθρώποις ἔφυ.
Λιμῷ γὰ οὐδὲν ὄζιν ἀντεπεῖν ἔπος.
Πολλῶν ὁ λιμὸς γίγνε) διδάσκαλος.

Εἰς Λόγον. ϛ'.

Ἀνδρὸς χαρακτὴς ἐκ λόγου γνωρίζεται.
1 Ἰσχυρότερον δέ γ' οὐδὲν ὄζι τοῦ λόγου.
4 Λόγοις ἀμείβου τ' λόγοις πειθοῖτό σε.
2 Λόγος γὰρ ὄζι λύπης φάρμακον μόνῳ.
6 Λόγῳ διοικεῖται βροτῶν βίος μόνῳ.
3 Λόγῳ μ' ἔπεισας, φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.
5. Λύπῃ γὰ ἔνιους οἶδεν ἰᾶσθαι λόγος.
7 Μέγιστόν ὄζιν ὀργῆς φάρμακον λόγος.
8 Ὁ λόγος, ἰατρὸς τοῦ κατ' ψυχὴν πάθους.
9 Ῥῆμα φθορᾶ καιρὸν ῥηθὲν ἀνατρέπει βίον.
10 Ῥίψας λόγον τις οὐκ ἀναιρεῖ) πάλιν.
Χωρεῖς, τὸ, τ' εἰπεῖν πολλὰ κἠ τὰ καίρια.
11 Ψυχῆς νοσούσης ὄζι φάρμακον λόγος.

Εἰς Λύπην. γ'.

1. Ἀεὶ τὸ λυποῦν ἐκδίωκε τοῦ βίου.
2. Ἀρ' ὄζι ζυγρὸς ἡ λύπη κἠ βίος.
3. Βιοῦν ἀλύπως θνητὸν ὄντ'. οὐ ῥᾴδιον.
4 Λύπαι γὰρ ἀνθρώποισι πίπτουσι νόσοι.
6 Οὐκ ἔστιν λύπης χεῖρον ἀνθρώποις κακόν.
5 Πλοίου χειμὼν μὲ, ἀλυπία δ' ὅρμος βίου.
7 Τὸ ζῆν ἀλύπως, ἀνδρὸς ὄζιν εὐτυχοῦς.

Μ. Εἰς Μέθην. ά.

Καλὸν τὸ νήφειν ἢ τὸ πολλὰ κραιπαλᾶν,
Ὁ πολὺς ἄκρατος μίκρ' ἀναγκάζει φρονεῖν.

Εἰς

d
ΤΑ ΦΑΝΗ.

dd.
ΑΝΤΙΠΕΙΝ
deest hic versus in Ed. prima.

d
deest hic vers. in Ed. I. legitur tamen fr. p. 529.

d
ΑΝΑΤΡΕΠΕΙ

deest hic versus in Ed. prima
Bis legitur hic versus in Ed. I. ult. in pp. et hoc may in p. 12.
desunt hæc in Ed. I.
ΛΟΙΠΟΥΝ

ἐστιν
ΕΣΤΙ

d. d.

In Futurum. II.

Mortalis natus, quæ à tergo ſunt, nitere reſpicere.
Manet unumquemque id quod paſſurus eſt.
Ne mihi contingant quæ volo, ſed quæ ſunt utilia.
Nemo de futuro tuto deliberat.

In Pœnitentiam. III.

Pœnitentia eſt hominibus judicium.

In Moderationem. IV.

Hominem eſſe teipſum ſubmone ſemper.
Velis placere omnibus, non tibi ſolum.
Si mortalis es, optime, mortalia etiam cogites.
In comiter-ſalutantibus eſt quædam gratia.
Æqualis ſis omnibus, etiamſi opibus præcellas.
Salutis argumentum, placidi mores.
Illud, Noſce teipſum, ubique eſt utile.

In Novercam. V.

Gravius nullum aliud novercâ malum.

In Juventutem. I.

VIgor ætatis omnino nihil à flore differt.
Memento juvenis cum ſis, quod ſenex eris aliquando
Juvenis cum ſis, multa utilia diſce.
Juvenis cum ſis, audire ſeniores velis.
Juvenem tacere magis quam loqui decet.

In Leges. II.

Vi præſente, nihil poteſt lex.
Res fortis lex eſt, ſi Principem habeat.
Leges ſequi patrias, pulchrum *eſt*.
Lege omnia fiunt, & judicantur.
Orator improbus leges ſubvertit.

In Hoſpites.

HOſpitii curam habe: ne vincaris.
Peregrinis ſuccurrens, paria obtinebis aliquando.
Peregrinis fidis fidelis ſis amicus.
Hoſpitem injuria nunquam afficies, occaſionem nactus.
Hoſpitem tacere melius *eſt*, quàm vociferari.
Hoſpitem præferre magis, hominibus mos *eſt*.
Hoſpes cum ſis, hoſpites *tuos* cole.

Pere-

Εἰς τὸ Μέλλον. ϛ'. α
Θνητὸς περυκὼς, τὼπίσω πειρῶ βλέπειν. ΤΟ ΥΠΙΣΩ
Μένει δ' ἕκαστον τῶθ' ὅσῳ μέλλει παθεῖν. ΕΚΑΣΤΩ.
Μή μοι γλυκείᾳ ἃ βάλομ', ἀλγ' ἃ συμφέρει
Οὐδεὶς τὸ μέλλον ἀσφαλῶς βουλεύεται.

Εἰς Μετάνοιαν. χ'. α
Ἡ δὲ μετάνοια γίγνεται ἀνθρώποις κείσε.

Εἰς Μετριότητα. δ'. α
Ἄνθρωπον ὄντα ζητῶν, ἀναμίμνησκε ἀεί.
Βάλε δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ ζητῶ μόνον.
Εἰ θνητὸν εἶ, βέλπτε, θνητὰ καὶ φρόνει. ΘΝΗΤΟΣ
Ἐν δ' εὐτυχημένοισιν ὄζει πᾶς χαλεῖς. ΕΥ ΠΡΟΣΗΓ—
Ἴσος μηδὲ ἴσθι πᾶσι. κἂν φρύαχος βίῳ.
Σωτηρίας σημεῖον, ἥκιστος τρόπος.
Τὸ γνῶθι ζητῶν, πανταχοῦ σε χρήσιμον.

Εἰς Μηχανήν. ε'. α
Δεινότερον ὐδὲν ἄλλο μηχανῆς κακόν.

Ν. Εἰς Νεότητα. α'. α.α
1 Ἀκμὴ τὸ ζωόλον ὐδὲν ἄνθρας διαφέρει.
2 Μέμψαι νέον ὤν, ὡς γέρων ἔσῃ ποτέ. ι. εσει.
3 Νέον περυκὼς, πολλὰ χρηστὰ μάνθανε. ΝΕΟΝΟΣ
5 Νέον ὤν, ἀκούειν δεῖ γεραιτέρων θέλε.
4 Νέῳ δὲ σιγᾶν μᾶλλον ἢ λαλεῖν πρέπει. ΞΕΛ.

Εἰς Νόμους. ϛ'. α
4 Βίας παρούσης, ὐδὲν ἰσχύει νόμος.
1 Ἰσχυρὸν ὁ νόμος ὄζιν, ἢν ἄρχοντ' ἔχῃ.
3 Νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν εὖ χωρεῖσι, καλόν.
2 Νόμῳ τὰ πάντα γίγνεσθαι, καὶ κείνεσθαι.
5 Ῥᾴτωρ πονηρὸς τοὺς νόμους λυμαίνεται. ΤΟΙΣ ΝΟΜΟΙΣ

Ξ. Εἰς Ξένους. α.
3 Ξενίας ἀεὶ φείδεσθε· μὴ καθυστερεῖ.
2 Ξένοις ἐπαρκῶν, τῇ ἴσων τάξῃ ποτέ. ι. τυχεῖ
4 Ξένοισι πιστοῖς πιστὸς ὢν γίγνου φίλος.
5 Ξένον ἀδικήσεις μηδέποτε, κεμὲν λαβών.
9 5 Ξένον δὲ σιγᾶν κρεῖττον, ἢ λελεγμένα.
6 Ξένον φερτιμᾶν μᾶλλον, ἀνθρώποις ἔθος,
10 Ξένος πιφυκὼς, τοὺς ξενοδόχους σέβου. ΞΕΝΟΔΟΧΟΥΣ
Ξένους

Peregrinus cum ſis, paeatus eſto: & bene tecum agetur.
Peregrinos hoſpitio ſuſcipe; etenim & tu hoſpes eris.
Hoſpites pauperes ne negligas, cum videris.
Peregrino maxime confert modeſtia.
Peregrinatio vitam reddit modeſtiorem.

In Iracundiam. I.

HOmo cum ſis, da operam iram ut cohibeas.
Lædit virum animus in iram lapſus.
Sis ad iram non celer, ſed tardus.
Vives vitam optimam, ſi animum cohibeas.
Animum comprimere & cupiditatem, optimum eſt.
Vince iram rectâ ratione.
Ira, multa facere cogit mala.
Ira amantium parvum viget tempus.
Iram ſocii & amici nitere ferre.
Nemo cum ira tuto conſultat. iracundè
Fugere ſemper oportet dominos iratos.

In Jusjurandum. II.

Virorum improborum jusjurandum in aqua ſcribe.
Deum, dum pejeras, ne te putes latere.
Jusjurandum fuge, vel ſi juſte jures.

In Liberos. I.

SPontanea moleſtia eſt liberorum procreatio.
Beatum eſt, filium bonis moribus præditum alere.
Beatus eſt, qui felix fuit in liberis.
Columna enim domus filii ſunt maſculi.
Amicitiæ maximum vinculum eſt filiorum partus.

In Doctrinam. II.

Doctrina eſt mortalibus poſſeſſio, quæ nulla vi auferri poteſt.
Omnes eruditio placidos facit.
Baculus eſt eruditio vitæ.
Reſpiciens, edoctus ſum in aliena mala.
Præmium virtutis eſt bona inſtitutio.
Literas dicere oportet; &, ubi didiceris, prudentem eſſe.
Duplum vident, qui literas didicerunt.
Pulcherrima eſt poſſeſſio doctrina hominibus.
Pulchrum ſeni diſcere vehementer.
Etiam inter ruſticos eſt doctrinæ ratio.
Qui literas novit, ſit longe prudentior.
Literarum expers, non videt videns.
Qui non vapulavit, non eruditur.

Prudens

7 Ξένος ὢν, ἀπεράσμων ἴσθι καὶ πράξεις καλῶς.
11 Ξένους ξενίζε· καὶ τὸ δὲ ξένος γ' ἔσῃ. l. ἔσει.
1. Ξένους πένητας μὴ παρασφάμπης, ἰδών. —ΜΗΙΣ
6 Ξένῳ μάλιστα συμφέρει τὸ σωφρονεῖν.
12 Πλάνη βίον πίθηκι σωφρονέστερον.

Ο. Εἰς Ὀργήν. α'. d. d. Hic lit. sequitur lit. εἰς ὄρκον in Ed. I.

1. Ἄνθρωπος ὢν, γίγνωσκε τὸ ὀργῆς κρατεῖν.
3 Βλάπτει τὸ ἀνδρὸς θυμὸς εἰς ὀργὴν πεσών
2 Γίγνου δ' ἐς ὀργὴν μὴ ταχύς, ἐπεὶ βραδύς.
4 Ζήσεις βίον κράτιστον, ἂν θυμῷ κρατῇς.
5 Θυμῷ κρατῆσαι καὶ πανδυμίας. καλόν.
6 Νίκησον ὀργὴν τῷ λογίζεσθαι καλῶς.
7 Ὀργὴ γὰρ πολλὰ δρᾶν ἀναγκάζει κακά.
9 Ὀργὴ φιλόντων μικρὸν ἰσχύει χρόνον. ΧΡΟΝΟΝ
10 Ὀργὴν ἑταίρου καὶ φίλου πειρῶ φέρειν.
8 Οὐδεὶς μετ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βεβούλευται.
11 Φεύγειν ἀεὶ δεῖ δεινοπότας θυμοβόρους.

Εἰς Ὅρκον. β'. d. Hic titulus præcedit titulo Εἰς Ὀργήν, in Ed. prima.

13. Ἀνδρῶν γὰρ φαύλων ὅρκον εἰς ὕδωρ γράφε.
Θεὸν ἐπορκῶν μὴ δοκεῖ λελῆθέναι.
Ὅρκον γὰρ φεῦγε, κἂν δικαίως ὀμνύῃς.

Π. Εἰς Παῖδας. α'. d. d.

Ἀτέλεστος λύπη ἐστὶν ἡ τέκνων ἀπορά.
Μακάριόν ἐστιν, ᾧ ἐν ἔυπαιδι τὸ ζῆν.
Μακάριος, ὅστις εὐτύχησεν εἰς τέκνα.
Σπλὴν γὰρ οἰκεῖα παῖδές εἰσιν ἄρρενες.
Φιλίας μέγιστος δεσμὸς, αἱ τέκνων γοναί.

Εἰς Παιδείαν. β'. d.

1 Ἀναφαίρετον κτῆμα· ὅτι παιδεία βροτοῖς.
2 Ἅπαντας ἡ παίδευσις ἡμέρους ποιεῖ.
7 Βακτηρία γάρ ἐστι παιδεία βίου.
4 Βλέπων πεπαίδευμαι, εἰς τὰ σὰ ἄλλων κακά.
3 Βραβεῖον ἀρετῆς ἐστιν εὐπαιδευσία.
5 Γράμματα μαθεῖν δεῖ, καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν.
6 Διπλοῦν ὁρῶσιν, οἱ μαθόντες γράμματα.
8 Κάλλιστόν ἐστι κτῆμα παιδεία βροτοῖς. ΕΣΤΙ
10 Καλὸν γὰρ καὶ γέροντι μανθάνειν σφόδρα.
9 Καὶ τοῖς ἀγροίκοις ἔστι παιδείας λόγος.
12. Ὁ γράμματ' εἰδὼς, καὶ θεοῦ νοῦν ἔχει.
15. Ὁ γραμμάτων ἄπειρος, ὢ βλέπει βλέπων.
14. Ὁ μὴ δαρεὶς ἄνθρωπος, ὢ παιδεύεται.

Ὁ

Prudens ſecum circumfert opes.
Non eſt doctrinâ poſſeſſio pretioſior.
Prudentia eſt etiam, diſcere quod ignoras.
Sapientia divitiis poſſeſſio pretioſior.
Docti tegunt ſuas jacturas.
Doctorum conſuetudine etiam evades doctus,
Doctus non eſt, qui ad omnia offendit.
Docto ab homine oportet edoctum quippiam diſcere.
Prudentem apud virum primum inventa eſt ratio.
Honorem omnibus affert doctrina mortalibus.
Quam nihil eſt doctrina, niſi mens adſit!

In Hortationem. III.

Omnes ſumus ad monendum prudentes:
Nos vero errare non cognoſcimus.

In Paupertatem. IV.

Honeſte pauperem eſſe *præſtat*, quàm improbe diteſcere.
Tenuiter, honeſte vivere melius eſt; quàm laute, male.
Odi pauperem diviti dantem.
Nullum paupertate gravius eſt onus.
Pauperes otioſos non alit ignavia.
Paupertas ingratos multos facit.
Paupertas ignobilem *è nobili* etiam nobilem facit.
Paupertatem ferre & ſenectutem, eſt difficile.
Paupertatem ferre non eſt cujuſvis, ſed viri ſapientis.
Pauperum rationes pondus non habent.

In Fidem. V.

Ne omnia nitaris omnibus credere ſemper.

In Avaritiam. VI.

Mediocritatem ſectare, avaritiam fuge.
Malum maximum *eſt* in hominibus, aviditas.

In Opes. VII.

Potentia ſunt mortalibus opes.
Poſſunt divitiæ humanos homines reddere.
Si habuerimus nummos habebimus amicos.
Jucundiſſimum eſt, opes tenere.
Memineris, cum fueris dives, pauperes juvare.
Ne properes diteſcere, ne cito pauper fias.
Nullus dives evaſit repente, juſtus cum eſſet.

Divi-

13 Ὁ σοφὸς ἐν αὐτῷ φερφέρει πλὴν ὑσίαν.
16 Οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα τιμιώτερον.
19 Σοφία γὰρ ὅτι, καὶ μανθάνειν ὃ μὴ νοεῖς.
21. Σοφία ἢ πλάτυ κτῆμα τιμιώτερον.
23. Σοφοὶ ἢ ζυγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας.
17. Σοφοῖς ὁμιλῶν. κ' αὐτὸς ἐκβήσῃ σοφός. ἐ. σκβησει
20 Σοφὸς γὰρ εἶδεις, ὃς τὰ πάντα περισκόπει.
22 Σοφὸν παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφὸν τι μανθάνειν.
19 Σοφῷ παρ' ἀνδρὶ σοφὸν εὑρήσῃ λόγον.
11. Τιμὴ πέφυκε πᾶσι παιδεία βροτοῖς.
24 Ὡς ἡδὺν ἡ μάθησις, ἂν μὴ νοῦς παρῇ. ΝΟΥΣ.

Εἰς Παραίνεσιν. γ'. ε
Ἅπαντες ἐσμὲν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί· ΣΟΦΟΙ,
Αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες οὐ γιγνώσκομεν.

Εἰς Πενίαν. δ'. ε
2. Καλῶς πένεσθαι μᾶλλον, ἢ πλουτεῖν κακῶς.
3 Λεπτῶς, καλῶς ζῆν κρεῖσσον' ἢ λαμπρῶς, κακῶς. ΓΕ ΤΟΙ
4 Μισῶ πένητα πλούσιῳ διῃρημένον.
9 Οὐδὲν πενίας βαρύτερον ὅτι φορτίον.
6. Πένησας ἀργὸς ἃ πέφυκε ῥαδυμία.
1. Πενία δ' ἀγωνίστους γε τοὺς πολλοὺς ποιεῖ.
7. Πενία δ' ἄτιμον καὶ τὸν εὐγενῆ ποιεῖ.
8. Πενίαν φέρειν καὶ γῆρας, ἔστι δύσκολον.
5. Πενίαν φέρειν ἁπάντως, ἀλλ' ἀνδρὸς σοφοῦ.
10 Τῶν γὰρ πενήτων εἰσὶν οἱ λόγοι κενοί.

Εἰς Πίστιν. ε'. ε
Μὴ πάντα πειρῶ πᾶσι πιστεύειν ἀεί.

Εἰς Πλεονεξίαν. ς'. δ
Ἰσότητα ἢ αἰροῦ, πλεονεξίαν μὲν φεύγε. δεοντ-μεν
Κακὸν μέγιστον ἐν βροτοῖς, ἀπληστία.

Εἰς Πλοῦτον. ζ'. δ
2 Δυσάμμαχος πέφυκε τοῖς βροτοῖς τὰ χρήματα.
1 Δυσία ἢ τὸ πλουτεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖν.
3. Ἐὰν δ' ἔχωμεν χρήματ', ἕξομεν φίλους.
4. Ἡδιστόν ὅτι, τὴν ὑπαρχόντων κρατεῖν.
5 Μέμνησο πλούτων τοὺς πένησας ὠφελεῖν.
6 Μὴ σπεῦδε πλουτεῖν, μὴ πένης γένῃ ταχύ. ΤΑΧΥ ΠΕΝΗΣΤΕ
Οὐδεὶς ἐπλούτησε παχέως δίκαιος ὤν. δ. ε ἐν δίκαιος ὢν
ἐν πλούτῳ

Divitiis fretus, injusta ne nitaris facere.
Si fis desidiosus, tu dives eris pauper.
Aurum aperit omnia, vel Orci portas.

In Curiositatem. VIII.

Multi otium agunt in deterioribus rebus.
Curiose observare aliena ne velis mala.
Multa facere, est ubique putidum.
Multa facere, etiam dolores multos complectitur.

In Improbos. IX.

Viri improbi cor non emollitur.
Viri improbi fuge comitatum semper.
Vir improbus infelix est, etiamsi felix sit.
Res quæ emendari non potest, est improbitas.
Res rationis expers est improbitas.
Deformis sim potiùs quàm pulcher malus.
Se esse improbum nemo fatetur, etiamsi sit.
Mores improbi naturam distorquent.
Dei dedecus est, improbos esse fortunatos.
Et vivens malus, & mortuus, punitur.
Cum improbis consuetudinem si habeas, tu evades improbus.
Mali viri munera utilitatem non afferunt.
Cum improbo viro nullo pacto iter facias.
Improbum virum nunquam facias tibi amicum.
Dolosum virum fuge per totam vitam.
Aiunt pessimos esse improbi bonos.
Corrumpunt bonos mores colloquia prava.
Bonus improbis non vulneratur verbis.
Quam difficile est bene vivere inter improbos mores!
Ut omnia commendantur, exceptis malis moribus!

In Attentionem. X.

Nisi serves parva, perdes ampliora.
Diligentiæ omnia serviunt.

In Silentium. I.

Linguam stultam damnum sequitur.
Linguam maxime ubique nitere cohibere.
Paucis iracundum accusa.
Nonnullis silentium est melius quam loqui.
Res contemptibilis, taciturni mores.
Lingua multos in perniciem duxit.

Lingua

7. Πλούτῳ πεποιθὼς, ἄδικα μὴ πειρῶ ποιεῖν.
8 Ῥάδυμος ὢν σὺ πλούσιος, πένης ἔσῃ. L. εσει
9 Χρυσὸς δ' ἀνοίγει πάντα, καὶ δὺς πύλας.

Εἰς Πολυπραγμοσυνίαν. ή. α
2 Πολλοὶ χρηλιῷ ἄγκιν εἰς τὰ χείρονα.
1 Πολυπραγμονεῖν τἀλλότρια μὴ βύλε κακά. ΑΛΛΟΤΡΙΑ
3 Τὰ πολλὰ πράσσειν, ἔστι παντὶ χρῆ σαφῶς.
4 Τὰ πολλὰ πράσσειν, κὠδύνας πολλὰς ἔχει. ΚΑΙ ΛΥΠΑΣ

Εἰς Πονηρόν. θ'. α
5 Ἀνδρὸς πονηροῦ σπλαγχνὸν ὑ μαλάσσεσθαι.
2 Ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνοδίαν ἀεί.
6 1 Ἀνὴρ πονηρὸς δυσυχεῖ, κἂν εὐτυχῇ.
4 Ἀνεξέπιτόν ὄζειν ἡ πονηρία.
3 8 Ἀσυλλόγιστόν ὄζειν ἡ πονηρία.
6 Δύσμορφος εἶναι μᾶλλον ἢ καλὸς κακός.
8 Ἑαυτὸν ὑδεὶς ὁμολογεῖ, κακὸς ὢν.
9 Ἤθη πονηρὰ πλὴν φύσιν διαφθείρει.
10 Θεῶν δ' ὄνειδος, τοὺς κακοὺς εὐδαιμονεῖν.
13 10 Καὶ ζῶν ὁ φαῦλος, κ' θανὼν, κολάζεται.
11. Κακοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβήσῃ κακός. L. εκβησει
12 Κακῷ γὰρ ἀνδρὶ χρῆσθ' ὅπῃσιν ἔκ ἔχει.
14 Κακῷ σιὼ ἀνδρὶ μηδ' ὅλος ὁδοιπόρει. ΟΛΟΣ
15 Πονηρὸν ἄνδρα μηδέποτε ποιοῦ φίλον.
7 15 Τὸν δ᾽λιον ἄνδρα φεύγειν παρ' ὅλον τὸν βίον· ΦΥΓΕ
17 Φασὶν κακίστους οἱ πονηροὶ τοὺς καλούς.
16 Φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί.
18 Χρηστὸς πονηροῖς ὑ πιστεύσει λόγοις.
19 Ὡς ἔργον οὐ ζῆν ἐν πονηροῖς ἤθεσιν.
20 Ὡς πάντα πλὴν ὄζει, πλὴν κακοῦ τεύτου.

Εἰς Περσοχλῆ. ί. α
Εἰ μὴ φυλάσσῃς μίκρ', ἀπολεῖς τὰ μείζονα. ΦΥΛΑΣΣΕΙΣ
Τῆς ὀπιμελείας πάντα δῆλα γίγνεται.

Σ. Εἰς Σιωπὴν. ά. α.α
2. Γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία πρόσεστι. ΓΛΩΣΣΗΣ ΜΑΤΑΙΑΣ
2. ΠΡΟΣΕΣΤΙ ΚΕΤΑΙ.
1. Γλώσσης μάλισα παντὶ χρῆ πειρῶ κρατεῖν.
17. 3. Διὰ ὃ σιωπὴς πικρότερον κατηγόρει.
4 Ἐνίοις τὸ σιγᾶν ὄζει κρεῖττον τοῦ λέγειν.
5 Εὐκαταφρόνητόν ὄζει σιγηρὸς τρόπος.
6 Ἡ γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν.

Lingua multorum causa est malorum.
Vel tacendum est, vel meliora dicenda.
Vel dic quippiam silentio melius vel silentium tene.
Melius est tacere, quam loqui quæ non decet.
Non oportet tacere & loqui, ubi est necesse.
Nihil est silentio utilius.
Multis responsio silentium est.
Silentium aliquando potius sermone.

In Conscientiam. II.

Mortalibus omnibus conscientia Deus est.

In Artem. I.

POrtus infelicitatis est hominibus ars,
Fortuna artem invenit, non ars fortunam.

In Honorem. II.

Dum honore afficiuntur, omnes lætantur mortales.

In Audaciam. III.

Est audere, ô amice, viri non sapientis.
Te esse animi præstantem statue, non audacem.
Temeritas multis est autor malorum.
Multa temere aggredi, in multis errare facit.

In Fortunam. IV.

Cùm sis homo, memineris communis fortunæ.
Constans nihil in vita videtur esse.
Ubi dederis fortunæ parvum, accipies magnum.
Fortuna res est quam non facile assequaris.
Cum Deo pugnare grave est, & cum fortuna:
Aliis dat, aliis aufert fortuna.
Omnibus sapientibus favet fortuna.
Multos miseros erexit fortuna.
Stertunt præsente fortuna res.
Versat omnia parva in vita fortuna.
Mortalia omnia mutationes multas habent.
Casus meliora quàm nos init consilia.
Fortuna mortalium res, non consilium, moderatur.
Tempestas transit facile in serenitatem.
Quam varia res est, & fallax, fortuna!

In Injuriam. I.

JNfelix sis magis quàm maledicus.
Ensis sauciat corpus, mentem verò sermo.
Nihil passus es grave, nisi præ te feras.

In

9. Ἡ γλῶσσα πολλῶν ἔξιν αἰτία κακῶν.
10. Ἡ δεῖ σιωπᾶν, ἢ λέγειν ἀμείνονα.
7. Ἡ λέγε τι σιγῆς κρεῖττον ἢ σιγὰ ἔχε.
11 20 Κρεῖττον σιωπᾶν, ἢ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπει.
14 Οὐ δεῖ σιωπᾶν, ἀλλ᾽ ὅπου χρεών. λ χρεων;
12 Οὐδὲν σιωπῆς ἔστι χρησιμώτερον.
8 Πολλοῖς ἀποκειται ἡ σιωπὴ τυγχάνει.
13 Σιγή ποτ᾽ ἔξιν αἰρετωτέρα λόγου.

Εἰς Σωφροσύνην. ε΄. α ΙΣ
Βροτοῖς ἅπασιν ἡ σωφροσύνη θεός.

Τ. Εἰς Τέχνην. α΄. α.α ΙΣ
Λιμὸν ἀτυχίας ἔξιν ἀνθρώποις τέχνη.
Τύχη τέχνην εὗρηκεν, ἡ τέχνη τύχην. ΚΑΣ

Εἰς πτωχόν. ε΄. α ΙΣ
Τιμώμενοι γὰρ πάντες ὑπὸ τῶν ἐσθλῶν.

Εἰς Τόλμαν. γ΄. α ΙΣ
2. Ἔστιν τὸ τολμᾶν, ὦ φίλ᾽, ἀνδρὸς ἡ σοφοῦ. ΕΣΤΙ
1. Εὖ τολμῶ εἰ κεῖνε, τολμηρὸς ἢ μή.
3 Προπέτεια πολλοῖς ἔξιν αἰτία κακῶν.
4 Τὸ πολλὰ τολμᾶν, πόλλ᾽ ἀνατρέπειν ποιεῖ.

Εἰς τύχην. δ΄. α ΙΣ
1 Ἄνθρωπος ὢν, μέμνησο τὴν κοινὴν τύχης.
2 Βέβαιον οὐδὲν ἐν βίῳ δεῖ πλεῖν.
18. 3 Δὸς τῇ τύχῃ τὸ μικρὸν, ὁκλάσῃ μέγα. εκλησει
4 Δυσπαραχολούθητον ἦν πρᾶγμ᾽ ἔδ᾽ ἡ τύχη.
5 Θεῷ μάχεσθαι δεινὸν ἔξιν, ἢ τύχῃ.
6 Οἷς μὲν δίδωσιν, οἷς δ᾽ ἀφαιρεῖται τύχη, ΑΦΕΡΕΙΤΑΙ
8 Πᾶσιν γὰρ εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη.
7 Πολλοὺς κακῶς πράσσοντας ὤρθωσεν τύχη.
9 Ῥήγνυσι παρούσης τὰ τύχης τὰ πράγματα.
10 Στρέφει δ᾽ πάντα τὸν βίον μικρὰ τύχη.
13. Τὰ θνητὰ πάντα μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.
12. Ταυτόματον ὠνὴρ καλλίων βουλεύεται.
11. Τύχης τὰ θνητῶν πράγματ᾽, οὐκ εὐβουλίαι. ΘΝΗΤΑ
14 Χειμὼν μεταβάλλει ῥᾳδίως εἰς εὐδίαν.
15 Ὡς ποικίλον πρᾶγμ᾽ ἔξιν, ἢ πλάνον, τύχη.

Υ. Εἰς Ὕβριν. δ΄. α.α.
Δυσμοιρος ἴσθι μᾶλλον ἢ καλὴν ὄρᾳ
Ξίφος πεπωκὸς σῶμα, τὴν νῦν λόγος.
Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ πράσσῃς.

In Sanitatem. II.

Non eſt ſanitate melius quicquam in vita.
Sanitas & mens, bona vitæ duo ſunt.

In Superbiam. III.

Superbia nullius fugit pœnas.
Cum fueris felix maxime, ne ſuperbias.

In Somnum. IV.

Somnus mortis quædam præmeditatio eſt.
Somnus eſt omnibus ſanitas vitæ.
Somnus famem extremum malorum domat.
Somnus eſt corporis ſalus.
Somnus, parva mortis myſteria.

In Tolerantiam. V.

Viri *eſt*, quæ accidant generoſe ferre.
Fer mœrorem & jacturam fortiter.
Leviter ferre oportet circumſtantes fortunas.
Vince ratione præſentem calamitatem.
Nitere fortunæ ignorantiam facile ferre.
Facilius eſt monere, quàm cum quid tibi acciderit, tolerare.
Fortiter ferre incommodum oportet generoſum.
Eorum qui rerum potiuntur diſce ferre licentiam.
Mortalem neceſſe eſt ferre fortunam.
Viri ſapientis eſt, damnum facile ferre.

In Invidiam. I.

TU pauper effectus, divitibus ne invide.

In Amicos. II.

Iniquum eſt, moleſtiâ afficere amicos ultro.
Ab homine infortunato longè diſcedunt amici.
Omnibus felicibus lætor amicis.
Conſtans ſis, & conſtanter utere amicis.
Oportet amantes fidem, non verba, habere.
In rebus adverſis, pecunia melior amicus eſt.
In rebus adverſis amicos beneficiis affice.
Precare habere aliquid : & ſi habeas, habebis amicos.
Communes exiſtima amicorum calamitates.
Perinde ut Deum tu amicos colere velis.
Malum proferunt fructum mali amici.
Pulchrum ſpectaculum eſt felix amicus.

Pulchrum

Εἰς Ὑγίειαν. ϛ'. ΥΓΕΙΑΝ.

Οὐκ ἔσθ' ὑγιείας κρεῖττον ἀνθρώποις βίῳ. ΕΣΤ' ΥΓΕΙΑΣ
Ὑγιεία καὶ νοῦς ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύω. ΔΥΟ.

Εἰς Ὑφηφανίαν. γ'.

Ἀλαζονείας ὅπως ἐκφεύγει δίκλεα. ΑΛΑΖΟΝΙΑΣ.
Ὅστ' εὐτυχεῖς μάλισα, μὴ μέγα φρόνει.

Εἰς Ὕπνον. δ'.

1. Ὕπνος ἢ θανάτῳ τις τελεσθήσεται πέλει. desunt δε ab hoc in Ed. 1.
2. Ὕπνος ἢ πᾶσιν ὅσιν ἡ ὑγεία βίου. desunt ἢ in Ed. 1.
3. Ὕπνος ὢν εἶναι τῶν κακέκατον δαμᾷ.
4. Ὕπνος πέφυκε σώματος σωτηρία.
3. Ὕπνος, τὰ μικρὰ τῷ θανάτῳ μυσήρια. ΕΙΣ ΥΠΟ-

Εἰς Ὑπομονήν. ε'. Tituli ab hoc usque ad finem ad marg. adscripti sunt, in Ed. 1.

1 Ἀνδρὸς, τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν. ΜΟΝ
2 Ἐνεγκεῖν λύπην καὶ βλάβην ἐρρωμένως.
3 Κόσμος φέρειν δεῖ τὰς παρεστώσας τύχας.
4 Νίκα λογισμῷ τὸν παρόντα συμφορὰν.
5 Πειρῶ τύχης ἄγαν ἐυκόλως φέρειν.
6 Ῥᾴον φρονεῖν, ἢ πάσχοντα καρτερεῖν.
7 Στερρῶς φέρειν χρὴ συμφορὰν τ' εὐγενῆ.
8 Τὸν κρατοῦντων μάτην φέρειν ἀξιοῖ.
10 Φέρειν ἀνάγκη θνητὸν ὄντα τὸν τύχην.
9 Φερτοῦ ὅτι, ζημίαν ῥᾴον φέρειν. ΕΙΣ ΦΘΟΝΟΝ

Φ. Εἰς Φθόνον. α'.

Ἀπὸ τοῦ περιττοῦ, τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει. ΕΙΣ ΦΙΛΟ-

Εἰς Φίλους. ϛ'. ΥΣ.

1 Ἄδικον, τὸ λυπεῖν τοὺς φίλους ἑκουσίως. ΕΚΠΟΔΩΝ
3 Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐμποδὼν φίλοι.
2 Ἅπασιν εὐπρόσοδον ἥδομαι φίλοις.
4. Βέβαιος ἴσθι, καὶ βεβαίως χρῶ φίλοις.
5. Δεῖ τοὺς φιλοῦντας πίστιν, ἀλόγους ἔχειν. ΦΙΛΟΥΝΤΑΣ. ΠΙΣΤ
6 Ἐν τοῖς μὲν δεινοῖς, χρημάτων κρείττων φίλος.
8 Ἐν τοῖς κακοῖς ὁ τοὺς φίλους εὐεργέτει.
7 Εὐχὰς δ' ἔχειν π' κἂν ἔχῃς, ἔξεις φίλους.
10 Ἰδίας νόμιζε τὰς φίλων τὰς συμφοράς. l. ξυμφορας
9 Ἴσον θεῷ σὲ τοὺς φίλους τιμᾶν δέλε.
14 Κακὸν φέρειν καιρὸν οἱ κακοὶ φίλοι.
13. Κτῆμα δ' ὄντιν ἐν πράσσων φίλος.

Pulchrum *eſt*, nihil in amicos peccare.
Arguit amicos tempus, ut aurum ignis.
Nimis te amans, non habebis amicum.
Felix, quiſquis nactus eſt generoſum amicum.
Nunquam contendas duorum amicorum eſt judex.
Ne fuge ſocium in malis conſtitutum.
Eum qui te odit, oderis: qui amat, vehementer ama.
Exiſtima fratres veros amicos.
Iræ cauſa, arcana ne vulgaveris amici.
Nemo eſt qui non ſe amet.
Nulla eſt poſſeſſio pretioſior amico.
Nitere amicis non malus eſſe amicus.
Multi menſæ, non veritatis, amici.
Pecuniæ hominibus conciliant amicos.
Nemo ſeipſo plus amat quenquam.
Amicitiæ juſtæ poſſeſſio eſt tutiſſima.
Amicum conſtantem in adverſis ne metuas.
Amicum propter iram in rebus adverſis ne negligas.
Amicus mihi incommodans, nihil ab inimico differt.
Amicus enim cum amico laborans ſibi laborat.
Amicos habens, exiſtima theſauros habere.
Amici mores noſce, non autem oderis.

In Induſtriam. III.

Ipſa te docent vitæ negotia.
Multis laboribus quæ pulchra ſunt comparamus.
Re ipſa gnavus ſis, non verbis ſolum.
Laborare neceſſe eſt eos, qui volunt eſſe felices.
Induſtrius ſis: & vitam comparabis honeſtam.
Quam ſuave eſt doctis meminiſſe laborum
Quam multa mortalibus otium affert mala.

In Prudentiam. IV.

Bonum maximum prudentia eſt ſemper.
Semper potiſſimum eſt, quod eſt tutiſſimum.
Viri character ex oratione cognoſcitur.
Si recte ſentias, in omnibus felix eris.
Optimum eſt, omnia nôſſe honeſta.
Peritia imperitiam ſuperat.
Nonnulli ſunt inconſulti felices.
Suaviſſimum eſt, divitem eſſe prudentem.
Res ſuavis pater prudentiam loco iræ habens.
Odi ſapientem, quicunque ſibi non eſt ſapiens.

Mente

Καλὸν, τὸ μηδὲν εἰς φίλους ἁμαρτάνειν.
Κείνει φίλους ὁ χαίρεις, ὡς ζεύσον τὸ πῦρ.
Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον. ΕΑΥΤΟΝ,
Μαχάιρα, ὅστις ἔπυχε γυναικὸς φίλης.
Μηδέποτε πειρῶ δύο φίλων εἶναι κριτὴς,
Μὴ φεῦγ' ἑταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον.
Μισοῦντα μίσει, τὸν φιλοῦντ' ἀντιφίλει. sic in Ed. 1. sed in Omnes Γ. ΦΙΛΕΙ.
Νόμιζ' ἀδελφὸς τοὺς ἀληθινοὺς φίλους.
Ὀργῆς χάρειν. τὰ κρυπτὰ μὴ κφαίνης φίλοις.
Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις οὐχ αὑτὸν φιλεῖ.
Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου.
Πειρῶ φίλοισι μὴ κακὸς γ' εἶναι φίλος. abest γ' in Ed. 1.
Πολλοὶ τραπέζης, οὐκ ἀληθείας, φίλοι.
Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν ἐυρίσκει φίλους.
Φίλει δ' ἑαυτὸν πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.
Φιλίας δικαίας κτῆσις ἀσφαλεστάτη,
Φίλον βέβαιον ἐν κακοῖσι μὴ φοβοῦ.
Φίλον δ' ὀργιοῦ ἐν κακοῖς μὴ παίδευε. ΠΑΡΙΑΝΙΣ.
Φίλος με λυπῶν, οὐδὲν ἐχθρὸς διαφέρει.
Φίλος φίλῳ γὰρ συμπονῶν αὐτῷ πονεῖ. ΣΥΜΠΟΝΩΝ ΑΥΤΩ
Φίλους ἔχων, νόμιζε θησαυρὸς ἔχειν.
Φίλος τέρπνος γίνεσκε, μισήσης ὃ μή. —ΣΕΙΣ. ΕΙΣ ΦΙΛΟΥ

Εἰς Φιλοπονίαν. γ'. Δ. ΝΙΑΝ
Αὐτά σε διδάσκει τῶν βίου τὰ πράγματα. ΔΙΔΑΣΚΕΙ
Ἐν μυρίοις τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις. l. μυριοισι
Ἔργοις φιλόπονος ἴσθι, μὴ λόγοις μόνον.
Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
Φιλόπονος ἴσθι· κἂν βίου κτήσῃ καλόν. l. κτήσει
Ὡς ἡδὺ τοῖς σοφοῖσι μεμπτὸς πόνος.
Ὡς πολλὰ δυστοῖς ἡ σχολὴ ποιεῖ κακά. ΕΙΣΦΡΟ

Εἰς Φρόνησιν. δ'. Δ
Ἀγαθὸν μέγιστον ἡ φρόνησις ἐς ἀεί. ΝΗΣΕΙΝ
Ἀεὶ κράτιστον ὄζει τὰσφαλέστατον.
Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
Ἂν σὺ φρονῇς, τὰ πάντα γ' εὐδαίμων ἔσῃ. —ΝΗΣ. l. εσει
Ἀεισόν ὄζει, πάντ' ὀπίσω καλά.
Ἐμπειρία γὰρ τ' ἀπειρίας κρατεῖ.
Ἔνιοι κακῶς φρονοῦσι πράσσοντες καλῶς.
Ἡδιστόν ὄζει, εὐτυχοῦντα νοῦν ἔχειν.
Ἡδύγε πατὴρ φρόνησιν αὐτ' ὀργῆς ἔχων.
Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός.

Mente aliquid agitare est potius, quam quiescere.
Præceps prudentia odium generat.
Nemo quod intelligis novit, sed quod facis videt.
Non ubique prudens convenire videtur.
Si sis prudens, fuge improbitatem.
Illud, NIHIL temere, ubique est utile.
Animi magnum frænum est hominibus mens.
Quam nihil est eruditio, nisi mens adsit!

In Naturam. V.

Quæ dedit omnia, etiam recipit, natura.
Natura omnes doctrinas superat.
Natura cujusque generis est patria.
Naturam pravam mutare non est facile.

In Tempus. I.

PRofert in' lucem veritatem tempus.
Longa ætas calamitates multas habet.
Omnia retegens tempus in lucem fert.
Consiliarius nemo est melior quam tempus.
Tempus evertit omnia, & oblivionem inducit.
Tempus justum virum arguit solum.
Tempore omnia fiunt, & judicantur.

In Mutuum. II.

Postquam accepisti, redde ô homo; & accipies rursum.
Debita servos liberos faciunt.

In Mendaciam. I.

MEntiens nemo latet & alios multo tempore.
Mendacium odit quisquis sapiens est, & probus.
Mendacii calumnia vitam labefactat.

In Vituperium. II.

Mores justos mala non attingit oratio.
Opprimit semper calumnia meliora.
Eundem laudare & vituperare, hominis est improbi.

In Animum. III.

Animum exerce in bonis operibus.

FINIS.

11. Νοεῖν γάρ ὅτι κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχειν.
13. Ὁ παρ' ἡλικίαν νοῦς μισοῦ ἐξεργάζεται.
14 Οὐδεὶς ὃ νοεῖς μὴ οἶδεν, ὃ δ' ποιεῖς βλέπει.
15 Οὐ παντα χῆ δ' ὁ φέρνιμος ἁρμόττειν δοκεῖ.
12 Σωστὸς πφυκὼς, φεῦγε τὴν κακοηχίαν.
16 Τὸ μηδὲν εἰκῇ, παντα χοῦ ἐστι χρήσιμον.
17 Ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις, ὁ νοῦς.
18. Ὡς ἡδὲν ἡ μάθησις, ἢν μὴ νοῦς παρῇ.

Εἰς Φύσιν. έ.

1. Ἡ δοῦσα πάντα, καὶ κομίζουσα φύσις.
3 Ἡ φύσις ἀπάντων τῶν διδασμάτων κρατεῖ.
2. Ἡ φύσις ἐκάστου γὰρ ἦθός ἐστιν πατεῖς.
4. Φύσιν πονηρὸν μεταδιδεῖν ῥᾴδιον.

Χ. Εἰς Χρόνον. δ.

1. Ἄγει δ' ὁδὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος.
2. Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.
3 Πάντ' ἀναλαλύπτων ὁ χρόνος ὁδὸς φῶς φέρει.
4. Σύμβουλος ἁδεὶς ὅστις βελτίων χρόνου.
7. Χρόνος δ' ἀναιρεῖ πάντα, καὶ λήθην ἄγει.
6. Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δεικνύει μόνος.
5. Χρόνῳ τὰ πάντα γίγνεται, καὶ κείνεται.

Εἰς Χρέος. ς'.

Λαβὼν, ἀπόδος ἄνθρωπε καὶ λήψῃ πάλιν.
Τὰ δάνεια δόλους τοὺ ἐλευθέρους ποιεῖ.

Ψ. Εἰς Ψεῦδος. ά.

1 Ψευδόμενος ἁδεὶς λανθάνει πολλὰ χρόνον.
3 Ψεῦδος ὃ μισεῖ πᾶς σοφὸς, καὶ χρήσιμος.
2 Ψεύδους διαβολὴ τ βίον λυμαίνεται.

Εἰς Ψόγον. ς'.

Ἤθους δικαίου φαῦλος ὁ ψόγος λόγος.
Νικᾷ γὰρ αἰεὶ διαβολὴ τὰ χρείττονα.
Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν καὶ ψέγειν, ἀνδρὸς κακοῦ.

Εἰς Ψυχρόν. γ'.

Ψυχρὸν ἔδιζε πρὸς τὰ χρησὰ πρόσματα.

ΤΕΛΟΣ.

Index eorum quæ ad Philoſophiam Moralem præcipuè pertinent.

Prior numerus, ſequente [,] ſubdiſtinctione, paginam indicat: poſterior, ipſum verſum. Unicus ſi occurrat numerus, ſequente [.] plena diſtinctione, paginam ſolam indicat: ubi non difficilis erit verſûs inveſtigatio. Aſteriſcus [*] ipſum in citata pagina titulum indicat: ſub quo continentur plurima, inter ſe ſæpe, ut fit, diverſa, ſed titulo tamen ſuo in genere conſentanea.

Abſtinendum ab alienis 407, 4. 409, 32. vide, non *Concupiſces.*

Adde parum parvo, magnus acervus erit 19 359

in *Adulterium* 415, 166. in *Adulterium* 485

Ægritudinem animi medela quæ 493

Ægro conſilia recta dare, facile 497

Æmulatio 3, 23. 411, 60

Æquitatis laus 429, 32

Ætas
- *Aurea* 7, 109
- *Argentea* 9, 126
- *Ænea* 9, 142
- *Ferrea* 11, 174
- *Heroum* 9, 156

Ætatis flos citò labitur 393, 979. 395, 1011. 463. 7. vide *Juventutem*

Agriculturæ fructus 419, 3

in *Amantem* 511. * *Amantes, Amentes* 493. *redamandi* 301, 19, 27

in *Amicitia tenendæ regulæ* 363, 323. 419, 7

Amicus fidus quanti æſtimandus 351, 77. *quis* 367, 415. 369, 450. *Amici qui eligendi* 419, 5. *qui non* 353, 113 *Amici veri, rari,* 177, 15 313. 355, 74, 77, &c. 367, 415. 369, 449. *Amici fortunæ comites* 377, 643, 381, 697. 389, 857. 391, 925 499. in *amicos* 529. * in *Amicos infidos* 351, 87. 353. 115, 357, 209. 375, 595 387, 849. 393, 972.

Amor cæcus 169, 20. *celari non poteſt* 481. *fugiendus* 279, 27. 309. 13. *non dens ſed paſſio* 415, 182

Amoris (i. e *Cupidinis*) *deſcriptio* 279, 6, 7, &c. *oſcula veneni plena* 279, 27

Amoris vis igne fortior 131, 134. 279, 23

Amori pulchra videntur ea quæ non ſunt 149, 18

Anima immortalis 413, 100, & 110

in *Animum* 933. *

Arcana non revelanda 479

in *Arrogantem* 357, 221

in

in *Artem* 495, 527. *
in *Attentionem* 525 *
Avaritia radix omnium malorum 409, 38. *In avaritiam* 523 *
Avarus semper eget 197, 65 419, 16. *Avari surdi* 197 60,
Audacia bona & mala 469
In audaciam 527. *
Aurora opus & iter promovet 29 196
in *Auxilium* 505. *

Beatus perfecte in vita nemo 355, 167, 369, 441, 403, 1159, 431, 15, 493, 497.
Bellicæ virtutis laus 435 *
Beneficium dando accepit, qui digno dedit 353, 111. *Beneficium male locatum, maleficium* 143, 38. 353, 105. 393, 949 415, 142.
de *Bonis viris* 501, *

Calumniatores non audiendi 363, 323. 401, 1147 491.
Cognati diligendi 417, 206
Coma in masculis non nutrienda 417, 198.
in *Commendando, cautio* 393, 357. 399, 1078.
non *Concupiscas aliena* 475, 11, &c. 493
Conjugium felix 417, 184. *Conjugii inæqualis vituperium* 369, 457
in *Conscientiam* 475, 22. 487, 527. *
in *Consilium* 505. * *Consilium malum consultori pessimum* 15, 263. 399, 1085. *Consilium vel à servo capiendum* 417, 214
Consolatorium in funere amici 451, 483
Consuetudo altera natura 469
Consuetudo bonorum eligenda 449, 32. 403, 1167. *consuetudo malorum vitanda* 349, 31. 353, 113. 361, 305 413, 127
Consulendi qui 351, 69
Consultandum ante opus 421, 27, 39, 421, 39 423, 68
Contentio bona & mala 3, 11
in *Continentiam* 511 *
in *Contradicentes* 469
Convitia neglecta in convitiatorem reciduntur 475
Convivalia præcepta 363, 309 369, 467. 387, 835. 393, 977. 417, 1.
Corpus humanum è terra formatum in terram redit 413, 102
Credendum nec omni nec nulli 19, 370
Cura facit canos 7, 93 175. 2
in *Curiositatem* 525 *

Deus colendus 407, 6. *invisibilis* 503, 9. *omnia videns* 459, 10. *omnium parens* 4, 9, 8 *per se existens* ibid. *unus* 409, 49 459, 8 *unus, sapiens, potens, dives* 409, 49. *Dei consilium inscrutabile* 433. *de Dei unigenito* 461, 20. *de Deo* 459 * *Deo nihil impossibile* 467, *Deo servire, hominibus utile* 275, 3
Dies indicabit omnia 393, 961
dies quæ bonæ, quæ malæ, secundum

cundum Heſiodum 39,1, 2,&c. Dii colendi 19, 334. Dii invocandi 25, 83. 421,49, 433 Dii timendi 403, 1181. cum Diis non pugnandum 381, 687
Dimidium plus toto 5, 40
Divitiæ, incerta poſſeſſio 419 16 inflant 401, 1111 409, 57, 481. mortuos deſerunt 413, 104. plerumque conglutinant nuptias 357, 185. repoſitæ nemini proſunt 195, 22 tegunt peccata 397, 1057 401, 1113. Divitiarum ſitis inexplebilis 359, 227. 403, 1154. 427, 71. verus uſus 583. vituperium 457. De divitiis vide plura ſub titul. Opes, &c.
in Doctrinam 521 *
Domi manendum 19, 363
Dormituri officium 421, 10
de Decalogi duabus tabulis 461, 34

Ebrietas celari non poteſt 481 In ebrietatem 517 *. vide vinum immoderate ſumptum. In ebrios 479, 551 vide tit. Vinum immoderate ſumptum, peſſimum.
Epicureorum dicta 367, 1043,& 1063. 407. 5
Epimethei ſtultitia 7, 85
Eventus conſiliis non ſemper reſpondent 355, 161. eventus rerum incerti 353, 133. 375. 585 379. 659. 399, 1073. 427. 95

Fabula Accipitris & Luſciniæ 11, 200
Factum, infectum reddi non poteſt 409, 51
Fama, malum, &c. 39, 379
Fames, ignaviæ comes 17, 300 In Famem 517 *
in Felicitatem 513 *
Feſtina lente 143, 31. 363, 329, & 335. 367, 401. 377, 633
Fide, ſed cui vide 351, 73, &c. 387, 829. 411, 75. Fides periit 401, 1133. ſervanda 407, 11. in Fidem 523 *
in Fœneratores 411, 79
Fœtus in utero non corrumpendus 415, 172. editus non exponendus 415, 173
Forma bonum fragile 233, 28 261, 8. 393, 979. vide tit. Ætatis flos. &c. & Juvent. Formæ vis 333, 92
Formoſæ encomium 337, 135
Fortis, commune bonum 395, 999. 435, 15
Fortitudinis laus 435. * de Fortitudine 465. * vide tit. Bellicæ virtutis laus
Fortuna miſerrima tuta eſt 587 non eſt dea 477. Fortunæ mediocritas, optima 353, 129 403, 1151. vide tit. Sublimia, &c. Fortunæ rota 379. 662. 449. in Fortunam 527 * in Fraudem 407, 2.
Fur, uterque & qui ſurripit, & qui ſurrepta accipit 413, 129 in Furtum 409, 16
Futura, homini incerta 451. vide tit. Eventus
in Futurum 519 *

In Garrulum 361, 295. 367, 421. 377, 613. 495

in

in *Gloriam* 509 *
de *Gratitudine* 411, 76
Gutta cavat lapidem, &c. 313, 18

HOmo animalium omnium, *sed suâ culpâ, infelicissimum*, 487 *pulvis* 413, 103
in *Homicidium* 407, 2. 409, 29, & 31
in *Honorem* 527 *
in *Hortationem* 523 *
in *Hospites* 519 *
Hospitii regulæ 37, 333, & 340 411, 77

IGnavi *ad furta proclives* 415, 144
Ignaviæ pœna, & vituperium 17, 301 25, 90. 209, 26
Immortalitas, res longe desideratissima 499
Impietas seculi 401, 11, 33
in *Improbos* 525 *
de *Imprudentia* 451 *
in *Incontinentiam* 457 * 571 *
Industriæ laus 25, 89 in *Industriam* 531 *
Infantes molliter tractandi 413, 140.
in *Infortunium* 511 *
in *Ingratam memoriam* 503 *
* *Ingrati, sibi injurii* 393, 951
Inimici jumentum, si in via ceciderit, sublevandum 413, 133
in *Injuriam* 527 *
de *Injuriis ferendis* 493
Injustitiæ pœna comes 13, 211, & 236. 407, 9
Intemperantia. Vide *Vinum immod.*
Invidia vitanda 411, 66. 424, 36. *vivos insequitur, mortuos deserit* 464
in *Invidiam* 529 *
Iræ cohibenda 389, 893. 405. 1 409. 52, & 53, & 54. *Ira, furor* 469
in *Iracundiam* 521 *
in *Judicem corruptum* 493
in *Judicium & justitiam divinam* 515 *
Furanti qui non credit, ipse ad perjurium proclivis est 479 481
in *Jusjurandum* 521. * *servandum* 419, 2
Justus quis 471, 1
Justi, beata generatio 15, 283
Justi officium 393, 339. 413, 130
in *Justum* 509 *
Justitiæ fructus 13, 223. *laus* 355, 147. 359, 255. 429, 32 *præcepta* 407, 7, 12, & 19
in *Juventutem* 519. * vide *Ætatis florem.*

LAbor. Vide *Industriam.*
Laboris fructus. 17, 304
Laborandum, 21, 15. 415, 143 &c.
Lacrymæ inanes 491
in *Laudem* 511
in *Leges* 519
Liberi castigandi leviter 417, 195. *corrigendi acriter* 491
Liberi priorum, beati 259, 31
in *Liberos* 521. * *ingratos* 361, 273. 387, 819
Lingua cohibenda 37, 337. *non cohibitæ pœna* 37, 339
Lis litem gignit 411, 74. *vitanda* 3, 27. 421, 59

de

de *Literis* 469, 1
Livor post fata quiescit 465
in *Lucrum* 515. * *Lucra mala, damna* 19, 350. 369, 466

Magici libri non legendi 413, 139
Magistratus imperiti non eligendi 411, 82
Major cura, major fructus 21, 378. 33, 262
Malus vir, commune malum 15, 238. 349, 44
Masculi pueri non castrandi 415, 175
in *Medicos* 465. *477, 4, 15. 515
Mediocritatem serva 35, 312
Memento te esse mortalem 413, 104 419, 15
in *Mendacium* 377, 607. 407, 5, & 10. 533 *
Merces laboranti tribuenda 409, 17
Miseris succurrendum 409, 10, &c. 413, 134
Moderatio in utraque fortuna tenenda 379, 657. 413, 111
id *Moderationem* 519 *
Modus optimus 407, 12. 409, 33, & 64. 511, 93. 421, 38 *quid* 421, 34
in *Mœrorem* 517 *
Morbo pejus est, de morbo cuilibet sciscitanti respondere 477, 9
Mors inevitabilis 381, 727 403, 1187. *sceptra ligonibus æquat* 413, 106. *Mortis plerique immemores* 311, 13. *Stipendiarius quis* 483. in *Mortem* 513 * *post mortem nulla voluptas* 393, 967. *à Morte ad vitam non datur regressus* 293, 13
Mortui præter modum non lugendi 451. *sepeliendi* 411, 94
Mortuorum sepulchra non violanda 411, 95
de *Mose* 461, 33
Mulier, malum necessarium 95, 603, 489, &c. *Mulieris custodia, difficillima* 479, *Mulieri gravidæ manus non inferendæ* 415, 174. *Mulieri non credendum* 21, 373. *quando nubendum* 35, 316. *Mulierum decem genera* 443, &c. *defensio* 489. *quatuor genera* 419 *quod genus optimum* 419, 447 in *Mulieres* 419. 489, &c. 507. de *Mulieribus* 443 *
Multiloquus. vid *Garrulum. Multiloquus quis* 477. *quis non* ibid.
in *Mutuum* 533 *

Navigatio, periculosa 35, 307, 409, 23. 499
in *Naturam* 533 *
Necessaria molesta 469
Necessitas, artium mater 215, 1
in *Necessitatem* 503 *
Nemo alterius non indigens 245, 50
in *Nobilem* 511 *
Non nasci, optimum: proximum, quamprimum mori 367, 425 473. *& contra,* ibid.
in *Novercam* 519 *
Nuptiæ, molestiarum plenæ 261, 24 *non contrahendæ divitiarum gratiâ* 357, 185. 417, 188. in *nuptias* 505. * *furtivas* 407, 1. *secundas* 417, 194

in

in Obtrectatores 377, 611
Occasio arripienda 27, 121. 29, 193 35, 312.
in Occulta 517 *
in Odium 513 *
in Opes 523. * vide Divitias.
Opes injuste partæ, damnum 357 199. 407. 3 423. 7 & 11. (Vide Lucra mala) juste partæ longe meliores 17, 318 357, 197 407, 3. 423, 9. Opes ingenium indicant 483
in Orationem 517 *
in Otium 415, 144. Vide Ignaviam.

Pandoræ descriptio 5, 60. dolium 7, 94
in Parasitos 353, 115. 379, 645 411, 86
in Parentes 507 *. Parentes honorandi 407, 6. 419, 4. parentum officia erga liberos 417 195, &c. 491
Parsimonia in fundo, sera 19. 366. 413, 131
Patientia in malis 365, 355 373, 555, & 591. 387, 815 397, 1163. 413, 114. 419, 18. 487, 491
Pauperes non affligendi 409, 17 sublevandi 409, 20. vide Miseris succurrendum. Paupertas, animorum index 367, 393. Grave jugum 355, 173 365. 361. 579, 649. magna ad peccandum illecebra 365, 389. 595. mutos homines facit 379, 669. virtutem celat 397, 1508. Paupertatis consolatorium 493. Paupertati omnes obnoxii 409, 36. 489, (vide Vitæ calamitates omnibus communes) in Paupertatem 469* 523*. Paupertatem nemini exprobres 37, 335. 357, 155
in Peccatum 503 *
Pecuniæ omnia serviunt 35, 304 381, 699
Perjurii pœna 15, 280. in Perjurium 405, 1195. 407, 14 467 *
Personarum acceptio prohibita 407, 697, 491 *
in Pietatem 511 *
Piscator ictus sapit 479
Placere omnibus impossibile 365, 367. 385, 793. 407, 13
Plus ultra 433
in Pœnitentiam 519 *
Poetæ neglecti 195, 13
in Populum 509 *
Potentioribus cedendum 13, 208
de Præteritis non dolendum 409, 40. vide Factum infectum, &c.
in Preces 513 *
Principiis obsta 401, 1129. 413, 136
Procrastinatio mala 21. 28
Promethei furtum 5, 56
Proximus sum egomet mihi 195, 18
Prudentia raro facundiæ comes 403. 1185. in Prudentiam 467, 531
Prudentis officium 403. 1165
Prudentum tres tantum calices vide Tres tantum, &c.
Pudor bonus 367, 409. periit 11, 197. 361, 291. 379, 647. Pudor malus 17, 315
Pulchritudo & virtus raro conveniunt 391, 929. in Pulchritudi-

tudinem 515 *
Pulli unà cum matre è nido non auferendi 411, 80

QUÆ *supra nos, nihil ad nos* 311. 9
Qui quærit, inveniet 477, 7

RAtio, *telum ferro penetrantius* 413, 117
in *Regem* 504 *
Reprehendere, cuivis in promptu est; recte facere, non item 365, 370. 367, 611 497
Resurrectionis spes 411, 98
in *Risum* 505 *

SAnctè *vivendum, & sanctis placendum* 259, 30
in *Sanitatem* 529 *
Sapere per se, sapientiæ gradus summus 17, 291
Sapiens per omnia, nemo 391, 898. *sapienti auscultare, sapientiæ gradus à summo proximus* 17, 293. *sapientiæ laus* 413, 122, &c. *sitis inexplebilis* 397, 1155
Satietas injuriam parit 355, 153 431, 19. *malum* 403, 1177 *plures perdidit quam fames* 377, 685. 381, 693
Scelerati, detegendi 413, 125
Senectus ipsa, morbus 477. *venerabilis* 407. 11. 417, 207 *vituperium* 463. *senectutis defensio* 481, 3 in *Senectutem* 471 * 483. 10. 497, 1, 24 505
Sepulchri jactura, facilis 405, 1191, &c.
Servis justa præbenda 417, 210 *Stigmata non inurenda* 417, 212. in *servos* 511 * *Servos ad dominos deferre, odiosum* 417, 223
in *Silentium* 525 *
Simile simili gaudet 167, 31. 489
Solamen miseris socios habuisse doloris 499
in *Somnum* 529 *
Sorte tuâ contentus abi 407, 4
Spera meliora 485. *Sperandæ omnia* 139, 41. 467
Spes est in vivis, spes non est ullæ sepultis 139, 42. *Spes, sola in terris relicta Dea* 401, 1131 *Spes vana* 217, 44. *in spem* 467 * 511 *
Spiritus, Dei donum & imago 413, 101
Stultitiam patiuntur opes 679, 683
Stultus est, quisquis audire non didicit 411, 84. *Stultus non nisi læsus sapit* 13, 216
Sublimia, parum tuta 485
Summa petit livor ibid.
in *Superbiam* 409, 48. 529 *
Sus Minervam docet 143, 23 147. 136. 153, 41

TEipsum *reverere* 417, 11, &c.
Temperantiam exerce 411, 72 419. 19, & 32, &c.
Tempus, malorum omnium medicina 487. *Tempori servi* 413, 113. in *Tempus* 515 *. 433 *
Tentando omnia fiunt 109, 61
in *Tolerantiam* 529 * vide *Patientiam*
Tres tantum prudentum calices, Sanitatis, Voluptatis, Somni 495

INDEX.

Tria cogendi vim habent, Necessitas, Lex, Consuetudo 493
Tria cohiberi nequeunt, Vulgus, Aqua, Ignis 411, 91
Tyranni, odiosi 403, 1183, 405, 1203

Valetudo curanda 421,,32
in *Venerem illicitam*, 407, 1. 415, 178. *masculam* 415, 180. 317, 201, &c.
Verbum emissum irrevocabile 491
in *Veritatem* 487, 503 *
in *Versipelles* 409,44
Verum loqui, optimum 487
Vicino bono nihil melius 19,344
Vicino malo nihil pejus 19,344
Victûs ratio 421, 35
Vindicta Dei certissima 7, 105 17, 325, &c. 95, 613. 169, 17. 135, 63. 425, 27
Vinum immoderate sumptum pessimum 115, 2, &c. 357, 211 375, 479. 495. *moderate sumptum*, optimum 357, 211 371, 509 459. *nec bonum, nec malum* 389, 871, &c.
Vini & hominis comparatio 479, 483. *Vini laus, & vituperium* 459 *
in *Virginem nubilem* 491
Virginitas conjugio præferanda 453, 1, &c. *servanda* 407, 11
Vir inutilis quis 17, 294. *optimus quis* 17, 291
Virtus, Dei donum 207, 137 *divitiis præferenda* 363, 315 &c. *donum optimum* 395, 997 *non innata* 367, 429, &c.
Virtutis gloria, aterna 389, 865 *Via aspera* 15, 287, &c.
in *Virtutem* 503 *
Vita, brevis 413, 109 443, 3 453 * *Vita hominis divisa in decem septenarios* 431, 1, &c.
Vitæ calamitates, omnibus communes 409, 25. 409, 36, & 54. 437, 63. 473
Vitæ nullum genus bonum 473 *omne genus bonum* 473
in *Vitam humanam* 443. * 459 * 505. * 513 *
Vitii via, trita & facilis 15, 285
in *Vituperium* 533 *
in *Voluptatem* 513 *
Vulgus, Aqua, & Ignis, cohiberi nequeunt 411, 91
Vulgo non fidendum 411, 90
Uxor diligenda 417, 184. *dacenda* 415, 164. *non dotis gratia* 357, 185, &c. 417, 188 *qualis ducenda* 419, 12, 447, 83. *quando* 35. 313, &c.
Uxoris bonæ laus 35, 320. 405, 3. 417, 184. *officium* 453, 12, &c. 473. *malæ vituperium* 35. 321.
Uxore bona nihil melius, mala nihil pejus. 449

FINIS.

RADULPHI WINTERTONI
In Obſervationes ſuas Prœmium.

SCHOLIA *ſiquis hîc forte expectet, aut* Ἐξηγήσεις, *ſive Hiſtoricas, ſive Philoſophicas, ſive Dialecticas, na ille vehementer errat. Conſulendi huic ſunt* Moſchopulus, Proclus, Tzetzes, Joannes Diaconus: *Suppeditabunt hi, viris doctiſſimis & Græcæ linguæ peritiſſimis quòd omni in genere abunde ſatisfaciat, & in quo ſe exerceant. Tenuiora ſunt hæc quæ à me apparantur, quàm ut digna exiſtimem quæ à doctis legantur: nec indigna tamen quæ è pueris cognoſcantur, quibus præcipuè hæc qualiſcunque à me navatur opera. Summa omnium quæ ſequuntur ad hæc tria capita, ſive* Grammaticæ *partes, poſſe reduci videtur,* Orthographiam, Orthometriam, Orthotoniam: *Quæ niſi à teneris unguiculis probe ediſcantur (eſt enim illa ætas ad diſcendum à natura maxime comparata, dum metus & magiſter ad ſtudium impellunt) ætatis progreſſu (ſæpe ut fit) dum ad res cognoſcendas ſummo ſtudio & animi contentione feſtinatur,* à pleriſque (τοῖς πολλοῖς, *uti olim quæſtus eſt* Laſcaris, ὀλιγωρεῖ) διὰ τὴν ἄγνοιαν) negliguntur propter ignorantiam; *à pleriſque inquam, qui, nequid eorum quæ ſciri oportuit ignorare videantur, in hujuſmodi minutioribus male locatam aiunt eſſe operam: eſſe enim hominis cujuſvis. Eſto. Nihil enim mihi arrogo præter hoc unum, Quod me exorari paſſus ſim, rudimenta quædam Græcæ linguæ, & minutiora (ut in probris loquuntur) minutioribus & erudiendis, non eruditis & grandioribus legenda, ut attexerem. Alia ætas aliud ſcribendi genus poſtulat: Quanquam nec hoc eò dico, quo nihil hîc quicquam expectet quiſquam præter puerilia. Sint minutiora hæc: At certe ejuſmodi ſunt, de quibus ipſum* Euſtathium, *& Scholiaſtas veteres, quibus debeo pene omnia, in ſuis Scholiis pluribus agere neutiquam puduit, ut à quibus penderent grandiora, quibuſque neglectis Græca Lingua à Barbarorum parum differret. Hos, inquam, non puduit: nedum me puderet. Hactenus conſilium meum in Obſervationibus ſequentibus attexendis communicatum oportuit.*

Quibus Autoribus *uſus ſim, quorumque* Editiones *ſecutus, ad calcem* Obſervationum *indicabit* Syllabus.

Obſervationes & Lectiones ejuſdem, in HESIODI *Operum & Dierum*

Librum I.

VERS. 1. Μῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι. Verſus hic, ut & ſequens. Propter *Enallagen* Pedis, nempe *Spondei* pro *Dactylo* (ſunt enim æqualium temporum) Græce dicitur Σπονδειακός. Cujus generis infinita ſunt exempla apud Græcos Poëtas; quos imitantur etiam interdum Latini: *Virgilius* vicies, id certo ſcio, & plus eo. Duo exempla proferam: *Eccl.* 5. *verſ.* 38.

Pro molli viola, pro purpureo narciſſo.

Et *Georg.* 1. 221.

Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur. Ubi notandum obiter, æ in *Eoæ* neglecta *Synalœpha* ſervare ſua tempora: ut contra interdum alterum tempus amittit, *Æneid.* 3. 211. in *Inſulæ*,

Inſulæ Ionio in magno: quas dira Celæno.

——ἀοιδῇσι κλείουσαι] Syllaba --σι natura brevis per tertium *Poſitionis* genus, quod apud Græcos eſt uſitatiſſimum, producitur: quod genus *Poſitionis* apud Latinos rarius occurrit, idque fere ſemper in *Cæſura*, ut hic; quamvis apud Græcos quovis in loco admitti & poteſt & ſolet. Particula verò Enclitica *–que* præ reliquis hoc privilegium quodam modo ſibi vendicat, ut in *Enneemimeri*, *Æneid.* 9. 767.

Alcandrumque, Haliumque, Noemonaque, Prytaninque.

Quem verſum tranſtulit *Virgil.* ex *Hom.* Iliad. ε. 678.

Ἄλκανδρόν θ', Ἅλιόν τε, Νοήμονά τε, Πρύτανίν τε.

In *Triemimeri* verò frequentius, *Eclog.* 4. 51.

Terraſque, tractuſque maris, cœlumque profundum.

Et *Georg.* 1. 164.

Tribulaque traheaque, & iniquo pondere raſtri. Multiſque aliis in locis, præſertim verò in *Polyſyndetis*.

Verſ. 2. Δεῦτε, Δί' ἐνίπτετε] χ. Δεῦτε δή. Quam lectionem jure averſatur *Stephanus* ut vitioſam: ſed in margine

gine adſcribit tamen, cum extet in *Ald.* & *Flor.* Editionibus. Ego, tyronum & perſpicuitatis gratiâ, poſt Δεῦτε interpunctione utor, & ſcribo Δί' initiali literâ majuſculâ. Quod verò attinet ad vitioſam lectionem per particulam δὴ, ſi liceat mihi conjecturam meam in medium proferre, non dubito equidem quin acciderit ex eo, quod apud poſteriores, opinor, Græcos, (nam apud veteres aliam fuiſſe pronunciandi rationem facile probari poteſt) ut & apud hodiernos etiamnum Græcos, ι & η eandem plane vim habebant in pronunciando: cujus veſtigium apparet in ipſorum elementorum vi prophorica, Alphabetico ordine, in quibuſdam Grammaticis, expreſſa: β, *Vita*; η, *Ita*; θ, *Thita*. Quo facit etiam ἐνιωτακλησία harum vocalium in linguarum derivatione, ut ab ἀναχωρητὴς, *Anachoreta*, Anglice *Anchorite*: πατὴρ, *Pater*, Anglice olim *Vadir*. Sed leve eſt hoc, dicet non nemo, & indignum de quo tam multa dicerentur. Addam igitur illud, quod cum jucunditate non nullam forte utilitatem conjunctam habeat. Cum incidiſſem aliquando in *Aldinam* Septuaginta Veteris Teſtamenti interpretum, & Novi etiam, in eodem volumine, Editionem, omnium longe corruptiſſimam, in qua vix ulla columna reperiri poſſit, quæ non turpiſſimis mendis ſcateat, obſervatione frequenti tandem intellexi accidiſſe pene omnia à corrupta pronunciatione, *Anagnoſtâ* forte diverſas vocales & diphthongos confundente, & *Exceptore* ſeu *Tranſcriptore*, ante uſum artis Typographicæ inventum; aut poſt inventum *Collatore* ſeu *Examinatore*, non diſcernente quæ à ſe invicem diſcerni debebant. Et hic mihi in mentem venit cujuſdam Græci, cujus aliquando, jam tum Recens in Academia, colloquio uſus ſum. Hiç me in primo congreſſu pronunciatione ſua, ante illud tempus mihi prorſus inaudita, cruciavit plurimum. Nam interroganti mihi neſcio quid, interrogando reſpondit ut qui quid vellem non intelligeret. Τί με λέγις κίειε; Mirabar quid eſſet: rogavi ut verba prolata in charta deſcriberet. Deſcripſit Τί μοι λέγεις κύριε; Recte & *Orthographice*. *Orthographiam* laudavi: pronunciationem ut vitioſam vituperavi. Ille verò contra meam, ut aggreſtem plane: pronunciabam enim more noſtratium, *Ty moi legeis kurie*. Hæc ubi audiret, temperare ſibi non potuit, quin rideret. Περσέως, inquit, ἀγροικώς πως· id eſt, *Pronuncias more ruſtico.*

Ἄκουον κύριε· δεῖ γὰρ τοῦτο φθέγγειν, ἀξίως πως· (scribo enim, uti pronunciabat ille) *Audi Domine: sic oportet proferre, more urbano,* Τί με λέγεις κύριε; ἄλλως δὲ γράφων, Τί μοι λέγεις κύριε. Pergebam orare ut vellet vim prophoricam vocalium & diphthongorum in charta describere. Describit ad hunc modum,

Δεῖ φθέγγειν τὸ { η, υ, ει, οι } ὡς ι, οὖ { ϖ, υ, τει, τοι } π.

πλὴν < αι > ὡς ε, οἷον < ϖαι > τε

Ex illo cœpi facilius assequi vim verborum, pronunciante illo suo more. Urgebam, Πῶς ἂν διαφέρει ταῦτα ἀλλήλων, ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς; ἢ πως διὰ γοῦν τις ἂν, εἰ δεῖ ὁμοίως φθέγγειν, ἰμῖς, ἰμῖς; Respondit, διὰ τὴν Συντάξεως. *thia tis syntaxeos, ἰμῖς λέγομεν, ἰμῖς λέγετε.* Sed quid ago? Abrumpendum hic censeo cum homine Græco de potestate Græcarum literarum & diphthongorum colloquium, ne diutius intermisso, quod mihi propositum ab initio ἔργον erat, plus æquo πάρεργον prosequi videar. Quod verò ad pronunciationem istam, de qua tam multa dicta sunt, attinet, hoc meum judicium est. Ut, propter multiplicem vocum confusionem, & frequentissimam erratorum occasionem, mihi neutiquam placet: Sic nec nullum ejus esse usum etiamnum judico. Nam & in familiaribus colloquiis, siquando occurrat homo Græcus, & in originibus linguæ Latinæ, quæ à Græca multa deducit, investigandis, & denique in erratis antiquissimorum Typographorum in Græcis detegendis, est utilis admodum. De usu in Colloquiis, nemini dubium esse potest: In iis, quæ à Græcis multa descendunt, partim ex iis quæ jam dicta sunt intelligi potest, partim ex iis quæ sequuntur, demonstrari; ut à δείκω, *dico*; Δαρεῖος, *Darius*; εἰρωνεία, *Ironia*; ἀλείπτης, *Alipta*: οἶνος, per *Digamma* Æolic. Foῖνος, per *Tropen* τῆς *F* in *V* consonantem *Vinum*; οἶνη Anglice *a Vine*; Κῦρος, *Cyrus*; γυμνάσιον, *Gymnasium*; ὕμνος, *Hymnus*; ὑοσκύαμος, *Hyoscianmus*; ὕδρωψ, *hydrops*; Μοῦσα, *Musa*; ναὶ, *na*; αἰ, *ha*; διαῖτα, *diæta*, &c. nam *a* & *e*, sive vocalis longa sit, sive brevis, sonum habent eundem.

Quem

Quem denique uſum habeat ad errata detegenda, ſequens indicabit *Syllabus*; continet enim errata quædam in *Aldina* Editione *Evangeliorum* (de qua ſupra;) & in Editione *Heſiodi Trincaveliana*, quæ errata orta ſunt omnia ex confuſione vocalium & diphthongorum inter ſe propter ſoni ſimilitudinem.

Ald. (in ſequenti Syllabo) Editionem *Aldinam* ſignificat *Evangeliorum*, Ann. 1518. *Mat. Matthæi* Evangelium, *Mar. Marci*, *Luc. Lucæ*, *Jo. Joannis*.

Tr. Editionem *Heſiodi Trincavelianam*, Ann. 1537. *d.* ſignificat *Oper. & Dier.* lib. 1. β'. 2. γ'. *Dies. Sc. Scutum Herculis. Th. Theogoniam.*

Syllabus Erratorum quorundam, quæ ex vocalium & diphthongorum quarundam confuſione orta ſunt, poſitis aliis atq; aliis per incuriam pro aliis atq; aliis ejuſdem poteſtatis prophoricæ.

αι pro ε.

Ald. χραυπαίδα pro χρεαπάδα *Mat.* 9. 20. ubi etiam αυ pro α--σωίται pro σωῶπε, *Mat.* 13. 14. ubi etiam ί pro ῶ. & ibid. βλέψεται pro βλέψετε. καινὸν pro κενὸν, *Mar.* 12. 3.

Tr. ἐπαίδεκτο pro ἐπέδεκτο, *Th.* verſ. 513. φαίνεται pro φαίνεπε. 650.

ε pro αι.

Ald. ἔγειρες pro ἔγειραι. *Mat.* 9. 5. ἀκίρεσοι pro ἀκίραοι, 10. 16. ἔρχετε pro ἔρχεϑ, 17. 11. ποιμθίοντα pro ποιμαίνοντα, *Luc.* 17. 7.

Tr. ϑεαχέεια pro ϑεαχαίεια *d.* 327. ubi etiam χ pro κ. πιμθίες pro ποιμαίνει, *Th.* 232. ἐφηεχέλαδον pro αἰφηεκέλαδον, *Th.* 379.

η pro ι.

Ald. διεφήμησαν pro -ισαν, *Mat.* 9. 31. ἀπεκεφάλησε pro -ισε, 14. 10. ἐσκανδαλήθησαν pro -ισθησαν. 15. 12. βαπτηθῶναι pro -ισθῶναι, *Luc.* 3. 21. ἠδεῖν pro ἰδεῖν, *Jo.* 3. 3.

Tr. πεδήλοις pro -ίλοις, *Th.* 12. μεγήεντα pro -ιτα, secundum *Stephanum*, vel potius μεγήεττα, 240. ὑψηρεμέτῳ, pro ὑψι-- 568. ἄφθητον pro -ιτον, 805.

η & ῃ pro ει.

Ald. ψηυδήσης pro -είσης, *Mat.* 1. 18. σκανδαλίζῃ pro σκανδαλίζει, 5. 29. ωφθῆναι pro -εῖναι, 6. 27. ὑπῤῥάπῃ pro -άπει, *Mar.* 2. 21. παρεσθῶναι pro -εῖναι, 8. 7. ὑπεσωαχθησῶν pro -εισῶν, *Luc.* 12. 1. ζητῆτε pro εἴτε, 12. 29.

Tr. Ποσηδάωνα pro -ειδάωνα, *Th.* 15.

ι pro η.

Ald. μετειθήσεται pro ἀντιμέτρη -*Mat.* 7. 2. βαπτιδίσεσθε pro ἤσεσθε, 20. 32. ὑπρφάτησαν pro ἐπηρώτησαν, 22. 23. Ναζαρινὲ pro -ηνέ, *Mat.* 1. 24. ἐχάειζ pro -ησαν, 14. 11.

Tr. ὠμιχὴν pro ὠμηχὴν, *Th.* 300. Ἄλδισκον pro Ἄρδησκον, 345. ubi etiam λ pro ρ. Ἴρλω pro Ἤρλω. 454. ὑπρεφέας pro ἐπηρεφέας, 598.

ι pro ει.

Ald. ἀδενίας pro -είας *Mat.* 8.

η pro υ.

Ald. ἡμεῖς pro ὑμεῖς, *Mat.* 6. 26. ἠμῶν pro ὑμῶν, 12. 27. μῆλος pro μύλος, 18. 6. νηκτὰ pro νύκτα, *Luc.* 2. 37.

Tr. ἀλιηεὺς pro ἀλιευεὺς, *Th.* 107. & 964. φορκιὼ pro -ω, 237. χληῖδι pro χλι— 274. & 294. ἐυζὴς pro -ὺς, 679. κεκαληιμένῃ pro -υιμένῃ, 757. νηδιὼ pro νηδυὼ, 899.

η & ῃ pro οι.

In Edit. *Ald.* exemplum nondum observavi.

Tr. ἐωλῆσιν pro -οῖσιν, *ά.* 119. αὐδήσιν pro -οισιν, *Th.* 80. ἐπιχθονίησι pro --οισι, *Th.* 755.

ι pro υ.

Ald. διοείασσι pro ὑασσι, *Mat.* 6. 19.

κηείων pro -ύων, *Mar.* 1. 14. ἐκήειξαν, pro -υξαν, 16. 20.

πῆλοὶ pro τυφλοὶ, *Luc.* 7. 22. κεκειμήρον pro -υμμένον.

Tr. κιαναμῆν pro κυαν--- *Th.* 125. καλίῃας pro ὑῃας, 541.

ι pro οι.

Ald. ὁμιωθήσεται pro ὁμοιωθήσεται,

17. ἐπείλατο pro -τείλατο, 19. 7. ζωτελίας pro -είας, 28. 20.
ἀνηπεῖν pro -επεῖν, *Luc.* 21. 15.
Tr. Κείῳ pro Κρείῳ, *Th.* 375. & apud *Stephanum* etiam. ϑήσεται, *Mat.* 7. 26.
Rariora ſunt in *Ald.*. Edit. errata hujuſmodi.
Tr. Λιμὸν ὁμῶ χ᾽ λιμὸν pro χ᾽ λοιμὸν, *a.* 241. γάῤ τι pro γάῤ τοι, 300. γηλεοπίνες pro ποίνες, *Th.* 217.

υ pro η.

Ald. δωιδέιον pro δῶι-- *Mat.* 20. 9.
ὑωῇ pro ἠωῇ, *Mar.* 9. 40. μυτεὶ pro μητεὶ, *Luc.* 12. 53. ἀπόλλυται pro ἀπόλητα, 21. 18. ubi redundat etiam λ.
Tr. ᵓΥϚλω pro ᵓΗϚλω, *Th.* 17. δωίεα pro δῶι-- 236. ῥηξωώοεϛ pro -ιώοεϛ, 1007.

υ pro ει.

Hujus generis errata neque in *Ald.* neque in *Trinc.* Edit. obſervâſſe me memini.

ει pro η, & ῃ.

Ald. φειδεσύσει pro -σῃ, *Mat.* 5. 20. φονεύσει pro -σῃ, 21. ἀπολύσει pro σῃ, 31. χαμήσει pro -σῃ, 32. ποιεῖς pro ῇς, 6. 2. ἐγειγερϑῇ pro ἐγή-- 11. 11.
ἐμϐεῖναι pro ἦναι, *Mar.* 6. 45.
Tr. ἔχει pro ἔχῃ, *Th.* 462.

ει pro υ.

Deſideratur exemplum.

υ pro ι.

Ald. ἐσπλαϛχνύϑη pro --ίϑη, *Mat.* 9. 36. ψυχέων pro ψιχέων, 15. 27.
Tr. Νυσσμδῶν pro Νιστ- ubi *Steph.* Νειστ- *Th.* 71. πανύῤῥυζοι pro --ιζοι, ubi *Steph.* --οιζοι, *Sc.* 377. δωήεντας pro -διν. *Th.* 337.

υ pro οι.

Deſideratur & hic exemplum: Eſſe tamen haud dubium eſt utriuſq; generis, ſiquis inter legendum accuratius obſervet.

ει pro ι.

Ald. σκοτεία pro ία, *Mat.* 10. 27. σκανδαλειϑήσεϑε pro -ιαϑήσεϑε, *Mar.* 14. 27.
Tr. ἀλγεινόεντα pro ἀλγι-- *Th.* 266.

ει pro οι.

Ald. πλεῖον pro πλοῖον, *Mat.* 13. 2.
Tr. ἀπόλειτ᾽ pro ἀπόλοιτ᾽, *a.* 346.

οι

οι pro η, & ῃ.

Ald. ἔυεσι pro ἔυρῃ, *Luc.* 15. 8. ubi etiam peccatur ratione accentûs : nam eſſe deberet παρεξύτονον, cum οι in Opt. producatur.

Tr. πολλοὶ pro πολλῇ, *Th.* 4. 18.

οι pro υ.

Deſideratur hactenus exemplum.

οι pro ι.

Ald. τοῖς pro τῆς indefinit. *Mat.* 12. 19.

Pr. ποιότατοι pro πότατοι, *C'.* 203. ὅτοι pro ὅπ. γ'. 59. λοιπαρεοί τε pro λιπαρεοί τε. *Th.* 63. οἰαχε pro ἴαχε, 69.

οι pro ει.

Tr. ἐμοῖο pro ἐμεῖο, *Sc.* 449. ὀιλιπόδων pro εἰλιπόδων, *Th.* 983.

Suppleat cui vacat, ſiquid occurrat inter legendum in hoc Erratorum genere obſervandum.

His adjungere alia diverſorum generum Errata non difficile eſſet mihi, ut η & ω pro ε & ο, & vice verſâ : ε pro ει & ο pro υ ; & ς pro σ aut ϛ, & vice verſa, *&c.* Sed de Erratis ſatis : vereor etiam ne plus ſatis. Redeo jam tandem in viam, unde digreſſus ſum, non tamen animo digrediendi, ſed juventutis nimis infeliciter, ſæpe ut fit, credulæ ſtudio potius præmuniendæ, nec temere errata Typographorum, antiquiſſimorum præſertim, pro veris & genuinis lectionibus amplexentur, ſeque errare ac decipi patiantur.

Verſ. 3. Ὄντε διὰ] διὰ propter *Anaſtrophen* non patitur toni *Anabibaſmum*, ut nec ἀνὰ, ne cum Διὰ & ἀνὰ *Nominibus* confundantur.

Verſ. 5. Ῥεῖα μ' ὧδ βειάει, ῥέα ϑ βειάοντα χαλέπτει. Hujus verſûs recta menſurandi ratio cruciavit multos. χ. Ῥεῖα χὧδ] expuncto μὧδ. Credo, quod metri rationem turbare videretur : ſed injuria ; cum ſequatur ϑ, & in verſu, retento etiam μὧδ, redundet nihil. Qui ſic legunt, expuncto μ', ne errent ſolliciti, non animadvertunt ſe in errorem oppoſitum incidere : dum enim

enim temporum *Exceſſum* apparentem tantum, ſtante μῦ; in verſu verentur imprudentius; non verentur, expuncto μὴν confidentius, *Defectum* temporis manifeſtum, dum producunt ultimam in Ῥεῖα quæ natura corripitur, & non videtur aliquo modo excuſari poſſe, niſi dicatur, verſum eſſe Ἀκέφαλον. Alii legunt Ῥέα μῦ γδ] Quæ quidem lectio, quod ad metrum attinet, defendi poteſt: Sive dicamus Ῥεα μὴν eſſe *Anapæſtum* pro *Dactylo* (qui pedes ſunt æqualium temporum) ut apud *Homer.* Iliad. ι. 5.

Βορέης τ' ἠδὲ Ζέφυρος, πνοιῇ τε Θρῄκιος αἴσης·

& apud *Virgil.* Georg. 1. 482.

Fluviorum rex Eridanus, campoſque per omnes.

Sive, verſum eſt Ἀκέφαλον· ſive Σωίζηιν eſſe in *Adverb.* Ῥέα, eamque duplicem in eodem verſu.

Bailius lectionem noſtram agnoſcit, ſed novam defendendi rationem molitur, quam ego neutiquam admittendam hîc cenſeo. Tradit hanc regulam in libro *De ſyllabarum quantitate*, (ſi *Scoto* credendum ſit: ipſe enim *Bailium* non vidi) *Interdum monoſyllabæ particulæ* (inter quas recenſet μὴν γδ) *Syllabas præcedentes, etiam diphthongos, communes reddunt.* Exempla quatuor producit ex *Heſiodo* noſtro; de quibus ſingulis dicetur infra ſuis in locis: quartum eſt hoc præſens, Ῥεῖα μὴν γδ] *Heſiodus* inquit *particulam* μὴν *ante* γδ *corripuit.* Tibi verò, *Baili*, hac in re minime aſſentior.

Quid verò *Stephanus*? Is Σωίζηιν in Ῥεῖα agnoſcit: Rectè. Sed quod adducit exemplum Σωίζηιν indubitato non probat, lectionem tamen confirmat. Iliad. ε'. 461.

Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγοντε νόω ἐπὶ Τρῶας ὀρούσαι·

In quem verſum incidi & ego ante viſum à me *Stephanum*: qui quidem multum apud me valuit ad conjecturam meam confirmandam, mihi tamen plene non ſatisfecit. Unicum igitur addam exemplum, loco *Coronidis* quod ejuſmodi eſt, nihil ut dubitationi relinquat loci, Iliad. υ'. verſ. 101.

Ἴσον τείνειν πολέμου τέλος, εἴ με μάλα Ῥεῖα

Νικήσει. Quid verò contra quod objiciat excogitare poteſt quiſquam? Nam *Primo* verſus non eſt *Hypermeter*, cujus ultima ſyllaba abſorberi poſſit à prima verſûs ſequentis, cum à conſonante inchoetur.

Dein,

Dein, ſi quis objiciat -λα ῥεῖα æqualia habere tempora cum *Spondæo*; ideóque ſcribi ῥεῖα, non ῥέα, ut ſuppleat defectum unius temporis in -λα· Ego quod reſpondeam habeo, Nulla metri neceſſitate adductum poetam ut legeret ῥεῖα, cùm metri ratio ſatis conſtaret, ſi ſic legeretur -λα ῥέα per Σωιζησιν. Habet enim ῥ poteſtatem producendi ſyllabam brevem præcedentem ſive in eâdem, ſive in diverſis dictionibus. Quod quidem infinitis exemplis probare hic poſſem, ſi liceret: verum non licet; licebit fortaſſe aliàs.

Verſ. 7. Ῥεῖα δέ τ' ἰδύνει σκολιὸν, καὶ ἀγλωὸρα κάρφει.
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης] Ego, poſt σκολιὸν interpungo, ut in ſuperioribus, & ſcribo ὀξυτόνως· ſcribo, inquam: nam ſive *Acuto* ſive *Gravi* ſignetur; τόνῳ ſive τάσις. *Accentus Porphoricus*, ſive vocis extenſio, non differt. Quod hic obſervatum volo, cum ſciam verba illa, *Acutus vocem tollit*, *Gravis deprimit*, non recte accipi à pleriſque; qui, ſicubi pingatur *Gravis*, illic vocem deprimendam autumnant. Non recte, inquam. Nam ſolebant olim ſingulæ dictionum ſyllabæ ſignari accentibus: ut ἄνθρωπος, à proprio tamen accentu nomen ſortiri; exempli gratiâ, ἀνθρώποις, propter acutum in antepenultima, vocem tollit, & ducitur Nomen Περισπώμενον· propter *Gravem* in penultima & ultima ſive *ſignatum* (ut ſupra) ſive *poteſtate* (ut in ἄνθρωπος· nam in omni ſyllaba ſubintelligitur, ubi nullus eſt *Accentus*, & inde dicitur *Tonus ſyllabicus*; & verba Βαρύτονα, quæ *Gravem* habent poteſtate, ſunt tamen proprie Παροξύτονα, ut τύπτω, γράφω, λέγω) dicitur διοβαρύτονον, & bis vocem deprimit. Nunc dierum autem nunquam pingitur niſi in ultima, ut in Ζεὺς, ἔχει Ζεὺς ἔκδικον ὄμμα, ubi Ζεὺς eſt Ὀξύτονον, reſpectu *Toni vocalis*, ſive *Prophorici*, poſcente licet *Orthographia*, nullo ſequente puncto, aut particulâ encliticâ, *Gravem* pictum.

Sic verſ. 15. ſcribo βροτός (non βροτὸς) ſequente puncto. Quam ſcribendi rationem in aliis ſequor non modo poſt *plenam diſtinctionem*, quod faciunt omnes; ſed etiam poſt *Mediam*, quod plerique omnes; nec ita ſolum, verum etiam poſt *Subdiſtinctionem* interdum, quod in quibuſdam exemplaribus animadverti factum, idque

potiſſimum

potiſſimum in *Zeugmate*, aut *Ellipſi*, aut *Aſyndeto*, perſpicuitatis gratia, Lectoris præproperam fortaſſis aliôquin ad ſequentis tranſitum retardandi animo.

Verſ. 17. περτέρω] γρ. πείτερον.

Verſ. 20. Ἥτε χὴ ἀπάλαμνον ὄρ ὄμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.

Gretſerus ἀπάλαμν - *Dactylum* facit, in ſua Grammatica, ubi præmiſſa hac regula *Vocalis brevis fit apud Græcos communis ante literas* μν, κλ, πτ, ſubjungit exempli gratia hunc verſum. Verùm (quod tanti viri pace liceat) minus rectè. Nam concedamus licet α hic corripi poſſe ante μν cum ν *Paremptoticum* ſit, & & liqueſcat facile, ut ε in *Anadiploſi* Participii Præt. μεμνημένον, apud *Solon.* ιά. 9.

Πέμπτῃ δ' ὥειον ἄνδρα μεμνημένον ἄρ γάμε τεῦ).

verſus tamen non conſtabit, cùm α *Privativum* corripiatur: (Nam ἀπάλαμνον ducitur à Particula Privativa α, & παλάμη· quaſi vellet poeta hoc ſignificatum, hominem inertem nihil à manibus carente differre) ut *Iliad.* έ. 597.

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος ἰὼν πολέος πεδίοιο.

& apud *Theogn.* 281.

Δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βερτῖν πέρα πόλλ' ἀνιηθῆς.

Et verſ. 481.

Μυθεῖ δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφρασ' εἴδε ἀίχεα.

Et apud *Solon.* etiam, ut reliquos omittam,

Οὔθ' ἕρδειν ἔδ' ὅπως ἔργ' ἀπάλαμνα θέλῃ.

Nuſquam verò lego primam productam. Non igitur *Dactylus*. Quid autem? *Anapæſtus* proculdubiò pro *Dactylo* ut in --ειπτπ-- apud *Eratoſth.* β. 6.

Αἱ δ' δύω ἐκάτερθε πόλοιο πεπτάσι.

Verſ. 30. Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πόλεϊ νεικέων τ' τ' ἀγορέων τε.

In hoc verſu duplex eſt Συνίζησις vocalium εω in νεικέων *Gen. Plur. Ion. prim. Decl. Contr.* & in ἀγορέων *ſecundæ Decl. Simpl.*

Hîc autem operæ pretium facturus mihi videor, ſi Græcæ linguæ ſtudioſorum gratia de *Synizeſi*, quoniam ejus uſus apud poetas eſt frequentiſſimus, pauca præmittam. *Quid ſit*, & *Quemadmodum fiat.*

Eſt igitur Συνίζησις, εἴτε Συμφώνησις, εἴτε Συνεκφώνησις (ſecundum *Hephæſtionem*) εἴτε Συναίρεσις (ſecundum *Herodianum*) ὁπόταν δύω Συλλαβαὶ, Σύμφωνον μὴ ἔχουσι μεταξὺ ἀλλήλων εἰπὶ μιᾶς ἐξαληφθῶσιν. Apud *Euſta-*

Euſtathium de hac metri Paſſione vide plura, Iliad. *α'*. pag. 9. lin. 27. &c.

Fit autem quatuor modis.

Vel ex duabus ſyllabis longis:

Sive in utraque ſyllaba fuerit vocalis longa, ut ηω in βασιλήων, infra verſ. 259.

Sive diphthongus in utraque, ut ειοι in χρύσειοι apud *Apollon.* Argon. *δ.* 678. (niſi rectius forte legendum χρύσεοι) & ειη in χαλκείησιν, ibid. 1253.) niſi forte legendum χαλκέῃσιν) Et in diverſis dictionibus, ut ει υ in ἐπεὶ ὕτε, Odyſſ. *ι'*. 227.

Sive in priore vocalis, in poſteriore diphthongus, ut ηαι in βέληαι (ſi ſequatur ϑ, ut legunt quidam) *Oper. δ'*. 265. Et in diverſis dictionibus, ut η υ apud *Theocritum.*

Ἦ ἐ μέμνας' ὅτ' ἐγὼν] *Idyll.* ε. 116. Qui verſus dicitur Μακροκέφαλος. Et apud *Homer.* Iliad. *ί*. 533.

Ἦ λάθετ', ἢ ὄκ ἐνόησεν] Qui verſus dicitur Παχυλίλιος.

Sive in priore diphthongus, in poſteriore vocalis, ut ειω in παρειῶν apud *Triphiodor.* In Ilii Excid. verſ. 379. (niſi forte illic *Enallage* pedis, *Anapæſt.* pro *Dactylo*) Et in τείως apud *Apollon.* Argon. *γ'* 1324.

Vel ex duabus vocalibus brevibus: Ut εα in νείκεα, infra verſ. 33. τεύχεα, 149. εο in χρύσεον, 109. in Ὄρσεο apud *Homer.* Iliad. *ε*. 109. (Ubi notandum, duas breves haberi pro una, ſequente etiam conſonante: niſi forte legendum Ὄρσο per *Syncopen*, ut *Iliad. α'*. 88. & *Odyſſ. η'*. 342.) αο in φάος, apud *Muſæum*, 224. ιο in Αἰδιόπιον, apud *Dionyſ.* De ſit. Orbis, verſ. 38. Ubi tamen γρ. Αἰϑιόπων.

Vel ex ſyllaba longa (ſive vocali, ſive diphthongo:) *& brevi:* Ut ης in βασιλῆες, *Oper. α'* 161. Nam ſequens ἰθυνέτην priorem ſyllabam producit ſupra verſ. 7. Et in ης ἐπετανὸν, *Oper. δ'*. 225. Et εια in Ῥεῖα ſupra verſ. 5. & in Εἴαει infrà *Oper. δ'*. 80.

Vel ex ſyllaba brevi & longa. (ſive vocali, ſive diphthongo:) Ut εω in Κεγχρεώ, *Gen.* Sing. 1. Pariſyllab. infra verſ. 71. in Δενδρεῶ (ubi pro una ſyllaba brevi habentur propter ſequentem vocalem) *Dat.* 3. Pariſyllab. *Oper. δ.* 201. ut apud *Homer.* etiam in Χρυσέω. *Iliad. α'* 15, & 374. Et εη in χρυσείῃ, infra in *Scut.* 199.

&

& ει in ἀργαλέη, *Oper.* 6'. 258. Et εοι in Θεοὶ apud *Theogn.* 142. & in χάλκεοι infra verſ. 149. in *Nom. Plur.* 3. Pariſyllab. & in *Dat.* in Θεοῖς, apud *Theogn.* verſ. 171. & in χρυσέοισι, infrà *Theogn.* verſ. 12. Et εω in νοέων, *Nom. Particip.* infra verſ. 284. & in Βελέεων *Accuſ. Sing.* 4. Pariſyllab. *Theogon.* 817. & in θεῶν *Gen. Plur.* 3. Pariſyllab. infrà *Theogon.* verſ. 44. & in ἀγλαέων *Gen. Plur.* 1. *Contr.* infrà *Oper.* 6'. 99. & in Βαρυσέων *Gen. Plur. Partic.* 2. *Declin.* Pariſyllab. ut redeam tandem, unde digreſſus ſum.

His præcognitis, non difficile erit vel tyronibus in linguæ Græcæ ſtudio, ſicubi in verſu Συνίζησις acciderit, ſuis pedibus rite metiri.

Lubens nunc tranſirem ad ea quæ deinceps ſequuntur, niſi quod mihi leviter perſtringendi videantur hoc loco, qui, dum, quod recto conſilio à poetis factitatum eſt, qui factum ſit non intelligunt, improbe poetas accuſant, ut qui nimiâ licentiâ uſi ſint, & nobis neutiquam imitanda. Quod quidem dum faciunt, ſatis ignorantiam ſuam produnt. Mitto reliqua exempla ſuperius adducta, nec adducam nova, quæ tamen infinita adduci poſſent, quæ pleraque omnia, nulla metri neceſſitate coactos poetas ad uſum Συνιζήσεως aperte per ſe demonſtrant, cum *Craſi* Attica uti liceret. Hanc tamen averſantur, illam verò *Dialecti Ionica* & formæ incontractæ *Nom. Pronom. Verb. Particip.* &c. ſuavitate delectati, ubique fere amplexantur. Quis enim non videt, quod ad metri rationem attinet, nihil intereſſe, ſeu forma incontracta, ſive contracta uſus eſſet *Heſiodus* noſter? Placuit huic tamen magis incontracta & *Ionica* --νεικέων τ' ἀγρείων τε, quam contracta & *Attica* --νεικῶν τ' ἀγρῶν τε. Hæc hactenus: alia aliàs.

Verſ. 33. Τῷ κεκορεσμένῳ νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις.

Hic verſus dicitur Περικοίλιος, à ventris quaſi tumore: ſed ſanatur per Συνίζησιν vocalium εα in νείκεα: quæ poetæ magis placuit quam *Craſis Attica*, νεῖκη. Æque utrumque fert metri ratio.

Verſ. 39. Δωροφάγους. οἳ τῶν δὲ δίκαι ἐθέλουσι δικάσαι.

Stephanus legit δικάσαι· ſed Accentûs ratio non patitur. Metri ratio *Spondæum* poſtulat: ſi in *Spondæum* deſinat, ſcriben-

ſcribendum erat δικάσαι, Περσεϊαδαιμόνως. Sed nec illa mihi ſcriptura placet. Quamobrem *Diplaſiaſmo* lubentius utor σᾶ σ', ut apud *Phocylidem* verſ. 9. ubi etiam *Stephano*, de ſcribendi ratione per αν. Mecum convenit, unde conſtat penultimam, brevem *Naturâ*, produci *Poſitione* per *Anadiplaſiaſmum*.

Ἦ ῥ' ὃ γε κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπεσσι δικάσει.

Verſ. 44. Ὡς τέ σε κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, χὴ ἀεργὸν ἐόντα.

Stephanus ſcribit Ὡςέ σε κ' εἰς] Recte ſi κ' pro κὲ *Enclitico* per *Apoſtrophum* relinquatur: Ego verò (ſuadente interprete) pro χὴ poſitum exiſtimo, quod non eſt *Encliticum*; ideóque cum *Ecthlipſi* diphthongi αι amittit proſus accentum ſuum, non inclinat.

Verſ. 48. Ὅπλί μιν] μὶν inclinat, ut τὲ ſuprà 37. ἠδὲ τέ Nam ὅπλι & ἄλλα ſunt *Trochaica*. In ſuperiori loco *Stephano* mecum convenit: hic verò apud *Stephanum* μὶν proſus amittit.

Verſ. 51. Διὸς πάρα μεπόνθῃ] *Stephanus* in πάρὰ non transfert accentum. Ego cur à *Stephano* viro doctiſſimo, ſuper tono hujus Præpoſitionis (ut & reliquarum omnium bitemporearum, præter διὰ & ἀνὰ, quoties locum inter Subſtantivum & Adjectivum ſortiuntur) diſſentiam; nec à *Stephano* ſolum diſſentiam, ſed à communi uſu & à quorundam Grammaticorum præceptis recedam, reddendam hoc in loco rationem cenſeo. *Franklinus* noſtras in Ὀρθοτονίας lib. 2. p. 126. hanc regulam tradit, *Cum* [Præpoſitio] *præponitur Adjectivo, quod cohæret cum Subſtantivo, cui ſic poſtponitur, tum nec tonum ſemper retrahit*; ut *Iliad.* ὁ. 531.

Ἦγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.

Scotus in Editione ſua Lugdunenſi, Ann. 1613. pag. 728. hanc contra tradit regulam, *Si inter duo Nomina, alterum Proprium, alterum Appellativum vel Adjectivum, ſit Præpoſitio, hanc inverti neceſſe eſt, ut ante totam conſtruatur orationem* --ποταμοῦ ἀπο Σελλήεντος, *fluvio à Selleente.* --Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι, *Xantho in vorticoſo.* Hanc regulam ut & alias ibidem omnes, è *Theodoro Gaza* verbatim tranſtulit. Regulis de Præpoſitionum *Anaſtrophe* ſubjungit Generales quaſdam de Præpoſitionibus regulas (*Sylburgii ni fallor*) pag. 730. Inter reliqua exempla illic adducta hæc habet,

μαχη

μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ, [*Iliad.* ζ'. 124.] χερσὶν ὑπὸ σφετέρῃσι πυγὴς ἐπὶ Κηφισσίῳ [*Iliad.* ϛ'. 253.] νηῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων [*Iliad.* ϛ'. 91.] Quæ omnia exempla, ἐνί, ὑπό, ὀπί, ἀπό, pugnant cum ſuperioribus ab ipſo adductis, ἄπο, ἔπι. Non animadvertit enim, uti videtur, dum diverſa è diverſis Grammaticis corradit, eaque ſæpe, ſi inter ſe conferantur, ſibi invicem contraria, male mereri ſe de imperita juventute, qui in tanta varietate quid ſtatuant, non inveniunt. Sed quid ego rivulos ſequor? Ad fontem redeo, unde regulas de Præpoſitionum *Anaſtrophe* hauſit *Scotus*, *Theodorum Gazam* intelligo. Is lib. 4. De Conſtruct. (pag. 56. ſecundum Editionem Pariſ. Anno 1529.) docet Præpoſitiones ἀνυπερθέτους καὶ ἀναπαλίντους (ſuis caſibus immediate poſtpoſitas) præter ἀνὰ, & διὰ, ὀρθοτονεῖσθαι ὑπὸ τῆς ἀναλογίας ὀρθεία [ἴσ. legend. ὀξεία] πάσει ταῖς ὑπερθέτοις πλὴν ὡ· ut καλαὶ ἀνδρὶ ἰσοῖς. & paulo poſt hæc habet, quæ *Scotus* tranſtulit, Εἰ μεταξὺ ἀνοῖν ἀναμάτων ἡ παρέθεσις [δέῃν] τῷ μὲ χωρίῳ, τῷ δὲ ὑπερκειμένῳ ἢ ἐπιθέτῳ, ἀναχρήσειν δεῖ, ἵνα τὸ ὅλον ὑπερκῆται λόγῳ· οἷον, ποταμῷ ἀπὸ Σκαμάνδρου (contra quod à *Franklino* præceptum eſt, & communem uſum) &, Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι. Hujus judicio ſubſcribit *Cannius*: aut certe in contrarium expreſſè ſcribit nihil Accedit his *Ceporinus*. His egon' ut tantis viris averſater? Iniquum eſſet. Habes expoſitum, Lector candide, quos ſequendos duxerim autores transferendi accentûs à ſede ultima in penultimam in hoc exemplo ἀπὸ Διὸς ἀνὰ μετόπου, ut & in aliis Præpoſitionibus Dichronis immediatè ſuis caſibus poſtpoſitis, aut inter Subſtantivum & Adjectivum poſitis. Pergo nunc ad ea quæ deinceps ſequuntur.

Verſ. 65. Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. Mallem χρυσέῃ Ionic. incontract. ſanato verſu per Συιζησιν, ut in *Scut.* verſ. 199.

Ἔσχε δ' ἔχεσ' ἐν χερσὶ, χρυσέῃ τε περιφάλειαν·

Et *Theogon.* 578.

Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνῃ χρυσέῃ κεφαλῇφιν ἔθηκε.

Et apud *Coluth. Theban.* in Helen. rapt. verſ. 382.

Πυκνὰ δ' ἔπιλε κόμῃν, χρυσέῃ δ' ἐρύκακε καλύπτρῃ.

Et apud *Apollon.* Argon. δ'. 729.

Οἷόν τε χρυσέῃ ἀντίπορον ἔφλεγε αὐγὴ.

Et apud *Homer.* Iliad. Δ'. 111.

Πᾶν δ' εὖ λειώσας, χρυσείῳ ἐπέδησε χαλινῷ.

Verſ. 71. Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.

Idem hic verſus habetur in *Theogon.* num. 572. Eſt autem verſus Περικαλλής· ſed ſanatur per Συνίζησιν vocalium εω in Κρονίδεω, *Gen. Ion.* 1. Decl. Pariſyllab. Hujus generis exempla ſunt pene infinita : ut Ἀΐδεω, *Theogon.* 311, & 768. Et apud *Theocrit.* Idyll. κέ Αὐγείεω, verſ. 160. Et apud *Homer.* (mitto enim reliquos Poetas) in Πηλεϊάδεω, Iliad. ά 1.

Μῆνιν ἄειδε, θεὰ Πηλεϊάδεω Ἀχιλῆος.

Et in *Hymn. Lun.* in Κρονίδεω, verſ. 2.

Ἠδυεπὴς κύδρα Κρονίδεω Διὸς, ἔκγονε φαῆς.

Verſ. 80. Θῆκε θεῶν κήρυξ] *Stephanus* facit περισσεπώμωον, κῆρυξ, contra autoritatem *Gazæ*, lib. 3. de quant. ſyllab. pag. 11. Ubi hæc habet, Τὰ εἰς ξ ἀπὸ μίαν ζυλλαβὴν δίχρονον περὶ τὸ ξ ἔχοντα, ἀρσενικὰ μὴ ὄντα, μακρὸν αὐτὸ ἔχει [οἷον] θώρηξ, φοίνιξ, κήρυξ, ἴλιξ· θηλυκὰ δὲ, βραχύ [οἷον] αὐλαξ, κύλιξ, ἄντυξ, πλέκτιξ. In Κήρυξ *Stephano* mecum convenit, in *Scut.* 472. imo & in κήρυξ etiam, *Iliad.* Δ', 198. Quidni etiam in hoc loco? Nam eadem utrobique eſt ratio.

Ibid, - ὀνόμηνε δ' ἄρα μοῦνα γυναῖκα. *Stephanus ſcribit* ὀνόμλωε, per η diphthongum pro monophthongo : quam tamen ſcribendi rationem non ubique obſervat. Nam *Iliad.* Δ'. verſ. 111. ſcribit νειλάας, non λειώσας & *Iliad.* Ε. 318, & 324. ἔρλωε pro ἔρλωεν· & contra *Odyſſ.* ὁ. 168. ἔρυνε, non ἔρλωεν. At in Edit. *Froben.* Baſil. Anno 1559. ſcribitur ἔρλωεν, ut & in aliis locis. Apud *Stephanum* legimus μιλώῃ, non ſubſcripto ι in medio η, *Iliad.* Ε'. 141. & ibid. apud *Frobenium* μιλήῃ, ſubſcripto utrobique ι & in medio & fine. Sic pugnant *Stephanus* & *Frobenius* (vel horum potius *Editiones*) aliàs inter ſe, aliàs uterque ſecum. Quid pueris fiet, qui plerique omnes ſua exemplaria, vitioſa, necne parum intereſt, ſed ſequuntur tamen potius quam rectæ rationis ductum? Horum ego gratiâ controverſiam hanc de orthographia *Aor.* 1. *Act.* 5. *Baryt.* à *Præſen.* habente αι in penultima ad Grammaticorum & rectæ rationis κριτήριον examinandam lubens ſuſcipio.

Ὀνόμηνε] *Aor.* 1. Formantur ſecundum Grammaticos à *Fut.* 1. ὀνομανῶ, quod à *Præſ.* ὀνομαίνω, *Conjug.* 5. *Baryt.*

Baryt. In qua *Conjug. Fut.* penult. corripere debet, ubi si fuerit α, aut mutatur in η, aut in α longum; ut ἐμίλωα *Attice* ἐμίανα communiter, à μιαίνω, νῶ, non ἐμίηνα aut ἐμίανα per diphthongum in penultima: Nam ex α monophthongo non potest fieri diphthongus; ut patet in Argumentis. At ει in penult. *Præs.* stat etiam in *Aor.* penultima. *Primo*, non stat: Fit enim à penult. *Fut.* per *Parenthesin* τῦ ι, ut producatur penultima. *Dein.* Fac stare: Quid ergo? Ergo ab αι *Præs.* formatur α aut η in penult. Aoristi? Non α aut η, sed αι signa hujus vis argumentationis. At non αι. Ergò non à *Præsenti*, sed *Futuro* formatur per *Ectasin* vocalis mutabilis; ut, quæ per ει, per *Parenthesin*: nam *Parenthesin* ab *Epenthesi* sic distinguo, ut *Parenthesis* temporum solùm numerum augeat; *Epenthesis* verò, syllabarum. Rectè igitur repositum, ὀνόμλωε.

Hanc scribendi rationem per η monophthongum in cæteris ejusdem naturæ (quod hic præmonitum lectorem volo) constanter observo; quam pro vera & genuina agnoscunt sequentes Grammatici: *Gaza* lib. 2. pag. 36. lin. 3. *Lascaris*, lib. 1. pag. 63. lin. 26. *Urbanus*, lib. 1. fol. 49. versâ paginâ, lin. 16. *Etymolog. magni* quisquis fuerit autor, col. 38. lin. 22. *Clenardus*, pag. 104. lin. 24. *Caninius*, pag. 159. lin. 28. *Ceporinus*, pag. 26. lin. penult. *Crusius*, pag. 55. lin. 23. & de Orthogr. pag. 134. lin. 10. *Sylburgus*, pag. 111. lin. 20. *Ramus*, pag. 118. lin. 11. *Golius*, pag. 129. lin. 15. *Gretser.* pag. 119. lin. 16. *Grammat. Genevens.* pag. 70. lin. 5. *Camdenus in Aor.* 1. Qui omnes docent α *Fut.* 1. quintæ, mutari in η in *Aor.* 1. aut in α longum. *Autorum & Editionum Syllabum require in calce observationum.*

Vers. 89. Αὐτὰρ ὁ λιξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησεν. Sanatur hic syllaba brevis, in *Penthemimeri*, à ς finali & puncto Spiritu etiam sequente aspero.

Vers. 109. Χρύσεον μ' ἐποίησε πατὴρ ἠδὲ θεῶν ἀνθρώπων. Hic versus est Μακρεκτάλεος, & capite quasi tumens; sed sanatur per Σωίζησιν vocalium εο in Χρύσεον, ut in χάλκεον, *Theogon.* vers. 764. qui versus est Μεγακοίλιος.

Τῇ ἧ ζεύγνυμι κεφάλιν, χάλκειον δέ οἱ ἵππος. Ubi notanda eſt & altera Συνίζησις vocalium ευ in ζεύγνυμι. Apud *Homer.* in Odyſſ. τ'. verſ. 35. reperitur & χρύσιον eodem modo & loco poſitum,

Χρύσιον λύχνον ἔχουσα, φάος ϑαλερὸν παρέχουσα.

Verſ. 112. Ὥστε ϑεοὶ δ' ἔζων] γρ. Ὥστε ϑεοὶ ζώουσιν.

Verſ. 123. Οἱ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας] Si ſic legend. cum *Stephano*, ſanatur ſyllaba brevis in *Penthemim.* Vi Acuti Accentûs, & literæ initialis *Anadiplaſiaſmi* capacis. Forte tamen legend. rectius φυλάσσουσιν, addito ν, ut Τίκτουσιν ἧ [infra verſ. 233. & Τοῖσιν δ'] 240. Imo proculdubio ſic legendum: nam infra verſ. 252. legitur addito ν, ubi verba eadem repetuntur.

Verſ. 128. Χρυσίῳ ἔνι φυλῇ ἐναλίσκιον, ἔνι νόημα.

Χρυσίῳ aut *Dactylus* eſt, amittente ῳ tempus propter ſequentem vocalem more apud Græcos uſitatiſſimo, quem etiam Poetarum Latinorum princeps imitatus eſt in *Ilio, Pelio.*

Ter ſunt conati imponere Pelion Oſſæ. Georg. 1. 281.

ubi etiam in *conati* negligitur *Synalœpha*, nullo amiſſo tempore, & *Æneid.* 5. 261.

Victor apud rapidum Simoenta ſub Ilio alto.

Aut per Συνίζησιν duæ ultimæ ſyllabæ in Χρυσίῳ in unam quaſi coaleſcunt: ut apud *Apollon.* Argon. δ'. 1275. qui verſus eſt Περικλείου,

Αὐτὸς δ' Αἰσονίδης χρυσίῳ ποταμὸν δὲ κυπέλλῳ.

& in *aureo* apud *Virgil.* Æneid. 10. 116.

Hic finis fandi, ſolio tum Juppiter aureo
Surgit.

Verſ. 129. Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν πᾶς ἔτεα παρὰ μητέι κεδνῇ.

Verſus eſt λαγαρός. α enim in ἔτεα unius tantum eſt temporis, ſed pro longa habetur ſyllaba per *Eſtaſin*, in *Hephthemimeri*, ſequente τ *Anadiplaſiaſmi* capace: ut in *Penthemimeri*, ſequente δ (interveniente etiam puncto) *Theogon.* 803.

Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ] Et in *Triemimeri* apud *Homer.* ſequente τ, (vi etiam Acuti accentûs accedente) *Illad.* υ'. 255.

Πόλλ' ἔτεά τε κἠ ἔπι.

Verſ. 130. — ᾧ ἔνι οἴκῳ. Non ἐνὶ, teſte *Gaza*, ut dictum eſt, *Obſervat.* in verſ. ſupra 51. Sic verſ. 135. —ἱεροῖς ἔπι βωμοῖς, non ὄπι, cum *Præpoſitio* ſit δίχρονος

κἠ

ἡ διὰ λλαC, & immediate collocetur inter *Adjectivum* & *Substantivum*. At παυειδιον ζώειον ὅτι χρόνον] vers. 132. non ἐπ Παρξυντόνως, propter interjectum ζώειον.

Vers. 140. --ὑπο χθόνιοι, χρ. ὑπὸ χθόνιοι.

Vers. 149. Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκειοι δέ τε οἶκοι.

Hic duplex observanda Συνίζεσις, altera vocalium εα in τεύχεα· vocalis & diphthongi altera, nempe ει in χάλκειοι. Noluit *Hesiodus* hic forma contracta uti τεύχῃ, & χαλκοῖ, sic licet versus nihil pateretur. Sequente vero versu legimus χαλκῷ. Rectè, sed à *Substantivo* χαλκὸς, non ab *Adjectivo* χάλκεοC, ᾶς. Prioris Συνίζησεως exemplum habes supra in νείκεα, vers. 33. Posterioris autem, in θεοὶ, apud *Theocritum* Idyll. ιζ'. vers. 25. Ἀθάνατοι ἢ καλεῶνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες. quamvis non sim nescius, esse qui αι in καλεῶνται corripiunt: quibus equidem non assentior. Nam frequens est Συνίζησις in θεοὶ apud poetas: ut apud *Theognid.* vers. 142, & 660. qui versus sunt Μακρεπίφαλοι.

Θεοὶ ἢ κατ' σφέτερον πάντα τελεῖται νόον. &
Θεοὶ κὴ κῆδ' νεμεσῶ' οἷσιν ἔπεσι τέλοC.

Et apud *Homer.* Iliad. α. vers. 18. qui versus est ΜεγαλοίλιοC,

Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

Vers. 192. --ὅτι δ' ὅρκον ὀμοῦνται. Per *Tmesin* pro ἐπίορκον, non ἐπομεῖ)· ut videre est vers. 280. --ἐπίορκον ὀμόσας.

197. --ἴτον. χρ. ἴτην.

214. --ἑτέρῃσι. χρ. ἑτέρῃσι, *Adverb.*

228. --ἰθυδίκῃσι. Mallem ἰθυδίκῃσι secundum Dialect. *Ionicam*, ut apud *Homer.* ναύτῃσιν, ὑσεισῆσιν, ἁλφησῆσιν, ab ης Nominativi.

229. --θαλίης. *Dat. Plur.* χρ. θαλίης, *Gen. Sing.*

238. --ἐπαυρεῖ. χρ. ἀπάυρα.

259. ΔῆμοC ἀτασθαλίας βασιλήων, οἳ λυγρὰ νοεῶντες. In βασιλήων *Gen. Ion.* est Συνίζησις vocalium εω. *Stephanus* faciliorem & usitatiorem agnoscit Συνίζησιν in communi terminatione έων. In reliquis Declinationibus fateor: in tertia Contractorum exemplum desidero. In *Gen. Sing. Attic.* occurrit exemplum apud *Aratum* in Phænom. vers. 249.

Περσέως, οἵ ῥά οἱ αἰὲν ἑπομάδιοι φορέουσ).

Et apud *Theognid.* verſ. 23.

Τῦ Μεγαρέως, πάντας ὃ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαζῦ.

Ego retinendum cenſeo βασιλήων· Nam apud *Homer.* Iliad. ϛ'. 811. in 2. Contr. Συνίζησις eſt terminationis *Poetica* in *Gen. Sing.* πολῆος,

Ἔστι δέ τις καὶ περὶ τοῖδε πόληος αἰπεῖα κολώνη·

Niſi forte quis malit hic *Anapæſtum* pro *Dactylo*, aut aliter legendum putet, ut πόλεος forma *incontracta Ionica*, aut πόλεως *contracta*, aut πόλεως *Attica*.

261. Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες, ἰθυντῆρες μύθων.

In βασιλῆες *Nom. Plur. Ion.* eſt Συνίζησις vocalium ηε· Nam ἰθύνω primam producit verſ. 7.

Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει-- multiſque aliis in locis.

248. Σοὶ δ' ἐγὼ ἐθέλω νοέων ἐρέω μέγα νήπιε Πέρση.

In νοέων *Particip.* Συνίζησις eſt vocalium εω ut in φωνέων apud *Theocrit.* Idyll. 15. 44.

Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήιος αἰόλα φωνέων.

Et in ὑμνέων *Idyll.* κϛ'. 26.

Ἀμφοτέρους ὑμνέων, Πολυδεύκεα θεῶν ἀείσω.

Et in Θαρσέων, *Epigramm.* κά. 4.

Θαρσέων καθίζω, κἢν θέλῃς, ἀπόδειξον· Qui verſus eſt *Trimeter Scazon.*

289. --ἐπὶω δ' ἄκρον ἵκηαι. *Ubi ad ſummum ventum fuerit*, id eſt, *veneris*. *Stephanus* legit ἵκῃ.

290. Ῥηϊδίη δ' ἔπειτα] Sic legendum puto per *Craſin*, δ'ἤπειτα, ſecundum *Caninium* in H. pag. 23. ut fiat à ὃ ἔπειτα, aut δὴ ἔπειτα, quod malo: nam procedit δ' verſu proximo, & exponit *Moſchopulus* in Scholiis per δὴ ἔπειτα· & *Euſtathius* etiam in *Iliad.* ὁ. 163. *Stephanus* ſcribit δ' ἤπειτα, *per Thlipſin* τῦ ε quaſi à ὃ, & *Ecta-ſin*, τῦ ε in ἔπειτα, mutato ε in η· Non recte. Poteſt tamen ſic ſcribi, δὴ 'πειτα, à δὴ ἔπειτα, ut ἀχεπή ϛιν (apud *Theognid.* v. 47.) per *Aphæreſin* minoris vocalis, unius temporis, ob præcedentem majorem duorum temporum. Poteſt autem ſcribi ἀσυναλίπτως, per ὃ, ſive δὲ, ſtante etiam vel ſic metro: ſed tum concurrerent quinque *Dactyli*: quorum fortaſſe concurſus non ullum habeat uſum ad progreſſum faciliorem & expeditiorem in via *Virtutis* ſignificandum, *Vid.* plur. de orthographia, Obſervat. in *Theogon.* verſ. 405.

293. Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος] *Stephanus* ſcribit κἀκεῖνος per ᾳ diphthongum, ut & κᾳζεῖ, κᾀν pro κὴ ἀν, κᾀν pro κὴ

ἐὰν

ἐν, κἀκ, &c. Minus recte. Non enim hic contractio fit ex αι & ε, sed ex α & ε, facta prius *Thlipsi* τῦ ι in καί· ut χὴ ἐγὼ, per *Thlipsin* κα ἐγὼ, per *Crasin* vocalium α ε in α longum κἀγώ· ι vero nullo modo subscribi potest, nisi supponamus, præter *Crasin*, *Synæresin* etiam. Nulla autem est *Synæresis*: ι enim in prædictis non subjungitur *Crasi* factæ (subjungi autem oportuit, ut fiat *Synæresis*: Nam quod subscribitur posterius est eo cui subscribitur, ut apparet in omni *Diæresi*, quæ *Synæresi* opponitur, ubi ι subscribitur, Νηρῆδες, Νηρήϊδες) sed medium locum occupat inter α & ε ante factam *Crasin*: Non potest igitur subscribi ι in hujusmodi contractis.

Est vero ubi in contractis à χὴ subscribitur ι, non tamen ut Subjunctiva vocalis diphthongi αι in καὶ, sed diphthongi sequentis: unde in contractis hujusmodi existit triplex Passio, *Thlipsis*, *Crasis*, & *Synæresis*: ut χὴ εἴπα per *Thlipsin* τῦ ι, κα εἴπα, per *Crasin* vocalium α ε κᾶπα, & per *Synæresin* α vocalis longæ ex contractione factæ, cum Subjunctiva vocali ι, κᾶπι· sic κῆπι *Dor.* pro χὴ εἴπι. κῶν☉ pro χὴ οἶν☉ (at κῶν☉ non subscripto ι pro χὴ ὂν☉) φῶλοι pro οἱ αἰπόλοι (at φῶλ☉ pro ὁ αἰπόλ☉, per *Crasin* & *Synæresin* tantum, ubi *Thlipsi* nihil est loci) χῷ pro χὴ οἱ, χῶ, non subscripto ι, pro χὴ ὁ.

Scribendum igitur κἀνεῖν☉ per *Thlipsin* & *Crasin*: *Synæresi* enim nihil est hic loci; cum post *Crasin* nullum sit ι.

298. --ἦ εὖτέφαν☉· χρ. δέ σ' εὖτέφανι☉.

299. --πιμπλέῃσι] Notanda Σωιζήσις syllabarum ἑῃ.

310. Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει κ' ἀέργός.
Sic *Stephanus*: *Bailius* vero & *Langius* sic legunt.
Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσῃ κ' ἀέργος.
Et hanc quidem lectionem videtur secutus interpres: quæ etiam defendi potest exemplis ejusmodi. Hic tamen consulto prætereo, de iis dicturus aliás

322. αἰδῶ] *Accus.* 4. *Contr.* ut ἠῶ, à *Nominat.* in ὡς secutus *Lascarin Urbanum*, *Antesignanum*, & alios Grammaticos, ut & exemplar *Stephani* aliis in locis, *Iliad.* Ϛ'. 262. ὁ. 561. χ'. 75. ὠ. 111. &c. scribo ἀϝειαπωιδῴως. Cujus scripturæ rationem reddit *Urbanus*, fol. 99. lin. 24. versa pagina, hisce verbis, *Quoniam non eundem sonum sive literaturam habet cum Nominativo*, ut ἡ αἰδῶς τ' αἰδῶ, non αἰδῶ. At ἡ Λητὼ,

ἡ Λητὼ, τὴν Λητὼ, Ὀξυτόνως, quoniam *Nominativus* & *Accuſativus* ſono ſive literaturâ non differunt. *Laſcaris* etiam pag. 234. lin. 7. hanc regulam tradit, Αἱ αἰπαπκαὶ ἥβῃ εἰς ω ὀξύνονται ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ· μόναι δὲ ἥβῃ εἰς ω περιεσπῶνται· οἷον, αἰδῶ, ἠῶ.

328. ἀλιτραίνεις. χ. ἀλιτραίνεται.

330. Νειμείη χαλεποῖσι καταπόμβρῳ ἐπίεσσι. Syllaba brevis in *Enneſimeri* ſanatur vi finalis ς· ut apud *Virgil. Georg.* 2. 5.

Muneribus, tibi pampinco gravidus Autumno,

Ecl. 6. 53.

Ille latus niveum molli fultus hyacintho.

Æneid. 10. 720.

Graius homo, infectos linquens profugus hymenæos.

Quamvis in duobus poſtremis exemplis ad ς finalem accedit etiam vis Spiritûs aſperi *Eſtatica*. Apud Græcos poetas infinita ſunt hujuſmodi exempla: apud Latinos vero rariora.

Verſ. 336. Ἄλλοτε δ' αὖ δύσηπι δυέσσί τε ἰλάσκεσθαι. Sic legit *Stephanus*. Et ſic verſus eſt Πεντάμετρος, qui ſanatur per Συνίζησιν vocalium εε in δυέσσι. Sed legendum forte rectius δύεσσι per *Syncopen*, pro δυέεσσι; μέλεσσι pro μελέεσσι. *Scut. Herc.* 51. & σίδηρσι pro σιδήρεσσι, 129. & τέλεσσι pro τελέεσσι, 247.

342. Εἰ γάρ τοι κὴ χεῖμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται.

Quidam autem ſic legunt.

Εἰ γάρ τοι κὴ χεῖμα ἐγχώριον ἄλλο γένηται,

χεῖμα] ἀσυναλοιφῶς· ſed nec *Stephano*, nec *Gretſero* placet hæc lectio, ut nec mihi. Erratum eſt Typographicum proculdubio. Vocalem brevem, & ancipitem ante χ ſæpe correptam lego, ut in πτύχα, apud *Theocrit.* Idyll. i. verſ. 37. λύχνον, *Idyll.* ιδ'. verſ. 23. τέχλω, Epigramm. *Theocrit.* ζ'. verſ. 6. At vero ante γχ (ubi γ poteſtatem habet τῦ ν) nec lego uſpiam, nec legi poſſe exiſtimo; cum *Orthographiæ* repugnet, ſi dictio dividenda ſit: non enim ſcribendum ἐγ-χώριον ſed ἐγχώριον.

355. --δοίη] *Subjunct.* à δόω verbo *poetico*. *Stephanus* ſcribit δοίη, *Optat.* more *Attico* pro δοίην.

358. Καί τε σμικρὸν ἐὸν, τὸ, τ' ἐπάγχωσιν φίλον κῆρ.

Accentûs ratio, reſpectu quantitatis, poſtulat ut ſcribatur φῖλον Περισπωμένως. Sed memini me legiſſe apud

Euſta-

Eustathium, *Accentum acutum* (de quo dicetur inferius) syllabam etiam naturâ brevem sanare posse. Quamobrem *Accentum* non mutandum censui, præsertim cum ι vocalis sit anceps, ut nec in σάκος infra in *Scut. Herc.* pag. 69. vers. 461. quanquam vers. præced. & vers. 455. penult. corripit. Notandum hic obiter ι breve sæpe produci ante solam Liquidam: e.g. ante λ (ut mittam reliquas liquidas, de quibus aliàs) ut in φιλήτησι infra, vers. 373. in φίλ'. apud *Nicand.* in *Theriac.* vers. 3. Φίλ' Ἑρμησιάναξ-- Nisi quis dixerit vers. hunc esse Ἀκέφαλον. & apud *Hom.* Iliad. δ'. 155. Φίλε χαλκήρεσι.

In ἀμφι-- ut in *Theogon.* pag. 83. vers 229.

Νείκεά τε, ψεύδεά τε λόγους, ἀμφιλογίας τε.

In ῥεῖ apud *Theocrit.* Idyll. xi. pag. 279. vers. 226.

Σπήλαιά τε γλαφυρὴ ἢ ῥεῖλιχμᾶτο θύελλα.

370. Πίστις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστία ὤλεσε ἄνδρας.

Et hìc etiam α penult. in ἄρα producitur ob sequentem Liquidam ρ (nec tamen scribitur ἀρᾳθεσιπωμένως, ut in proxima Observatione dictum est de φίλον & ne confunderetur etiam cum *Interrogat.* ἆρα) sic τὰ producitur ante ρ apud *Theocrit.* Epigramm. ά. pag. 297. vers. 1.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἃ κατάπυκα ἐκείνη.

Nisi quis dixerit potius Ἀκέφαλον esse hunc versum. Sic παρ in --παρειῶν apud *Tryphiod.* vers. 379. in παιδὸς pag. 583. in Φ.ϛ'. vers. 30.

Φίλον δ' ὀργὴ ἐν κακοῖς μὴ παιδὸς.

Versus est *Trimeter Acatalecticus.*

Quod vero ad accentum attinet, dissimulare non debeo Ἄρες apud *Homer.* Iliad. έ. vers. 31. μακρὸν παρέλκτον, scribi secundum *Stephanum* & *Frobenium* ἀρᾳθεσιπωμένως.

Ἄρες ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιβλῆτα.

Hujus tamen διαφορήσεως *Eustathius* rationem reddit his verbis, Ἐκτείνει ἐν τῇ ἀρότῃ κλήσει τὸ δίχρονον, συστέλλει δὲ ἐν τῇ δοτέρᾳ. Καὶ ὅρα ὅπως ὁμοῦ παρέθετο τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐν ἐκτάσει τε διχρόνῳ καὶ ἐν συστολῇ, ὡς ἂν ἐνδείξηται χαρίεσσα τὴν διαφορησιν τῶν διστίων διχρόνων, ἥτις πολλαχοῦ φαίνεται. Καὶ μὴ ἐνταῦθα δόξοι ἂν λόγου χρονικὸς ὑπεῖναι τῇ διαφορήσει· ἵνα τὸ μὲν δοτερον Ἄρης συστέλλῃ τὸ δίχρονον, ὡς τῷ Ἄρες βεβροτολοιγὲ ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ λέγω (ἐγκειμένου κατὰ πρᾶξιν τὸ

ὃ

ὃ ϑεῶτον Ἄρες ἐντεῖ ει τίω ἄρχυσαν, ὰς ἐκ τῆς ἀρᾶς καὶ τοῦ ἀρᾶσ. Summa huc redit. Penultimam prioris Ἄρες producit *Homer.* quaſi deduceretur ab ἀρᾶ, & ἀρᾶσ, quæ primam naturâ longam habet: Hinc ϑεοῦ ϑεῖαντα τυ. Penultimam poſterioris corripit quaſi componeretur ex α Privativa particula & ῥω ſignificante *dico*, α autem Privat. corripitur. Hinc παῤῥυτοτεῖ τυ. Mitto alias rationes.

In HESIODI *Operum & Dierum* Librum II.

Stephanus Operum unicum librum conſtituit, & *Dierum Alterum*. Ego *Philipp. Melanchonem, Criſpinum*, & *Heniſchium* ſecutus ſic diſtinxi, ut duo ſint *Operum* & *Dierum*, & *Dierum* unus.

Verſ. 16. - διετεκμήραντο per η Monophthongum. *Stephanus* ſcribit per ῃ Diphthongum. *Vide* Obſervat. in ὀνόμλωε verſ. 80.

40. Τῆμϑ ἄρ' ὑλοτομεῖν μεμνημϑόϑ ἄειον ἔργον.

Hic με in μεμνημϑόϑ ante duas liquidas producitur poſitione: infra vero apud *Solon.* corripitur, pag. 431. ια'. verſ. 9.

Πέμπτη δ' ὤειον ἄνδρα μεμνημϑόν ἄρ γάμυ ἔϊ).

Gretſerus de ſyllabarum dimenſione, pag. 12. hæc habet. *Vocalis brevis fit, apud Græcos communis ante literas* μν, κ], π], Exemplum voc. corrept. ante μν adducit ex *Heſiodi* Oper. & Dier. lib. 1. verſ. 20.

Ἦτε κὴ ἀπάλαμνόν ϖρ ὄμως ὅϖ ἔργον ἐγείρει.

Sed quàm non quadret hoc exemplum, dictum eſt ſupra ſuo loco: ἀπάλαμνϑ ab α Privat. particula deducitur & παλάμη, unde ἀπάλαμος, & per *Epentheſin*, ſive ut diſtinctius loquar, per *Paremptoſin*, ſyllabæ penultimæ producendæ gratiâ, ἀπάλαμνϑ. Eſt autem hic *Enallage* pedis, nempe *Anapaſti* pro *Dactylo*.

Alii dictæ regulæ confirmandæ gratia *Solon.* verſ. citant, & rectè. Cur autem corripitur vocalis brevis ante μν, duas Liquidas, κ], π], duas mutas? Credo propter *Ana-*

Anadiploſin, præſertim in verborum Præteritis, cum themata ipſa à μν, κλ, πτ, inchoentur: Quam analogiam ſequuntur & aliæ orationis partes: hoc tamen obſervato, ut prior Liquida vel Muta non pertineat ad præcedentem vocalem: Dato enim quod κι in κίκλημαι corripi poſſit, non ſequitur ε in ἐκτείνω corripi poſſe. Diverſa enim ſcribendi ratio hoc ſatis indicat, in diviſione ſyllabarum: nam κέ-κλημαι recte ſcribitur, non ε-κλείνω ſed ἐκ-τείνω· quamvis rectè ἔ κτεινε à κτείνω, ubi ε corripi poteſt, cum thema à κτ incipiat.

48. --ος in δμῶος, ſequente vacali, producitur, in *Hephthemimeri*, vi finalis ς. Mallem δμωός.

61. --ἰθείλω] *Stephanus* legit ἰθεῖαν.

69. ὀμβρίωϊ, γρ. ὄμβρηϊ.

Δεινύει ὀμβρίωϊ, κεφαλὴν δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀδέπτεω.

Verſus hic à Græcis dicitur Δολίχουρος, *longam quaſi caudam habens*; ſive Μακροσκελὴς, *longa crura habens*. Sanatur autem per Συνίζησιν vocalium εω in *Genitivo* Ionico ἀδέπτεω, ut in Κερνίδεω, lib. præced. verſ. 71.

71. Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν] Notandum ος in ἔπος produci in *Penthemimeri*, vi finalis ς, & præcedentis Acuti.

72. --ἀπανήνασθε] *Stephanus* ſcribit per η. Ego cur à *Stephano* in hoc & huic ſimilibus diſſentiam, dictum eſt ſupra in libr. 1. verſ. 80. in ὀνόμηνε.

76. ἀρότοις, non ἄροτος· nam *arandi tempus* hic ſignificat, ut ſupra verſ. 68. ἀροτοῖό τε, ab ἀρότος idem ſignificante; at ἀρότοιο 78. ab ἄρος *arationem* ſignificante (ubi *Stephano* mecum convenit) hic tamen apud *Stephanum* eſt Περιαρξύτονον: Sed erratum credo eſſe Typographum.

80. Εἴαει πιλεῖν· Θέρεος δ' νεωμήν ἄ σ' ἀπαμήσει

Aut hic Συνίζησις eſt *Diphthongi* ει & *Vocal.* α in Εἴαει, aut *Enallage* pedis, nempe *Proceleuſmat.* Εἴαει πο- pro *Dactylo* aut *Spondeo*: nam ι hic ϑετ ante α pro communi ſyllaba haberi poteſt: Sed Συνίζησις hic magis placet, ut ſupra lib. 1. verſ. 5.

Ῥεῖα μὲν γὰ βεἰάει--

85. Ἀρχόμενος ταμεῖτ' ἀρότου] --*Stephanus* legit ἀρότου. Minus rectè meo judicio: nam aliud eſt *Inchoare aratrum*, aliud, *inchoare arationem*: illud enim eſt τὸ ἀρότρῳ, hoc vero τὸ ἀρότῳ.

93. Ἐκ

93. Ἐκ δ' ἀγχίων ἐλάσειας ἀρήϊα· ---
Hic Συνίζησις eſt terminationis Gen. Plur. primæ Contr. ἑων in ἀγχίων. Hujuſmodi exempla ſunt infinita: νεικέων, lib. 1. verſ. 30. τελχίων pag. 49. 71. κηδίων pag. 77. 102. καρδίων pag. 217. 15. σηδίων. pag. 281. 237. τειχέων. pag. 429. 945, &c.

95. Εὐοχέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ, ὄφρ' ἄλλους.
Hic Συνίζησις eſt terminationis ſecundæ perſon. Ionic. Fut. prim. Med. in ἵξεαι. Aliud hujuſmodi exemplum nondum obſervavi in his Poetis. Πολιὸν ultimam hic producit in *Hephthemimeri*, vi *Toni* & *Liquidæ* finalis.

110. Μήτ' ἔαρ χνοάοντα πολιὸν, μήθ' ὥρεος ὄμβρου.
Hic Συνίζησις eſt vocalium ἔα in ἔαρ, ut in Κλεόδεια δ' apud *Theognidem* pag. 409. verſ. 514.
Κλεόβιδ' ὅτι ἔχομεν, χ' οἷα δόξει θεοί.

111. Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον δῶκον, χ' ἐπ' ἀλέα λέχθω.
Trincavelus in Editione ſua Ann. 1537. legit ἐπ' ἀλέα, quaſi eſſet Accuſativus ab ἀλή. *Moſchopulus* in Scholiis ab eodem *Trincavelo* editis legit ἐπ' ἀλέᾳ, uti & ego & ante me, *Stephanus*: qui in *Annotatione* in hunc verſum hæc habet, ἐπ' ἀλέα, *ſic Euſtathius* [ubi tamen, non reperio] non ἐπαλέα· *at quomodo ſtante verſu viderit.* Sive *Euſtathius* ſive *Moſchopulus*, ſive quis aliùs hujus lectionis autor fuerit, mihi placet: nec eſt cur quis ſollicitus ſit de verſu, ut conſtet, ſi enim ab ἄλιος *Dorico* pro ἥλιος, ducatur, ut quidem volunt, & antepenultimam naturâ producat: agnoſcenda eſt hic Συνίζησις ſyllabarum ᾳ in ἀλέᾳ· ſic autem verſus erit Σπονδειακός. Si verò, ut volunt alii, ab ἀλῶ, id eſt πλανῶμαι, aut quocunque alio ducatur, & antepenultimam corripiat: *Enallage* eſt *Anapaſtici* pedis pro *Dactylico*, qualis eſt ſupra in ἀπάλαμον, lib. 1. verſ. 20. & infra in *Theogon.* pag. 73. verſ. 32. in ἵνα κλεί---
Θείλω, ἵνα κλείοιμι τά τ' ἐοντ' ὄφελά τε τά τ' ἐόντα.
Et apud *Eratoſthenem* pag. 517. C'. verſ. 6. in --εἰπεῖν--
Αἱ ὄ δὴ ἐκ πατρὸς πόλιος φεύγουσαι.
Et apud *Coluthum Thebanum*, in Helen. rapt. verſ. 206. in Τόφρα.
Τόφρα χ' Ἀφιδάμαντον χ' Τρωΐον ὦδας ἀμείψῃς,

Et

Et apud *Apollon. Argon.* ζ'. 312. in Ἀγχιάλης.

Ἀγχιάλης, ὅθι νῦ ὄρωρε θοῖς φίλον ἦτορ ἑταίροις.

Hic autem Σωίζησις est etiam syllabarum -ίως. Et apud eundem in γ'. 1213. in Ἰερῆς.

Ἰερῆς Αἰσονίδαο πέσεν δ' ὑμῖν ἐστεφάνωντο.

Et apud *Homerum* Iliad. ί. vers. 5. in Βορέης.

Βορέης δ' Ζέφυρος, τό τε Θρήκηθεν ἄητον.

Sed notandum, respectu loci primi ubi hæc *Enallage* est, versus hujusmodi ab *Eustathio* dici ἀνεφάλους sive μηκεπεφάλους, διὰ τὸ ἐκπίπτειν τῆς κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐκτάσεως, *quod prima syllaba primi pedis brevis sit*: non obstante quod Βορέης & ejusmodi dictiones sint τετράχρονοι καὶ ἰσοδάκτυλοι *quatuor temporum & Dactylo æquales*. Talis occurrit versus apud *Virgil.* Georg. 1. 482.

Fluviorum rex Eridanus, campoſque per omnes.

113. μέγα] χρ. μέγαν.

141. ἔνδοθεν] χρ. ἔνδοθι.

159. βοὸς ἴφι κλαμάξοιο] -ὸς in βοὸς producitur in *Hephthemimeri* vi *Toni* & *Finalis* ς.

163. --κεφαλῆφι γ' ὕπερθεν, (non ἦφι secundum *Stephan.*) ut κεντῆρες ὕπερθεν 362.

177. Τῇμος δ' ἤμισυ βυσσ' ὅπλ' ἀνέρι τὸ πλέον εἶη.

Si sic legatur hic versus, --πὶ δ' ἀνέρι *Pedem* constituit *Proceleusmaticum*. Mallem sic legere,

Τῇμος θ' ἥμισυ βυσσ' ὅπλ' ἀνέρι τὸ πλέον εἶη.

182. Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μὴ τέσσαρες ἠελίοιο.

Notand. ας terminationem Accusativi Pluralis primæ & secundæ Declinat. Simplicium sæpe corripi per *Systolen*. Doricam.

In prima, πεντηκοντάετας in *Theogon.* pag. 85. vers. 400.

Παῖδας δ' ἥματα πάντα ἐὼς πεντηκοντάετας (ἦ).

Et apud *Theocrit.* Idyll. κγ'. pag. 235. vers. 63. ἀΐτας.

Στέργετε δ' ἥμιες ἀΐτας· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

In secunda Declinatione frequentior est *Systole*, ut in τέσσαρες, supra: & rursum vers. 281.

Ἥματα πεντήκοντα μὴ τέσσαρες ἠελίοιο.

Et versu 293 --δεινὰς ἀΐτας. Et in *Theogon.* vers. 600. κῦμας & 267, Ἄρπυιας. & 653. βυλάς. Apud *Theocrit.* pag. 123. Idyll. δ. vers. 134. ὄχθας ζ'. 160. Μοῖσας γ'. 2. αὐτὰς. 3. τὰς δ'. 2. αὐτὰς. 3. πάσας. 29. νύμφας. 103. αὐτολάς 121. Σκίλλας. 136. κάπας. 5. 32. δῦμας. ζ'. 87. καλὰς, &c.

186. Τὸν

186. Τὸν δὲ μετ'] At *Stephanus*, τὸν δὲ μετ'. Hic lectorem obiter præmonitum volo, me *Gazam* secutum (pag. 56. lib. 4. De Constructione) non transferre accentum in Præpositionibus, quamvis transpositis, Adostrophum passis. Verba *Gazæ* hæc sunt, Αἱ παθοῦσαι ὑπ' ἔκθλιψιν τῶ φωνήεντος ἐκ ἀναστρέφουσι, εἰ μὴ ἔστιν ἐπιφέρεται τὸ ης.

189. ἂν φυτὰ βαίνη] χρ. ἀμφυτά. *Stephanus* scribit ἀν sine accentu: minus recte, cum non patiatur *Apostrophum*, sed *Apocopen*, pro ἀνά. ut παρ pro παρά. *Tmesin*, inquiet, patitur, ἀνὰ φυτὰ βαίνῃ, pro ἀμβαίνῃ. Et id scio; verum extra Compositionem, à suo verbo per *Tmesin* divisa præpositio suum nihilominus habebit accentum,

190. --οἰνέων] Hic Συνίζησις est terminationis Ionicæ -έων in Genit. Plur. secundæ Declinat. Simpl. Hujus generis Συνιζήσεως exempla sunt plurima; supra libri primi vers. 30. ἀγρέων. in *Scut. Hercul.* pag. 45. vers. 68. εὐχωλέων 232. Βαινετέων. in *Theogon.* pag. 69. vers. 79. ἀπασέων. 130. Νυμφέων. 828. Πασέων κεφαλέων. Et apud *Theocrit.* Epigram. 1. pag. 273. vers. 4. Μυσέων, &c.

198. Ἠὼς, ἥτε φανεῖσα πολὺς ἐπέβησε κελεύθε. Hic Συνίζησις est duarum syllabarum brevium έας in πολέας, Accus. quintæ Simplicium. Unicum hoc exemplum hujus generis in hisce Minoribus poetis observavi. Apud *Homerum* bis reperitur eadem Συνίζησις in eodem loco, id est, in *Hephthemimeri*. Iliad. α. 559.

Τιμήσῃς, ὀλέσῃς ἣν πολέας ὅτι νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Iliad. β'. 4.

Τιμήσῃ, ὀλέσῃ ἣν πολέας ὅτι νηυσὶν Ἀχαιῶν.

199. Ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ὅτι ζυγὰ βωτὶ πέδησιν. *Stephanus* legit πολλοῖς δ' ὅτι, & *Stephanum* secutus *Lectius*. Sed metri ratio hanc lectionem non admittit: Legi potest πολλοῖς ἢ ὅτι. Sed ne hæc placet lectio, præsertim cum *Trincavelus*, qui *Stephano* antiquior est, lectionem nostram confirmet.

201. Δενδρέῳ ἐρεζομένῳ λιγυρὴν κατὰ χεύετ' ἀοιδήν. Hic Συνίζησις est duarum syllabarum -έῳ in Δενδρέῳ quæ pro uno tempore habentur ob sequentem vocalem: ut apud *Homerum* Iliad. γ'. vers. 152.

Δενδρέῳ ἐρεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἰεῖσι.

Stephanus

Stephanus hoc in loco ſcribit Περπερξυτόως, Δενδρίῳ· in ſuperiore, Παφοξυτόνως, Δενδρέῳ. *Frobenius* & *Trincavelus*, ille apud *Homerum*, hic apud *Heſiodum*, ut nos, Παφοξυτόως· Et rectè; nam legimus Δένδρεα à Sing. Δένδρεον (pag. 77. *Theogon.* verſ. 216.) Quod in *Genitivis* & *Dativis* ſit Παρξύτονον, lege *Nominat. Sing.* Περπαρξυτόνω. Item, in Χρυσέῳ, Iliad. ά. verſ. 15. & 374.

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς.

207. --Βύβλινα οἴνα] Sic *Trincavelus* & *Melanchthon*. *Stephanus* legit, Βύβλινα· aliàs in *Theſaur.* & *Etymol.* Hujus διαφορήσεως cauſa eſt, uti conjicio, & in hac dictione & in aliis multis, ſimilitudo prolationis τῆς ι & τῆς υ, ut ſupra animadverſum eſt in Δι'] verſ. 2. libri primi. Sic apud *Tyrtæum*, (ſecundum *Criſpin.* & *Stephanum* in ϛ'. verſ. 2. legitur ἀμφιδεξιόωνας, corrupte, pro ἀμφιδεξιόωντας, ut apud *Homerum* Odyſſ. ϛ'. verſ. 65. δεξιόωντας (ſecundum ipſum *Stephanum* & *Frobenium* (nam à κλίζω, *condo*, formatur.

212. Ἀντίον εὐκραέος ἀνέμου] -ος in εὐκραές producitur in *Penthemimeri*, vi Finalis ς & præcedentis Toni -χε. εὐκραές ζεφύρου.

214. Τεὶς ὕδατος πρόχεαι, τὸ δὲ τέτρατον ἔμμεν οἶνον·

Verſus hic à Græcis Ἀκέφαλος ſive Μικροκέφαλος dicitur, quod incipiat à ſyllabâ brevi. (apud *Homerum* τεὶς unius eſt temporis, *Odyſſ.* ί. 65.

Πεῖν πινα φὴς δειλῶν ἑτάρων τεὶς ἕκαστον ἀΰσαι.

Item, apud *Theognid.* pag. 415. verſ. 633.

Βυλεύε δὶς καὶ τεὶς, ὅτοι κ' ὀφθὶ τὸν νόον ἅλθῃ(

Ἀκέφαλοι ſunt & ſequentes verſus: Apud *Theocrit.* Idyll. κέ. pag. 279. verſ. 222.

Πεὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε μεταυτίκα· πειρηθῆναι· nam verſu 236. πεὶν corripitur.

Apud *Aratum* in *Dioſem.* verſ. 764.

Πυρετὸν ὄτρυνσεν ὅτ' ἐγγύθεν ὤρεσι χειμών.

Apud *Dionyſ.* De ſitu orbis. verſ. 343.

Ὅ ῥά τε κικλήσκουσιν Ἀπήνιον· ἐν δ' βορείης.

γ. Οἳ ῥά τε -

Apud *Apollon.* in *Argonaut.* γ'. 984.

Πρὸς αὐτῆς Ἐνάρης μειλίσσομαι, ἠδὲ τοκήων.

Quanquam citati verſus omnes, ut & *Heſiodi*, ſanari videntur per *Eſtaſin* vocalis brevis, aut ante Liqui-

cas

ἀὰς ν, ρ, aut Final. ς, quæ aliis etiam in locis syllabas breves producunt; de quibus aliàs. Sed qui sequuntur versus, nullo modo videntur posse excusari, quin defectum temporis patiantur, ut vere sint Βεχυκέφαλοι, sive Ἀκέφαλοι.

Apud *Homerum*. *Iliad.* Ψ'. 2.

Ἐπειδὴ νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.

Et *Odyss.* μ'. 423.

Ἐπίπνοος βέβληντο βοὸς ῥινοῖο τεθηχώς.

217. Χώρῳ ἐν εὐαεῖ, καὶ] Syllaba brevis in *Penthemimeri* sanatur præcedente *Acuto*, & sequente *puncto*, ut & initiali litera *Anadiplasiasmi* capace.

219. καπέσθαι] *Stephanus* legit καπέσθαι subscripto ι, (quanquam supra lib. 1. vers. 348. scribit ἐλθέναι. & lib. 2. vers. 86. ἴκηαι, non subscripto ι, & multis aliis in locis.) Ego verò nusquam subscribo in terminatis *Ionice* in -ηαι in *Subjunct.* Pass. & Med. ut nec *Caninius*. Canon enim est, Οἱ Ἴωνες ἀποβάλλοντες τὸ τ τῆς τείτης συζυγίας δεύτερον ποιοῦσιν. ὡς τὸ. κίλεαί με [à κίλεος] ἔπως ἴδηται] ἴδηαι. Vide *Etymol. Magn.* Col. 466. lin. 7. in ἴδηαι. *Eustathius* in ἴδῃ (*Iliad.* δ. vers. 203.) secunda person. *Aor.* 2. Subjunct. Med. factum docet ἴδῃ ex ἴδηαι per *Crasin*, addo etiam & *Synæresin*: Nam contractis ηα in η per *Crasin*, ι Subjunctivi vocalis, quoniam postscribi non potest, subscribitur per *Synæresin*, ut inde fiat η diphthongus: quæ si per *Hypexæresin* & *Dialysin* resolvatur, redibit ηαι, ab ηται tert. person. per *Ecthlipsin* literæ τ. Non subscribendum igitur ι terminatis ab ηαι in Subjunctivo.

220. Θῆτα ἄοικον,] *Stephanus* legit Θῆτ' ἄοικον, ita ut producatur α particula Privativa, sequente etiam ο parvo.

225. Βυσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπισταόν. Αὐτὰρ ἔπειτα. Observanda Συνίζησις vocalium ης in ἐπισταόν.

258. Ἄσχη, χοῖμα κακὴ, δύρῃ ἀργαλέῃ, ἀδίπος' ἐθλῇ. Hic versus est Περιοίκιος, sive *prominentem* quasi *ventrem habens*: sed sanatur per Συνίζησιν syllabarum -εῃ in ἀργαλέῃ (ut & -έῳ in Δενδρέῳ, vers. 201.) quæ pro una syllaba habentur, eaque brevi, propter sequentem vocalem. Quidam legunt,

Ἄσχη χοῖμα κακὴ, δύρῃ ἀργαλέῃ, ἀδίπος' ἐθλῇ,

negligentes prorsus in metri ratione particulam *Apostrophum*

ſtrophum paſſam: quam lectionem reprehendit *Stephanus* ut vitioſam.

265. Βέλναι χέρα τε φεφυγεῖν, ἠὲ λιμὸν ἀτερπῆ.

Stephanus legit Βέλῃαι ἢ χέρα τε φεφυγεῖν, &c. Cur per η Monophthongum ſcripſerim Βέλναι, vid. ſupra in κατέθηκαι, verſ. 219. Quod ad Particulam ἢ attinet, ſecutus judicium *Philippi Melanchthonenſis* delendam putavi, magiſque id adeo quod *Stephanus* aliis in locis averſatus ſit particulas ἠὲ & ἢ etiam *Apoſtrophum* paſſas, *Oper.* α. verſ. 310.

Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργός· non κ' ἀεργός· & 6'. verſ. 258.

Ἄσκρῃ, χεῖμα κακὴ θέρεϊ ἀργαλέῃ ὁδίτῃσ' ἐσθλῇ· non θέρει δ' ἀργαλέῃ Contra autoritatem ſuperiorum Editionum. *Bailius* legit Βέλῃαι ἢ] inchoans verſum à *Dactylo*, additque, Monoſyllabas particulas communes reddere præcedentes etiam diphthongos. Non memini tamen legiſſe unquam diphthongum correptam ſequente monoſyllaba particula integra: ſequente *Apoſtrophum* paſſa, fateor. Quanquam non nego quin corripiantur ſæpius αι & οι in fine, ſequente etiam conſonante: De quibus aliàs dicetur. Hæc tamen Lectio [Βέλναι ἢ] ſi retinenda ſit, mallem ſanare pathos, à quo verſus dicitur Περιοίλιος, agnoſcendo Συνίζησιν, ut in *Indicat.* in ἴξεαι pro ἰξῇ, *Oper.* 6'. verſ. 95.

Εὐοχέων δ' ἴξεαι ἔαρ, ὀδὲ πρὸς ἄλλους.

Utrobique uti potuit poeta *Craſi* & *Synæreſi* Attic. ἴξῃ, βέλῃ· noluit tamen.

266. Δείξω δή τοι] Sic. *Philipp. Melanchthon.* Quam lectionem etiam *Moſchopulus* videtur agnoſcere, Δείξω δή σοι, ἅσσα διδάξω σε. Sic ille *Stephanus* legit, Δείξω δή τι] *Bailius* lectionem *Stephani* agnoſcit, & hinc anſam arripit regulæ tradendæ, quæ eſt hujuſmodi, *Quædam monoſyllabæ dictiones* τέ, κέ, δέ, γέ, μὴ γάρ, τίς, *& ſimiles, vices Liquidarum ſubeunt, & interdum ſeipſas producunt.* Produci poſſe fateor in *Cæſuræ* ſpeciebus. Seipſas producere, eo quod ſint Monoſyllabæ, id verò pernego: nam & Diſſyllaba & Polyſyllaba, in *Cæſura* ultimam brevem poſſunt producere, ut in *Triemim.* pag. 51. verſ. 167. *Scut.* Κυάνεα,

Κυάνεα χρῶτα γαῖα, μελάνθησαν δ' ἄρουραι.

Et apud *Moſchum* Idyll. 6'. verſ. 61. Χρυσῆϊ,

Χρυσοῖο παλάεθλον ἀειράμενοι χείλεα ταρσοῖς.

Quanquam utrobique videtur ſyllaba brevis ſanari à conſonante *Anadiplaſiaſmi* capace. Monoſyllabas ab ε pſilo terminatas, in hiſce minoribus poetis nuſquam lego productas niſi in aliqua *Cæſuræ* ſpecie, & potiſſimum in *Triemimeri*, nec in *Triemimeri*, niſi ſequente Liquida, ut in *Theogon.* verſ. 340. Φᾶσίν τε Ῥῆσόν τ'] & 341. Νέσσον τε Ῥόδιον θ'] & 649. Τμεῖς ὄ μεγάλῳ] & 905. Κλωθώ τε Λάχεσίν τε] & apud *Theocrit.* Idyll. κϛ'. 118. Ἦτοι ὄγε ῥέξαι] & κέ 73. Τὰς μὲν ὄγε λάεσσιν] Ut *que* apud *Virg.* Æneid 3. 91. *Luminaque lauruſque dei*, [--ὄ verò producitur in *Scut.* ſequente δ; ſed, ut dixi, in *Cæſura*, viz. *Hephthemimeri.* pag. 51. verſ. 195.

Δίφρῳ ἐμβεβαώς· φᾶρος ὄ Δεῖμός τε Φόβος τε.

& 236.

Ἄσσεια δερκομένῳ· ἐπὶ ὄ δεινοῖσι κελεύοις.

Extra verò *Cæſuram* nuſquam, quod ſcio, niſi ſequente *Liquidâ*, ut apud *Menandr.* pag. 489. in ε. verſ. 8.

Οὕτω γὰρ οἴσεις πᾶν τὸ πρᾶγμ'· ἂν ὄ λέγῃς.

Verſ. eſt *Trimeter* Acatalect. ubi ὄ per *Ecthaſin* ſupplet *Spondeum* ſequente λ.

Monoſyllabas μὴ, γὰρ, πὶς, κὲν Ϛω, &c. à *Liquida* ϛ terminatas poſſe produci concedo. & in Cæſura & extra: De quibus aliàs.

281. --μὲν τροπὰς ἠελίοιο] De *Syſtole* in Τροπὰς vid. ſupra *Obſerv.* in verſ. 182.

293. δεινὰς ἀΐσσας] De *Syſtole* in δεινὰς vid. ibidem.

306. ὅσσ' ἀγορεύω] γρ. ὥς σ' ἀγορεύω.

314. Μήτε τεσσαράκοντα ἐτέων] γρ. τεσσαράκοντα.

328. Ἤ τι ἔπος εἰπών] Notandum, ος in ἔπος produci in *Triemimeri* (ut ſupra verſ. 71. in *Penthemimeri*, Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν) vi præcedentis *Acuti*, & *Finalis* ϛ,

33 . --δειλός τοι] γρ. πς.

339. Εἰ ὄ κακὸν εἴποις.] Hîc ον in κακὸν in *Triemimeri* habetur pro ſyllaba longa: ut ος in ἔπος 328. γρ Εἰ ὄ κακόν τ' εἴποις. Sic legunt quidam, verſus ſanandi gratiâ. Quanquam quid opus eſt τ' ſive pro Particula impletiva τέ, ſive indefinita τί; Exempla productæ vocalis

vocalis brevis tonum habentis ante Liquidam, & ς, in *Cæsura* præsertim ubique occurrunt.

348. ἔασι.] versum claudit. *Stephanus* legit in hoc loco ἔασιν per *Anadiplasiasmum* τῦ σ'. Sed quid opus est *Anadiplasiasmo*? Triginta ad minimum in locis à *Stephano* apud *Homerum* legitur per σ unicum.

355. Μηδέποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίῤῥοον ὕδωρ.
Huic versui *Stephanus* præmittit versum sequentem,
Μηδ' ὅτε χρυσάων ἐρέειν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι· additque in Annotationibus in hunc versum omitti in *Aldina* & aliis editionibus; cum non animadvertit redundare potius in sua: nam bis legitur, nempe hoc in loco, qui versus est secundum illum, 735. & infra 757. in Editione verò nostra (nam duos Ἔργων καὶ Ἡμέρων constituimus libros) 376.

374. --θεός τοι κὴ τὰ νεμεσσᾶ.] Sic legit *Philipp. Melanchthon*, quem secutus sum. *Stephanus* etiam hanc lectionem in margine adscribit. In textu legit --θεός νύ πῃ κὴ τὰ νεμεσσᾶ.

382. --φημίζωσι. χρ. φημίξωσι. νύ πῃς] χρ. νύ τοι.

In HESIODI *Dies.*

Vers. 19. Ἀνδρηγόρου τ' ἀγαθῆ.] χρ. δ' ἀγαθῆ. ut infra vers. 24. Ἕδλῃ δ' ἀνδρηγορίῃ.

29. --μάλα.] *Stephanus* legit μέγα πεπυκασμένῳ.] χρ. πεπυκμένῳ.

46. --ἐπιδείελα.] χρ. ὀπὶ δείελα.

48. --Φυτοδέμῳ.] φυτεύειν.

55. πέλει.] Παροξυτόνως· nam excellentiam significat.

57. --ὀπιδείελα.] χρ. ἐπὶ δείελα.

64. --ἀφθιτα εἵματα καλὰ.] ἄφθιτα ultimam producit, cum sit secundæ Declin. *Parisyllab.* non secundæ *Contract.* quod etiam accentus indicat.

In HESIODI *Scutum Herculis.*

Verſ. 3. Ἀκμωὼν δυγάτηρ λαοσσόε Ἡλεκτρύων. *Bailius Dactylum* agnoſcit hic in quinto loco, corripiendo ε ante κτρ, & verſ. 16. in Ἡλεκτρυώνης. Mallem tamen dicere, hic Συνίζησιν eſſe vocalium υω, ita ut verſus fiat Σπονδειακός.

5. Εἴληί τε μεγέθει τε νόον γέμῳ ἔπλετο ἔιζεν. Notandum, particulam τε produci in *Triemimeri*, ſequente Liquida μ.

7. Τῆς ἢ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων. *Stephanus* legit κυανέων. Sic autem ſi legatur, quî conſtabit metri ratio? Nam antepenultima ubique corripitur, ut infra verſ. 167. Κυάνεα κάτα νῶτα--] *Trincavelius* legit κυανεάων. Si quidem ſanatur metrum: ſed quænam hæc *Syntaxis* Subſtantivi *Neutrius*, & Adjectivi *Fœminini*? Niſi forte dicat quiſpiam, βλεφάρων pati *Syncopen*, & poni pro βλεφαρίδων· aut etiam conceſſo quod βλεφάρων deſcendat à βλέφαρον, cum tamen βλεφαεὶς ſit ejuſdem ſignificationis, κυανεάων, metri ratione id poſtulante, poſſe referri ad βλεφαείδων. Quale exemplum eſt illud *Homeri*, Odyſſ. μ'. verſ. 74, 75. --νεφέλη δέ μιν ἀμφικάλυψε. Κυανέη, τὸ μὲν ὄπιθ' ἑρωεῖ-- ubi obſervat *Plutarchus* τὸ *quod*, referri ad νέφος *ſubintellectum*, non ad νεφέλη *Subſtantivum expreſſum*.

Stephani lectio non videtur poſſe defendi, niſi dicamus verſum eſſe μείονον, ſive μύονον, cum in *Iambum* deſinat, & antepenultimam etiam in κυανέων *Ectaſin* pati, producto dichrono ante ν. Sic autem verſus eſſet πολυπαίπαλον. Quamobrem κυανέων *Stephani* lectio non placuit. Κυανεάων *Trincaveli* vidiſſem modo tempori, retinuiſſem; *Plutarchi* præſertim fretus judicio in re non diſſimili: verùm non vidi ante librum excuſum. Reponendum igitur cenſui κυανεείων, ſic conſtante & *Metri* ratione & *Syntaxeos*; favente etiam nobis analogia, ſive dicamus, ut pro δεῖον, δέεον (per *Epentheſin* Poet. literæ ε pſili ante ει Diphthongum) unde δεείω (apud *Theocritum* Idyll. κδ'. verſ. 94.)

ſic

ſic κυανέειον, unde κυανεείων, pro κυάνεον poni; (nam *Etymolog.* agnoſcit utrumque, κυάνεον & κυάνειον) ſive dicamus eſſe *Epentheſin* Diphthongi ει in κυανεείων pro κυανέων, qualis accidit in multis aliis.

20. Ὡς γὰρ οἱ δέκετο—] Hic verſus Μικρόχειρος dici poteſt, quod à *Trochæo* videatur inchoari, qui à *Spondeo* deficit uno tempore. Sed ſanatur multis modis: Et quod [γάρ] *Oxytonon* ſit; & quod in *Liquidam* deſinat; & quod ſequens ſit δασυνόμενον. Vide *Euſtath.* de diverſa ratione ſanandi ſyllabas breves in verſ. 172. Iliad. γ'.

Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.

Apud *Apollon.* in Argon. ter obſervavi particulam [γάρ] eodem in loco poſitam. ſequente οἱ. Argon. ά. 526.

Ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον, ἐλήλατο, τὸ ῥ' ἀνὰ μέσσην.

ubi τὸ etiam *Enneemim.* producitur ante ῥ.

Arg. ά. 1231. Πρὸς γάρ οἱ δηρόμψις ἀπ' αἰθέρος αὐγάζετο.

Arg. γ'. 87. Εἰ γάρ οἱ κείνη (συμφράσατ') ἐυμήκετο.

Eandem etiam rationem ſequitur & particula μὴ apud *Theocritum* infra pag. 227. Idyll. ιζ'. verſ. 82.

Τρεῖς μὴ οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμιλω').

29. —φυτεύσῃ, Aor. 1. *Subjunctivi*] χρ. φυτεύσαι, *Optativi.*

36. Εὐνῇ χὴ φιλόπτι μίγη] χρ. Εὐνῇ ἐν φιλόπτι μίγη.

54. Αὐτὰρ Ἰφικλῆά γε δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι. Hic verſus eſt δισπαθής. Reſpectu primi pedis σκάζει, *claudicat*, & tempore deficit, & dicitur, Ἀκέφαλος, ſive Μικροκέφαλος, ſive βραχυκέφαλος: reſpectu tertii pedis πλεονάζει, *redundat* ſyllaba, & dicitur ὑπερκοίλιος. Sed ſanatur utrumque πάθος.

Alterum καὶ ἔκτασιν vocalis ancipitis ante Liquidam in Αὐτὰρ, *Oxytono*: ut apud *Homerum* in verſu λαγαρῷ, Iliad. ζ. 157.

Ὤπασαν· αὐτὰρ οἱ Περῖτος καὶ ἐυμήκετο θυμῷ·

(quanquam hic excuſari etiam poteſt obſequens δασυνόμενον, ut dictum eſt ſupra in γάρ οἱ, verſ. 20.)

Alterum πάθος ſanatur χρῆσιν, coeuntibus quaſi in unam ſyllabam ῆα in Ἰφικλῆα, *Accuſ. Ion. prim. Contract.* ut -ήων in βασιλήων, *Gen. Ion.* 3. *Contract. Oper.* ά. verſ. 259. & -ῆες in βασιλῆες, *Oper.* ά. 261.

& -ῃι in Ἡρακλῆϊ, *Dat. Ion.* 1. *Contract.* in *Scut. Hercul.* verſ. 458.)

Poteſt etiam duobus aliis modis πολίζειν hic verſus: ſive admittamus *Dactylum* ſecundo loco, amittente ι unum tempus ob ſequentem vocalem, & producto α in *Penthem.* Sive tertio loco admittamus pedem *Proceleuſmaticum.* Occurrunt exempla in utroque genere, quæ prudens omitto. Magis tamen placet prior menſurandi ratio.

A *Dactylo* verò inchoari non poteſt: cum Ἰφι, unde componitur Ἰφικλέης, ους, penult. naturâ producat; id quod vel accentus indicat, & conſtans poetarum uſus, ut in Ἰφικλείδῃσιν infra verſ. 111. Οὐδ' Ἰφικλείδῃσιν δειδίξειν) --in Ἰφιδάμας *Iliad.* λ'. 221. in Ἰφιμέδειαν, *Odyſſ.* λ'. 304. in Ἰφικληείης, *Odyſſ.* λ'. 289.

Ἐκ φυλακῆς ἐλάσειε βίης Ἰφικληείης. Et verſ. 295.
Καὶ τότε δή μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληείη. Et in Ἰφίκλου, *Il.* ϛ'. 705.
Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο. Ut & apud Propert.
Cognitus Iphicli ſurripuiſſe boves.

58. Εἶρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα.

Verſus eſt Σπονδειακός· nam α in Ἀπόλλωνα habetur pro ſyllaba longa, product. per *Ectaſin:* ut in σπονδεῖον), apud *Aratum* in *Dioſem.* verſ. 1032.

Τεῖνον) ϛροφάδες ἢ παλιμπετὲς ἀπορεῖον).

Sed redeo ad exemplum præſens. Ἀπόλλων infra verſ. 68. primam ſyllabam correptam habet, & Ἀπολλωνα verſ. 70.

Πᾶν δ' ἄλσος ἰὼ ἰὼ ἑκάεργε Ἀπόλλων Πηγασίου.

Et ſic apud *Homerum* modo productam, modo correptam legimus. Producitur *Iliad.* α'. verſ. 14.

Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος.

& verſ. 21. Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.

& verſ. 36. Ἀπόλλωνι ἄνακτι τὸν ἠύκομος τέκε Λητώ.

Ubi hæc *Euſtathius*, Παρὸ τῷ ποιητῇ ἐπαμφοτερίζει ἡ ἄρχουσα τῦ Ἀπόλλωνος· καὶ ἐν μὲν τῷ, Ἀπόλλωνι ἄνακτι, καὶ ἑξῆς τούτων, ἐν τῷ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος, καὶ διὰ χρόνου ἐκτείνει) Ἀττικῶς· καί τοι τῆς ἐν τῇ ὀξυτόνῳ τῆς τοιαύτης ἀναλογίας ζυτελλούσης ἀπαιτούσης αὐτό. Ἐν ᾧ τῷ ἑκάτου φοῖβος Ἀπόλλων, καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις τόποις συστέλλει).

59. Αὐτὸν

59. Αὐτὸν χὴ πατὴρ ὃν Ἀρ– Hic ὃν producitur in *Penthemimeri*, vi *Toni* & ν *Liquidæ* finalis.

62. --ἀμφιδάλλει. Rectè hic in penultima ſubſcribitur ἰῶτα, eo quod ſtet αι Diphth. propria in *Fut.* 1. *Act.* Alioquin enim non ſubſcriberetur: male igitur ſcribitur κέχηνα per η, cum in penultima *Fut.* 1. χανῶ ſit α tantum: male etiam, ſicubi occurrat, πέφηνα, & alia ejuſdem ordinis: Non enim formantur à penultima *Præſent. Act.* (ut volunt quidam Grammatici) ut patet ex analogia in cæteris. Si à penultima *Præſentis* formaretur, cur non & ἔπεισεν, aut ἔπυισεν à πείθω; At ἔποσθε *Præt. Med.* ab omnibus agnoſcitur. Contra verò πείθω facit πέποιθα. Cur? Quia à πείθω? Neutiquam: Sed quod ει Diphth. in *Fut.* retineatur. Sic etiam χαριτίζει *Joan. Diaconus*, à δαΐζω.

68. Ἀλλά οἱ ἐυχωλείων ὐκ ἔχλυε φοῖβος Ἀπόλλων. *Oedema* eſt in pede tertio: ſed ſanatur per Σωμίζησιν.

69. Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπώρσε βίλεϊ Ἡρακληείῳ. Claudicat hic verſus ſecundo pede, à priori: ſed ſanatur in *Triemimeri* tribus modis: & quod [γάρ] *Oxytonon* ſit; & quod in *Liquidam* deſinat; & quod ſequens οἱ ſit δασυνώμενον.

71. Λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεὸς τυχέων τε χὴ ἀυτῆς. Et hic verſus *Oedematicus* eſt pede quinto, à priori: ſed ſanatur per Σωμίζησιν terminationis Ionicæ in *Prima Contract.* in τυχέων, ut ſupra verſ. 69. in ἐυχωλείων *Secund. Simpl.*

77. Ὅς ῥα τόθ' ἡνίοχον ποσσὶφι κεκλιμένον Ἰόλαον. Hic verſus claudicat quinto pede, à priori; ſed ſanatur in *Eneemimeri* duobus modis: & quod κεκλιμένον natura ſit *Oxytonon*, & quod in *Liquidam* deſinat, quæ poteſtatem habet producendi vocalem brevem præcedentem.

102. Τὸν δ' αὖτε ποσσὶεπεν ἀμώμητος Ἰόλαος. Claudicat & hic verſus quinto pede, ut ſupra verſ. 77. ſed ſanatur κατ' ἔκτασιν vocalis brevis ante ς, quod poteſtatem habet producendi ſyllabam brevem præcedentem etiam extra *Cæſuram*: ut apud *Theocritum*, Idyl. λ. verſ. 32. Καί μὰν καπνίαζες. Verſus eſt *Iamb. Dimet. Cataleƈticus, Anacreonticus*: ubi notandum ς ante σ in καπνίαζες produci; alioquin enim verſus non ſtaret. Item, Idyll. κή. verſ. 2.

Γυναιξὶ νόῳ οἰκοφελέεσσι σὺς ἐπίβολῳ. Ubi ι in οἰκοφελέεσσι habetur pro ſyllaba longa, ſequente σ in proxima dictione. Nam verſus eſt *Pentameter Choriambicus.*

In omni verò *Cæſuræ* ſpecie ſyllabam brevem præcedentem ſæpe producit: ut dictum eſt ſupra.

103. Ὦ θεῖ] *Stephanus* legit Ἡθεῖ, & in margine adſcribitur Ὦθεῖ. Ego lectionem Ἡθεῖ in marginem rejeci, ut quæ cum interpretatione noſtra minime cohæreat: & lectionem alteram Ὦ θεῖ lubentius amplector, ut quæ interpretationi apte reſpondeat.

114. --πολὺ φίλτερα. ℞ φέρτερα.

116. Θυμῷ γηθήσας] ℞ Μυδῳ γηθήσας. Hic obiter obſervanda *Syntheſis*, ſive *Enallage Generis*: γηθήσας enim non refertur ad voces βίη Ἡρακληείη, verſ. præcedent. ſed ad perſonam per *Periphraſin* ſignificatam, nempe *Herculem*: ὃ πρὸς τὸ φανέμενον, ἀλλὰ πρὸς τὸ νοέμενον vel, ut *Joannis Diaconi* verbis utar in Scholiis, πρὸς τὸ σημαινόμενον ἢ λόγον συμβιβάζει. Talis eſt & illa *Enallage* in *Theogonia*, verſ. 951.

Ἷς Ἡρακλῆα τελέσας τρόεντας ἀέθλους. τελέσας Genere concordat cum *Hercule*, qui per *Periphraſin* deſcribitur his verbis. Ἷς Ἡρακλῆα, ut ſupra βίη, Ἡρακληείη. Talis & illa *Coluthi* in *rapt. Hel.* verſ. 370.

Τέκνον ἀκηχεμόθυμον, non ἀκηχεμόων, idque ſexûs diſcernendi gratia. Tales & illæ Homericæ, Iliad. ε. 382.

Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.

& Iliad. χ'. 84.

Τῶν μήποτε φίλε τέκνον, ἄμωσε δ' ἄνδρα.

& Odyſſ. ὁ. 125.

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

Illa verò Odyſſ. λ'. verſ. 90, 91.

Ἦλθε δ' ὅπως ψυχὴ Θηβαίης Τειρεσίαο.

Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων, Per omnia ſimilis eſt huic noſtræ *Heſiodicæ*: Nam per *Periphraſin* ψυχὴ Θηβαίης Τειρεσίαο ponitur pro Τειρεσίας, cum quo concordat Genere *Participium* ἔχων· ut ſupra βίη Ἡρακληείη, pro Ἡρακλῆς, cum quo genere concordat *Participium* γηθήσας

Hinc etiam ſunt illæ *Virgilianæ*:

Centauro invehitur magna.---Æneid. 5. 122.

ubi

ubi *magna* concordat Genere cum *navi*, cui nomen *Centaurus*.

Præneſte ſub ipſa. Æneid. 8. 561.

ubi *ipſa* concordat Genere cum *urbe*, cui nomen *Præneſte*. Sic dicimus, *Eunuchus Terentiana*, ubi intelligitur *Comœdia* cui nomen *Eunuchus*: & *Mea Glycerium*, ubi intelligitur *amica* cui nomen *Glycerium*. Sed in his poſtremis exemplis, nempe Latinis, poteſt agnoſci *Ellipſis Rei* aut *Perſonæ* ſignificatæ, eaque non invenuſta. Et hæc hactenus obiter, uti dixi, de *Enallage* generis.

143. κυάνε--] γρ. κυανέ. διὰ πτύχες] *Diviſim.* Sic legendum puto, ut referatur διὰ ad ἠλήλατο, à quo per *Timeſin* dirimitur. *Stephanus* & *Trincavelus* legunt διαπτύχες] *Conjunctim.* Sed neque apud *Stephanum* in Theſauro Græco, nec apud alios *Lexicographos* ejuſmodi Nomen compoſitum reperio. Erratum eſſe credo Typographi, qui forte cum in exemplari legeret δια ſine accentu, relicto nullo *Diaſtemate* inter δια & πτύχες *Prapoſ.* cum *Nom.* in unum contraxit. Quam conjecturam meam accentus etiam in διαπτύχες confirmat. Nam, ſecundum analogiam, ſi admittenda eſſet illa compoſitio, ſcribi debebat διαπτύχες, Παροξυτόνως, tanquam à Nom. Sing. διάπτυξ, Παροξυτόνως, ut ἀκρόνυξ à νύξ· non διαπτύχες, Παροξυτόνως, ut hic, tanquam à διαπτύξ, Ὀξυτόνως.

152. ι ante ρ. & 158. α ante μ producuntur in *Hephthemim.*

153. κελαινῆ] γρ. μελαίνῃ.

156. κήρ.] Ὀξυτόνως. *Steph.* leg. κῆρ] Περισπωμένως.

158. τεθνειῶτα] *Steph.* νῶτα. at verſ. 175. nobi.cum legit τεθνειῶτες.

165. θωῦτὰ] γρ. θαύμαλα.

167. Κυάνεα κάτα νῶτα.] α Finale in Κυάνεα in *Triemimeri* habetur pro ſyllaba longa. γρ. Κυάνεοι.

169. Ἐς σφέας διεκομμένων.] Συνίζησις vocalium εα in σφέας.

170. Τῶν ᾗ ὁμιλαδὸν εἴχες ἴτσαν--] γρ. ὁμιλαδόν.

171. Οὐδ' ἕτεροι πρέπτιν] Sic videtur interpres legiſſe. *Stephanus* legit Οὐδέτεροι.

175. τεθνειῶτες] à τεθνειὼς, per *Parentheſin* τῶ ι pro τεθνειὼς, *Ionico*] à τεθνηκὼς, communi *Prat.* per *Ecthlipſin* abjecto

abjecto κ, & per *Syſtolen* mutato η in ε. *Stephanus* ſupra 158. leg. τεθνεῶτα à τεθνεώς, per *Ecthlipſin* τῦ κ tantum, à τεθνηκὼς, *Præterito* communi. In penult. utriuſque terminationis --ῶτα & --ῶτες *Ectaſis* Poetica eſt, mutato ο in ω, contra communem analogiam. Ab utroque recto, τεθνεώς & τεθνεώς, obliquos reperio apud *Homerum*: hanc tamen differentiam obſervavi, quod qui à τεθνεὼς deſcendunt caſus, pauci admodum ſunt iique omnes βραχυσυλλάβητοι, ut τεθνεότος, Il. ρ'. 435. τεθνεότα. Il. τ'. 300. τεθνεότας, Od. ψ'. 84. Qui verò à τεθνεώς, plurimi, iique μακρασυλλάβητοι, ut τεθνεῶτος, Il. ι. 629. ν'. 659. σ'. 173. aliiſque multis in locis. τεθνεῶτι, Od. κ'. 494. τεθνεῶτα, Il. ζ'. 464. π'. 858. ψ'. 229, &c. τεθνεώτων, Il. π'. 16. (Lego tamen τεθνεότι. Od. ω. 56. & τεθνεότα, Il. ω. 20. quamvis aliàs nuſquam: ſæpe tamen, ut dixi, τεθνεῶτος & τεθνεῶτα.) Et hujus quoque διφορήσεως forte cauſa eſt, quod ει & η apud recentiores, & apud hodiernos etiamnum Græcos ſimilem ſonum habeant.

176. κοτέοντε] γρ. κοτεόν τε.

185. Ἀμφὶ μέγαν Πετεῷον, ἴδ' Ἄσβολον οἰωνιστήν.

Sic legendum, ut verſ. 18. *Theogonid. Stephanus* legit ἠδ' Ἄσβολον] vel potius, *Stephano* imprudente, aut quiſquis à *Stephano* illi negotio præfectus erat, (εἷς γὰρ ὀφθαλμὸς ἅπαντ' ὁρᾷ) per errorem irrepſit in hunc locum pro ἰδ' Apoſtrophum paſſo, cum ſenſum non metrum attenderet: ſunt enim hæ particulæ ἠδὲ & ἰδὲ ἰσοδυνάμοι. reſpectu ſignificationis, & pronunciationis etiam propter ſimilem ſonum τῦ η & τῦ ι, non tamen ἰσόχρονοι, reſpectu metri.

186. Ἄρκτον τ' Οὐρείον τε] Sic videtur legiſſe interpres. *Stephanus* legit Ἄρκτον θ' Οὔειον τε] *Trincavelus* legit Ἄρκτον Θούριόν τε.]

188. Ἀργύρεοι, χρυσέαις] Sic debet πολλαχῶς hic verſus, ut in ſecundo loco ſit Spondeus per Συνίζησιν vocalium εα in χρυσέας ut in σφέας *Pronom.* verſ. 169.

195. Διφρῳ ἐμβεβαώς· ἅρμᾳ δ' ὃ Δειμός τε Φόβος τε.

Hic verſus eſt λαγαρὸς, claudicans quarto pede, à priori: ſed ſanatur in *Hephthem.* tribus modis (ut in *Enneemimeri* verſus ille apud *Homer.* Il. γ'. 172.

Αἰδοῖός τε μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.

Mitto

Mitto λαγαρόπτα in ſyllaba --λε, dicturus tantum τοῦ λαγαρόπτος in --ρε· de qua ſic *Euſtathius*, Ἡ ρε ζυλλαβὴ ἐκτεινομένη τειχῶς λέγω κοινῆς ζυλλαβῆς, διὰ τὸ ὀξέως τονεῖσθαι, καὶ διὰ τὸ πέρας εἶναι λέξεως, καὶ διὰ τὸ παρακεῖσθαι τῷ λ', διπλασιαζομένου, καὶ αὐτὴ τειχῶς ἐκτείνεται, διὰ τὸ πεφυκέναι διπλασιάζεσθαι, ἀπονοσφίζεται) Et quod ῃ natura ſit Ὀξύτονον, (quamvis hic gravem ſortiatur accentum in progreſſu ſententiæ, nulla ſequente diſtinctione, aut particulâ Enclitica) & quod ε dictionem claudat, & quod ſequens à λ incipiat litera quæ *Diplaſiaſmi* eſt capax. Addo & quartum, διὰ πλεῖ ἐφιξῆς παρατιθεμένων [συλλαβῶν] nempe Δεῖ --ut ῃ in ὀλοῇσι, teſte *Euſtathio* in verſ. 342. Il. ρά.

Τοῖς δηρὸν. ἢ γὰρ δὴ ὀλοῇσι, φέρεσθαι δύνει.

198. Τῇ ἰκέλῃ) *Stephanus* hic ſcribit διαστωμύλῳ, ſupra tamen *Oper.* ά. verſ. 71. ſcribit ψιλαμύλῳ ἴκελον. Apud *Homer.* Il. Ϛ'. verſu 478. ἴκελ@ δ'. 86. ἰκέλῃ, multiſque aliis in locis ſcribit διαστωμύλῳ. Il. ρ'. 88. σ'. 154. &c. ἴκελ@. Il. ώ. 80. ἰκέλῃ. Il. ξ'. 386. Ἴκελον, multiſque aliis in locis ſcribit ψιλαμύλῳ. Quid igitur ſtatuendum de hujus nominis *Proſodia*? Proculdubio ſcribendum, ἴκελ@, ἰκέλῃ, ἴκελον, ψιλαμύλῳ· fit enim ab εἴκελ@ (quod ab εἴκω, *ſimilis ſum*) per *Ellipſin* ſive ἀποβολὴν τοῦ ι, idque metri causâ, διὰ χρείαν μέτρου ἀποβάλλει τῆς ει διφθόγγου τὸ ε, teſte *Etymolog.* in Ἐναλίγκι@. Imo ipſe *Stephanus* in *Theſauro* Græco ſcribit ψιλαμύλῳ, citatque hunc ipſum *Heſiodi* verſum Τῇ ἰκέλῃ] Hæc hactenus tyronum gratia, qui quid in re dubia ſtatuant incertum eſt: non animo *Stephani* perſtringendi, quem pro dignitate nulla unquam oratione ſatis laudare poſſum, ſed ſtudio veritatis inveſtigandæ, & defendendæ, meæque fidei liberandæ. Nolo equidem à *Stephano*, quem præ reliquis mihi imitandum propoſui, temere & meo ſolius fretus judicio recedere: ſed neque ita pertinaciter *Stephano* fidem obſtrinxi meam, neque id, credo, voluiſſet *Stephanus*, ſi viveret, ut nihil uſquam loci dubitationi relictum ſit. *Stephani* judicium pleriſque in locis ſequor, ſicut æquum eſt; *Stephani*, vel potius Typographi (diſtinguo enim *Stephanum* ab operis *Stephani*) errata, quæ tamen rara ſunt admodum. nuſquam ſequenda duxi: quod non nemo facit, qui ſatis ſe omnia probaſſe putat, ſi hæc tria

verba

verba inferat, *Sic legit Stephanus*, Quasi diceret, *Sic excusum est*. Quod quidem dum facit, Canonas veterum Grammaticorum violat, & pro *Junone* umbram, pro veris errata imperito lectori sæpe obtrudit.

199. Ἔσχε ἔχνος ἐν χερσὶ χρυσείῳ τε τρυφάλειαν.
Hic versus est Περκοίλιος· sed sanatur per Συιζησιν syllabarum -είω in χρυσεῖω· ut apud *Homer.* Iliad. Ψ'. 253.

Ἄλλεγον ἐς χρυσείω φιάλην, ἠδ' δίπλακα δημόν.
& apud *Coluth. Theb.* in *Hel. rapt.* vers. 382.

Πυκνὰ δ' ἔπλε κόμῃσι, χρυσείῳ δ' ἔρρηξε καλύπτρῃ.
& infra apud *Hesiod.* in *Theogon.* vers. 578.

Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνῃ χρυσείῃ κεφαλῆφιν ἔθηκε.

202. Ἰμερόεν κιθαρίζε τ' Λητὼς ἠδ' Διὸς υἱός. Sic videtur legisse interpres. *Trincavelius* autem sic legit.

Ἰμερόεν κιθαρίζε Διὸς ἠδ' Λητὼς υἱός, & sic versus est Σπονδειακός *Stephanus* legit.

Ἰμερόεν κιθαρίζεν Λητὼς ἠδ' Διὸς υἱός. & sic versus est ἀπαθής. Et in Annotationibus, *Deest fortasse*, inquit, *articulus* ὁ *ante* Λητὼς *ad explendum versum*. Non ad explendum versum certe: est enim integer. Ferre tamen potest metrum interjectum articulum, & sic versus esset Δακτυλικώτερος· imo *Joannes Diaconus* ἐξηγητικῶς in Scholiis addit ὁ, Ἐκιθαρίζεν, inquit, ὁ Ἀπόλλων ὁ υἱὸς τῆς Λητὼς ἠδὲ Διός. Ego non video quidni etiam legatur,

Ἰμερόεν καθαρίζε Λητὼς ἠδ' Διὸς υἱός, expungendo particulam τὸ, articulum ὁ, & paragogicum ν. Neque enim de metro periculum est, ut stet. Nam supra vers. 199. legimus,

Ἔσχε ἔχνος ἐν χερσὶ, χρυσείῳ τε τρυφάλειαν, non χερσὶν, quamvis χερσὶ in eadem sede sit βραχυκαταλήκτην. At sanatur, inquies, per tertium Positionis genus. Concedo: sed addo etiam & -ζε in καθαρίζε sanari posse à sequente Liquida λ, quæ potestatem habet producendi præcedentem syllabam brevem extra *Cæsuram*, ut apud *Homerum* Iliad. α'. vers. 4. in eâdem sede,

Ἡρώων, αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν.
Quam lectionem agnoscit *Eustathius* κτλ. Συνηρημένως. (quamvis non ignorem legere alios, ἀσυνηρήτως. ὃ ἑλώρια

ἑλώεια necnon & alios, κατ' Ἀναδιπλασιασμὸν ἑλ-λώεια.)

Et apud *Menandrum* infra pag. 489. verſ. 8. in ϛ.

Οὕτω γὰρ οἴεσθε πᾶν τὸ πρᾶγμ' ἂν ἧς λέγῃς.

Verſus eſt *Trimeter Acatalect.* ubi in quinto pede eſt *Trochæus* (præter metri legem) niſi quod ſanetur ῆς à ſequente Liquida ῥ, & ſic habeatur pro ſyllaba longa, ut *Spondæum* abſolvat.

222. --νόημ' ἐπιτᾶτο] χρ. νόημα ποτᾶτο.

232. Βαινυσίων ἰάχησε Ζάκυν μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.

Verſus eſt Περιοίλιθος· ſed ſanatur per Συνίζησιν ſyllabarum --έων in terminatione *Participii* Βαινυσέων.

234. Δοιῷ ἀπηωρεῦνθ'] *Stephanus* hoc in loco ſcribit per η *monophthongum*; ut & ἀπήωρει, *Odyſſ.* μ'. 435. Cùm tamen in THESAURO Græco citet utrumque locum, & per η *diphthongum* ſcribat: rectè. Nam *temporale augmentum* eſt, factum ex diphthongo propria αι. in αἰωρέομαι --ῶμαι· at αι in ἀπαίωρει, ſuavitatis causâ, mutatur in η, κατ' ἔκλασιν τοῦ Ζωαίρεσιν, mutatâ *Præpoſitivâ Vocali* in η, & *Subjunctivâ* ſubſcriptâ, ut in κρηίλων pro κραίλων apud *Homer.* Iliad. α'. 41, & 504. ubi tamen *Stephanus* non ſubſcribit ι, videtur enim ducere à κραίνω, κρηῶν, & Πλεονασμῷ τοῦ η, κρήλων, ſecutus *Etymologicum*. *Caninius* ducit à κραιαίνω. & ante *Caninium Euſtathius*: quos ego autores ſequendos duxi. Hoc verò obiter.

236. Ἄσεια θρεχομένῳ· ἐπὶ ᾧ δεινοῖσι κραιλίοις. Qui ſanetur hujus verſus λαγαρότης in *Hephthemim*. *Vid.* in exemplo ſimili, verſ. 195.

337. Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος· οἱ δ' ἀπὸ αὐτέων. Hic verſus eſt δολίχωρος, ſive μακροσκελὴς, propter *Epentheſin* Ionicam τοῦ ε pſili in αὐτέων verſum claudente: ſed ſanatur per Συνίζησιν ſyllabarum --έων.

242. --εὐδμήτων ἔπι πύργων] χρ. ἄπο.

245. --γῆρας τε μέμβλον] χρ. τ' ἐμέμβλον.

246. --ἂν ᾧ θεοῖσι χεῖρας ἔχει--] pro ἀνεῖχον per *Tmeſin*. *Stephanus* ſcribit ἀν ψιλουμένως καὶ ἀτόνως. Ego cur accentu ſuo ſignarim hic & alibi, dictum eſt ſupra in *Oper.* ϛ'. 189.

252. μεμαίποιεν] χρ μάρποιεν.

262. θυμώσασι] *Stephanus* ſcribit θυμήνασι, per η *Diphthongum*. Ego cur à *Stephano* diſſentiam de hujuſmodi

modi *Aoriſt.* Orthographia ; vide ſupra in *Oper. ἀ.* verſ. 80. in ὀτόμλως.

268. --Ἀλλ' ἀπολείβετ' ἔεργε· ἢ δ' ἄπλητον ζεσαφῆα. *Stephanus* legit ἔεργε, ἀσωλοείπως· vel potius clam *Stephano* irrepſit ε ὥδε μέδων. Niſi forte quis velit hanc lectionem ſic defendere, ut dicat, dactylum eſſe in loco tertio, correpto, η, & neglecta particula Apoſtrophum paſſa : ut *Oper.* ἀ. verſ. 310. & ϛ'. 258. quibus in locis corripitur ει ante κ' δ' ſecundum *Bailium, Langium, & Golium :* quam lectionem averſatur *Stephanus.* Vide Obſervat. noſtras in verſ. citatos & in verſ. etiam 265. *Oper.* ϛ'. Quorſum plura in re minime dubia ? Eſto erratum in Editione *Stephani*, non error judicii. Nam *Trincavelus* multis qui ante *Stephan.* annis vixit, legit κη ζωλοιφῶ (ut *Euſtathii* verbis utar) ſive per *Apoſtrophum*, aut *Thlipſin*, τῦ ε pſili. De vocalibus longis & diphthongis ante conſonantes correptis aliàs erit dicendi locus in *Theogon.*

273. εὐαῶτες ἐπ' ἀπίνης] *Stephanus* hic ſcribit ſine *Anadiplaſiaſmo* τῦ σ. Contra, in *Theſauro* ſcribit per *Anadiplaſiaſmum*, ubi citat hunc ipſum verſum *Heſiodi :* ut & ἐπισωλεα apud *Hom.* Iliad. ε. 725. ἐπισώτρων, Iliad. λ'. 537. ἐπισώλοις, Iliad. υ'. 394. Rectè. Nam & ἐϋ-- pro ἐυ--, per *Diæreſin*, & ὅτι ϛεαχυκαταλληλῦσι· Sed ſanatur ſyllaba brevis per *Anadiplaſiaſmum.* Σῶλον *Rota umbilicum* ſignificat, unde Adject. ab εὖ compoſitum εὔσωλος, per *Diæreſin* diphthongi εὐσώλεος, per *Anadiplaſiaſmum* conſonantis ſequentis, εὐαῶλος. εὐαώτες· ut εὐασέλμις à σέλμα, *Odyſſ.* μ'. 358.

276. ἀγλαΐας] χρ. ἀγλαΐη.

277. ταῦσιν] In editione *Stephani* legitur τοῖσιν. Sed erratum eſſe credo Typographi.

281. ὑπ' αὐλῦ] Mallem cum *Trincavelo* ὑπ' αὐλῷ, ut verſ. ſeq. ὑπ' ὀρχηθμῷ κὴ ἀοιδῇ.

283. Τοίγε] Mallem cum *Trincavelo* Τοὶ δέ.

288. Ἔσαλον] Sic videtur legiſſe interpres. *Stephanus* legit Ἐσάλα] pro ἐσάλατο. *Pluſquam Perf. Ionico*, pro ἐσαλμένοι ἦσαν, adeo ut χθόνα ſit *Accuſativus Synecdochicus.*

289. --κορωνιόωντα πέτηλα] *Trincavelus* legit κορωνιόεντα.

291. Οἱ

291. Οἱ δ' ἄρ ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπαλον ἀλαλύ. *Trincavelus* legit, Οἱ δ' ἄρ ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπλητο ἀλαλύ.

293. --ἐς παλάρας ut verſ. 296.] *Trincavelus* legit, ἐν παλάρῃσι.

299. Τοίγε] *Stephanus* legit, Τῷγε.

302. --Τοὶ δ' ὠκὺ πώδας λάϛ ἠρώων] Λαγὸς, *Accuſativ.* Plur. *Dor.* 3. Declin. Simplicium pro λαγῶς, per *Syſtolen*: λαγὼς autem pro λαγὸς, per *Metalepſin* Doricam mutando ω in ο, ut in *Genitivo* Singulari. Exempla hujuſmodi apud *Theocritum* extant plurima *Idyll.* δ. verſ. 90. pag. 121. Καὶ τὸ δ' ἐπεὶ κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελῶιτι pro παρθένως. & *Idyll.* ε. 84.

Πλὰν δύω τὰς λοιπὰς διδυματὸϛ ἄγας ἀμέλγω, pro διδυματόκως. & *Idyll.* eodem verſu 106.

Χ' ἁμὶν ὅτι κύων φιλοπόιμνιϛ, ὃς λύκϛ ἄϛχει, pro λύκως. Multiſque aliis in locis.

304. --ὑπαλύξαι] γρ. ἀπαλύξαι.

324. Δίφρω ἐπεμβεβαώς] ſupra verſ. 195. legitur Δίφρῳ ἐμβεβαώς.

326. Καί σφεας φωνήσασ'] Sic videtur legiſſe interpres. *Stephanus* legit θαρσύνασ', & adſcribit in margine φωνήσασ'.

330. Ἄλλό δέ σοί πηϊϛ ἐρέω, μέγα φέρταϛε λαῶν. Producta eſt ϛ ſyllaba brevis, in *Penthemimeri*, vi finalis ς. γρ.

Ἄλλο δέ σοί ἔπϛ ὀξερέω, μέγα φέρταϛε λαῶν.

Et ſic verſus eſt ἀπαθής.

333. --ὅππόντα δοκεύσας] γρ ὅτι νῶτα δοκεύσας.

336. Ἀλλ' ἀναχαρησαθ', ἐπεὶ ἤ νύ τοι αἴσιμόν ἐϛι. Sic legit *Melanchthon*. *Stephanus* legit ἀναχάνασθ'.

340. Εὐρυβίωες. Τότε δή ῥα δόγηϛος Ἰόλαϛ· ϛ in δόγηϛος, ſequente vocali, producitur in *Enneemimeri*, ut ſupra verſ. 102.

—ἀμώμηϛος Ἰόλαϛ· & verſ. 323. κρατερὸς Ἰόλαϛ.

344. --θεσπεσιάχῃϛε] γρ. θεσπεσιάχησε.

364. Παντὶ μὺς ἀπεύδων, διὰ ϛ μέγα ϛᾶχϛ ἄεχξα. Hic ϛ in *Hephthemimeri*, ſequente liquida μ, producitur; ut apud *Apollonium* in Argon δ. 670.

Βάλλεω ἐρειδομένη· θεὸς ϛ μᾶλλόν γ' ἀγορεῦσαι. & 1191.

Ἀχθομένῳ ἔοικε καὶ μέγα πλεῖόν περ. & γ'. 1209.

Πῦρ ὑπένερθεν ἰεὶς· ὅτε ϛ μιγάδας χέε λοιβάς.

ϛᾶχϛ] ſic legit *Philipp. Melanchthon*, Περιθέειν μὺς, producendæ vocalis ancipitis gratiâ, cum aliàs corripiatur,

piatur, ut verſ. præcedente, Οὐταμένη ζάκυθος. *Stephanus* legit σάκυθος, Παροξυτόνως, præter analogiam *Proſodiæ*, ſtante verſu. Sed & hæc ſcriptura defendi poteſt, *cum* (teſte *Euſtathio* in verſ. 172. Iliad γ'. & 208. Iliad. μ'.) ὀξεῖα τάσις ſit ἐκτατική, *accentus acutus vim habeat producendæ ſyllabæ brevis.* Hic obiter obſervandum poetas ſæpe accentus vocalium ancipitum pro determinata quantitate mutare.

Nam exigente metro, ἐλαφρόμηλα μακρὸν καταλήκτα faciunt interdum ὀξύτονα βραχὺν καταλήκτα· ut ἡμῖν, ὑμῖν, pro ἡμῶν & ὑμῶν. Et παροξύτονα βραχὺν καταλήκτα faciunt περισπώμενα μακρὸν παραλήκτα· ἶσον pro ἴσον apud *Theogon.* 106.

Ἶσον καὶ πείρειν πόντον ἀλὸς πολιῆς.

apud *Heſiodum* Oper. ζ'. 325.

Μηδὲ καπνιήτῳ ἶσον ποιεῖσθ' ἑταίρῳ.

apud *Homerum* Iliad. ά. 187.

Ἶσον ἐμοὶ φαῦλ' καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντίῳ. Nam apud πολλάκις, ſive proſæ ſcriptores, ſæpius ſcribitur παροξυτόνως Imo *Euſtathius* in verſ. 441. Iliad. έ.

Ἴσ' ἔθελε φρονέειν— hæc habet, Ὅμηρος μὲν ἐνίοις τισὶν, ἀρχαίοις τοῖς ἴσος, οἱ δὲ τραγικοὶ συνέλκυσιν.

Sic Ἄρες pro Ἄρης Iliad. έ. verſ. 31, & 435.

Ἄρες Ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε, τειχεσιβλῆτα.

quamvis & hujus διφορήσεως ſupra ratio reddita eſt, in *Oper.* ά. verſ. 370.

Sic etiam σᾶκυθος pro σάκυθος. Quamvis diſſimulare non debeo infra verſ. 461. legi σάκυθος, παροξυτόνως· ſive id factum ſit imprudente me, ſive ſententia mutata, cum incidiſſem in locum illum *Euſtathii*, ubi obſervat accentum acutum ſanare ſyllabam brevem. Sed quicquid fuerit, factum eſſe ingenue profitendum fuit. Nec tamen, utì dixi, non agnoſco utramque ſcripturam defendi poſſe per analogiam in utroque genere.

Mutant porro aut transferunt accentus poetæ, Dores præſertim multis aliis modis, facta tamen plerumque prius *Syſtole* aut *Ectaſi*: de quibus infra ſiquis locus acciderit.

369. Τὸ ὀπποτεδόμενος ἐχέμεν ἐρυσάρματας ἵππους.
Homer. Iliad. ό. 354.

Πάντες ὁμοκλήσαντες ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους.

Verſus

Verſus prior eſt τειπαθής. nam λαγαρόπτα bis patitur; nempe in *Penthemim.* & *Hephthemim.* quæ tamen ſanatur à ſequente ς, aut Liquida. Poſterior verò in *Hephthemim.* tantum: quæ ſanatur à finali Liquida. *Metaplaſmum* uterque patitur in ἐρυσίεμαπας, mutata terminatione *tertiæ Simplicium* in terminationem *quintæ*, teſte *Euſtathio* in verſ. 370. Iliad. π'.

Πολλοὶ δ' ἐν πάφῳ ἐρυσίεμαπες ὠκέες ἵπποι·

ubi hæc habet Τὸ δ' ΕΡΥΣΑΊΡΜΑΤΕΣ μεταπλασμὸν ἔχει· ἄεμα γὰρ ἄεμαπος, ὅθεν ὁ ἐρυσίεμαΘ, καὶ πληθυντικὸν, οἱ ἐρυσίεμαποι· ἀφ' οὗ μεταπλάσθε τὸ ἐρυσίεμαπες· & *Etymolog.* col. 105. lin. 50. in 'ANEI'MΩN, ἐρυσίεμαποι, ἐρυσάεμαπες, Μεταπλασμός.

377. - ταυρόβριζοι] *Stephanus* legit ταυρόβροιζοι. *Trincavelius* legit ταυρόβρυζοι. Erratum eſſe in Editione *Trincaveli*, quæ in penult. υ habet, necnon in Editione *Stephani*, quæ οι, ſatis vel illud indicat, quod ipſe *Stephanus* in THESAURO lectionem noſtram agnoſcat per ι ubi in TANNY'P'PIZOΣ citat hunc ipſum *Heſiodi* verſum, Αἰγειροί τε ταυρόβριζοι. Sed (quod ſæpe in aliis monui) erroris occaſio hinc orta eſt, quod οι & υ, (addo etiam η & ει) ſono, apud poſteriores & hodiernos etiamnum Græcos ab ι nihil differant.

390. --ὅσσε δέ οἱ πυκὶ λαμπετόωντε ἐίκτην.

Idem *Hemiſtichion* extat apud *Homer.* Iliad. δ'. 104. de *Agamemnone.*

ὅσσε δέ οἱ πυκὶ λαμπετόωντε ἐίκτην.

ὅσσε] De hujus dictionis Paſſione diverſum eſt doctorum judicium. Sunt qui ducunt ab ὄσσος *Neutro*, ἀφαιρέσει τοῦ ἑνὸς ε in *Duali*, ſecundum *Etymolog.* Vel κατὰ ζυγκοπὴν, ἢ ἀποκοπὴν, ſecundum *Euſtathium* in hunc *Homeri* verſum. Alii metri cauſa per *Metaplaſmum* factum volunt ab ὄσσω, *Nominat. Dual.* ab ὄσσος *Maſculino* teſte eodem *Euſtathio.* Cujus verba non gravabor in medium proferre. "ΟΣΣΕ κλίνεται κατὰ μὲν τινας ἀπὸ τοῦ ὄσσε ὀξυτέρας ὀνόμαΘ, ἣ εὐθεῖα τῆς δυϊκῶν ὄσσε, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν, ἢ ζυγκοπὴν, ὄσσε. Ἕτεροι δέ φασιν ὅτως, ἀπὸ τοῦ ὄσσε ἀρσενικοῦ κατὰ μεταπλασμὸν, ὄσσε· ἦγουν κατὰ μεταποίησιν τοῦ ω τελικοῦ τῆς εὐθείας τῆς δυϊκῶν εἰς τὸ ε. Ego *Euſtathii* & poſteriorum judicium ſequor, & *Metaplaſmum* potius hic agnoſco, quam *Syncopen* aut *Apocopen*, cum apud *Euripidem*, teſte *Euſtathio*, legatur

ὄαων, & aliàs ὄασις, & ὄασισιν, ab ὄασος, ὁ nuſquam vero ὀασέων, ὧν, aut ὄασσι. Vide *Euſtathium*, pag. 328. lin. 20. Iliad. γ'. in verſ. 427. ubi hæc habet. Τὸ δὲ Ὄσσε ὅτι διαφερεῖται κατὰ γένος, σεσημείωται· νικᾷ δέ, ἀρσενικῶς εἰπών, &c.

393. --ἠχέτα τέπτιξ] pro ἠχέτης, metri cauſa abjecto ς & mutato η in α breve, more *Macedonum:* ut ſupra *Oper.* ϛ'. verſ. 200. & ſupra in *Scut.* verſ. 216, ἵππότα Περσεΐδης. Utuntur autem poetæ interdum hoc *Nominativo Macedonico* pro communi, nulla metri neceſſitate coacti, ut *Oper.* ά. 227. & (apud *Homerum*) Il. έ 265, εὐρύοπα Ζεύς. *Oper.* ά. 104. & (apud *Homerum*) Il. ά. 175, μετίετα Ζεύς· & infra in *Theogonia*, verſ. 558. & (apud *Homerum*) Il. ά. 511, νεφεληγερέτα Ζεύς, pro εὐρυόπης, μητιέτης, νεφεληγερέτης· forte propter κακοφωνίαν τῶς ante τὸ ζ'.

402. Ὡς ὃ λέοντε δύο ἀμφὶ παμφόνῳ ἐλάφοιο. Verſus eſt λαγαρός. Sed videtur quodam modo ſanari (in *Penthemimeri*) ο ſyllaba brevis à præcedente *Acuto* διὰ τὸ σεσημειῶσθαι ὀξεῖαν, φησὶ in *Hephthemimeri*) in verſ. 172, Il. γ'.

405. Ἡδ' ὅς· αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες.] Sic videtur legiſſe interpres. *Stephanus* legit, Οἱ δ'--

409. --ἀπαλήσατο] Sic interpres. *Stephanus* legit ἀπαλήσῃ.

411. Ἐσυμβώσω ὀι ἀμφὶ μάχῃ δειμαίνετο. *Stephanus* legit δέ ὀι. Sed redundare videtur ὃ, ſi ſenſum reſpicias, cum præcedat particula ὃ verſ. proximo, *Apoſtrophum* quidem paſſa; quamvis per metrum ſtare poteſt, ἀμφὶ *Præpoſitio* ὀι ſuo *Pronomini* poſtpoſita accentum ſuum hic retinet, cum ſit è numero τῆς Τειχέων.

425. ὁπόντα] χρ. σεσοίνθα.

431. Οὐδὲ μαχίζων] Sic legendum cenſeo: nam ſæpe apud *Homerum* legitur μαχίξε à μαχίζω. *Stephanus* hic legit μαστόων. In THESAURO verò citat hunc ipſum verſum, & legit μαστρόων, χρ. μαστχόων, teſte etiam *Stephano*. Si μαστόων legatur, credo *Ecthliſin* pati τὸ γ, pro μαστρόων, metri gratiâ. Si μαστρόων, (ut in THESAURO) agnoſcenda eſt Συνίζησις Syllabarum -όων ut in βοῶν infra in *Theogn.* verſ. 983.

Βοῶν

Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιῤῥύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ.

Nam μασιχόων antepenultimam producit, cum deſcendat à μάσιξ producente penultimam *Genitivi* μάσιγος ſemper apud *Homerum*. Hic tamen diſſimulare non debeo (Iliad. Ψ'. 500.) Μάσιγι] βεβλωδρέπανον.

Μάσιγι δ' αἰὲν ἔραυνε καταπρηνέϊ· οἱ δέ οἱ ἵπποι.

Quanquam fortaſſe legendum hic μάσιϊ, ſive pro μάσιγι per *Ecthliſin* τὸ γ, ſive à *Nominativo* μάσις *Secund. Contr.* nullâ facta contractione. Imo ipſe *Euſtathius* in hunc verſum aliam lectionem agnoſcit, nempe μάσι *Dat.* per *Craſin*, pro μάσιϊ, ut μήτι pro μήτιϊ. Poſtrema verò lectio μασιχόων mihi neutiquam placet, ut quæ per χ mendoſe ſcribi videatur pro μασιγόων· nam in literis facilis eſt error.

Apud *Homer.* Iliad. υ'. 171, legitur Μασίεϑ, in re plane ſimili,

Οὐρῇ ᾧ πάμπρωτος ἐπιπλόμενος ἁλίεσσι
Μασίεϑ. & Iliad. ρ'. 622. Μάσιε,
Μασίε νυῶ, εἴως κε δοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι,

pro Μάσιζε, metri cauſa expuncto ζ (ut & in μασίεϑ pro communi μασίζεται) teſte *Euſtathio* in hunc ipſum verſum, ubi hæc habet, Ὅτι ὁ μόνον μασίζω κοινῶς, ἀλλὰ καὶ μασιῶ ποιητικῶς, ἐξ οὗ καὶ τὸ Μάσιε νυῶ, ἤγουν μάσιζε, unde μασιήτιν *Heſiod.* infra verſ. 466. Rectè igitur mihi videor hoc in loco repoſuiſſe μασίζων, dum lego

Οὐρῇ μασίζων] non μασιόων, μασιγόων, aut μασιχόων.

437. Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλης πίτνῃ φρικῶν ὀρέσσι.

Stephanus legit ἀπαί. Sed quid opus eſt hac productione ultimæ ſyllabæ *Præpoſitionis*? Satis conſtabit verſus, *Præpoſitione* nihil paſſa. Sanatur enim ſyllaba brevis in *Triemimeri* à ſequente *Liquida*. Exempla hujuſmodi ubique occurrunt, ut in *Theogon.* 195,

ἀπό.] Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδιναῖσιν ἀέξατο. τὼ δ' Ἀφροδίτην.

ὅπι.] Σώζετ' ὄπι ῥεδίοιτο; τί μοι τόσον ἠνίπασαι; apud *Moſch.* Idyl. δ'. verſ. 3.

ἐνί.] Αὐτὰρ ἐνὶ μέσσῃσιν, Ἀπαμείβετο πολλὸν ἀρίστη, apud *Dionyſ.* verſ. 918. *De ſitu Orbis.*

διά.] Ἀλλὰ διὰ νεφέων ἄφνω πύλας ἀΐσσουσι, apud *Apoll.* in *Argon.* δ'. 187.

ἔδδε] Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν χθονὸς ἔδδεε καλύπτρην, *Argon.* γ'. 445. & (ut reliquas *Præpoſitiones*, ut & particulas δέ, κέ, γέ, τέ, &c. taceam) *Argon.* γ'. 534.

ἀπό.] Τῆς ἰὼ ἀπὸ μεγάροιο χθὶ σίδον ἐνδαίδ' ἰόντες.
En exemplum huic noſtro [Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγ--] per omnia ſimillimum!

441. Τόφρα ὁ μὲ ἰαχὴ βεισάμεναΘ ἄλιΘ Ἄρηϊ.
ut in Obſervatione proxime præcedente μ initiale ο præcedentis finale in *Triemimeri* producebat: ſimili modo & hic ν finale ε vocalem brevem præcedentem producit. Sic apud *Apoll. Argon.* γ'. 137.

Χρύσεα μὲν ὀϊ κύκλα τετεύχατο ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ,
Et apud *Theocr.* Idyll. α'. verſ. 86. Βώτας μὲν ἐλέγε] Sic κέν, γάρ, &c. à Liq. terminat--ut in *Theogon.* verſ. 56,

Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο] & *Scut.* 69.

Αὐτὸς γάρ οἱ [& 20. Ὡς γάρ οἱ] extra *Cæſuram*; & apud *Dionyſ.* De ſitu Orbis, verſ. 885,

Ἦ πάχα κεν ἄλλοισιν ὀπιζομένως ἀγορεύοις.
Vid. plur. in Obſervat. in *Scut.* verſ. 20, & 69.

451. Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων.
In hoc verſu eſt λαγαρότης quædam: ſed ſanatur in *Triemimeri* τῇ ὠρχημένῃ ὀξείᾳ, καὶ τῷ ὑπερεχομένῳ φωνήεντι, ut cum *Euſtat.* loquar in cauſa non diſſimili. Poeta hic τεχνικῶς hiatum affectat, quem aliàs vitâſſet, & ut intendat clamorem, & magno quaſi majorem efficiat, ſyllabam brevem pleno hiatu extendit: in hoc imitatus poetarum principem, Il. ε'. verſ. 213,

Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἐνδάλλετο δὲ σφίσι πᾶσι.

455. Ἐν σάκεϊ μεγάλῳ] ſanatur hujus verſ. λαγαρότης à ſequente Liq. ut ſupra verſ. 437.

457. --εἵλεν· ἐρυσάμενοΘ] γρ. ἔσχεν· ὀρεξάμενοΘ.

458. Ἕσσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ κρατερόφρονι· ἦ δ' ὀπίοντα.
Hic verſus prominentem quaſi ventrem habet, & inde dicitur ΠερικοίλιΘ. Sed ſanatur per Συνίζησιν ſyllabarum ῆϊ in Ἡρακλῆϊ, ut ᾖϊ in ᾖϊόπν, apud *Dionyſ.* De ſitu Orbis, verſ. 575.

Οὐχ ὅπω ΘρῄκΘ ἐπ' ᾖϊόσιν Ἀξύνδοιο (niſi forte hic rectius ſcribendum ᾖόσι per *Synæreſin*, aut dicendum ᾖϊόσιν pedem eſſe *Proceleuſmaticum*, aut ϊο ſyllabas

bas per Συνίζησιν absorptas esse in unam syllabam eamque brevem) & apud *Theognid.* vers. 552. ni in Δητῶν,

Δητῶν γὰρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκίω.

Nisi forte qui dixerit hic in Δητῶν *Enallagen* esse *Dactyli inversi*, sive *Anapæsti* pro *Dactylo*, ut & in κλῆϊ κεφάτι- *Pedis Proceleusmatici* pro *Dactylo*.

461. Οὔτασ' ἐπικρατέως· διὰ δ' μέγα σάκος ἄραξε.

Hic versus est διπαθὴς λαγαροειδῶς, nempe in priori quarti pedis & quinti: sed sanatur utrobique ab accentu & litera sequente *Anadiplasiasmi* capace; ut observat in multis *Eustathius* Vid. supra vers. 364.

466. Ἵππους μαστίεσκε, ἴκοντο δ' μαχέσσων Ὄλυμπον.

Μαστίεσκε] à μαστίω verbo Poetico pro μαστίζω per *Ecthlipsin* τοῦ ζ'. de quo vide plur. in vers. 431, ἴκοντι] hic primam producit, at vers. 469, corripit. Quamobrem? Quia (quod tyronum gratia observatum volui) Poetæ, ut pro arbitrio Augmenta Temporum aut observant aut negligunt: Sic etiam in Temporibus quæ Augmentum accipiunt, vocales ancipites Thematis initiales ι & υ (nam α communiter mutatur in η, ut in Augmentis præceptum est) breves in Præsenti, producunt aut corripiunt in Præteritis & Aoristo. (nisi regula generalis prohibeat) pro arbitrio & metri necessitate.

467. Τὸς δ' Ἀλκμαίωνος καὶ κυδάλιμος Ἰόλαος,

De Passione hujus versûs, vid. supr. Observat. in vers. 102.

473. Οἵ ῥ' ἐγχὺς ναῖον πόλιας κλειτὸς βασιλῆος.

Sic videtur legisse interpres, i.e. τὰς ἐγχὺς ἔσας, nempe Ἀρήϊον, Μυρμιδόνων τε πόλιν, &c. *Stephanus* legit ἐγχὺς πόλιος, i.e. τῆ πόλεως τῆ Τραχῖνος πλησίον, ut interpretatur *Joannes Diaconus* in Scholiis.

In HESIODI *Theogoniam.*

Verſ. 5. Τερμηνσῖο] Sic interpres, *Stephanus* legit Περμησσῖο. & adſcribit in margine Τερμησσῖο.

6. Ἡ ἵππε χρλώης] Sic *Trincavelus*, & interpres. *Stephanus* legit Ἱππεχρλώης, & adſcribit in margine ἵππε χρλώης.

9. —ἥκει πολλῷ] χρ. πολλῇ.

12. Ἀργείλω, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαῶσαν.
Hic verſus eſt πεζοκολικός· ſed ſanatur per Σωίζησιν ſyllabarum ϵοι ut apud *Homer.* Il. ί. 666.

Τὸς μὲ ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις ἧες Ἀχαιῶν.

15. Ἠδὲ Ποσειδάωνα γαιήοχον, ἐννοσίγαιον.
Obſervand. *diphthongum* αι in γαιήοχον, ut & alias *diphthongos* in medio dictionum ſequente *vocali* aut *diphthongo* interdum ſed rarius corripi: ut αι in γεραιὲς apud *Tyrtæum*, infra p. 441. in δ'. verſ. 20.

Μὴ καταλείποντες φεύγετε πὺ γεραιές.

Verſus eſt *Pentameter*.

οι] in ποιμσῖς apud *Theocritum* infra pag. 133. Idyll. γ'. verſ. 9.

Νύμφα, χὴ πεοηλύϵις; Ἀπάγξαδαί μς ποιμσῖς.

α] in Εὐηρϵιδα pag. 293. Idyll. κδ'. verſ. 70.

Μάτι Εὐηρειδα μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

ει] in ἐπειὴ, apud *Homer.* Il. ά. 156.

Καρπὸν ἐδηλήσατ' ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξύ.

18. Ἠῶ] φϵιασωμένως. At. Λιπὼ | verſ. ſeq. ὀξυτόνως· Cur diverſo accentu ſignentur vid. ſupr. Obſervat. in verſ. 322. *Oper.* ά. *Stephanus* hic legit Ἠῶ, Λιπὼ] ὀξυτόνως· aliàs tamen legit ἠῶ] φϵιασωμένως.

37. Θείνλω, ἵνα κλείοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.
Trincavelus legit ὥϛε κλύοιμι. Et Scholiaſtes ſic exponit, ϕησὶ δὲ τὴν Μσῶν, φησὶν, ἀκόων μανθάνω τά τε ἐσσόμενα, &c. Magis tamen mihi placet prior lectio κλείοιμι (quam & interpres ſecutus eſt) propterea quod verſu præcedente vocis inſpiratæ mentio facta ſit, qua poſſet poeta celebrare futura & præterita. *Stephanus* vero cum *Trincavelo* legit ὥϛε κλύοιμι. Sed addit in Annotationibus: *Magis placeret hæc lectio* ἵνα κλείοιμι.

ſi

ſi cum ea ſtare poſſet verſus, quod habeamus paulo poſt (verſ. 44.)

Θεῶν ἠδ' ἀνθρώπων ἑκηβόλον ἀργυρότοξον χλεῖσιν ἀοιδῇ, &c.

Quid ſi verò, ut ſtet verſus, ὡς χλείοιμι *legamus?* Miror *Stephanum* tam ſollicitum eſſe de hujus metri ratione, ſi legatur ἵνα χλείοιμι· nam poteſt defendi utraque lectio, ſive legamus ὥστε χλείοιμι, ſive ἵνα χλείοιμι, ſi dicamus χλει in χλείοιμι eſſe ſyllabam communem adeóque ſecundum pedem eſſe *Dactylum*. Eſto igitur, inquiet non nemo, ὥστε χλείοιμι· at ἵνα χλείοιμι cum verſu ſtare non poteſt, nam ἵνα eſt βραχυσύλλαβον· Imo poteſt: nam, Conceſſo quod penultimam ſæpe correptam habeat, cum tamen ſit vocalis anceps, cùm ſit δασυνόμενον καὶ ὀξυτονούμενον, cum denique *Liquidam* habeat ſequentem, produci poteſt. Exempla productæ vocalis ancipitis (ſæpius correptæ) & brevis etiam productæ interdum ante ſolam Liquidam, ubique occurrunt. E multis unum proferam, ubi ἄρα primam producit, *Oper. d.* verſ. 370.

Πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.

Ecce Exemplum vocalis ancipitis (aliàs ſæpius correptæ) hic vi *Accentûs* acuti, & ſequentis *Liquidæ* productæ in eâdem verſûs ſede, nempe in priore pedis ſecundi. *Vid.* plur. de hac re in Obſervat. in hunc verſum.

Poteſt & hæc lectio ἵνα χλείοιμι aliàs defendi, ſi admittamus *Enallagen* pedis, nempe *Anapæſti* pro *Dactylo*, ut in ἀλέᾳ *Oper.* 6'. 111.

Πὰρ δ' ἴδε χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλέᾳ λέχεσθαι.

In quem verſum *vid.* Obſervationem. Poſtremo hujus διορθώσεως in κλύοιμι & χλείοιμι error fortaſſe occaſionem præbuit, aut in tranſcribendo, aut exemplaria inter ſe conterendo propter ſimilitudinem pronunciationis *Vocalis* υ. & *Diphthongi* ει ut obſervatum eſt aliàs, & ſupra *Scut.* 377. in ταυρόῤῥιζοι, pro quo in ſuperioribus Editionibus legitur ταυρόῤῥυζοι & ταυρόῤῥοιζοι.

41. θεᾶν ὀπὶ λειριόεσσῃ] *Trincavelus* legit θεῶν ἠὲ κοινῶς. *Stephanus*, θεᾶν] Δωρικῶς· forte differentiæ causâ, nam θεῶν *Genitivus* communis eſt à θεὰ, & θεὸς· θεᾶν verò à θεὰ tantum.

43. Δώματα τ' ἀθανάτων·] in Editione *Trincaveli* per injuriam legitur Δώμαθ' ἀθανάτων· *Stephanus*, habita

metri ratione, legit Δώματα ἀθανάτων. Sed ſic aſper eſſet concurſus ejuſdem vocalis in fine præcedentis & principio ſequentis. Ego verò hiatûs aſperi tollendi gratiâ particulam τ' *Apoſtrophum* paſſam reponendam cenſui: præſertim cum interpres agnoſcat, dum vertit *Domuſque cælitum*; & porro cum poetis in uſu ſit ἓν διὰ δυοῖν exprimere ἐξηγητικῶς. Nec eſt prorſus minus probabile in Editione *Trincaveli* Δώμαθ' pro Δώματα τ' legi, per incuriam Typographi deficiente τὰ, & ſequente τ' ſine interjecto *Diaſtemate*: quod ut ſuſpicarer ita factum, vel *Apoſtrophus* me movit.

44. Θεῶν γὼ ἀιδοῖον ἀφθιτον κλείουσιν ἀοιδῇ.

Hic verſus dicitur Περιόδου, ſive Μακρομέτρου, redundante quaſi in principio ſyllaba. Sed ſanatur hoc πάθος per Συνίζησιν ſyllabarum εων. ut infra apud *Theognidem* in verſu δολιχόφρω, qui & idem eſt μακρομέτρου, redundante quaſi ſyllaba & in principio & in fine.

Θεοῖς εὔχε, οἷς ἔξι μέγα κράτος ὔπ' ἀστερ θεῶν,

pag. 335. verſ. 171. & apud *Solonem* pag. 422. verſ. 3.

Ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων.

45. —ἔπκτον] Sic lego, ſecutus interpretem. *Stephanus* legit in *Singulari* ἔπκτεν.

48. Ἀρχέμβραί θ' ὑμνεῦσι θεαὶ, λίγυραί τ' ἀοιδῆς.

χ. λίγυσι. Minus apte, ſi ſenſum reſpicias. At quî conſtabit verſus, inquies, ſi legatur λίγυραί τ' ἀοιδῆς. Dubitat *Stephanus*. *Gretſerus* (de ſyllabarum dimenſione pag. 17.) *Langius* (in Epitome Proſodiæ Græcæ, pag. 409.) *Bailius* (de ſyllabarum quantitate apud *Scotum*, pag. 889.) & *Golius* (de Proſodia, pag. 21.) tradunt in genere *Diphthongos* poſſe corripi, etiam ſequente conſonante. *Caſaubonus* (in Obſervationibus in Idyll. ιζ'. *Theocriti*) fatetur αι & οι *Diphthongos*, non in accentuum ratione ſolum, ſed etiam in re metricâ corripi poſſe: de reliquis negat. Exempla quarundam diphthongorum ante conſonantes correptarum, tyronum gratiâ, non gravabor hic ſubjungere. Εἰ ante κ' & δ' *Oper.* α. 310. & ζ'. 258. ſecundum *Trincaveli* Editionem.

Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει κ' ἀεργός.
Ἄσπρῃ, χείμα καλῇ, θέρεϊ δ' ἀρχὸς λεὼ, ἠδὲ πόλῃ ἐθλῇ.

Ego

Ego autem *Stephani* exemplar mihi propoſitum ſecutus lego --ζηλώσει ἀεργὸς, & --δίης ἀγαλέη.--

ϰ ante δ', apud *Dionyſ.* de ſitu Orbis, verſ. 644.

Ἐν τῇ δ' ἀπειρέσιοι ποταμοὶ χαραχθὲν ῥέουσι.

Sic legit *Stephanus* in Editione Heroicorum Poetarum, Anno 1566. Et apud *Pythagoram* (ut legunt quidam) v. 3.

Τὸς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας ἔννομα ῥέζων.

Sed hic etiam ſecutus *Stephanum* lego σέβε.

ϰ in medio ante λ, apud *Homerum* Odyſſ. π'. 387.

Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφαυδάτη, ὡμὰ βέλεσθε.

Sed hic aut cum *Bailio* dicendum τὸ λ in dimenſione prorſus liqueſcere, ut nulla omnino illius ratio habeatur: aut legendum forte βόλεσθε per *Ellipſin* Subjunctivæ vocalis, ut in *volo*, quod inde dictum eſt, accidit; & in *Syracoſius*, à Συρακόσιος, apud *Virgil.* Eclog. 6. 1.

Prima Syracoſio dignata eſt ludere verſu.

οι ante ν, Iliad. Ϝ'. 225.

Ἦλθ' ἀπ' Ἀχιλῆος, τοί ῥ' ἔχατοι νῆας ἐΐσας.

Sed hic obſervandum, ν ſequens liqueſcere. γρ. ἔχατα. Vide plura exempla apud *Caſaubonum.*

αι ante δ, ί. 395.

Πολλοὶ δ' Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε.

αι ante φ. Iliad. ί. 414.

Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Quod ad me attinet, ut neque iis aſſentior qui docent Particulas integras δέ, τέ, κέ, γέ, μήν, γάρ, &c. Particulas, inquam, integras, ſequente etiam conſonante, in dimenſione pedum negligi interdum, ut in *Oper.* ά. verſ. 5.

μήρ. Ῥεῖα μὲν γὰρ βειάει, ῥέα δ' βειάοντα καλέπτει.

& in 6'. 265.

δέ. Βέλπαι δ' ἐκέα τε φεύγειν, καὶ λιμὸν ἀτερπῆ. De quibus ſupra ſuis locis dictum eſt.

Sic neque ab iis plane diſſentio (quod pace *Caſauboni* viri doctiſſimi mihi liceat) modo velint ſuam regulam de particulis *Apoſtrophum* paſſis intelligi, & non de integris. Et ſic nullus locus relictus eſt particulis in conſonantem definentibus: niſi forte quis velit ſic excuſare, quod liqueſcant plane ν, ρ, ς, in fine ejuſmodi particularum.

Quamobrem

Quamobrem, Excepto quod mihi *Stephani* exemplar sequendum fuit, lubens retinuissem particulas κ' & λ' post ει in superioribus exemplis: Nam apud *Homer.* Iliad. ψ'. vers. 750. (qui versus à *Grammaticis* citatur) in Editione *Frobeniana* legitur ῳ diphthongus correpta ante λ'. *Stephanus* verò expungit λ', sed in margine lectionem agnoscit,

Δευτέρῳ λ' αὖ βοῶν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ.

Imo *Eustathius* in Scholiis sic, exponendo, repetit, τῷ δευτέρῳ ὄ, &c. Et hujus particulæ vim etiam interpres retinet. Postremò, (ne ad tædium) eo animo sum ut existimem Poetas in adductis exemplis & alias consulto interjecisse particulas *Apostrophum* passas διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων, hiatûs asperi vitandi gratia, ut docet *Etymolog.* in ἐγὼν, in versum Iliad. γ'. 188.

Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκυρσ' ἐὼν μὴ πῖσιν ἐλέγχῳ.

ubi hæc habentur, Ὁ ποιητὴς, ἐκκλίνων τὴν χασμῳδίαν τῶν φωνηέντων, εἶπε τὸ ἐγὼν μὴ τὸ ν. Et *Eustathius* in vers. 76. Iliad. α'. Γοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω] Ὅτι τὸ Ἐγὼ, συμφώνου μὲ ἐπιφερομένου, ἀποβάλλεσθαι ὀφείλει τὸ ν· φωνήεντος ὂν ἐπαγομένου, ἐφέλκεται τὸ ν παρὰ τῶν ποιητῶν. Summa huc redit: ut χασμῳδίας vitandæ gratia scribitur ἐγὼν ὀπίκυρσ', & ἐγὼν ἐρέω, non ἐγώ. sic --ξηλώσει κ' ἀεργὸς, --δέῳ λ' ἀρταλέῃ --Πολλαὶ λ' Ἀχαιΐδες - Δευτέρῳ λ' αὖ· non ει α, αι α, ῳ αυ, propter asperam vocalium & diphthongorum ἐπαλληλίαν.

49. Ὅππη φέρτατός ἐστι θεῶν. κάρτεϊ τε μέγεσθαι.

κάρτεϊ] Sic legit *Philipp. Melanchthon*, per *Metathesin* & *Synæresin*, metri servandi gratia. *Stephanus* legit κρατεΐ τε] formâ *Ionicâ* & incontractâ; ut & *Trincavelius* etiam. Quæ lectio si admittatur versus erit λαγαφός· sed & sic etiam sanari potest in *Ennecmimeri*, per Accentum acutum, & literam sequentem *Antadiplasiasmi* sua natura capacem.

56. Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητίετα Ζεύς. De producta particula γάρ sequente οι, vide Observat. in versum 69. *Scut.* in *Triemimeri*: & in vers. 20. *Scut.* extra *Cæsuram* in carmine μακρογκεφάλῳ.

60. Ἦλθ' ἔπειτ' ἐννέα κοῦρας ὁμόφρονας, ἦσιν ἀοιδή. De Systole in κούρας, & accentu mutato propter ultimam correptam, Consule Observat. in vers. 182. *Oper.* ζ'.

71. Νιπο-

71. Νιαυμφῶν. *Trincavel.* Nυσ. *Steph.* Νειαν. Erratum eſt in utriuſque Editione, occaſione vitioſæ pronunciationis.

79. Καλλιόπη θ' ἡ ὄχ' ὀφέριστα τέτυκται ἀπάντων. Hic verſus eſt δολίχωρος ſive μακρόπελης. Sed ſanatur per Συνίζησιν ſyllabarum -έων, ut in αὐτέων ſupra in *Scut.* verſ. 237. & infra *Theogon.* verſ. 361. ἀπασέων. Apud *Dionyſ.* de ſitu Orbis, πασέων, verſ. 619. & apud *Apollon. Argon.* δ'. verſ. 1132. ἀμελασέων. Exempla hæc omnia ejuſdem ſunt Declinationis, & eundem in verſu locum occupant.

91. Ἐξόμνυον δ' ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὡς ἰλάσκονθ'. Verſus hic eſt δίπαθὴς, nempe λαγαρὸς καὶ ἀσυνδετικός. Quales ſunt illi apud *Homerum:*

Οἳ κέ ἑ δυσπίνοι θεὸν ὡς τιμήσωσιν. Il. ι'. verſ. 155.
Οἳ δή μιν αἰεὶ κῆρες θεὸν ὡς τιμήσαντο. Od. τ'. 280.

Horum verſuum λαγαρότης ſanatur multis modis: & quod θεὸν in *Hephthem.. Emphaſin* habeat, & quod *Oxytonon* ſit, & quod in *Liquidam* deſinat, & quod ſequens ſit δασυνόμενον.

Verſus autem *HESIODICI Podiſmus* Majeſtatem præ ſe multam fert: Nam prioris *Hemiſtichii* celeritas compenſatur poſterioris tarditate. Illud enim ex tribus *Dactylis* conſtat; hoc vero ex tribus *Spondæis*, ſanato quarto pede, ut dictum eſt.

93. Τοίη Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισι, Sic videtur legiſſe interpres, Ἐπφωνηματικῶς πως *Stephanus* legit, Οἷα τοι. *Trincavelius*, Οἷά τοι, forte pro τι.

130. Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἄνα ὄρεα βαθυσήντα.
Hic verſus eſt, ut ita loquar, ὑδροκέφαλος, caput habens præter metrum fluidum, propter *Dialyſin* Ionicam, & plus æquo tumidum: Sed ſanatur per Συνίζησιν inter pronunciandum, duabus ſyllabis [-έων] in unam quaſi ſyllabam coaleſcentibus ut infra verſ. 828.

Πασέων δ' ἐν κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο.

Qui verſus eſt etiam ὑδρωπικὸς. ſive Πεφοικίλιος. Sed ſanandi ratio eadem eſt atque prior. Tales ſunt illi verſus *Virgiliani*, nempe μακροκέφαλοι, ſive, uti dixi ὑδροκέφαλοι, *Eclog.* 8. 81.

Uno eodemque igni: ſic noſtro Daphnis amore.

&

& Æneid. 12. 847.

Uno eodemque tulit partu, paribusque revinxit
Serpentem spiris-- ubi post factam *Synalœphan* sive *Ecthlipsin* syllabæ *eo* in *eodem* per Συνίζησιν in unam syllabam absorbentur.

135. Θείαν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσυνίην τε.
Hic observandum, versus πολυσυλλέκτους sæpe λαγαρόστομα pati in *Triemimeri*, præsertim verò in τὲ Enclitica particula producta utcunque: ut *que* apud Latinos. *Vid.* infra vers. 340, & 341, & 905.

Φαίνά τε, Ῥηνήν τ', Ἀχελωΐδα ἀργυροδίνην.
Νέσσόν τε, Ῥοδίον θ', Ἀλιάκμονα θ', Ἑπτάπορόν τε.
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον, αἵ τε θνητοῖσι.

Virgil. Æneid. 3. 91. 12. 563.

Liminaque, lauruſque Dei, totuſque moveri.
Choreaque, Sybarimque, Daretaque, Therſilochumque.

ubi *que* producitur ſequente *l* & *ſ*, ut τὲ ſupra, ſequente λ & ῥ.

137. Τὰς ἣ μέθ'] *Stephanus* Præpoſitionis tranſpoſitæ & *Ecthlipſin* paſſæ accentum transfert in priorem; minus recte: Nam ne integra quidem hoc in loco Præpoſitio ſi foret, accentum in priore haberet, propter interjectam particulam ἣ, multo minus igitur *Ecthlipſin* paſſa. Nec tamen temere à *Stephani* exemplari recedo: ſed *Gazæ* autoritatem ſequendam ratus, qui lib. quarto *De Conſtruct.* pag. 56. in Præpoſit. *Anaſtrophe* hæc habet, Αἱ παθέσει ἔκθλιψιν τῆς φωνήεντος οὐκ ἀναστρέφουσι, εἰ μὴ σῖσμὴ ἐπιφέροιτό τις, ἢ τὸ σημαινόμενον διαφθείροιτο, μὴ ἀναστρεφομένης.

138. ---ἔχθηρε] *Stephanus* ſcribit per *Temporale augmentum* in initio, & per η *diphthongum* in medio. Ego verò neglecto Augmento (ut fit) retineo Thematis initialem literam, ut in ἔχετο apud *Homerum* pro ἠγείρετο ab ἐγείρομαι Iliad. ϛ'. 41. & in ἄρχε pro ἦρχε. Iliad. γ'. 447. Quanquam, ut ingenue fatear, ſcripturam hanc non tam laudo, quam excuſo: Quod verò attinet ad penultimæ *Orthographiam*, vide Obſervat. in *Oper.* 4. vers. 80.

240. Βρόντιόν τε Στερόπιόν τε] Βρόντιος & Στερόπιος, Παροξυτόνως, à Βρόντης & Στερόπης, Propriis nominibus.
Βροντιόν] v. ſeq. Ὀξυτόνως à βροντὴ, Apellativo, *tonitru*

τπι significante, ut & στεροπὴ, *fulgur*. γρ. Βεγγίλιν τ' Ἀστεροπῆν τε.

144. Κύκλωπας δ' ὀνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων. Versus hic est δολίχερος sive Μακροσκελής. De sanandi ratione, consule supra Observat. in vers. 79.

149. Κόπῳ τε, Βειαφεώς τε Γύγης θ' ὑφηνορα τέκνα. Hic versus est Περκοίλιος· sed sanatur per Σωίζησιν terminationis Attice in Βειάφεως, ut infra vers. 714. & in Βειάφεων, vers. 817.

151. Ἄπλαστοι. γρ. Ἄπλατοι.

165. Πατέρος γε] Mallem Πατρός γε ut infra vers. 171.

178. Πάντη δ' ἐκ λαιοῖο πάϊς ὠφίξατο χειρί. Hic ϊς in πάϊς in *Hephthemimeri* producitur vi finalis ς, ut in aliis sæpe ab *Eustathio* observatum est.

186. δολιχ' ἔσχεα χερσὶν ἔχοντας. δόλιχ' | *Stephanus* post *Ecthlipsin* transfert accentum in antepenultimam, qui quidem esse deberet in penult. cum δολιχὰ, nomen integrum, sit Ὀξύτονον. Lege igitur δόλιχ', ut apud *Stephanum* in *Homeri* Iliad. δ'. 533.

δολίχ' ἔσχεα χερσὶν ἔχοντες.

196. Ἀφρογένειάν τε θεὰν, καὶ εὐστέφανον Κυθέρειαν.

& 199. Κυπρογένειαν δ', ὅτι γένετο πλυκλύζῳ ἔνι Κύπρῳ. Uterque versus est Περκοίλιος, ventre tumens & præter metrum fluidus, & quasi spumeus. Nec temere hoc factum est, opinor, sed consultò: credo enim voluisse hic poetam πηγὰς καὶ αἰτίας, non ἰσθμικῶς καὶ πομπικῶς tantum, originem *Veneris* ex mari, sive ex spuma, & materia fluida, describere. Alioqui fortasse pro Κυπρογένειαν posuisset Κυπρογένην· quo *Epitheto* usus est *Hom.* in Hymn. *Veneris*, v. 1.

Κυπρογένην καλὴν ἐθέλω ἐπιείσομαι—

Noluit tamen, opinor, propter causam allatam.

Utriusque verò versûs pathos simili ratione & modo sanatur, nempe per Σωίζησιν syllabarum εια. Quæ si cuiquam durior videatur; consulat velim vers. 5. *Oper.* α'. & vers. 80. *Oper.* ϛ'. ubi εια in Ῥεῖα, & Ἔιαεν, in versu, Μακροκεφάλῳ, per Σωίζησιν in unam quasi coalescunt syllabam.

200. Ἡ δὲ φιλομμηδέα, ὅτι μητέων ἐξεφαάνθη. Et hic etiam versus deinceps sequens (continuata de origine *Veneris* fictione) bis patitur secundum idem metri pathos

thos atque præcedens, sed in locis & terminationibus diversis Observandum, hic Poetam affectâsse hoc pathos, ut cui magis placeret *Synechphonesis* terminationis incontractæ, quam *Crasis* Attica. Licuit enim, libuisset, modo, sic πολίζεσς sine aliqua metri passione,

Ἠδὲ φιλουμενδῆ, ὅπ μενδῶν ἐξεφαάνθη. Sed, ut dixi, non placuit *Crasis* Attica. *Trincavelus* legit φιλομενδέα.

218. Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον--] De hujus versus passione dictum est supra, vers. 135.

220. Αἴτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παροιθασίν ἐρέπτεται·

Hic Παροιθασίας, est *Parozytonon*, & Secund. Declin. *Parisyllab.* (τῶν θασίας, *Dierum* vers. ult.) καὶ μαχροκαταλήκτει. Si vero esset secundæ *Contract.* esset *Properoxytonon*, καὶ βραχυκαταληκτήσειεν ἄν. Observandum hic autem, multas Præpositiones ἀφαιρέσεις, metri causâ, interdum assumpto ι, interdum vero factâ *Trope*, fieri τροχαίρεσις, ut ἀπὸ, ἀπαὶ Iliad. λ'. 663. ὑπὸ, ὑπαί. Iliad. κ'. 376. & in Composit. ὑπαυδείδοικεν· in *Hymn. Mercur.* vers. 165. ἐνί, εἰνὶ Iliad. θ'. 199. ὑπὲρ, ὑπείρ· Iliad. ψ'. 227. & in Composit. ὑπειρέβαλον· Iliad. ψ'. 637. κατὰ, καταί· in Composit. καταιβατάι, γρ. καταιβάται· Od γ'. 110. καταιβάτης, *Argon.* δ'. 353. παρὰ, παραί· *Dionys.* De situ Orbis, 565. & in Composit. παραιφάσις. *Coluth.* in Hel. rap. 241. & *Naumach.* infrà p. 453. v. 18. παραίβασις, *Apoll. Argon.* δ'. 832.

227. Λήθω τε, Λοιμόν τε, καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα. Hic ι in *Trichimeri* producitur ante λ, ut vers. 218.

229. Νείκεά τε, Ψεύδεά τε λόγους, Ἀμφιλογίας τε. Hic versus respectu metri est διπαθὴς, nempe φαυλοίλιος & λαγαρός. Prior metri Passio sanatur per ζωπύζησιν syllabarum --ας in Ψεύδεας, (ut -εα in ἀψευδέα, Accus. Sing. vers. infra 233.) Posterior, per *Ectasin* finalis vocalis Præpositionis in compositione, sequente λ. Exempla in utroque genere observavi plurima. -έας per Συνίζησιν quasi in unam syllabam contrahitur in *Accusat. Plur.* 2. *Declin. Simpl.* in χρυσέας supra *Scut.* vers. 188. & 5. *Decl. Simpl.* in πολέας, *Accus. Ion.* pro πολλὰς, *Oper.* β. 198. & 1. *Contract.* ut hic, Ψεύδεας, &c. Et *Pronominum*, ἡμέας, Iliad. θ'. 211. & γ'. 114. ὑμέας· *Apoll. Argon.*

Argon. δ'. 1131. & *Odyſſ.* μ'. 163. σφέας, ſupra *Scut.* 169, &c.

Eſtaſis verò ſyllabam brevem ſanat plerumque ſequente Liquida (in *Cæſura* præſertim) ut in reliquis orationis partibus, ita etiam in Præpoſitionibus in vocalem brevem aut ancipitem deſinentibus: de quibus aliàs *extra Compoſitionem*: & in *Compoſitione*, ut in ſubjectis exemplis:

ἀπο-] Ὅς κεν τλῶ ὄπιορκον ἀπολείψας ἐπομόσσῃ, infra verſ. 793.

Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δ' γαλήνα, *Theocrit.* Idyll. κδ'. 19.

φει-] Σπίδια τε γλώσσῃ ὃ φειλιχμᾶτο ἡδύσιον, *Theocrit.* Idyll. κέ. 22'.

ὀπι-] Γαῖαν ὀπιπεύουσι ἀπαρχὰς τῆς νεκύεσσι, *Phocylid.* 94.

233. Νηρέα τ' ἀφθόνιον καὶ ἀληθέα γείνατο πόντος. Hic Σωίζησις eſt terminationis Ionicæ & incontractæ in ἀφθόνιος, ut ſupra verſ. 200. in φιλομμειδέα.

235. Οὔνεκα νημερτής τε καὶ ἤπιος ἐσθλὲ θεμιστέων. De metri Paſſione vide verſ. ſupra 79. θεμιστῶν | Aut *Genit. Ionic.* eſt 2. *Pariſyll.* à Nominativo θεμιστὴ, (quod Nomen agnoſcit *Stephanus* in *Theſauro*) pro θεμιστῶν *Periſſomeno*, per *Epentheſin* τοῦ ε, ut quidam volunt, vel per *Diaſyſin* τοῦ ω φειπωμένου, ut volunt alii: Aut *Genitivus* quintæ à θέμις θέμιστος, pro communi θεμίστων *Paroxytono*, per *Epentheſin* τοῦ ε.

238. Κητῶ] *Stephanus* legit Κηθῶ· aut erratum potius eſt Typographicum.

240. μεγήεστα] ut πολυήρατον, verſ. infra 908. & πολυήρατος, in *Hymn. Ven.* 225, & 274, ab ἐρατός. Sic videtur legiſſe interpres. *Trincavelius* legit μεγήρετα· Sed erratum eſt Typographicum. *Stephanus*, μεγήετα· In *Theſauro* verò ſuo præfert lectionem noſtram, μεγήρατα τέκνα θεῶν. *Ubi tamen ſunt*, inquit, *qui legendum exiſtiment* μεγήετα.

243. --Εὐκεράτῳ] χ. Εὐκεράντῳ.

258. Αὐτονόμων] Sic videtur legiſſe interpres. *Stephanus* legit Αὐτονόη.

267. Ὠκυπόμας θ' Ἅρπυιας, Ἀελλώτ', Ὠκυπέτην τε.

Ἅρπυιας] Περισπωμένως, propter *Syſtolen* ultimæ, pro communi Ἅρπυιας Παροξυτόνως. *Trincavelius* & *Heniſchius* legunt

legunt Περπερεξυτόνως quibus assentior. *Stephanus* verò legit Ἀρπυίας Παρεξυτόνως, minus rectè meo quidem judicio. Imo in *Thesauro*, quem consului hæc dum scribebam, citat hunc ipsum versum, & scribit Ἄρπυιαι, Περπερεξυτόνως. De *Systole* hujusmodi 1, & 2. *Declin. Simpl.* consule Observat. in vers. 182, *Oper.* ϛ'.

270. --καλλιπαρῄους] χρ καλλιπάρῃσι.

277. Ἡ μὲν ἕλωρ ἔσται, αἱ δ' ἀθάνατοι χὴ ἀγήρῳ.

ἀγήρῳ] *senio non-obnoxiæ*; Nom. Plural. 4. *Parisyllab.* per ω Diphthongum, sive ab οι per *Ectasin* & *Synæresin*, sive ab αοι. ab ἀγήροοι, per *Crasin* & *Synæresin*, ab ἀγήρεα, ἀγήρως. *Trincavelus*, *Stephanus*, *Henischius*, & *Lectius*, legunt ἀγήρως. Quæ quidem lectio ut interpretum nulli placet: sic ut defendi possit vereor, nisi dicamus Adverbium esse. Quæ quidem defendendi ratio mihi neutiquam placet, propter *Ellipsin* verbi Substantivi, & *Conjunctionem Copulativam*; ut nec illa defendendi ratio placet, siquis moliri sic velit, ut dicat ἀγήρως esse *Nom. Plur.* 5. *Simplicium*, factum per *Ecthlipsin* τοῦ ν, & *Crasin Doricam*, contractis vocalibus οε vel ωε in ω, ab ἀγήρων *Sing.* ἀγήρων, *Plur.* vel, ut quidam volunt, ωνες· ἀγήρωες vel ωες, ἀγήρως. Quid multa? Consule *Stephani Thesaur.* in Α Γ Η Ρ Ω Σ, ubi citatur hoc ipsum *Hemistichion* --ἀθάνατοι χὴ ἀγήρῳ] Ἀγήρῳ igitur legendum, non ἀγήρως, vel secundum *Stephanum*. At quare per ω monophthongum? Minus rectè proculdubio, cum præcedat ἀθάνατοι, *Plural.* non ἀθανάτω, Dual. Nam præcessisset modo ἀθανάτω, secutus essem lubenter *Stephani* lectionem (in *Thesauro*) ἀγήρω· ut apud *Homerum*, Iliad. μ'.--323,

Αἰεὶ δὴ μέλλομεν ἀγήρῳ τ' ἀθανάτῳ τε.

Ἔστω'. & ϛ'. 444,

--Ὑμεῖς δ' ἔσσον ἀγήρῳ τ' ἀθανάτῳ τε.

280. Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀποδειροτόμησεν·

Hic versus apud *Stephanum* est 281. Nam huic proponit versum illum Μιχθεὶς Καλλιρόῃ] qui in Editione nostra infra habetur, num. 288. Sic transponendi hujus versus autorem habeo *Philippum Melanchthonem*. Quo accedit etiam Genealogiæ *Geryoneæ* ratio.

281. Ἐξέθορε Φορκυνίδῃ τε μέγας] Notanda Συνίζησις syllabarum -ίδῃ in Χρυσάορι, ut --αο in Ποσειδάων apud *Apollon. Argon.* δ'. 1621,

Ἦ

Ἡδὲ Ποσειδάωνος, ἠδὲ Τείπωνος ἔασι,
283. Γείνετ'· ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχων ᾗ χερσὶ φίλῃσι.

Notanda Σωιζήσις vocalium ao in ἄορ, ut in φάος apud *Muſæum* infra pag. 341. verſ. 224,

Ἡ μὲν φάος πανύειν, ὁ δ' κύματα μακρὰ κορύσσει.

Quanquam diſſimulare non debeo, magis mihi placere *Trincaveli* lectionem, in quam nuperrime incidi; Eſt autem hujuſmodi,

Γείνετ'· ὁ δ' ἄορ χρύσειον—

284.] Χὠ pro χὴ ὁ per *Thlipſin* τῦ ι, & *Craſin* vocalium α ο in ω, & *Tropen* τῦ κ εις τὸ χ, ob ſequentem aſperum. *Stephanus*, verò ſic ſcribit, χ' ὡ] quaſi nulla eſſet *Craſis*, ſed *Thlipſis* potius Diphthongi αι, & *Ecta-ſis* vocalis brevis, mutato ο in ω. Quæ quidem ſcribendi ratio mihi neutiquam placet. Quis enim unquam legit ὡ per ὁ per *Ectaſin*? at ὡ pro ὁ & τὼ pro τὸ poſt *Craſin* ſæpe legimus, ut ὥτερος pro ὁ ἕτερος apud *Theocritum*, Idyll. η. 91. χωμὸς, *Idyll.* ιέ. 18, pro χὴ ὁ ἐμός. ὥνεμος pro ὁ ἄνεμος, *Meſch.* Idyll. έ. 1, & 8. τώρεθον pro τὸ ἄρεθον. *Theocrit.* Idyll. ί. 31. τώγαλμα pro τὸ ἄγαλμα, Idyll. κγ'. 60. τὠμπέχρον pro τὸ ἀμπέχονον, Idyll. ιέ. 21. Et hæc omnia cum multis aliis etiam ſecundum *Stephanum*: quamvis in aliis ejuſdem naturæ eandem ſcribendi rationem non ubique obſervat, ut in ὦ ϝλαφος pro ὁ ἔλαφος, *Theocrit.* Idyll. ά. 39. ὦ ϝοργος pro ὁ ἄστεργος, ϛ'. 112, ὦ φεύπτος, pro ὁ ἀφεύπτος, ί. 20. ὦ ϝερος pro ὁ ἔερος, έ. 30. ὦ ϝρχᾶς pro ὁ ἀρχᾶς, ιά. 8. Contra ſuperiorum analogiam. Scribendum rectius, ὥλαφος, ὥστεργος, ὠφεύπτος, ὥερος, ὠρχᾶς. Et hanc quidem ſcribendi rationem in hujuſmodi exemplis conſtanter obſervo, ut in ὠξ pro ὁ ἀξ per *Craſin* tantum *Doricam*. Idyll. ά. 65. (ut apud *Theognid.* ὐπτυχὼν pro ὁ ὑπτυχὼν, 914. τὔλαστον pro τὸ ἔλαστον, 269. per *Craſin Atticam*) Κηφα pro χὴ ἔφη, Idyl. ά. 82, per *Thlipſin* τῦ ι, & *Craſin* τῆ α ε in η. ὠπόλος pro ὁ αἰπόλος, Idyll. ά. 87, per *Craſin* τῆ ο α in ω, & *Synæreſin* τῆ ωϊ in ῳ. ὠπόλοι pro οἱ αἰπόλοι, Idyll. ά. 80, per *Thlipſin*, τῦ ι in οἱ, & *Craſin* τῆ ο α in ω, & *Synæreſin* τῆ ωϊ in ω. At illa, ὦ λάϑεξε pro ὦ ἐλεύϑεξε, Idyll. έ. 8. ὦ 'γαϑὲ pro ὦ ἀγαϑὲ, 17. ὦ 'πιμελητὰ pro ὦ ὀπιμελητὰ, Idyll. ί. 54. ut & illa apud *Theognidem* τῦ 'ϑλῦ pro τῦ ἐϑλῦ, 21. ἀρετή 'στι pro ἀρετή ἐστι, 147. &

apud *Pythagoram* μὴ πίσασθαι pro μὴ ὀπίσασθαι, 30. rectè videntur debere ſcribi per *Thlipſin* tantum minoris vocalis, propter præcedentem majorem, aut diphthongum. Sunt autem quæ utroque modo ſcribi poſſint per *Thlipſin* & *Craſin*, ut χἠ χἀ pro χὴ ἡ χὴ ἀ, aut per *Thlipſin* tantum, ut χ' ἡ, χ' ἀ, cum ſequatur vocalis longa, & metri ratio non indigeat *Craſi*, ſyllabæ producendæ gratia. In his ego diutius immoratus ſum, quod præſentiſcerem non licere mihi per Typographos ad *Theocritum* recognoſcendum pergere. Deſideratiores enim ſunt in Scholis Poetæ Græci, quam ut ferri poſſit noſtrarum Obſervationum ulterior expectatio. Quæ ſuperſunt igitur Obſervatione digna apud HESIODUM, quæque ad inſtitutum noſtrum proprie pertinere videntur, qua poſſum brevitate percurram.

306. Τῇ ὃ Τυφάονα φασὶ μιγήμεναι ἐν φιλότητι.

Trincavelius, *Stephanus*, *Heniſchius*, *Lectius*, legunt Τυφάωνα] Sed ſic quemadmodum conſtet metri ratio, non invenio: Nam admiſſa licet *Synizeſi*, vocalium αω in Τυφάωνα, ut in χρυσάων ſupra verſ. 281. reſtat adhuc non ſanabilis λαγαρότης in --να, *Spondæum* quaſi abſolvente. Quamobrem rectè mihi videor legiſſe per ο Τυφάονα] Et ſic nihil ſubeſt difficultatis, ratione metri: ut in *Hymn. Apollinis* apud *Homerum*, verſ. 352,

Δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα. πῆμα βροτοῖσι·

(quamvis, in eodem *Hymno*, verſus idem legitur num. 306. ubi ſcribitur Τυφάονα, per errorem) unde Derivatum, Τυφάονιος.

311. Κέρβερον ὠμηστὴν ἀΐδεω κύνα χαλκεόφωνον.

De *Synizeſi* in ἀΐδεω conſul. Obſervat. in verſ. 71, *Oper. d.* In Editione *Stephani* deeſt κυνα, ut & in Editione *Lectii*.

312. Πεντηκοντακέφαλον, ἀναιδέα τε, κρατερόν τε.

In Editione *Heniſchii* pro Πεντηκοντακέφαλον, Πεντηκοντακίφαλον neſcio qua incuria è *Scholiis* irrepſit in textum. In Editione *Stephani* leg. Πεντηκοντακέφαλιον per errorem, ut & in *Scholiis* pro Πεντηκοντακέφαλον. Nam in *Theſauro* citat hunc locum *Heſiodi*, & legit Πεντηκοντακέφαλον· Et analogia etiam in cæteris à πεντήκοντα com-

compositis hanc scribendi rationem confirmat, ut πεντηκοντάδεκαχμος, πεντηκοντάχορδος, &c. *Crispin.* legit, Πεντηκονταχάλκιον, nobiscum.

316. --ἐνήρατο] *Aor.* 1. *Med.* ab ἐναίρω, -αρῶ, -νερα, -νηρά-μην. *Stephanus* scribit per η diphthongum ἐνήρατο. Ego quorum judiciis fretus à *Stephano* hac de re dissentiam, vid. supra Observat. in vers. 80. *Oper.* a. in ὀνόμηνε.

320. Δειλόν τε, μεγάλην τε, πολύκνημόν τε, κεραιόν τε Vid. versus ὠκυποδῆς, supra in Observat. in vers. 135. 323, & 324, Habentur apud *Homer.* Il. ζ'. 181, 182.

326. --Σφίγγ' ὀλοὴν τέκε] Sic legit *Stephanus*. *Trincavelus* vero legit, Φῖκ' ὀλοὴν τέκε] *Scholiastes* etiam in Φῖκα hæc habet, Φῖκα δὲ Σφίγγα λέγει· αὕτη δέ ὅτι θυγάτηρ Χιμαίρας καὶ Τυφῶνος· ἀπ' αὐτῆς ὁ ἐπαλήθη καὶ τὸ Φίκιον, ἔνθα κατῴκει, &c.

333. Κυπτὸν δ' ὁπλότατον, Φόρκυν φιλότητι μιγεῖσα. Hic versus est Περικοίλιος· sed sanatur per Συνίζησιν vocalium υι in Φόρκυι. ut apud *Apoll.* Argon. γ'. 853. in πηχύιον,

Τὸ δ' ὅτοι ἄνδρος μὲν ὅσον πηχύιον ὑπερθε.

& in δ'. 1510,

Οὐδ' ὁπόσον πηχύιον ἐς ἄϊδα μίνυ]θεν εἶμι.

Nisi quis velit potius dicere, *Enallagen* esse pedis *Proceleusmatici* pro *Dactylo*.

334. Γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῇς κεύθεσι γαίης. Hujus versus λαγαρότης in *Penthemimeri* sanatur tribus modis; nempe per *Liquidam*, *Subdistinctionem*, & *Spiritum densum*: quibus adde præcedentem *Acutum*.

336. Τὸν μὲν ἔπ Κυπτὸς καὶ Φόρκυνος γείνατο δῖα. *Trincavelus*, *Stephanus*, *Lectius*, legunt Φόρκυνος] à Φόρκυς. *Philipp. Melanchthon* & *Henischius*, quos ego sequendos hic duxi, legunt Φόρκυνος· cujus lectionis expressum vestigium sequitur interpres in *Phorcyne*, Accedit huc etiam *Homeri* autoritas *Odyss.* α. 72.

Φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀργυφέοιο μέδοντος·

& *Odyss.* ν'. 96.

Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν ἁλίοιο γέροντος·

Est autem *Genitivus* à *Nominativo* Φόρκυς, teste *Eustathio* in vers. 862. Il. ε'. ubi ἀπὸ τοῦ Φόρκυς, inquit, κλίνεται· & *Etymolog.* col. 514. lin. 38, Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς υς

λήγοντα προσθέσει τῆς Θ κλίνεται· οἷς, Φόρκων, Φόρκωνος, &c.

340. Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελωΐον ἀργυροδίνην.

Trincavelus, Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius, legunt,

Φάσιν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελωΐον ἀργυροδίνην·

Φάσιν] Παροξυτόνως· minus rectè. Nam cum penultima longa ſit, & ultima ſua natura brevis, Proſodiæ ratio poſtulat, ut, ſi in penultima habeat accentum, ſcribatur Περισπωμένως. Et inſuper διαίρεσις hujus dictionis, quod ad στοιχεῖα attinet, διφόρησιν in ſcribendo exigit: φάσις enim Παροξύτονον, *dictionem*, &c. ſignificat, & eſt nomen Περισπωμένου· Φᾶσις verò Περισπώμενον *fluvium* ſignificat, & eſt nomen Κύριον Vid. *Stephani Theſaurum*.

—Ἀχελωΐον ἀργυροδίνην] Sic legunt omnes, ego quos conſului. Mallem ſic legere,

Ἀχελωΐον τ' Ἀργυροδίνην] Ut ſervetur gratia *Polyſyndeti*, & analogia hujus cum duobus præcedentibus verſibus, & quinque ſequentibus: Qui verſus omnes ſunt πολυσύνδετοι, præter verſ. proxime præcedentem Σπερχειόν] ubi in principio verſus non opus eſt Ζωσθέντε ποſt Σπερχειόν. At in hujus verſûs fine *Conjunctionis* abſentia ferri non poteſt: aut peribit gratia *Polyſyndeti*, quam ſervari oportet. Eſto. Servetur *Schematiſmus* ſive *Polyſyndeti* gratia. At qui conſtabit *Podiſmus* ſive *Metri ratio*? Optime. Eſt enim verſus προκοίλιος· qui ſanatur per *Synæreſin vocalem* ſive *Potentialem* (ut ita loquar) ſive *Synecphoneſin* Poeticam, eamque hoc in loco affectatam: alioquin enim præcaviſſe potuit poeta hoc pathos, ſi voluiſſet uti *Synizeſi* ſive *Synæreſi Reali & Actuali*. Sed abhorret à poetarum uſu, ad communem & Atticam *Craſin* ſive *Synæreſin* confugere, præſertim verò ubi nulla metri neceſſitas, ut in hoc loco, videatur exigere. Quid *Euſtathius*? In verſ. 194. Il. φ'. pag. 1316, lin. 21, &c. Ὥρα δὲ τὸ ΑΧΕΛΩΪΟΣ πεντασυλλάβως ἐνταῦθα λεχθέν, διὰ τὸ συιζῆσθαι τὸ ἐν τῇ φραληγέσῃ προσιγεσμένον ι κοινῶς μέντοι καὶ ἓξω μέτρου τετρασυλλάβως ΑΧΕΛΩΟΣ λέγεται. Apud *Pezolectas*, inquit, Ἀχελῶος eſt quatuor ſyllabarum, apud poetas verò, Ἀχελωΐος, quinque: Addo,

Addo, Quæ *Potentiâ* tamen, id eſt, vi Συνεκφωνήσεως, ſunt quatuor tantum, *Actu* licèt (nam ea ſcribendi ratio eſt ποιητικωτέρα) ſint quinque.

Poſtremo, Si ſic legatur,

Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τ' Ἀχελωΐον τ' ἀργυροδίνην,

(Sic autem legendum exiſtimo Ἀχελωΐον eſt (ὡς συλλήβδην εἰπεῖν, καθ' ἀναπαιστικὴν μετρικῶς) *Pentaſyllabon* στοιχειωδῶς καὶ γραφικῶς· *Tetraſyllabon* verò, στιχωδικῶς καὶ μετρικῶς.

De ſyllaba brevi in *Triemimeri*, & in hoc verſu & ſequente, vi ſequentis Liquidæ productâ, conſule Obſervat. in verſ. ſupra 135. Eſt autem hic verſus πολυπαθέστατος.

361. Καὶ Σπὶξ, ἣ δὴ σφέων περιφερεστάτη ὄζῃν ἀπασέων.

Hic verſus, reſpectu metri, eſt δίπαθης. In medio videtur ſyllaba redundare; unde dicitur Περιοίλιος· & in fine; unde dicitur μακροσκελὴς ſive δολίχουρος. Sed ſanatur utroque loco per Συνίζησιν vocalium εω in σφέων, & ἀπασέων.

In σφέων, ut apud *Aratum* in *Phænom.* 458.

Μακρὸν δ' σφέων εἰσὶν ἑλισσομένων ἑνιαυτοί.

ut in ἡμέων, *Solon.* ά. 72.

Οἱ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖσον ἔχουσι βίον.

In ἀπασέων ſupra verſ. 79.

Καλλιόπη θ' ἣ δὴ περιφερεστάτη ὄζῃν ἀπασέων,

In quem verſum conſule Obſervationem: ubi reperies multa hujuſmodi exempla. ἣ δὴ] verſ. ſupra 79, ἣ δέ.

364. --Ὠκεανῖναι] Περιδεδρομένως· *Trincavelius*, *Stephanus*, *Heniſchius*, *Criſpinus*, *Lectius*, ſcribunt Παροξυτόνως, ut in *Nominativo Sing.* A quibus diſſentio. Nam in *Prima & Secunda Declinatione Pariſyllab.* Nomen Παροξύτονον μακροδιφθόγγικτον (φύσει ἢ θέσει) in *Nom. Plur.* fit Περιδεδρομένως· ut in *Prima*, πολίτης] Παροξύτονον. πολῖται] Περιδεδρομένως (Il. χ'. 429. & Od. ή. 131. ſecundum Editionem *Stephani.*) In *Secunda* κήμιν, κῆμοι· Il. δ'. 147. κρίων, κρῖοι· Il. φ'. 197. ubi οι ratione accentûs habetur pro ſyllaba brevi, & quod ad rem præſentem apprime eſt utile, ὑμίνη, ὑμῖναι, Odyſſ. λ'. 611. & in *Hymn. Ven.* 11, ſecundum Editionem *Stephani.*

370. -οἳ ἄρ' π-] χ. ὅσοι π.

372. Ἠὼ] Πεεισπωμένως. Rectè: quia ab -ὼς, ut αἰδῶ ab αἰδώς. In Editione *Stephani*, Ἠώ] Ὀξυτόνως. Minus rectè. Conſule Obſervat. in αἰδῶ, *Oper.* 322.

375. Κοίῳ δ' Εὐρυβίη τέκεν ἐν φιλότητι μιγεῖσα.
Cæo vero Eurybia peperit per amorem mixta.

Hic, ne errarem ſollicitus, in errorem imprudens incidi ſecutus vitioſum exemplar: nam ingenue fatendum eſt. *Stephanus*, *Heniſchius*, *Criſpinus*, *Lectius*, legunt Κείῳ δ' Εὐρυβίη] & Interpres, quem ſecuti ſunt *Lectius* & *Heniſchius*, vertit *Crioque Eurybiæ*. Criſpin. *Crio autem Eurybiæ*. Ubi in Græcis & Latinis erratum eſt: ſi. n. Κείω per ω monophthongum ſcribatur, & Εὐρυβίη per η diphthongum; ſequitur, ut Κείῳ ſit *Nominativus Fœmin.* Εὐρυβίη verò *Dat. Maſculin.* (& ſic videtur interpres intellexiſſe.) Sed nec Κείῳ eſt *Nom. Fœm.* (nam ſcribendum eſſet Ὀξυτόνως, ut Λητώ) Nec Εὐρυβίη *Dat. Maſcul.* nam ab Εὐρυβίη ducitur non Εὐρυβίας. Quid multa? *Trincavelus*, *Stephanus*, *Heniſchius*, *Criſpinus*, *Lectius*, erravere omnes. Erravi & ego. Quomodo autem legendum? Κρείῳ δ' Εὐρυβίη, —*Creio autem*, (ſive *Crio*) *Eurybiæ*. Hujus lectionis autorem habeo Scholiaſten, Κρείῳ δ' Εὐρυβίη] Κρεῖος, inquit Scholiaſtes, γῆς καὶ θεᾶς ἦν παῖς, Εὐρυβίη ἡ Πόντου θυγάτηρ. Ubi notandum (quod in aliis ſæpe monui) in ſuperioribus exemplaribus ſcribi Κείω per ι, pro Κρείῳ per ει, erroris occaſione ortâ à ſimilitudine ſoni. Sic igitur lege,

Κρείῳ δ' Εὐρυβίη τέκεν ἐν] χρ. πίκτεν.

377. --ὃς καὶ πᾶσι] *Trincavelus* legit ὃς πάσαισι.

379. --αἰφνιδίοις ἐλάσσειν] χρ. λαιφνιδίοις ἐλάσσειν.

393. Μήτιν' ἀποῤῥήσειν] ab ἀποῤῥέω, ῶ. Sic legit mecum *Heniſchius*. *Stephanus Trincavelum* ſecutus legit ἀποέρσαι, per ρ unicum: ſed ſcribendum ἀποῤῥῆσαι, ſecundum *Orthographiæ* legem, ab ἀποῤῥήω Compoſit. à ῥήω. Nam ῥ initiale Thematis in Compoſitione geminatur.

398. Σὺν σφοῖσιν παίδεσσι] *Cum ſuis filiis*] Per *Pronomen Poſſeſſivum*, à *Nominativo* σφεῖς, pro σφέτερος, per *Syncopen*, ut σφοῖσι δέμοισι apud *Homer.* Il. ξ'. 202, 303. *Trincavelus* & *Heniſchius* legunt Σὺν σφίσι παίδεσσι φίλης.] Quam lectionem reſpectu metri cum defendi non poſſe

poſſe intelligeret *Stephanus*, λαγαρόπτος in finali Dativi παίδεσσι ſanandæ gratiâ, addit ν ἐφελκυστικὸν. ſequente etiam conſonante, per *Paragogen* Poeticam : ſic tamen ut per *Ectaſin* (quæ quidem admitti poteſt) producat penultimam in φίλε. Quæ quidem lectio reſpectu metri ut ſtare poſſit : at reſpectu materiæ ſive ſenſûs ſtare non poteſt ; cum σφίσι ſit *Primitivum* non *Poſſeſſivum*, & *Poſſeſſivum* hic requiratur, ut infrà verſ. 401. Παῖδας --ἑὰς, non σφέας. *Criſpinus* etiam & *Lectius* *Stephanum* ſecuti in eundem errorem inciderunt. Rectè igitur mihi videor repoſuiſſe pro σφίσι παίδεσσιν, σφοῖσιν παίδεσσι. Sic autem metri ratio ſalva eſt, & ſenſus integer.

Σοὶ σφοῖσιν παίδεσσι, φίλε διὰ μηδέα πάσχεις, Tranſlato ν *Ephelcſtico* à παίδεσσιν ad σφοῖσι· quamvis defendi potuit hæc lectio.

Σοὶ σφοῖσι παίδεσσι] Sanata ſyllaba brevi finali in *Triemimeri*, ſequente conſonante *Anadiplaſiaſmi* capace, ut infra verſ. 656. Ἴδμεν ὅτι νεῖ.

Poſtremò, Nequid videar doctiſſimorum virorum judicio derogare : eo animo ſum, ut exiſtimem in ſuperioribus Editionibus σφίσι pro σφοῖσι in metrum irrepſiſſe per incuriam eorum, quibus recognoſcendi ad prælum exemplaria typis excuſa negotium commiſſum eſt. Nam quod in Obſervat. in verſum 375, dictum eſt, Κρείω pro Κρείῳ per errorem legi, propter confuſionem ſoni *Diphthongi* ει, & *Vocalis* ι, idem huc transferri poteſt, ut dicam σφίσι pro σφοῖσι per errorem etiam legi, propter confuſionem ſoni *Diphthongi* οι & *Vocalis* ι. De qua confuſione, ut quæ ſæpenumero erratorum occaſio fiat, Vide Obſervat. in verſ. 2. *Oper.* δ. in Δι'.

401. Παῖδας δ' ἅμματα πάντα ἑὰς μετανάστας ἔθηκε. De *Syſtole* terminationis *Accuſat. Plural.* 1. & 2. *Declinat. Pariſyllab.* Conſule Obſervat. in verſ. 182. *Oper.* ϛ'.

405. δὴ πεσσα] pro ἦ ῥα πεσσα, per *Craſin*. *Stephanus* legit δ' ἤπεσσα, per *Thlipſin* τῆ ε, & *Ectaſin* mutato ε in η. *Frobenius* in Editione *Homer.* Odyſſ. α. 290. legit (ut *Stephanus*) per *Thlipſin* & *Ectaſin*. Iliad. verò υ. 338. δή 'πεσσα per *Apharеſin* minoris vocalis ob præcedentem majorem : & Iliad. ὑ. 163. legit δὴ πεσσα, per *Craſin* :

quæ quidem ſcribendi ratio eſt optima : in hoc tantum deficit, quod deſit *Spiritus Craſeως* index. *Euſtathius* in δὴπειτα loco proxime citato, exponit, ἤγουν δὴ ἔπειτα· ubi tamen *Stephanus* legit, ut ſupra, δ' ἤπειτα, per *Thlipſin* τῆς η (quæ admitti nullo modo poteſt) & *Ectaſin*. At hic, inquies, apud *Heſiodum*, vel fatente te, δἤπειτα ponitur pro ὃ ἔπειτα· Non repugnat igitur orthographiæ, ſi ſcribatur ſecundum *Stephanum* δ' ἔπειτα per *Thlipſin* & *Ectaſin*. Contra : Admiſſa *Thlipſi*. Unde probabitur *Ectaſis* iſtiuſmodi in ἤπειτα ; Apud *Homerum* nuſquam legitur, ne ſecundum *Stephanum* quidem, niſi præcedente particula δι' *Apoſtrophum* paſſa : ἤπειτ' verò aut ἤπειδὴ nuſquam. At ἤπειτα, ἐπεί, ἐπειδή, paſſim. Poſcente, inquies, ſic metro. Imo contra rationem metri ἐπειδή, Iliad. Ψ'. verſ. 2.

Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήſποντον ἵκοντο.

Ubi ſi ε *Ectaſeως Tropicæ* capax fuiſſet, ſcribendum erat proculdubiò per η initiale. Hanc verò ſcripturam non agnoſcit *Euſtathius*, ſed fatetur eſſe carmen Ἀκέφαλον, quale eſt illud *Odyſſ.* μ'. 423.

Ἐπὶ τὸν δ' βέβλητο βαὸς ῥινοῖο τελαμών.

Summa omnium huc redit, Cum *Euſtathius* loco citato exponat per δὴ ἔπειτα (& *Moſchopulus* etiam, ut ſupra obſervatum eſt in verſ. 290. *Oper.* α) & ε in ἐπειδὴ non videatur capax *Ectaſeως Tropicæ*, ut apparet in carmine Ἀκεφάλῳ· Non ſcribendum per *Thlipſin* δ' ſive pro δὴ per ε, ſive pro δὴ per η ſumatur : ſed per *Craſin* δἤπειτα.

427. Ἕρδων] γρ. Ῥέζων.

Ἕρδων ἱερὰ καλὰ κατ' νόμον ἠδὲ θεοῖσιν.

Hic α breve in *Hephthemim.* ſanatur duobus modis : Et quod Ὀξύτονον, fit, & quod ſequens à *Liquida* incipiat, ut ſupra in *Scut.* verſ 158.

Ἄλλων τερπνειῶτα κατ' μόθον εἴλκε πόδοιϊν.

430. Ἔνθ' ἀγορῇ] Sic legit *Criſpinus*, *Stephanus*, *Heniſchius*, *Trincavelus*, legunt, Ἔνθ' ἀγορῇ· --ὅν κ' ἐθέλῃσι] *Stephanus*, *Heniſchius*, *Trincavelus* legunt --ὅν κ' ἐθέλησι. *Criſpinus* legit --ὧν κ' ἐθέλῃσι. Forte verò verſu præcedente interpungendum tantum poſt ὀνίνησιν, & legendum hic --ὅν κ' ἐθέλησιν· ut vis verborum hæc ſit, *pro-*

deſt

deſt cui voluerit : & quæ interveniunt *Parentheſeos* notis ſunt includenda.

436. Ἔνθα δὲ καὶ τοῖς ἐξείνετ', ἠδ' ὀνίνησι. *Stephanus Trincaveli*, uti videtur, Editionem ſecutus, legit τοῖσι ut & *Lectius Stephanum* ſecutus : in Annotationibus verò fatetur neceſſe eſſe, aut legatur τοῖς metri causâ, aut reponatur aliud verbum pro ἐξείνετ', ut παείσατο. Ego delendum putavi ι *Pleonaſticon* in τοῖσι, retinendum verò ἐξείνετ', ut ſupra verſ. 432.

ἐξείνετ' οἷς κ' ἐθέλῃσι.

438. τοκεῦσιν] γρ. τοκεῦσι δέ.

447. Ἐξ ὀλίγων βείρασι, καὶ πολλῶν μείονα θῆκεν.

In Editione *Trincaveli*, *Stephani*, *Lectii*, legitur κὴ ἐκ præter metri rationem : credo, per Recognitoris incuriam. *Heniſchius* & *Criſpinus* legunt καὶ] Et ſic ſanatur metrum, ſed peccatur contra *Orthographiam* : nam ſcribendum erat per α *Monophthongum* per *Craſin* poſt factam *Thliplin* τῶ ι in κᾳ· non καὶ per αι *Diphthongum* : ut obſervatum eſt ſupra in καικεῖνος, *Oper.* ά. 293.

454. Ἑσίλω, Δήμητερ, καὶ Ἥρῃ χρυσοπέδιλον. In Editione *Trincaveli* legitur Ἰσίλω & Ἴρῃ. *Stephanus*, *Heniſchius*, *Criſpinus*, *Lectius*, legunt Ἰσίλω & Ἥρῃ· Ἥρῃ] rectè: Nam in Editione *Trincaveli* τὸ ι occaſione ſimilitudinis ſoni in locum τῶ η ſurrepſit. Ἰσίλω] Malo Ἑσίλω. Nam in *Hymno Veſtæ & Mercurii*, tam in ipſo *Hymno* quam in *Titulo*, etiam ſecundum *Stephanum*, apud *Homerum* ſcribitur per ε διασωθόμενον, Ἑσία· unde per Æolic. *Digramma* Fεσία, quo verſo in *V* conſonantem per *Syncopen* τῶ ι fit *Veſta* : ut ἑαπέρα, Fεαπέρα, *Veſpera*, ἑσία ab ἕζω, hoc eſt, ἱδρύω, propriè *domûs partem* ſignificat, quam ἑσχάραν vocant, ſive *focum* ; per *Synechdochen*, verò *totam domum*, unde ἐφέστιοι dicuntur, *qui ſunt in eadem domo*. Per *Metonymiam* verò *Deam* ſignificat, cui καθ' ἑσχάραν οἶκος ἔθυον ὁσημέραι, διὰ τὸ ζωεσάναι τὸν οἶκον δι' αὐτῆς, teſte *Euſtath.* in Ἰσίη, *Odyſſ.* ξ'. 159. ubi tamen *Stephanus* legit, Ἑσίη· & *Etymolog. Magn.* col. 282. lin. 31. Ἑσία ἡ θεὸς, παρὰ τὸ ἑσαδῆς, ὅ ἐστιν ἱδρυσαδῆς, φερότη γὰρ αὕτη οἶκον ζωέσησιν, ἢ ὅτι παντακοῦ ἵδρυται καὶ πιμᾶται, &c. Illud tamen diſſimulare non debeo, ἑσίαν ab ἵζω, & ἑσίην ab ἕζω ſumi ἐκ παραλλήλου pro eodem, cum ſunt *Appellativa*. Imo ſecundum *Euſta-*

thium ;

tbium; *Etymolog. Caninium*, ἴζω & ἱσία fiunt ab ἕζω & ἑσία per *Tropen*, Dor. & Ion. ε in ι.

479. Ζῆνα μεγαν τὸν μὲ οἱ ἐλίξατο Γαῖα πλωήν.

Monoſyllaba brevia in Liquidam deſinentia, ſequente vocali, in *Cæſura* ſæpe producuntur: ut hic in *Penthemim.* ſequente etiam litera aſperata. Sic apud *Apollon. Argon.* γ'. 683.

μὴ.] Μῦθος δ' ἄλλοτε μὴ οἱ ἐπ' ἀκροπάτης ἀνέτελλε.

γάρ.] Φαίηκων, ζωὸν γάρ οἱ ἄναξ πόρσωσε κέλευθον, *Argon.* δ'. 549.

482. Πρῶτον ἐς αὐτιὸν Λύκτον· ἔκρυψε δ' ἑ χερσὶ λαβοῦσα.

Sic legit *Hemiſchius*: nec aliter videtur legiſſe interpres. *Stephanus* verò & *Trincavelius* legunt,

Πρώτιον ἐς Λύκτον· κρύψε δέ ἑ χερσὶ λαβοῦσα.

Et ſic verſus eſt λαγαροειδὴς in *Hephthemimeri*: Sed ſanari poteſt duplici ratione, nempe præcedente *Acuto*, & ſequente litera *Anadiplaſiaſmi* capace. Sed minus placet poſterior lectio propter aſperam ἐπαλληλίαν τῆς ε, quam ut vitioſam declinâſſe videtur *Homer.* Iliad. ά. 4.

Ἡρώων· αὐτὸν δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν. ubi ε ante λ producit, ne aſperum hiatum faciant εε in diverſis dictionibus ſi ῆ legatur ἀσυναλείπτως. Hic tamen teſte *Euſtathio*, χρ. δὲ ἑλώρεια, per *Anadiplaſiaſmum*. & ἢ ἑλώρεια ἀσυναλείπτως. Præfert tamen cæteris lectionem primam χρῆ ζωαλοιφῷ, id eſt, per *Thlipſin* τοῦ ε, in δέ. *Criſpinus* legit κρύψεν.

493. ---ὁπλομάχῳ δ' ἐνιαυτῷ] χρ. ὁπλομάχων δ' ἐνιαυτῶν,

503. ---ἀπεμνήσαντο] χρ. ἐπεμνήσαντο. --ἀπεμνήσατο χάριν ἐυεργεσιάων] Hic in *Hephthemimeri* ſyllaba brevis producitur vi præcedentis *Acuti*, & *finalis* ν.

510, 511. Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Περιμήδη Ποικίλον, αἰολόμιτην, ἀμφιτρύονά τ' Ἐπιμηθέα.

Uterque verſus eſt μακρόσκελὴς, ſive δολίχεχρος. Tales ſunt illi *Virgiliani* ad Græcorum exemplar efficti,

Nec tantum Rhodope miratur & Iſmarus Orphea:
Namque--- Eclog. 6. 30.

Cæumque, Iapetumque creat, ſævumque Typhœa,
Et---Georg. 1. 277. Ubi tamen abſorberi poteſt *a* Finale à ſequente vocali, & tum ſcribendum *-oëa*.

Quædam exemplaria habent per *Synæreſin*, *Typhœa*: Peſſime

ſime & contra *Orthographiam*; cum ſit *Accuſat. Græc.* à Τυφωία Scribendum rectius *Typhœa* per ω, aut *Typhoëa* per *Diæreſin*, ſic ut vocales εα in unam quaſi ſyllabam coëant per Σωιζησιν ut & in reliquis.

Reperitur hujuſmodi Σωιζησις & in *Accuſat.* 1. *Decl. Contr.* ut ſupra in φιλομμηδέα, verſ. 200. ἀφραδέα, 233, & infra in πολυγηθέα, 941.

Μιχθεὶς ἐν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα.

Vide *Euſtath.* in Πολυφράδμια. Iliad. γ'. pag. 311. lin. 11. θεοειδέα, γ'. 27, & 450. Διομήδεα, Iliad. δ'. 365.

520. Γαύτῃσι γὰρ ὅτι μοῖραν ἐδάσαντο] Vide ſupra γὰρ product. in *Triemim.* ante ὅτι, *Scut.* 69. *Theogon.* 56. & extra *Cæſur.* ſupra *Scut.* 20.

534. Οὔνεκ' ἐείζετο βουλὰς ἀθανάτῃσι Κρονίωνι. De *Syſtole* in terminat. *Accuſ. Plur.* primæ & ſecundæ *Pariſyllab.* Vide Obſervat. in verſ. 182. *Oper.* ϛ'.

544. --μοῖραν] χ. μοίρας.

548. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενετάων. *Trincavelus, Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius,* legunt. Ζεὺς κύδιστε] Ego verò legendum exiſtimo Ζεῦ,] ut apud *Homer.* Iliad. ϛ'. 412.

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων.

562. δ' ἤπειτα] *Stephanus* ſcribit per *Thlipſin* & *Eſtaſin*, δ' ἤπειτα· minus recte. De *Orthographia*, Conſule Obſervat. in ver. 290. *Oper.* ά. & *Theogon. verſ.* 405.

572. Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδῃ διὰ βουλάς. Hic idem verſus & ſequens ſupra habentur in *Oper.* ά. num. 71, 72. ubi de *Synizeſi* in Κρονίδῃ dictum eſt.

574. Ἀργυρέῃ ἐδνῇ] Rectius ἀργυφέῃ· Sic enim citatur *Etymolog. Magn.* col. 137. lin. 40. Sic etiam legitur in Editione vetuſtiſſima. *Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius,* legunt Ἀργυφέῃ, tanquam ab ἀργυφὺς. Credo per errorem, propter ſimilitudinem ſoni τὸ η & τὸ ι, cum *Stephanus* ipſe in *Theſauro* hujus loci nullam faciat mentionem: feciſſet autem proculdubiò, ſi legendum eſſet Ἀργυφέῃ. Obliqui ab ἀργυφὺς (quod nomen agnoſcunt quidam) nulli ſunt apud *Stephanum*: ab ἀργύφεος (quod ab ἄργυρος per *Epentheſin* τὸ ε) occurrunt apud Homerum. Lege igitur Ἀργυρέῃ.

578. Ἀμφὶ

578. Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνῃ χρυσείῃ κεφαλῇφιν ἔθηκε.
De *Synizeſi* in χρυσείῃ dictum eſt ſupra Obſervat. in verſ. 65. *Oper.* α. ubi, niſi me mea conjectura fallit, legendum χρυσείῃ, ut hic, & ſuprà *Scut.* verſ. 199.

582. Κυώδαλα, ὅσσ' ἤπειρος μὲν τρέφει, ἠδὲ θάλασσα.
Sic legit *Heniſchius*: & ſic legiſſe videtur interpres. *Stephanus*, pro ὅσσ' in Editione *Trincaveli*, reponit ὅσ', & ſic legit,

Κυώδαλ' ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει, ἠδὲ θάλασσα.

Criſpinus etiam *Stephanum* ſecutus ſic legit, & *Lectius* etiam *Stephani* lectionem libens retinuiſſem propter metri rotunditatem, niſi quod πολλὰ redundare hic videretur, cum in proximo præcederet.

593. Οὐλομένῃς πενίης ἀξύμφοροι, ἀλλὰ κόροιο.
Sic legit *Heniſchius*, & ſic legiſſe videtur interpres. Secundum quam lectionem eſt *Enallage Generis* in ἀξύμφοροι, ita ut ad ſexum referatur γυναικῶν non ad vocem φῦλα. De hujuſmodi *Enallage* dictum eſt ſuprà Obſervat in verſ. *Scut* 116. *Stephanus*, *Trincavelus*, *Criſpinus*, legunt ἀ σύμφορα, *non comites*; Quidem lectio mihi magis placet.

614. Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεύς.
ἀκάκητα] pro ἀκακήτης, per *Apocopen* τῆς, & *Tropen*, τῆς η εἰς τὸ α breve, & *Anabibaſmum* toni. Nominativus eſt *Macedonicus* poetis utilis propter ultimam brevem, ut ſuprà *Oper.* 6'. 200. --ἠχέτα τέπλιξ, & rurſus *Scut.* 216. ubi plura hac de re in Obſervat in ἠχέτα require.

628. Σοὶ κείνοις νίκλῳ τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Trincavelus, *Stephanus*, *Heniſchius*, *Criſpinus*, *Lectius*, legunt per *Proſchematiſmum* Doricum & Ionicum κείνοισι. Sed metri ratio non patitur: nam vicies & plus eo νίκλῳ apud *Homerum* eſt μακεδνοπαρήλικτον (nuſquam vero βεκχυπαρήλικτον) & apud *Heſiodum* infra v. 647. Νείκης. Legend. igitur κείνοις communi lingua.

636. Σωὶ ἐχέως] per *Anadiplaſiaſmum* τῆν· Sic legunt *Stephanus* & *Criſpinus*. Rectius *Trincavelus* & *Heniſchius* ſine *Anadiplaſiaſmo* Σωὶ ἐχέως] productâ primâ ſyllabâ vi *Liquidæ*, ut in ξωὸν ας ſuprà verſ. 595, & 601. & ξωὸν. extra compoſitionem, apud *Theocrit.* Idyll. κή. verſ. 25.

Δώρῳ

Δώρῳ ζωὴ ὀλίγῳ-] Versus est *Choriambicus*. Et in Σωεχὲς, (quod instituto nostro accommodatius est) apud *Homer*. Iliad. μ'. 26.

Σωεχὲς, ὄφρά κε δᾶσσον ἀλίπλοα τείχεα θείη.

Nisi quis forte velit contendere, hunc versum esse Ἀκέφαλον. Esto. Et *Hesiodicus* etiam. Malo tamen inchoari à *Dactylo*; cum Liquida, (uti sæpius dictum est) vim habeat producendi syllabam etiam brevem præcedentem: ut passim exemplis demonstratum est aliàs, & exemplis hic etiam adductis; quibus unum addo apud *Homer*. Odyss. ι. 74.

Ἔνθα δύω νύκτας, δύω τ' ἤματα ζωεχὲς αἰεὶ.

Hic tamen, dissimulandum quod non est, γρ. ζωεχές. Sed vitiosa potius censenda est quam varia lectio.

649. Ὑμεῖς ὦ μεγάλῳ] De Monosyllabis in vocalem brevem desinentibus, vi sequentis Liquidæ productis in *Trieumimeri*, Consule suprà Observat. in vers. 135.

652. --λυσελεγέος ἄπο δεσμῆ] ut 659. - ἀμειλίκτων ἄπο δεσμῶν γρ. ὑπὸ, *Stephanus* respectu metri mavult ὑπὸ, ut ejus aspiratio fulciat brevem præcedentem in λυσελεγέϑ. Sed quid opus est hoc fulcimento in *Enneemimeri*, præsertim cum ς finale vim habeat *Ecthaticam*? ut nihil dicam de præcedente *Acuto*. Exempla ubique in *Cæsura* occurrunt. Instabo hic tantum in *Enneemimeri*: Scut. 202.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητϑ' Ἰόλαϑ'. & 340.

Ἐυστεφάνῳ· τότε δή ῥα διόμητϑ' Ἰόλαϑ'· & apud *Theocrit*. Idyl. ιζ'. 79.

Ἀλλ' ὅπως τόσα φύῃ ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτϑ'.

(quanquam hic sanatur partim à *Tono*) nec desunt exempla apud Latinos. Unicum proferam apud *Virgil*. Georg. 2. 5.

Muneribus tibi pampineo gravidus Autumno.

653. Ἡμετέρας διὰ βυλὰς, ἀπὸ ζόφῳ πεφύεντος.

De *Systole* in βυλὰς, dictum est supra. Vid. Observat. in vers. 182. *Oper*. ϛ'. in τρεπάς.

658. Σῆς δ' ὑποφραδμοσωήσιν] γρ. Σῆσι δ' ὀπφρασμοσώησιν] in Editione *Heinsiichii*.

694. Καιομένῳ· λάχε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.

--εὶ in πυρὶ in *Hephthemim*. sanatur a tono *Acuto* & sequente *Liquidâ* μ. ut --εὶ in φερὶ sequente ρ. vers. 152.

Scut.

Scut. & --τὰ in --χῃ sequente μ. 158. Scut. & sequente v. 417. *Theogonia.*

703. - μέγιστος] χ. μέγας ὑπό.

706. Σωὶ δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαρίζον.

Trincavelus legit,

Σωὶ δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν τ' ἐσφαρίζον

Stephanus, *Henischius*, *Crispinus*, *Lectius*, sequuntur lectionem *Trincaveli*, nisi quod pro ἐσφαρίζον reponant ἐσφαερίζον recte. Sed necdum constat metri ratio. Pro τ' igitur præmisso θ' reponendum censui ἅμα· & sic constabit optime. Imo *Stephanus* in *Thesauro*, quem inter recognoscendum consulebam, citat hunc ipsum *Hesiodi* versum, & legit ut nos - κόνιν θ' ἅμα ἐσφαρίζον. Unde adductus sum ut suspicer κόνον τ' ἐσφαρίζον in Editione *Stephani* erratum esse *Typographicum*, quod manavit ad posteros, & propter tanti viri sive Editionis autoritatem (nam *Stephano* viro literatissimo, & de literatis optime merito, nihil quicquam derogatum volo) pro genuina lectione ad hunc usque diem, quantum scio, receptum est.

714. Κόπῳ τε, Βειάρεώς τε, Γύγης τ' ἀλ]θῳ πολέμοιο.

In Βειάρεως, Σωιζησις est vocalium εω, ut suprà vers. 149.

Κόπῳ τε, Βειάρεώς τε, Γύγης θ', ὑπερφίαλα τέκνα·

& infrà 734,

Ἔνθα Γύγης, Κόπῳ τε, καὶ ὁ Βειάρεως μεγάθυμος·

& in Βειάρεων, infrà vers. 817.

Κόπῳ τ' ἠδὲ Γύγης· Βειάρεων γέμῳ ἠυκόμοιο·

ut apud *Homerum*, Iliad. α. 403.

Οὓς Βειάρεων καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες.

720. Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσσον ἐρανός ἐς' ἀπὸ γαίης.

Vid. *Homer.* Iliad. θ'. 16.

Τόσσον ἔνερθ' ἀΐδεω, ὅσσον ἐρανός ἐς' ἀπὸ γαίης.

725. Ἐκ γαίης κατιὼν δεκάτη ἐς πέρας ἷκεν.

In Editione *Trincaveli* legitur ἱκοιτο] Mendosè. In Editione *Stephani*, *Crispini*, *Lectii*, ἵκοι voce activâ. *Henischius* legit ἷκεν Παροξυτόνως, & vertit intervres vênit. Sed scribendum erat ἷκεν Περισπωμένως, cùm fit μακρόπαρόξυτον.

728. Γῆς ῥίζαι πνοιῇσι] Rectè πνοιῇσι. χ. πνοιῇσι· Mendosè: πνοιῇσιν enim apud *Homerum* nusquam legitur:

tur: (credo quòd antepenultimam producat, & metro obsistat.)

Nam πέφυκα penult. semper producit apud *Hom.* ut Iliad. Δ'. 109, 483, &c.) at πεφύασι sæpius.

732. Ποσειδῶν] *Trincavelus* legit Ποσειδέων.

734. --ὁ Βειάρεως μεγάθυμος.] De *Synizesi* in Βειάρεως dictum est supra vers. 714.

741. Οὐδ' ἄς ἴκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο.

In πυλέων Σωίζησις est vocalium εω, ut in ἀγορέων, *Oper.* ά. vers. 30. Est autem hujusmodi Σωίζησις apud poetas frequentissima.

746. Τῶν πρός τ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχετ' ἀφαυρὸν ἀρωγόν.

πρός τ'] Sic legitur in Editione *Trincaveli*, *Stephani*, & *Lectii*. His præeuntibus, in errorem incidi: neque enim dissimulandus est. Lege πρόσ'. Sic legunt *Henischius* & *Crispinus*: quibus merito hac in re assentior. παῖς] in *Hephthemimeri* ultimam productam habet vi præcedentis *Acuti* & *finalis* ς. ut ἄλις apud *Apoll.* Arg. γ'. 103,

Μυσσηΐδας πάντεσσιν· ἄλις εἰδυῖα καὶ αὐτή.

748. Ἀσπερχὲς, ὄφρα Νὺξ τε καὶ Ἡμέρα ἆσσον ἴωσι.

Versus est Περιοιλιος. Sed sanatur per Σωίζησιν vocalium εω in Ἀσπερχὲς, ἆσσον] ab ἐγγύς. Sic legisse videtur interpres, cum vertat *prope*. *Trincavelus* & *Stephanus* legunt ἀμφὶς· *Henischius* legit θᾶσσον] à ταχὺς, & vertit *celeriter*; Pessime, & contra legem metri: Nam finita in εα in secunda Decl. parisyll. (non præcedente diphthongo in penultima) *Paroxytona*, sunt μακρόκατάληκτα. *Lectius Trincaveli* & *Stephani* lectionem sequitur, ἀμφὶς, & versionem *Henischii celeriter*: sed non cohærent, opinor. *Stephanus* in margine adscribit ἆσσον· quam lectionem, suadente interprete, in textum reponendam censui, magisque id adeo quod vers. proximo sequatur.

Ἀλλήλας προσέειπεν· Rationi enim est consonum ut *prope* adsint *compellandi gratiâ*.

764. Τὸν δὴ σιδηρείη μὲν κεφαλὴ, χάλκειον δέ οἱ ἧπαρ.

Duplex in hoc versu observanda *Synizesis*:

Prima, vocalium --ήη in Nominat. Ion. σιδηρείη, ut apud *Homer. Odyss.* Δ'. 293,

Οὐδ' εἰ οἱ κεφαλὴν γε σιδηρείην ἔνδοθεν εἴη·

quanquam

quanquam hic, reſpectu metri, *Synizeſi* non eſt opus abſolute: magis placet hic tamen *Synizeſis*, ut in χρυσέη, Il. ε. 724.

Τῶν ἤτοι χρυσέη ἵππος ἄφθιτος, αὐτὰρ ὕπερθεν.

Secunda, vocalium εο in χάλκεον, ut ſuprà in χρύσεον, *Oper.* α. 109. & in ipſo Adjectivo χάλκεον, (ubi cum eodem Subſtantivo eſt junctum in non diſſimili materia) apud *Homer.* Iliad. ϛ'. 490,

Φώνη δ' ἀρρήκτῳ, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη.

768. Ἰφθίμε τ' Αἰδεω] De *Synizeſi* vocalium -εω in Αἰδεω, conſule Obſervat. in verſ. 71, *Oper.* α.

778. Μακρῆσι πέτῃσι] In ſecundo loco eſt, ut *Euſtathii* verbis utar, ἀνυδεῖ & βίαιο. Sed ſanatur in *Triemimeri* ſyllaba brevis partim vi præcedentis *Toni*, & partim virtute ſequentis conſonantis, quæ *Anadiplaſiaſmi* cum ſit capax, πεχικῶς vim habet *Eſtaticam* ad *Spondæum* abſolvendum: quod obſervat *Euſtathius* de δ in δεινὸς, in Iliad. γ'. verſ. 172.

779. Κίοσιν ἀργυφέοισι] χ. in Scholiis ἀργαλέοισι.

785. Τηλόθεν ἐν χρυσέῃ σκεφάῳ πολυώνυμον ὕδωρ.

Obſervanda hic *Synizeſis* vocalis & diphthongi -έῃ in χρυσέῃ, ut apud *Homer.* in ſimili materia, Iliad. ψ'. 243.

Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δέπαϊ δῆμῳ.

793. Ὅς κεν τῶν ἐπίοχον ἀπολείψας ἐπομόσσῃ.

Præpoſitiones βραχυκατάληκτοι in vocalem brevem aut ancipitem deſinentes extra compoſitionem, in Cæſura ſæpe producuntur, ſequente Liquidâ: rarius in compoſitione, ut hic in ἀπολείψας Vid. Plura exempla ſuperius adducta Obſervat. in verſ. 229.

795. -νήπιος] *exors. Criſpin. Heniſchius* & *Stephanus* legunt νήϋμος & Criſpini interpres vertit, *Spiritus expers.*

804. Ἐννέα πάντ' ἔτεα δεκάτῳ δ' ὁπλίσσεται αὖθις,

Hic α breve in ἔτεα inchoat φιλοδάκτυλον Sed ſanatur in *Penthemimeri* à ſequente *Puncto*, & Conſonante initiali *Anadiplaſiaſmi* capace: ut ſuprà *Oper.* α. verſ. 121. in *Hephthemim.* ſequente tantum conſonante *Anadiplaſiaſmi* capace, nullo interjecto puncto.

Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν πᾶς ἔτεα ζώει μετέπειτα.

806. Ὠγύγιον

806. Ὠγόμαν· τὸ δ' ἵησι καταξυφέλως διὰ χώρης, ἵησι] Sic legit *Trincavelus* ab ἴημι, eo: & recte quidem meo judicio. *Stephanus*, *Heniſchius*, *Criſpinus*, *Lectius*, legunt ἵησι] ab ἵημι, mitto.

811. --χάλκεϙ] χρ. λάϊνϙ.

817. De *Synizeſi* in Βειάρεων, conſule Obſervat. in verſ. 714, in Βειάρεως.

819. Δῶκε ϑ' Κυμοπόλειαν ὀπιπεύειν ϑυγατέρα ἦν. Hic verſus dicitur μείαϙ, ſive μύεροϙ, ſive κόλοβϙ, quod in fine, ſive ſexto pede, claudicet. Hujus *Miuriſmi* cauſa eſt (ſecundum *Euſtathium*, in Iliad. μ'. 208. qui verſus eſt μειόρων) ἡ τῆς ἕκτης χώρας ἐν τοῖς ἕπεσιν ἀδιαφορία. Sanatur hic tamen ſyllaba brevis (ut obſervat *Euſtathius* in φίλε, Iliad. γ'. 172. in *Hephthemimi*.) partim à præcedente *Acuto* in ϑυγατέρα, & partim à ſpiritu *Aſpero* (ut obſervat *Euſtathius* loco citato, in ἑκυρὲ,

Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.)

cum ſequatur ἦν] δασυνόμενον καὶ ὀξυτονούμενον, ut apud *Homerum*, Iliad. ε'. 371,

Μητρὸς ἑῆς· ἡ ἀγχοῦ ἐλάζετο ϑυγατέρα ἦν.

& ζ'. 192,

Αὐτῷ μὲν κατέχευε, δίδου δ' ὅγε ϑυγατέρα ἦν.

& ν'. 376,

Δαρδανίδῃ Πειάνῳ· ὃ δ' ἐπέσχετο ϑυγατέρα ἦν. Hæc hactenus de hujus *Miuriſmi* ſanandi ratione. Addo, *Miuriſmum* (præter ἀδιαφορίαν ſexti loci ſecundum *Euſtathium*) ſanari aliàs atque aliàs in aliis atque aliis elementorum, tonorum & ſpirituum diſpoſitionibus.

Sanatur enim aliàs à ſolo *Acuto* vim habente *Eſtaticam*, ut apud *Apollon.* Arg. δ'. 341.

Ὣς φάτο· πάπτηναν ϑ' ἑταῖροι ϑρασὺν Ἡρακλέα. Niſi forte legendum Ἡρακλῆα per *Craſin* Atticam, pro Ἡρακλέα. *Stephani* verò Editio (in quarto) correctiſſima habet Ἡρακλέα συγκοπικῶς, pro Ἡρακλέα. Sanetur igitur, ut dixi, à ſolo *Acuto*, ut & apud *Homerum* Iliad. μ'. 208,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.

(Quamvis, teſte *Euſtathio*, *Emphaſin* quandam hic habet: potuit enim ſic legiſſe,

Τρῶες δ' ἐρρίγησ᾽ ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον.

& χ. etiam, teſte eodem. ὄπφιν, ut σκύπφον per *Paremptoſin* τῆς π, cum τὸ φ non ſit *Anadiplaſiaſmi* capax) ὄφιν] Rectius: Nam poeta τειχιόωσ per *Syſtolen* metri, deficiente tempore, *Syſtolen* cordis, & Troum timorem exprimit. Quem forte conſulto imitatus eſt *Virgilius* in ſimili materia, *Æneid.* 2. 380,

Improviſum aſpris veluti qui ſentibus anguem
Preſſit humi nitens, trepiduſque repente refugit:

Si dicamus *refugit* eſſe temp. Præſ. Quod profecto dicendum videtur, in ejuſdem libri verſ. 12.

Quanquam animus meminiſſe horret, luctuque refugit.

Non enim mihi placet, quam excogitârunt quidam, Temporis *Enallagen*. Hæc de accentu *Acuto* Therapeutico.

Sanatur aliàs *Miuriſmus* à *Spiritu aſpero*, & *Tono circumflexo* in dictione finali, ut apud *Theocritum* Idyll. κέ. 138,

Τῶν μὸ τε περιφέρεσκε βίηφί τε, καὶ δόνεϊ ᾧ.

& apud *Homer.* Iliad. ε. 71,

Ἴσα φίλοιϖι τέκεσϖι χαριζομένη πόσεϊ ᾧ.

Aliàs à ς *Finali*, ſequente *Spiritu aſpero*, & *Tono Acuto*: ut infra verſ. 862,

Ἀτμὴ θεσπεσίη, καὶ ἐπήκετο καλὰ τέρϖα ὧς.

Aliàs ab *Acuto* (nam *Oxytona* ſunt natura ποταμὸς & θεὸς, infra; licet in progreſſu orationis ſignentur accentu Gravi: Eſt autem τασις *Vocalis* eadem, ſive *Acuto* ſive *Gravi* ſignentur) & ς *Finali*, ſequente *Aſpero*, & *Acuto*, ut apud *Theocrit.* Idyll. κέ. 201,

Πάντας γὸ Πισσᾶας ἐπικλύζων ποταμὸς ὥς.

& apud *Homerum* Iliad. γ'. 230.

Ἰδομενῆς ἑτέρωθεν ἐπὶ Κρήτεσσι θεὸς ὡς.

Aliàs ab *Acuto* in ſyllaba præcedente, & ς *Finali*, *Spiritu* etiam *Aſpero* & *Tono Acuto* ſequentibus: ut apud *Apollon.* Argon. δ'. 1025,

Οὐδ' εὐνῆς αὐδῶς ὑπεδήμεθ', ἄλλα σύες ὡς.

Aliàs ab *Acuto* in ſyllaba brevi, & *Liquida Finali*, & *Spiritu* ſequente *Aſpero*: ut apud *Apoll.* Argon. ά. 169,

Δεξιτερῆ πάλλων πέλεκυν μέγαν· ἔντεα γάρ οἱ.

Aliàs *Miuriſmi* ſanandi rationes aliàs fortaſſe his adjungemus: hic non licet. Quæ hactenus omnia de vi *Therapeutica*, ſive *Ectatica*, *Acuti* in ſyllaba brevi, aut ſyllaba præcedente, aut ſequente; *Spiritus Aſperi* ſequentis ſyllabam brevem; ς *Finalis*, & *Liquidæ* finalis: non difficile eſſet, liceret modo, in aliis metri ſedibus

ſedibus ſigillatim confirmata dare : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὡς ταῦτα.

822. Ταρτάρῳ ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην. Sic legunt omnes, ego quos conſului. Mallem χρυσείῳ incontract. ut ſupra *Scut.* 199,

Ἔγχος ἔχων' ἐν χερσὶ, χρυσείῳ τε τυφάλειαν.

& *Theogon.* 577.

Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφάλῃ χρυσείῃ κιφλὴ ἔθηκε.

ubi agnoſcenda eſt Σωίζησις.

825. --δεινεῖο] χρ. κρατερεῖο.

828. Πασσέων δ' ἐπὶ κεφαλέων πῦρ καίετο δεκομένοιο.

Primus & tertius pes *Oedema* patiuntur : Primus, ut verſ. ſupra 130, Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' ὄρεα βησσήεντα. Tertius, ut *Scut.* 68,

Ἀλλὰ οἱ εὐχωλέων ἐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Sed ſanatur hoc *Oedema* facta compreſſione per Σωίζησιν' quæ frequenter accidit in Gen. Plur. ſec. Decl. Simpl.

Reſpectu ſedis affectæ, hic verſus dicitur μακροκέφαλος καὶ Μεσοκοίλιος, plus æquo tumens capite & ventre, ſive in principio & medio.

830. Παντοίῃ ὄπ' ἰεῖσαι. Sic videtur legiſſe interpres, cum vertat *ieiſtæ emittentes.* Quare autem ὄπ', & non ὄφ ; forte ad differentiam τῆς ὄφ, ὀπωρινήματος, (ὃ χεῖ πνεύματος ἀθρόαν εἰς πολὺ ἐξίνεσιν) τοῖς ἢ ἀλγῆσιν, ἢ φόβοις παθήσιν' ſecundum *Euſtathium*, Iliad. μ'. pag. 858. lin. 42.) At *Stephanus* & alii legunt ὄπ' ἰεῖσαι, tanquam ab ἵημι, eo.

832. Ταύρῳ ἐειδομένῳ μήτε ἀχέτῃ ὄσσαν ἀγαύρῳ.

ἀχέτῃ] Sic videtur legiſſe interpres, ita ut ἐειδομένῳ, ἀχέτῃ, ἀγαύρῳ, ad idem *Subſtantivum* referantur ταύρῳ. *Stephanus* & alii legunt ἄχετον, ut referatur ad ὄσσαν, aut μήτε, ἀγαύρῳ] Παροξυτόνως. Sic habent omnia exemplaria quæ conſului tanquam à *Properoxytono* ἀγαυρός. Mallem ἀγαυρῷ] Πεπειαωμένως, ab ἀγαυρεὸς, Ὀξυτόνως.

844. Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον,

Syllaba brevis in *Hephthemimeri* ſanatur à ν *Epheliſtico*, ſive *Paragogico :* Quod privilegium Liquidis, præſertim finalibus, à poetis, Græcis præſertim, indultum eſt.

845. Βεγνῆς τε, στεγνῆς τε, πνοιὴ ἀπὸ τοῖο πελώρου.

Syllaba brevis hic & in *Hephthemimeri* ſanatur à tono *Acuto Vocali* (nam πνεὸς eſt *Oxytonon*: licet ſcriptura ſortiatur Gravem in progreſſu orationis) & ς *Finali*, cui cum Liquidis commune privilegium indultum eſt producendi ſyllabam brevem præcedentem, in *Cæſura* præcipue, ut & apud Latinos.

847. Ἕζεε ὃ χθὼν πᾶσα] χρ. Ἕζες πνεὶ χθὼν πᾶσα] Quæ quidem lectio etiam reſpectu metri ferri poteſt, ſi admittamus *Anapæſtum* pro *Dactylo* πνεὶ χθὼν· aut ſi Συνίζησιν vocalium duarum brevium εε in Ἕζεε in unam ſyllabam brevem, ut εο in Ὄρσεο apud *Homer.* Iliad. ε. 109,

Ὄρσεο πέπον Καπανηϊάδη καταβήσεο δίφρου. (niſi forte hic rectius legendum Συσκοπικῶς, ὄρσο pro ὄρσεο, ut Iliad. ω. 88. Odyſſ. ν. 342. λ. 395.) & in πεὸν apud *Praxyll.* (teſte *Euſtathio*, in Πηλεϊάδεω, apud *Homer.* Iliad. α verſ. 1.)

Ἀλλὰ πεὸν ὅπερτε θυμὸν ἐνὶ ϛήθεσσιν ἔπειθον.

850. Τρέσε δ' Ἀΐδης ἐνέρεσιν καταφθιμένοισιν ἀνάκτων.
Stephanus, *Trincavelius* & *Lectius* legunt Τρέσε δ' ἀΐδης] per *Anadiplaſiaſmum* τῦ σ: Sic autem verſus conſtare non poteſt; niſi (quod durum eſt) dicatur ἀΐ- in ἀΐδης per Συνίζησιν coaleſcere in unam ſyllabam brevem. *Heniſchius* legit Τρέσε δ' ᾅδης] per *Anadiplaſiaſmum* τῦ σ' in Τρέσε, per *Thlipſin* τῦ ε in ὃ, cujus nota eſt *Apoſtrophus*, & per *Hypexæreſin* τῦ ι ſubſcripti in ᾅδης, ſcribendo ᾅδης per α monophthongum: quæ quidem *Hypexæreſis* hic mihi neutiquam placet. *Criſpinus* legit Τρεσ' ἀΐδης δ'] per *Thlipſin* τῦ ε in Τρέσε, & *Hypertheſin* particulæ ὃ *Thlipſin* paſſæ: Et ſic quidem optime conſtat verſus. Magis tamen mihi placet hæc lectio, Τρέσε δ' Ἀΐδης | communiter & ſine *Anadiplaſiaſmo* τῦ σ' ita ut verſus ſit μικροκέφαλος, incipiatque à ſyllaba brevi, quæ cum tribus brevibus ſequentibus abſolvit pedem *Proceleuſmaticum*: videtur autem mihi *Heſiodus* hic, ἐκ περιαιρέσεως τῆ τελικῶς, uti *Proceleuſmatico* pede, ut qui, per celeritatem, Plutonis tremorem & quaſi *Paralyſin* aptius exprimat. Ad quam conjecturam meam confirmandam facit, quod & *Virgilius*, Græcorum æmulus, in ſimili materia bis eadem utatur *Enallage* pedis *Proceleuſmatici* pro *Dactylo*, Æneid. 5. 432,

- *trementi*

Genua

Genua labant: vaſtos quatit æger anhelitus artus.

De *Entello* ſene. Et Æneid. 12. 905,

Genua labant: gelidus concrevit frigore ſanguis.

De *Turno* feſtinante, & manu trepida lapidem ingentem in *Æneam* torquente.

856. Ἔφηνε] Deſcendit à φρένδω. quod per *Hypallagen* à πείθω, quod per *Paremptoſin* à πειω. Ἔφηνε tamen uſitatius eſt à φρήθω, quod à φρένδω, per *Ecſtaſin*, ſecundum *Etymologicum*. χρ. Ἔφρεε.

862. Ἀτμῇ] In Editione *Trincaveli* legitur Αὐτμῇ unde, opinor *Stephanus* in margine χρ. Αὔτμῃ, quæ videtur mihi lectio vitioſa, ſive erratum Typographicum: nam erratis innumeris ſcatet illa Editio.

Ἀτμῇ θεαπεσίῃ, ϗ ἐπίκετο καπνὸς ἐέρσῃ. Hic *Miuriſmus* eſt: de quo conſule Obſervat. in verſ. ſupra 819, in --δυγατέρα ἦν.

865. Οὖρεϊ ἐν βήσῃσι δαμαζόμβῳ πυκὶ κηλέῳ.

Hic verſus eſt ἁρμήκης, μακεδναλὴς, δολίχκεος, ſive *caudatus*: ſanatur autem per Συνίζησιν ſyllabam -έω in *Dat.* tertiæ Simpl. κηλέῳ· ut in Δενδρέῳ ſupra *Oper.* 6'. verſ. 201. qui verſus eſt μακεδνέφαλος· *Homerus* ſæpe utitur eodem *Epitheto* cum ſuo *Subſtantivo*, eodem modo, & loco, ut Iliad. Θ'. 235,

Ἕκτορ, ὃς τάχα νῆας ἐνιφρήσσει πυκὶ κηλέῳ· & σ'. 346.

Οἱ δ' λοετροχόον τείπεδ' ἵσαται ἐν πυκὶ κηλέῳ. & χ'. 374.

Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέφρησεν πυκὶ κηλέῳ.

Hujuſmodi *Synizeſi* ſæpe utitur *Virgilius*: Æneid. 303.

Profuit? optato conduntur Tybridis alveo Sec--

Æneid. 10. 116,

Hic finis fandi. Solio tum Juppiter aureo Surg.--

867. Σέλα] *Trincavelus* legit σέλαϊ.

869. Τυφώος. *Trincavel.* legit -ωέως.

870. Νότῳ- Νότῳ, Βορέῃ, τε, ϗ Ἀργέστεω, Ζεφύροιο τε. Sic legit *Trincavelus*: niſi quod per incuriam Typographi ſcribatur Ἀργεστάω, mendoſe, pro Ἀργέστεω. Sic & interpres legit: quem ſequendum duxi. *Stephanus* legit ἀργέστεα pro Nomine Appellativo, & conjungit cum Ζεφύροιο-- ἀργέστεω Ζεφύροιο] *celeri Zephyro*: ſic vertit interpres, quem ſecutus eſt *Heniſchius*. Adſcribit tamen in margine

Stephanus hanc lectionem --Ζεφύρῳ τι. In Editione *Criſp.* leg. χὴ Ἀργέστῃ Ζεφύρῳιο, & *Argeſte Zephyro.* Vide quatuor ventos, verſ. 379.

872. --μὰλ' αὖρῃσι] χρ. μαλαῦρῃσι.

875. Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἀεῖσι διασκιδνᾶσί τε νῆας.

Trincavelus, *Stephanus*, *Heniſchius*, *Criſpinus*, & *Lectius*, legunt ἄησι, Singulariter. Quæ lectio proculdubio eſt vitioſa: nam eſſe deberet Pluralis numeri, ut διασκιδνᾶσι. Forte ſcribendum ἄεισι. Περισπερξυτόνως per Æolicum toni *Anabibaſmum*: pro quo per incuriam Typographi, & confuſionem ioni τὸ η χὴ τ ει, ut ſæpe obſervatum eſt, irrepſit in textum ἄησι. Lego tamen ἀεῖσι communiter, ut διασκιδνᾶσι. Quanquam legiſſem potius ἄεισι, more *Æolico*, ſi prius *Etymologicum* conſuluiſſem: ubi confirmatur conjectura mea, col. 22. lin. 12. Τὸ γ' ἧς πληθωντικῶν, ἄεισιν, Αἰολικῶτερον· ἐχελῶ γὰρ ἀεῖσι, ὥσπερ ἰεῖσιν. Ἄλλοτε δ' ἄλλη ἄεισι--- Autor hujus *Hemiſtichii* illic non citatur: credo eſſe *Heſiodi*, de quo non agitur. Ἄεισι, rectè. At ἄλλη per errorem, opinor, pro ἄλλαι propter confuſionem ioni η χὴ τ αι, ut obſervatum eſt alias. Summa omnium huc redit: ἄησι non erat legendum, quanquam in hoc conveniebant inter ſe exemplaria. At quid? ἀεῖσι communiter legendum credidi: neque enim auſus eram ſcribere Περισπερξυτόνως, more *Æolico*, meo unius fretus judicio, propter ſequens διασκιδνᾶσι. Ex quo verò *Etymologicum* conſului, per me non ſtabit quo minus legatur ἄεισι, Περισπερξυτόνως· at non ἄλλη, uti dixi, ſed ἄλλαι.

Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι, διασκιδνᾶσί τε νῆας.

880. Πιμπλᾶσαι] Sic legit *Heniſchius*, *Stephanus* legit Πιμπλεῦσαι. Utraque lectio defendi poteſt. Si Πιμπλᾶσαι· ducitur à πίμπλημι, à πιμπλάω, πιμπλὰς, ut ἱστὰς πιμπλᾶσαι, ut ἱστᾶσαι. Si Πιμπλεῦσαι· ducitur à πιμπλέω, πιμπλέωσαι, ῆσαι, εῦσαι per *Tropen* Doricam & Ionicam. Nam utrumque legitur, & πιμπλέω & πιμπλάω, teſte *Etymol.* col. 231. lin. 1.

884. Γαίης φεραδμοσυνήσιν, ὀλύμπιον εὐρύοπα Ζῆν.

χρ. --ὀλύμπιον ἀεὶ ζῆνα, ſecundum Editionem *Trincavel.*

885. --θανάτοιο· ὁ δ' ἔπειτ' ἐῦ διεδήσατο πυρὸς.

ἐῦ ultimam productam habet in *Hephthemimeri*, vi toni

ni *Acuti Vocalis* (*Gravi* licet in progreſſu orationis ſignetur) & literæ δ ſequentis, *Anadiplaſiaſmi* capacis, ut obſervat *Euſtathius* in Verſ. 172. Iliad. γ'.

Αἰδοῖός τε μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε. Ubi --ὲ ὀξυτονούμενον producitur ante δ, interveniente puncto. *Trincavelus*, *Stephanus*, &c. legunt εὖ ſine *Diæreſi*, ita ut tertius pes ſit κοινδεῖος βίαιος, qui ſanatur tamen à finali *Liquida*, extra *Cæſuram*. Malo ego in *Cæſuræ* tertia ſpecie, id eſt *Hephthemimeri*, ſanari, ut dixi, ſcribendo ἐὺ per *Diæreſin*, ut in *Triemim.* apud *Homerum*, Iliad. γ'. 235,

Οὔς κεν ἐὺ γνοίην, καὶ τέκνα μυθησαίμην. non

Οὔς κεν ἓυ-- At forte objiciat quis ἐὺ ultimam productam hic habere per tertiam ſpeciem *Poſitionis*, ſequente γν. Non ſic autem apud *Heſiodum*. Imo ſanari poteſt & illic, uti dictum eſt, præſertim in *Cæſura*.

889. Τέξασᾳ] Malo εᾳ, ut 898.

890. Αἰμυλίοισι λόγοισιν ἑλὼ ἐγκάτθετο νηδύι. *Stephanus* legit ἐσκάτθετο *Trincavelus* & *Heniſchius* dividunt, ἐς κάτθετο. Supra tamen verſ. 487, legitur ἐγκάτθετο, ut hic, conſentientibus inter ſe omnibus exemplaribus,

Τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν, ἑλὼ ἐγκάτθετο νηδύι.

Videtur autem utrobique *Ellipſis* eſſe *Præpoſitionis* Accuſ. regentis Et infra verſ. 899,

Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς αὖθις ἑλὼ ἐγκάτθετο νηδύι.

ubi etiam exemplaria inter ſe omnia conſentiunt.

892. Τῶ γὰρ οἱ ἐφραζέτην] *Stephanus* legit Τώς. *Criſpinus* vertit *Sic*. *Heniſchius* & *Lectius* etiam legunt Τώς. Sed interpretatio minime cohæret cum lectione: vertunt enim Τῶς γὰρ οἱ ἐφραζέτην] *Illa duo enim ei dixerunt.*

901. Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρῶ Θέμιν] Hic ο in *Penthemimeri* producitur vi ſequentis *Liquidæ*.

905. Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε] De ſanata ſyllaba brevi in *Triemimeri* dictum eſt ſupra Obſervat. in verſ. 135.

925. ἀγερωχήσιμον] Sic legit *Heniſchius*, & vertit interpres *in agris tumultuantem*. Erraverunt uterque, & me imprudentem in errorem perduxerunt. Legendum ἐγερεκύδοιμος, Eſt enim ἐγερεκύδοιμος, *Minervæ* Epitheton, ἢ

ἐγείρεσκε

ἐγείρασα κυδιμὸν τοῖς ἐναντίοις, *Etymolog.* col. 312. lin. 17. *Lectius* ſequitur *Stephani* lectionem, ἐχεκύδιμον. & interpretationem eandem quam *Heniſchius, in agris tumultuantem* : ſed non cohærent.

928. Ἐκ πάντων] Hic verſus apud *Stephanum* eſt 929. & ſequens Γείνατο] 928.

931. Τείτων εὐρυβίης ἠρήσατο μέγας] Hic ſyll. brevis in *Hephthemimeri* ſanatur à ſequente *Liquidâ*.

938. --κύδιμον ; χρ. φαίδιμον.

941. Μιχθεὶς' ἐν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα.
De *Dolichuriſmo* ſive *Machroſcheliſmo* conſule Obſervat. in verſ. ſuprà 510.

949. Τιλὼ δέ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων.
ἀγήρω] Sic legunt omnes, quos conſului. *Suidas* dicit in Accuſativa Fœmin. ſcribi ἀγήρω, non ἀγήρων, ab ἀγήρως.

954. --ἐν ἀθανάτοισιν αἰῶνας] χρ. ἐν ἀθανάτοισι τελείους.

960. Τὴμε θεῶν βελῆσ' Εἰδυῖαν καλλιπάρηον·
Sic legit *Criſpinus*. *Stephanus* legit βελῆσιν Ἰδυῖαν.

979. Κόρη δ' Ὠκεανῆι χρυσάορι καρπαλιμόμῳ.
Trincavelius, *Stephanus*, *Heniſchius*, *Criſpinus*, & *Lectius*, legunt Ὠκεανοῖο] Quæ lectio ſtare non poteſt per metrum : cum χρυσάωρ incipiat à ſyllaba longa, ut patet exemplis, verſ. ſuprà 281.

Ἐξέδορε χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος.
ubi ſic debet verſus πιδίζεσθαι, ut ſecundus pes ſit *Spondæus* : nam verſus eſt Πεγκοίλιος, & ſanatur per Σωίζειν αω in χρυσάωρ, ut & αω in Ποσειδάωνος apud. *Apoll.* Argon. δ'. 1621.

Ἠδὲ Ποσειδάωνος, ἠδὲ Γείτονος ἔλασσι.

Quod quidem exemplum ſi nondum ſatisfacere videatur, quin adhuc nonnihil loci dubitationi relictum ſit. Addo quæ in dubium vocari nullo modo poſſint, verſ. 287.

Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρυονῆα. & apud *Homer.* in Hymn. Apollinis, 123.

Οὐδ' ἀρ' Ἀπόλλωνα χρυσάορα θήσατο μήτηρ.
Iliad. ὁ. 256. Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὅς τε πάρος περ.
Iliad. ε. 509. Φοίβῳ Ἀπόλλωνι χρυσάορι, ὅς μιν ἀνώγει.
ubi χρυσάωρ & χρυσάορος, *Aureum enſem geſtiens*. *Epitheta Apollinis* ſunt, & compoſita à χρύσεον & ἄορ ſive ἄωρ.

ἄορ' nam utroque modo ſcribitur pro re nata in metro, χρυσὸς autem & χρύσεος, & inde Compoſita primam ubique, quantum ſcio, apud *Homerum* producunt, ut πολύχρυσος, Iliad. κ'. 315. & infrà apud *Heſiodum* πολυχρύσου, 980. χρυσάμπυκες, in 2. Hymn. Vener. verſ. 5. χρυσεοπήληξ, in Hymn. *Mart.* verſ. 1. χρυσηλάκατος, Iliad. υ'. 70. χρυσόζυγον, in Hymn. *Sol.* verſ. 15. χρυσόθρονος, Iliad. ά. 611. χρυσοπλόκαμος, in Hymn. *Apoll.* 205. χρυσόπτερον, Iliad. ϑ'. 398. χρυσόῤῥαπις, Odyſſ. κ'. 277. χρυσοστέφανον, in 2 Hymn. *Ven.* Verſ. 1. χρυσοχόον, Odyſſ. γ'. 425. Lege igitur mecum Ὠκεανῦ, non cum ſuperioribus Ὠκεανοῖο. At η & ω ſæpe *Syſtolen* patiuntur. Quidni igitur & υ vocalis anceps? Εἰ δέ πς φίλεεις, &c. (ut cum *Euſtathio* in ſimili cauſa loquar:) Si quis animo contendendi hæc quærat; quærat etiam qui ad hæc reſpondeat. Mihi quidem non vacat. Sed finge poſſe pati *Syſtolen*. Quid ergo? Patitur? Patitur & hic, ubi nulla metri neceſſitas id poſtulat? Non valet. At recedis ab exemplaribus iiſque caſtigatiſſimis, *Stephani* in primis: *Stephani* verò judicio nihil derogo, ut nec aliorum, quorum in Editionibus clam ipſis & in aliis forte occupatis, errata pro veris in textum irrepſerunt. Nec dubito quin nunc, ſi viverent, idem omnium judicium eſſet de reponendo Genitivo communi Ὠκεανῦ· magiſque id adeo, ſi quæ de quantitate ſyllabæ primæ χρυσάωρ dicta ſunt: & exemplis ex eodem hoc *Heſiodi* libro, & *Hom.* operibus confirmata, ſecum perpenderent. Huic loco diutius immoratus ſum, quod ſciam eſſe qui non dubitent pro *militia* exemplari *malitiam* potius quam velint erratum Typographicum agnoſcere. *Stephanus*, nunquam ſatis laudatus in re Typographica, ut qui de republica literaria hoc nomine optime meritus ſit, primus jure auferat. At nec *Stephano* nec cuiquam homini nato is honor habeatur, ut nunquam in Editionibus ſuis erraſſe dicatur. Quo nomine peccaſſe videtur is (cujus nomen celandum cenſeo) qui in Editione Poetarum Græcorum ita *Stephano* fidem obſtrinxit ſuam ut qui nefas putaverit ab ejus exemplari vel tantillum recedere: alioquin enim opinor, errata Typographica, (habet enim & *Stephanus* ſua) pene omnia (ſi tamen

men pene dicendum ſit) nimiâ fide & conſtantiâ non retinuiſſet.

981. --καλλιστον] *pulcherrimum.* Sic interpres. *Stephanus* legit καρηστον, & adſcribit in margine καλλιστον.

982. Γηρυονέα. τὸν κλεῖνε βίη Ἡρακληείη.

De *Synizeſi* ſyllabarum —έα in Γηρυονέα, conſule Obſervat. in verſ. ſuprà 510, 511. Qui verſus ſunt δολίχεροι, hic ut Περικλυτός. *Criſpinus* & *Heniſchius* --α. Scholiaſtæ Nomen Pariſyllab. faciunt: Tum verò ſcribend. —όνεα pro -όνλω,

983. Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιῤῥύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ.

Hic verſus eſt περικέφαλος· nam redundare videtur initio ſyllaba brevis, ita ut prior pes complectatur quinque tempora: ſed ſanatur per Συνίζησιν οω in Βοῶν. Cujus generis Συνίζησιν nempe οω nuſquam hactenus legendo obſervaſſe me memini: Sed in hoc carminis genere, nempe περικεφάλῳ, vocalium εω Συνίζησιν in unam ſyllabam longam ſæpe obſervavi, ut in χρεὼ, Iliad. ί. 604.

Χρεὼ πιμπᾶς· φερέτω ὃ τεπιῶν Διὸς αἶσα· & verſ. 75. Il. ί. qui verſus eſt περικαλλὲς,

Βυλλὰ βυλεύσῃ· μάλα γὰρ χρεὼ πάντας Ἀχαιούς.

& verſu 197. Il. ί. qui verſus eſt δολίχερος.

Χαίρετον, ὦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον, ἦ μὰλα χρεώ.

Sed redeo ad verſus περικεφάλους.

In Ἠὼς Odyſſ. έ. 123.

Ἠὼς μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος ἄρτεμις ἁγνὴ,

Obſervavi etiam in eodem carminis genere Συνίζησιν *Diphthongi* ει & *Vocalis* α, *Oper.* ά. verſ. 5.

Ῥεῖα μὲν γὰρ βειάει--

& apud Homer. Iliad. ρ'. 461.

Ῥεῖα μὲν γὰρ φάγεσκεν--

Vocalis η & *Diphthongi* υ, apud *Theocritum* Idyll. έ. 16. in diverſis dictionibus.

Ἦ ὑμέωας· ὅτ' ἐγὼν τὺ καπάλα πα, χὴ σεσαρώς.

& apud Homerum Iliad. έ. 349.

Ἦ ὐχ ἅλις ὅπι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἐφοπεύεις.

ubi hæc *Euſtathius*, Τὸ δὲ Ἦ ὐχ] Συνίζησιν ἔχει τὴν ἐν ἀρχῇ δύο μακρῶν (υλλαβῶν εἰς μίαν μακρὰν· Τὸ δὲ ἔπος τὸ Ἦ ὐχ ἅλις] ὡς πιπονδὸς πλεοναςμὸν τῆ τὶω κεφαλῶ, περικέφαλον λέγε), ὡς οὗ εἰπεῖν, περίμηχες τὶω κεφαλῶ·

λιὼ· διὰ τὸ αὐτὸ καὶ μακρόκρανον, ὡς διπλάζον τὴν ἀρχήν· ἢ εἴ τις ἀφέλοι τὸ κορυφαῖον ὡς διά τινα ἀσθένειαν, γίνεται τὸ λεῖπον εἰς δάκτυλον· ὃ καὶ ἄλλως γίνεται τῇ ῥηθείσῃ ζωιζήσει τῆς δύο μακρῶν, κατὰ τὸ Ἡ λαθετ', ἢ ἐκ ἐνόησε-- Iliad. ι. 533.

Vocalis η & *Diphthongi* ει apud *Homer.* Iliad. ε. 466.

Ἦ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλῃσ' ἐυ ποιητῇσι μάχωνται;

Et hæc hactenus de *Synizesi* in initio. De *Synizesi* promiscue in quacunque tandem metri sede, vide plura Observat. in Vers. 50. *Oper.* α.

989. Παῖδ' ἀπαλὰ φρονέοντα, φιλομμειδέα Ἀφροδίτην.

Trincavelus legit φιλομειδέα. *Stephanus*, φιλομμειδέα· *Henischius*, *Crispinus*, *Lectius*, legunt cum *Stephano* φιλομμειδέα, *renidens*, *amans risûs*. Scio apud *Homerum* φιλομμειδὴς VENERIS *Epitheton* esse plurimis in locis, ut Iliad. γ'. 424. δ'. 10. ε. 375, &c. nusquam verò φιλομμηδέα. Hic tamen non dubito quin legendum sit φιλομμηδέα· quod vel ex ipsa *Veneris* Genealogiâ satis constat, supra vers. 200.

Ἡδὲ φιλομμηδέα, ὅπ μηδέων ἐξεφαάνθη.

Φιλομμηδέα (inquit *Hesiodus*) *amantem-genitalia* nominant: ὅπ μηδέων ἐξεφαάνθη, *quod nata sit à Genitalibus* COELI (à *Saturno* resectis, ut supià patet) non SATURNI: quanquam id innuit *Eustathius* his verbis, Ἡσίοδος ἐκ τῆς τοῦ Κρόνου μυθείας ἐτυμολογεῖ, in Iliad. δ'. pag. 334. lin. 13. Sed reponendum pro τοῦ Κρόνου, τοῦ Οὐρανοῦ, secundum *Hesiodum*.

Φιλομμηδέα.] *Eustathius* loco citato, in φιλομμηδὴς, videtur innuere φιλομμειδέα scriptum cum dicat *Hesiodum* ἐτυμολογεῖν ὡς Βοιωτικῶς· quasi diceret φιλομμηδὴς, Βοιωτικῶς verso η in ει, ut in τέθεικα pro τέθηκα, pro φιλομμηδὴς, ἐκ τῆς μηδέων. Quid verò ad Genealogiam *Veneris* attinet, non convenit *Hesiodo* cum *Homero*: nam *Homerus* filiam *Dionis* facit: ut docet *Eustath.* in Iliad. ε. pag. 393. lin. 45. Ἡ Διώνη τῆς Ἀφροδίτης μήτηρ, εἰ ὁ Διώνης ἡ Ἀφροδίτη· ἐκ οἶδεν ἄρα Ὁμηρος καθ' Ἡσίοδον ἐκ μηδέων γεγόνησαν αὐτῆς, καθ' ὃν ἐκεινος φιλομμηδὴν οἶδεν αὐτήν· ubi obiter notandum scribi φιλομμηδὴν per η in penultima & non per ει.

FINIS.

REstant adhuc plurima, quæ quidem persequi mihi abinitio propositum fuit. Verùm non licet. Munus me publicum Regii in Medicina Professoris, à Serenissimo Rege CAROLO in me pro speciali gratia citiùs atque sperare debui collatum, ad se jamdudum vocat. Eò mea dehinc unicè intendenda est opera. Tibi verò, Lector Candide, siquid fortè in præmissis Observationibus occurrat, quod placeat, gaudeo : si minùs, interruptum tam opportunè consilium meum, id verò seriò triumpho.

Grammaticorum, Poetarum, Scholiastarum, aliorumque autorum, qui in Observationibus præmissis citantur, necnon & Editionum Syllabus.

Autor. Lib.	*Typograph.*	*Vol.*	*Loc.*	*Ann.*
ANtesignani *Sch. in Gram. Clen.*	Excudebat J. Windet	In 8*vo.*	Londini	
Apollonii *Argon.*	H. Stephanus	4*to.*		1574
Arati { *Phænomen.* / *Diosemia.*	H. Stephanus	*Folio*		1566
Bailii (*vel potius* Vergaræ) *de syllabarum quantitate libellum in Grammat. Scoti.*	J. Phillehotte	8*vo.*	Lugduni	1613
Camdeni *Gramm.*	J. Batterſbie		Londini	1617
Caninii *Grammat.*	J. Bene-natus	8*vo.*	Parisiis	1578

Casau-

Autor. Lib.	*Typograph.*	*Vol.*	*Loc.*	*Ann.*
Caſauboni *Theocrit. Lect.*	Commelinus	4*to.*		1604
Ceporini } *Gram.* Clenardi }	J. Winder.	8*vo.*	Londini	1585
Coluthi *Hel. rapt.*	H. Stephanus	*Folio*		1566
Cruſii *Grammat.*	J. Oporini	8*vo.*	Baſileæ	1566
Dionyſii *Periegeſ.*	H. Stephanus	*Folio*		1566
Etymol. magn.	H. Commelin.	*Folio*		1594
Evangelia.	Aldus	*Folio*		1518
Euſtath. *Sch. in Hom.*	Frobenius	*Folio*	Baſileæ	1560
Franklini *Orthoton.*	T. Harper	8*vo.*	Londini	1630
Gazæ *Grammat.*	S. Silvius	8*vo.*	Pariſiis	1529
Genev. *Grammat.*	J. Durantius	8*vo.*	Genevæ	1568
Golii Grammat.	Hæred. J. Rihel	8*vo.*	Argent.	1620
Gretſeri *Grammat.*	Birckmannus	8*vo.*	Col. Agr.	1628
Heſiodi opera omnia, 1. Edidit *Criſp.*	Hæred. F. Vign.	12*o.*		1600
2. Cum *Hen.* Schem.	Oporinus	8*vo.*	Baſileæ	1580
3. Recenſuit *Lectius.*	Pet. de la Roy.	*Folio*	Aur. Allo	1606
4. Cum Enar. *P. Melanch.*	L. Seuberlich	8*vo.*	Witeb.	1612
5. ——	H. Stephanus	*Folio*		1566
6. Edidit *Tr.*	B. Z. Caſterza.	4*to.*	Venetiis	1537
Hom. *Il. Od. Hymn.*	H. Stephanus	*Folio*		1566
Il. Od.	Frobenius	*Folio*	Baſileæ	1560
J. Diaconi *Schol.* in *Heſ.* Edidit *Trincavelus.*	B. Z. Caſterza.	4*to.*	Venetiis	1537
Langii *Epit. Cr. Proſ.*	Hæred. J. Rihel	8*vo.*	Argent.	1620
Laſcaris *Gramm.*	*P. Man.* Ald. F.	8*vo.*	Venetiis.	1557
Moſchopuli *Schol.* in *Heſiod.* Edid. *Trincavelus.*	B. Z. Caſterza.	4*to.*	Venetiis	1537
Nicandri *Theriaca.*	H. Stephanus	*Folio*		1566
Procli *Schol. in Heſiod.* Edidit *Trincavelus.*	B. Z. Caſterza.	4*to.*	Venetiis	1557

Autor. Lib.	*Typograph.*	*Vol.*	*Loc.*	*Ann.*
Rami *Grammat.*	A. Wechelus	8*vo.*	Francof.	1581
Scoti *Grammat.*	J. Pillehotte	8*vo.*	Lugduni	1613
Sept. interp. *Bibl.*	Aldus	*Folio*		1518
Stephani *Thes. Gr.*	H. Stephanus	*Folio*		
Sylburgii *Gramm.*	Hæred. A. Wec.	8*vo.*	Francof.	1582
Tryphiod. *Ilii exc.*	H. Stephanus	*Folio*		1566
Tmetzis *Schol.* in *Hesiod.* Edidit *Trincavelus.*	B. Z. Casterza.	4*to.*	Venetiis	1537
Virgilii *Opera.*	H. Stephanus	8*vo.*		1583
Urbani *Grammat.*	V. Curio	4*to.*	Basileæ	1524

FINIS.

MVSEVM
BRITAN
NICVM